GENE WOLFE

CAVALERUL

PALADIN
FANTASY

„Mi-a luat doar o pagină şi un sfert ca să mă cufund pe deplin în lumea pe care Wolfe o creează în *Cavalerul.* Odată ajuns, cred că îmi voi petrece aici tot restul vieţii.”

Steven Brust

„Gene Wolfe este cel mai inteligent, mai subtil şi mai periculos scriitor în viaţă, al genului şi nu numai. Dacă nu citiţi această carte, veţi rata ceva cu adevărat important şi minunat, iar toţi cei *cool* vor râde de voi.”

Neil Gaiman

„Gene Wolfe nu face doar să povestească, el îşi impregnează opera cu o complexitate şi o densitate care îl plasează printre cei mai importanţi scriitori americani ai timpului nostru…”

The Washington Post

„Noul roman al lui Wolfe – prima parte a unei epopei vaste – este o dovadă a faptului că nimeni nu ajunge să fie numit mare scriitor fără să fie mai întâi un mare povestitor… Aceasta este o reuşită care-ţi taie răsuflarea.”

Publishers Weekly

„Cavalerul se încadrează între cele mai plăcute şi mai accesibile cărţi ale lui Wolfe şi îl lasă pe cititor dornic să citească şi celălalt volum.”

San Francisco Chronicle

„Prin *Cavalerul* şi urmarea sa *Vrăjitorul…* Wolfe îşi îndreaptă fantezia într-o direcţie nouă, care ar trebui să atragă un public mai mare. Cava*lerul est*e un succes.”

Rocky Mountain News

GENE WOLFE

— Seria Cavalerul vrăjitor #1 —

CAVALERUL

Original: *The Knight* (2004)

Traducere din limba engleză:
DAN DOBOŞ

virtual-project.eu

— 2018 —

dedicat cu cel mai mare respect lui Yves Meynard,
autorul volumului Cartea cavalerilor

Călătorii

de Lord Dunsany

Cine străbate auritele meleaguri,
Câmpiile line pe care fug scaieţii,
Munţii înalţi ce se ridică-n praguri
Şi turle-avântate în zorii dimineţii?

Picior de muritor nu calcă pe ele,
În turnurile lor arcaşii nu trăiesc,
Însă pe-ale lor dealuri şi vâlcele
Tălpi prea iuţi pentru oameni gonesc.

Sunt cei din vechile romanţuri,
Şi cei ce nicicând n-au trăit,
Sunt cei care încing şi danţuri
între istoriile străvechi şi mit.

Precum e a iubitului rege
Ce curtea şi-a avut la Camelot.
Acolo Guinevere se reculege
Şi acolo-i cavalerul Sir Lancelot.

Iar lângă râpa ceea din afunduri
Ca Roncesvalles hâdă şi abruptă,
La o şchioapă de-ale castelului ziduri,
Roland neînfricat purcede la luptă.

Doar vârful suliţei lui Quijote,
Cel mai viteaz dintre toţi cavalerii,
Poate fi zărit de sus, din grote,
Dar nu, este Luceafărul serii.

Ben, uită-te întâi la asta.

Am recitit prima parte a acestei scrisori şi mi-am dat seama că sunt îngrozitor de multe nume pe care nu le ştii. Aşa că le-am înşiruit pe cele mai multe dintre ele în cele ce urmează. Dacă dai de vreunul şi te întrebi cine este sau de unde este, poţi căuta aici. Acum ţi-ai irosi timpul dacă ai citi toate numele astea. E doar o listă pe care s-o consulţi la nevoie.

Dacă nu vei găsi aici vreun nume, înseamnă că l-am omis sau că nu-l ştiu nici eu, sau că mi-am imaginat că tu-l cunoşti deja. Iată:

ABLE – Numele pe care îl folosesc aici. A fost şi numele fratelui lui Berthold Viteazul.

AELF – Creaturi din a cincea lume. Nu se omoară cu treaba, apără copacii şi aşa mai departe. Văd lucrurile un pic diferit de noi.

AELFII DE FOC – Clanul pe care Setr l-a preluat complet.

AELFII DE MUŞCHI – Clanul lui Disiri.

AELFRICE – A cincea lume, sub Mythgarthr.

AGR – Înalt dregător la curtea lui Marder; am cunoscut oameni mai răi decât el.

ALVIT – Una dintre fecioarele războinice aflate în slujba lui Valfather.

ARNTHOR – Regele din Celidon. Chipul lui poate fi văzut pe monede. Disiri mi-a dat un mesaj pentru el.

ATL – Unul dintre servitorii lui Thunrolf.

AUD – Ajutorul lui Thunrolf.

BAKI – Fată Aelf de Foc pe care am întâlnit-o în Turnul de Sticlă. Ea şi Uri au pretins că sunt sclavele mele.

BALDIG – Unul dintre ţăranii care au locuit în Vadul Grifonului.

BĂRBAŢI DE MUŞCHI – Bărbaţi din clanul Aelfilor de Muşchi

BEAW – Unul dintre soldaţii lui Garvaon. Era un tip de treabă.

BEEL – Baronul pe care Arnthor l-a trimis în Jotunland.

BEN – Fratele meu din America, de care încă îmi este dor. Ai citit asta, Ben?

BERTHOLD VITEAZUL – Ţăranul din Vadul Grifonului care m-a lăsat să-mi gătesc supa de cocoş-de-munte şi să locuiesc în coliba lui. Amândoi am spus că suntem fraţi, iar el chiar credea acest lucru.

BODACHANI – Aelfi de Pământ. Unul dintre clanurile mai mici.

BREGA – Ţărancă din Glennidam.

BYMIR – Primul Fiul al Furiei pe care l-am văzut.

CASPAR – Temnicerul-şef de la Castelul Sheerwall.

CASTELUL ALBASTRU – Castelul lui Indign. Nişte piraţi osterlingi l-au transformat în ruine.

CĂLĂREŢII LUNII – Cavalerii trimişi de Prinţesă în Mythgarthr

CELIDON – Ţară mare, mai mult lungă decât lată, pe coasta de vest a continentului. Irringsmouth, Forcetti şi Kingsdoom sunt oraşe din Celidon.

CERR – A treia lume, deasupra Mythgarthrului.

CHINGA MĂRII – Castelul lui Thunrolf.

COAMĂ NEAGRĂ – Calul de război al lui Ravd.

COLLINS – Fosta mea profesoară de engleză.

COMPANIILE LIBERE – Bande de nelegiuiţi. Aceasta e denumirea elegantă.

CONACUL DE LA RĂSĂRIT – Conacul lui Woddet.

CROL – Crainicul lui Beel.

CURTEROŞIE – Conacul lui Ravd.

DISIRA – Soţia lui Seaxneat.

DISIRI – Regina Aelfilor de Muşchi.

DRUMUL RĂZBOIULUI – Drumul principal care duce din Celidon în Jotunland.

DUNS – Fratele mai mare al lui Uns.

EGIL – Unul dintre tâlhari.

EGR – Un servitor de rang superior al lui Beel.

ETERNE – Mama tuturor săbiilor.

FECIOARA RĂZBOINICĂ – Sabia lui Ravd. Ca în cazul corăbiilor, săbiile primesc şi ele nume.

FECIOARE DE MUŞCHI – Fetele din clanul Aelfilor de Muşchi.

FEMEIE DE MUŞCHI – Femei în vârstă din clanul Aelfilor de Muşchi.

FIII FURIEI – Uriaşii care au fost alungaţi din Cerr. Toţi sunt descendenţii unei uriaşe faimoase pe nume Furia, sau cel puţin aşa se zice.

FINEFIELD – Conacul lui Garvaon.

FORCETTI – Oraşul lui Marder, port maritim.

GARSECG – Numele pe care îl folosea Setr când l-am cunoscut.

GARVAON – Cel mai bun cavaler al lui Beel.

GAYNOR – Soţia lui Arnthor, regina Celidonului.

GERDA – Fata cu care trebuia să se căsătorească Berthold Viteazul.

GERI – Fata cu care erai prieten când am plecat din America.

GILLING – Regele Fiilor Furiei.

GLENNIDAM – Satul în care s-au născut Ulfa şi Toug.

GORN – Hangiul de la *Scoica şi Butelca.*

GRENGARM – Dragonul care o avea pe Eterne.

GRIFON – Râul care trecea pe lângă Vadul Grifonului şi se vărsa în Irring.

GYLF – Câinele meu. A fost pierdut de Valfather şi trebuie să-l ţin până când îl va vrea înapoi.

HEIMIR – Fiul Gerdei cu Hymir. Era Şoarece.

HEL – Femeia overcină responsabilă cu moartea.

HELA – Fiica Gerdei cu Hymir, sora lui Heimir.

HERMAD – Unul dintre cavalerii lui Marder.

HOB – Unul dintre temnicerii lui Caspar.

HORDSVIN – Bucătarul de pe *Neguţătorul din Miazănoapte.*

HULTA – Femeie din Glennidam.

HYMIR – Fiul Furiei care a răpit-o pe Gerda.

HYNDLE – Fiul lui Hymir.,

IDNN – Fata lui Beel, micuţă şi aproape frumoasă. N-ai

cum să-i uiţi vocea şi ochii mari şi negri.

INDIGN – Duce pe care l-au ucis Osterlingii. A stăpânit Castelul Albastru.

INSULA ALBASTRĂ – Insulă înaltă şi stâncoasă aflată la aproximativ un sfert de milă de uscat.

IRRING – Râu mare.

IRRINGSMOUTH – Oraşul lui Indign, unde râul Irring se varsă în mare. Osterlingii l-au pârjolit aproape în totalitate.

JER – Capul unei bande de tâlhari.

JOTUNLAND – Ţara Fiilor Furiei, la nord de munţi.

KELPII – Aelfe de Apă.

KERL – Secundul de pe *Neguţătorul din Miazănoapte.*

KINGSDOOM – Capitala Celidonului, port.

KLEOS – A doua lume, deasupra Cerrului.

KULILI – Creatoarea Aelfilor.

LUD – Unul dintre cavalerii lui Marder.

LUT – Fierarul care a făurit Fecioara Războinică.

MAG – Mama lui Berthold Viteazul.

MAGNEIS – Calul pe care mi l-a dat Marder.

MANI – Motanul mare şi negru care s-a ţinut după mine şi după Gylf.

MARDER – Ducele celui mai nordic ţinut din Celidon.

MICHAEL – Un bărbat din Kleos.

MODGUDA – Servitoare din Sheerwall.

MORCAINE – Prinţesă. Arnthor şi Setr sunt fraţii ei.

MORI – Fierar din Irringsmouth.

MUNTELE DE FOC – Poartă spre Muspel.

MUNŢII DE NORD – Munţii dintre Celidon şi Jotunland.

MUNŢII SOARELUI – Munţii dintre Celidon şi Osterland.

MUNŢII ŞOARECILOR – Identici cu Munţii de Nord.

MUSPEL – A şasea lume, sub Aelfrice.

MYTHGARTHR – A patra lume, acolo unde e Celidonul.

NEEDAM – Insulă la Sud de Celidon. N-am fost niciodată acolo.

NEGUŢĂTORUL DIN MIAZĂNOAPTE – Corabia pe care am luat-o din Irringsmouth.

NJORS – Marinar de pe *Neguţătorul din Miazănoapte.*

NUKARA – Mama lui Uns.

NUR – Ajutorul de ofiţer secund de pe *Neguţătorul din Miazănoapte.*

NYTIR – Cavalerul pe care l-am înfrânt la *Scoica şi Butelca.*

OBR – Tatăl lui Svon. Era baron.

OLOF – Baronul care a preluat comanda Muntelui de Foc în timp ce eu şi Thunrolf eram în Muspel.

ORG – Căpcăunul pe care mi l-a dat Uns.

OSSAR – Copilul Disirei.

OSTERLAND – Ţara de la est de Munţii de Foc.

OSTERLINGI – Oameni care mănâncă alţi oameni ca să devină mai umani.

OVERCINI – Poporul din Cerr, oamenii lui Valfather.

PAPOUNCE – Servitor de rang superior al lui Beel.

PARKA – Femeie din Kleos.

PHOLSUNG – Bunicul lui Beel. A fost regele Celidonului.

POTASH – Preda chimie şi fizică.

POUK OCHIRĂU – Marinar pe care l-am luat să mă ajute.

PRINŢESA – Fiica cea mai mică a lui Valfather. Nimeni nu are voie să-i pronunţe numele în conversaţii obişnuite, aşa că îi spunem Prinţesa.

RAVD – Cel mai bun cavaler pe care l-am văzut vreodată.

REGINA A ELFILOR DE MUŞCHI – Adică Disiri. Multă lume se teme să-i rostească numele gândindu-se că ea s-ar putea să apară (mie nu mi-a ieşit niciodată).

SABEL – Cavaler mort.

SALAMANDRE – Aelfi de Foc. Uri şi Baki erau Salamandre.

SCAUR – Pescar de treabă din Irringsmouth.

SCOICA ŞI BUTELCA – Hanul la care am stat în Forcetti.

SEAXNEAT – Bărbat din Glennidam care făcea negoţ cu tâlharii.

SETR – Un dragon al cărui tată a fost un om.

SFĂRÂMĂTORUL DE SĂBII – Buzduganul meu. Un fel de bară de metal.

SHA – Soţia unui pescar. A fost bună cu mine.

SHEERWALL – Castelul lui Marder.

SKJENA – Fată care locuia în Vadul Grifonului.

SPARREO – Profesoara mea de matematică. Era destul de drăguţă.

SURT – Ajutorul lui Hordsvin.

SVON – Scutierul lui Ravd.

SWERT – Valetul lui Beel.

ŞOARECI – Creaturi pe jumătate Fii ai Furiei şi pe jumătate oameni.

THIAZI – Servitor de rang înalt al lui Gilling.

THOPE – Maestrul armurier al lui Marder.

TOUG (BĂTRÂNUL) – Tatăl Ulfei.

TOUG (TÂNĂRUL) – Fratele Ulfei, de vârsta mea sau ceva mai mare.

TUNG – Maestrul armurier care l-a învăţat pe Garvaon arta mânuirii sabiei.

TURNUL ROTUND – Cel mai mare castel de pe Muntele de Foc.

ULD – Ţăran care a trăit în Vadul Grifonului.

ULFA – Fata care mi-a croit hainele în Glennidam.

UNS – Ţăran olog.

URI – Prietena lui Baki (uneori spuneau că sunt surori).

URIAŞII GHEŢURILOR – Fii ai Furiei, în special năvălitorii.

UTGARD – Castelul lui Gilling şi oraşul din jurul lui.

VADUL GRIFONULUI – Un sat distrus de Fiii Furiei.

VALFATHER – Regele Cerrului.

VALI – Bărbat pe care bătrânul Toug l-a luat ca să-l ajute să mă omoare.

VE – Băiatul lui Vali.

VIDARE – Unul dintre cavalerii lui Marder.

VOLLA – Soţia moartă a lui Garvaon.

VRĂJITOAREA RĂZBOINICĂ – Sabia lui Garvaon.

WELAND – Bărbatul care a făurit-o pe Eterne. Era din Mythgarthr, dar a devenit regele Aelfilor de Foc.

WISTAN – Scutierul lui Garvaon.

WODDET – Cel mai important cavaler din Sheerwall.

WULFKIL – Pârâu care se varsă în Grifon.

WYT – Marinar de pe *Neguţătorul din Miazănoapte.*

YENS – Port micuţ între Forcetti şi Kingsdoom.
YOND – Scutierul lui Woddet.

Ăştia sunt, Ben. Mi-a fost uşor să îi numesc. Mai greu mi-a fost să te fac să ţi-i imaginezi. Să nu uiţi că Osterlingii au dinţi lungi şi feţe hămesite, iar cei din neamul Fiilor Furiei duhnesc. Să mai ţii minte şi că Disiri îşi schimba forma, iar toate formele ei erau frumoase.

Capitolul 1
DRAGĂ BEN

Probabil că ai încetat demult să te mai întrebi ce s-a întâmplat cu mine; ştiu că au trecut mulţi ani. Aici am timp să-ţi scriu, precum şi şansa ca scrisoarea asta să ajungă acolo unde te afli tu, aşa că voi încerca. Dacă ţi-aş povesti totul doar pe câteva foi de hârtie, nu ţi-ar veni să crezi mare lucru. Probabil că n-ai crede nimic, fiindcă sunt lucruri pe care şi eu le accept greu. De aceea am să-ţi povestesc totul. E posibil să nu mă crezi, chiar şi după ce voi fi terminat; dar măcar vei şti ce fac. Într-un fel, e foarte mult. Altfel, nu înseamnă practic nimic. Când te-am văzut stând lângă focul nostru – tu, fratele meu – acolo, pe câmpul de luptă… Nu contează. O să ajung şi acolo. Doar că sunt convins că de-asta m-am hotărât să-ţi scriu acum.

Îţi aduci aminte de ziua când am ajuns cu maşina la cabană? Pe urmă a sunat Geri. A trebuit să te duci acasă şi n-aveai nevoie de un copil prin preajmă. Aşa că am hotărât că n-aveam de ce să merg cu tine, că puteam rămâne acolo, iar tu aveai să te întorci a doua zi.

Am zis că voi merge la pescuit.

Asta a fost.

Numai că nu m-am dus. Nu mi s-a părut că va fi prea amuzant să merg fără tine, dar aerul era răcoros şi frunzele începuseră să se îngălbenească, aşa că am plecat într-o drumeţie. Poate că a fost o greşeală. Am mers destul de mult, dar nu m-am rătăcit. Nu după multă vreme, am luat de jos un băţ ca să mă sprijin în timp ce urcam, însă era strâmb şi nu prea rezistent. Nu mi-a plăcut prea mult, aşa că am decis să-mi tai unul mai bun, pe care să-l păstrez la cabană şi să-l folosim ori de câte ori avem nevoie.

Am văzut un copac diferit de toţi ceilalţi. Nu era prea mare şi avea coaja albă şi frunze lucioase. Era un portocal spinos, dar pe vremea aia nu auzisem despre asemenea copaci. Mai târziu, Berthold Viteazul mi-a povestit o

mulţime despre ei. Copacul era totuşi prea mare ca să-l tai de tot, dar am găsit o ramură aproape dreaptă. Am tăiat-o, am curăţat-o şi aşa mai departe. Se poate ca asta să fi fost un amănunt hotărâtor, principala mea greşeală. Portocalii spinoşi nu sunt ca alţi copaci. Bărbaţii din clanul Aelfilor de Muşchi ţin mult la ei.

Mă abătusem de la cărare când am observat portocalul spinos, iar după ce m-am apropiat de el am văzut că era chiar la marginea pădurii. Dincolo de pădure se găseau dealurile golaşe. Unele dintre ele erau destul de abrupte, dar erau frumoase, netede şi acoperite cu iarbă înaltă. Aşa că am hoinărit pe acolo cu noul meu baston şi am urcat trei sau patru dealuri. Era foarte plăcut. În vârful unui deal am găsit un izvoraş. Am băut, m-am aşezat – eram deja destul de obosit – şi am început să cioplesc băţul fără să ştiu exact ce voiam să obţin. Doar îl ciopleam. După o vreme, m-am întins şi am privit norii. Toată lumea vede lucruri în conturul norilor, dar în după-amiaza aia eu am zărit mai mult decât văzusem până atunci sau de atunci încoace – un bătrân cu barbă pe care vântul l-a preschimbat apoi într-un dragon negru, un cal minunat cu un corn în frunte şi o domniţă frumoasă care mi-a zâmbit din înaltul cerului.

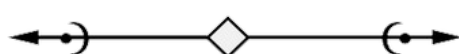
După aceea am văzut un castel zburător care aducea cu o stea, căci avea turnuri şi turnuleţe ce se înălţau de pe toate laturile. Mi-am tot zis că probabil era un nor, însă nu arăta ca un nor, Ben. Părea de piatră. M-am ridicat şi am alergat după el, aşteptând să-l spulbere vântul. Dar nu s-a întâmplat aşa.

A venit noaptea şi n-am mai putut să văd castelul. Ştiam că eram departe de cabana noastră. Am pornit înapoi peste dealuri, mergând repede; dar m-am trezit coborând o pantă fără sfârşit. Cineva m-a înşfăcat din întuneric şi altcineva m-a prins de gleznă după ce am reuşit să mă eliberez de mâna care mă înhăţase. În momentul acela am auzit:

— Cine a venit în Aelfrice?

Îmi amintesc încă vorbele alea şi multă, multă vreme

apoi ele au fost singurele lucruri pe care mi le aminteam. Doar întrebarea aceea şi senzaţia că sunt înşfăcat de o mulţime de oameni.

M-am trezit într-o peşteră lângă mare, unde torcea o femeie bătrână care avea mult prea mulţi dinţi; după ce mi-am revenit şi mi-am găsit bastonul, am întrebat-o unde ne aflăm, încercând să fiu cât se poate de politicos.

— Puteţi să-mi spuneţi ce loc e ăsta, doamnă, şi cum să ajung de aici la Vadul Grifonului?

Nu ştiu de ce, dar credeam că Vadul Grifonului era locul în care locuiam noi, Ben. Şi nu-mi amintesc nici acum numele adevărat. Poate că e totuşi Vadul Grifonului. Totul mi se amestecă în minte.

Bătrâna a clătinat din cap.

— Ştiţi cumva cum am ajuns aici?

A râs, iar în hohotele ei erau vântul şi marea; femeia era ca valurile care se spărgeau la intrarea în peşteră, împroşcând picături minuscule de apă. Când i-am vorbit, parcă le vorbeam lor, valurilor. Aşa m-am simţit. Ţi se pare o nebunie? Am fost nebun încă de când m-am născut, dar acum eram sănătos şi mă simţeam minunat. Vântul şi valurile stăteau cu mine în peştera aceea torcând din caier – natura nu mai era ceva aflat în afară. Femeia aceea era o parte mare din natură, iar eu eram o parte mică şi fusesem plecat de prea multă vreme. Mai târziu, Garsecg a zis că marea mă vindecase.

Am mers la gura peşterii şi-am înaintat până când apa mi-a ajuns la talie, dar singurele lucruri pe care le-am putut vedea erau stâncile de deasupra grotei, apa albastră din faţa mea, pescăruşii şi nişte ţancuri negre de piatră ca dinţii unui dragon. Atunci bătrâna mi-a zis:

— Trebuie să aştepţi refluxul.

M-am întors, cu cămaşa udă până la subsuori.

— Mai durează mult?

— Destul de mult.

Apoi m-am sprijinit în baston şi am privit-o cum toarce, încercând să îmi dau seama din ce era făcut acel fir şi de

ce producea sunetele acelea. Uneori mi se părea că văd feţe şi braţe, şi picioare ieşind din firul tors.

— Tu eşti Able. Able de Inimă Înflăcărată.

Asta mi-a captat atenţia, aşa că i-am spus vechiul meu nume.

Până în momentul acela nu-şi ridicase privirea de la firul pe care-l torcea.

— Ce spun eu cu temei, tu în deşert să nu iei! mi-a zis.

I-am spus că-mi pare rău.

— O pierdere trebuie să fie, hotărăsc deci cu tărie: cu cât doamna e mai rea, cu atât mai mare e iubirea ta.

S-a oprit din tors ca să-mi zâmbească. Ştiam că încerca să fie prietenoasă, dar dinţii ei erau îngrozitori şi păreau tăioşi ca nişte lame. Apoi mi-a zis:

— Trebuie să existe o pedeapsă pentru insolenţă. Şi cum de obicei chiar aşa stau lucrurile, asta n-ar trebui să provoace prea mult rău.

Şi uite-aşa mi-am schimbat numele.

A început din nou să toarcă, însă acum părea să citească cumva în firul ei.

— Vei apune înainte să răsări şi vei răsări înainte să apui.

Asta m-a speriat şi am întrebat-o dacă pot să-i pun o întrebare.

— Ar fi cazul să fie bună, de vreme ce e una singură. Ce vrei să ştii, Able de Inimă Înflăcărată?

Aveam atâtea de întrebat, dar nu reuşeam să mă hotărăsc, în schimb, am zis:

— Cine eşti?

— Parka.

— Eşti prezicătoare?

A zâmbit din nou.

— Unii aşa zic.

— Cum am ajuns aici?

A ridicat furca, băţul acela pe care ţinea caierul, şi a arătat spre fundul peşterii, unde totul era cufundat în întuneric.

— Nu-mi amintesc să fi fost acolo, i-am zis.

— E o amintire care ţi-a fost luată.

Din momentul în care a zis-o, am ştiut că avea dreptate. Îmi puteam aminti unele lucruri. Îmi puteam aminti de tine, de cabană şi de nori, dar parcă toate astea fuseseră cu multă vreme în urmă, iar după ele se întâmplaseră o mulţime de lucruri pe care nu mi le mai puteam aminti deloc.

— Aelfii te-au adus la mine.

— Cine sunt Aelfii?

Am simţit c-ar fi trebuit să ştiu.

— Chiar nu ştii, Able de Inimă Înflăcărată?

A fost ultimul lucru pe care l-a spus pentru multă vreme. M-am aşezat jos ca să o privesc, însă uneori mă uitam spre capătul întunecat al peşterii, de unde spusese ea că venisem. Când nu mă uitam la ea, bătrâna se mărea din ce în ce mai mult, aşa că ştiam că în spatele meu era ceva imens. Când mă întorceam şi mă uitam din nou la ea, nu era nici măcar cât mine de mare.

Ăsta a fost un aspect. Altul a fost că ştiam că atunci când am fost mic ştiusem totul despre Aelfi, dar amintirile erau amestecate cu imaginea cuiva, a unei fetiţe care se juca cu mine; şi erau copaci mari, mari de tot, şi ferigi mult mai înalte decât noi şi izvoare limpezi. Şi muşchi. Mult muşchi. Moale, verde, muşchi precum catifeaua.

— Te-au trimis cu povestea greşelilor lor, a zis Parka, şi cu veneraţia lor.

— Veneraţie?

Nu eram sigur ce voia să spună.

— Te venerează. Pe tine.

Asta m-a făcut să-mi amintesc alte lucruri. De fapt, nu lucruri, ci sentimente.

— Nu-mi plac Aelfii, am zis cu voce tare.

Şi ăsta era adevărul.

— Plantează o sământă, mi-a zis femeia.

Am aşteptat multă vreme să-mi mai spună ceva. Am aşteptat fiindcă nu voiam să-i pun întrebări. Dar nu mi-a mai zis nimic, aşa că a trebuit s-o întreb:

— N-ai de gând să-mi povesteşti despre lucrurile alea?

Despre greşeli şi restul?

— Nu.

Am oftat din greu. Îmi fusese frică de ceea ce-aş fi putut auzi.

— E un lucru bun.

— Aşa e. Un câştig trebuie să fie, hotărăsc deci cu tărie: De fiecare dată când împlineşti a inimii plăcere, sufletul tău ceva mai mult va cere.

Am avut senzaţia că, dacă aş fi pus mai multe întrebări, nu mi-ar fi plăcut răspunsurile. Soarele îşi întinsese mâinile în peştera noastră şi ne binecuvânta pe amândoi, sau cel puţin aşa mi se părea mie; apoi s-a scufundat în mare, iar marea a încercat să-l urmeze. Curând, locul în care mă oprisem când intrasem în mare abia dacă mai era ud.

— Să fie ăsta nivelul cel mai scăzut al apelor? am întrebat-o pe Parka.

— Stai, a zis ea şi apoi a rupt cu dinţii firul pe care îl torcea, a învârtit un pic în jurul mâinii, a retezat din nou cu dinţii şi mi l-a dat spunând: Pentru arcul tău.

— Dar n-am niciun arc.

A arătat spre bastonul meu, Ben, pe care l-am văzut cum începuse să se transforme într-un arc. La mijloc apăruse un fel de îndoitură; în afară de asta, era perfect drept şi, fiindcă-i cioplisem capătul mai gros, ambele capete erau mai subţiri decât mijlocul.

I-am mulţumit şi-am ieşit în fugă din peşteră. Afară, plaja de sub stâncă devenise rugoasă. Când i-am făcut semn de rămas-bun Parkăi, mi s-a părut că toată peştera era plină de păsări albe care fâlfâiau din aripi. Mi-a răspuns la salut dând din mână. Părea foarte mică, precum flacăra unei lumânări.

La sud de peşteră, am dat de o cărare abruptă care ducea spre vârful stâncilor. Acolo sus erau nişte ziduri dărâmate şi ciotul unui turn. De-acum apăruseră deja stelele şi era destul de frig. Mi-am căutat repede un adăpost şi, după ce l-am găsit, am urcat pe ceea ce mai rămăsese din turn.

Turnul fusese ridicat pe o insulă stâncoasă conectată cu restul uscatului de o limbă de nisip şi pietre atât de joasă, încât era sub nivelul mării chiar şi în vremea refluxului. Cred că m-am uitat mai bine de cinci minute la valurile luminate de stele care se spărgeau deasupra ei, până când am fost sigur că limba aia de nisip era cu adevărat acolo. Era, şi mi-am dat seama că trebuia să plec de pe insulă cât mai puteam şi să-mi găsesc un loc de înnoptat pe ţărm.

Eram convins de asta, dar n-am făcut-o. În primul rând, fiindcă eram deja obosit. Nu-mi era foame şi nici prea sete, însă eram atât de obosit, că nu-mi mai doream decât să mă întind undeva. În al doilea rând, îmi era frică de ceea ce-aş fi putut găsi pe mal şi de ceea ce m-ar fi putut găsi pe mine.

În plus, aveam nevoie de timp de gândire. Erau atâtea lucruri pe care nu mi le puteam aminti, iar ceea ce-mi aminteam (de tine, Ben, de cabana şi casa în care am trăit şi de fotografiile tale cu mama şi tata) se întâmplase cu multă, multă vreme în urmă. Voiam să încerc să-mi aduc aminte mai mult şi să mă gândesc la înţelesul vorbelor pe care mi le spusese Parka.

Aşa că m-am întors la adăpostul pe care-l găsisem printre nişte pietre albastre şi m-am întins acolo. Eram desculţ şi, stând culcat aşa, mi-am dat seama că ar fi trebuit să am bocanci şi şosete. Nu-mi puteam aminti ce se-ntâmplase cu ele. Purtam o cămaşă de lână gri fără nasturi şi pantaloni din acelaşi material, care nu aveau buzunare, ceea ce nu mi se părea a fi tocmai în regulă. Aveam o centură de care atârna un săculeţ din piele, legat cu un şiret. Dar în el erau doar firul pentru arc pe care mi-l dăduse Parka, trei seminţe negre şi tari şi un cuţit micuţ cu mâner de lemn, pus într-o teacă de lemn. Cuţitul mi se potrivea în palmă de parcă ar fi fost făcut special pentru mine, însă nu-mi aminteam deloc de el.

Capitolul 2

ORAŞUL ÎN RUINE

M-a trezit soarele. Încă îmi amintesc căldura lui şi cât de bine era să fiu mângâiat de razele lui, departe de vocile oamenilor, de munca şi de grijile altor oameni, de lucrurile pe care mi le tot spunea firul tors de Parka; probabil că stătusem în plin soare mai bine de o oră înainte să mă trezesc.

Când m-am ridicat, îmi era foame şi sete. Apa de ploaie pe care am băut-o dintr-o fântână spartă era minunată. Am băut şi am tot băut; iar când mi-am îndreptat spatele, am văzut că eram privit de un cavaler, un bărbat înalt îmbrăcat într-o cămaşă de zale. Coiful mă împiedica să-i văd faţa, dar am văzut un dragon negru în vârful coifului, şi apoi alţi dragoni negri pe scutul şi pe mantia cavalerului. Imaginea bărbatului a început să se risipească imediat ce am observat-o şi, în câteva secunde, vântul a spulberat ceea ce mai rămăsese din ea. A trecut multă vreme până am aflat cine era, aşa că n-am de gând să mai spun nimic acum; dar vreau să menţionez un alt lucru, ceva ce poate fi spus la fel de bine aici ca oriunde în altă parte.

Lumea aceea se numeşte Mythgarthr. N-am aflat asta decât mai târziu, însă nu există niciun motiv pentru care să nu ţi-o spun încă de pe acum. Peştera Parkăi nu era cu totul în lumea aceea, ci mai degrabă între Mythgarthr şi Aelfrice. Insula Albastră este pe de-a-ntregul în Mythgarthr, dar eu n-am ajuns acolo decât după ce-am băut apa. Sau, ca să prezint adevărul cu exactitate, nu eram în siguranţă acolo. De aceea venise cavalerul chiar în acel moment; voia să mă vadă bând din fântână.

— Dumnezeule! am exclamat eu, dar nu era nimeni să mă audă.

Vedenia aceea mă speriase. Nu fiindcă mi se părea că aveam halucinaţii, ci din cauză că fusesem convins că eram

singur. O vreme m-am tot uitat în urma mea. Nu e un obicei tocmai rău, Ben, dar atunci chiar nu era nimeni în spatele meu.

Pe partea de est a insulei, faleza nu era aşa de abruptă. Am găsit câteva midii şi le-am mâncat crude. Soarele era deasupra când doi pescari s-au apropiat de mine îndeajuns cât să mă audă. Am strigat la ei şi au vâslit până la mal. Au vrut să ştie dacă aveam să-i ajut cu năvoadele dacă mă luau la bord; le-am promis că da şi am urcat în barcă.

— Cum ai ajuns aici de unul singur? m-a întrebat cel mai în vârstă.

Şi mie mi-ar fi plăcut să ştiu cum ajunsesem acolo. Mi-ar fi plăcut să ştiu şi motivul pentru care vorbeau ciudat. În loc să le răspund, am zis:

— Aşa cum se ajunge.

Păreau să nu mai aibă nevoie de alte lămuriri. Şi-au împărţit cu mine pâinea şi brânza şi un peşte pe care l-am gătit într-o cutie cu nisip aşezată deasupra focului. Atunci nu mi-am dat seama, dar acela a fost momentul în care am început să iubesc marea.

La asfinţit m-au lăsat să aleg din peştii pe care-i prinsesem, ca plată pentru munca mea. I-am spus celui mai tânăr (nu cu mult mai mare decât mine) că aş vrea să împart peştii cu familia lui, dacă nevasta lui voia să-i gătească, fiindcă nu aveam unde să stau. A fost de acord şi, după ce ne-am vândut toată captura, am luat cei mai buni peşti, dar şi pe cei pe care nu dorise nimeni să-i cumpere, şi am mers într-o casă mică şi înghesuită, aflată la nici douăzeci de paşi de apele mării.

După cină, am început să ne spunem poveşti, iar când mi-a venit rândul, le-am zis:

— N-am văzut niciodată o fantomă. Cel puţin, aşa credeam până astăzi. Aşa că o să vă povestesc despre asta, chiar dacă fantoma mea nu e la fel de înfricoşătoare ca cea din povestea lui Scaur. Dar asta e tot ce am.

Toată lumea a fost de acord; cred că îşi auziseră poveştile unul altuia de mai multe ori.

— Ieri m-am pomenit pe o insulă stâncoasă, nu departe

de aici. Cândva, fusese acolo un turn.

— A fost al ducelui Indign, a zis Scaur.

— Castelul Albastru, a completat Sha, soţia lui.

— Mi-am petrecut noaptea în grădină, pentru că aveam ceva de făcut acolo, trebuia să plantez o sământă. Ştiţi, cineva important mi-a spus că trebuie să plantez o sământă. Şi nu mi-am dat seama ce voia să zică decât atunci când am găsit seminţele aici, le-am zis eu arătându-le săculeţul din piele.

— Ai tăiat un portocal spinos, a şuierat bunicul lui Sha arătând spre arcul meu. Te-ai atins de un portocal spinos, aşa că trebuie să plantezi trei seminţe, tinere! Dacă n-o faci, Aelfii de Muşchi vor veni după tine.

I-am spus că nu ştiam.

Bătrânul a scuipat în foc.

— E ceva ce oamenii nu ştiu şi din cauza asta aproape că nu mai există portocali spinoşi. E cel mai bun lemn din lume. Să-l freci cu ulei, auzi? Ca să-l protejezi de vremea rea.

A întins mâna spre arc, aşa că i l-am dat, apoi i l-a înmânat lui Scaur.

— Încearcă să-l rupi, fiule. Rupe-l pe genunchi.

Scaur a încercat. Era puternic şi mi-a îndoit arcul atât de mult că vârfurile aproape se atingeau. Dar nu s-a rupt.

— Vezi? Nu poţi! Nu se poate rupe, a chicotit bunicul lui Sha, privindu-l pe Scaur cum îmi dă arcul înapoi. De cele mai multe ori, într-un portocal spinos se găseşte un singur fruct care are doar trei seminţe în el. Dacă dobori un astfel de copac, trebuie să-i plantezi seminţele în trei locuri diferite, fiindcă dacă n-o faci, Aelfii de Muşchi vin după tine.

— Haide, Able, a zis Sha, spune-ne despre fantomă.

— În dimineaţa asta, m-am hotărât să plantez prima sământă în grădina Castelului Albastru, am continuat eu. Acolo era un fel de vas de piatră în care se adunase apă, aşa că am decis să plantez sământa şi apoi s-o ud. După ce-i puneam suficientă apă, urma să beau eu ce mai rămânea.

M-au aprobat cu toţii.

— Am săpat o groapă mică folosind cuţitul, am lăsat să cadă o sămânţă înăuntru, am acoperit-o cu pământ – care era deja destul de umed – şi am adus apă în căuşul palmelor. Când apa a început să băltească în groapă, am băut din vasul de piatră, iar când mi-am ridicat privirea, am văzut un cavaler care stătea acolo uitându-se la mine. Nu i-am putut zări faţa, dar avea un scut mare şi verde, cu un dragon pictat.

— Nu era ducele Indign, a constatat Scaur, fiindcă blazonul lui este un mistreţ albastru.

— I-ai vorbit? a vrut să ştie Sha. Ce ţi-a zis?

— Nu i-am vorbit. S-a întâmplat atât de repede, iar eu am fost prea surprins. Apoi… apoi s-a transformat într-un fel de nor, care a dispărut de tot.

— Norii sunt răsuflarea Prinţesei, a zis bunicul lui Sha.

L-am întrebat ce-a vrut să spună, dar s-a mulţumit să clatine din cap şi să privească în foc.

— Nu ştii că numele ei nu poate fi rostit? m-a întrebat Sha.

A doua zi de dimineaţă, i-am întrebat cum se putea ajunge la Vadul Grifonului, dar Scaur mi-a zis că prin împrejurimi nu era niciun oraş cu numele acela.

— Şi ăsta cum se numeşte? l-am întrebat.

— Irringsmouth, mi-a răspuns Scaur.

— Cred că există un Irringsmouth aproape de locul unde locuiesc eu, i-am spus.

De fapt, nu eram tocmai sigur, dar aşa aveam impresia.

— Numai că e un oraş mare, am adăugat. Singurul oraş cu adevărat mare în care am fost vreodată.

— Ei bine, ăsta e singurul Irringsmouth din zonă, mi-a zis Scaur.

Un trecător ne-a auzit şi ne-a zis:

— Vadul Grifonului ar trebui să fie pe Râul Grifon, după care s-a îndepărtat înainte să apuc să-l întreb ceva.

— E un pârâu care se varsă în râul nostru, m-a lămurit Scaur. Mergi spre sud până dai de râu şi apoi ia-o pe Drumul Râului şi-o să-l găseşti.

Am pornit la drum cu câteva bucăţi de peşte sărat înfăşurate într-o cârpă curată. Am mers spre sud pe mica stradă care trecea prin spatele casei în care locuiau Sha şi Scaur. Am continuat în aceeaşi direcţie pe o stradă mai mare, apoi am cotit-o spre răsărit, pe drumul principal de lângă râu. Am trecut printr-o deschizătură fără poartă din zidul în ruine ce înconjura aşezarea şi am continuat să merg prin păduri cu copaci tineri unde, la umbră, se mai vedeau încă petice de zăpadă şi bălţi cu apă de ploaie.

După aceea, drumul a cotit-o printre dealuri şi am ajuns într-un loc unde doi băieţi mai mari decât mine mi-au zis că aveau de gând să mă jefuiască. Unul avea o bâtă, iar celălalt avea o săgeată pregătită, la nock, cum spunem noi pe-aici. Nockul este crestătura din coada săgeţii, în care se prinde coarda. Le-am spus că puteau să ia tot ce aveam, mai puţin arcul. După cum ar fi trebuit să m-aştept, au încercat să mi-l ia. M-am ţinut tare, dar m-au lovit cu bâta. După aceea m-am luptat, mi-am luat arcul înapoi şi i-am bătut cu el. Probabil că ar fi trebuit să-mi fie frică, însă nu mi-a fost. Eram furios pe ei că se gândiseră că mă puteau lovi fără ca eu să ripostez. Cel cu bâta a aruncat-o şi a fugit; pe celălalt l-am bătut până s-a prăbuşit şi atunci m-am aşezat pe pieptul lui şi i-am spus că o să-i tai gâtul.

Mi-a cerşit îndurare, iar când l-am lăsat să se ridice, a rupt-o la fugă, abandonându-şi arcul şi tolba. Arcul părea bun, dar când l-am îndoit pe genunchi s-a rupt. Am păstrat doar coarda, iar tolba mi-am aruncat-o peste umăr. În noaptea aceea, mi-am strunjit propriul arc până ce n-a mai fost nevoie decât de coardă şi o baie în ulei de in.

După întâmplarea asta, am început şi eu să merg cu o săgeată la nock. Am văzut iepuri şi veveriţe, ba chiar şi o căprioară, de câteva ori; am tras, dar n-am făcut decât să pierd câteva săgeţi. Asta până în ultima zi.

În dimineaţa aceea, atât de înfometat încât nu mai aveam vlagă, am reuşit să dobor un cocoş-de-munte şi am început să caut foc. Am cercetat o bună bucată de vreme şi aproape că renunţasem, pregătindu-mă să mănânc pasărea crudă; când a venit însă seara, am văzut fuioare de fum

deasupra copacilor, albicioase ca nişte spectre pe fundalul cerului. Când au răsărit primele stele, am descoperit o colibă pe jumătate îngropată în violete sălbatice. Era construită din bârne şi acoperită cu blănuri de animale, iar în loc de uşă avea pielea unei căprioare. De vreme ce nu puteam ciocăni în ea, am tuşit; iar când nu a ieşit nimeni, am ciocănit în cadrul uşii.

— Cine-i acolo? s-a auzit vocea unui bărbat care părea pregătit să sară la bătaie.

— Un cocoş-de-munte gras, i-am zis.

O bătaie era ultimul lucru de care aveam nevoie.

Pielea de căprioară s-a dat la o parte, iar în cadrul uşii a apărut un bărbat gârbovit cu barbă lungă. Îi tremurau şi capul, şi mâna, dar niciun tremur nu i s-a simţit în glas când m-a întrebat răstit:

— Cine eşti?

— Doar un călător care îşi va împărţi hrana cu tine, dacă-l primeşti la foc.

— Nu e nimic de furat aici, a zis bărbosul ridicând o măciucă.

— N-am de gând să te jefuiesc, vreau doar să-mi gătesc cocoşul. L-am doborât şi l-am curăţat de pene azi-dimineaţă, dar n-am foc ca să-l gătesc şi zău că mor de foame.

— Vino înăuntru atunci, a zis bărbatul dându-se la o parte din uşă. Poţi să-l găteşti, dacă-mi dai şi mie o bucăţică.

— O să-ţi dau mai mult decât o bucăţică, i-am zis.

Şi m-am ţinut de cuvânt: i-am dat amândouă aripile şi amândouă copanele. Nu mi-a mai pus alte întrebări, dar s-a uitat la mine studiindu-mă îndeaproape, iar când mă uitam la el îşi întorcea privirea. Aşa că i-am spus de bunăvoie cum mă numesc şi câţi ani am, i-am explicat că eram străin de locurile acelea şi l-am întrebat cum puteam să ajung la Vadul Grifonului.

— Ah, la naiba! Ăla a fost satul meu, puştiule, şi câteodată mai merg pe-acolo să văd care mai e treaba. Dar în prezent nu mai locuieşte nimeni în Vadul Grifonului.

Am simţit că nu putea fi adevărat.
— Fratele meu şi cu mine locuim acolo.
Bărbosul a clătinat din capul care continua să-i tremure.
— Nimeni. N-a mai rămas nimeni.
Atunci mi-am dat seama că numele oraşului nostru nu era Vadul Grifonului. Poate că era doar Grifon sau Oraşul Grifonului, sau ceva de genul ăsta. Dar nu mi-am putut aminti.
— S-au uitat cu toţii la mine, a bolborosit bărbosul. Unii au vrut să fugă, dar le-am spus: Nu! Staţi şi luptaţi! Dacă vin prea mulţi uriaşi, o să fugim, dar mai întâi trebuie să le încercăm curajul.
Remarcasem cuvântul „uriaşi” şi mă întrebam ce avea să urmeze.
— Schildstarr era conducătorul lor. Pe vremea aia aveam casa cu etaj a tatălui meu. Nu era ca asta. Era o casă mare, cu o mansardă înaltă şi camere mai mici în spatele celei mari. Aveam şi un şemineu mare de piatră şi o masă suficient de lungă încât să încapă la ea toţi prietenii mei.
L-am aprobat din cap, gândindu-mă la casele pe care le văzusem în Irringsmouth.
— Schildstarr nu era prietenul meu, dar ar fi putut intra în casa mea. Înăuntru ar fi trebuit să stea însă aplecat, cam cum stau eu aici.
— Şi v-aţi luptat cu ei?
— Pentru casa mea? Pentru câmpuri şi pentru Gerda? M-am luptat, deşi jumătate dintre ai mei au fugit când i-au văzut venind pe drum. Am omorât unul cu lancea şi pe alţi doi cu toporul. Cad precum copacii, puştiule.
Pentru câteva momente, ochii îi căpătară o strălucire ciudată.
— O piatră, continuă el pipăindu-şi capul într-o parte şi părând brusc cu mult mai bătrân. Nu ştiu cine m-a lovit şi nici cu ce. O piatră? Nu ştiu. Pune mâna aici, puştiule. Simţi ceva sub păr?
Părul îi era sârmos, de un gri-închis foarte apropiat de negru. Am pipăit şi apoi mi-am retras mâna.

— Pe urmă ne-au torturat. Apă şi foc. Ştii? Asta le place cel mai mult. Ne-au dus într-un heleşteu şi au făcut focul în jurul lui. Ne-au mânat în apă ca pe vite. Au aruncat cu butuci în noi până ne-am înecat. Mai puţin eu. Cum te cheamă, puştiule?

I-am spus din nou.

— Able? Able. Ăsta e numele fratelui meu. Cu ani şi ani în urmă, ăsta era.

Ştiam că acela nu era numele meu adevărat, dar Parka îmi spusese să-l folosesc. L-am întrebat cum îl cheamă.

— Am găsit canalul de la vizuina unui bizam, a continuat el. M-am scufundat şi am săpat, am ieşit ca să respir, iar buştenii ardeau şi fâsâiau… am pierdut şirul scufundărilor şi al arsurilor, dar nu m-am înecat. Am ajuns cu capul în vizuina bizamului şi am respirat acolo. Am aşteptat până când Fiii Furiei au crezut că am murit cu toţii şi au plecat.

Am încuviinţat din cap, simţindu-mă de parcă luasem parte la măcel.

— Am încercat să urc, dar umbra mea a alunecat. A căzut în heleşteu. E şi acum acolo, zise bărbosul clătinând din cap. Vise? Nu vise. E încă în heleşteu, iar buştenii vin spre mine cu viteză. Încerc să mă caţăr. Malul e alunecos şi… şi faţa mi-a luat foc.

— Dacă mă laşi să înnoptez aici la noapte, te-aş putea trezi în caz că ai vreun coşmar, am sugerat eu.

— Schildstarr, murmură bătrânul. Înalt cât un copac e Schildstarr. Pielea ca zăpada. Ochii de bufniţă. Am văzut cum l-a ridicat pe Baldig şi i-a smuls braţele. Pot să-ţi arăt şi ţie unde s-a petrecut. Tu chiar mergi la Vadul Grifonului, Able?

— Da, i-am răspuns. O să mă duc mâine, dacă-mi spui drumul.

— Merg şi eu, a promis bărbosul. Anul ăsta n-am fost. Obişnuiam să mă duc tot timpul. Am locuit acolo cândva.

— Ar fi minunat, i-am zis. O să am cu cine să vorbesc şi o să-mi arăţi şi drumul. Probabil că fratele meu e foarte supărat pe mine. De fapt, sunt destul de sigur, dar cred c-o să-i treacă.

— Nu, nu, a murmurat bătrânul. Nu, nu. Berthold Viteazul nu şi-a făcut niciodată griji pentru tine, frate. Nu eşti bandit.

Şi uite-aşa am ajuns să trăiesc cu Berthold Viteazul. Era cam nebun şi câteodată se prăbuşea la pământ. Dar era la fel de curajos ca oricare alt om pe care l-am cunoscut şi nu avea pic de răutate în el. Am încercat să am grijă de el şi să-l ajut, iar el a încercat să aibă grijă de mine şi să mă înveţe. I-am datorat multe, Ben, dar până la urmă am reuşit să-l răsplătesc pe măsură şi se poate ca ăsta să fi fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

Câteodată mă întreb dacă nu cumva el a fost motivul pentru care Parka mi-a spus că sunt Able. Iar toate astea s-au petrecut în partea nordică, în Celidon. Trebuia să menţionez chestia asta undeva.

Capitolul 3
PORTOCALUL SPINOS

A doua zi, Berthold Viteazul a fost bolnav şi m-a implorat să nu-l las singur, aşa că am mers la vânătoare. Pe atunci nu eram cine ştie ce vânător, dar mai degrabă din noroc decât din pricepere am reuşit să trag două săgeţi într-un cerb. Beţele s-au rupt amândouă când animalul s-a prăbuşit pe o parte, însă am reuşit să salvez vârfurile de fier. În seara aceea, în timp ce ne ospătam cu friptură de vânat, am adus vorba despre Aelfi. L-am întrebat pe Berthold Viteazul dacă auzise vreodată de Aelfrice şi dacă ştia ceva despre oamenii care locuiau acolo.

A dat afirmativ din cap.

— Da.

— Mă refer la Aelfrice cea adevărată.

N-a zis nimic.

— În Irringsmouth, o femeie mi-a povestit despre o fată care ar fi trebuit să se căsătorească cu un rege Aelf, dar l-a înşelat. Era însă doar o poveste. Nimeni n-a crezut că era adevărată.

— Vin pe-aici uneori, a murmurat Berthold Viteazul.

— Chiar aşa? Aelfi adevăraţi?

— Da. Îs înalţi cam cât focul nostru. Îs ca mangalul, ca funinginea. Şi murdari ca funinginea. Cenuşii. Afar' de dinţi şi de limbă. Ochii le sunt galbeni, învăpăiaţi.

— Şi-s adevăraţi?

A dat din cap.

— Şapte lumi există, Able. Nu ţi-am zis niciodată?

Am aşteptat.

— Mythgarthr e asta. Unii îi spun Pământ, dar e greşit. Pe pământ mergi, în râuri te scalzi. Marea… Doar marea e între ele, aşa se pare. Aerul pe care îl respiri. Mythgarthrul e la mijloc. Aşa că există trei lumi deasupra şi trei dedesubt. Cerrul e deasupra noastră, dar poţi să-i spui şi Cer. E acelaşi lucru. Cerrul e locul în care ajung câteodată

păsările care zboară foarte sus. Nu vrăbiile şi rândunelele sau altele de felul ăsta. Şoimii, şi vulturii, şi gâştele sălbatice. Am văzut odată chiar şi un bâtlan pe-acolo.

Mi-am adus aminte de castelul zburător şi i-am zis:

— E acolo unde sunt norii.

Berthold Viteazul a încuviinţat.

— Te-ai prins. Tot mai vrei să mergem la Vadul Grifonului? Mă simt mai bine acum că am mâncat carnea asta gustoasă. Pe de altă parte, s-ar putea ca mâine dimineaţă să mă simt şi mai bine. Şi n-am fost anul ăsta să mă uit la locul ăla.

— Da, m-am prins. Dar ce-i cu Aelfrice?

— O să-ţi arăt mormintele vechi şi heleşteul în care au aruncat cu foc în mine.

— Am întrebări şi despre Cerr, să ştii, i-am zis eu. Am mai multe întrebări decât degete la mâini.

— Ai mai multe întrebări decât am eu răspunsuri.

Urletul unui lup s-a auzit de undeva din pădure.

— Vreau să ştiu despre Fiii Furiei şi despre Osterlingi. Nişte oameni la care am stat au zis că Osterlingii au dărâmat Castelul Albastru.

— Se prea poate, a spus Berthold Viteazul.

— Dar de unde vin Fiii Furiei?

— Din Ţinuturile de Gheaţă, a zis el arătând spre nord. Vin cu îngheţul şi pleacă cu zăpada.

— Vin doar să fure?

— Iau şi sclavi, a zis Berthold Viteazul. Pe noi nu ne-au luat, fiindcă ne-am luptat. Au vrut în schimb să ne omoare. Dacă fugi şi nu lupţi, te iau sclav. Iau femeile şi copiii. Au luat-o pe Gerda.

— Despre Cerr…

— Acum dormi, mi-a poruncit Berthold Viteazul. Mergem în călătorie, puştiule. Trebuie să ne trezim în zori.

— Doar o singură întrebare, te rog! După asta promit că mă duc la somn.

A acceptat.

— Cred că te uiţi mult la cer. Ai spus că ai văzut vulturi acolo sus, şi chiar şi bâtlani.

— Uneori.
— Dar ai văzut vreodată şi vreun castel?
A negat, clătinând încetişor din cap.
— Fiindcă eu am văzut. Stăteam întins pe iarbă şi priveam în sus la nori…
M-a prins de după umeri aşa cum o mai faci şi tu câteodată şi s-a uitat în ochii mei.
— L-ai văzut?
— Da. Pe cuvânt că l-am văzut. Nu părea să fie real, dar m-am ridicat şi am alergat după el, încercând să nu-l pierd din ochi. Şi era adevărat, un castel cu şase laturi, construit din piatră albă undeva deasupra norilor.
— L-ai văzut.
Mâinile îi tremurau mai rău ca oricând. A fost apoi rândul meu să dau din cap.
— Sus printre nori, mişcându-se odată cu ei, împins de acelaşi vânt. Era alb ca şi ei, dar marginile îi erau tari, iar pe turnuri fluturau steaguri colorate.
Amintirea aproape că m-a sugrumat.
— A fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

A doua zi dimineaţă, Berthold Viteazul s-a trezit înaintea mea şi am părăsit coliba acoperită cu blănuri, lăsând-o mult în urmă în momentul în care soarele s-a ridicat deasupra copacilor. Mergea încet, sprijinindu-se de un toiag; era însă rezistent şi părea să aibă mai mult chef de vorbă decât avusese cu o seară în urmă.
— Voiai să ştii despre Aelfi aseară, mi-a zis el, iar eu am încuviinţat fără cuvinte. În schimb, eu ţi-am vorbit despre Cerr. Cred că m-ai crezut nebun. Aveam motivele mele, să ştii!
— E în regulă, i-am zis. Fiindcă oricum sunt curios să aflu şi despre asta.
Poteca aproape invizibilă pe care mersesem ne adusese într-un luminiş; Berthold Viteazul s-a oprit şi şi-a ridicat toiagul spre Cerr.
— Păsările urcă acolo. Le-ai văzut.

— Văd una chiar acum, am spus eu.
— Dar nu pot rămâne acolo.
— Dacă… Ar putea sta cocoţată pe zidul castelului, nu-i aşa?
— Nu vorbi despre asta! mi-a tăiat-o Berthold Viteazul, iar eu nu mi-am putut da seama dacă era furios sau doar înfricoşat. Nu acum, şi probabil niciodată.
— În regulă, n-o s-o mai fac, promit.
— Nu vreau să te mai pierd.
A tras aer în piept.
— Păsările nu pot poposi, eu şi cu tine nu ne putem duce deloc. Dar îl vedem. Ai înţeles?
Am dat din cap că da.
A început să meargă din nou, grăbindu-se, lovind pământul cu toiagul.
— Dar crezi că o pasăre ar putea? Vulturii văd mai bine decât tine. Ai văzut vreodată un cuib de vultur?
— Da, era unul la câteva mile de cabana noastră.
— În vârful unui copac mare?
— Aşa e. Era un pin înalt. Iar vulturul stă acolo, clocindu-şi ouăle probabil. Crezi că se uită vreodată în sus, în loc să privească în jos?
— Presupun că trebuie, i-am răspuns eu tropăind în urma lui.
— Atunci poate să meargă acolo, dacă se hotărăşte. La fel e şi cu Aelfii, a zis el, aţintindu-şi spre pământ un deget gras pe care se vedeau vene albăstrui. Sunt acolo jos unde nu-i putem vedea, doar că ei ne pot privi pe noi, pe tine şi pe mine. Ne şi aud, dacă vorbim tare. Pot să urce la noi dacă doresc, precum păsările, doar că nu pot rămâne.
După vorbele astea, am mers în tăcere preţ de aproape o jumătate de oră, iar eu am încercat să-mi reamintesc lucruri demult uitate. Într-un târziu, i-am zis:
— Dar ce s-ar întâmpla dacă un Aelf ar încerca să rămână aici?
— Ar muri, mi-a zis Berthold Viteazul. Aşa spun ei.
— Ţi-au zis ei asta? Că nu pot trăi aici, sus?
— Da!

Ceva mai târziu, când ne-am oprit să bem dintr-un izvor, am zis:

— N-am să întreb cum au fost nedreptăţiţi, dar ştii?

A ridicat din umeri.

— Ştiu doar ce se spune.

În noaptea aceea ne-am făcut tabăra pe malul Grifonului, înveseliţi şi înviorați de apele sale cristaline. Berthold Viteazul adusese cremene şi oţel, iar eu am strâns vreascuri uscate pe care el le-a rupt în aşchii atât de mici, încât s-au aprins la prima jerbă de scântei galbene.

— Dacă n-ar veni iarna, aş putea trăi aşa toată viaţa, a spus el, probabil ca să-l aud eu.

După ce-am mâncat, m-am întins pe spate, am auzit strigătul unei bufniţe şi oftatul vântului printre ramurile copacilor, acolo unde începuseră să apară primele frunze verzi. Trebuie să înţelegi că în tot acel timp eu am crezut că voi ajunge acasă curând. Mă gândeam că fusesem răpit de Aelfi. Mă eliberaseră într-un stat undeva în vest, sau poate chiar în străinătate. Credeam că amintirile captivităţii mele îmi vor reveni la un moment dat. Dacă aş fi fost mai înţelept, aş fi rămas în Irringsmouth, unde-mi făcusem prieteni şi unde s-ar fi putut afla o bibliotecă cu hărţi sau chiar un consulat american. Aşa însă, aş fi putut găsi vreun indiciu la Vadul Grifonului (şi eram convins că ăsta e numele oraşului nostru), iar dacă n-aş fi găsit niciun indiciu, nimic nu m-ar fi putut împiedica să mă întorc în Irringsmouth. Aşa cum era el, pe jumătate distrus, rămânea un fel de port. Poate m-aş fi putut îmbarca spre America de acolo. Ce m-ar fi putut împiedica? Nimeni şi nimic, iar perspectiva unei călătorii pe mare mi se părea încântătoare.

„Buhuhu”, s-a auzit bufniţa. Vocea ei, catifelată şi întunecată precum noaptea de primăvară, părea să fie plină deopotrivă de cunoaştere şi de curiozitate.

Am simţit şi eu paşii cuiva sau a ceva ce îşi croia drum prin pădure, deşi chiar şi un singur strop de rouă căzut de pe o frunză din vârful unui copac ar fi făcut mai mult zgomot decât ei.

— Oare cine vine?

Tu te-ai căsători, iar eu ţi-aş sta în cale până când aş creşte îndeajuns ca să pot locui singur. Poate că planul cel mai bun pentru mine este să rămân la cabană, măcar în primul an. Ar putea fi mai bine să nu vin acasă prea repede. Acasă, în vila care aparţinuse părinţilor noştri. Acasă, la cabana unde mersesem la vânătoare şi la pescuit până când se aşternuse zăpada.

Şi totuşi era primăvară. Cu siguranţă era primăvară. Cerbul pe care-l omorâsem îşi lăsase coarnele, iarba din micuţa grădină părăsită a Castelului Albastru era fragedă şi scurtă. Ce se întâmplase cu iarna?

O faţă încântătoare şi ascuţită, luminată de nişte ochi mari şi lucitori precum o lună plină, a privit în jos spre mine, apoi a dispărut.

M-am ridicat. Cu excepţia lui Berthold Viteazul, nu mai era nimeni acolo, iar el adormise repede. Bufniţa amuţise şi ea, dar vântul nopţii continua să murmure secrete copacilor. M-am întins din nou şi m-am străduit să-mi aduc aminte chipul pe care abia îl zărisem. Să fi fost verde? Cu siguranţă, m-am gândit, cu siguranţă păruse verde.

Copacii bătrâni au lăsat încet-încet locul unora mai tineri, tufişurilor şi mărăcinilor, iar Berthold Viteazul a zis într-un târziu:

— Uite c-am ajuns.

Nu era niciun oraş. Niciun fel de oraş.

— Chiar aici, a zis el fluturând bastonul. Chiar aici era strada. În spatele caselor din partea asta era apă. În spatele celor de pe cealaltă parte erau câmpurile. Asta de aici a fost a lui Uld, iar peste drum era casa lui Baldig. M-a luat de mână. Îţi aduci aminte de Baldig?

Nu-mi amintesc ce i-am răspuns, dar el oricum nu m-asculta.

— Uld avea şase degete. Şi la fel şi fie-sa, Skjena.

Berthold Viteazul mi-a dat drumul şi mi-a zis:

— Vrei să-mi ridici bastonul, puştiule? O să-ţi arăt unde ne-am bătut cu ei.

Locul se afla la o oarecare distanţă, dincolo de tufişuri şi de arbuşti. În cele din urmă, Berthold Viteazul s-a oprit şi ne-a indicat cu degetul.

— Aia a fost casa noastră. A ta şi a mea. Doar că fusese a lui tata. De el îţi aduci aminte? Ştiu că de ea nu-ţi mai aminteşti. Pe mama au luat-o chiar înainte să fii înţărcat. O chema Mag. O să dormim aici în noaptea asta. Aici unde a fost casa noastră, de dragul timpurilor trecute.

N-am avut inima să-i spun că nu eram cu adevărat fratele lui.

— Iaca! a exclamat Berthold Viteazul după ce m-a dus câteva sute de metri mai spre nord. Din locul ăsta l-am văzut prima dată pe Schildstarr. Le-am spus unor băieţi ca tine să tragă cu săgeţi şi să arunce în el cu pietre, dar ei au fugit, cu toţii. Unii au tras mai întâi, dar cei mai mulţi au rupt-o la fugă de îndată ce i-au văzut pe Fiii Furiei.

El rămăsese, se luptase şi căzuse. Conştient de toate astea, i-am zis:

— Eu n-aş fi fugit.

Şi-a apropiat brusc faţa imensă şi bărboasă de a mea.

— Ba ai fi fugit şi tu!

— Nu!

— Ai fi fugit! a repetat agitându-şi toiagul de parcă ar fi vrut să mă lovească.

— N-am să mă lupt cu tine, dar dacă încerci să mă loveşti cu toiagul, o să ţi-l iau şi-o să ţi-l rup.

— N-ai fi fugit? a zis el încercând să nu zâmbească.

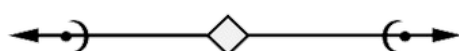
Reuşisem să mă conving de asta, aşa c-am scuturat din cap.

— Nici măcar dac-ar fi fost înalţi cât copacul ăla.

Şi-a lăsat bastonul în pământ şi s-a sprijinit de el.

— Nu erau chiar aşa de înalţi. Ajungeau până la craca aia mai groasă, poate. Dar de unde ştii că n-ai fi fugit?

— Tu n-ai fugit, am răspuns. Şi nu suntem de acelaşi sânge?

Cu mult înainte de asfinţit, pregătiserăm un loc de dormit acolo unde fusese vechea casă şi chiar am făcut un

foc în vatra de piatră. Berthold Viteazul a vorbit ore întregi despre familie şi despre Vadul Grifonului. La început am ascultat, mai ales din politeţe, dar pe măsură ce se însera, am devenit interesat. Nu existaseră nici şcoală, nici doctor, nici poliţie. Din când în când, unii călători traversau Grifonul pe aici, înaintând prin apa rece de munte care le ajungea doar până la genunchi. Când sătenii aveau noroc, puteau să le ofere alimente şi găzduire în schimbul banilor. Când erau ghinionişti, trebuiau să se lupte cu ei ca să-şi apere casele şi turmele.

Dacă Fiii Furiei erau uriaşi, Osterlingii care veneau uneori vara erau diavoli. Devorau carne de om pentru a-şi recăpăta umanitatea pierdută. Aelfii veneau în toate anotimpurile precum ceaţa şi dispăreau precum fumul.

— Mai veneau şi Aelfii de Muşchi şi Salamandrele, mai ales, mi-a mărturisit Berthold Viteazul. Şi mai erau şi Aelfii de Pământ. Uneori erau de ajutor. Găseau câte o oaie rătăcită şi te rugau să-i plăteşti cu sânge, a zis el, suflecându-şi mâneca. Îmi înfigeam un spin şi le dădeam o picătură sau două. Dar ăştia-s nişte amărâţi.

Am dat din cap ca să-i arăt că înţeleg, deşi nu pricepeam nimic.

— Erai aici cu mine pe atunci, doar că nu prea vorbeai. Tata m-a crescut pe mine, iar eu te-am crescut pe tine. Ţi-a intrat în cap că-mi stăteai în cale, cred, pentru că eu alergam după Gerda. Cea mai frumoasă fată din lume. Şi ne făcusem atâtea planuri!

N-a trebuit să întreb ce s-a-ntâmplat.

— Ai plecat şi m-am gândit c-o să te-ntorci într-un an sau doi, după ce ne vom fi aşezat şi noi la casa noastră. Doar că te-ai întors abia acum. Ţi-a plăcut pe acolo pe unde-ai fost?

Am încercat să-mi aduc aminte, dar nu m-am putut gândi decât la faptul că momentele cele mai bune din viaţa mea se petrecuseră atunci când reuşisem să fiu sub cerul liber, pe o barcă sau printre copaci.

— N-ai nimic de zis?

— Ba da, i-am spus eu arătându-i capetele de săgeată pe

care le recuperasem. De vreme ce mai avem câteva ore de lumină, vreau să cioplesc nişte beţe noi pentru săgeţi.

— Cele vechi s-au rupt?

Am dat din cap că da.

— Când s-a prăbuşit cerbul. Mă gândesc că de-aş putea găsi mai mult lemn din ăsta din care e făcut arcul, săgeţile noi nu s-ar mai rupe.

— Ai tăia un copac pentru câteva săgeţi?

— Aş tăia o ramură sau două, doar atât. Şi dac-aş găsi unul din fructele de anul trecut, aş planta seminţele.

S-a ridicat în picioare, cu greu.

— Ştiu eu unul care mai e încă pe-aici.

M-a condus în desiş, după care a îngenuncheat şi a început să scormonească prin iarbă până a dat de un ciot mic.

— Portocal spinos, a zis el. L-ai plantat înainte să pleci. Era pe pământul meu şi n-am lăsat pe nimeni să-l taie. Doar că a făcut-o totuşi cineva, când eu nu eram atent.

N-am spus nimic.

— Credeam că a dat lăstari, a zis el ridicându-se cu ajutorul toiagului. Aşa se întâmplă uneori.

Am îngenuncheat, am luat una dintre cele două seminţe pe care le mai aveam în punga de piele şi am plantat-o în apropierea ciotului. Când m-am ridicat, faţa lui Berthold Viteazul era brăzdată de lacrimi. M-a condus din nou către casă, dar s-a oprit să-şi fluture toiagul către desişul de arbuşti şi tufişuri care se întindea în faţa noastră.

— Aici era câmpul meu de orz. Vezi copacul ăla mare din spate? Hai la el!

Pe la jumătatea drumului, mi-a arătat un mănunchi de frunze de un verde strălucitor.

— Iată-l! Portocalul spinos nu-şi pierde frunzele ca majoritatea copacilor. E verde toată iarna, ca un pin.

Ne-am apropiat împreună de copacul care avea vreo opt metri înălţime. L-am îmbrăţişat.

Mi se pare că ar trebui să spun mai multe despre portocalul spinos, dar adevărul e că nu prea ştiu mare lucru. Mulţi dintre copacii pe care îi avem în America se

găsesc şi în Mythgarthr – stejari, şi pini, şi arţari, şi aşa mai departe. Dar portocalul spinos e singurul copac care creşte şi în Aelfrice. Cerul din Aelfrice nu pare prea ciudat, până când te uiţi cu atenţie la el şi vezi oamenii de acolo ale căror voci le poţi auzi (uneori) purtate de vânt. Timpul se scurge foarte încet acolo, însă noi nu suntem conştienţi de asta. La prima vedere, doar copacii şi oamenii din acel loc par stranii Cred că portocalul spinos este specific pentru Aelfrice, nu pentru Mythgarthr sau America.

Capitolul 4
SIR RAVD

— Băiete! a strigat cavalerul din şaua murgului său înalt. Vin-aici, băiete! Am vrea să vorbim cu tine.

— N-o să-ţi facem niciun rău, a adăugat scutierul cavalerului.

M-am apropiat cu grijă; dacă învăţasem un lucru în timpul şederii mele în pădure împreună cu Berthold Viteazul, acela era să fiu cu băgare de seamă când mă întâlneam cu străinii. În plus, mi-am amintit de cavalerul care avea drept blazon un dragon şi care dispăruse chiar din faţa ochilor mei.

— Cunoşti pădurile de pe-aici, băiete?

Am încuviinţat din cap. Eram mai atent la calul şi la armele lui decât la ceea ce spunea.

— Avem nevoie de un ghid, de o călăuză pentru restul zilei şi, probabil, pentru toată ziua de mâine.

Cavalerul a zâmbit.

— Pentru ajutorul tău, suntem gata să-ţi dăm un gologan în fiecare zi.

Văzând că nu spun nimic, a adăugat:

— Arată-i banul, Svon.

Scutierul a scos o monedă mare de argint dintr-o pungă pe care o ţinea atârnată la brâu. În spatele lui, uriaşul armăsar de luptă pe care-l ducea de căpăstru a fremătat şi a bătut cu copita în pământ de nerăbdare, fornăind şi pufnind printre buze.

— O să-ţi dăm şi de mâncare, mi-a promis cavalerul. Sau, dacă ne procuri tu hrana, folosindu-ţi arcul ăla mare, o să-ţi plătim.

— Împart merindele cu voi fără plată, i-am spus. Dacă le veţi împărţi şi voi cu mine.

— Ai vorbit cu nobleţe.

— Dar de unde ştiu că la sfârşitul zilei n-o să mă alungaţi cu punga goală, după ce-mi trageţi una după ceafă?

Svon a strâns cu putere mânerul scutului.

— Dar cum ştim noi că nu ne vâri în vreo capcană, ei?

— Despre palma după ceafă, a zis cavalerul, pot să-ţi dau cuvântul meu că nu se va-ntâmpla. Deşi o fac, n-ai niciun motiv să mă crezi. În privinţa plăţii, aş putea totuşi să te liniştesc chiar acum.

Un deget arătător imens a bătut uşor în pumnul lui Svon; când scutierul i-a dat moneda, cavalerul mi-a aruncat-o mie.

— Asta e plata ta pentru ziua de azi până la asfinţit şi n-o să-ţi luăm banul înapoi. Vrei să ne fii călăuză?

M-am uitat la monedă, care avea pe o parte capul unui rege tânăr şi sever, iar pe cealaltă un scut. Pe scut era imaginea unui monstru, o combinaţie de femeie, cal şi peşte. L-am întrebat pe cavaler unde voia să-l duc.

— Până la satul cel mai apropiat. Care e?

— Glennidam, i-am răspuns eu.

Fusesem acolo cu Berthold Viteazul.

Cavalerul l-a privit lung pe Svon, iar el a clătinat din cap. Întorcându-se din nou spre mine, cavalerul m-a întrebat:

— Câte suflete?

Erau nouă case – oameni necăsătoriţi care trăiau cu părinţii, bătrâni care locuiau cu copiii lor căsătoriţi. În medie, trei adulţi pentru fiecare casă... L-am întrebat dacă voia să includ şi copiii.

— Dacă vrei. Dar nu şi câinii (cred că remarca asta a fost auzită de vreun Aelf de Pământ).

— Atunci, aş zice că vreo cincizeci şi trei. Asta cu tot cu pruncul pe care tocmai l-a născut nevasta lui Seaxneat. Dar pe ăştia nu ştiu cum îi cheamă, nici pe mamă, nici pe copil.

— Sunt oameni buni?

Nu eram foarte convins; am clătinat din cap.

— A!

Zâmbetul cavalerului a părut cumva trist.

— Du-ne la Glennidam, deci, fără întârziere, a adăugat el. O să facem prezentările în timp ce mergem.

— Eu sunt Able de Inimă Înflăcărată.

Svon a râs.

Cavalerul şi-a atins marginea coifului de oţel.

— Eu sunt Ravd de Curteroşie, Able de Inimă Înflăcărată. Scutierul meu se numeşte Svon. Acum, hai să mergem.

— Dacă reuşim să ajungem astăzi, l-am prevenit eu pe Ravd, să ştiţi că o să fie foarte târziu.

— Iar ăsta este încă un motiv ca să ne grăbim.

Ne-am făcut tabăra lângă un pârâu numit Wulfkil, iar Svon şi cu mine am ridicat un cort roşu-auriu din pânză de velă cu dungi, în care să doarmă Ravd. Eu am făcut focul, fiindcă aveam cremene şi amnar, şi am mâncat pesmeţi, carne sărată şi ceapă.

— Poate că familia ta se îngrijorează pentru tine, mi-a zis Ravd. Ai vreo nevastă?

Am clătinat din cap şi i-am spus că Berthold Viteazul a zis că n-am încă vârsta potrivită.

Ravd a dat din cap şi m-a întrebat cu o mină foarte serioasă:

— Dar tu ce părere ai despre asta?

M-am gândit la şcoală, la faptul că s-ar putea să vreau să merg la facultate, dacă aveam să mă întorc vreodată acasă.

— Mai aştept vreo câţiva ani.

Svon a rânjit.

— Doi şobolani care flămânzesc în aceeaşi gaură.

— Sper că nu.

— O, serios? Şi cum ai putea *tu* să întreţii o nevastă?

Am rânjit şi eu la el.

— O să-mi spună ea cum. În felul ăsta, voi şti când am găsit persoana potrivită.

— O să-ţi spună ea? Şi dacă nu ştie? m-a întrebat el privind spre Ravd în căutarea zadarnică a unui sprijin.

— Păi, dacă nu ştie, mai merită să mă însor cu ea? am întrebat eu.

Ravd a chicotit.

Svon a împuns aerul cu un deget în direcţia mea.

— Într-o zi am să te învăţ…

— Mai întâi trebuie să înveţi tu însuţi şi abia apoi va veni vremea să dai lecţii, l-a întrerupt Ravd. Între timp, Able ar putea să ne înveţe câteva lucruri pe amândoi, aşa cred. Cine e Berthold Viteazul, Able?

— Fratele meu.

Aşa le spuneam tuturor, Ben, şi sunt convins că Berthold Viteazul chiar credea asta.

— E mai mare decât tine, de vreme ce-ţi dă sfaturi.

— Da, domnule, am zis eu.

— Dar unde sunt mama şi tatăl tău?

— Tata a murit acum câţiva ani, iar mama a plecat dintre noi la scurt timp după ce m-a născut.

Asta e o poveste adevărată, atât în locul în care eşti tu, cât şi în cel în care mă aflam eu.

— Îmi pare rău să aud asta. Surori?

— Niciuna. Tata l-a crescut pe fratele meu, iar el m-a crescut pe mine.

Svon a râs din nou.

Eram deja confuz, amintirile de acasă se amestecau cu poveştile pe care mi le spusese Berthold Viteazul despre familia de aici, care fusese a lui şi acum trebuia să fie şi a mea. Totul era în trecut şi, deşi America e foarte departe de locul ăsta în prezent, trecutul e făcut doar din amintiri, din istorii pe care nu le citeşte nimeni şi din istorii pe care nu le poate citi nimeni. Locul acesta şi locul acela sunt amestecate precum cărţile din biblioteca şcolii, atât de multe sunt aşezate pe rafturile nepotrivite, încât nimeni nu mai ştie care e ordinea corectă.

— Înţeleg că tu şi fratele tău nu locuiţi în Glennidam, mi-a zis Ravd. Fiindcă altfel ai şti numele nevestei lui Seaxneat şi al bebeluşului ei, de vreme ce nu sunt mai mult de cincizeci de suflete în sat. Şi atunci, în ce sat locuiţi voi?

— În niciunul, i-am explicat. Trăim singuri şi, în general, nu prea căutăm tovărăşia nimănui.

— *Tâlhari,* a şoptit Svon.

— Se prea poate, a zis Ravd ridicând din umeri abia sesizabil şi coborându-i înapoi. M-ai călăuzi spre casa ta, dacă te-aş ruga, Able?

— E casa lui Berthold Viteazul, nu a mea, domnule, i-am răspuns eu privind spre Svon.

— La casa fratelui tău atunci. Ne-ai duce acolo?

— Bucuros, dar să ştiţi că nu e vreun loc grandios, doar o colibă. Nu e cu mult mai mare decât cortul vostru.

M-am gândit că Svon va dori să spună ceva, dar n-a făcut-o, aşa că am continuat.

— Ar fi trebuit să devin tâlhar, aşa cum spune Svon. Poate că atunci am fi avut o casă mare şi frumoasă cu pereţi groşi şi uşi de lemn şi am fi avut întotdeauna ce mânca.

— Să ştii că sunt tâlhari prin pădurile astea, Able, mi-a spus Ravd. Îşi spun Companiile Libere. Crezi că ei au toate astea?

— Aşa presupun, domnule.

— Dar i-ai văzut vreodată?

Am clătinat din cap.

— Când ne-am întâlnit, Svon s-a temut că ne vei întinde o capcană. Crezi că nelegiuiţii din Companiile Libere ne-ar atrage, într-adevăr, într-o ambuscadă? S-ar lupta cu toţi trei?

— Doar cu doi, i-am zis eu. Svon ar fugi.

— Ba nu!

— Ai fugi şi de mine înainte să ţipe bufniţa, am zis eu, scuipând în foc. Ai fugi şi de două pisici leşinate şi chiar şi de o fată. Ai fugi ca un iepure.

Mâna i s-a dus spre teacă. Am ştiut că trebuia să-l opresc înainte să-şi scoată sabia. Am sărit peste foc şi l-am doborât. A luat mâna de pe teacă în momentul în care a căzut, iar eu i-am tras sabia şi am aruncat-o apoi în tufişuri. Ne-am luat la trântă, aşa cum am făcut-o uneori şi cu tine. A încercat să-şi tragă pumnalul, în timp ce mă străduiam să-l opresc. Am ajuns însă prea aproape de foc şi el s-a eliberat. Am crezut că o să-şi scoată pumnalul şi o să mă înjunghie, dar în loc de asta s-a ridicat şi a fugit.

Am încercat să mă curăţ puţin şi apoi i-am spus lui Ravd:

— Dacă vrei, ia-ţi banul înapoi.

— *Poţi să-ţi iei banul înapoi,* mi-a zis el netulburat. *A putea* e folosit atunci când ceri permisiunea, când oferi şi în alte asemenea situaţii. Vorbeşti prea bine, Able, ca să faci o asemenea greşeală.

Am dat din cap. Nu-l cunoscusem prea bine şi nu eram deloc sigur că îl voi cunoaşte vreodată.

— Stai jos şi păstrează-ţi banul. Când o să se întoarcă Svon, o să-l pun să-ţi mai dea unul pentru ziua de mâine.

— Am crezut c-o să fii supărat pe mine.

— Svon trebuie să devină cavaler în curând, a zis Ravd clătinând din cap. Familia lui abia aşteaptă asta. La fel şi el. La fel şi Maiestatea Sa şi, să fiu sincer, chiar şi eu. Aşa că va deveni cavaler. Însă înainte să-şi primească consacrarea, mai are multe de învăţat. Mi-am dat toată silinţa să-l învăţ.

— Şi pe mine, i-am zis. Tocmai mi-ai explicat cât de important este verbul *a putea.*

— Mulţumesc.

Un timp, am stat pur şi simplu acolo, păstrându-ne gândurile pentru noi. După o vreme, l-am întrebat:

— Dar eu aş putea deveni cavaler?

A fost singura dată când l-am văzut pe Ravd părând surprins, şi asta nu doar pentru că făcuse ochii puţin mai mari.

— Nu putem să te luăm cu noi, dacă asta ai vrut să zici.

— Trebuie să rămân şi să am grijă de Berthold Viteazul. Dar aş putea deveni cândva? Dacă rămân aici?

— Eşti aproape cavaler chiar şi acum. Aşa cred. Ce este un cavaler, Able? Mi-ar plăcea să-ţi aud părerea.

Mi-a adus aminte de doamna Sparreo, aşa că am zâmbit.

— Şi să o îndrepţi.

— Dacă e nevoie să fie îndreptată, mi-a zâmbit Ravd. Dar spune-mi, în ce fel crezi tu că e diferit un cavaler de orice alt om?

— Are o cămaşă de zale, aşa ca tine.

Ravd a clătinat din cap.

— Atunci are un cal mare, cum e Coamă Neagră.

— Nu.

— Bani?

— Nu. Am pomenit despre consacrare când vorbeam despre scutierul meu. M-ai înţeles?

Am clătinat din cap că nu.

— Consacrarea este ceremonia prin care cel autorizat să o conducă îţi oferă gradul de cavaler. Aşa că lasă-mă să te mai întreb o dată: ce îl deosebeşte pe un om simplu de un cavaler, Able? Ce anume îl face atât de special, încât trebuie să-l numim altfel decât pe un soldat oarecare?

— Consacrarea, domnule.

— Consacrarea îl face să fie cavaler în faţa legii, dar e mai degrabă o formalitate. O recunoaştere a ceva ce s-a-ntâmplat deja. Consacrarea spune doar că un om a meritat să devină cavaler.

M-am gândit la asta şi apoi la Ravd, care era el însuşi cavaler.

— Putere şi înţelepciune. Dar nu separat, ci amândouă deodată.

— Eşti mai aproape acum. Probabil că eşti chiar destul de aproape ca să-ţi spun. E vorba de onoare, Able. Un cavaler e un om care trăieşte onorabil şi moare onorabil pentru că preţuieşte asta mai mult decât propria viaţă. Dacă onoarea îi cere să lupte, va lupta. Nu-şi numără adversarii şi nici nu le măsoară puterea, pentru că lucrurile astea nu contează. Nu îi pot afecta hotărârea de a lupta.

Copacii şi vântul amuţiseră de tot, încât am simţit că lumea întreagă se oprise să asculte cuvintele lui Ravd.

— În acelaşi fel, el se comportă onorabil cu ceilalţi, chiar dacă ei nu se comportă la fel cu el. Cuvântul său e sfânt, indiferent cui şi-l dă.

Am încercat din răsputeri să înţeleg ceea ce-mi spunea.

— Cunosc un om care nu a dat înapoi şi s-a luptat cu Fiii Furiei, deşi era înarmat doar cu o lance şi un topor. Nu avea nici scut, nici armură, nici măcar un cal sau ceva de felul ăsta. Tovarăşii săi au vrut să fugă, iar unii chiar au

făcut-o. Dar el a rămas. Se poate spune că era cavaler? Şi să ştii că nu e vorba despre mine.

— Dar pentru ce anume lupta, Able? m-a întrebat Ravd aproape în şoaptă.

— Pentru Gerda şi pentru casa lui. Pentru recoltele de pe câmpuri şi pentru cirezile sale.

— Atunci nu e cavaler, deşi e un om pe care mi-ar plăcea foarte mult să-l am printre cei care mă urmează în luptă.

L-am întrebat dacă îl urma multă lume, fiindcă în pădure intrase aproape singur, însoţit doar de Svon.

— Mai mulţi decât aş vrea, dar nu mulţi sunt la fel de curajoşi ca omul despre care mi-ai povestit. I-aş mulţumi fiecărui Overcin din Cerr pentru o sută de oameni ca ăsta.

— E un om bun, i-am zis amintindu-mi imaginea lui Berthold Viteazul şi gândindu-mă apoi la toate câte puteam cumpăra cu doi gologani.

— Te cred. Întinde-te acum şi odihneşte-te. Mâine vom avea nevoie să fii în putere.

— Dar am o rugăminte mai întâi.

M-am simţit de parcă aş fi fost din nou un ţânc, iar asta m-a făcut să-mi găsesc greu cuvintele.

— Şi n-am nicio intenţie rea, să ştii.

— Sunt sigur că n-ai, mi-a zâmbit Ravd.

— Vreau să zic că n-am să încerc s-o fur sau să te rănesc cu ea pe tine sau pe altcineva. Dar aş putea să mă uit la spada ta? Te rog! Doar un minut.

— Sunt surprins că nu mi-ai cerut-o când era încă lumină, fiindcă ai fi putut să o vezi mai bine, mi-a zis el, scoţând-o din teacă. Eşti sigur că nu vrei să mai aştepţi?

— Acum! Te rog! Aş vrea s-o văd acum! Promit că n-o s-o mai cer niciodată!

Mi-a întins mânerul spadei şi mi s-a părut că e cald, de parcă arma ar fi fost vie. Lama lungă şi dreaptă era gravată cu aur şi avea două tăişuri; mânerul de bronz învelit în piele de cal avea la capăt un cap de leu din aur. După ce am studiat-o cu atenţie, am prins-o cu putere şi am început să o agit în aer, şi am descoperit cu surprindere că mă ridicasem în picioare fără să vreau.

După vreun minut sau două în care am fluturat-o prin aer, am aşezat lama aşa încât lumina focului să cadă pe latul ei, chiar lângă pavăză.

— Scrie ceva aici. Ce zice?

— Lut. Poţi citi, nu-i aşa?

Ştiam că pot.

— Ei bine, nu pot citi asta.

— Lut este cel care a făcut spada.

Ravd a întins mâna, iar eu i-am dat înapoi arma. A şters lama cu o cârpă.

— Spada mea se numeşte Fecioara Războinică. Lut e un fierar faimos din Forcetti, oraşul unde domneşte suveranul meu, ducele Marder. Ducele vostru, Indign, a murit, ştiai?

— M-am gândit eu că probabil a murit.

— Încercăm să alipim şi pământurile lui, dar se pare că ne-am întins mai mult decât ne e plapuma, a zis Ravd, zâmbind ironic.

— Ducele Marder era pe moneda pe care mi-ai dat-o?

Ravd a clătinat din cap.

— Nu, acela e suveranul nostru, regele Arnthor.

— Dar ce e chestia aia de pe scut?

— O Nykr. Întinde-te şi culcă-te, Able. Restul întrebărilor tale pot aştepta până mâine.

— Şi există cu adevărat?

— Dormi!

Când vocea lui Ravd suna în felul ăsta, nu prea era loc de împotrivire. M-am aşezat, m-am întors cu spatele la foc şi am adormit de îndată ce-am închis ochii.

Capitolul 5
OCHI TERIBILI

M-a trezit ceva ce suna ca o încăierare. Am auzit vocea lui Svon şi pe cea a lui Ravd; am decis că, dacă nu doream să încep altă bătaie, cel mai bine era să rămân acolo şi să ascult.

— M-am împiedicat.

Asta era vocea lui Svon.

— Nimeni nu te-a împins, l-a contrazis Ravd.

— Am spus că m-am împiedicat!

— Ştiu că aşa ai zis. Vreau doar să văd dacă poţi să-mi confirmi. Mi s-a părut că ai fost împins de la spate. Mă înşel?

— Da!

— Înţeleg. Văd că ai din nou sabia.

— Am găsit-o în tufişuri. Credeai c-o să mă-ntorc fără ea?

— Nu văd de ce n-ai fi făcut-o, a zis Ravd pe un ton care sugera că nu îl interesa întrebarea. Dacă vrei să spui că ai nevoie de ea ca să te răfuieşti cu călăuza noastră, trebuie să-ţi amintesc că nu ţi-a fost de niciun folos acum o oră.

— Am putea fi atacaţi.

— De tâlhari? Da, presupun că s-ar putea.

— Ai de gând să dormi cu armura pe tine?

— Desigur. E unul dintre lucrurile pe care un cavaler trebuie să înveţe să le facă, a oftat Ravd. Cu mulţi ani înainte ca noi doi să ne fi născut, un înţelept a spus că există doar trei lucruri pe care trebuie să le înveţe un cavaler. Cred că ţi le-am spus acum o săptămână, deşi se poate să fi trecut mai multă vreme. Poţi să mi le repeţi?

— Să călărească, a zis Svon de parcă cineva i-ar fi smuls cuvintele cu cleştele. Să-şi folosească spada…

— Foarte bine. Şi?

— Să spună adevărul.

— Într-adevăr, murmură Ravd. Într-adevăr. Vrei să

discutăm din nou? Sau ai dori să omitem partea asta cu adevărul?

Dacă Svon a spus ceva, eu unul n-am putut auzi.

— Am stat treaz de când ai fugit, înţelegi? Am vorbit cu călăuza noastră la început, apoi am vorbit singur, după ce el a adormit. M-am gândit, cu alte cuvinte. Şi unul dintre lucrurile la care m-am gândit a fost felul în care ţi-a aruncat sabia. Am văzut foarte clar. Probabil că şi tu ai văzut.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Atunci nu trebuie s-o faci. Dar eu va trebui să vorbesc despre asta ceva mai mult, fiindcă tu nu vrei. Când un bărbat aruncă un obiect greu precum o sabie sau o suliţă la o asemenea distanţă, îşi foloseşte tot corpul – picioarele şi trunchiul, deodată cu braţul. Able n-a făcut asta. Ţi-a azvârlit pur şi simplu sabia cum aruncă cineva un cotor de măr. Cred...

— Cui îi pasă ce crezi tu?

— Păi, mie, a zis Ravd cu o voce egală, dar tăioasă precum oţelul, care a sunat cu mult mai periculos decât înainte. Şi ţie ar trebui să-ţi pese, Svon. Sir Sabel m-a bătut de două ori, o dată cu mâinile goale şi o dată cu latul spadei. Am fost scutierul lui Sir Sabel vreme de zece ani şi încă doi. Nu mă îndoiesc că ţi-am zis.

Probabil Svon a clătinat din cap. N-am putut vedea.

— Cu latul sabiei, fiindcă l-am atacat. Ar fi avut tot dreptul din lume să mă ucidă, dar era un cavaler bun şi milostiv, un cavaler mai bun decât voi fi eu vreodată. Cu mâinile m-a bătut, pentru că i-am zis ceva sau pentru că nu i-am spus. Nu mi-am dat seama niciodată cu exactitate care a fost motivul. Era beat, dar cu toţii ne îmbătăm din când în când, nu-i aşa?

— Tu nu o faci.

— Fiindcă era beat, am considerat bătaia cu mult mai puţin umilitoare decât aş fi făcut-o în alte condiţii. Poate că i-am zis că nu-mi pasă ce crede. Se prea poate să fi fost asta. Able ţi-a aruncat sabia de parcă ar fi fost un gunoi. Dar cred c-am mai zis asta. Pur şi simplu a aruncat-o. Cu

alte cuvinte, nu s-a chinuit s-o azvârle departe, cu forţă. Dacă tu ai fi aruncat ciocanul în felul ăla, te-aş fi pedepsit aspru. Din vorbe, desigur.

Svon a spus ceva, dar eu nu l-am putut auzi.

— Se prea poate. Vreau doar să zic că sabia ta nu putea fi aruncată prea departe. Trei sau patru stânjeni, cel mult cinci. Cu toate astea, nu te-am auzit s-o cauţi prin întuneric, aşa cum m-aş fi aşteptat. Şi am ascultat atent.

— Am călcat pe ea, a zis Svon. Nu a trebuit s-o caut deloc.

— Unii decid să nu mintă, însă alţii hotărăsc întotdeauna să spună adevărul mai târziu. Nu acum.

Ravd părea obosit.

— Dar nu mint.

— Bineînţeles că minţi. Ai călcat pe sabie la patru stânjeni sud-est de locul în care stau. N-ai scos niciun mormăit de uimire, nicio exclamaţie. Te-ai aplecat în linişte şi-ai ridicat-o. Ar fi trebuit să bâjbâi după mâner, cel puţin aşa cred, fiindcă nu ţi-ai fi dorit să apuci pe întuneric o lamă ascuţită. Pe urmă ai băgat-o în teacă, o teacă de lemn acoperită cu piele, fără să faci niciun zgomot. După aceea te-ai întors în tabără dinspre vest şi te-ai împiedicat de ceva atât de rău, încât aproape că ai căzut în foc.

Svon a gemut de parcă l-ar fi durut ceva, dar nu a rostit niciun cuvânt.

— Probabil că alergai, de vreme ce te-ai împiedicat atât de tare şi aproape că ai căzut. Nu-i aşa? Fugeai de întunericul unei păduri necunoscute.

— M-a prins ceva.

— A, uite că acum ajungem undeva. Cel puţin, aşa sper. Ce anume te-a prins?

— Nu ştiu, a zis Svon trăgând aer în piept. A trebuit să fug. Mă alerga ţărănoiul ăla al tău?

— Nu, i-a răspuns Ravd.

— Ei bine, eu credeam că mă urmăreşte şi am intrat direct în cineva. Dar nu cred că era cu adevărat un om. Era… o fantomă sau ceva.

— Interesant.

— De fapt, erau mai multe, a zis Svon, căruia părea să-i fi venit inima la loc. Dar nu ştiu câte. Patru sau cinci.

— Continuă, a spus Ravd, iar eu nu mi-am dat seama dacă-l credea sau nu.

— Mi-au dat sabia înapoi şi m-au adus aici. Apoi mi-au dat brânci către foc, exact aşa cum ai zis.

— Şi nu ţi-au spus nimic?

— Nu.

— Le-ai mulţumit că ţi-au dat înapoi sabia?

— Nu.

— Ţi-au dat vreo amuletă sau vreo scrisoare? Ceva de genul ăsta?

— Nu.

— Ne-au luat cumva caii?

— Nu prea cred.

— Mergi şi verifică, te rog, Svon. Vezi dacă sunt bine legaţi şi dacă n-au fost călăriţi.

— Eu nu… Sir Ravd…

— Du-te!

Svon a început să plângă şi în momentul acela am vrut să mă ridic şi să spun ceva, orice, ca să-l fac să se simtă mai bine. Am vrut să-i zic că mă duc eu, dar asta l-ar fi făcut să se simtă şi mai rău.

După ce s-a oprit din plâns, Ravd i-a zis:

— Au băgat sperieţii în tine chestiile alea. Ţi-e mai frică de ele decât de mine sau de călăuza noastră. Ne ascultă chiar acum?

— Nu ştiu. Aşa cred.

— Şi ţi-e frică să nu te pedepsească dacă-mi vorbeşti despre ei?

— Da.

— Mă-ndoiesc. Dacă ne ascultă cu adevărat, au auzit probabil că nu i-ai trădat. Able, eşti treaz. Ridică-te, te rog, şi uită-te la mine!

I-am dat ascultare.

— Cât de mult ai auzit?

— Totul. Sau aproape totul. De unde ai ştiut că sunt treaz?

— Când dormeai cu adevărat, te-ai răsucit de vreo şase ori. Iar de două ori ai vorbit în somn. Ai şi sforăit puţin. Când te-ai prefăcut că dormi, n-ai mai mişcat niciun muşchi şi n-ai mai scos niciun sunet, deşi vorbeam cu voce tare la doar doi stânjeni de tine. Aşadar, fie erai treaz, fie muriseşi.

— Nu voiam ca Svon să se simtă şi mai prost.

— Admirabil.

— Îmi pare rău că ţi-am aruncat sabia, Svon!

— Cine l-a prins pe Svon şi ni l-a adus înapoi? Ştii cumva?

Habar n-aveam, aşa că am clătinat din cap. Svon şi-a şters nasul.

— Mi-au dat un mesaj pentru tine, Able. Mi-au zis să te asiguri că prietenul tău de joacă are grijă de tine.

Presupun că mă holbam ca un prostănac.

— Cine sunt prietenii ăştia ai tăi, Able? m-a întrebat Ravd.

— Cred…

— Tâlharii?

— Nu prea cred, am zis eu clătinând din cap. N-ar fi putut să fie Aelfii?

Ravd căzu pe gânduri.

— Svon, aveai de gând să-l ucizi pe Able?

— Da.

Nu mai avea ochii în lacrimi; şi-a scos pumnalul şi mi l-a întins.

— Voiam să te ucid cu ăsta. Dacă vrei, poţi să-l păstrezi.

Am răsucit arma în mâini. Avea lama lungă şi dreaptă, dar vârful îi era încovoiat.

— E un sax, mi-a spus Svon de parcă am fi fost doi amici care iau masa împreună. E la fel precum cuţitele pe care le poartă Uriaşii Gheţurilor. Bineînţeles, ale lor sunt mult mai mari.

— Şi voiai să mă ucizi cu ăsta? l-am întrebat eu, iar el a încuviinţat.

— De ce ne spui toate astea, Svon? a întrebat Ravd.

— Pentru că mi-au spus să le transmit mesajul lor

imediat ce se trezeşte şi cred că ne ascultă.

— Ai mai zis asta.

— Am sperat c-o să te duci la culcare. Aşa aş fi putut să-l trezesc şi să-i şoptesc. Asta am avut în gând.

— Şi n-ar fi trebuit să-mi spui niciodată ce s-a întâmplat.

Svon a dat din cap.

— Nu-l vreau, am zis eu şi i-am dat înapoi pumnalul. Am şi eu un cuţit şi-mi place mai mult al meu.

— Ai putea la fel de bine să ne spui totul, a zis Ravd, iar Svon i-a dat ascultare.

— N-am dat peste ei aşa cum am zis. Am intrat într-un copac şi m-am lovit atât de tare, că am căzut. Când am reuşit să mă ridic din nou, am înconjurat focul, ţinându-mă la adăpost de privirile voastre. Când am ajuns pe partea în care stătea Able, m-am apropiat cât de mult am îndrăznit şi asta a fost destul de aproape, credeţi-mă. Ai zis că m-ai fi auzit dacă mi-aş fi găsit sabia. Eu nu prea cred, pentru că nu m-ai auzit apropiindu-mă. Aşteptam să adormi. Când aveam să fiu sigur că ai adormit, voiam să-l omor, făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, şi apoi să-i iau cadavrul şi să-l ascund în pădure. Nu m-aş fi întors decât mâine la amiază, iar tu ai fi crezut că băiatul pur şi simplu a fugit. M-au apucat din spate şi au făcut mult mai puţin zgomot decât mine. Aveau săbii şi arcuri. M-au dus într-un luminiş unde am putut să-i văd puţin la lumina lunii şi mi-au spus că dacă îl rănesc pe Able, o să fiu al lor. Aveam să devin sclavul lor pentru tot restul vieţii.

Ravd îşi mângâia bărbia.

— Mi-au spus acel mesaj şi m-au pus să-l repet de şapte ori şi să jur pe sabia mea că voi face totul exact cum mi-au spus.

— Sabia ta era la ei?

— Da.

În glasul lui Svon s-a strecurat o notă de sarcasm cu care aveam să mă familiarizez pe viitor.

— Nu ştiu cum au luat-o fără ca tu să-i auzi, dar să ştii că era la ei.

Mi-am amintit ce-mi spusese Berthold Viteazul şi l-am

întrebat dacă erau negri.

— Nu, nu ştiu ce culoare aveau, dar cu siguranţă nu erau negri. Păreau palizi la lumina lunii.

— Able crede că ar putea fi Aelfii, a zis Ravd. Şi eu cred la fel. Să înţeleg că nu s-au prezentat în niciun fel?

— Nu, dar… s-ar putea să aveţi dreptate. Ştiu că nu erau oameni ca noi.

— Eu nu i-am văzut niciodată. Tu i-ai văzut, Able?

— Nu-mi amintesc, am zis eu, dar Berthold Viteazul i-a văzut. Mi-a zis că aceia care l-au supărat pe el arătau precum cenuşa sau mangalul.

— Trebuie să-mi spui tot ce-ţi aminteşti despre ei, cât de exact poţi, i-a cerut Ravd lui Svon. Sau te-au avertizat cumva să n-o faci?

Svon a clătinat din cap.

— Mi-au zis doar să transmit mesajul lor lui Able, atunci când se va trezi şi să nu-i fac rău niciodată. Doar atât.

— Dar de ce e Able atât de preţios pentru ei?

— Nu mi-au spus.

— Able? Tu ştii?

— Nu, am zis eu dorindu-mi ca Ravd să nu-şi fi dat seama că eram treaz. Vor să mă pună să fac ceva, dar nu ştiu ce anume.

— Atunci de unde ştii că vor ceva de la tine? m-a întrebat Ravd.

Nu i-am răspuns.

— Regele nostru s-a născut în Aelfrice, mi-a zis Ravd, la fel ca sora lui, prinţesa Morcaine. De vreme ce nu i-ai recunoscut chipul de pe monedă, mă îndoiesc că ştiai asta.

— Nu ştiam, am confirmat eu.

— Nu cred că scutierul meu e de aceeaşi părere, sau, cel puţin, nu era până adineaori.

— Oamenii vorbesc despre Aelfrice ca despre o ţară străină, ca Osterlandul, mi-a zis Svon. Sir Ravd pretinde însă că, de fapt, e o altă lume. Dacă e aşa, nu văd cum pot veni oamenii de acolo până aici. Sau cum se pot duce acolo.

— Iar eu, care n-am făcut asta niciodată, n-aş putea să-ţi

zic, a ridicat din umeri Ravd. Dar pot totuşi să-ţi spun că nu e tocmai înţelept să negi tot ceea ce nu poţi înţelege. Cum erau îmbrăcaţi cei care te-au prins? Asta ai putut să vezi?

— Dacă mă-ntrebi pe mine, nu erau îmbrăcaţi. Erau goi ca nişte prunci. Însă erau înalţi – mai înalţi decât mine şi slabi.

Cuvintele i s-au oprit în gât, apoi a spus pe un ton gâtuit:

— Şi aveau nişte ochi teribili.

— În ce fel erau teribili?

— Nu pot să-ţi explic. Arătau de parcă absorbeau lumina lunii şi o făceau să ardă acolo. Mă durea chiar şi să-i privesc.

Ravd a tăcut preţ de un minut sau două, mângâindu-şi bărbia.

— Mai am o singură întrebare, Svon, apoi mergem să dormim. Cu toţii. E deja târziu şi trebuie să ne trezim devreme. Ai spus că erau patru sau cinci. Ăsta e adevărul?

— Cam atâţia, dar nu am cum să fiu sigur.

— Able, fiindcă tot eşti în picioare, mai pune ceva lemne pe foc. Dar de câţi eşti sigur, Svon?

— Patru. Trei erau bărbaţi. Masculi, sau cum vrei să le zici. Dar e posibil să fi fost mai mulţi.

— A patra era femeie, să înţeleg. Ţi-a vorbit?

— Nu.

— Dar câţi dintre bărbaţi au vorbit cu tine?

— Trei.

Ravd a căscat, ceea ce se poate să fi fost o prefăcătorie.

— Întinde-te, Svon. Dormi, dacă poţi.

Svon şi-a întins o pătură şi s-a aşezat pe ea.

— Cred că vei fi în siguranţă, Able, mi-a zis Ravd. Cel puţin în privinţa lui Svon.

Presupun că l-am aprobat; dar mă gândeam cum era posibil ca o altă lume să ţi se pară a fi doar o altă ţară? Şi mă mai gândeam la ochii galbeni care ardeau în lumina lunii ca ai unei pisici.

Capitolul 6
VEDENIA

Am ajuns la Glennidam pe la mijlocul dimineţii, iar Ravd i-a adunat pe oameni, pe toţi bărbaţii, pe toate femeile, ba chiar şi câţiva copii. A început prin a înfige Fecioara Războinică într-o buturugă pe care i-o aduseserăm eu şi Svon.

— Sunteţi chemaţi să juraţi supunere suveranului nostru, ducele Marder, le-a zis el. Nu vă oblig să juraţi – sunteţi liberi să refuzaţi, dacă asta vreţi. Vă previn însă că aceia care nu îi jură supunere vor fi trecuţi pe o listă care-i va fi adusă la cunoştinţă.

După vorbele acestea, au jurat cu toţii, punându-şi mâinile pe capul de leu de pe mânerul spadei şi repetând legământul după Ravd.

— Acum aş vrea să vorbesc cu câţiva dintre voi, pe rând, a zis el, după care a ales şase bărbaţi şi şase femei, iar pe Svon şi pe mine ne-a pus să-i păzim pe restul, în timp ce el discuta cu primul în camera din faţă a celei mai mari case din sat. Trecuse mai bine de o oră, iar el nu terminase de vorbit cu primul, iar asta i-a făcut pe cei care aşteptau să devină neliniştiţi. Dar Svon a pus mâna pe sabie şi a strigat la ei până i-a domolit.

Primul bărbat a ieşit într-un târziu, transpirat şi incapabil să-i privească în ochi pe ceilalţi unsprezece, iar Ravd a chemat-o înăuntru pe prima femeie. A intrat tremurând, iar minutele au început să se scurgă. O muscă lucitoare şi albastră, din acelea care se adună pe hoituri, a bâzâit în jurul meu până când am alungat-o, pe urmă în jurul lui Svon, şi la sfârşit în jurul unui bărbat scund cu barbă neagră, căruia toată lumea îi spunea Toug şi care era mult prea deprimat ca să se apere de ea.

Femeia a apărut în pragul uşii cu faţa brăzdată de lacrimi.

— Able? Care dintre voi e Able? Vrea să vorbească cu

tine.

Am intrat, iar femeia s-a aşezat la loc pe un scăunel pentru muls, în faţa lui Ravd. Acesta stătea pe o bancă scurtă cu spătar. Mi-a zis:

— Able, ea e Brega. Fiindcă e femeie, îi permit să stea jos. Bărbaţii stau în picioare. Brega îmi spune că există un bărbat pe nume Seaxneat, care îi cunoaşte bine pe tâlhari şi îi găzduieşte, din când în când. Înţelegi de ce te-am chemat înăuntru?

— Da, domnule, am răspuns eu. Doar că nu cred că pot să ajut cu ceva.

— Dacă noi nu aflăm nimic de la tine, s-ar putea să afli tu ceva de la noi, i-a zis Ravd femeii. Acum, Brega, vreau să-ţi spun cum stau lucrurile în ceea ce te priveşte. De fapt, trebuie s-o fac pentru că mă-ndoiesc că înţelegi.

Brega, o femeie slabă şi trecută de prima tinereţe, şi-a şters nasul şi ochii cu un colţ al şorţului.

— Îţi este frică, te temi ca nu cumva Able să spună celorlalţi ceea ce mi-ai spus tu despre Seaxneat, nu-i aşa?

Femeia a dat afirmativ din cap.

— N-o s-o facă, dar pericolul în care te afli e mult mai mare de atât. Fiindcă veni vorba, voi doi vă cunoaşteţi?

Femeia a scuturat din cap, iar eu am zis:

— Nu, domnule.

— Mi-ai spus despre Seaxneat şi, desigur, o să încerc să-l găsesc şi să-i vorbesc. Oamenii de afară ştiu că ai vorbit cu mine şi, cu cât vom sta împreună mai mult, cu atât vor fi înclinaţi să creadă că tu eşti cea care mi-a zis. Înţelegi ce-ţi spun?

— D-da.

— Tu sau soţul tău, aţi fost vreodată jefuiţi?

— M-au doborât la pământ.

Femeia a izbucnit în lacrimi şi a plâns câteva minute.

— Cunoşti numele tâlharului care te-a pus la pământ?

Nu-l ştia.

— Dar dacă l-ai şti, mi l-ai spune, nu-i aşa? N-ar avea sens să-l ascunzi de mine, de vreme ce oricum mi-ai mărturisit atâtea lucruri. Înţelegi şi asta, nu-i aşa?

— A fost Egil.
— Mulţumesc, Brega. Ai făcut un legământ, cel mai solemn pe care îl poate face o femeie. L-ai recunoscut pe ducele Marder drept suveranul tău şi ai jurat să i te supui. Dacă îţi încâlci jurământul, Hel îţi va condamna spiritul să rămână în Muspel, în Cercul de Foc. Ofrandele pe care le-ai adus Aelfilor nu te vor putea salva. Înţeleg că ştii toate lucrurile astea.
Femeia a clătinat din cap.
— Mă aflu aici pentru că m-a trimis ducele Marder. Dacă n-ar fi făcut-o, aş fi stat la masa mea la Curteroşie sau m-aş fi ocupat de caii mei de acolo. Vorbesc în numele ducelui Marder şi e ca şi cum el ar fi aici în persoană. Sunt cavalerul lui.
— Ştiu, se smiorcăi Brega.
— În plus, tâlharii se vor răzbuna pe tine şi pe întregul sat dacă li se va permite. Egil, cel care te-a doborât, va face lucruri şi mai rele. Aceasta este şansa ta de a te răzbuna, prin cuvinte care valorează mai mult decât săbiile pentru ducele Marder şi pentru mine. Mai cunoşti pe cineva care să fie în termeni buni cu tâlharii? Pe oricine altcineva?
Femeia a dat din cap că nu.
— Deci numai Seaxneat. Care e numele soţiei lui?
— Disira.
— Serios? a zis Ravd ţuguindu-şi buzele. Numele ăsta e periculos de apropiat de cel al unei regine. Ştii numele acela?
— Da, dar nu-l rostesc.
— Nu-i aşa? Nici eu n-o să-i folosesc numele. Mă refer la femeia despre care vorbim, la nevasta lui Seaxneat. Ai auzit-o vreodată să facă referire la regina aia?
— Nu, a zis Brega.
Ravd a oftat.
— Able, l-ai recunoaşte pe Seaxneat dacă l-ai vedea? Gândeşte-te înainte să răspunzi.
— Sunt sigur că aş putea, domnule, am zis eu.
— Descrie-l, te rog, Brega.

Femeia tăcea, holbându-se.

— E înalt?

— Mai înalt decât mine, a zis ea, după care şi-a depărtat mâinile doi coţi ca să indice cam cu cât.

— Şi are barbă neagră?

— Roşie.

— Un singur ochi, nas coroiat, picior de lemn?

Brega a clătinat din cap la toate variantele.

— Dar ce altceva poţi să-mi spui despre el?

— E gras, a zis ea gânditoare. Şi merge aşa.

S-a ridicat şi a arătat cum merge Seaxneat, cu vârfurile picioarelor spre interior.

— Înţeleg. Able, se potriveşte cu ce-ţi aduci tu aminte? Gras? Barbă roşie? Mers ca acesta?

Se potrivea.

— Când am vorbit mai devreme, n-ai rostit numele nevestei lui Seaxneat. Asta fiindcă nu-l ştiai? Sau din prudenţă?

— Nu-l ştiam, domnule. Nu mi-e frică să spun Disira.

— Atunci ar fi înţelept să nu-l menţionezi prea des. Ştii cum arată?

Am dat din cap că da.

— E micuţă, are părul negru şi pielea foarte albă. Nu mi s-a părut prea frumoasă când Seaxneat ne trăgea pe sfoară pe mine şi pe Berthold Viteazul, dar se poate şi mult mai rău.

— Brega? El o cunoaşte?

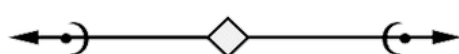
— Cred că da, a zis femeia care continua să-şi şteargă mereu ochii.

— Prea bine. Fii atent, Able! Dacă nu vrei să mă asculţi cu privire la rostirea numelui acelei femei, ascultă măcar asta. Vreau să cauţi în tot satul şi să-i găseşti pe oamenii ăia. Când îi găseşti, pe unul sau pe amândoi, adu-i la mine dacă poţi. Dacă nu, vino aici şi spune-mi unde sunt. Brega e posibil să nu mai fie aici, dar eu voi discuta cu ceilalţi, cel mai probabil. Nu ezita să mă-ntrerupi.

— Da, domnule.

— Îl vreau pe Seaxneat, bineînţeles. Dar o vreau şi pe

soţia lui, aproape la fel de mult. Probabil că ea ştie mai puţin, dar ne va spune destule. De vreme ce are un copil mic, e foarte posibil să fie încă pe-aici. Du-te acum.

La marginea satului Glennidam, m-am oprit să-mi arunc privirile peste câmpurile dimprejur. Mă uitasem în fiecare cameră a fiecărei case din sat, în fiecare grajd şi în fiecare hambar, fără să-l văd pe Seaxneat sau pe soţia lui. Ravd îmi spusese să-l întrerup dacă-i găsesc, dar nu credeam c-ar fi fost foarte încântat să-l tulbur ca să-i spun că nu i-am găsit.

Mi-am zis că Ravd avusese dreptate. O femeie cu un copil atât de mic nu e tocmai dornică să călătorească departe. Existau toate şansele să se fi dus doar până la linia primilor copaci, să se adăpostească acolo ca să-şi alăpteze copilul. Dac-ar fi fost s-o caut în acel loc... Încercând să rezolv problema în minte, am strigat încetişor:

— Disira? Disira?

Deodată mi s-a părut că-i zăresc faţa printre frunzele dese ale copacilor de la marginea pădurii. Pe de o parte, mă simţeam încredinţat că lumina, umbrele şi frunzele îmi jucaseră o festă, pe de altă parte eram convins că o văzusem. Sau măcar că zărisem ceva.

Capitolul 7
DISIRI

Am făcut câţiva paşi, m-am oprit aproape un minut, încă nesigur, dar până la urmă am pornit spre pădure.

— *Ajutor…!*

Nu era tocmai un strigăt, ci mai degrabă un geamăt, ca un zgomot făcut de vânt, dar unul al cărui suspin părea să umple întreaga pădure. Mi-am croit drum printre tufişurile care se înghesuiau la marginea pădurii, am traversat zona cu arbori tineri şi apoi am alergat către copacii maturi, care deveneau din ce în ce mai groşi şi mai depărtaţi unul de celălalt pe măsură ce avansam.

— *Te rog, ajută-mă! Te rog…*

M-am oprit să-mi trag răsuflarea, mi-am dus mâinile la gură şi am strigat: „Vin!” cât am putut de tare. Chiar în clipa în care am făcut-o, m-am întrebat de unde ştiuse că era cineva acolo s-o audă din moment ce eu încă mă aflam pe câmpurile de lângă sat. Probabil că nu ştiuse. Probabil că striga aşa, din când în când, de ore bune.

Am mărit pasul, apoi am început să fug. Am urcat pe o coastă abruptă în vârful căreia creşteau nişte cucute triste, şi am continuat să merg în lungul crestei până când am ajuns într-o zonă cu stejari. Mi se părea mereu că femeia care mă striga nu avea cum să fie la mai mult de o sută de stânjeni depărtare.

Eram convins că femeia era nevasta lui Seaxneat, Disira.

Am ajuns curând la un râuleţ, care cu siguranţă trebuie să fi fost Grifonul. L-am traversat pur şi simplu din locul în care mă aflam pe mal. A trebuit să-mi ridic deasupra capului arcul, tolba şi punga pe care o purtam legată la brâu, dar am reuşit să traversez şi m-am căţărat pe malul lung şi înclinat, plin de pietre rotunjite, până am ajuns pe partea cealaltă.

Acolo nişte fagi falnici înveşmântaţi în muşchi îşi ridicau vârfurile până la lumea numită Cerr. Vocea femeii care mă

striga părea şi mai aproape. La doar câţiva stânjeni depărtare. Sau cel puţin aşa credeam. Am zărit un fel de văgăună plină de ciuperci şi de frunze moarte şi am fost sigur că am să o găsesc acolo. Pe urmă, am fost încredinţat că se afla de partea cealaltă a unei pajişti, iar după aceea undeva în vârful unui morman de pietre pe care îl zărisem în depărtare.

Doar că de fiecare dată când ajungeam în locurile acelea îi auzeam chemarea, la fel de îndepărtată. Gâfâiam şi îi strigam numele iar şi iar.

— Disira! Disira! Disira!

— Aici, aici la Copacul Trăsnit.

Clipele treceau precum nişte oftaturi, dar până la urmă am văzut în albia unei văi nu foarte adânci, în partea cealaltă a mormanului de pietre, trunchiul trăsnit, crengile rupte şi frunzele încreţite care se mai agăţau de ele fără să se mai poată bucura vreodată de primăvară.

— A căzut, mi-a zis femeia când am ajuns la ea. Am vrut să văd dacă-l pot mişca un pic şi mi-a căzut pe picior. Nu-mi pot scoate piciorul de aici.

Mi-am băgat arcul sub copacul căzut şi am împins. Nu l-am simţit clintindu-se, dar ea a reuşit să-şi tragă piciorul de sub trunchi. Înainte ca femeia să se elibereze, am observat ceva atât de straniu, încât eram convins că nu putea fi adevărat, şi atât de greu de descris, încât s-ar putea să nu o pot face niciodată cu claritate. Soarele amiezii a luminat puternic doar pentru o clipă, iar frunzele copacului căzut (pe care cred că-l lovise fulgerul) şi cele ale copacilor din jurul lui au aruncat petice de umbră. În mare parte, eram la umbră, însă ici-colo existau câteva pete de lumină strălucitoare. Am observat asta mult mai clar când o astfel de rază a căzut asupra femeii.

S-a întâmplat atunci ceva şi mai straniu: o puteam vedea foarte clar acolo unde era umbră, dar când soarele i-a luminat faţa, picioarele, umerii şi braţele, a părut că nu se afla de fapt acolo. La şcoală, domnul Potash ne-a arătat o hologramă. A tras jaluzelele şi ne-a explicat că, cu cât e mai întuneric în cameră, cu atât holograma pare mai reală.

După ce ne-am uitat la ea, am ridicat puţin o jaluzea şi am văzut că avusese dreptate. Holograma a pălit, însă şi-a revenit imediat ce am făcut din nou întuneric perfect.

— Nu cred că e indicat să calc pe piciorul ăsta, a zis femeia frecându-şi glezna. Nu e deloc în regulă. E o peşteră la doar câţiva paşi de-aici. Crezi c-ai putea să mă cari până acolo?

Nu credeam că sunt în stare, dar n-aveam de gând s-o spun până când nu încercam. Am ridicat-o. Am ţinut în braţe copilaşi care cântăreau mai mult decât ea… însă femeia era caldă şi adevărată în braţele mele. Şi m-a sărutat.

— Înăuntru ne vom adăposti de ploaie, mi-a zis.

Îşi ţinea ochii în jos de parcă ar fi fost sfioasă. Dar eu ştiam că nu era adevărat.

Am pornit, sperând că mă îndrept spre peştera pe care o ştia ea, apoi i-am zis că nu credeam că avea să înceapă ploaia.

— Ba da. N-ai observat cât de mult s-a răcit aerul? Ascultă şi păsările. Ia-o la stânga puţin şi apoi priveşte în spatele movilei aceleia mari.

Era o peşteră micuţă, înaltă doar cât să-mi permită să stau în picioare, iar înăuntru am văzut un fel de pat făcut din piei de căprioară şi blănuri, cu o pătură de catifea verde deasupra.

— Pune-mă acolo, te rog, mi-a zis femeia.

După ce am lăsat-o pe pat, m-a sărutat din nou, iar când mi-a dat drumul m-am aşezat pe pământul nisipos din peşteră ca să-mi trag răsuflarea. A râs, dar n-a mai spus nimic.

Pentru o vreme, nici eu n-am mai zis nimic. Mă gândeam la o mulţime de lucruri, însă nu puteam controla de fel furtuna din mintea mea şi eram atât de emoţionat, încât eram convins că din clipă-n clipă urma să se întâmple ceva de care avea să-mi fie ruşine pentru tot restul vieţii. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată (şi e în continuare) şi a trebuit să-mi închid ochii, ceea ce a făcut-o să râdă din nou.

Râsul ei părea din altă lume. Era ca un zvon de clopoţei de aur atârnaţi printre flori, într-o pădure plină cu cei mai frumoşi copaci care puteau exista, şi pe care vântul îi clătina susurând. Când mi-am putut deschide ochii din nou, i-am şoptit:

— Cine eşti cu adevărat?

Sunt cea pe care ai strigat-o, mi-a zis femeia, fără să mai încerce să-şi ascundă ochii.

Poate un leopard ar putea avea ochi ca ai ei, dar mă îndoiesc.

— Am strigat-o pe soţia lui Seaxneat, Disira. Tu nu eşti ea.

— Sunt Disiri, Fecioara de Muşchi, şi te-am sărutat.

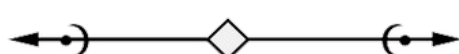
Încă îi puteam simţi sărutarea, iar părul ei mirosea a pământ reavăn şi a fum dulce.

— Bărbaţii pe care-i sărut nu pot pleca decât dacă-i dezleg eu.

Am vrut să mă ridic atunci, însă am ştiut că nu voi putea s-o părăsesc niciodată.

— Dar eu nu sunt bărbat, Disiri, ci doar un copil, i-am zis.

— Ba eşti! Ba eşti! Dă-mi o picătură de sânge şi-ţi voi arăta.

Ploaia s-a oprit abia dimineaţă. Am înotat împreună cu ea în râu şi am stat unul lângă celălalt ca doi şerpi pe o piatră mare şi umbrită, la doar câţiva centimetri deasupra apei. Ştiam că eram schimbat, dar nu mi-am dat seama atunci cât de diferit devenisem faţă de cum fusesem până să o întâlnesc. Cred că aşa trebuie să se simtă o omidă care s-a transformat în fluture şi încă îşi usucă aripile.

— Spune-mi, i-am zis eu, dacă ar trece pe aici un alt bărbat, te-ar vedea aşa cum te văd eu acum?

— Nu va veni nimeni. Nu ţi-a spus fratele tău despre mine?

Nu ştiam dacă se referea la tine, Ben, sau la Berthold Viteazul, însă am clătinat din cap.

— El mă cunoaşte.

— L-ai sărutat şi pe el?

A râs şi a scuturat din cap.

— Berthold Viteazul mi-a spus că Aelfii arată precum cenuşa.

— Noi suntem Aelfii de Muşchi, Able, şi suntem de lemn, nu de cenuşă, a zis ea zâmbind. Ne spuneţi Dryazi, Scosfru, Miresele Copacilor şi în multe alte feluri. Ai putea să ne dai chiar tu un nume. Cum ai vrea să ne spui?

— Îngeri, am şoptit, dar ea mi-a apăsat cu un deget buzele.

Am clipit şi am privit în altă parte când a făcut asta, dar mi s-a părut, atunci când am surprins-o cu coada ochiului, că era diferită de fata cu care înotasem până atunci şi de toate fetele cu care făcusem dragoste.

— Vrei să-ţi arăt?

Am acceptat, şi mi-am simţit muşchii de pe ceafă fremătând ca nişte pitoni.

— Cerule! am zis eu, însă am auzit o voce străină, sălbatică şi groasă.

Era teribil de ciudat; ştiam că mă schimbasem, dar nu ştiam cât de mult, şi pentru multă vreme am crezut că aveam să mă transform la loc. Va trebui să ţii minte asta.

— N-ai să mă urăşti, Able?

— N-aş putea să te urăsc niciodată, i-am zis eu, şi ăsta era adevărul.

— Suntem dezgustători în ochii celor care nu ne venerează.

Am chicotit la vorbele acelea. Reverberaţiile profunde din pieptul meu m-au surprins şi pe mine.

— Ochii sunt ai mei, am zis, şi fac ceea ce le spun să facă. Am să-i închid înainte să te sărut, dacă avem nevoie de mai multă intimitate.

S-a ridicat, legănându-şi picioarele în apa rece şi limpede.

— Nu în lumina asta.

A lovit apoi cu piciorul în apă, iar picăturile au licărit în lumina soarelui, scăldându-ne în sclipiri argintii.

— Îţi place lumina soarelui, am zis.

Simţeam asta.

— Pentru că e a ta, e Împărăţia Ta. Soarele mi te-a dat, iar eu te iubesc. Ai mei iubesc noaptea, dar eu iubesc noaptea şi ziua deopotrivă.

— Nu-nţeleg, am zis eu clătinând din cap. Cum poţi asta?

— După ce m-ai iubit pe mine, ai putea iubi o femeie din neamul tău?

— Nu, i-am zis. Niciodată.

Şi spuneam adevărul.

A râs, dar de data asta am simţit că se distra pe seama mea.

— Arată-mi! mi-a zis.

A lovit din nou apa. Piciorul mic şi delicat care s-a ridicat din undele sclipitoare era de un verde crud ca al frunzelor tinere. Faţa ei era mai ascuţită, verde de asemenea, triunghiulară, cu trăsături proeminente şi viclene. Buzele ei precum căpşunele s-au strivit de ale mele, iar când ne-am depărtat feţele, m-am trezit privind nişte ochi de foc galbeni. Părul îi plutea undeva deasupra capului.

Am ridicat-o şi am îmbrăţişat-o, apoi am sărutat-o din nou.

Capitolul 8
ULFA ŞI TOUG

După ce a plecat, am încercat să-i găsesc din nou peştera. Nu mai era acolo. Şi am văzut doar arcul, tolba şi hainele mele aşezate pe iarbă. Arcul din portocal spinos care mi se păruse atât de mare devenise brusc mic, aproape o jucărie, iar dacă aş fi încercat să îmbrac cămaşa şi pantalonii, le-aş fi rupt.

Le-am aruncat deoparte şi am apucat arcul. Am ciupit coarda şi am dus-o la ureche aşa cum făceam întotdeauna. Lemnul de portocal spinos nu s-a rupt, deşi l-am îndoit foarte tare; coarda însă a plesnit. Am aruncat-o şi am luat firul pe care mi-l dăduse Parka, acela pe care îl tăiase cu dinţii de pe fusul ei, firul ale cărui voci murmurânde şi miriade de vieţi stranii îmi tulburaseră visele preţ de atâtea nopţi. I-am făcut bucle la capete, l-am pus pe arc şi mi-a cântat când l-am dus la ureche. Apoi a cântat din nou – un cor fabulos undeva departe – când am trimis o săgeată în susul pantei.

N-am putut să trag de săgeată până la ureche, fiindcă ar fi trebuit să fie de două ori mai lungă; cu toate astea, a ţâşnit ca un glonţ şi s-a înfipt până la jumătatea băţului în trunchiul gros al unui stejar.

Complet gol, m-am întors în Glinnidam la asfinţit şi l-am pocnit pe unul mic de statură şi cu barbă neagră pentru că a râs de mine. A căzut lat. Când a putut să se ridice şi să vorbească din nou, mi-a spus că Ravd şi Svon plecaseră în dimineaţa aceea.

— Înseamnă că nu mă mai pot bizui pe ajutorul lor, am zis. Cu toate astea, am nevoie de haine. Şi, de vreme ce tu eşti aici iar ei nu sunt, îţi revine ţie sarcina să faci rost de ele. Cum ai de gând s-o duci la îndeplinire?

— A-avem nişte p-pânză.

Dinţii îi clănţăneau, aşa că am avut răbdare cu el.

— N-nevasta mea o să c-coasă haine pentru tine.

Am mers acasă la el. A adus-o pe fiică-sa şi i-am promis că n-o să-i fac niciun rău. O chema Ulfa.

— Ieri a venit pe-aici un cavaler, mi-a spus fata după ce a plecat tatăl ei. Un cavaler adevărat, cu armură de fier, cu cai imenşi şi cu doi băieţi care-l slujeau.

— Interesant, am zis.

Doream să aflu ce avea de spus în continuare.

— Avea un coif imens atârnat de şa, ştii cum se face, cu blazon şi cu un leu pe el şi cu alt leu pe scutul său cel mare, un leu de aur cu sânge pe gheare, ca şi cum ar fi zgâriat cumva scutul.

— Ăsta a fost Sir Ravd, i-am zis.

— Da, aşa au spus şi ei. A trebuit să stăm şi să aşteptăm după pofta lui şi să intrăm unul câte unul când ne ziceau băieţii, doar că eu n-am făcut-o. Tăticu se temea că pofta lui ar putea fi... pofta lui, a zis ea chicotind. Vă daţi seama ce vreau să spun, că eu sunt încă fecioară, aşa că m-a ascuns în hambar şi m-a acoperit cu paie. Doar că eu am ieşit de acolo, am privit oamenii cum ies, iar cu unii dintre ei am şi vorbit. Cu unele dintre femei, vreau să zic, fiindcă au fost şi bărbaţi, doar că nu cred că el ar fi... cu ei. Staţi nemişcat cât însăilez!

Acul ei era un spin lung şi negru.

— Mi-au spus că au întrebat despre Companiile Libere, numai că ei n-au spus nimic, niciunul dintre ei, deşi i-au pus pe toţi să jure. Sunteţi sigur că nu vreţi nişte terci? Avem şi untură pentru prăjit de la porcii pe care i-a tăiat tăticu toamna trecută.

— Am să vânez o căprioară pentru tine, ca plată pentru hainele astea.

— Ar fi bine.

Prinse din nou cu dinţii spinul negru.

Am întins arcul, gândindu-mă că doar cu o zi înainte nu putusem să trag săgeata până lângă ureche. Mi-am spus, vorbind pentru mine însumi:

— Săgeata e prea scurtă.

— Hmm? a zis Ulfa ridicând ochii de la lucrul ei.

— Am în tolbă două săgeţi pe care mi le-am făcut din

lemnul unui portocal spinos şi două pe care le-am luat de la un băiat cu care m-am luptat.

— Unul dintre băieţii cu care a venit cavalerul avea haine minunate, mi-a mărturisit ea. M-am apropiat de el cât de mult am îndrăznit. Avea pantaloni roşii, jur pe grumazul lui Garsecg.

— Ăla era Svon. Dar de celălalt băiat ce zici?

— De el? O, era destul de obişnuit, a zis Ulfa. Cam ca fratele meu, dar se poate ca într-un an sau doi să devină mai arătos.

— Nu avea un arc ca al meu?

— Mai mare ca al dumneavoastră, domnule.

Terminase de tăiat pânza şi începu să o coasă cu un ac lung din os.

— Era prea mare pentru el. Şi frate-meu a avut unul, doar că s-a rupt. Tăticu spune că atunci când nu are coardă, lemnul unui arc trebuie să fie mai înalt decât acela care îl poartă, dar cele mai multe sunt mai mici. Cam ca ăsta al dumneavoastră, domnule.

— Am nevoie de săgeţi mai lungi, i-am zis. Tăticul tău are o regulă şi pentru săgeţi?

Fata a continuat să împungă cu acul şi a clătinat din cap.

— În cazul ăsta, am să-ţi spun o regulă pe care tocmai am făcut-o. O săgeată trebuie să ajungă de la vârful degetului arcaşului până la urechea dreaptă. Ale mele sunt mult prea scurte.

— Trebuie să vă faceţi altele.

— Va trebui să fac unele noi şi o voi face. Dar ce-ai spune dacă ţi-aş zice că eu eram băiatul acela cu arcul mare?

Acul s-a oprit în mijlocul unei cusături şi Ulfa şi-a ridicat ochii, privindu-mă atent.

— Dumneavoastră, domnule?

Am încuviinţat fără vorbe, iar ea a început să râdă.

— Băiatul ăla care a fost pe-aici ieri? I-aş fi putut cuprinde braţul cu degetele. Dar nu prea cred că aş putea să cuprind braţul dumneavoastră nici cu amândouă palmele, domnule.

A împins deoparte pantalonii pe care mi-i făcuse şi m-a întrebat:

— Pot să încerc?

— Da, poţi.

Nu i-au ajuns ambele palme ca să-mi cuprindă braţul. În schimb i-au ajuns ca să mă mângâie.

— Ar trebui să fiţi şi dumneavoastră cavaler, domnule.

— Dar sunt.

Afirmaţia asta m-a surprins mai mult pe mine decât pe ea. Mi-am amintit însă ce spusese Sir Ravd: „Acest om a devenit cavaler”, şi asta îmi dădea siguranţă de sine.

— Sunt Sir Able, am adăugat.

Acoperite de bluza groasă, sfârcurile ei mi s-au frecat de cot.

— Atunci ar trebui s-a veţi şi-o spadă.

— Toţi avem spade, i-am zis. Dar ai şi tu dreptate. O să-mi găsesc una. Continuă să coşi, Ulfa.

După ce a terminat pantalonii şi a început bluza, i-am spus:

— Tatăl tău s-a temut ca nu cumva să te violeze. Aşa ai zis.

— Să mă siluiască, m-a aprobat ea. Dar nu din cauza numelui său. Nu cred că-l ştia atunci.

— Nici pe ale mele nu le ştie. Nu-i este frică tatălui tău că te voi silui?

— Nu ştiu, Sir Able.

— Un om cu intenţia de a comite un viol ar putea să facă altele şi mai şi. N-ai mamă, Ulfa?

— O, ba da. Prin mila lui Garsecg, e încă printre noi.

— Dar e oarbă sau beteagă, aşa că nu mai poate să coasă?

Ulfa a retezat aţa cu dinţii, şi a căzut pe gânduri.

— Ba poate, Sir Able, vă jur. Coase mai bine decât mine, că doar ea m-a învăţat. Doar că pentru a putea coase bine e nevoie de lumina soarelui.

— Am înţeles. Dar cine mai e în casa asta, Ulfa? Spune-mi-i pe toţi.

— Dumneavoastră şi cu mine, mămica, tăticu şi fratele

Toug.

— Serios? Sunt neobişnuit de liniştiţi. N-am auzit nicio voce şi niciun pas, în afară de ale noastre. Ce crezi, unde e mama ta?

Ulfa n-a zis nimic, dar am dibuit direcţia în care a privit şi am deschis uşa unei camere mici, în neorânduială, care părea să fie un soi de cămară. În cel mai îndepărtat colţ se ascunsese o femeie de vârsta Bregăi, cu ochii măriţi de groază.

— Stai liniştită, mămico, i-am zis eu, indiferent ce se va-ntâmpla, n-am să vă fac rău nici ţie, nici fiicei tale.

A dat din cap şi s-a străduit să zâmbească, dar efortul pe care l-am citit pe faţa ei m-a făcut să-i întorc spatele.

Ulfa a venit lângă mine, dorind să-mi distragă atenţia.

— Trebuie să încercaţi bluza acum. Vreau să mă asigur că nu e prea mică.

I-am dat ascultare, iar ea a început să sporovăiască precum bâzâie un bondar, spunând că am umerii laţi cât uşa hambarului.

— Presupun că dumneavoastră credeţi că sunteţi obişnuit, iar noi, restul, suntem pitici.

— M-am văzut în oglinda apei, i-am zis. Am fost cu o femeie numită Disiri şi…

— Disira?

— Nu, Disiri, Fecioara de Muşchi. După acest nume primejdios bănuiesc că a fost botezată Disira. A vrut să rămână în umbră, dar a plecat când soarele era la amiază. S-a întâmplat să stau în lumina soarelui şi mi-am văzut imaginea reflectată în apă. Mi-a spus că am fost… am fost ţinut pe loc, Ulfa. Nu mi s-a permis să cresc odată cu anii. Dar ea a desfăcut ceea ce mă reţinea.

A fost dureros, însă am adăugat:

— Bănuiesc că a făcut-o doar ca să se distreze.

Ulfa nu a spus nimic, dar buzele i se ţuguiaseră luând forma unui cerc mic.

— În orice caz, acum sunt ceea ce sunt şi trebuie să-mi fac săgeţi mai lungi.

— Noi încercăm să fim în relaţii bune cu Poporul Ascuns,

mi-a zis Ulfa cu glas ezitant.

— Şi aţi reuşit?

— Ei, oarecum. Ne ajută uneori să-i vindecăm pe cei suferinzi şi ne păzesc turmele din pădure.

— Atâta vreme cât vorbiţi frumos de ei şi le lăsaţi mâncare în pădure?

A dat din cap că da, însă şi-a ferit privirea de a mea.

— Berthold Viteazul şi cu mine le lăsăm câte un castron cu supă şi o felie de plăcintă din când în când.

— Iar noi cântăm cântece care le plac şi... şi facem lucruri, ştiţi dumneavoastră, în locuri despre care nu putem vorbi niciodată.

Acul fetei părea că zboară.

— Cântece care nu pot fi cântate străinilor şi lucruri pe care nu le puteţi discuta nici între voi? Berthold Viteazul mi-a pomenit de lucrurile astea.

— Da, lucruri despre care nu pot vorbi, a confirmat fata după o vreme.

— Atunci hai să vorbim despre altceva. Disiri e importantă printre Aelfi?

— O, da, a zis Ulfa, apoi s-a ridicat, arătându-mi bluza ca să o admir.

— E o doamnă de toată isprava?

— Nu chiar.

Am încercat să mi-o imaginez pe Disiri ca pe o doamnă de toată isprava.

— Pesemne că-i pedepseşte pe bandiţi şi pe alţii asemenea. Pe mincinoşi.

— Pe oricine o supără, domnule.

— O iubesc, Ulfa, am oftat eu. Ce pot să fac?

— Eu nu prea ştiu încă mare lucru despre dragoste, Sir Able, mi-a şoptit Ulfa şi şi-a apropiat gura de urechea mea.

— Iar eu n-am să te-nvăţ... mă rog, nu prea multe. Dă-mi bluza. Îţi promit c-o să încerc să n-o pătez cu sânge.

Am tras-o peste cap şi mi-am întins umerii; era largă, exact aşa cum îmi dorisem.

— Nu ţi-a zis tăticu să o faci mai strâmtă, ca să mă strângă?

Ulfa a scuturat din cap.

— Poate n-a avut timp să se gândească la asta sau poate s-a gândit că n-am s-o port. Bănuiesc că e simplu să omori un om aflat între picioarele unei femei.

— Eu... eu n-am nimic de-a face cu... ştiţi dumneavoastră. Cu nimic de genul ăsta, Sir Able. Regina Disiri îmi e martoră.

Mâinile ei mici, dar puternice, mângâiau umerii care nu mai erau goi datorită ei.

— Te cred, i-am zis, după care am sărutat-o.

Undeva în depărtare s-a auzit urletul unui lup, iar ea a rostit cu voce pierită:

— E un ogar negru. Ăsta e semn rău. Dacă... dacă aţi vrea să staţi cu mine la noapte, voi rămâne trează ca să fac de pază.

— N-am să rămân, i-am spus eu zâmbind. Dar ai dreptate, trebuie să merg la vânătoare. Şi de ce anume să mă păzesc? De tatăl şi de fratele tău?

A încuviinţat fără cuvinte.

— Atunci când te-am sărutat am crezut că vor da năvală. Ba chiar am sperat, fiindcă ar fi mai bine să mă lupt cu ei cât e încă lumină. Hai să mai încercăm o dată.

Am sărutat-o din nou şi de data asta am stat mai mult. Când i-am dat drumul, am zis cu voce tare:

— Deci ăsta e gustul femeilor de pe-aici. N-am ştiut.

Ea m-a fixat cu privirea, dar nu a spus nimic. Am mers până la fereastră şi am privit pe stradă, însă era prea întuneric ca să pot vedea ceva.

— Acum ştiu puţintel despre dragoste, Sir Able.

Fata se freca de mine, amintindu-mi de pisica bunicii.

— Aici jos este ceva fierbinte ca aburul dintr-un ceainic.

— Tatăl şi fratele tău nu s-au năpustit înăuntru. Cred c-ai observat asta.

— Servitoarea dumneavoastră supusă n-a observat nimic în momentul acela, Sir Able. Doar pe dumneavoastră.

— Probabil că ei sunt afară, în întuneric. Dar casa asta are şi o uşă în spate. Am văzut-o când m-am uitat la maicăta.

Am deschis uşa cămării, am dat din cap în direcţia femeii ascunse acolo şi apoi am deschis dintr-o smucitură uşa de pe peretele opus.

Afară erau un băiat care ţinea o lance şi doi bărbaţi cu halebarde. Bărbaţii s-au repezit asupra mea de parcă aş fi fost un demon, dar am prins câte o halebardă în fiecare mână şi le-am smuls din strânsoarea lor (deşi pe cel mai mare dintre bărbaţi a trebuit să-l lovesc întâi). Am rupt cele două halebarde pe genunchi, iar băiatul şi-a aruncat lancea şi a fugit. N-a ajuns prea departe. Mi-am înşfăcat arcul şi am fugit după el. L-am prins pe o pajişte de lângă pădure.

— Tu eşti Toug?

Se poate să fi încuviinţat. Din păcate, n-am văzut nimic din cauza întunericului, iar dacă a vorbit, trebuie să fi rostit cuvintele atât de încet, încât nu l-am putut auzi. I-am răsucit braţul la spate şi i-am lovit urechea cu arcul atunci când a început să ţipe.

— Trebuie să-mi răspunzi la întrebări, i-am zis eu, şi trebuie s-o faci cu sinceritate. De asemenea, repede şi politicos. Pădurea asta e sigură pe timpul nopţii?

— Nu, domnule, a murmurat el.

— Aşa mi s-a părut şi mie. Avem deci nevoie unul de altul, înţelegi? Câtă vreme sunt cu tine, ai parte de protecţia mea, eşti în siguranţă, cel puţin până la răsăritul soarelui. Iar eu, pe de altă parte, am nevoie de tine să mă avertizezi în caz de pericol. Imaginează-ţi că m-aş enerva şi te-aş ucide.

A început să tremure, făcându-mă să-mi fie ruşine. Era doar un băieţel.

— Atunci n-ar avea cine să mă avertizeze, iar eu aş putea fi în pericol. Trebuie să fim cu băgare de seamă. Şi să avem grijă unul de celălalt. Porţi numele tatălui tău?

— Îhî.

— Şi asta era casa lui?

— Îhî.

— Va trebui să încerci să vorbeşti mai clar şi să-mi spui Sir Able. Nu vreau să-mi mai eviţi întrebările răspunzând

„îhî” şi nici „aham”. N-ai voie să răspunzi nici măcar cu „da” sau „nu”. Vreau să-mi răspunzi în propoziţii complete.

Am vrut să-i spun să răspundă ca la şcoală, dar m-am răzgândit în ultimul moment şi am zis în schimb:

— Dacă nu-mi dai ascultare, o să te alegi cu o mână ruptă.

— O să încerc, Sir Able, a zis Toug înghiţindu-şi nodul din gât.

— Bine. Erai gata să mă ucizi cu lancea când am deschis uşa, dar sunt dispus să uit asta, dacă o să mă laşi. Împreună cu tine erau doi oameni cu halebarde. Cine erau?

— Vali şi tăticu, Sir Able.

— Aha. L-am făcut una cu pământul pe tatăl tău fiindcă a râs de mine. Bănuiesc că-mi poartă pică. Iar numele lui e…

— Şi pe el îl cheamă tot Toug.

Traversam o poiană luminată de lună, iar Toug cerceta cu privirea fiecare umbră de parcă se aştepta ca din fiecare să ţâşnească un leu.

— Ai spus adevărul. Asta e bine.

M-am oprit, făcându-l şi pe el să se oprească.

— Dar cine e Vali? l-am întrebat.

— Un vecin, a murmurat Toug.

— Aşa vorbeşti tu cu un cavaler? am zis eu şi l-am scuturat.

— E vecinul nostru, Sir Able. Stă chiar lângă noi.

— Mă aşteptam să m-atacaţi pe stradă. De-aia am ieşit prin spate. Cum de mi-aţi ghicit intenţiile?

— Tăticu şi-a dat seama, Sir Able. El a spus că e convins c-o să vă furişaţi prin spate.

— Să mă furişez… Ei bine, asta o să-mi fie învăţătură de minte. Şi dacă tatăl tău s-ar fi înşelat?

— Mama ne-ar fi spus şi am fi înconjurat casa prin ambele părţi, astfel încât măcar unul dintre noi să vă prindă.

— Şi să-şi înfigă halebarda în mine.

Toug a dat din cap, iar eu l-am scuturat din nou până când a reuşit să vorbească.

— Aşa e, Sir Able, iar dacă n-am fi ajuns la timp, v-am fi pândit în locul în care cărarea trece printre anini.

— Ce-mi poţi spune despre ceilalţi bărbaţi din sat? Trebuie să fie măcar douăzeci. V-ar fi ajutat şi ei?

— Îhî, Sir Able. Ei… lor le-a fost teamă să nu se întoarcă iar cavalerul. Celălalt cavaler.

— Continuă.

— Doar Vali şi… şi…

— Şi altcineva, am zis eu coborându-mi vocea până a devenit o şoaptă. Cine a fost?

Am văzut că Toug nu răspunde şi i-am răsucit mai mult mâinile la spate.

— Ve, Sir Able. E un băieţel, Sir Able. Mai mic decât mine.

— Şi e fiul lui Vali? Aşa se pare după numele său.

— Îhî, Sir Able. Vali şi Hulta îl au doar pe ăsta mic, Sir Able, şi nu e destul de mare nici să meargă la prăşit. Dar a trebuit să ne ajute. I-a poruncit taică-său.

— Atunci nu voi fi aspru cu el când ne-om întâlni. Nu voi fi aspru nici cu tine, fiindcă ţi-ai făcut griji pentru el. Ieri eram mai tânăr decât eşti tu astăzi. Probabil că de-asta nu mi se pare că mă comport agresiv cu voi. Deşi poate că sunt agresiv.

— Sunteţi… de două ori mai mare decât tăticu, Sir Able.

— N-am văzut niciun ţânc pe lângă tine când am deschis uşa, Toug. Unde era?

— A fugit să se ascundă în pădure, Sir Able.

— Când am deschis uşa din spate? Şi tu te-ai speriat şi-ai luat-o la fugă, dar te-am văzut. Pe Ve de ce nu l-am văzut?

— A fugit înaintea mea, Sir Able.

I-am dat drumul la mâini şi l-am prins de gât.

— Ai fost vreodată lovit cu un arc, Toug?

— Îhî, Sir Able. Am… am avut şi eu un arc şi… şi…

— Tatăl tău te-a bătut cu el. Ba nu, fiindcă asta ai fi putut să-mi spui. Te-a bătut sora ta, Ulfa.

Toug a încuviinţat şi eu l-am scuturat niţel.

— Ăsta-i adevărul. Ulfa m-a bătut cu el.

— Sunt sigur că ai meritat-o. Sper că te-a şi învineţit.

— O, da, Sir Able. M-a bătut rău de tot.
— Atât de rău că n-ai mai putut sta pe scaun după aia?
— Uh… nu, Sir Able, nu chiar aşa de rău.
— Dar eşti aproape la fel de mare ca ea. Probabil că te-ai răzbunat cumva. Ce-ai făcut?
— N-nimic. Tăticu nu m-a lăsat.
— Acum o să pornim din nou, i-am zis, şi am de gând să-ţi dau drumul. Rămâi în faţa mea ca să te văd, în caz că încerci s-o ştergi. O să te prind dacă fugi şi, după ce o să te prind o să te bat cu arcul ăsta până când n-o să mai poţi să stai jos.
I-am dat drumul şi l-am împins, iar când s-a oprit din mers l-am împins din nou.
— De ce ţi-e atât de frică? De urşi? O să te mănânce întâi pe tine şi poate că o să se sature, aşa că n-o să mă mănânce şi pe mine. Ce crezi?
— N-nimic.
— Ştiu. Totuşi trăieşti cu impresia că gândeşti şi asta e trist, Toug, fiindcă ai face mai bine să-mi spui adevărul. Fiindcă altfel voi începe să te bat chiar acum. O să te bat până te târăşti pe jos. Aşa că spune-mi adevărul sau pregăteşte-te de bătaie. Ţi-e frică de ceva din pădurile astea. De ce anume?
— De Companiile Libere, Sir Able.
— De tâlhari? Continuă.
— El… Ve a fugit să-i aducă. Taică-său l-a obligat, Sir Able. Doar că… doar că…
— Da? Doar că…?
— Am vrut să-i spunem surorii mele să nu coasă aşa de repede, ca ei să apară înainte să plecaţi. Însă n-am reuşit.
— Ea ştia ce puseserăţi la cale?
Toug n-a zis nimic, aşa că l-am tras de ureche.
— Spune adevărul!
— Habar n-am, Sir Able. Serios, nu ştiu.
— Ştia că puneţi ceva la cale, dar a cusut foarte repede şi a făcut pantalonii şi bluza cât de simplu s-a priceput. Am crezut că o face fiindcă-i este frică de mine. Poate că-i era frică *pentru* mine. Aşa sper. Dar ţie nu are de ce să-ţi fie

frică aici, Toug. Dacă bandiţii ar fi ascunşi pe-aici, am fi deja plini de săgeţi. Ne-ar putea vedea la lumina lunii.

— De obicei au lănci şi topoare, a bombănit Toug.

Abia dacă l-am auzit, fiindcă auzul îmi era concentrat la cu totul altceva.

Capitolul 9

UN CAVALER VRĂJITOR

— Unde suntem? a întrebat Toug privind ca şi mine în sus la copacii străvechi, înalţi până la nori, în al căror trunchi ar fi putut încăpea cu uşurinţă casa tatălui său.

Pământul era presărat cu flori şi ferigi şi brăzdat de pâraie de cristal. Lumina cenuşie şi catifelată prin care vedeam nobleţea şi frumuseţea copleşitoare a peisajului din jur părea să se nască din aer.

— În lumea de dedesubt, cred, am răspuns eu. În Aelfrice, locul din care vin Aelfii. Vorbeşte mai încet. Probabil că glasul tău ne-a dat de gol.

— Şi asta e Aelfrice?

— Cred că ţi-am zis deja.

Nu eram sigur, dar am încercat să par sigur. Şi supărat, de asemenea.

— Nu poate fi adevărat!

Mi-am dus degetul la buze.

— Îmi cer iertare, Sir Able, a zis Toug şi aproape că se îneca de curiozitate. Credeţi că ne-au urmărit?

— Mă îndoiesc, dar ar fi posibil. În plus, dacă faci zgomot prin locurile astea, s-ar putea să trezeşti ceva cu mult mai rău.

— *Ceva aşa ca mine, Able?* s-a auzit vocea lui Disiri, care răsuna plină de voioşie, ironică şi muzicală, părând că vine de nicăieri, la fel ca lumina cenuşie.

Am recunoscut-o imediat.

— Disiri. Eu…

— *Mi te-ai fi aruncat la picioare, dacă ţi-aş fi dat voie.*

— D-da.

Am căzut în genunchi, simţind că asta m-ar fi ajutat să nu mă bâlbâi.

— Ţi-aş fi sărutat picioarele, frumoasă regină! Ai milă şi arată-te.

A apărut din spatele unui copac, nu mai înaltă decât

Toug, zveltă precum sabia fără teacă pe care o ţinea în mâini. Şi verde. Băiatul a îngenunchiat şi el, cel mai probabil fiindcă o făcusem eu.

— Ăsta e sclavul tău, Able? Spune-i să se ridice.

Am făcut un gest poruncitor, iar Toug s-a ridicat.

— Te las să-mi prezinţi omagiile tale şi ăsta e un favor imens. E valabil doar pentru tine.

— Mulţumesc, i-am zis eu. Mulţumesc foarte mult. Înţeleg.

— Acum ar trebui să te ridici şi tu. Pe viitor va trebui să-l trimiţi de lângă tine dacă vei dori să mă adori. Nu se cade ca tu, consortul meu, să îngenunchezi în timp ce el rămâne în picioare.

Toug s-a retras.

— Disiri, am putea…

Eram tot în genunchi.

— Să mergem undeva, într-un loc mai intim? Cred că nu. Sclavul tău ar putea intra în bucluc.

— Atunci aş putea să-l ucid?

— Sir Able! a oftat Toug.

— Uită-te la el! a râs Disiri. Crede că vorbeşti serios.

— Vorbesc serios, am răspuns eu.

— Ar vrea să spună şi el ceva, vezi cum i se mişcă buzele? a zis încântată Disiri, arătând cu sabia îngustă pe care o purta. Vorbeşte, băiete! N-am să-l las să te strângă de gât, cel puţin nu deocamdată.

— Sora mea…

— Ce e cu ea?

— Am o soră, regină Disiri, a zis Toug trăgând aer în piept. Numele ei e Ulfa.

— Ar fi trebuit să te veghez mai îndeaproape, dragul meu mesager, a zis Disiri aruncându-mi o privire.

— Ea îl iubeşte, îl iubeşte pe Sir Able. Sau cel puţin aşa cred.

Am potrivit săgeata scurtă pe care o aveam la mine în coarda arcului de la Parka.

— N-ai de unde să ştii asta. Iar dacă eşti sigur, atunci află că eu n-o iubesc pe ea.

— Am ascultat la fereastră. Şi tăticu a zis la fel. Am auzit-o cum vorbea, ce glas avea.

Toug s-a oprit o clipă ca să-şi dreagă vocea.

— Vreau să spun că, dacă o să mă omorâţi, Sir Able, îl veţi omorî pe fratele fetei care vă iubeşte. Aţi face una ca asta?

— Îl omor, dacă asta vrei, i-am spus lui Disiri, iar ea s-a uitat curioasă la mine.

— Şi n-o să ai remuşcări pe urmă?

— Poate, dar dacă vrei, o să-l omor şi-o să văd apoi dacă am sau nu.

— Voi, muritorii, i-a spus Disiri lui Toug, sunteţi foarte sensibili la astfel de lucruri. Ar trebui să fie un bun exemplu pentru noi şi uneori chiar este.

Toug a aprobat-o în tăcere cu ochii măriţi de admiraţie. Disiri s-a întors către mine, părând să uite de el.

— Când am fost ultima dată împreună, Able? Acum un an? Cam aşa ceva?

— Ieri-dimineaţă, regină Disiri.

— Şi într-un timp aşa de scurt ai devenit cavaler? Şi ai aflat că sunt regină? Cine ţi-a spus asta? Şi cine ţi-a rostit consacrarea?

N-am vrut să spun că îmi zisese Ulfa.

— Sunt un cavaler fără spadă, am zis eu. M-am făcut singur cavaler. Am sperat că în felul ăsta voi deveni demn de iubirea ta.

— În acelaşi timp, sunt o zeiţă, a zis ea râzând şi l-a făcut pe Toug să se crispeze.

— Te-am venerat încă de când te-am purtat pe braţe până în peşteră, regină Disiri.

— Sunt zeiţa voastră, i-a zis ea lui Toug, dar nu am curaj să urc până în cea de-a cincea lume. Ştiai asta, băiete?

Toug a clătinat din cap că nu, şi văzându-mi privirea aţintită asupra lui, a zis:

— Nu, regină Disiri. Noi nu ştim asemenea lucruri în Glennidam.

— Overcinii voştri m-ar distruge cu siguranţă. Nici cea de-a doua lume nu e cu mult mai sigură, a zis ea

întorcându-se spre mine. E un loc îngrozitor. Acolo dragoni precum Setr urlă şi se luptă. Aţi veni cu mine acolo?

I-am zis că aş urma-o oriunde, şi chiar vorbeam serios.

— Pot să urc şi până în lumea voastră, după cum ai văzut.

Am încuviinţat din cap.

— Oare aş putea ajunge în cea de-a cincea lume în acelaşi fel? Mă tot întreb.

— N-am nicio idee, a zis Disiri şi s-a oprit, părând să mă studieze. Eşti cavaler, Able. Aşa zici tu şi aşa spune şi băiatul ăsta. Mai zici şi că n-ai spadă. Dar un cavaler are nevoie de spadă.

— Dacă spui tu, regină Disiri.

— Aşa spun, mi-a zâmbit ea. Şi chiar am o idee ca să rezolvăm problema asta. Un cavaler măreţ, potrivit pentru a fi consortul unei regine, nu poate purta o spadă obişnuită, ci una fabuloasă, impregnată cu tot felul de vrăji şi semnificaţii mistice – Eterne, spada lui Grengarm. Să nu mă contrazici, fiindcă ştiu că am dreptate.

— Nici n-aş îndrăzni s-o fac. Niciodată.

— Asemenea spade au fost zămislite în Timpurile Vechi, a continuat ea pe un ton scăzut. Overcinii ăia vizitau Mythgarthrul mai des pe vremea aia şi i-au învăţat pe fierarii voştri cum să-şi apere lumea de Fiii Furiei. Nu mă îndoiesc însă că ştii toate astea.

Am dat din cap că nu.

— Şi totuşi aşa este. Prima pereche de cleşti de fierărie i-a fost aruncată la picioare lui Weland şi cu ea o bucată de oţel încins. Weland a făcut şase lame şi toate şase s-au rupt. Pe a şaptea, Eterne, n-a mai putut să o rupă. Nici măcar puternicii Fii ai Furiei nu au putut să îndoaie lama şi nici focul lui Grengarm nu a putut să o înmoaie. Dar e blestemată şi comandă stafiile care au purtat-o.

S-a oprit pentru a mă privi în ochi.

— Cred că ţi-am făcut însă un rău spunându-ţi toate astea, a adăugat ea.

— O să pun mâna pe ea, i-am spus, dacă mă laşi să merg să o caut.

A clătinat din cap aprobator. Gândul la spada aceea pusese stăpânire pe mintea mea cum niciun alt gând nu mai reuşise, cu excepţia lui Disiri înseşi, aşa că i-am spus:

— Am să o găsesc sau am să mor încercând.

— Ştiu, vei încerca s-o smulgi din ghearele dragonului. Dar dacă te-aş ruga să n-o faci?

— Atunci n-aş face-o.

— E adevărat? m-a întrebat ea aplecându-se spre mine.

— Pe cât se poate de adevărat.

— Chiar aşa, a oftat ea. Dacă n-ai face-o, ai păli în ochii mei, iar dragostea ta ar însemna mai puţin pentru mine.

Am privit în sus, nebun de speranţă.

— Să înţeleg că acum înseamnă mult?

— Mai mult decât îţi închipui, Able. Caută spada Eterne, dar să nu mă uiţi pe de-a-ntregul.

— N-aş putea.

— Aşa spun toţi bărbaţii, dar cu toate astea, mulţi m-au părăsit. Când vântul geme intrând pe horn, iubitul meu, să intri în pădure. Acolo mă vei găsi plângând după iubiţii pe care i-am pierdut.

Toug a înaintat spre noi, tremurând.

— Nu-l trimiteţi după spada aia, regină Aelfă.

— Ţi-e frică să nu trebuiască să-l urmezi? a râs Disiri.

— Mi-e teamă că n-o să mă lase să-l urmez, a protestat Toug.

— I-auzi! Aşa o să faci, Able?

— Nu, i-am zis. Când vom pleca de-aici, îl voi trimite înapoi la mama lui.

— Vedeţi? a rostit Toug pe un ton rugător, apropiindu-se de Disiri pe cât de mult îndrăznea, fără să o atingă.

— Văd mult mai multe decât voi la un loc, a zis ea îndreptându-şi spatele. Ai să mi te supui, Able?

— În toate, vă jur.

— În cazul ăsta, trebuie să-i spun câteva lucruri acestui băiat, deşi el nu are ce să-mi spună mie. Să nu te temi că se va întoarce bărbat. Nu va avea loc o asemenea transformare.

Şi-a ridicat spada şi m-a atins pe umăr cu latul lamei,

luându-mă prin surprindere.

— Ridică-te, Sir Able, cavalerul meu credincios.

A făcut un pas sau doi şi a dispărut printre ferigile înalte şi la fel de verzi ca ea; precum un câine prea înspăimântat ca să nu asculte de stăpânul său, Toug s-a grăbit să o urmeze şi a dispărut şi el.

Am aşteptat o vreme fără să fiu sigur că vreunul dintre ei avea să se întoarcă. Timpul a trecut greu şi am descoperit că trupul meu cel nou şi mare era atât de obosit, încât putea să moară. M-am aşezat, am mers încolo şi încoace şi apoi m-am aşezat din nou. Pentru o vreme, am încercat să găsesc doi copaci de acelaşi fel. Toţi erau mari şi foarte bătrâni, fiindcă în Aelfrice (asta o ştiu acum) copacii nu sunt doborâţi. Fiecare creşte în felul lui, are frunze de o anumită culoare şi formă. Am găsit unul care avea coaja roz şi altul cu scoarţă purpurie; copacii cu scoarţa albă, deopotrivă netedă şi crestată, erau cei mai întâlniţi. Frunzele erau roşii şi galbene, existau sute de nuanţe de verde, iar un copac nu avea deloc frunze, ci doar o scoarţă verde în locul lor, care atârna în falduri, precum o draperie pentru a absorbi cât mai multă lumină. De când am rămas singur în pădurea din Aelfrice, am avut tot timpul impresia că portocalul spinos trebuie să fi venit de acolo, aşa cum am spus şi mai înainte. Seminţele i-au fost probabil purtate de un Aelf sau poate de vreun alt om, de vreun pribeag aşa ca mine, care s-a întors în lumea lui. Indiferent cum ar fi fost, am scos ultima sământă din punga de la brâu şi am plantat-o într-un luminiş, un templu al tăcerii şi al unei frumuseţi care-ţi tăia răsuflarea. Nu ştiu dacă s-a prins şi dacă a ajuns să rodească.

Acolo, în luminiş, m-am oprit din plantat ca să privesc în sus şi am văzut cum bărbaţii, femeile, copiii şi multe animale veneau şi plecau – nu fiecare pas pe care-l făceau, ci momentele mai mari ale zilelor lor. Un bărbat a prăşit un câmp cât am clipit eu şi s-a întors acasă obosit, dar când a privit prin fereastra propriei case a văzut cum soţia lui făcea dragoste cu un altul. Prea istovit ca să fie furios, a pretins că nu i-a văzut şi s-a aşezat lângă foc, iar când

soţia lui s-a grăbit afară, arătând ca un pat în neorânduială şi spunând mii de minciuni, i-a cerut doar să-i aducă mâncarea şi a tăcut.

După ce am terminat de plantat sămânţa, m-am gândit la întâmplarea asta şi mi s-a părut că lucrurile pe care le văzusem pe cer în Aelfrice erau aidoma celor din coarda arcului meu, cele care mi se arătau în vis. Slăbisem coarda arcului aşa cum faci şi tu, dar am strâns-o din nou şi am ridicat arcul ca să mă pot uita la coarda lui profilată pe cer, dar firul Parkăi a dispărut în înaltul acela cenuşiu şi n-am mai putut s-o disting. N-am înţeles atunci şi nu înţeleg nici astăzi, însă asta e ceea ce am văzut.

După ce am bătătorit pământul deasupra seminţei, am vrut să mă întorc în locul în care mă lăsase Disiri, dar n-am mai putut. L-am căutat în zadar, m-am învârtit în cercuri – sau în ceea ce speram eu să fie cercuri – căutându-l o vreme. Pe urmă, mi s-a părut că cerul devenea mai întunecat cu fiecare pas pe care-l făceam, aşa că am găsit un loc ferit, m-am întins ca să mă odihnesc şi am adormit.

Larma pe care-o făceau lupii m-a smuls din ghearele unui coşmar înfricoşător. Cu arcul în mâini, m-am năpustit printre copaci, dar m-am oprit curând şi am strigat:

— Disiri!

— Aici! Aici! mi-a răspuns pe dată cineva.

M-am grăbit în direcţia din care auzisem glasul, croindu-mi drum cu arcul, am intrat într-o poieniţă luminată de stele şi am fost cuprins de braţul unei femei care strângea cu cealaltă mână la piept un bebeluş. Era o femeie micuţă, care m-a întrebat plângând:

— Vali? Eşti Vali?

După ce a văzut că se înşelase, mi-a zis:

— Îmi pare rău. Te-a trimis Seaxneat?

Mi-au trebuit câteva secunde ca să înţeleg. Iar când am făcut-o, i-am zis:

— Un cavaler nobil m-a trimis să te găsesc, Disira. Numele lui e Sir Ravd. Era îngrijorat pentru tine. Ca şi mine de altfel, când te ştiu singură pe-aici.

— Singură cu excepţia lui Ossar, mi-a zis femeia şi şi-a ridicat pruncul ca să-l pot vedea mai bine.

— Seaxneat ţi-a spus să te ascunzi în pădurea asta?

A încuviinţat din cap, apoi a început din nou să plângă.

— Ţi-a spus de ce?

A dat violent din cap că nu.

— Mi-a zis doar să mă ascund. Aşa că m-am ascuns toată ziua şi toată noaptea. Nu aveam nimic de mâncare şi după prima zi am vrut să mă întorc, dar…

— Înţeleg, i-am zis eu, după care am apucat-o de braţ cât de gingaş am putut şi am condus-o înainte, fără a avea însă habar unde eram ori încotro am fi putut merge. Ai încercat să găseşti drumul înapoi spre Glennidam şi te-ai rătăcit.

— D-da.

Un lup a urlat de undeva din apropiere, iar pe femeie au trecut-o fiorii.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de ei. Vânează cocoşi-de-munte şi pui de căprioară. Nu vor îndrăzni să ne atace atâta vreme cât sunt cu tine. Sunt şi cavaler. Eu sunt Sir Able.

S-a tras mai aproape de mine.

La ivirea zorilor am găsit o cărare pe care am recunoscut-o în lumina primelor raze lungi de soare.

— Nu suntem prea departe de coliba lui Berthold Viteazul, i-am zis femeii. O să mergem până acolo şi chiar dacă Berthold Viteazul n-o să aibă nimic de mâncare pentru noi, tu şi Ossar veţi putea sta lângă foc în timp ce eu vânez.

Am privit în jos spre bebeluş şi am văzut că-l ţine la sân, aşa că am întrebat-o dacă are lapte.

— Da, dar nu ştiu cât o să mai am. Mi-e foarte sete şi n-am mâncat mai nimic. Doar nişte afine.

Am băut amândoi cu nesaţ când am traversat Grifonul şi, la nicio sută de stânjeni după aceea, am reuşit să dobor o căprioară. Curând am ajuns la coliba lui Berthold Viteazul.

Ne-a urat bun venit şi mi-a zis că, o vreme, din cauza rănii pe care o căpătase la cap în lupta cu Fiii Furiei,

crezuse că eram mult prea tânăr ca să fiu fratele lui. Acum se bucura că aveam vârsta potrivită şi că eram chiar mai mare decât ar fi trebuit (eram cu mult mai voinic decât el) şi că era convins că se însănătoşea în sfârşit.

Am băut mied şi am mâncat vânat (carne pe care unii oameni ar putea s-o considere tare, însă nu şi noi) şi am spart ultimele nuci pe care le adunase Berthold Viteazul. El s-a jucat cu micul Ossar şi a povestit cum era viaţa pe vremea când fratele lui era mai mic decât Ossar, iar el însuşi era doar un flăcău.

A doua zi dimineaţă, Disira m-a implorat să mai rămânem acolo încă o zi. Era extenuată, şi încă o dureau picioarele. Ştiind cât de lung era drumul până la Glennidam, i-am spus că mă învoiesc.

În ziua aceea mi-am făcut săgeţi noi, patru pentru capetele de fier pe care le aveam deja şi încă patru pentru care speram să capăt vârfuri de la fierarul din sat. Am dormit acoperiţi cu piei de căprioară în coliba lui Berthold Viteazul, iar ea s-a strecurat în aşternutul meu imediat după ce Ossar şi Berthold Viteazul au adormit. Nu am înşelat-o pe Disiri, deşi ştiu că asta aştepta Disira de la mine. Am luat-o totuşi în braţe şi am sărutat-o o dată sau de două ori. Şi cred că mai degrabă asta dorea: să fie iubită de cineva puternic, de cineva care să n-o rănească.

Am rămas şi ziua următoare la Berthold Viteazul, pentru că am vrut să-mi încerc săgeţile noi şi am sperat să-i pot lăsa ceva de mâncare bătrânului pentru zilele în care voi lipsi. A doua zi n-am plecat pentru că ploua. În timp ce stăteam în jurul focului, cântând toate cântecele pe care le ştiam şi vorbind doar când aveam chef, am zis ceva despre mama noastră, Ben, iar Berthold Viteazul m-a îmbrăţişat şi a izbucnit în plâns. Începusem deja să mă întreb dacă America fusese vreodată adevărată şi să nu mă încred în viaţa pe care mi-o aminteam (şcoala şi cabana, computerul meu Mac şi toate celelalte), iar asta nu-mi făcea bine. M-am întins şi, ca să fiu sincer, m-am prefăcut că dorm, întrebându-mă dacă nu cumva eram într-adevăr Able, fratele lui Berthold Viteazul.

Aproape că adormisem, când am auzit-o pe Disira:

— Eram singură pe acolo, iar el a apărut de nicăieri, strigându-mă. Mi-a zis că fusese la regina pădurii.

— Da? a murmurat Berthold Viteazul.

— Zice că e cavaler, dar coarda arcului său îi vorbeşte în întuneric. Şi el vorbeşte în somn. E vrăjitor, nu-i aşa? Un vrăjitor puternic. Văd asta de fiecare dată când mă uit la faţa lui.

— E un om cum am fost şi eu odată, a zis Berthold Viteazul, dar mai bun decât am fost eu, şi e fratele meu. Mergi la culcare.

Aşa că am adormit, toţi patru. M-am trezit crezând că m-a strigat Disiri. M-am ridicat fără zgomot şi m-am strecurat afară, rătăcind prin ploaie şi prin ceaţă şi strigându-i numele. Chipuri stranii mă priveau din apele învolburate ale Grifonului şi din zecile de băltoace din pădure. Altele mă pândeau din spatele tufişurilor sau priveau în jos către mine dintre frunzele copacilor – feţe care ar fi putut veni cu o farfurie zburătoare, verzi, maro, negre sau strălucitoare. Erau şi chipuri de sticlă şi chipuri mai albe decât zăpada. La un moment dat, aproape că am săgetat o căprioară roşcată care a fost învăluită în fum şi s-a transformat într-o fată cu picioare lungi; de multe ori am auzit urletul lupilor şi, o singură dată, strigătul apropiat al unui animal care nu avea nimic în comun cu lupii.

Dar pe Disiri, femeia verde pe care o iubeam, n-am găsit-o.

Capitolul 10
ÎNGHEŢUL

În timp ce eu şi Toug îngenuncheam în Aelfrice, în această lume se scurgeau zile întregi. Acum însă trecuseră săptămâni de când Disira, copilaşul ei şi cu mine eram acasă la Berthold Viteazul. Eu vânam, el punea capcane, fiindcă ştia foarte bine să facă laţuri. Disira mătura şi curăţa, jupuia pieile de pe vânat, după care le usca şi le vopsea, gătea şi se juca cu Ossar. Nu eram soţ şi soţie; dar aş fi putut să o am oricând, cred. Şi niciun trecător (dacă ar fi fost vreunul) n-ar fi ghicit că nu suntem căsătoriţi. Seaxneat se purtase urât cu ea şi o bătuse de mai multe ori chiar şi când fusese însărcinată, aşa că femeia se temuse groaznic să nu piardă copilul. Mai mult, bărbatul ei avea legături cu tâlharii, exact aşa cum aflase Ravd; cu cât despărţirea lor se lungea, cu atât ea devenea mai puţin dornică să se întoarcă la el. Am aflat o mulţime de lucruri despre ei doar ascultând-o, fiindcă ştia mult mai mult decât credea că ştie. Am sperat că voi avea ocazia să-i spun lui Ravd tot ceea ce aflasem, deşi nu-l mai văzusem şi nu aveam de unde să ştiu dacă el şi Svon erau prin apropiere sau se întorseseră la mult iubita lor Curteroşie.

A venit o dimineaţă – caldă şi însorită – în care aerul s-a umplut de ceva nou. În timp ce hoinăream prin pădure, o frunză, o singură frunză, frunza lată a unui arţar, a căzut la picioarele mele. Am ridicat-o (încă îmi amintesc asta foarte limpede) şi m-am uitat la ea. Era în mare parte verde, dar avea şi pete galbene şi roşii. Vara era pe sfârşite; venise toamna şi ar fi fost o prostie să nu începem să ne pregătim.

Întâi de toate, aveam nevoie să facem provizii de hrană şi, dacă am fi putut, ar fi trebuit să mai şi cumpărăm. Am fi putut să ne ducem cu blănurile la Irringsmouth de data asta. Călătoria ar fi fost lungă, dar am fi putut obţine un preţ ceva mai bun şi aveam şanse să nu fim înşelaţi. Am fi putut cumpăra făină, sare şi pesmeţi, brânză şi fasole

uscată, însă am fi avut nevoie şi de mai multă came ca să o afumăm şi de mai multe blănuri ca să le vindem. Alunele aveau să se termine curând, şi cele de pădure, şi cele de pământ. Berthold Viteazul mă învăţase că şi ghindele puteau fi mâncate, dacă erau pregătite cum trebuie, şi că ar fi fost înţelept din partea noastră să ne facem provizii oricât de mari.

În al doilea rând, trebuia să iau o hotărâre în legătură cu Disira. Dacă avea de gând să se mai întoarcă la Glennidam, ar fi trebuit să o facă acum. Călătoria împreună cu un copil ar fi fost grea oricum; pe timp de iarnă…

Am început să vânez în direcţia satului Glennidam, ceea ce nu făceam foarte des, spunând că în felul ăsta atingeam două ţeluri. Dacă mă alegeam cu ceva vânat, era foarte bine, dar chiar şi dacă nu prindeam nimic, îmi puteam aminti cărările şi răspântiile. Eram lângă Irring când am văzut, deasupra unor copaci ceva mai mici, un cap cu un chip care părea aproape omenesc. Ochii săi strălucitori au căzut asupra mea, paralizându-mă. Eram prea înfricoşat ca să fug, prea înfricoşat ca să mă ascund.

Într-o jumătate de minut, monstrul s-a arătat în întregime privirilor mele. Va trebui să povestesc destul de mult despre Fiii Furiei, aşa că lasă-mă să-l descriu pe acesta ca să înţelegi cum erau cu toţii. Imaginează-ţi cel mai voinic om cu putinţă, un bărbat cu picioare mari, glezne groase, coapse masive şi şolduri largi. O burtă umflată, un piept cât un butoi şi umeri enormi (Idnn stătea pe umărul regelui Gilling aşa cum ar fi stat pe o bancă; desigur, Idnn era un pic cam micuţă). Aşază deasupra umerilor un cap mult prea mare în raport cu ei. Imaginează-ţi şi nişte ochi apropiaţi, prea mari pentru faţa aceea transpirată. Ochii îi erau atât de spălăciţi încât păreau să nu aibă nicio culoare, cu pupile atât de mici, încât nu le puteam vedea. Un nas borcănat cu nări în care ţi-ai fi putut băga cu uşurinţă un pumn, o barbă răvăşită, care nu fusese niciodată pieptănată sau măcar spălată, şi o gură ce se întindea de la o ureche la cealaltă. Colţi pătaţi, prea mari şi prea încovoiaţi ca să poată fi acoperiţi

complet de buzele negre şi subţiri.

După ce ţi-ai imaginat un asemenea om şi ţi-ai fixat în minte înfăţişarea lui, elimină tot ce e omenesc. Crocodilii sunt la fel de umani ca şi Fiii Furiei. Nu sunt niciodată iubiţi, nici de noi, şi nici măcar de neamul lor sau de vreun animal. Disiri ştie probabil ce anume au oamenii, Aelfii, câinii, caii şi chiar casele, conacele şi castelele de pot fi iubiţi. Orice ar fi acel lucru, Fiii Furiei nu-l au şi ei ştiu bine asta. Cred că tocmai de aceea Thiazi a construit camera aceea despre care îţi voi povesti mai târziu. Acum că ai înlăturat orice urmă de umanitate din fiinţa pe care iniţial ţi-ai imaginat-o om, încearcă să vezi în minte că e cu mult mai mare decât cel mai voinic bărbat pe care l-ai văzut, atât de mare încât un om înalt călare pe un cal vânjos i-ar ajunge doar până la talie. Gândeşte-te la duhoarea pe care o emană, la paşii lui mari şi greoi, paşi care fac pământul să se cutremure, înghiţind mile întregi, aşa cum paşii tăi te poartă din pragul uşii până la colţul casei.

După ce vei fi văzut cu ochii minţii toate astea, poţi spune că ai o imagine clară despre Fiii Furiei, care te va ajuta să înţelegi restul lucrurilor pe care ţi le voi spune. Adu-ţi însă aminte că sunt şi lucruri neadevărate: Fiii Furiei nu au gheare în loc de unghii, iar urechile nu sunt prea mari pentru capul lor. Mâinile, braţele, spatele, pieptul şi picioarele nu le sunt acoperite de păr cânepiu, şi în realitate nu arată mai rău decât într-o poză.

Am rupt-o la fugă imediat ce mi-am revenit. Ar fi trebuit să-i bag două săgeţi în ochi. Sunt conştient de asta acum, dar atunci nu mi-am dat seama, fiindcă dând peste el în felul acela, fără să fiu avertizat, m-am pierdut. Cred că nu am luat niciodată de bun ce mi-a zis Berthold Viteazul. Indiferent ce mi-a spus despre ei, continuasem să mi-i imaginez înalţi de doi metri şi jumătate; Hela avea înălţimea asta, iar fratele ei era cu un cap mai înalt. Ei erau însă corcituri, iar Fiii Furiei spun că asemenea creaturi se numesc Şoareci. Hela nu era nici măcar prea urâtă, odată ce te obişnuiai cu dimensiunile ei.

Am simţit mirosul fumului mult înainte să văd locul în care fusese coliba lui Berthold Viteazul. Mirosea a piele arsă, cu totul altfel faţă de cum miroase lemnul când arde. De îndată ce i-am prins mirosul, mi-am dat seama că era prea târziu. Venisem să-i spun că Fiii Furiei erau prin preajmă şi că voi încerca să-l duc la adăpost, împreună cu Disira şi copilul ei, într-un loc pe care-l cunoşteam bine şi unde erau tufişuri mari şi ţepoase de jur împrejur. Când am simţit însă mirosul de piele arsă, m-am gândit că Fiii Furiei ajunseseră acolo înaintea mea.

După aceea, am găsit nişte urme de paşi şi am realizat că nu fuseseră Fiii Furiei. Aveau dimensiuni omeneşti şi fuseseră făcute de nişte picioare încălţate în cizme. Apoi l-am auzit pe Ossar plângând. M-am uitat după el, însă am găsit-o pe mama lui. Murise, dar îl strângea încă la piept. N-am aflat niciodată de ce Seaxneat nu-l omorâse şi pe el. O lovise pe Disira în cap cu un topor de război şi-şi lăsase fiul să moară, dar nu-l ucisese el însuşi. Cred că n-a avut curaj; oamenii pot avea asemenea ciudăţenii.

A trebuit să-l trag pe Ossar din braţele ei şi am zis:

— Trebuie să-i dai drumul de-acum, Disira.

Ştiu că nu avea niciun rost, dar am continuat să repet vorbele astea. Poate că şi eu sunt cam ciudat.

— Trebuie să-i dai drumul de-acum, am repetat încercând să-i privesc doar mâinile şi să-i evit faţa.

Imediat după asta, Ossar şi cu mine am ajuns în locul în care fusese coliba lui Berthold Viteazul. Luaseră tot ceea ce doriseră şi dăduseră foc la ce mai rămăsese. Aveam în faţa ochilor un cerc de cenuşă fumegândă, desenat între violetele sălbatice care nu mai înfloriseră din primăvară.

L-am dezbrăcat pe Ossar de scutece şi l-am curăţat cât de bine m-am priceput cu apă de la râu, apoi l-am învelit într-o piele de căprioară care arsese doar la un capăt. M-am uitat peste tot după leşul lui Berthold Viteazul, dar nu l-am găsit. Am vrut să o îngrop pe Disira, însă nu aveam cu ce să sap. Într-un târziu, am tăiat un băţ mare pe care l-am ascuţit la un capăt până când l-am transformat într-un fel de hârleţ. Avea şi un nod pe care puteam să-mi pun

piciorul, aşa că am săpat un mormânt mic, la suprafaţă, pe malul Grifonului, după care i-am acoperit trupul cu pământ şi am pus pietre de râu deasupra ei. Am făcut şi o cruce mică din două beţe pe care le-am legat ca să marchez mormântul. E probabil singurul mormânt din Mythgarthr care are o cruce.

Se făcuse destul de târziu, totuşi am pornit spre Glennidam. Nu aveam nimic altceva decât apă să-i dau micului Ossar şi ştiam că trebuia să-l duc numaidecât la cineva care avea lapte de vacă sau de capră; în plus, mă gândeam că s-ar putea să-l găsesc pe Berthold Viteazul în Glennidam. Îmi doream să-l prind şi pe Seaxneat ca să-l omor. În noaptea aceea, când s-a întunecat de-a binelea şi a trebuit să ne oprim, am auzit un animal care nu era lup, dar urla la lună. Ştiam că nu era lup şi ştiam că era mare, însă habar n-aveam ce-ar fi putut fi.

Iată un lucru pe care nu mi-l pot explica. Sunt tentat să nici nu pomenesc de asta, dar dacă aş trece peste tot ce nu-mi pot explica, ar trebui să las deoparte atât de multe lucruri, încât nu-ţi vei putea face o idee despre situaţia de pe-aici sau despre cum s-a schimbat viaţa mea de când am plecat. Un asemenea lucru a fost căprioara. Am văzut o căprioară şi un cocoş-de-munte a doua zi şi, cum îmi era foame, mi-am dat seama că nu mi-ar strica nişte carne – pentru mine, pentru că eram din ce în ce mai slăbit, dar şi pentru micul Ossar, fiindcă aş fi putut mesteca bine o bucăţică pe care să i-o dau ca să nu moară de foame. Nu mai băuse decât apă de când tatăl lui o omorâse pe maică-sa, aşa că, în momentul în care am văzut căprioara, am ştiut că trebuia să trag ori în ea, ori în cocoşul-de-munte, însă mi-am amintit de fata cu picioare lungi şi am ştiut cumva că e tot ea, aşa că n-am putut s-o fac. Am descoperit în schimb nişte mure, le-am zdrobit şi i le-am dat lui Ossar, dar el le-a scuipat imediat. Sperasem să ajung la Glennidam înainte de asfinţit. Dar n-am ajuns şi cred că ştiu de ce. Glennidam era la două zile de locul unde îşi clădise coliba Berthold Viteazul, însă nu avusesem la dispoziţie două zile, ci doar trei sau patru ore în prima zi,

şi apoi încă una, iar Ossar mă încetinise. Aşa că am poposit din nou. Bebeluşul era din ce în ce mai slăbit. Şi eu eram, deşi mâncasem toate murele pe care le găsisem. Îmi era atât de foame, încât aş fi putut mânca şi coajă de copac. Aş fi vrut să caut ceva de mâncare, dar ştiam că ar fi fost o pierdere de vreme să fac asta pe întuneric şi că cel mai înţelept lucru pe care l-am fi putut face era să dormim dacă putem şi să sperăm că nu ne va găsi vreun lup sau vreun urs peste noapte. Iar în zori trebuia să plecăm spre Glennidam.

Capitolul 11
GYLF

— Sir Able?

M-am ridicat, pe deplin treaz, m-am zgribulit şi m-am frecat la ochi. Vârfurile copacilor fremătau în bătaia vântului din nord, iar luna plină părea aproape la fel de strălucitoare ca soarele, dar fără să aibă pic de căldură. M-am uitat în sus la ea, aşa cum faci şi tu uneori, şi mi s-a părut că văd un castel plutind în faţa ei, un castel cu ziduri şi cu turnuri ce se ridicau pe toate cele şase părţi, cu contraforturi şi turnuri ascuţite pe care fluturau flamuri lungi, întunecate.

Iată un alt lucru pe care nu-l pot explica, deşi l-am făcut eu însumi. Disira murise, Ossar era pe moarte, iar Berthold Viteazul dispăruse; toate astea m-au lovit în momentul acela mai tare decât până atunci. Nu ştiam cui aparţinea castelul care mă adusese aici sau de ce trebuia să-i cer ceva. Dar mi-am ridicat braţele şi-am cerut dreptate şi nu o singură dată, ci de vreo douăzeci de ori.

Iar când m-am oprit într-un târziu şi am mai pus ceva lemne pe focul nostru firav, am auzit o voce spunând:

— *Sir Able?*

În afară de Ossar nu mai era nimeni prin preajmă, iar copilul era prea mic ca să vorbească. În plus, era înfometat, obosit şi cufundat în somn. L-am ridicat şi i-am spus că, deşi era încă noapte, aveam să plecăm. Cu o lună atât de strălucitoare, ştiam că puteam urma cărarea şi în vreo trei sau patru ore urma să ajungem la Glennidam.

Chiar când am pornit, am auzit o voce firavă venind din spatele meu.

— Sir Able?

M-am întors pe cât de repede am putut. Faptul că devenisem mare atât de repede mă făcuse neîndemânatic şi nu reuşisem încă să trec peste problema asta. Totuşi, sunt convins că eram destul de iute.

— E un miel.

De data asta nu m-am mai uitat.

— E un miel, a repetat vocea firavă care părea a fi chiar în spatele meu.

— Te rog, am zis, dacă ţi-e frică de mine, te asigur că nu te voi răni. Dacă vrei să mă răneşti pe mine, te rog doar să laşi în pace copilul.

— În susul apei. L-a scăpat un lup şi ne-am gândit... sperăm...

Am luat-o la goană în susul râului cu arcul într-o mână şi cu Ossar în cealaltă. Mai întâi am găsit lupul şi era să mă împiedic de el în ciuda luminii venite de la lună. Nu mi-am dat seama dacă fusese răpus de vreo săgeată. L-am lăsat jos pe Ossar şi am început să pipăi prin jur. Nu era nicio săgeată, dar avea gâtul tăiat. Sperând că persoana care-mi spusese despre el venise cu mine, am zis cu voce tare:

— L-am putea mânca şi pe-ăsta, dar mielul ar fi mai bun. Unde e?

N-am primit niciun răspuns.

L-am ridicat pe Ossar şi-am început să caut mielul. Era la doar vreo zece paşi depărtare, însă era mai greu de văzut decât lupul, fiindcă era mai mic. L-am pus pe umeri, aşa cum făceam când omoram câte o căprioară, şi l-am cărat la foc, care aproape se stinsese. Până l-am aţâţat la loc şi-am curăţat mielul, cerul începuse deja să se lumineze.

— Trebuie să-ţi dăm ceva.

— Mi-aţi dat deja ceva, am zis eu fără să mă uit împrejur.

— E destul de mare, dar nu *valoros*, a zis vocea tuşind. De fapt, este, dar nu precum aurul. Sau precum nestematele. Nu în felul ăsta.

Am repetat că nu trebuia să-mi mai dea nimic.

— Dar nu-ţi dau numai eu. Îţi dăm cu toţii, tot clanul. Eu sunt doar purtătorul de cuvânt.

— Iar eu sunt purtătoarea de cuvânt, s-a auzit o altă voce.

— Dar nu te-a desemnat nimeni, a protestat prima voce.

— Eu m-am desemnat. Vrem să fie foarte clar că nu aparţine doar nevestelor pădurii, aşa cum nu există doar nevestele pădurii în pădure. Suntem şi noi în chestia asta, împreună cu ele, şi să ştii că nu suntem lipsite de putere.

— Bine zis.

— Mulţumesc. Nu suntem neputincioase, indiferent ce s-ar zice. Şi nici nu trebuie să ne ascundem.

— Ai grijă!

— M-a văzut de două ori şi n-a tras niciodată, aşa că de ce să mă tem?

— Şi dacă nu-i place?

— E prea politicos ca să ni-l dea înapoi.

— Păi, e din cea mai bună rasă. Un căţelandru din haita lui Valfather.

Am îngheţat.

— Ce poţi să-mi spui despre el?

— Nimic. (Asta era vocea bărbătească pe care o auzisem prima dată)

— Chiar că nimic. (Asta era vocea femeii.) Tu ştii mai multe despre el decât noi. Mulţi dintre voi cred că e Zeul Zeilor.

— Aşa că ştiu mai puţine. Nu putem rămâne aici după răsărit, ştii asta, nu?

— Berthold Viteazul zice că e stăpânul Castelului Zburător şi că locuieşte în Cerr, am zis eu.

— Serios?

— Noi nu l-am văzut niciodată, a zis bărbatul şi şi-a dres glasul. În plus, nu vrem să vorbim despre asta. Vino aici, Gylf. Aici, băiete!

— Şi ce vrei să faci? Să te ascunzi în spatele lui?

— Dacă e necesar, da. Şezi! Cuminte, băiatu'!

— Pot să privesc în jur? N-o să fac rău nimănui, am zis eu.

— Nu ţi-am spus că poţi?

Era înaltă şi atât de zveltă, încât părea un mănunchi de beţe flexibile de culoarea ciocolatei cu lapte. El era mult mai scund, tot maro, cu un nas enorm şi ochi lăcrămoşi; doar că la-nceput nu l-am văzut din cauza câinelui.

Era cel mai mare câine pe care-l văzusem vreodată, de un maro foarte închis şi cu o pată albă pe piept. Zâmbea. Ştii cum zâmbesc câinii? Avea urechi blegi care atârnau în jos, iar capul era cât cel al unui taur. Avea ochi care spuneau „îmi pot purta singur de grijă” şi un bot în care mi-ar fi încăput cu uşurinţă tot capul.

— El e Gylf. Pentru o clipă am crezut că vorbeşte câinele, dar de fapt era vocea masculină care venea din spatele lui.

— De fapt, e doar un căţeluş, mi-a zis femeia ciocolatie.

— Dar poate… ştii tu…

— Vrei s-avem noi grijă de copil?

— Fiindcă acum o s-avem foarte mult timp.

Posesorul vocii masculine a privit cu grijă pe după Gylf în timp ce vorbea. Era teribil de urât.

— Să ştii c-am mai crescut copii de-ai voştri şi înainte.

— Eu voi face toată munca, a zis femeia de ciocolată, iar el va primi toate laudele.

— Soarele va răsări din minut în minut.

— O să-l hrăniţi şi… şi…

— Şi-l vom educa, a zis femeia maronie. O să vezi.

— Doar că nu prea curând. O să-l ducem în Aelfrice.

— Da, acolo îl ducem.

Aş vrea să-ţi pot spune de ce m-am hotărât atunci să le dau copilul. În parte, mă gândeam că, dacă aveam să-l las pe Ossar în Glennidam, Seaxneat avea să-l omoare după ce plecam. În parte, mă gândeam la ceva ce nu-mi puteam aminti, ceva ce ştiam, chiar dacă mintea mea nu-l putea accesa.

— Ia-l, am zis.

L-a luat, l-a strâns în braţe şi a început să gângurească la el.

Imediat, ambii Aelfi au început să dea înapoi. În loc ca malul râului să urce, începea să coboare, iar ei au luat-o pe acolo şi au dispărut în ceaţă.

— Să nu-ţi fie frică, a strigat femeia ciocolatie, o să-i spun totul despre tine.

— Cât despre Gylf, a zis vocea masculină, să ştii că se

întâmplă mai mereu. După vreo furtună se întâmplă să găseşti asemenea căţeluşi.

— Aşa cum am găsit noi, a zis femeia.

— Dar să ştii că sunt ai lui.

— Trebuie să avem grijă de ei până când fluieră el.

— Ceea ce noi am…

Au dispărut, luându-l pe micul Ossar cu ei, iar malul râului s-a ridicat la loc.

M-am uitat la câine. Cred că din cauză că nu mai aveam la ce altceva să mă uit.

— Ei erau Bodachani, nu-i aşa? Aelfi de Pământ.

A părut că mă aprobă şi i-am zâmbit.

— Ei bine, şi eu sunt un om al pământului. Vezi cât de bronzate îmi sunt braţele? N-ar fi o schimbare prea mare pentru tine.

A încuviinţat dând din cap, de data asta fără putinţă de tăgadă, aşa că i-am zis:

— Eşti un câine tare deştept, nu-i aşa?

A dat din cap şi mi-a zâmbit.

— Şi chiar îi aparţii lui Valfather? Parc-aşa mi-au zis.

M-a aprobat exact cum o făcuse şi mai înainte.

— Înţeleg. Cineva te-a învăţat să dai din cap când auzi o întrebare. Există vreuna care să nu te facă să dai din cap?

După cum mă aşteptam, m-a aprobat şi în privinţa asta. Pe urmă, a privit curios către mielul pe care-l curăţasem, apoi înapoi spre mine, arcuindu-şi gâtul.

— Ai dreptate, trebuie să-l gătesc. O să-ţi dau şi ţie nişte carne şi toate oasele. În regulă?

Bineînţeles că m-a aprobat.

Peste doar câteva minute aveam un picior întreg de miel care se rumenea într-o ţepuşă. Abia când i-am simţit mirosul mi-am dat seama cât mi-era de foame. Îmi lăsa gura apă şi mi se părea că nu mai mirosisem nicicând ceva atât de bun cum avea să fie friptura aceea.

Câinele a venit mai aproape şi s-a aşezat lângă mine.

— Gylf? Ăsta e numele tău?

A dat din cap că da, ca şi cum ar fi înţeles fiecare cuvânt.

— Eşti un câine de vânătoare, sau cel puţin aşa sună numele tău. Ce-ţi place să vânezi?

M-a împuns cu botul de parcă ar fi vrut să spună: „pe tine."

— Poftim? Pe mine? Serios?

Mi-a făcut semn că da.

— Hai că mă faci să râd.

Câinele şi-a lins buzele privind carnea care sfârâia. Limba lui era roz precum o îngheţată şi aproape la fel de lată ca palma mea.

— Am să-ţi dau şi ţie, dar trebuie să aşteptăm până vom putea mânca. O să fie foarte fierbinte.

În timp ce-i vorbeam, am scos ţepuşa din foc; poţi să frigi carnea mai mult dacă e nevoie, dar dacă o arzi, n-ai ce să-i mai faci. După ce am luat-o de pe foc, l-am mângâiat pe câinele care devenise al meu pe neaşteptate. Blana lui scurtă şi maronie era moale, dar mai deasă decât părea.

— Va fi foarte plăcut să dorm lângă tine în nopţile reci, i-am zis.

M-a aprobat şi mi-a lins genunchiul. Deşi mare şi aspră, limba lui era caldă şi prietenoasă.

— După ce-o să terminăm de mâncat, o să mergem la Glennidam. Vreau să-l prind pe Seaxneat şi să-l omor, dacă pot. În plus, probabil că Toug a ajuns deja acasă. Cel puţin, aşa sper. O să vedem. Tu să rămâi lângă mine, fiindcă eşti câinele meu până când Valfather vine după tine. Dacă nu stai lângă mine, nu mai eşti câinele meu, caz în care îţi urez toate cele bune.

Am atins carnea, mi-am lins degetele şi apoi am început să vântur ţepuşa ca să răcesc friptura.

— Eşti la fel de flămând ca şi mine?

M-a aprobat şi am observat că saliva puţin.

— Ştii, mă tot întrebam ce anume l-o fi omorât pe lupul ăla. Cred că am fost cam fraier să nu-mi dau seama că răspunsul era chiar lângă mine. Tu ai fost. Nu trebuie să mă aprobi, Gylf, ştiu că tu ai fost.

M-a aprobat oricum.

— Pe urmă ai lăsat mielul pentru mine, în loc să-l

mănânci singur. Poate că şi fata maronie a avut un rol în povestea asta, dar ai fost drăguţ oricum. Am rupt partea de jos a piciorului mielului şi i-am dat-o lui.

A fixat friptura cu laba, aşa cum fac toţi câinii, şi a sfâşiat-o cu nişte colţi care m-ar fi surprins dacă-i vedeam chiar şi în gura unui leu. La vederea lor m-am întrebat de ce lupul nu aruncase pur şi simplu mielul şi nu fugise.

— Ei bine, cum e? l-am întrebat.

La care el a mormăit:

— Bun.

Capitolul 12
BĂTRÂNUL TOUG

Glennidam arăta neschimbat. Am văzut un copil pe stradă, care a încercat s-o şteargă când ne-a zărit pe Gylf şi pe mine, dar câinele l-a văzut şi l-a prins.

— Te numeşti Ve?

Arăta tare speriat şi a clătinat din cap că nu. Era doar cu puţin mai tânăr decât fusesem eu, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Dar îl cunoşti, nu-i aşa?

A încuviinţat, deşi mi-am dat seama că nu prea voia.

— Nu te holba la mine. Ai mai văzut străini şi până-acum.

— Dar pe nimeni atât de mare ca dumneavoastră.

— Mă numesc Sir Able, i-am zis. Tu şi eu ne vom înţelege mult mai bine dacă mi te vei adresa cu numele ăsta. Spune: Da, Sir Able!

— Da, Sir Able!

— Mulţumesc. Vreau să-l găseşti pe Ve pentru mine. Spune-i că voi sta în casa lui Toug şi că trebuie să-i vorbesc.

Gylf a adulmecat faţa băiatului, iar acesta a tremurat ca un jeleu.

— Spune-i că nu-i sunt duşman, că n-o să-i fac niciun rău, şi nici câinele meu.

I-am dat drumul să plece.

— Du-te, caută-l şi când o să-l găseşti, să-i spui ce ţi-am zis.

— Eu ămm… a zis băiatul, după care a mai bălmăjit ceva care ar fi putut fi „Sir Able”.

— Spune odată, dacă e important. Dacă nu e, găseşte-l pe Ve şi spune-i ce ţi-am zis.

Băiatul şi-a atins pieptul cu degetul murdar şi-a început să clatine din cap.

— Tu eşti Ve!

— Dddd…

L-am luat cu mine, spunându-i că vreau să-i vorbesc în prezenţa Ulfei.

Casa era chiar în josul străzii. Am bătut cu arcul în uşă şi când a deschis, l-am apucat pe bărbat de reverul cămăşii murdare. L-am scuturat bine, pe urmă l-am împins, iar el s-a făcut mic sub grinda uşii.

— Unde e fiica ta?

Probabil că Ulfa mă auzise, pentru că a apărut dintr-o cămăruţă din casă.

I-am urat bună dimineaţa.

— Adu-o, te rog, şi pe mama ta şi luaţi loc amândouă!

Mâna tatălui ei zăbovea în preajma mânerului unui cuţit mare. L-am văzut, aşa că l-am mai scuturat o dată.

— Dacă pui mâna pe ăla, te omor!

S-a încruntat şi am fost tentat să-l dobor cu o ultimă lovitură. Am preferat totuşi să-i fac vânt pe o bancă în faţa focului. L-am făcut şi pe Ve să se aşeze lângă el, iar pe Ulfa şi pe mama ei le-am pus să stea pe două taburete.

— Aşa deci, am zis eu aşezându-mă la masă. Ulfa, l-am luat pe fratele tău cu mine data trecută când am fost aici. Poate ţi-a zis tatăl tău…

M-a aprobat mut, părând tare speriată.

— Din păcate, nu mai e cu mine. L-a luat Disiri. Mă îndoiesc c-o să-i facă vreun rău, dar habar n-am cât timp o să-l ţină. Nu mi-a spus ce vrea de la el. S-ar putea să-l vedeţi din nou chiar astăzi. S-ar putea să nu-l mai vedeţi niciodată şi îţi spun că n-am de unde să ştiu ce se va-ntâmpla. Dacă am să mă mai întâlnesc cu ea, am s-o întreb de soarta lui. Asta e tot ce pot să fac.

Îl mângâiam pe Gylf pe cap în timp ce aşteptam ca vreunul dintre ei să spună ceva, fără să-i scap însă din priviri. După un minut sau două, am vorbit tot eu.

— Sunt sigur că aveţi o mulţime de întrebări. E posibil să nu vă pot răspunde la toate. Am să le ascult însă şi-o să vă lămuresc dacă pot. Ulfa?

— Cât de mult a stat cu dumneavoastră? m-a întrebat fata ridicându-şi bărbia.

— Mai puţin de o zi. O bucată de vreme am fost însă în Aelfrice şi nu e deloc uşor de zis cât durează zilele acolo, dar sunt sigur că aici ar fi trebuit să treacă mai puţin de o zi.

— I-aţi făcut vreun rău?

— I-am răsucit braţele la spate atât cât să ţipe o dată, când nu mi-a dat ascultare, dar nimic mai mult. Nici eu, nici altcineva nu i-a făcut vreun rău cât a fost cu mine.

Am privit îndelung la mama Ulfei şi am înţeles că nu era genul de persoană care să vorbească unui străin înspăimântător.

— Este deci în Aelfrice? m-a întrebat soţul ei.

— Nu ştiu unde e acum. Acolo l-am văzut ultima dată. Se poate să se fi întors aici… în lumea asta, pe planeta asta sau cum o numiţi voi. Nu ştiu.

După cum vezi, pe atunci credeam că Mythgarthrul nu era pur şi simplu o altă lume. Mai întâi, pentru că nimeni nu-i spunea acestei ţări Mythgarthr. Ţara se numea Celidon. Pe de altă parte, eram destul de sigur că nicio ţară de pe Pământ nu avea Aelfi. Eram încredinţat că aş fi auzit de ei.

Erau însă şi o mulţime de contraargumente. Unul era că luna din Mythgarthr arăta exact ca a noastră şi n-avem de unde şti dacă stelele erau diferite. Carul Mare era la locul lui, la fel şi Steaua Polară şi alte câteva constelaţii, dar n-aveam cum să fiu complet sigur.

La un moment dat, Ulfa a zis:

— Aţi lăsat-o pe Disiri să-l ia.

Nu era o întrebare.

— N-aş fi oprit-o nici dacă aş fi putut, i-am zis, şi n-aş fi putut nici dac-aş fi vrut. Da, am lăsat-o să-l ia.

— Veţi încerca să mi-l aduceţi înapoi? E fratele meu.

— Bineînţeles că am să-l aduc, dac-am să pot. Dar acum am şi eu nişte întrebări pentru voi. Seaxneat e aici? Iar când zic *aici,* mă refer la satul ăsta şi la împrejurimi.

— A plecat s-o caute pe nevastă-sa, mi-a zis tatăl dând din cap.

— A găsit-o. De-asta sunt aici.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Ulfa cu glas şoptit.

Cred că ghicise.

— O să-ţi spun imediat. Dar mai întâi vreau să vă zic despre Ossar. Vreau să vă zic, şi mă refer la Ulfa şi la Ve, în special, că Ossar e şi el în Aelfrice. Într-un fel, eu l-am trimis acolo. L-am lăsat în grija Bodachanilor, micii Aelfi cafenii. Fratele meu (chiar aşa am zis) îi mai ajuta din când în când, iar ei obişnuiau să-i fie de folos. Mi-a spus că sunt drăguţi şi inofensivi, dacă nu-i superi. În orice caz, ei l-au vrut pe Ossar şi mi-au promis că o să aibă grijă de el, iar eu oricum nu aveam lapte să-i dau şi nici vreun alt fel de mâncare potrivită. Aşa că l-am dat lor.

N-a zis nimeni nimic.

— Timpul trece mai greu în Aelfrice, aşa că s-ar putea să se întoarcă peste vreo douăzeci de ani, dar să fie încă un ţânc. S-ar putea întâmpla. Iar dacă se întâmplă aşa, vreau să vă amintiţi că e fiul Disirei şi să aveţi grijă de el.

I-am făcut pe toţi patru să promită lucrul ăsta, iar după aceea am continuat:

— Seaxneat a ucis-o pe mama lui Ossar, iar eu am de gând să-l omor pentru asta. Sper să pot, dar dacă nu reuşesc, se prea poate ca el să fie aici când se întoarce Ossar. Să-i spuneţi că băiatul a fost crescut de Aelfi şi că aceştia se vor răzbuna crunt dacă Seaxneat îi va clinti fie şi un fir de păr. Sper ca asta să fie de folos.

Atunci a vorbit mama Ulfei. Cred că a fost singura dată când am auzit-o spunând ceva.

— E crescut de regina care l-a luat pe fiul meu? a vrut ea să ştie. De Disiri?

— A fost luat de o Aelfă de Pământ, căreia nu-i cunosc numele. Ve, tatăl tău te-a trimis să-i aduci pe bandiţi în noaptea în care l-am luat pe Toug. N-ar fi trebuit să-ţi ia prea mult timp, de vreme ce oricum ne urmăreau. Unde te-ai dus?

— Vă referiţi la tatăl meu? N-am… n-am voie să spun asta, Sir Able.

— Spune-i! s-a răstit la el tatăl Ulfei.

— Pot să obţin răspunsul ăsta de la tatăl tău, Ve, dar s-ar

putea să trebuiască să-l rănesc. Ar fi mai bine pentru voi amândoi să-mi spui chiar acum ce vreau să ştiu.

— Nu e aici, Sir Able, a zis băiatul înghiţindu-şi nodul din gât.

— A plecat şi el s-o caute pe soţia lui Seaxneat?

— N-nu ştiu, Sir Able.

— Dar ştii unde ţi-a spus să-i cauţi pe tâlhari. Ai face bine să-mi zici şi mie.

Gylf a mârâit, iar tatăl Ulfei l-a apucat zdravăn pe Ve de un braţ.

— Tatăl tău e plecat, i-a zis el băiatului, iar eu am rămas aici în locul lui. Îţi poruncesc să-i zici. E capul meu în joc, nu al tău.

— La p-peşteră. La peştera cea mare.

— Am priceput. Şi stau pe-acolo adeseori?

— U-unii da, Sir Able. Unii din Companiile Libere.

— Şi unde e peştera?

— Î-în partea aia, a zis Ve indicându-mi direcţia. Trebuie să mergeţi pe cărare către iazul cel mic, să-l ocoliţi apoi printre sălcii, s-o cotiţi când daţi de movila cea mare…

— O să te conduc eu, mi-a zis tatăl Ulfei, iar lucrul ăsta m-a luat prin surprindere. L-ai fi făcut oricum pe băiat să te conducă şi asta l-ar fi costat poate viaţa. Dacă merg eu, măcar o să vadă doi bărbaţi.

Gylf a mârâit din nou, mai tare de data asta.

— Câinele crede că am de gând să sar pe tine, a zis tatăl Ulfei. Poate-o să facă el asta, eu nu!

M-am gândit o vreme la ce spusese.

— L-ai mai trimis pe Ve în căutarea tâlharilor şi data trecută.

— Vali l-a trimis, nu eu, a spus bărbatul clătinând din cap. Eu voiam să te ucid cu mâna mea, a zis el, după care a privit o vreme podeaua şi apoi mi-a căutat privirea. Dacă aş fi crezut de la-nceput că eşti un cavaler adevărat, aş fi procedat altfel. Doar că n-am crezut, aşa că am considerat că puteam să-ţi venim de hac doar eu şi fiul meu. Şi-l mai aveam şi pe Vali. Însă el a vrut să cheme banda lui Jer şi şi-a trimis băiatul să-i anunţe, iar eu nu l-am oprit.

— Nu îi placi?

Tatăl Ulfei a clătinat din cap că nu. Ulfa a vrut şi ea să spună ceva, dar am ridicat mâna şi am întrerupt-o.

— Cum te cheamă?

— Toug. La fel ca pe băiatul meu.

— Aşa e, acum mi-am amintit. Ce voiai să spui, Ulfa?

— Tâlharii fac o mulţime de rele şi pradă după bunul lor plac. Uneori fac negoţ cu noi, alteori ne dau lucruri, dar toate astea se întâmplă mai ales prin intermediul lui Seaxneat.

Bătrânul Toug a adăugat:

— Lui Vali i-ar plăcea să fie în locul lui.

— Înţeleg, am spus eu continuând să-l studiez şi dorindu-mi să-i pot vedea trăsăturile feţei, care-i erau ascunse de o barbă neagră. Câţi tâlhari crezi că ar putea fi în peşteră? Presupunând că sunt încă acolo.

— S-ar putea să fie cinci, a zis el ridicând din umeri. Sau poate zece.

L-am întrebat pe Ve câţi erau când se dusese să-i cheme.

— Ş-şapte, Sir Able.

— Ai să fugi să-i previi imediat ce plecăm? Îmi pari destul de iute şi ştii drumul. Ai putea ajunge acolo înaintea noastră.

— Nu, Sir Able. Doar dacă îmi spuneţi dumneavoastră s-o fac.

— Nu pot să risc. Ulfa, tu şi cu mama ta va trebui să-l ţineţi aici. Două ore ar trebui să fie de ajuns. Sunteţi în stare?

Mama Ulfei a încuviinţat, iar fiica ei a zis:

— O s-o fac pentru binele dumneavoastră, Sir Able, dar şi pentru tatăl meu.

— Putem ajunge acolo cam într-o oră, o oră şi ceva, a zis bărbatul şi s-a ridicat. Dar mi-ai rupt halebarda.

L-am aprobat.

— Mai am însă lancea şi cuţitul. E în regulă dacă le iau cu mine?

I-am spus că da, iar el s-a dus într-una din camerele din spate, de unde s-a întors cu lancea pe care fiul lui, Toug, o

scăpase când fugise de luptă.

— Povestiţi-ne ce s-a-ntâmplat cu Disira, a zis Ulfa.

— Nu mai contează, a mormăit bătrânul Toug. Oricum, e moartă.

— Ei bine, tăticule, eu aş vrea să ştiu, iar Sir Able mi-a promis c-o să ne zică.

— Eu şi fratele tău am fost în Aelfrice, aşa cum v-am mai zis. Disiri l-a luat, iar eu m-am întors singur. Am vrut s-o găsesc din nou pe Disiri şi am strigat-o. Mi-a răspuns în schimb Disira, care a crezut că fusesem trimis s-o caut pe ea. Se ascunsese împreună cu Ossar în pădure, probabil pentru a doua oară sau poate pentru a nu ştiu câta oară. Era flămândă, obosită şi speriată şi se rătăcise. Ar fi trebuit poate s-o aduc aici, dar n-am făcut-o. M-am gândit că eram mai aproape de coliba lui Berthold Viteazul şi că voi găsi acolo ceva să-i dau de mâncare. M-am gândit şi că tâlharii erau probabil încă pe urmele mele şi ale lui Toug. Am hotărât atunci că erau mai multe şanse să mă găsească aici decât la coliba lui Berthold Viteazul.

L-am mângâiat pe Gylf pe cap şi-am aşteptat ca unul dintre ei să spună ceva.

— Înţeleg. Continuaţi, a zis Ulfa.

— Femeia a stat cu Ossar la Berthold Viteazul împreună cu mine. Îi era frică de Seaxneat. Se purtase groaznic cu ea şi cred că se gândea că soţul ei i-ar putea face rău lui Ossar când se vor întoarce acasă. Acum vreo două zile, am mers la vânătoare şi-am văzut un Fiu al Furiei…

— Unde? m-a întrebat bătrânul Toug.

— Pe râu, ceva mai în sus. M-am gândit că e musai să-i previn pe Berthold Viteazul şi pe Disira, aşa că m-am întors la colibă. Am găsit-o însă arsă şi la început m-am gândit că era isprava vreunui Fiu al Furiei. Am văzut însă urme de paşi omeneşti şi, mai mult, ele aparţineau unui om care păşea cu vârfurile picioarelor spre interior. M-am gândit că fusese Seaxneat şi încă mai cred asta. L-am auzit pe Ossar plângând şi am găsit trupul Disirei – fusese lovită cu un topor. E uşor de povestit. E uşor să vorbesc despre asta aici, unde nu trebuie să mă uit la trupul ei. Acolo însă

a fost îngrozitor. Nu mi-a făcut bine să mă uit la ea, iar acum nu-mi face bine să mă gândesc la asta.

Ve i-a şoptit ceva Ulfei, care a încuviinţat, apoi mi-a zis:

— Îi este frică să vă întrebe, dar ar vrea să ştie de ce-aţi dus-o pe Disira într-o colibă, de vreme ce sunteţi cavaler. N-ar trebui să aveţi o casă mare?

— Nu sunt un cavaler bogat, i-am spus lui Ve. Cel puţin, nu deocamdată. Sunt însă un cavaler încet, câteodată, şi căruia îi place mult prea mult să vorbească, ceea ce nu e tocmai felul în care ar trebui să se comporte un cavaler.

Am pus mâna pe umărul bătrânului Toug şi am zis:

— Nu cu multă vreme în urmă ai vrut să mă omori.

A dat din cap fără tragere de inimă.

— Ţi-am rupt halebarda şi-aş fi putut să te ucid cu vârful ei. Dar n-am făcut-o.

— Îţi sunt recunoscător.

— Spui că vrei să mă urmezi. O să-ţi fiu loial doar atâta vreme cât îmi vei fi şi tu loial mie, nu mai mult.

— Am înţeles, a zis el.

După aceea am plecat.

Capitolul 13
CEZURĂ

Am plecat umăr la umăr pe stradă, apoi am continuat aşa peste câmpuri şi apoi în pădure; Gylf alerga în faţa noastră explorând fiecare hăţiş sau boschet înainte ca noi să ne apropiem. Curând, cărarea s-a îngustat şi am trecut în faţa bătrânului Toug cu o săgeată pregătită în arc; chiar şi aşa, Gylf era cu mult în faţa mea. Lângă Glennidam, copacii erau mici şi cioturoşi, pentru că cei mai buni fuseseră tăiaţi pentru cherestea şi lemn de foc. Ceva mai departe, erau însă mari şi mai bătrâni, deşi se mai puteau vedea pe ici, pe colo cioatele celor pe care oamenii îi doborâseră pentru cherestea. Dincolo de această zonă era pădurea adevărată, codrul măreţ care se întinde pe sute de mile între Munţii Soarelui şi mare şi între Munţii de Nord şi câmpiile sudice – copaci care erau deja bătrâni înainte ca oamenii să bată cărările printre ei, copaci mai groşi decât cea mai mare casă din Irringsmouth, copaci falnici care îşi înălţau capetele verzi până la Cerr şi îi salutau politicos pe Overcini.

De lângă trunchiurile lor izvorăsc pâraie pentru că, în căutarea apei, rădăcinile săpaseră în stâncă mai adânc decât ar fi putut-o face orice fântânar. Flori sălbatice mici şi atât de delicate, încât nu aveai cum să nu te îndrăgosteşti de ele la prima vedere, înconjurau izvoarele. Partea dinspre nord a trunchiurilor era acoperită cu muşchi verde-aprins, mai gros ca blana unui urs. De fiecare dată când îl vedeam mă gândeam la Disiri şi voiam ca ea să fie cu noi, dar îmi doream în zadar, căci nu apărea nici acolo, nici în altă parte.

Ca să spun tot adevărul, mi-era frică să nu mă sufoc, aşa că am zis:

— Acum îmi dau seama de ce pare că aerul din Aelfrice e plin de lumină. Şi aerul ăsta pare plin de lumină.

— Ah, a zis bătrânul Toug, aşa e în Aelfrice?

— Nu, i-am răspuns. În Aelfrice e mult mai minunat. Copacii sunt mai mari, de soiuri nemaivăzute, ciudaţi, periculoşi sau îmbietori. Aerul nu pare că străluceşte, ci chiar o face.

— Poate c-o să-mi povestească băiatul meu despre asta, dacă reuşesc să-l aduc acasă.

L-am întrebat dacă îşi botezase fiul cu numele lui fiindcă voia ca acesta să-i semene sau fiindcă el însuşi îşi dorea să redevină copil. Mă întreb şi acum ce-o fi crezut despre tânărul cavaler care s-a întors la el rănit şi ce şi-au spus unul altuia.

Nu mult după aceea, ne-a tăiat calea un cerb alb, cu coarne maiestuoase; Gylf nu i-a luat urma şi nici eu nu am tras cu săgeata. Aş zice că am simţit amândoi că era genul de cerb care nu trebuia vânat.

— Ţap de Nour, mi-a zis bătrânul Toug.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Aşa li se spune, mi-a răspuns el, fără să mai adauge ceva.

Pădurea urca şi cobora, mai întâi domol, ca în vâlcele, apoi ceva mai abrupt, cam ca pe dealurile unde o găsisem pe Disiri. Copacii aveau rădăcini atât de groase încât puteam toţi trei să mergem pe ele cu uşurinţă.

În cele din urmă, am urcat pe un deal mai înalt decât cele pe care le văzusem până atunci, în vârful căruia creşteau doar smocuri de iarbă. De acolo am putut vedea siluetele albe ale piscurilor din nord.

— Nu mai e mult, mi-a zis bătrânul Toug.

Gylf a scheunat şi s-a uitat la mine. Ştiam că ar fi vrut să vorbească, dar nu avea s-o facă atâta vreme cât bătrânul Toug era cu mine, aşa că i-am spus tovarăşului meu să meargă înainte până când nu ne mai putea vedea şi să ne aştepte acolo. Normal, a vrut să ştie de ce, dar eu i-am tăiat-o scurt spunându-i să se supună sau să se întoarcă la nevasta şi fiica lui, aşa că mi-a dat ascultare.

— Ei ştiu, m-a prevenit Gylf.

— Tâlharii?

A încuviinţat.

— Şi de unde ştii tu asta? am întrebat.

— Am mirosit.

Încercând să înţeleg ce mi-a spus, mi-am adus aminte că mi-ai zis odată că aceste animale, câinii, pot mirosi frica. L-am întrebat pe Gylf dacă tâlharii se temeau şi el mi-a făcut semn că da.

— Şi cum au aflat că venim?

Nu mi-a răspuns; când am ajuns să-l cunosc mai bine, mi-am dat seama că aşa reacţiona în general când nu ştia răspunsul la o întrebare (sau când credea că întrebarea era prostească). Probabil că aveau observatori. Eu mi-aş fi pus străji, dacă aş fi fost căpitanul lor.

— Credeam că n-o să mai ajungeţi niciodată, mi-a zis bătrânul Toug când l-am prins din urmă.

I-am spus că am vrut să vedem dacă-i va avertiza pe tâlhari de venirea noastră.

— Tu şi câinele tău?

Am încuviinţat.

— O să-l omoare pe loc.

— Cred că ai dreptate, dar asta se va întâmpla doar dacă îi găseşte el înaintea noastră.

— Am văzut odată un cavaler care avea o cămaşă din aia de zale chiar şi pentru câinele lui.

— O să încerc să fac şi eu rost de una pentru Gylf, dacă vrea şi el. Dar acum vreau să rămâi cu el în spatele meu şi să-l faci să stea cu tine. O să merg eu în faţă.

— Ai doar opt săgeţi. Le-am numărat.

L-am întrebat câte avea el şi i-am poruncit încă o dată să rămână în spatele meu. După aceea i-am zis lui Gylf să stea în spate şi să-l ţină pe bătrânul Toug lângă el.

Până acum, ţi-am povestit ce-am făcut eu şi ce-au făcut alţii. Am reconstruit conversaţiile pe care le-am purtat. Acum cred că e vremea să mă opresc din toate astea şi să-ţi explic cum mă simţeam atunci şi mai târziu şi de ce-am făcut ceea ce am făcut. Într-un fel, mă simţeam ca un general şi pot să-ţi spun că generalii buni mărşăluiesc mult, dar nu o fac zi şi noapte. Există vremuri potrivite

pentru marş, dar şi momentul potrivit în care să te opreşti şi să-ţi ridici tabăra.

Am luat-o înainte singur, aşa cum ţi-am zis, cu arcul încordat şi cu săgeata pregătită ascultând murmurul multelor vieţi care alcătuiau coarda – larma făcută de oameni, dacă îi pot spune aşa. Ascultam viaţa. Bărbaţii, femeile şi copiii din care era făcut firul Parkăi nu ştiau nimic despre mine, despre arcul meu din portocal spinos, nu aveau habar de săgeata pe care aveau să o trimită şuierând într-un tâlhar; dar simţeau toate astea, cred, simţeau că vieţile lor se încordaseră cumva şi că o bătălie era pe cale să înceapă. În vocile lor era frică şi entuziasm; stăteau la focurile lor sau se îndeletniceau cu treburile zilnice; dar simţeau că urma să înceapă o bătălie a cărei soartă avea să depindă de ei.

Nici pentru mine nu era altfel. Ştiam că ar fi trebuit să lupt probabil cu vreo şase bărbaţi şi că vor avea şi ei arcuri şi o mulţime de săgeţi şi spade, topoare şi suliţe. Dacă aş fi apucat-o la stânga sau la dreapta, mi-aş fi putut salva viaţa, iar Gylf şi bătrânul Toug n-ar fi aflat niciodată, decât dacă ar fi fugit şi ei, fiindcă altfel ar fi murit amândoi de mâna tâlharilor. Dacă aş fi luat-o înapoi, cei doi ar fi văzut, dar le-aş fi salvat viaţa şi lor, şi mie. Să le salvezi viaţa celor din jurul tău ar trebui să fie lucrul cel mai important, în timp ce a-i omorî pe aceia care încearcă să te ucidă pe tine şi pe ei nu prea contează.

Cu toate astea, am înaintat.

Dacă vei ajunge vreodată să citeşti rândurile acestea, o să spui că am făcut-o datorită vorbelor lui Sir Ravd. Şi ai avea dreptate, în mare parte – exact ăsta era motivul pentru care am înaintat. Îmi doream să fiu cavaler. Îmi doream să fiu cavaler mai mult decât îmi dorisem să intru în echipa şcolii sau să iau premiul întâi. Vreau să spun că nu-mi doream să mă numesc eu însumi cavaler, aşa cum făcusem deja, sau să-i fac şi pe ceilalţi să mă numească aşa. Voiam să fiu cavaler adevărat. În echipa mea, la şcoală, erau doi băieţi pe care îi alegeam fiindcă nu puteam găsi pe cineva bun. Exista, de asemenea, o

persoană care lua premiul întâi fiindcă întreaga lui existenţă se concentra asupra acelui premiu. Făcea şi meditaţii, iar când nu lua nota maximă, mergea la profesor, se certa, se ruga şi poate chiar ameninţa puţin, până obţinea mărirea de notă pe care o dorise. Ştiam cu toţii cum procedează şi ce fel de om e, iar eu nu voiam să fiu un asemenea cavaler. Iar acesta era marele test. Nu era tocmai în felul în care aş fi vrut eu să fie, dar în viaţă nu prea ai de ales.

Dar asta era doar o parte a gândurilor mele. Lasă-mă să-ţi spun acum tot adevărul. Eram convins că Berthold Viteazul murise. Credeam că trupul său zăcea pe undeva pe lângă coliba lui, iar eu nu fusesem în stare să-l găsesc. N-aş fi fost capabil s-o găsesc nici pe Disira dacă n-ar fi fost plânsetul lui Ossar. N-am avut însă un asemenea indiciu şi pentru Berthold Viteazul. Dacă aş fi fost acolo, aş fi putut să fug în momentul în care veniseră tâlharii şi poate l-aş fi convins şi pe Berthold Viteazul să se ascundă cu mine; dar îl ştiam deja prea bine pe Berthold Viteazul şi sunt convins că n-ar fi făcut-o.

Fiii Furiei îl loviseră atât de rău, încât ar fi trebuit să fie mort. Nu se putea îndrepta de spate. Mâinile îi tremurau atât de tare că uneori nici nu putea mânca. Se poate să fi fost oleacă nebun, căci uita lucruri care se întâmplaseră nu cu mult timp în urmă şi îşi amintea evenimente care nu se întâmplaseră niciodată. Fusese atât de sigur că eram fratele său, Able, încât a trebuit să răspund la numele ăsta şi, uneori, m-a convins chiar şi pe mine că e adevărat. A crezut că sunt Able chiar şi atunci când m-am întors mai bătrân şi mai voinic decât el.

Toate astea erau adevărate, dar mai era ceva: nu-l puteai speria. Tâlharii l-ar fi putut ucide şi eram convins că o făcuseră, dar cu siguranţă nu l-ar fi putut speria. Berthold i-ar fi ocrotit pe Disira şi pe Ossar până la moarte.

Deci Berthold Viteazul era mort.

Mă primise în coliba lui când n-aveam unde să merg. Mă iubise ca pe fratele lui şi mă învăţase tot ce ştia – cum să

lucrez pământul, cum se cresc vitele, oile şi caii. Îmi arătase cum să vânez şi cum să pun capcane. Mă învăţase cum se luptă cu o lance atunci când nu ai altă armă şi cum se luptă cu o bâtă când nu ai nimic altceva. Nu ştia multe despre trasul cu arcul, dar m-a învăţat şi în privinţa asta tot ce ştia şi m-a înţeles când mă antrenam vreme îndelungată, şi m-a ajutat în toate felurile în care a putut. Dacă trebuie să tragi cu arcul fiindcă trebuie să mănânci, ajungi să fii destul de îndemânatic într-un timp scurt. Când trebuie să nimereşti ţinta neapărat, fiindcă altfel cineva care te iubeşte va flămânzi, înveţi toate celelalte lucruri: cum să te apropii mai mult, cum să nu nimereşti creanga care îţi stă în cale, dar să nimereşti căprioara, şi cum să urmăreşti vânatul rănit chiar dacă pare că abia sângerează, pentru că uneori sângerează înăuntru.

M-a mai învăţat cum să ghicesc unde se va duce vânatul chiar înainte ca prada să ştie. Odată am făcut o căprioară rănită să vină în ascunzătoarea în care mă aflam şi eu. A ajuns atât de aproape, încât am putut s-o apuc şi s-o dobor cu mâinile goale. Învăţasem toate lucrurile astea foarte repede, aşa cum ţi-am zis, şi asta doar datorită lui Berthold Viteazul. Nenorociţii care îl omorâseră aveau să-mi dea socoteală mie, iar eu nu eram nici bătrân şi nici bolnav.

Şi mai era şi Disira. Nu fusesem niciodată îndrăgostit de ea. O iubeam pe regina Disiri, doar pe ea, pentru totdeauna; dacă nu înţelegi acest lucru, n-ai să înţelegi celelalte lucruri pe care ţi le voi spune, fiindcă ăsta a fost întotdeauna principalul motiv. Pe măsură ce trecea timpul, se schimba absolut tot. Mi-am făcut prieteni noi şi am mai pierdut din cei vechi. Sir Garvaon m-a învăţat cum să folosesc spada, iar Garsecg mi-a arătat cum să fiu mai puternic şi mai iute decât mi-aş fi imaginat vreodată că pot fi – tăcut, uneori, sau atât de fioros şi de sălbatic încât vitejii care mă vedeau fugeau doar la vederea mea. Dar lucrul ăsta nu s-a schimbat niciodată. O iubeam pe Disiri şi doar pe Disiri şi nu a fost niciodată vreun moment în viaţa mea în care să nu fi fost gata să mor pentru ea.

Şi mai e un lucru despre care vreau să-ţi spun. Ştiam că,

pe dinăuntru, eram doar un puşti. Toug a crezut întotdeauna că eram bărbat, chiar şi când i-am spus că nu era aşa. Şi tatăl lui a crezut că eram bărbat (la fel şi Ulfa). Mai tânăr decât el, dar bărbat în toată firea. Poate fiindcă eram cu mult mai voinic decât el. Ştiam că nu era adevărat, că era doar un farmec pe care mi-l făcuse Disiri şi că de fapt eram un puşti. De multe ori îmi venea să plâng. Ca atunci când mă întâlnisem cu tâlharii aceia şi mă uitasem după oameni ascunşi după stânci sau cocoţaţi în copaci precum Aelfii. Şi a mai fost un moment în care chiar am plâns. Îţi voi povesti imediat. Când eşti copil şi te afli într-o situaţie limită, aşa cum eram eu, n-ai cum să accepţi lucrul ăsta, pentru că, dacă o faci, totul se prăbuşeşte.

Aşa că n-am făcut-o. Am continuat pur şi simplu să merg spre peşteră cu paşi înceţi, gândindu-mă că, dacă tâlharii mă vor omorî, toate astea se vor sfârşi.

Dar principalul motiv continua să fie Disiri. Asta a fost starea mea tot timpul – pe parcursul călătoriei spre Jotunland, la bătălia de pe râu şi în toate cele ce mi s-au întâmplat. O iubeam şi o doream atât de mult, încât lucrul ăsta mă sfâşia.

Dacă nu înţelegi ce simţeam pentru Disiri, nu contează ce înţelegi, pentru că de fapt nu vei înţelege nimic. Tâlharii stăteau între mine şi ea. Şi tot ce intervenea între noi avea să fie măturat din cale şi îngropat în noroi. Aşa am simţit mereu.

Capitolul 14
SPADA RUPTĂ

Îi spusesem lui Gylf să stea în spatele meu, aşa cum îi spusesem şi bătrânului Toug, dar s-a dovedit că niciunul dintre ei nu era prea priceput la lucrul ăsta. La un moment dat, m-am trezit cu bătrânul Toug chiar lângă mine (m-a speriat atât de tare, încât era să bag în el o săgeată). Încerca să-mi şoptească ceva la ureche. Când m-am întors spre el să văd ce voia, Gylf s-a furişat repede pe lângă mine, fără zgomot.

— Vezi stânca aia neagră? m-a întrebat bătrânul Toug arătând cu lancea. Când ajungem acolo, o să ne vadă dacă sunt prin preajmă şi o să-i vedem şi noi.

I-am arătat cu degetul în spatele nostru.

— Dar tu vezi piatra aia rotundă de acolo?

Mi-a făcut semn că da.

— Du-te acolo şi aşteaptă-mă, fiindcă am să-ţi iau lancea şi-am să ţi-o bag pe nas. Ai plecat?

M-a ascultat, dar eu am rămas acolo, privindu-l, ca să mă asigur că se ducea unde-i spusesem.

În momentul acela, s-a întors şi Gylf. Nu mi-a zis nimic, însă mi-am dat seama din felul în care arăta şi după cât de repede se întorsese că tâlharii erau chiar în faţa noastră. L-am convins să treacă în spatele meu, dar n-a vrut să se ducă la piatra rotunjită. Imediat ce am pornit din nou, a venit până aproape de mine.

Foarte curând s-a întâmplat ceva la care nu mă aşteptasem deloc. Unul dintre ei s-a căţărat pe o piatră mare, la vreo cincizeci de paşi în faţa mea, şi m-a întrebat cine eram şi dacă voiam pace sau război. Am încordat arcul şi am slobozit săgeata atât de repede, că bărbatul nu a avut timp să se ferească. L-am nimerit în piept şi s-a prăbuşit de pe bolovan.

Încă nu-i văzusem pe ceilalţi, dar ei văzuseră ce se întâmplase şi au început să ţipe. Am fugit către stânca

neagră, fiindcă mi se părea că mă puteam căţăra pe ea, ceea ce am şi făcut, repede ca o veveriţă, speriat de moarte că mă voi pricopsi cu o săgeată în spate. Când am ajuns în vârf, m-am aşezat pe burtă de parcă aş fi îmbrăţişat stânca.

Tâlharii m-au înconjurat şi am constatat că nu erau doar şase sau şapte aşa cum ne gândiserăm noi, ci mai degrabă vreo douăzeci. L-au zărit pe bătrânul Toug stând în locul în care îi spusesem eu să mă aştepte şi s-au repezit spre el urlând şi fluturându-şi lăncile şi spadele. El şi-a abandonat arma şi a rupt-o la sănătoasa cu viteza a doi iepuri deodată. Eu m-am ridicat repede, am tras în ultimul tâlhar şi apoi în cei doi din faţa lui, în mai puţin timp decât mi-a luat să scriu cuvintele astea. Ultimul avea un arc şi o tolbă cu săgeţi. Când i-am văzut tolba, am sărit.

A fost o săritură lungă. Acum când mă gândesc la asta, mă mir că nu mi-am rupt vreun picior. Am aterizat cu picioarele apropiate şi apoi m-am rostogolit. I-am luat săgeţile şi le-am pus în tolba mea alături de cele care nu aveau vârf, după care mi-am recuperat săgeata şi am fixat-o din nou în nook. Era mânjită de sânge, iar penele nu mai arătau nici ele prea bine, dar vârful nu se îndoise şi ştiam că încă îmi putea fi de folos.

Mi-am recuperat şi celelalte săgeţi. Unul dintre tâlhari era încă în viaţă, dar nu l-am ucis. Mi-era limpede că avea să moară oricum destul de repede, aşa că l-am lăsat în locul în care se prăbuşise. Nici primul şi nici ultimii trei nu fusese însă Seaxneat.

Am plecat imediat în urmărirea celor care îl fugăreau pe bătrânul Toug. Îi puteam auzi strigând, aşa că n-a fost prea greu. Curând am dat peste un bărbat aproape la fel de masiv ca mine, care avea gâtul tăiat. Era mort, însă pe faţă i se citea încă frica. Fusese atât de speriat când murise, încât mi-a părut rău pentru el, deşi eram convins că şi eu l-aş fi omorât.

Poate ar trebui să-ţi vorbesc şi despre asta. Acolo unde te afli tu, oamenii se omoară între ei tot timpul, ca şi aici. Pe urmă vorbesc de parcă acesta ar fi cel mai rău lucru din

lume. Aici, doar crima e considerată rea, iar lupta e pur şi simplu luptă. Aici, oamenii nu au remuşcări atunci când fac ceea ce trebuie să facă; Sir Woddit a omorât cândva atât de mulţi Osterlingi, încât i-a fost rău multă vreme, dar pe mine uciderea Osterlingilor nu m-a deranjat niciodată. Cum să-ţi pară rău că ai ucis pe cineva care dorea să te gătească şi să te mănânce? Nici uciderea tâlharilor nu m-a deranjat.

Când Gylf şi cu mine l-am găsit pe bătrânul Toug, tâlharii îl atârnaseră cu capul în jos şi aruncau cuţite în el. I-am spus lui Gylf să ocolească până pe partea cealaltă ca să-i prindă pe cei care aveau să fugă. Când a ajuns acolo, am început să trag. S-au năpustit asupra mea şi a trebuit să alerg până aproape de locul în care se afla piatra rotunjită. Şi m-am urcat pe o altă stâncă. Am stat drept şi am aşteptat să se apropie, atingând cu degetele firul Parkăi. Mi se părea că nu era mai gros decât o aţă – atât de fin, încât m-ar fi putut tăia; dar şoptea sub degetele mele într-o mie de limbi, iar eu ştiam că nu avea să se rupă indiferent ce s-ar fi întâmplat. Din pădure a ieşit un tâlhar care ţinea în mână un arc. L-am lăsat să tragă, iar săgeata a lovit stânca chiar la picioarele mele. Imediat, din pădure au mai apărut câţiva. Mi-am ridicat arcul deasupra capului şi am strigat:

— Eu sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată (fiindcă aşa îmi spusese Parka). Predaţi-vă! Juraţi-mi supunere şi promit că n-o să vă fac niciun rău.

Tâlharul cu arcul a scos altă săgeată, dar i-am luat-o înainte. Am tras chiar când el îşi încorda arcul, iar săgeata mea i-a sfâşiat coarda, i-a străpuns trupul şi a spintecat un arbore tânăr din spatele lui. În tot acest timp, ceilalţi tâlhari fugeau deja mâncând pământul. Atunci m-am simţit mândru de lovitura aceea şi încă mă simt. Am mai tras lovituri aproape la fel de bune de atunci, dar asta a fost cea mai reuşită.

— Nu trebuie să rămâi cu mine, mi-a zis bătrânul Toug când l-am dat jos din copac şi i-am dezlegat legăturile de la mâini şi de la picioare.

I-am spus că oricum aveam de gând să o fac, iar apoi am tăiat bluza pe care mi-o făcuse fiica lui şi am făcut din ea bandaje.

— A omorât câinele?

— Nu, i-am zis. Nu l-ai văzut?

— Cred că nu prea mă uitam, a zis el încercând să zâmbească. Te nelinişteşte ceva?

— Câinele meu.

— Ţi-e frică să nu se fi pierdut?

Mie mi-era teamă că se va întoarce, însă am făcut un foc chiar acolo. L-aş fi putut căra pe bătrânul Toug înapoi la Glennidam, dar se întuneca şi ar fi trebuit să-l pun jos foarte repede în caz că am fi fost atacaţi. În plus, mi se părea că dacă s-ar fi putut odihni peste noapte, a doua zi ar fi putut să meargă şi singur. Iar asta mi-ar fi fost de ajutor.

După ce focul a început să ardă frumuşel, i-am adus apă, pe care am cărat-o în pălăria lui. După ce a băut, mi-a zis:

— Ar trebui să mergi în peştera lor. Poate că sunt comori acolo.

Mă-ndoiam, pentru că mi se părea că tâlharii cheltuiseră probabil toată agoniseala imediat ce puseseră mâna pe ea. I-am promis că vom merge amândoi a doua zi dimineaţă.

Gylf a apărut cu doi iepuri şi a şters-o repede în noapte imediat ce i-a aşezat lângă foc. Eu i-am curăţat şi i-am uns cu sucul unor buruieni, aşa cum învăţasem de la Berthold Viteazul. Când i-am pus la frigare, bătrânul Toug mi-a zis:

— Câinele tău arăta diferit. Se poate să fi fost din cauza luminii focului.

— Nu, i-am zis eu.

— E tot câinele tău?

Am încuviinţat.

— Odată m-ai întrebat dacă doream ca fiul meu să ajungă ca mine sau dacă eu îmi doream să fiu din nou copil. Atunci doream să îmi semene. Acum însă mi-aş dori mai degrabă ca eu să fiu ca el.

A oftat.

I-am spus că şi eu fusesem doar un puşti nu cu foarte

multă vreme în urmă.

— Ştiu ce vrei să zici.

— Când am descoperit că m-am transformat în bărbat, m-am speriat, apoi am fost atât de fericit, încât am început să sar şi să strig. Acum însă m-aş transforma de bunăvoie înapoi dacă aş putea.

— Asta e.

— Ţi-am povestit cum am ajuns în Aelfrice împreună cu fiul tău. Am întâlnit-o pe Disiri, iar ea l-a luat. Pe vremea când eram doar un puşti, am petrecut ani întregi în Aelfrice, dar după ce am plecat de acolo nu mi-am putut aminti ce făcusem în timpul acela şi arătam la fel ca atunci când poposisem în acel loc. Anii ăia nu mă schimbaseră deloc.

— Se întâmplă, a murmurat bătrânul Toug.

— Dar când eram singur acolo şi o aşteptam pe Disiri să se întoarcă cu fiul tău, o parte din amintiri s-au retrezit la viaţă. Nu ştiu exact ce mi-am amintit, dar ştiu că mi-am amintit. Înţelegi ce vreau să spun? Şi-am fost fericit. Am fost foarte, foarte fericit.

— Ar fi trebuit să rămâi, ca să-ţi aminteşti mai multe.

— N-am vrut să plec. Dar s-ar putea să n-ai dreptate. Eram măcinat de lucruri teribile. Poate că de aceea am plecat să o caut pe Disiri. Voiam să mă liniştească. Să-mi spună că totul va fi în regulă până la urmă.

— Nu pot face asta, dar vă pot ajuta să-l îngrijim pe tatăl meu, am auzit o voce lângă mine.

Mi-am întors privirile. Era Ulfa.

— Ne-ai urmărit, nu-i aşa? a zis bătrânul Toug. M-am gândit eu că ai s-o faci. Maică-ta nu te-a putut opri, nu-i aşa?

— Am plecat când era ocupată cu Ve, tăticule. Nici măcar n-am întrebat-o.

Ulfa s-a întors către mine şi mi-a zis:

— L-aţi înfricoşat de moarte pe săracul Ve.

I-am spus că nu asta fusese intenţia mea. Dorisem să-l sperii atât cât era nevoie ca să-l fac să-mi dea ascultate, fiindcă nu aveam bani şi nici nu găsisem altă cale să-l

împiedic să-i prevină pe tâlhari.

— Aţi fi putut încerca cu vorba bună.

— Presupun că da.

Nu cred că bătrânul Toug ne asculta sau, mai bine zis, că ne dădea atenţie, pentru că exact în momentul ăla a spus:

— Aur, Ulfa! Aur adevărat. Sunt comori în peştera aia. O să vezi.

— Şi este Sir Able de acord să-ţi dea şi ţie o parte?

— Da, i-am zis eu. Dacă-om avea ce împărţi.

— Am ucis doi din Compania lui Jer, Ulfa. Doi! Îţi vine a crede?

Fata a oftat şi a dat din cap.

— Am tot dat de leşuri timp de… nici nu ştiu, tăticule. Aproape jumătate de noapte. Dacă tu ai ucis doar doi, Sir Able trebuie să fi omorât zeci.

I-am spus că Gylf ucisese mai mulţi tâlhari decât noi la un loc.

— Câinele lui, i-a explicat bătrânul Toug. Eu am ucis şi am fugit, apoi l-am mai omorât pe unul şi iar am fugit, apoi m-au nimerit cu o săgeată în picior. M-au atârnat într-un copac. El m-a dat jos şi m-a dezlegat. Mi-a adus apă şi m-a îngrijit.

În colţurile ochilor bătrânului Toug s-au adunat lacrimi, care au început să curgă, udând-i barba deasă.

— I-am spus să plece singur. Să ia singur aurul, dar n-a vrut, a stat aici cu mine.

Am mai învârtit o dată iepurii deasupra focului, apoi i-am luat şi am început să-i vântur prin aer ca să se răcească mai repede. Nici Ulfa şi nici bătrânul Toug n-au spus nimic, dar i-am văzut cum se uitau la mâncare şi, imediat ce am putut, am rupt un picior din spate şi i l-am dat bătrânului Toug, atrăgându-i atenţia că era încă fierbinte.

— Dar tu, Ulfa? Cred că şi ţie ţi-este foame.

A încuviinţat din cap, aşa că i-am dat celălalt picior din spate. Mai târziu, în timp ce mâncam cu toţii, fata m-a întrebat:

— N-aveţi nevoie de bani?

Mi-am şters gura cu dosul palmei.

— Bineînţeles că da. Am chiar mai mare nevoie decât tine sau tatăl tău. Acum am o mulţime de săgeţi şi un arc foarte bun, cuţitul cu care am jupuit iepurii şi mai am şi câinele. Dar am nevoie de toate celelalte lucruri pe care un cavaler trebuie să le aibă: un armăsar de luptă, ca să am pe ce încăleca; un trăpaş iute ca să merg unde am de mers şi un cal de povară care să care tot ceea ce nu am deocamdată.

Am încercat să rânjesc, dorind să-i arăt că nu eram deprimat.

— Chiar şi un cal pe care nu s-ar urca niciodată un cavaler costă destul de mult. Iar eu n-am bani deloc.

— Înţeleg, a zis Ulfa.

— Ţi-l aduci aminte pe Svon – chiar tu mi-ai spus cât de bine îmbrăcat era. El mi-a zis că un armăsar de luptă precum Coamă Neagră costă aproape cât un ogor mănos. Svon nu spune întotdeauna adevărul, dar nu cred că a minţit în privinţa asta. Iar în afară de cei trei cai, ar trebui să am şi zale, un scut de nădejde şi cinci-şase lănci.

Ulfa m-a aprobat, după care a adăugat:

— Un conac pentru domniţă…

— Domniţa mea are împărăţia ei. Dar ai dreptate, eu nu am nici măcar atâta pământ cât să cresc un nap.

De data asta n-a fost greu să zâmbesc, fiindcă mă gândeam cât de plăcut era să ai doi prieteni cu care să vorbeşti şi cu care să mănânci după o zi atât de plină cum fusese aia.

— Mi-ar mai plăcea şi un pumnal din acelea pe care le poartă cavalerii şi poate un topor de luptă.

Asta mi-a adus aminte de Disira şi de sângele din părul ei.

— Nu, un buzdugan. O ghioagă. O ghioagă cu ţepi ar fi perfectă. Cât priveşte conacul, nici măcar nu mi-l pot imagina. Deocamdată, dac-ar fi să-mi coşi o altă cămaşă, asta ar fi mai mult decât suficient ca să mă facă fericit.

— O să încerc. Dar n-aveţi nevoie şi de o spadă? Când v-am făcut cealaltă cămaşă mi-aţi spus că de asta aţi avea

nevoie.

— Cineva are grijă de asta, am zis eu. Dar nu cred că ar fi înţelept din partea noastră să pomenim despre asta.

După ce-am terminat de mâncat şi cel de-al doilea iepure, ne-am dus la culcare; Ulfa şi bătrânul Toug au început curând să sforăie, dar eu eram încă treaz când Gylf s-a întors cu un căprior în gură şi am rămas treaz încă vreo oră ascultându-l cum spărgea oasele.

Au venit şi zorii. M-a trezit lumina şi m-am ridicat frecându-mă la ochi. Câinele care stătea lângă mine părea unul obişnuit, maro-închis, doar că mai mare decât orice alt câine pe care-l văzusem vreodată.

Am mers la peştera tâlharilor, foarte încet însă, pentru că bătrânul Toug şontâcăia, sprijinindu-se de băţul lăncii. Leşurile tâlharilor atrăseseră o mulţime de corbi, dar Ulfa adusese cu ea un săculeţ din piele în care a pus tot aurul şi argintul găsit asupra tâlharilor. Nu era un săculeţ foarte mare, dar în momentul în care am ajuns la gura peşterii, atârna deja destul de greu. Cred că aş fi putut să-i buzunăresc şi eu pe morţi dac-ar fi trebuit, dar sunt sigur că nu mi-ar fi plăcut. Nu-mi plăcea nici măcar să mă uit la ei.

— Acum înţeleg de ce se fac unii tâlhari, i-am zis eu când mi-a arătat ce adunase, dar dacă poţi aduna atât de mult omorând oameni de teapa celor care zac în jurul nostru, oare cât ar putea obţine un cavaler dintr-un război bun?

— Cât pentru un conac, a zâmbit fata. Şi douăzeci de ferme, Sir Able.

— Să-mi trag una! a pufnit bătrânul Toug.

Din gura peşterii se vedeau câteva vetre de foc, oase, mâncare stricată şi burdufuri goale de vin. Ceva mai încolo am găsit câteva haine groase de iarnă învelite într-un pergament dat cu ulei, dar şi alte haine care fuseseră pur şi simplu abandonate pe jos, iar bandiţii călcaseră pe ele. Erau şi pături, mare parte din ele aspre, însă groase şi grele

Dincolo de toate astea am văzut o grămadă mare de platouri şi pocale de argint, câteva şei bune şi pături de

pus sub ele, harnaşamente din cea mai bună piele, cu catarame de aramă sau argint, pumnale (am luat şi eu unul), patruzeci sau cincizeci de perechi de mănuşi brodate, un corn de vânătoare cu o legătoare de catifea verde şi, la urmă, foarte greu de văzut fiindcă era foarte întuneric în fundul peşterii, o spadă ruptă, căzută între două pietre. Ulfa a găsit-o, dar eu am fost cel care a luat-o şi a scos-o la lumina zilei. La capătul mânerului am văzut un cap de leu din aur, şi chiar deasupra pavezei, pe lamă, era gravat „Lut”.

Când am văzut asta, am început să plâng.

Capitolul 15
POUK

— Trebuie să ajung la Forcetti, i-am zis eu unui marinar. Ştii cumva dacă vreuna dintre navele astea merge într-acolo?

Fusesem deja acasă la Scaur, dar el era în larg cu barca, iar Sha nu m-a recunoscut şi i-a fost frică să stea de vorbă cu un străin.

Marinarul s-a uitat la mine preţ de un minut, apoi şi-a dus mâna la beretă.

— Încearcă la *Neguţătorul din Miazănoapte*, domnule.

În timp ce mă analiza, mi-am dat seama că era chior de-un ochi; ochiul era încă în orbită, dacă înţelegi ce vreau să zic, dar arăta ca partea albă a unui ou prăjit. Mai interesant este însă că mi-a plăcut celălalt ochi şi mi-a plăcut cum mă privea. Nu-i era frică de mine, însă nu dorea să mă înfrunte sau să mă păcălească. Nu cred că mă mai privise cineva în felul acela de când părăsisem pădurea.

— Dar eşti sigur că merge la Forcetti, oraşul unde se află ducele Marder?

— Habar n-am, domnule, da' e singura din port care-ar putea să plece acolo. Depinde de ce găsesc marinarii aici, iar dumneata poţi fi un motiv destul de bun, domnule.

M-am gândit la asta şi i-am spus într-un târziu:

— Am nevoie de sfatul tău. Dacă-ţi dau o monedă, promiţi să-mi dai cel mai bun sfat posibil?

Şi-a atins din nou bereta cu mâna.

— Ba chiar o să-ţi car şi bagajele. Ce vrei să ştii?

— Cât ar trebui să plătesc pentru ca nava asta să mă ducă la Forcetti?

— Depinde, domnule, a zis el scărpinându-se în cap. Crezi că poţi să-mi arăţi ce culoare are gologanul ăla?

Am scos o monedă şi i-am arătat-o.

— O să dormi pe punte, domnule?

Dormisem de multe ori sub cerul liber de când ajunsesem în Mythgarthr, uneori lângă foc, alteori fără. Şi aveam şi două pături pe care le luasem din peşteră. Am hotărât că nu m-ar fi deranjat să dorm pe punte, dacă astfel aş fi economisit nişte bani. Eu, Ulfa, şi bătrânul Toug vânduserăm lucrurile din peşteră şi împărţiserăm banii. Partea mea era considerabilă, aşa că i-am zis că voiam să am cabina mea, cu o uşă care se încuie.

— Dac-ai fi dormit pe punte, aş fi zis că trei d-ăia de care mi-ai arătat, domnule, ar fi fost suficienţi, cu condiţia să fi negociat la sânge. Dar dacă nu vrei, trebe să găseşti un ofiţer care să vrea să-şi împartă cabina cu dumneata şi s-aruncaţi o privire în ea.

L-am întrebat dacă existau cu adevărat astfel de locuinţe pe nave, fiindcă mă gândeam la cabana noastră din America. Pe urmă mi s-a părut că văd una şi i-am arătat-o.

— Nu, domnule, acolo-s mai multe *cabine.* Îs ca un soi de odăi de pe uscat. Ofiţerii şed în ele. Şi numai rareori dorm câte doi sau trei într-una. Depinde de corabie, domnule.

— Înţeleg. Şi dacă găsesc un ofiţer care stă singur în cabină, el s-ar putea să fie dispus s-o împartă cu mine.

— Da, domnule, dacă-i dai preţu' corect.

— Şi cam cât… după părerea ta?

A căzut pe gânduri.

— Pentru una bună, vreo două piese de aur, cam aşa ar merge, domnule. Pentru una proastă, poa' că zece gologani… depinde. Undeva între, a zis el ridicând din umeri. Probabil o piesă de aur. O să vii cu mâncarea dumitale, nu, domnule?

— Ar trebui?

— Îhî. Chiar dac-o să vă spună c-o să vă dea masă bună, domnule, e mai bine să ai ceva în plus, nu-i aşa? Şi poţi s-o mănânci şi după, dacă-ţi mai rămâne.

Mi-am dat seama că vorbea cu temei.

— Poate ai putea să-mi spui ce-ar trebui să iau cu mine.

— O să merg să te-ajut să-ţi alegi proviziile. Şi-o să le şi car, aşa cum am promis. Eşti luptător, domnule? Aşa arăţi.

— Sunt cavaler, i-am zis.

Spuneam mereu lucrul ăsta pentru că ştiam că oamenii nu mă vor crede niciodată decât dacă voi crede eu însumi.

— Eu sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată.

Şi-a atins bereta cu degetele.

— Pouk Ochirău, domnule. La ordinele dumitale!

Ne-am dat mâna aşa cum se face pe-aici, fără să le scuturăm, ci doar strângându-le. Avea o mână tare ca lemnul, dar a mea era mai mare şi mai puternică.

— Un luptător poa' s-obţină un preţ mai bunicel, domnule. Fin'că poa' s-ajute la apărarea navei, mi-a explicat Pouk. Doar că în locul dumitale aş face mai întâi rost de-o spadă.

M-am gândit la Disiri şi am clătinat din cap.

— Ai deja una acolo unde stai, domnule?

— Nu, i-am zis. N-am de gând nici să-mi iau una de pe-aici. Poate un topor.

Îţi dai seama la ce m-am gândit imediat ce am rostit vorbele alea, aşa că am zis:

— Sau ceva de genul ăsta.

Ştiu cât de tâmpit a sunat.

— În Irringsmouth nu-i un armurier mai de nădejde decât Mori. Pot să te duc la el.

— Atunci hai să mergem. Dar vezi c-o să am nevoie şi de mâncare.

— Numa uscături, domnule, ş-afumături. Şi merele-s bune. Mai ales că le găsim uşor în perioada asta. Oleacă de bere, să ai ce bea. Parcă e mai bună decât un butoi cu apă, domnule.

— Dar vin?

— Ţi-l şterpeleşte echipajul, domnule, dacă nu-l păzeşti zi şi noapte.

Şi-a dus degetul mare la gură, sugerându-mi că marinarii trag la măsea.

— Sunt sigur că ştii bine toate astea, i-am zis.

— Că beau şi eu? Asta ai vrut să ştii, domnule? Eu nu.

După câte mi-am dat seama, vorbea cu sinceritate.

— Da' pot să te-ntreb de ce mergi la Forcetti? Nu c-ar fi treaba mea, dar întrebam aşa, din prietenie, domnule.

— Să intru în serviciul ducelui Marder, dacă pot. Va avea nevoie de un alt cavaler, iar dacă nu mă va dori pe mine, poate o să-mi spună cine ar avea nevoie de unul.

— Iaca am ajuns şi la Mori, domnule, a zis Pouk, arătându-mi o baracă lungă din care ieşeau câteva coşuri de fum. Ai putea să-ţi faci rost de-o spadă bună de-aici…

— Nu.

— Sau de un topor, domnule. Sau de ce ai nevoie. Ai pus ochii pe ceva?

Am clătinat din cap că nu, fără să fiu însă nici eu prea sigur.

— Mi s-a părut c-ai tresărit…

M-am prefăcut că nu am auzit vorbele lui şi am intrat în baraca lui Mori. Era mare şi întunecată, plină de mese pe care erau expuse arme şi armuri. Şi mai multe erau fixate pe pereţi – spade, pumnale şi cuţite de toate felurile, topoare de război şi toporişti, ciocane de luptă, ghioage şi biciuşti de fier. Coifuri care acopereau tot capul şi din cele care lăsau faţa descoperită. Cămăşi de zale, apărători pentru mâini şi alte feluri de zale. Pieptare din piele de bour, pantaloni din piele întăriţi cu ţinte de alamă, jambiere de pânză tare şi multe altele, mult prea multe să ţi le înşir aici, chiar dacă aş şti cum se numesc. Mănunchiuri de lănci, suliţe şi halebarde erau sprijinite în colţurile încăperii. Printr-o uşă largă de la celălalt capăt al camerei am văzut doi bărbaţi vânjoşi, cu şorţuri de piele, care lucrau la forjă. Unul ţinea cu cleştii o bucată de fier încins, în timp ce celălalt îl lovea cu ciocanul.

După o vreme, ne-a observat un bătrân care-i supraveghea pe muncitori.

— Văd c-avem un cavaler aici. Suntem onoraţi, Sir…

— Able de Inimă Înflăcărată. Dar pot să te întreb de unde ai ştiut că sunt cavaler, domnule? După hainele mele?

Bătrânul a dat din cap că nu.

— După poziţia corpului, Sir Able. După cum îţi ţii umerii mai ales. Însă mărturisesc că sunt unii aşa-zişi cavaleri pe care nu i-aş putea recunoaşte, a zis el oftând.

Pe vremea mea, cavalerii obişnuiau să păzească vadurile şi trecătorile. Îi ajutau pe călătorii sărmani şi se luptau cu orice alt cavaler care încerca să treacă.

— Nu cred c-am auzit de aşa ceva, am mărturisit eu.

— Toate astea au încetat acum vreo treizeci de ani. Dar a fost un obicei măreţ, cât a ţinut, pentru că-i trăda pe falşii cavaleri. Iar pentru mine era un obicei foarte bun, fiindcă mă alegeam cu o mulţime de spade şi de armuri.

— Ziceau că le-au găsit, nu-i aşa? a chicotit Pouk.

— Chiar aşa ziceau, marinare. Obiceiul ăsta se mai păstrează şi astăzi, la luptele dintre cavaleri. Câştigătorul îl lasă fără arme şi armură pe învins. Acesta îşi păstrează doar hainele, ca să nu plece despuiat spre casă. Dar armele şi armura revin învingătorului. La fel şi armăsarul de luptă, dacă supravieţuieşte şi, de cele mai multe ori, reuşeşte. Ia şi harnaşamentul – şaua, hăţurile şi restul. De multe ori, pretinde şi o răscumpărare. Acum, dacă vrei să cumperi ceva, o să chem un vânzător ca să aibă grijă de dumneata.

— Eu sunt cu Sir Able. Servitorul lui, adică… Chestia e, meştere Mori, că eu aş vrea să-şi ia o spadă. N-are şi zice că nici nu vrea vreuna, aşa că l-am adus până aici.

I-am explicat că aşteptam o spadă din altă parte şi că aveam nevoie de o altă armă pe care să o pot folosi până atunci.

— Da’ nu-i acelaş’ lucru! Căpitanul de pe *Neguţătorul din Miazănoapte* n-o să creadă niciodată că eşti cavaler dacă n-ai o spadă, domnule.

— Nu toate spadele mele sunt scumpe, Sir Able, a zis Mori. Pot să-ţi arăt o armă foarte bună, cu un mâner…

Am ridicat mâna ca să-l întrerup.

— Hai să zicem c-am jurat să nu port spadă.

A fost mai greu să continui, dar am reuşit până la urmă.

— Un topor mi-ar fi oricum mai folositor pe o navă. N-am dreptate?

Mori a căzut pe gânduri.

— Dar legământul ăsta îţi interzice să porţi chiar şi un paloş? Chiar acum am făurit unul foarte frumos.

— Nu a fost vorba de niciun legământ. A fost doar o scorneală. Voiam să vă fac pe Pouk şi pe tine să înţelegeţi ce simt. Eu… dacă îmi iau acum o spadă, n-am s-o mai capăt niciodată pe cea pe care sper s-o dobândesc. Iar dacă n-am s-o dobândesc, n-am s-o văd pe cea care îmi e menită să mi-o aducă. Aşa că fără spade. De niciun fel. Nu poţi să-mi arăţi nişte topoare? Ce poţi să-mi spui de cel cu două tăişuri, ăla cu mânerul galben?

— Un topor nu se compară niciodată c-o spadă, a insistat Pouk.

Ochii lui Mori au strălucit sub sprâncenele lui groase.

— Dar ăsta? am zis eu privind pe masă.

Avea un mâner lung şi o lamă îngustă. L-am ridicat şi l-am fluturat deasupra capului.

— La un capăt are o lamă, iar la celălalt un cap de ciocan, aşa că e şi topor şi buzdugan.

— Dacă-i spui căpitanului că eşti cavaler şi apoi o să te vadă cu ăsta, ne dă jos de pe navă în şuturi.

Mori şi-a pus mâna pe umărul meu şi mi-a zis liniştit.

— Vrei s-asculţi cu răbdare, Sir Able, la ce are de spus un om mai în vârstă? Eu nu sunt cavaler, dar am ani de experienţă în lucruri dintr-astea.

I-am zis că-l ascult cu plăcere, dar că nu doream nicio spadă.

— Nici n-o să-ţi zic să iei. Ai puţină răbdare şi lasă-mă să-ţi spun despre o altă armă, care deşi nu e o spadă, e la fel de bună în unele privinţe, iar în altele e chiar mai bună.

— Continuă, l-am încurajat.

— Lasă-mă să-ţi explic întâi utilitatea spadelor şi a topoarelor. Toporul e ca un buzdugan şi va fi foarte folositor împotriva armurilor grele. Poate crăpa un scut – câteodată –, dacă e mânuit de un om la fel de voinic ca dumneata. Dar dacă un bărbat cu o armură uşoară, sau chiar fără armură, se luptă cu un cavaler înarmat cu un topor, îl va omorî în cel mult două minute dacă are o spadă bună şi ştie să se folosească de ea. Cât despre buzduganul ăla, poate fi folositor când eşti călare şi-l foloseşti împotriva altui călăreţ. Dar pentru un pedestru – de

exemplu un bărbat pe corabie – e mai folositoare o vâslă, sau un harpon.

Pouk a mârâit satisfăcut.

— Servitorul dumitale are dreptate şi dacă ne referim la etichetă. O spadă este prin definiţie arma unui om nobil prin naştere. Acela care o poartă poate provoca la luptă pe oricine are la rândul său o spadă.

Am încercat să par că ştiam lucrul ăsta.

— Pot să prezint o situaţie ipotetică? Să zicem, de dragul discuţiei, că servitorul dumitale te-ar fi păcălit şi-ar fi ascuns o spadă printre bagaje. Ar fi ascuns-o atât de bine, că nici dumneata, nici altcineva n-ar putea s-o vadă. Şi la ce ţi-ar folosi, te vei gândi, după ce vei fi urcat pe navă?

— La nimic. Fiindcă aş arunca-o în apă imediat ce-aş găsi-o.

Pouk a bombănit ceva în barbă, în timp ce Mori a continuat răbdător.

— Înainte să o găseşti, Sir Able.

— Dacă n-aş şti că o am, nu mi-ar fi de niciun folos.

— Dar căpitanul şi echipajul te-ar considera cavaler?

— Poate că da, am zis eu ridicând din umeri. Dar nu datorită unei spade pe care n-au văzut-o niciodată.

— Acum ajungem la miezul problemei. Ce contează e să vadă spada. Nu contează spada în sine. Priveşte aici!

Mori a traversat încăperea şontâcăind şi a ales de pe masa aflată cel mai departe de uşă o teacă de lemn alb, bogat ornamentată, la capătul căreia se vedea un mâner de fier forjat.

— Ce am eu aici, Sir Able?

Mi-am dat seama că trebuia să fie vreo şmecherie, dar n-aveam nicio idee ce-ar fi putut fi, aşa că am răspuns:

— Pare să fie o spadă. E destul de scurtă, aş zice, şi, judecând după felul în care ai ridicat-o, nu poate fi prea grea. Lama e probabil subţire.

Am aşteptat să zică ceva şi fiindcă tăcea, am întrebat:

— Unde e păcăleala?

— Dacă e să vorbim de greutate, a chicotit Mori, să ştii că nu sunt chiar atât de nevolnic precum par în ochii unui

bărbat de vârsta ta, fiindcă mi-am petrecut multe zile făcând săbii.

— Vrei să zici că de fapt nu e spadă, a zis Pouk, care înaintase să se uite mai atent.

— Nu, nu e, a zis Mori care mi-a întins arma, fără să o scoată din teacă. E un buzdugan, un buzdugan folosit de Lothuringii care trăiesc în tărâmurile unde apune soarele. Mă-ndoiesc că mai există aşa ceva de partea asta a mării.

— Vrei să-l scoţi din teacă, Sir Able?

L-am scos. Lama grea de oţel avea patru tăişuri, fiind mai mult lată decât groasă, iar muchiile sale nu fuseseră ascuţite niciodată.

— Când a încăput pe mâinile mele, a zis Mori, mi-am zis că era cel mai ciudat lucru pe care-l văzusem vreodată. Dar am luat un coif mai vechi, unul deja îndoit şi care îşi pierduse închizătoarea de sub bărbie, dar care era încă destul de zdravăn, şi am încercat buzduganul pe el. Apoi mi-am schimbat total părerea, am ajuns să-l apreciez. Două piese de aur şi e al dumitale.

Văzându-mi expresia de pe chip, a mai lăsat din preţ.

— Sau o piesă de aur şi zece gologani, dacă îmi promiţi c-o să te întorci să-mi spui cum s-a comportat.

— Îl luăm, a hotărât Pouk.

Capitolul 16
NEGUŢĂTORUL DIN MIAZĂNOAPTE

— El este Sir Able de Inimă Înflăcărată, i-a explicat Pouk matelotului de pe *Neguţătorul din Miazănoapte.* Amândoi vream să mergem la Forcetti.

Marinarul şi-a întors privirea spre mine.

— Doriţi să împărţiţi o cabină, domnule?

I-am zis că va trebui să o văd mai întâi. Briza rece care prinsese să bată în port anunţând toamna mă făcuse deja să ridic gluga mantiei mele noi; o rafală de ploaie mă udase deja, iar *Neguţătorul din Miazănoapte* se zbătea, sălta şi tremura, de parcă ar fi vrut să ne spună ce simte.

— Urmaţi-mă, domnule.

Marinarul s-a întors şi a pornit-o în jos, pe o scară mică şi abruptă. I-am spus lui Pouk să intre el primul, fiindcă ştiam că, dacă nu rămâneam în aer liber, avea să mi se facă rău. Pentru un minut sau două am preferat să examinez corabia prova şi pupa vopsite în culori vii, cabinele, catargele zvelte cu vergile lor subţiri unde erau fixate pânzele ce stăteau acum strânse în jurul lor. Faţa-mi ardea şi eram bucuros că vântul era rece. Ştiam că puteam să vomit în orice moment şi mi-am jurat că aveam să-l oblig pe Pouk să cureţe dacă se întâmpla aşa ceva. Şi să-l omor dac-ar fi refuzat.

— Domnule?

Bineînţeles că el era. Privea în sus, de pe scări.

— Încerc să-mi păstrez arcul uscat, i-am zis eu şi mi-am făcut de lucru cu învelitoarea de piele unsă cu untură pe care o cumpărasem.

— Cabina-i o ţâră cam mică, a zis Pouk.

Era. Dacă intram toţi trei în ea, marinarul, Pouk şi cu mine, abia dacă mai aveai loc să te întorci.

— Ăsta e patul meu, domnule.

Marinarul s-a aşezat pe el, făcându-ne ceva mai mult loc.

— Acolo sus, e-al dumitale.

Patul de sus părea murdar şi emana un miros acru care acoperea până şi duhoarea care domnea peste tot sub punte.

— Cabina căpitanului e chiar acolo sus, m-a informat mândru marinarul. Cu excepţia ei, asta-i cea mai bună de pe vas.

Pouk s-a întors cu spatele la matelot. Şi-a fluturat un deget şi mi-a făcut cu ochiul.

— Dar cineva doarme aici sus deja, am zis eu. Cine e?

— Secundul nostru, domnule. Îl cheamă Nur.

— Dacă e să-i iau patul, înseamnă că trebuie să mă tocmesc cu el.

Pouk a rânjit aprobator.

— Eu hotărăsc, domnule, mi-a zis marinarul care părea să se fi supărat. Cât despre tocmit, n-o să existe aşa ceva. Două…

Mă hotărâsem, aşa că l-am întrerupt.

— Ai dreptate, nu facem niciun fel de înţelegere. N-aş dormi aici nici dacă m-ar încuia înăuntru. Arată-mi cabina căpitanului.

— Asta va trebui s-o facă el însuşi, mi-a zis marinarul care părea mai supărat ca niciodată.

— Atunci, să mergem să-l vedem!

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare, până când mi-am dat seama că eu trebuia să ies primul ca să poată ieşi Pouk şi marinarul. Aşa că am pornit, dar m-am lovit cu capul de pragul de sus al uşii micuţe şi a trebuit apoi să ies pe-o parte, fiindcă umerii nu-mi încăpeau altfel. Întâmplarea a fost atât de jenantă şi de dureroasă, încât pentru un minut sau două am uitat că aveam rău de mare.

Ajunşi pe punte, marinarul a ciocănit (destul de timid, mi s-a părut mie) la uşa căpitanului, în timp ce eu trăgeam prelung în piept aerul sărat şi rece.

— Căpitane?

Nu s-a auzit niciun răspuns. Mi-am dat seama că vântul se înteţise. Ploaia rece mi se lovea de faţă, unde era însă binevenită.

— Domle căpitan, a zis matelotul ciocănind din nou, o

idee mai puternic.

— O să fie o discuţie lungă, mi-a şoptit Pouk.

Când s-a deschis uşa cabinei, am zărit un bărbat între două vârste, murdar pe faţă şi cu privirea pierdută. A trântit repede uşa la loc.

— Trebuie să vă întoarceţi, mi-a zis matelotul, care părea brusc foarte satisfăcut. Mai veniţi şi mâine.

L-am împins într-o parte şi am bubuit în uşă. Căpitanul a deschis-o cu faţa înroşită de furie, dar eu l-am împins înăuntru şi-am intrat.

Comparativ cu cabina matelotului, asta părea cu adevărat spaţioasă, era lungă de patru paşi şi lată de vreo trei, aproape suficient de înaltă şi cu ferestre mari pe trei pereţi. Am arătat spre una dintre ele şi i-am zis:

— Deschide-o!

Căpitanul, care era complet dezbrăcat, se holba în gol, aşa că Pouk s-a grăbit să-mi facă pe plac.

— Văd doar un singur pat. Tu unde-o să dormi? l-am întrebat.

— Eşti cavaler?

Căpitanul şi-a luat pantalonii de pe spătarul unui scaun prins cu şuruburi în podea.

— Da. Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Mă îndoiesc, a zis căpitanul aşezându-se pe singurul pat din cabină. N-am auzit niciodată de tine.

— Ar fi înţelept din partea ta să te comporţi ca şi cum ai auzit, i-am zis eu. Începusem deja să mă obişnuiesc cu felul în care vorbeau oamenii aceia.

— Vrei să călătoreşti în cabina mea! a pufnit căpitanul. Aşa mi-a zis meşterul Kerl.

Ai dreptate din nou. Până la Forcetti.

— Dacă-ţi dau eu voie, a zis căpitanul cântărindu-şi fiecare cuvânt. Dacă-ţi dau voie, o să te coste şapte piese de aur. De aur adevărat. Plătite în avans, nicio leţcaie mai puţin de şapte. O să-ţi atârni un hamac acolo şi, pe legea mea, că o să ţi-l iei din calea mea în fiecare dimineaţă înainte de micul dejun.

Kerl venise şi el şi stătea în spatele meu, aşa că l-am

auzit chicotind.

Căpitanul s-a ridicat în picioare şi şi-a încheiat cureaua.

— Altfel, o să te învăţ eu, Sir Able de Beşină Ruşinată, cum trebuie să asculţi de cuvântul unui căpitan. De nu, n-am să te iau cu noi, pentru nicio sumă, şi-ţi dau răgaz să pleci de pe navă doar atâta cat îmi ia mie să ridic pânzele.

De sub saltea a scos o spadă curbată, făcută de Osterlingi.

— Sau te aruncăm în mare, a adăugat el.

L-am apucat de încheietură cu mâna stângă, iar cu dreapta am prins de garda spadei. Înainte să-i pot smulge arma din mână, pumnul lui Kerl m-a izbit, învârtindu-mă pe jumătate.

Am scăpat spada. M-am ferit de un alt pumn, după care l-am lovit pe Kerl în piept. Îmi aduc încă aminte sunetul pe care l-a făcut, ca un ciocan ce loveşte în ţăruşii de ancorare ai unui cort. Asta mi-a dat răgazul să arunc pe geam spada căpitanului.

Imediat ce-am scăpat de armă, s-a repezit la mine ca un taur. Dar s-a oprit după prima mea lovitură. A căzut, iar eu l-am ridicat şi l-am aruncat cu capul înainte pe fereastră, prinzându-l însă de gleznă când să treacă peste cercevea.

— Sir Able? Sir Able…

Mă uitam în jos la căpitan. Un val înspumat tocmai îi scăldase capul.

— N-ai face asta în locul meu, Pouk? De fapt, îl ajut. Era beat criţă, iar apa rece îl va trezi şi-l va face să se simtă mai bine.

— Am luat cuţitul, Sir Able. Pe-al marinarului, vreau să zic. Îl avea la cingătoare. Cred că nu l-ai observat, domnule.

— Ba bineînţeles că l-am văzut.

Am luat cuţitul şi m-am uitat la el.

— Dă-i-l înapoi! E-al lui!

Pouk m-a privit neîncrezător.

— Poate că-n gât, domnule. Şi-aşa respiră greu, doar că n-o să dureze.

— N-a-ncercat să mă înjunghie cu el, i-am spus lui Pouk,

aşa c-o să-l las să-l păstreze.

— O să te lovească pe la spate, domnule, fără să şovăie.

— N-nu, a mormăit Kerl.

— Ne-a dat cuvântul, Pouk, am zis eu, după care am privit din nou spre căpitan, care începuse să dea din mâini şi să scuipe apă.

Din cauza ruliului se lovise tare cu capul de navă.

— Dacă ne-a dat cuvântul, e de ajuns, am adăugat eu, după care am strigat: Meştere Kerl!

— Da, domnule, a răspuns Kerl cu răsuflarea tăiată.

— Bagajul meu e tot acolo unde l-a descărcat Pouk. Şi barcagiul e acolo, îşi aşteaptă banii. Plăteşte-l şi ajută-l pe Pouk să-mi aducă lucrurile aici.

— Am înţeles, să trăiţi, domnule!

Pouk a ieşit imediat pe uşa cabinei, iar Kerl s-a chinuit să se ridice în picioare, după care l-a urmat.

După ce-au închis uşa în urma lor, l-am tras pe căpitan înapoi.

— Ridică-te! i-am zis. S-ar putea să fiu nevoit să te pocnesc din nou.

A încercat să se ridice, dar a căzut la loc, aşa că l-am ajutat eu şi l-am trântit pe o masă.

— Poţi vorbi?

— E în regulă. Îs doar ameţit, da' o să treacă.

— Ar fi mai bine să lămurim situaţia înainte să se întoarcă ăia doi, i-am zis. Eu o să dorm aici, singur, până ajungem în oraşul ducelui Marder.

— Da, domnule! a murmurat el.

— Asta e altă chestie. Nu-mi mai spune domnule. L-am lăsat pe Pouk să-mi zică aşa, iar mai înainte mi s-a adresat aşa şi marinarul tău. Dar tu trebuie să-mi spui: „Da, Sir Able." Din când în când, ai face bine să-mi spui: „Da, Sir Able de Inimă Înflăcărată!" Când ai s-o faci, eu am să fiu foarte atent la ultimele două cuvinte.

N-a zis nimic, aşa că am continuat:

— Arată-mi limpede că m-ai înţeles, de nu, o s-ajungi iarăşi să atârni în afara ferestrei.

— Am înţeles, Sir Able de Inimă înflăcărată, a zis

căpitanul îndreptându-şi umerii. Înţeleg perfect ce-mi spui, Sir Able de Inimă înflăcărată.

— Foarte bine. O să-ţi plătesc trei piese de aur pentru cabina asta când ajungem la Forcetti. Asta dacă primesc cea mai bună mâncare de pe corabie, iar tu şi oamenii tăi mă veţi trata aşa cum trebuie tratat un cavaler. Vreau să-mi spui c-ai înţeles şi asta.

— Da, Sir Able de Inimă Înflăcărată!

Tremurând, s-a ridicat ţinându-se însă strâns cu ambele mâini de masa mică. Era fixată în podea, ca mai toate lucrurile din cabină.

— Te-nţeleg perfect, Sir Able de Inimă Înflăcărată!

— Dacă mâncarea nu e bună sau tu şi echipajul tău vă bateţi joc de mine pe la spate, am să-ncep să mai scad din cele trei monede de aur. O să decid cât şi…

S-a auzit un ciocănit în uşă.

— Un moment! am strigat eu, după care m-am întors spre căpitan. Eşti sigur c-ai înţeles ce ţi-am zis în legătură cu deducerile pe care o să le fac?

— Am înţeles, Sir Able de Inimă Înflăcărată. Poţi conta pe mine, Sir Able.

— Asta rămâne de văzut, i-am zis eu simţindu-mă mai rău ca niciodată şi aproape pe punctul de a vărsa. Acum am să te dau afară de-aici. Adună-ţi toate lucrurile – mă refer la haine şi la chestiile personale. Dar lasă păturile. Odată ieşit, nimic nu te va împiedica să-ţi aduni echipajul şi să-i înarmezi cu bâte şi cuţite.

A părut înfricoşat, iar eu m-am bucurat să văd asta.

— Ţine minte însă! Nu va fi de-ajuns să le spui să sară pe mine. Va trebui s-o faci tu primul, am spus eu, după care am deschis uşa. Acum şterge-o!

După ce Pouk şi Kerl mi-au adus bagajele, i-am dat şi pe ei afară. A trebuit să-l împing pe Pouk, care voia să-mi spună ceva, apoi am tras zăvorul de metal. După aceea, am scos capul pe fereastră şi am vomitat, iar după ce am terminat şi m-am curăţat, m-am simţit mai bine decât mă simţisem vreodată de când pusesem piciorul pe barca aia care se clătinase îngrozitor şi care ne adusese la bordul

Neguţătorului din Miazănoapte.

Înainte să continui, ar trebui să-ţi spun multe lucruri despre bărci şi despre corăbii (care sunt foarte diferite de bărci, deşi eu nu prea înţelegeam pe atunci lucrul ăsta) şi despre negoţul de-a lungul coastei, care e diferit de cel pe care-l faci când ajungi în largul mării. Dar adevărul este că nu ştiu prea multe despre lucrurile astea. *Neguţătorul din Miazănoapte* era o corabie mare pentru ei; doar cele mai mari aveau trei catarge. Vara mergea spre vest, aşa cum îi spunea şi numele, şi făcea negoţ printre insulele de acolo. Iama în schimb, naviga în lungul coastei Celidonului, făcând comerţ pe acolo, astfel încât să se poată adăposti în cel mai apropiat port atunci când vremea se înrăutăţea.

Osterlingii se aflau la est de noi şi veneau în lungul coastei ca să ucidă şi să fure. Ducele Indign încercase să-i oprească, dar ei îl omorâseră şi-i dărâmaseră castelul. Odată ce nu mai întâmpinaseră rezistenţă, prădaseră şi arseseră cea mai mare parte din Irringsmouth.

Capitolul 17
LA ANCORĂ

A doua zi dimineaţă, nava se clătina în toate direcţiile, în mare măsură aşa cum o făcuse toată noaptea şi în ziua precedentă, dar odată ce m-am ridicat din pat (avusesem un coşmar şi încercam să scap de el) am constatat că mă simţeam bine şi că mi-era atât de foame, încât aş fi mâncat şi paie. Privind pe fereastră, am văzut că ne aflam încă în port, iar zgomotele care mă treziseră indicau că pe punte era urcat ceva greu, care le dădea bătăi de cap marinarilor. Se auzeau pufnituri şi scrâşneli şi picioare desculţe alergând de colo-colo, dar mai ales o mulţime de strigăte. Şi mai era şi un scârţâit ciudat, pe care l-am pus pe seama vreunei păsări.

Se schimbase totuşi ceva în bine: răsărise soarele, iar vântul sufla cu căldura aceea cu care o face adeseori toamna, îmbiindu-te parcă să ieşi la o partidă de fotbal cu prietenii. M-am gândit atunci că, având braţele, picioarele şi umerii pe care-i aveam, aş fi putut juca pentru orice echipă profesionistă. Apoi m-am îmbrăcat şi mi-am încins la brâu cureaua buzduganului bizar pe care-l cumpărasem de la Mori. Prins la cingătoare, nu se deosebea de o spadă. Mi-am verificat arcul şi tolba de săgeţi. Păreau în regulă, dar am decis să le las în cabină pentru moment, laolaltă cu pelerina. Când aveam coşmaruri – şi asta se întâmpla cam în fiecare noapte –, ele se datorau mai ales firului pe care mi-l dăduse Parka. Se afla în cutia arcului, pe care o pusesem în cel mai îndepărtat colţ al cabinei, dar se pare că nu era suficient de departe.

Pe punte erau descărcate lăzi, butoaie şi cutii care fuseseră aduse la bord într-o barjă cu prova boantă, împinsă de patruzeci de vâslaşi. De catargul cel mai mare era fixat un fel de braţ de care atârna o roată prin care trecea o sfoară. Când încărcătura era grea, scripetele făcea mai mult zgomot decât un stol de pescăruşi care ţipă

şi se vaită. Cu ajutorul dispozitivului, reuşeau să ridice lăzile grele şi, una câte una, să le treacă prin bocaport şi să le aşeze sub punte.

Kerl a venit în fugă, ducându-şi mâna la beretă. Pouk era chiar în spatele lui, iar când l-am văzut, mi-am adus aminte că-i datorez un gologan.

— Sper că nu te-a deranjat zgomotul, Sir Able, a zis Kerl ducându-şi din nou mâna la beretă. Ne-am gândit că erai probabil treaz. Dar n-am vrut să te deranjăm. Ai vrea să iei micul dejun, domnule?

Priveam încă în jurul meu cu interes, dar am încuviinţat din cap.

— Să aduc micul dejun în camera dumitale, domnule?

Asta însemna că probabil nu trebuia să mănânc în cabină, sau cel puţin aşa am înţeles eu, aşa că am rămas puţin pe gânduri şi am zis:

— Nu ştiu prea multe despre nave ca asta, meştere Kerl.

M-a aprobat cu o căutătură speriată.

— Mă refer la construcţiile astea mari de pe punte. Una e în faţă, iar cea din spate e… camera mea.

— Da, domnule, Sir Able. Ele sunt pentru luptă, dacă trebuie să luptăm. Aia e teuga, iar celălalt e tambuchiul.

— Şi acoperişurile sunt drepte? Aşa apar. Mi se părea că aş fi putut avea o privelişte destul de bună asupra navei şi a portului de acolo de sus, unde aş fi fost în bătaia vântului şi a soarelui.

— Da, domnule, s-a grăbit să mă aprobe Kerl. De acolo se cârmeşte nava, domnule. De unde se vede roata aia.

— Acolo ar trebui să stai şi dumneata, domnule, mi-a zis Pouk, şi nu aici jos.

— Condu-mă acolo. Vreau să văd.

Pouk a luat-o înainte, iar Kerl mergea chiar în spatele lui. După câţiva paşi pe o scară îngustă am ajuns pe o punte înconjurată de pereţi de lemn, care aveau nişte firide dreptunghiulare destinate probabil arcaşilor şi suliţaşilor. Chestia asta se numeşte parapet, iar zidul spart pe care-l văzusem în Irringsmouth avea şi el asemenea deschizături, doar că acolo construcţia era din piatră. Pe

punte am văzut şi cârma, în faţa căreia era aşezat un postament pe care se afla busola.

Tot acolo era şi căpitanul, care bea bere şi mânca ouă cu costiţă, pâine proaspătă şi o salată din ridichi şi verdeţuri. S-a ridicat politicos imediat ce m-a văzut şi m-a salutat.

— Neaţa bună, Sir Able de Inimă Înflăcărată!

I-am zis şi eu bună dimineaţa.

— Pot să-ţi ţin companie, căpitane? N-am luat micul dejun.

După ce mi-a spus că da, i-am zis lui Pouk:

— Trebuie să stăm de vorbă după ce mănânc. Ţie ţi-au dat de mâncare?

— Da, domnule, a zis el ducându-şi mâna la beretă. Am halit.

— Atunci adu-mi un scaun, apoi du-te să vorbeşti cu bucătarul.

— Ia mâncarea mea, Sir Able, a intervenit căpitanul. E o plăcere pentru mine!

— Am s-aduc alta pentru domn' căpitan, s-a grăbit să zică Pouk, dacă-mi permiţi, domnule. Doar c-o să mai dureze un pic fiindcă bucătarul va trebui să pornească din nou focul.

Nu foarte sigur de el însuşi, căpitanul mi-a zis:

— Dacă ţi-e foame, Sir Able de Inimă Înflăcărată, poate doreşti să guşti din asta. Îmi păstram salata pentru sfârşit, Sir Able, iar de bucăţile astea două din farfurie nici nu m-am atins.

I-am spus că puteam aştepta.

— Dacă vrei să rămâi singur, Sir Able de Inimă Înflăcărată…

Am dat din cap că nu.

— Am o mulţime de întrebări şi vreau să ţi le pun în timp ce-mi iau micul dejun, iar tu ţi-l termini pe-al tău. Echipajul n-are nevoie de dumneata la treaba pe care-o fac acum?

— Să stivuiască încărcătura? a întrebat căpitanul clătinând din cap. Meşterul Kerl poate să-i supravegheze la fel de bine ca mine.

— Dar ai o cabină mai frumoasă decât a lui. Sau, mă rog,

aveai…

Căpitanul nu mi-a răspuns.

— Dumneata dai ordinele, iar Kerl face tot ceea ce-i porunceşti. Dar ce poţi dumneata să faci şi el nu?

— Cu toată onestitatea, Sir Able de Inimă Înflăcărată, recunosc că se descurcă la tot ceea ce fac eu. Şi o face chiar mulţumitor de bine. Eu sunt un navigator mai bun, dar şi Kerl se descurcă. Mă gândesc uneori că eu sunt un negustor mai bun şi că găsesc târguri mai avantajoase pentru noi. Nu cred că meşterul Kerl ar putea face cât profit fac eu, dar e un marinar de nădejde.

Întrebasem asta din cauza visului. Se făcea că mă aflam sub puntea principală. Era întuneric beznă, dar ştiam cumva că mama noastră de fapt nu murise, era acolo jos, legată şi avea un căluş la gură ca să nu poată scoate niciun sunet. Iar dacă o găseam, puteam să o eliberez şi să o aduc pe punte. Doar că acolo jos era şi căpitanul, care avea în mâini o frânghie cu care dorea să mă sugrume. Se mişca foarte încet, încercând să mă prindă de la spate ca să-şi arunce laţul în jurul gâtului meu. Şi eu încercam să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă, ca să nu ştie exact unde eram. Doar că mă împiedicam şi mă loveam frecvent de obiectele aflate în întuneric.

Aşa că m-am gândit cum ar fi fost să-l omor ca pe un tâlhar. Era atât de politicos în dimineaţa aceea, încât cred că ghicise cât de aproape fusesem să-l ucid. Dar în realitate mă ura de moarte şi ştiam că-şi dorea cabina înapoi. Kerl nu mi-ar fi dat nici pe departe asemenea bătăi de cap şi probabil c-ar fi putut să mă ducă la fel de bine la Forcetti.

În visul meu mai fusese cineva cu noi, acolo jos, cineva care nu se mişcase deloc şi nici nu scosese vreun sunet; nu ştiam însă cine era.

Pouk s-a întors cu un scaun, pe care i l-a dat căpitanului.

— Mă duc să fac patul şi să rânduiesc oleacă în cabina dumitale, dacă nu mai ai nevoie de mine acum, domnule.

I-am dat permisiunea, iar el a continuat:

— Ajunge doar să strigi, domnule, dacă ai nevoie de

ceva. Eu sunt chiar dedesubt.

— E un servitor bun? m-a întrebat căpitanul.

Adevărul era că nu ştiam, dar i-am zis:

— Mi-a fost de folos oricum. Şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii pe fel de fel de nave, dacă e să-i dăm crezare. Dar noi când o să ridicăm ancora?

— Mâine noapte, odată cu fluxul, Sir Able de Inimă Înflăcărată, dacă îţi e pe plac.

— Dar de ce nu astăzi?

— Trebuie să terminăm de încărcat. Vreau să zic, dacă ne dai permisiunea, Sir Able. Asta o să dureze azi şi mâine, dacă totul se desfăşoară în bună rânduială. Imediat ce am asigurat încărcătura în cală, vom ridica ancora.

Nu îşi reluase masa. Aştepta să fie adusă şi mâncarea mea.

I-am zis că mă gândisem la chestiunea aia. Puteam pleca chiar atunci, fără să mai aşteptăm fluxul?

A ridicat din umeri, apoi i-a lăsat să cadă.

— Asta mai depinde şi de vânt, Sir Able. Dacă ne binecuvântează Ran, poate că am putea pleca. Dar eu nu pot prevedea cum o să sufle vântul. Ştiu însă când va veni fluxul şi ştiu că el ne va duce până la mare, dacă-l lăsăm.

A aşteptat să zic ceva, dar eu mă gândeam.

— Dacă vrei să plecăm mai devreme, o să plecăm, Sir Able de Inimă Înflăcărată. Dar te previn că riscul să ne împotmolim va fi destul de mare.

— În mod normal, n-ai face aşa ceva.

Căpitanul a dat din cap.

— Atunci, să nu ne grăbim. Putem aştepta fluxul, aşa cum spui. Cât timp va dura să ajungem la Forcetti?

— Asta depinde, iarăşi, de vânt…

Chiar în momentul acela, bucătarul şi ajutorul lui mi-au adus micul dejun. Nu ştiam prea multe pe atunci despre ce se mănâncă pe o navă, dar ştiam destule de la Pouk ca să constat că-mi dăduseră câte puţin din ce avuseseră la îndemână. După ce farfuriile au fost înghesuite pe masa mică, iar bucătarul şi ajutorul lui au plecat la treaba lor, căpitanul mi-a zis:

— Dacă avem vânt favorabil, o să ajungem la Forcetti în două săptămâni, Sir Able de Inimă Înflăcărată. Dacă vântul e rău, mă rog, nu ştiu… o s-ajungem într-o lună, în două luni, niciodată…

Am zis că două săptămâni mi se părea al naibii de puţin şi am aşteptat să văd ce avea de zis.

— Putem naviga zi şi noapte, mi-a explicat el, iar dacă vântul ne e prielnic, putem înainta cu viteza unui cal la galop. Doar că în timp ce un călăreţ ar trebui să mănânce, să doarmă şi să se odihnească, noi putem naviga ca şi cum soarele ar fi sus pe cer.

Am început să mănânc.

— Apoi mai depinde şi de felul în care mergem, Sir Able. Vrei să rămânem lângă ţărm, ca să nu scăpăm uscatul din ochi niciodată?

— Îmi doresc să ajung cât de repede se poate, am zis eu după ce-am înghiţit, dar nu mi-ar plăcea să ne asumăm riscuri prosteşti.

— Oamenii obişnuiţi cu uscatul îşi doresc de obicei să nu piardă ţărmul din ochi, mi-a explicat căpitanul, fiindcă nu înţeleg cum ne putem orienta în larg.

A chicotit, după care a continuat:

— Câteodată nu ne dăm nici noi seama. Dar, în general, o facem. Iar în larg e şi mai sigur, şi mai rapid. Osterlingii şi furtunile reprezintă oriunde un pericol, dar pe coastă e mult mai rău.

Am dat din cap că înţeleg şi i-am zis că văzusem Castelul Albastru.

— Exact. De obicei nu se depărtează de coastă şi debarcă pe ici, pe colo. Locul pe care-l atacă este hotărât în funcţie de câţi sunt sau de cât de încrezători sunt. Vor carne, dar vor şi aur, şi uneori e greu de zis ce îşi doresc mai mult. Dacă văd o navă, o abordează şi încearcă s-o cucerească. Dar există întotdeauna mai multă carne şi mai mult aur pe mal decât în larg. Furtunile pot lovi şi lângă coastă, şi în larg, şi pot distruge cu uşurinţă o corabie. Doar că o corabie e distrusă în general când e lovită de stânci.

— Mă îndoiesc c-aş fi de cine ştie ce ajutor în timpul unei furtuni. Dar îi voi conduce pe oamenii tăi în luptă, dacă mă vor urma, am zis eu încredinţat că nu avea să fie cazul. Marinarii sunt înarmaţi?

— În general cu lănci. Dar şi cu topoare de abordaj, mi-a zis el.

Asta explica întrucâtva obiecţiile lui Pouk cu privire la toporul pe care dorisem să-l cumpăr.

Căpitanul şi-a dres vocea.

— Fiindcă tot veni vorba despre arme, mi-am adus aminte că trebuie să te rog ceva, Sir Able de Inimă Înflăcărată. Nu ai încredere în mine, ştiu. Şi nu-ţi fac o vină din asta, dar poţi să ai. Să lăsăm trecutul să fie trecut, dacă înţelegi ce vreau să zic.

I-am spus că asta era frumos din partea lui.

— Vom pleca mâine noapte. Pot să mă duc pe mal şi să-mi cumpăr o altă spadă? S-ar putea să am nevoie de ea.

Ei bine, am vrut să spun nu. Dar ştiam că, la o adică, ar fi putut lua oricând un topor din acela de abordaj sau vreo altă armă. Aşa că i-am permis să meargă.

Capitolul 18
SINGUR

După ce am inspectat tot vasul, m-am întors în cabina căpitanului. Pouk făcuse patul, frecase şi apoi măturase podeaua şi, când am intrat eu, despacheta lucrurile pe care le cumpărasem din port şi le aşeza în cufere şi în dulapuri. Am scos moneda pe care i-o promisesem şi am mai adăugat una, spunându-i că le merita cu prisosinţă. Merita chiar mai mult, ca să fiu sincer.

— Mulţam, Sir Able. Mulţam, domnule.

S-a înclinat atingându-şi bereta, gest pe care aveam să-l văd de nenumărate ori, deşi pe vremea aia nu ştiam asta.

— Nu trebuie să-mi dai mai mult de un gologan, domnule. O să-i iau însă, dacă vrei să mi-i dai. Dar o să ţi-i dau înapoi dacă vei avea nevoie de ei, domnule.

— Banii sunt ai tăi. Cum ţi-am spus, i-ai câştigat cu prisosinţă. Ai putea să prinzi un loc pe barca pe care o descarcă acum marinarii şi să te întorci în port, dar dacă vrei s-o faci, ar fi bine să te grăbeşti. Marinarii aproape au terminat.

Pouk a făcut semn că nu.

— Rămân aici, domnule, cu dumneata. Oricum eram în căutarea unei corăbii când m-ai pescuit pe chei. Am aruncat undiţa, dacă înţelegi…

— Ai de gând să mergi şi tu cu nava asta? l-am întrebat eu şi m-am aşezat pe pat.

— Da, domnule. Ca servitorul dumitale, domnule.

Văzând cum îl priveam, a adăugat:

— Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de dumneata, domnule. Eşti cel mai bun om pe care l-am văzut vreodată. Şi deştept şi sunt sigur că ştii o grămadă de lucruri din cărţi. Doar că uneori eşti cam credul, domnule. Am văzut eu când ne echipam. Te-ar fi jumulit şi ai fi plătit de douăzeci de ori cât face. Aşa că ai nevoie de cineva rău, de cineva care ştie cum stau lucrurile.

Asta m-a enervat. Nu eram supărat pe Pouk – de obicei era foarte greu să fii supărat pe Pouk –, ci pe oameni şi pe lumea în care fiecare încerca să înşele pe fiecare. Poate că simţeam asta din cauză că fusesem în Aelfrice; nu ştiu.

— Nu cu multă vreme în urmă eram doar un puşti, i-am zis lui Pouk. N-a trecut multă vreme de atunci şi, în multe privinţe, încă sunt un băieţandru.

— Bineînţeles, domnule. Eu sunt cel de care ai nevoie, domnule. Nu-s rău, aşa ca alţii, dar îs destul de rău. Pune-mă la încercare şi-o să vezi.

— Cât despre cărţi, să ştii c-am răsfoit câteva când eram în Irringsmouth, dar scrisul mi s-a părut a fi doar o mâzgăleală. Nu pot citi mai bine decât tine, Pouk.

— Dar ştii ce e în ele, domnule, şi asta contează de fapt.

— Mă îndoiesc, am zis eu oftând adânc. Ştiu încă asta: n-am nevoie de un servitor şi chiar dac-aş avea, nu-mi pot permite să-l plătesc cu un gologan pe zi.

— Ei, asta-i bună, domnule! Un gologan? Păi asta-i leafa unui marinar pe-o lună, sau a unui grăjdar sau… aproape a oricui.

L-am refuzat folosind cel mai ferm ton de care eram în stare.

— Aşa că io-s aranjat pentru două luni. Şi după aia pot să mai stau două. Numai că nu vreau plată, domnule.

A pus apoi pe masă cele două monede.

— Lăsă-mă să rămân şi o să-mi port singur de grijă. Oricum mi-am amestecat bagajele printre ale dumitale şi n-ai zis nimic.

Eram îngrijorat pentru aurul meu, cel din săculeţul care îmi atârna la cingătoare şi cel din săculeţul vechi, pe care îl purtam la gât pe sub haină. I-am spus că nu va putea să doarmă în cabină cu mine şi că nu aveam să mă răzgândesc.

A rânjit triumfător.

— Păi, nici nu voiam, domnule. Pot să dorm în faţa uşii, ca noaptea trecută. Aşa n-o să poată intra nimeni fără să mă trezească.

— Pe puntea de lemn?

Dormisem de multe ori pe piei de animale şi pe frunze moarte, dar nu-mi puteam imagina cum puteau Pouk şi alţii să doarmă pe scândurile goale.

— Pe punte, domnule? Ba se poate dormi, domnule. Am dormit aşa de nenumărate ori.

— Cavalerii dorm uneori în armură, i-am zis. Ce faci tu – ce fac marinarii – trebuie să fie mai greu. Dar ce-o să faci când o să plouă?

— Uşa are un soi de acoperiş, domnule. Poate că n-ai observat, dar este. De-aia e acolo, iar eu am şi-o bucată de pânză cu care să mă-nvelesc.

— Şi-o să mă slujeşti pe gratis? Te previn, Pouk, n-am să-ţi dau nimic.

— Da, domnule. Ai văzut doar gologanii, domnule. Ia-i dumneata. N-am să suflu o vorbuliţă.

— Am spus că n-am să te plătesc, nu că intenţionez să te jefuiesc. Banii sunt ai tăi acum.

Pe urmă m-am gândit la tâlharii pe care-i omorâsem, la coliba lui Berthold Viteazul şi la alte lucruri; apoi am zis:

— Pouk, eu cred că un cavaler adevărat trebuie să respecte proprietatea celorlalţi, dacă au dobândit-o cinstit. Dacă ar vrea cineva să mă jefuiască, m-aş lupta cu el şi aş putea chiar să-l omor. Dar cum aş putea s-o fac dacă eu însumi aş fi hoţ?

— Cre' că ai dreptate, domnule. Ai dreptate mereu, aproape…

— Aşa că ia banii şi pune-i bine. Îţi jur că dacă-i mai laşi pe masă, o să ţi-i iau.

A ezitat, apoi i-a luat în mână.

— Au încercat să mă bage în echipa de căutare, domnule. Secundul a vrut, domnule. Îl cheamă Nur.

— Ce echipă de căutare?

— Caută prin navă, domnule. Habar n-am daca-au găsit ceva.

Credeam că ştiam ce căutau, cu toate astea l-am întrebat.

— Un câine, domnule.

Văzându-mi faţa, Pouk a dat înapoi.

— Doar un câine mare, domnule. Omul de cart l-a văzut înotând până la navă şi apoi urcând la bord. Asta a fost noaptea trecută, domnule.

— Şi nu ştii dacă l-au găsit…

— Nu, domnule. Cum am zis, secundul mă tot bătea la cap să-i ajut să caute, da' eu aveam treabă să mut lucrurile căpitanului, ca să le aduc aici pe-ale dumitale. Mâncarea-i în cufărul ăla, domnule, iar berea e în colţ acolo, iar…

— Stai un pic, am zis eu ridicând mâna.

— Da, domnule. Vreau doar să spun că ăsta-i un alt motiv pentru care ai nevoie de mine, domnule. Echipajul o să vină să ciupească de pe-aici, domnule, când nu eşti în cabină, domnule. Mai ales din haleală. Doar că eu o să fiu aici, aşa că n-o să poată.

— Şi tu n-ai să ciupeşti? am întrebat eu încercând să zâmbesc.

— Ba bineînţeles că da, a răspuns Pouk părând şocat. Dar să hrăneşti unul nu-i acelaşi lucru cum e să hrăneşti douăzeci de mateloţi.

— Cred că ai dreptate. Şi s-ar putea să mai descoperi şi că poţi fura mult mai puţin decât crezi. N-au găsit câinele, Pouk, ştiu asta. Dar vreau să-i întrebi despre el. Găseşte-l pe Nur ăsta şi spune-i că vreau să ştiu.

— Da, domnule. Doar că mă munceşte o întrebare, domnule. Când eram pe mal şi ai văzut câinele ăla mare, domnule, ai…

— Las-o baltă.

Mă simţeam obosit şi voiam să fiu singur, fie doar şi pentru un minut sau două.

— Du-te şi întreabă-l pe secundul Nur, aşa cum ţi-am poruncit, apoi vino să-mi spui ce răspuns ţi-a dat.

După ce a plecat Pouk, am scos buzduganul pe care-l cumpărasem în Irringsmouth şi l-am privit cu atenţie. Cele patru colţuri ale lamei erau ascuţite ca un ciob de sticlă. Vârful era forjat în forma unui diamant pe care cineva îl pictase în roşu. M-am gândit să-l ascut, ca pe vârful unei lănci, aşa că am ieşit pe punte şi m-am adresat primului marinar care mi-a ieşit în cale. Mi-a zis că tâmplarul ar fi

putut avea o pilă şi l-am trimis s-o împrumute. Mi-a adus-o, dar când am încercat să ascut capătul lamei am văzut că pila nici măcar nu reuşea să zgârie metalul; aşa că mi-am zis că, dacă ascuţeam buzduganul, ar fi semănat prea mult cu o spadă. Disiri avea să-mi aducă o spadă, credeam eu, pentru că nu aveam; iar în momentul acela urma s-o revăd şi pe ea. Aşa că am renunţat să-mi ascut vârful buzduganului.

După aceea am baricadat uşa, mi-am scos aurul şi mi-am stivuit monedele pe masă, întrebându-mă ce dorise să-mi spună Pouk atunci când îl întrerupsesem. Că bravul cavaler Sir Able pălise când văzuse un mastif corcit? Că începuse să tremure de parcă văzuse o stafie?

Silueta mare şi întunecată pe care o văzusem când Gylf îi ucisese pe tâlhari, un câine la fel de mare cât un cal, cu bale curgându-i din bot şi colţi pe jumătate cât braţul meu, fusese câinele lui Valfather. Unul dintre câinii lui Valfather, fiindcă avea o haită întreagă. Nouă sau zece? Cincizeci sau o sută? Am început să mă gândesc la Valfather. Cum era, cum ar fi putut fi, dacă avea câini ca acela? Încă doream să ajung la castelul lui din cer. Din Cerr. Era o nebunie, dar asta voiam. Voiam să ajung acolo şi să o iau pe Disiri cu mine.

Şi încă mai vreau.

Pe urmă, m-am uitat la monedele mele. Le-am numărat şi le-am privit cu atenţie, comparându-le. Erau piese de aur, iar când le-am terminat de examinat aveam certitudinea că erau autentice. Când am împărţit banii, îi dădusem Ulfei şi tatălui ei toate monedele de cupru şi de alamă şi tot argintul. Le mai dădusem şi toate monedele străine, iar printre acelea multe erau de aur. Eu păstrasem monedele de aur, şi nu-mi părea rău că făcusem asta.

Unele erau puţin uzate, dar cele mai multe erau noi sau aproape noi. Am luat una nouă şi m-am dus cu ea la fereastră, ca s-o pot vedea mai bine în lumina soarelui. Pe o parte era imaginea unui buzdugan, nu ca al meu, ci unul mai elegant, prevăzut cu o coroană. Pe cealaltă faţă era chipul regelui văzut din profil, la fel ca pe monedele

noastre de douăzeci şi cinci de cenţi. Sub chipul lui scria ceva, probabil numele, dar nu puteam citi. Pentru mine, literele alea erau doar un şir de semne. M-am uitat la rege şi am încercat să-mi imaginez ce fel de om era, fiindcă ştiam că, deşi aveam să lucrez pentru ducele Marder, el i se supunea regelui. Era tânăr şi frumos, însă arăta dur şi părea să aibă un aer cumva încăpăţânat, ca şi cum ar fi făcut doar ce dorea, iar dacă nu-ţi convenea, era mai bine să nu-i stai în cale şi să-ţi ţii gura. La un moment dat, Pouk a ciocănit în uşă. Mi-am strâns aurul şi l-am poftit să intre. Mi-a zis că nu găsiseră câinele, iar secundul a spus că probabil sărise de pe navă sau că omul de cart avusese vedenii.

— E câinele dumitale, nu-i aşa, domnule?

I-am spus că nu şi că era doar un câine de care aveam grijă pentru altcineva. Nu m-am simţit prea bine minţind şi n-am putut suporta povara asta prea multă vreme, aşa că a trebuit să-l chem înapoi pe Pouk şi să-i zic:

— Ai avut dreptate, Pouk, chiar e câinele meu şi sunt destul de sigur că e încă pe navă. N-am să-ţi zic să-l cauţi. Dacă nu l-au găsit ei, nici tu n-o să-l găseşti. Dar vreau să pui o găleată de apă proaspătă în cală într-un loc în care să n-o dibuiască nimeni prea curând.

Mi-a zis că o s-o facă şi a plecat să-şi îndeplinească sarcina.

Cam asta e tot despre ziua respectivă, poate cu excepţia faptului că am rămas la bord tot timpul fiindcă eram sigur că, imediat ce aş fi coborât, căpitanul ar fi poruncit marinarilor să ridice ancora. În ziua aceea şi în următoarea am învăţat câteva lucruri despre nave şi despre munca marinarilor, în mare parte uitându-mă la ei. Dar şi întrebându-i pe Pouk şi pe Kerl tot felul de lucruri.

A doua zi, la două ore după ce s-a înnoptat, am ridicat ancora aşa cum îmi zisese căpitanul. Din cabina mea, am privit luminile din Irringsmouth pălind în spatele nostru până când n-a mai rămas decât marea întunecată şi unsuroasă. Curând aveam s-o înţeleg mai bine decât îi înţelesesem vreodată pe oameni; dar nu ştiam asta în

momentul acela. Apoi am început să iubesc marea – era ceva frumos şi periculos şi înşelător, ca Disiri.

După ce am pornit în larg, am rămas pur şi simplu în cabină. Poate că am scos Sfărâmătorul de Săbii din nou… nu-mi amintesc. Oricum nu l-aş fi putut vedea prea bine pentru că-mi ţineam cabina în întuneric aşteptând ceea ce credeam că avea să vină.

Într-un târziu, m-am gândit că, deşi în cabină nu erau nici computer, nici televizor, nici reviste, nici cărţi ca să citesc, aveam pene în sertarul biroului, hârtie şi cerneală. Mi-aş fi putut face notiţe sau liste sau orice altceva.

Aşa că am aprins una dintre lămpi, am scos instrumentele de scris din sertar şi am început să aştern pe hârtie cele mai importante lucruri care mi se întâmplaseră, cum ar fi portocalul spinos din grădină, Parka şi viziunea cavalerului care dispăruse în castelul în ruine. Am scris despre toate până la momentul în care m-a părăsit Disiri şi i-am găsit pe Disira şi pe Ossar. Atunci m-am gândit să renunţ.

Doar că s-a mai întâmplat un lucru. Când am luat lista pe care o făcusem, încercând s-o mototolesc şi s-o arunc pe fereastră, m-am uitat la ea. Şi dintr-odată am văzut că nu era scrisă aşa cum învăţasem la şcoală. Erau litere aelfe. Nu ştiam că puteam să scriu în aelfă, dar o făcusem şi, mai mult, puteam şi să citesc.

Capitolul 19
MAGAZIA DE FRÂNGHII

Acum cred că o să te supăr. Ştiu că am s-o fac, nu-mi place, dar trebuie să-ţi spun. N-am să-ţi povestesc despre lupta cu piraţii Osterlingi. E încă dureros şi ar fi şi mai dureros dacă ar trebui să scriu totul despre ea. Aşa că n-am s-o fac. Important e că s-a întâmplat şi ai aflat deja asta. Părăsisem portul abia de vreo trei zile.

Celălalt lucru important e că am fost înjunghiat. Îmi cumpărasem o cămaşă de zale şi un coif din Irringsmouth şi le purtam. Cămaşa nu era potrivită pentru un cavaler. Avea mâneci scurte şi abia dacă-mi cobora mai jos de talie; eu eram însă mândru de ea, iar în timp ce echipajul se pregătea de luptă, mi-am pus-o, după care mi-am aşezat pe cap şi coiful. Când am fost înjunghiat, am crezut că lama se strecurase pe sub ea. Doar că nu fusese aşa. Trecuse pur şi simplu prin zale. Am văzut asta mai târziu.

Într-o noapte, în timp ce mă aflam jos în magazia de frânghii şi ei credeau că aveam să mor, am visat lupta de la început şi căutam continuu o mitralieră pe care o pierdusem. Iar adevărul e că-mi aduc aminte mai bine visul decât ce s-a întâmplat în realitate şi se prea poate ca unele părţi să fie amestecate. Nu ştiu.

Înaintam pe cât de repede se putea, cu vele suplimentare întinse cu ajutorul unor prăjini legate de parapeţi, iar corabia spinteca marea, lăsând în urmă o dâră ca de frişcă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Osterlingii vâsleau însă din greu şi aveau o navă foarte îngustă cu patru catarge, cel din faţă fiind foarte înclinat înainte. Trebuie să fi avut cel puţin două sute de oameni la vâsle. Pe furtună, am fi putut scăpa de ei; ştiu asta acum. Dar marea era calmă, bătea doar o briză blândă, aşa că nu aveam nicio şansă.

L-am întrebat pe Kerl ce doreau de la noi, iar el mi-a explicat:

— Vor să te gătească şi să te mănânce.

Asta a fost doar în vis, sunt destul de sigur, însă oricum ăsta era adevărul. Ne voiau pe toţi, fiindcă aşa merg lucrurile pe aici. Devii cea ce mănânci şi cu cât eşti mai aproape de ceea ce mănânci, cu atât începi să-i semeni mai tare, dacă înţelegi ce vreau să spun. Uite, de pildă, Scaur şi Sha. Ei au mâncat o mulţime de peşti, dar asta nu i-a făcut să devină peşti, ci doar iuţi şi graţioşi şi cunoscători a tot ceea ce trebuie ştiut despre mare. Nu se plângeau niciodată că le sunt mâinile reci şi nu încercau să le încălzească în faţa focului. Dar când te atingeau, mâinile le erau reci ca apa de mare. Căprioarele sunt mai aproape de noi decât peştii şi, dacă mănânci multe, începi să miroşi mai bine, iar auzul îţi devine mai ascuţit. Ba poţi chiar să alergi mai repede. Aşa merg lucrurile şi uneori cred că trebuie să fie ceva în sânge, pentru că atunci când am băut sângele lui Baki, m-am vindecat foarte repede, în doar o zi şi ceva şi, în anumite privinţe, am devenit mai degrabă Aelf. Cred că încă sunt aşa.

Asta nu se întâmplase deocamdată. În momentul despre care-ţi spun acum contau doar Osterlingii. Sunt oameni, doar că nu precum oamenii obişnuiţi, mai ales cei de rând. Caanul şi prinţesa şi ceilalţi ca ei sunt destul de umani pentru că primesc tot ce-şi doresc. Însă Osterlingii mai comuni au feţe precum craniile descărnate, cu ochi oribili, cu care te privesc de parcă ar vrea să te sfredelească.

Acum am să spun ceva ce probabil că n-ar trebui să spun. Sunt şi foarte slabi. Poţi să le numeri coastele şi să le vezi toate oscioarele pe sub piele. În America, ne plăcea ca oamenii să fie slabi şi toate fetele pe care le cunosc încercau mereu să slăbească. La vest de munţi nu e aşa şi cred că e din cauza Osterlingilor. Bărbaţii trebuie să aibă muşchi şi umeri laţi, braţe mari şi groase, la fel ca picioarele, cam cum arată jucătorii de fotbal (n-ar trebui să avem şi capete tari precum căştile, dar destul de des cam aşa se întâmplă). Femeile trebuie să aibă sâni mari şi rotunzi, ca două grepfruturi, coapse arcuite şi multă carne pe braţe şi pe picioare. Idnn nu era aşa şi se poate ca ăsta

să fi fost motivul pentru care era încă nemăritată. Gaynor, în schimb, mă făcea mereu să mă gândesc c-ar fi putut să mai piardă vreo zece kilograme, doar că nu reuşeam să mă hotărăsc care părţi ale trupului ei le-aş fi dorit mai mici.

Cam aşa arată cei mai mulţi oameni din Celidon, locul în care ne aflasem înainte să ajungem în larg, iar asta îi făcea pe Osterlingi să vrea şi mai mult să ne ucidă. Adevărul era însă (şi nu ştiam asta atunci) că ar fi omorât şi-ar fi mâncat aproape orice: cai şi câini, şobolani şi pisici.

Plasa pe care o pregăteau marinarii pentru luptă era făcută din frânghii groase, menite să-i împiedice pe Osterlingi să se urce pe navă. Era o idee bună, fiindcă frânghiile erau greu de tăiat, iar prin găuri puteam trage cu arcul, aşa cum s-a şi întâmplat. Dar uşor-uşor frânghiile puteau fi tăiate, ceea ce Osterlingii au făcut, deci o plasă din lanţuri ar fi fost mai bună.

În vis, l-am putut vedea pe cel care m-a înjunghiat. Am văzut lama pumnalului venind către mine şi tot restul.

După ce am fost înjunghiat, am zăcut pe puntea corabiei Osterlingilor şi am sângerat şi am tot sângerat şi, după multă vreme, a venit căpitanul nostru, târându-şi picioarele, iar când a ajuns în dreptul meu mi-a tras un picior în faţă. Dar nu cred că lucrul ăsta chiar s-a întâmplat.

M-am trezit şi faţa nu-mi fusese lovită. Era Pouk, şi pentru un minut nu mi-am dat seama unde mă aflam (am crezut că eram acasă, în dormitor) şi nici cine era Pouk. Ştii cum e, uneori, când cineva te trezeşte în timp ce visezi.

— Sunt eu, domnule, Pouk Ochirău. Ţi-am adus nişte apă. M-am gândit că ai nevoie.

Am luat-o. Era felul ăla de recipient din lemn căreia i se spune căniţă.

— Nu e o apă prea bună, domnule, dar poţi s-o bei. Eu o beau. Ţi-au dat ceva de mâncare, domnule?

Îmi era greu să-mi amintesc. În cele din urmă, am spus:

— Nu prea cred. Am dormit mai tot timpul. Am visat.

Undeva, în adâncul minţii, încercam să-mi dau seama

cum se transformase patul meu moale într-un colac mare de frânghie.

— Bănuiam eu. O să-ncerc să-ţi aduc ceva, domnule. Bucătarul o să-mi dea ceva, dacă va şti că e pentru dumneata.

Era atât de întuneric în locul în care mă aflam, încât abia reuşeam să disting faţa lui Pouk. Atunci l-am întrebat unde eram, iar el mi-a zis:

— Căpitanul a vrut să te omoare, domnule, doar că noi nu l-am lăsat. Ne-am fi răsculat, domnule, dac-ar fi încercat. Da' aşa avea de gând, domnule. A venit până în locul în care erai căzut şi şi-a ridicat spada, domnule. Şi am simţit cum chestia asta s-a răspândit ca un freamăt pe toată nava; oamenii care stăteau pe jos s-au ridicat, ducându-şi mâna la topoare, cuţite şi lănci. Aşa că n-a putut, domnule, nu atunci. I-a pus pe unii să te care aici jos, domnule, şi pe Nur să-i supravegheze. Acum trebuie să plec, domnule, înainte să se prindă că am şters-o.

Pouk a devenit alt vis. L-am auzit spunând:

— O să-ţi aduc ceva. O să-ţi aduc.

Dar Osterlingii ne ajungeau din urmă, cu nava lor neagră şi îngustă ce sălta pe mare.

A venit un prieten şi m-a lins pe faţă.

Data următoare când m-am trezit, eram din nou eu însumi. Eram mic şi m-am speriat când am văzut cât de slăbit eram. În magazia de frânghii era umezeală; rana mă ardea, dar am tremurat acolo ore întregi.

— Iaca, aici, Sir Able. Mâncare de găluşte, domnule.

Am privit în sus în direcţia vocii pe care n-o recunoşteam. Era prea întuneric pentru a-i vedea faţa, dar am auzit un clinchet de metal şi am simţit un miros îmbietor. În secunda următoare, blidul a ajuns sub nasul meu, iar găluştele erau crocante la exterior şi moi în interior, pline de arome şi de grăsime. Minunate. Am

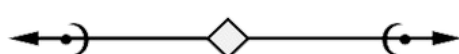
mestecat îndelung, încercând din răsputeri să nu înghit fără să mestec. După ce-am terminat de mâncat, l-am întrebat cine e.

— Bucătarul, domnule. Hordsvin e numele meu. Am luptat lângă matale cu satâru', Sir Able. Cu şorţu' pe mine şi l-am murdărit, dar nu de sânge de porc. Şi ajutorul meu s-a luptat, domnule. Surt îl cheamă. Acum stă de pază ca să nu mă prindă cineva. Are cuţitul meu ăla mare.

Am simţit cum îmi împinge ceva cald în pumn. L-am luat, am muşcat prea mult şi m-am înecat.

— Bea asta, domnule. A venit omul matale, Sir Able, da' mi-a fost frică să n-o halească el. Aşa că le-am adus eu, domnule. Astea-s specialitatea mea, Sir Able, domnule. O să las tigaia ici-şa cu capacu' pus, ca să n-ajungă şobolani la ele.

După asta, mi-am raţionalizat hrana şi am început să mă gândesc la ce aveam de făcut.

Când a venit din nou Pouk, i-am spus la ce mă gândisem, dar el a zis:

— Nu te poţi lupta cu el, domnule. O să te omoare, iar noi îl vom omorî pe el, dar asta n-o s-aducă nimic bun. Aşa că mai aşteaptă, domnule, până te mai întremezi.

— Şi dacă o să fiu şi mai slăbit? O să fac pace, dacă pot, dar dacă nu putem să ne strângem mâna, o să-i rup gâtul. Chiar a vrut să mă omoare?

— Da, domnule, a zis Pouk ruşinat. Trebuia să-l fi omorât atunci, dar n-am făcut-o. Dumneata l-ai fi omorât fără să te gândeşti la urmări. Doar că eu nu sunt ca dumneata, domnule, şi ştiu asta.

— Nici eu nu-s ca tine. Nu-s marinar. Ajută-mă să mă ridic.

— Eşti prea slăbit, domnule.

— Ştiu.

Simţeam că ar fi trebuit să fiu furios, dar nu eram.

— De asta te-am rugat să mă ajuţi.

M-a apucat de mâini şi m-a tras în sus.

— Sunt cavaler, i-am zis. Noi luptăm şi când suntem

slăbiţi.

— Ce e asta, domnule? am auzit vocea lui Pouk de parcă s-ar fi aflat la milioane de mile depărtare.

I-am spus că nu-i puteam explica, nu mai aveam destul timp. Am încercat să păşesc şi am căzut.

După asta m-am trezit în pat, a venit o asistentă şi mi-a spus că mă luptasem cu teroriştii şi toată lumea era atât de mândră de mine… Iar în spital cu mine era şi un câine. De-asta şi venise acolo, să mă întrebe dacă nu cumva îl văzusem.

Capitolul 20
SFĂRÂMĂTORUL DE SĂBII

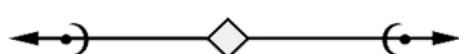
De afară se auzeau strigăte, în timp ce eu eram încă în magazia de frânghii. S-a deschis uşa şi în cadrul ei a apărut un marinar.

— Căpitanul, Sir Able. N-ai de ce să te îngrijorezi, domnule. Stăm noi de pază şi nu-l lăsăm înăuntru.

I-am spus că voiam să vorbesc cu căpitanul, dar uşa se închisese deja.

Apoi s-a lăsat din nou liniştea. Nu se mai auzeau decât scârţâitul scândurilor şi valurile care loveau molcom coca navei, lucruri pe care le auzeam de atâta vreme, încât aproape că nu le mai auzeam deloc.

Aveam o pătură şi o sticlă de brandy. Pătura era una dintr-ale mele, aşa-mi spusese Pouk, iar băutura o ciupise el din rezerva personală a căpitanului. Băusem ceva, dar mă făcuse al naibii de confuz, aşa că am jurat că nu aveam să mai beau niciodată.

— Sunt doar un copil, i-am spus lui Pouk printre înghiţituri.

N-a înţeles „copil”, aşa că i-am explicat:

— Un băieţel care a devenit bărbat după o noapte petrecută cu o femeie.

— Înţeleg, să trăiţi. Şi io m-am simţit la fel de multe ori.

Acum e momentul să mă opresc şi să-ţi mărturisesc că lucrul ăsta mi s-a întâmplat mereu. Am încercat să povestesc altor bărbaţi despre întâlnirea cu Disiri şi cum m-a schimbat ea. Iar ei mi-au spus că acelaşi lucru li s-a întâmplat şi lor. Doar că eu nu cred că li s-a întâmplat cu adevărat. Aşa au simţit. Şi eu am simţit, dar eu am simţit fiindcă mie chiar mi s-a-ntâmplat. Sunt convins însă că şi ei ar spune acelaşi lucru.

— Doar un băieţel, i-am spus lui Pouk. Un băieţel care a crezut că e un mândru cavaler.

— N-am văzut niciodată un om mai curajos decât dumneata, domnule, a zis Pouk pe un ton care arăta că ar fi fost gata să se lupte cu oricine l-ar fi contrazis. Păi, când Osterlingii au trecut de plasă, cine s-a dus după ei?

M-am oprit din mâncat încercând să mă gândesc la întrebarea aia.

— Câinele, desigur! Câinele pe care Nur nu l-a putut găsi.

— Nu, domnule! Dumneata ai fost. Noi, ăştilalţi, am venit în urmă şi nici n-am fi sărit la luptă dacă nu te-ai fi dus dumneata. Osterlingilor nici prin gând nu le-a trecut că avem un cavaler la bord. Aşa că i-am pus pe fugă într-o clipită. Când te-ai prăbuşit, ei fugeau deja.

Mi-a trebuit ceva vreme, dar mi-am amintit şi am dat din cap.

— Ţin minte. Sau cel puţin, aşa mi se pare. Aveam duşmani în faţă şi în ambele părţi. Îi loveam cu buzduganul pe care l-am cumpărat de la Mori. Dar unde este, fiindcă veni vorba? Ştii ce s-a-ntâmplat cu el?

— Probabil l-a luat căpitanul, domnule.

— Află, dacă poţi. Aş vrea să-l recuperez, i-am zis eu, după care m-am oprit o vreme ca să mănânc şi să mă scarpin în cap. Am nevoie de ceva pentru mâna stângă, Pouk. Un scut sau măcar un băţ cu care să pot să parez loviturile. A trebuit s-o fac cu buzduganul.

Am înţeles, domnule. O să mă uit eu după ceva.

— Atunci uită-te şi după arcul şi tolba mea cu săgeţi, dacă tot eşti pus pe căutat. Şi caută şi câinele. Mai este cumva la bord?

— Wyt l-a văzut aseară, domnule. Cică era tare slab şi saliva de parc-ar fi vrut să-l mănânce.

— Bine măcar că nu l-a prins căpitanul.

— Că veni vorba de căpitan, a zis Pouk tuşind. O să încerc, domnule, fiindcă probabil armele sunt la el. Vorbind însă de el, am aflat ce plănuieşte, domnule. I-a spus lui Mate, iar Mate i-a spus secundului şi Njors i-a auzit şi mi-a zis mie. Când ajungem în port, domnule, va plăti echipajul şi-i va lăsa pe marinari să plece la ţărm. El

crede că toată lumea va pleca, domnule. Doar că eu n-o s-o fac. El şi Mate o să vină aici să-ţi facă de petrecanie, dar eu voi fi cu dumneata.

— Nu. N-am de gând să-i aştept. Cât mai este până ajungem în port?

— Eu nu-s navigator, domnule, a zis Pouk ridicând din umeri. Poa' să fie cinci zile. Poa' să fie zece.

— Forcetti?

— Nu, domnule, Yens, domnule. Asta e ce-am auzit. Dac-ai terminat de mâncat, domnule…

— Nu.

M-am ridicat în picioare fără ajutor şi fără mari eforturi.

— Dă-mi aia înapoi. Am terminat de mâncat, dar mai am ceva treabă cu carnea asta fiartă pe care mi-ai adus-o.

— În locul dumitale n-aş vorbi aşa de tare, domnule. Ne-ar putea auzi căpitanul.

Nu-mi dădusem seama că ridicasem glasul, însă am vorbit şi mai tare.

— M-am tot străduit să fac linişte, aşa cum mi-ai zis, dar la ce bun? Căpitanul şi-a făcut planurile. Trebuie să-l opresc să le ducă la îndeplinire. Am nevoie de arcul meu, de îndată ce reuşeşti să pui mâna pe el. Arcul şi coarda, – coarda e foarte importantă. Şi de tolbă am nevoie, şi de cât de multe săgeţi, dacă găseşti vreuna.

— Am înţeles, să trăiţi, domnule.

Am deschis uşa magaziei.

— Gylf! am strigat eu tare, dar se pare că nu îndeajuns de tare. *Gylf! Aici, Gylf!*

— Domnule, cine e…?

— Câinele meu. Chiar e câinele meu, Pouk, până când fostul lui stăpân o să-l vrea înapoi. Nu l-am vrut fiindcă mi-era frică de el. Am încercat să scap de el la vadul râului Irring. L-am făcut să plece şi i-am zis să nu se mai întoarcă niciodată la mine, am zis trăgând aer în piept. M-a durut, dar am făcut-o.

— *Gylf! Aici, Gylf!*

Cred că Pouk ar fi rupt-o la fugă dacă nu l-aş fi înşfăcat.

— Am crezut că l-am speriat când tu şi eu ne-am

îmbarcat pe vasul ăsta.

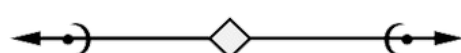
N-am mai zis nimic şi-am început să fluier.

— E noapte, nu-i aşa? am spus în cele din urmă. De aia e atât de întuneric aici. Nu se strecoară nicio rază de lumină.

— Da, domnule.

— O să vorbesc mâine cu căpitanul, după ce-şi ia micul dejun. Îi datorez măcar asta. Poţi să-i spui asta, dacă vrei.

Am auzit râcâitul unor gheare boante în cală şi am luat capacul tigăii în care Pouk îmi adusese de mâncare, după care am aşezat vasul pe jos pentru Gylf.

Cunoşteam bine cabina aceea şi ştiam că nu aveai cum să închizi uşa dacă nu erai înăuntru. În cazul în care căpitanul mâncase înăuntru, plănuiam să dau buzna când ajutorul lui Hordsvin intra ca să strângă tacâmurile; doar că nu s-a întâmplat aşa. Căpitanul a mâncat pe tambuchi, exact aşa cum mă aşteptam, iar Gylf şi cu mine am ieşit pur şi simplu din cală şi am intrat în cabină de parcă ne-ar fi aparţinut. Ceea ce, într-un fel, era adevărat.

Imediat ce am intrat, am găsit buzduganul pe care-l cumpărasem din Irringsmouth. Căpitanul a deschis uşa, ne-a văzut, a strigat după Kerl şi apoi (probabil din cauza faptului că stăteam pe scaun şi nu-mi văzuse buzduganul) a închis uşa şi s-a aşezat în faţa ei. Spada îi era sub saltea, ca şi înainte. O găsisem deja, dar o lăsasem acolo. L-aş fi putut împiedica fără probleme să ajungă la ea, însă n-am făcut-o. Când a luat spada, l-am întrebat:

— N-ai încredere în Kerl?

Căpitanul m-a privit fără să spună nimic. I-am spus lui Gylf să iasă la vedere, iar câinele mi-a dat ascultare. Stătuse într-un colţ întunecos şi a ieşit de acolo ca un fum maroniu, doar că era solid şi mârâia, arătându-şi dinţii.

— Te pot omorî, dacă vreau, i-am spus căpitanului. Te-am înfrânt înainte şi te voi înfrânge din nou. Gylf te-ar putea omorî singur, iar împotriva amândurora chiar că n-ai avea nicio şansă. Corabia asta e a ta? Aşa mi-au spus nişte marinari.

— Doar jumătate.

— Bine. N-o vreau. N-am vrut-o niciodată. Şi nici nu doresc să te omor.

M-am ridicat şi mi-am întins mâna spre el.

— Lasă spada deoparte. Nu cred că vom putea fi prieteni vreodată, dar nu trebuie să fim nici duşmani.

A stat acolo nemişcat, uitându-se la mine vreo jumătate de minut. Pe urmă şi-a pus spada pe pat şi s-a aşezat lângă ea.

— Sper că n-ai nimic împotrivă că mă aşez în propria mea cabină.

— E cabina mea, i-am zis, dar numai până când debarc la Forcetti.

— M-am aşezat ca să poţi să stai şi tu. Haide! Rana aia n-avea cum să se fi vindecat deja.

— Îmi vreau arcul şi banii. Cineva mi-a spus că sunt la tine, dar era prea speriat ca să intre aici şi să mi-i aducă. Aşa că am venit eu însumi. Spada aia e a ta şi mai ai probabil şi nişte bani care-ţi aparţin. Adu-i aici şi dă-mi partea mea. Nu doresc decât ceea ce-mi aparţine. Dă-mi banii înapoi, dă-mi arcul, cutia şi tolba cu săgeţi şi poţi pleca fără să ne luptăm.

A clătinat din cap că nu.

— M-am gândit eu că n-ai să fii de acord. În regulă, iată ultima mea ofertă. Eu şi Gylf o să mergem pe punte. Înainte de cartul următor, o ştergi din cabina asta şi laşi ce e al meu – banii, cutia cu arcul, armura şi aşa mai departe – undeva ca să le pot găsi. Aveam douăzeci şi două de monede de aur, majoritatea noi şi din aur adevărat, plus celelalte lucruri. Ai să faci asta?

Căpitanul s-a ridicat, iar Gylf a început să mârâie. Îmi era frică că nu se preschimbe din nou în spectrul acela întunecat care îi omorâse pe tâlhari, aşa că i-am spus să n-o facă.

— Îmi vei înapoia corabia şi încărcătura când vom ajunge în port?

— Desigur, i-am zis. Oricum, nu le-am vrut niciodată. Eu nu...

Căpitanul îşi trase spada. Am ridicat buzduganul la timp

ca să blochez lovitura. A sunat ca şi cum un ciocan mare ar fi lovit o nicovală. Următoarea lovitură probabil că mi-ar fi retezat capul, dar am blocat-o şi pe aceea. Nu mă ridicasem în picioare. Eram în genunchi, în faţa scaunului. A treia lovitură a venit foarte repede, iar lama spadei căpitanului s-a rupt. Atunci am hotărât să-mi botez buzduganul Sfărâmătorul de Săbii. Gylf a sărit pe căpitan imediat ce i s-a rupt spada şi l-a doborât, iar eu l-am lovit cu Sfărâmătorul de Săbii, sperând doar să-l las lat. L-am lovit însă prea tare şi lama în colţuri i-a intrat adânc în craniu. Când am scos-o, era murdară de sânge şi de creier. Am rămas privind-o neîncrezător şi gândul mi-a fugit la Disira. Am repetat „Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule” de vreo douăzeci de ori. Apoi Gylf m-a întrebat:

— Pot să-l mănânc?

Iar eu am ştiut că avea dreptate şi că trebuia să scăpăm de cadavru. Aşa că mi-am şters Sfărâmătorul de Săbii de haina lui şi l-am împins pe fereastră, după care am curăţat locul.

Pe urmă am ieşit pe punte şi am vorbit cu Kerl. I-am spus că de-acum el era căpitan, iar Nur îi era secund. I-am povestit cum căpitanul a sărit la mine şi ce s-a întâmplat pe urmă. I-am mai spus şi că, dacă voia să spună cuiva povestea asta când ajungeam la Forcetti, era în regulă din partea mea, dar *Neguţătorul din Miazănoapte* avea să fie probabil reţinut mult timp pentru proces.

Kerl a spus c-ar fi mai bine dacă toată lumea ar pretinde că bietul căpitan murise în timpul călătoriei şi fusese aruncat în mare. I-am răspuns că asta mă aranja de minune şi că, într-un fel, chiar ăsta era adevărul. Aşa că el a adunat echipajul, le-a zis marinarilor, dar nimănui n-a părut să-i pese prea mult.

La un moment dat, m-am gândit să-mi numesc buzduganul Sfărâmătorul de Ţeste sau ceva de genul ăsta, însă cu siguranţă s-ar fi găsit cineva să întrebe ce ţeastă sfărâmasem, aşa că am continuat să-i spun Sfărâmătorul de Săbii. Mai târziu i l-am dat lui Toug, iar el i-a păstrat

numele fiindcă aşa i-am poruncit.

Capitolul 21
APARIŢIA

În noaptea aceea, eu şi Gylf am discutat în cabina noastră. N-a spus el prea multe, nici atunci şi nici altădată, dar se pricepea să asculte, iar când zicea totuşi câte ceva era o idee bună de ascultat şi de meditat la ea ulterior. Chestiunea era că mă temeam că rana nu mi se va vindeca; dimpotrivă, aveam impresia că se agrava. Era fierbinte ca focul, iar când apăsam, din ea ţâşnea sânge amestecat cu alte chestii.

Eram speriat. Ştiu că n-am vorbit prea mult despre spaimă, dar m-am temut destul de des în timpul şederii mele în Mythgarthr. N-am de gând să mă întorc şi să-ţi spun de câte ori, fiindcă n-ar avea niciun sens. Şi, mai mult, unele dintre cele mai mari spaime m-au năpădit în împrejurări despre care nu ţi-am povestit. De exemplu, am plecat la vânătoare imediat ce am rămas să locuiesc cu Berthold Viteazul, şi am tras într-un urs, iar el m-a fugărit şi s-a urcat după mine în copac. N-aş fi crezut că un urs atât de mare se poate urca în copaci, şi era din cei bruni, nu era negru. Cred că urşii din pădurea Celidon sunt diferiţi de cei care trăiesc la noi acasă, fiindcă se puteau căţăra mai repede decât mine. Când a venit foarte aproape, i-am băgat o săgeată în jos pe gât, iar el a căzut din copac şi a fugit. Am fost atât de speriat, încât nu m-am putut da jos. Am stat acolo o bucată bună de vreme, tremurând. Scăpasem arcul în timp ce fugeam, iar ursul aproape că-mi smulsese braţul când i-am băgat săgeata pe gât.

În orice caz, eram speriat, iar Gylf şi cu mine am vorbit despre rana mea şi despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu ea. Mi-a zis că rănile adânci sunt cele mai periculoase, pentru că nu poţi să le lingi ca să le cureţi. Am râs pentru că n-aş fi putut ajunge niciodată cu limba acolo. Mai degrabă m-aş fi spălat. Dar mi-am adus aminte cum era

apa pe care-o aveam pe navă şi atunci i-am dat dreptate. Era mai bine dacă mă lingeam.

După o vreme, mi-am amintit că Berthold Viteazul îmi povestise că poporul Bodachan îl ajuta uneori să-şi vindece animalele bolnave şi că Aelfii de Pământ interveniseră ori de câte ori fusese posibil. Disiri era şi ea Aelf şi eram sigur că m-ar fi ajutat, dacă ar fi ştiut că eram rănit. Aşa că i-am spus lui Gylf că trebuia să luăm legătura cu nişte Aelfi care ne-ar fi putut ajuta, dar unde să găseşti unul, câtă vreme te afli pe o corabie în largul mării?

Gylf şi-a aşezat capul între labe şi mi-am dat seama că îmi ascundea ceva, aşa că i-am zis:

— Păi dacă ştii unde se află nişte Aelfi, ce-ar fi să-i aduci să mă ajute? Dacă nu vor dori, n-o să fiu într-o stare mai gravă decât cea în care sunt deja.

S-a uitat la mine o vreme, apoi s-a dus la uşă şi a început s-o zgârie ca să-l las afară. L-am lăsat. Se înnoptase binişor, răsăriseră luna şi stelele şi aveam exact atâta vânt cât era nevoie ca să se umfle pânzele. Acela a fost momentul meu preferat de pe navă.

Pe urmă, Gylf s-a strecurat pe lângă mine, fiindcă uşa era destul de strâmtă, a traversat puntea alergând, după care a sărit peste parapet. După ce s-a întors şi am vorbit, m-am dus din nou pe punte şi l-am întrebat pe Kerl dacă îi era frică de Aelfi.

S-a scărpinat în cap exact aşa cum fac şi eu uneori.

— Habar n-am, Sir Able. N-am văzut niciunul.

— O să vezi, i-am zis.

Apoi am arătat către marinarii care erau de cart. Dormeau toţi, cu excepţia cârmaciului. I-am spus lui Kerl să-i trezească şi să-i trimită sub punte, sub orice pretext ar fi crezut el de cuviinţă.

M-a privit surprins.

— Dar chiar trebuie să le dau un motiv, Sir Able?

I-am zis că nu, iar el a început să urle la ei ca să-i trezească. I-am cerut unuia să-l găsească pe Pouk sub punte şi să-l trimită la mine. Voiam să-l pun la cârmă, ca să-l pot expedia şi pe cârmaci la culcare. Aşa cum erau

vântul şi marea, aş fi putut cârmi eu însumi sau am fi putut lega pur şi simplu cârma ca să menţinem cursul. Pouk nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se întâmpla, şi nici Kerl.

După ce oamenii de cart au mers sub punte, Gylf a sărit din nou peste parapet. Pe urmă n-a mai fost mare lucru de făcut decât să aşteptăm, aşa că m-am aşezat pe o scară. Kerl era speriat. A venit la mine şi mi-a spus încetişor:

— Ăsta nu e un câine obişnuit, nu-i aşa, domnule?

I-am răspuns că nu.

— Iese la suprafaţă să respire, probabil, într-un loc unde noi nu-l vedem, domnule?

I-am spus că da şi curând s-a depărtat de mine. Luna era în primul pătrar şi-mi părea superbă. După o vreme, mi-am dat seama că avea cu adevărat formă de arc şi am văzut-o şi pe Prinţesă ţinându-l în mână. Nu ştiam nimic despre ea atunci, dar am văzut-o; cea mai importantă dintre fiicele lui Valfather. Berthold Viteazul spusese întotdeauna că Cerrul era a treia lume, iar oamenii de acolo se numeau Overcini. Văzând-o aşa, m-am întrebat despre prima şi a doua lume. L-am întrebat despre ele o singură dată, însă mi-a răspuns că nimeni nu ştia prea mult.

Am clipit, iar Prinţesa a dispărut. Mi-am adus aminte atunci că Berthold Viteazul îmi zisese că timpul se scurgea mult mai repede acolo sus, iar ceea ce vedeam noi se petrecea în ani pentru ei. Uneori sunt ucişi (am descoperit asta mult mai târziu), dar nu îmbătrânesc niciodată şi nu mor aşa cum murim noi.

M-am gândit atunci şi la lumea cea mai înaltă, prima lume. Mi s-a părut că a trăi acolo sus şi a privi în jos către restul lucrurilor trebuie să te facă să te simţi mândru. După o vreme, mi-am dat însă seama de ce impresia mea era greşită şi mi-am murmurat în barbă:

— Nu, nu te-ar face mândru, trufaş, te-ar face bun, dacă în tine ar exista măcar un strop de bunătate. În momentul în care am rostit cuvintele astea, mi-am dat seama că mă auzise Pouk, dar nu ştiu ce a înţeles el din ce spusesem.

Mă întrebasem cum ar fi fost dacă aş fi fost acolo singur-

singurel, doar cu iepurii şi cu veveriţele? Sau dacă aş fi fost singurul adult, iar restul ar fi fost copii? Desigur, aş fi putut să fiu ţanţoş şi să mă dau mare în faţa lor, dar asta aş fi vrut cu adevărat? Dacă unul era obraznic, l-aş fi putut pocni şi l-aş fi făcut să plângă. Eu însă eram cavaler. Ce fel de victorie ar fi fost asta pentru un cavaler?

Am hotărât că aş fi avut pur şi simplu grijă de copii cât de bine aş fi putut, sperând că într-o zi vor creşte mari şi vor deveni oameni cu care să poţi avea o conversaţie.

Probabil că am aţipit niţel în momentul acela sau poate că aţipisem deja. În orice caz, am visat că eram din nou copil şi că adormisem pe coasta unui deal. În vis, castelul zburător a traversat cerul pe deasupra mea şi m-a făcut să-mi amintesc cum trăisem odinioară într-un loc în care existau săbii, dar nu maşini.

M-am trezit fiindcă fusese cât pe-aci să cad, aşa că m-am dus să stau lângă Pouk. Undeva la vest am văzut un nor întunecat şi un om care-l călărea. Părea foarte mic, fiindcă era atât de departe, dar eu l-am văzut foarte clar: avea armură neagră şi călărea un cal mare şi alb care-şi întinsese gâtul, îşi deschisese botul şi părea că are ochi sălbatici. Copitele îi zburau din ce în ce mai jos, până când a părut că aleargă pe crestele valurilor.

— Uite! am strigat. E un călăreţ acolo, lângă stelele cele mai de jos. Îl vezi?

Pouk s-a uitat la mine de parcă aş fi înnebunit.

Kerl a privit în direcţia braţului meu.

— E Călăreţul Lunii, Sir Able. Îl vezi?

— Îl văd acum.

— Eu nu l-am văzut niciodată, a zis Kerl mijindu-şi ochii. Unii îl văd, aşa se zice.

— E chiar acolo, la două degete deasupra apei, lângă steaua aia luminoasă.

Kerl a scrutat din nou orizontul, apoi a clătinat din cap.

— Nu-l văd, domnule. L-am pus pe Nur să arate în direcţia pe care o indici şi a zis că-l vede şi el limpede ca lumina zilei, dar eu nu sunt dintre aceia care să aibă asemenea viziuni.

— Nici eu nu sunt.

— Ba eşti, Sir Able, domnule, a zis Pouk foarte încet din spatele cârmei.

Am început să le spun cât de clar se vedea şi cum l-ar fi putut observa oricine, dar dintr-odată nici eu nu l-am mai putut zări. O vreme am continuat să mă uit pe cer. Luna era nemişcată ca un arc strălucitor, dar ştiam că doar părea aşa. Nu era un arc, nu cu adevărat. Stelele erau încă pe cer şi se reflectau în apă, fiind acoperite doar când şi când de câte un nor. Era cu adevărat frumos. M-am gândit c-o să spun că nu era nimeni acolo, că nu văzusem decât văzduhul, dar n-ar fi adevărat. Ştiam că era cineva acolo, poate mai multe persoane. Însă la un moment dat nu i-am mai putut vedea.

M-am uitat probabil mai bine de o oră pe cerul nopţii, apoi au venit Aelfii. Erau la fel de reali ca orice fiinţă de pe navă. Unii aveau solzi de peşte, alţii cozi ca de peşte. Aveau culoarea albastru-închis. Dar nu ca cerul. Nu era bleumarin sau albastru-petrol. Era mai degrabă culoarea unei ape foarte adânci, deşi nici descrierea asta nu e destul de exactă. Era o culoare doar a lor. Iar ochii le străluceau ca nişte flăcări galbene, reflectate pe gheaţă. Aveau voci drăgălaşe, ascuţite şi strigau unul către celălalt sau către mare şi către navă. Cunoşteam majoritatea cuvintelor pe care le foloseau, dar nu înţelegeam ce spuneau şi nici n-aş fi putut să scriu cuvintele acelea.

M-am ridicat, sprijinindu-mă de parapet şi am strigat către ei fluturând din mână:

— Aici! Eu sunt Able!

S-au strigat unii pe alţii, gesticulând către corabie şi au înotat spre mine, scufundându-se, apoi revenind la suprafaţă în sărituri uneori la fel de înalte cât catargul cel mare. Îşi întindeau înotătoarele ca şi cum ar fi fost nişte aripi. I-am spus lui Kerl să arunce o frânghie peste bord, iar el s-a grăbit să-mi dea ascultare, dar n-au folosit-o foarte mulţi. Aelfii s-au căţărat pur şi simplu pe bordajele navei sau au sărit direct pe punte. S-au adunat destul de mulţi.

Mi-am dat jos cămaşa şi mi-am desfăcut bandajele ca să-mi poată vedea rana, iar ei au urcat în locul în care mă aflam, punându-mi o mulţime de întrebări la care nu aşteptau răspuns.

A trebuit să îmi dau eu seama ce să zic, aşa că le-am spus că voiam să mă vindece şi că aş fi făcut orice pentru asta. Şi, chiar dacă nu erau în stare să mă lecuiască, oricum aş fi făcut orice pentru ei.

— Nu, au zis. Nu, nu! Şi iar: Nu, nu, nu, viteazule cavaler. Nu-ţi putem cere să te lupţi cu Kulili pentru noi decât dacă eşti sănătos şi puternic. Bolnav şi slăbit n-ai nicio şansă şi vei muri.

— Vei muri… a repetat unul dintre ei ca un ecou.

Pe urmă a venit un Aelf bătrân, care arăta ca şi cum ar fi fost făcut din sticlă subţire şi albastră, cu păr alb zburlit şi barbă încâlcită care-i atârna până la genunchi. Toţi ceilalţi s-au dat în lături – era limpede că era un Aelf important. Mi-a luat faţa între mâini şi s-a uitat adânc în ochii mei. N-am putut să nu mă uit şi eu într-ai lui şi mi s-a părut că privesc într-o furtună stârnită la miez de noapte.

Când şi-a luat mâinile de pe faţa mea, într-un târziu, mi s-a părut că trecuse foarte mult timp. Ore.

— Vino cu noi în Aelfrice, mi-a zis el. Marea îţi va vindeca rana şi te va învăţa cum să devii cel mai puternic din neamul tău, un cavaler în faţa căruia nu va putea sta niciun alt cavaler. Vrei să vii?

Nu puteam vorbi, dar am încuviinţat din cap.

Imediat ce am făcut asta, opt sau zece fecioare Aelfe mi-au sfâşiat hainele. Mi-au luat centura şi Sfărâmătorul de Săbii şi toate celelalte lucruri şi, imediat ce au dat de piele, au început să mă sărute, chicotind şi dându-şi coate şi părând că se simt foarte bine. Una m-a apucat de mâna dreaptă, alta de stânga şi încă una mi-a sărit pe umeri. Nu părea mai grea decât câţiva stropi de apă, iar picioarele lungi şi subţiri pe care mi le-a înfăşurat în jurul gâtului erau la fel de reci ca roua de dimineaţă.

Am sărit toţi patru în mare. Cu toate că n-am vrut, am făcut-o. Totul era foarte straniu. Marea era ca o baltă

uleioasă în locul în care stătea nava, dar înainte să o atingem, apa s-a transformat şi am văzut valuri limpezi precum cristalul, precum fantome îmbrăcate în spumă albă, spectre împrăştiate peste tot, luminate de lună şi de stele. Am simţit un fior, de parcă aş fi sărit sub un duş cu apă rece. Am auzit răcnetul unui val imens care s-a închis deasupra noastră şi am ajuns imediat sub apă.

— Nu te vei îneca, mi-a spus cea din stânga şi a chicotit.

Nu-mi făcusem nicio grijă, deşi ar fi trebuit.

— Cel puţin nu atâta vreme cât suntem noi cu tine, nobile cavaler.

Asta mi-a zis fecioara aelfă care mă ţinea de mâna dreaptă; a râs, iar sunetul vocii ei mi-a adus aminte de nişte copii dezbrăcaţi care se joacă într-o baltă de pe plajă, rămasă după flux.

— Dar o să te părăsim.

Asta mi-a zis cea de pe umeri, apoi m-a tras puţin de păr ca să-mi atragă atenţia.

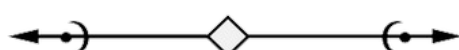
— Noi aşa facem!

Au râs toate trei o bucată de vreme. Au râs fără să fie răutăcioase, dar nici n-am simţit vreo urmă de bunătate în hohotele lor.

— Garsecg o să ne oblige, mi-au zis.

În jurul nostru înotau peşti stranii. Unii arătau periculos, alţii foarte periculos. Pe vremea aceea nu ştiam cui aparţineau. Am coborât şi n-am mai văzut lumina lunii şi a stelelor, iar lumea cu soare şi vânturi a început să mi se pară foarte depărtată. Cred că aşa trebuie să se simtă şi un astronaut; e atât de obişnuit cu asemenea lucruri, încât nu-şi poate închipui că le-ar putea pierde, iar când îi sunt luate, se întreabă cum de a ajuns în situaţia asta.

Eu asta mă-ntrebam.

Unii dintre peştii de acolo aveau dinţi ca nişte ace imense şi cei mai mulţi aveau pete şi dungi pe părţi, care străluceau roşu, galben sau verde. Am văzut un ţipar care arăta ca o frânghie în flăcări şi multe alte lucruri înfricoşătoare, ceea ce m-a făcut să le întreb pe tovarăşele

mele dacă locuiau acolo, fiindcă mie mi se părea că nimeni n-ar fi rămas de bunăvoie într-un asemenea loc.

— Locuim unde ne aflăm, mi-au spus ele, şi să ştii că ne numim Kelpii.

În clipa aceea au început să strălucească. Erau trei fete frumoase şi zvelte, care arătau de parcă ar fi fost făcute din lumină albastră. Mi-au arătat branhiile şi cozile şi ghearele lungi şi curbate care păreau la fel de ascuţite precum dinţii peştilor.

Capitolul 22
GARSECG

În gura unei peşteri subacvatice, l-am găsit pe bătrânul care promisese că mă va vindeca. Le-a făcut pe Kelpii să plece, ceea ce m-a bucurat într-un fel. Am vrut să ştiu unde ne aflam, iar el mi-a spus că eram în Aelfrice.

— Nu sunt cel mai bătrân din neamul meu, mi-a zis el, şi nici cel mai înţelept. Dar ştiu o mulţime de lucruri. Eu sunt Garsecg.

Mai târziu aveam să aflu că acela nu era numele lui adevărat; dar atunci l-am crezut şi când mă gândesc la el, tot *Garsecg* îmi vine în minte; de aceea am să continui să-i spun aşa. L-am întrebat cum avea de gând să mă vindece.

— Eu nu pot. Marea o să te facă bine. Vino cu mine şi am să-ţi arăt.

M-a luat de mână şi am înotat împreună până într-un loc unde fundul mării era la fel de cald precum apa dintr-o cadă de baie, iar bule de aburi suflau mâlul şi nisipul din crăpăturile stâncilor.

— Pe partea asta avem o falie, mi-a spus Garsecg. Ai mai văzut vreodată o falie?

I-am spus că nu.

— Priveşte!

Bulele au început să iasă mai repede, aruncând în sus bucăţi întregi de piatră, iar de undeva din adâncuri am auzit un bubuit, ca de tunet. Stânci albe, incandescente, au început să se ridice de pe fundul mării, făcând ca în jurul nostru să se adune nori de aburi care au alungat iute peştii şi crabii şi celelalte vietăţi, lăsându-ne în urmă doar pe noi.

Asta a continuat timp îndelungat; treptat, zgomotul acela s-a transformat într-un fel de sforăit de uriaş, de parcă Gilling ar fi zăcut acolo într-un pat la fel de mare ca o casă. Stâncile au încetat să mai ţâşnească în sus şi au început să stea locului. Am suit, ca să vedem ce s-a întâmplat şi am descoperit o insulă de piatră, care avea în

centru un fel de bazin. Nişte păsări începuseră deja să-şi facă acolo cuiburile, iar marea atingea plaja de stâncă gri aşa cum o pisică linge farfuria cu lapte.

Au început să crească iarba şi copacii, care şi-au trimis rădăcinile adânc în pământ în căutare de apă proaspătă, lărgind crăpăturile din stâncă. Pentru o secundă, mi s-a părut c-o văd pe Disiri alergând dezbrăcată printre copaci.

Am vrut să fug după ea, dar Garsecg m-a prins şi asta a dus la un fel de îmbrânceală. Asta a fost singura dată când m-am luptat cu Garsecg.

Alte păsări, pe care le adusese Disiri, s-au cuibărit şi ele în copacii din care au început să cadă nuci pe care crabii care veniseră la mal s-au grăbit să le mănânce. Garsecg a luat un crab şi l-a mâncat aşa cum mănânci o pralină. Eu n-am putut fiindcă mi-era frică de cleşti.

Insula s-a făcut din ce în ce mai frumoasă, dar şi din ce în ce mai mică, până când a coborât sub mare, iar valurile s-au închis deasupra ei, ca şi când n-ar fi existat acolo niciodată.

— Acum ai văzut o falie, mi-a spus Garsecg. Ai văzut vreodată cum se prăbuşeşte un pisc?

I-am spus că nu şi am început din nou să înotăm. Când am ajuns la piscul care avea să se prăbuşească, ne-am căţărat pe stâncă până am ajuns în vârf.

Vântul bătuse încă de la început, dar devenea tot mai violent. Curând a ajuns să urle atât de tare, încât nu te mai puteai auzi gândind. Valurile erau din ce în ce mai mari şi loveau piscul cu forţa unei locomotive, stropindu-ne şi pe noi; uneori, apa trecea de vârful stâncii.

Piscul a început să se clatine atunci când valurile au început să arunce în el cu bolovani, pietre imense care loveau ca nişte ciocane şi apoi cădeau în apă pentru a fi ridicate de următorul val. Odată, de Halloween, am aruncat cu pietriş în geamuri; situaţia de acum m-a făcut să mă gândesc la acel episod, dar atunci nu realizasem cât de îngrozitor era, iar acum mi s-a părut că eram doar un puşti sub apele mării şi aruncam cu pietre. Totul a devenit atât de rău încât a trebuit să coborâm de pe pisc şi să ne

retragem undeva departe, pe uscat. Chiar şi acolo însă, vântul mă făcea să mă gândesc la un cavaler, un cavaler imens ce călărea un cal uriaş printre oameni obişnuiţi precum mine şi Garsecg, pe care îi spinteca cu spada lui imensă. Ştiu că poate părea o nebunie, dar la asta m-am gândit.

Apa s-a ridicat la fel cum o făcuse de sute de ori. A acoperit piscul, însă când s-a retras, am constatat că stânca aceea ascuţită dispăruse cu totul.

M-am dus până la margine şi m-am uitat în jos. Nu era tocmai uşor să-ţi menţii echilibrul în bătaia vântului, dar am reuşit – n-aveam încotro – şi undeva, dedesubt, am putut vedea ce mai rămăsese, o grămadă de pietre care se micşorau de fiecare dată când un val se izbea de plajă. Garsecg a venit lângă mine. După un minut, şi-a ridicat mâna făcută căuş, ca să pot vedea ce era în ea. La început am crezut că nu era nimic. Dar era apă. Doar apă. M-a întrebat dacă înţelegeam.

— Cred că da, i-am răspuns.

— Şi insula? m-a întrebat el după o bucată bună de vreme.

— Trebuie să fiu precum marea, nu-i aşa? Ea aşteaptă, e perseverentă şi acoperă apoi locul vătămat.

— Iar piscul?

— Apa nu înseamnă nimic, dar apa în mişcare e mai puternică decât piatra. Ăsta e răspunsul corect?

— Vino cu mine, mi-a zâmbit Garsecg.

Ne-am întors în mare, înotând pe deasupra de data asta – săream peste valuri sau ne lăsam purtaţi de curenţi.

— Sângele tău e marea, mi-a zis Garsecg.

Pentru câtva timp, nu am înţeles ce spusese, dar pe măsură ce înotam, totul a început să capete sens. La început m-am gândit că era o nebunie, pe urmă mi-am zis că s-ar putea să aibă dreptate, iar în final am ştiut că vorbise cu temei – puteam simţi marea dinăuntrul meu aşa cum o simţeam şi pe cea din afară. Am continuat să înotăm până când am simţit cu toată fiinţa mea că eram una cu marea.

Lucrul ăsta e în continuare adevărat: sunt una cu marea. Kelpile şi ceilalţi Aelfi ai mării spun că şi ei simt la fel, însă mint. Pentru mine e chiar adevărat, aşa cum e pentru Kulili. Pot să fiu senin şi zâmbitor multă vreme. Dar pot să mă învolburez sălbatic, aşa cum am făcut când ne-am luptat cu Fiii Furiei în trecătoare. Uriaşii au fugit din calea mea, iar cei care nu au făcut-o au murit.

— Prin puterea mării, viaţa a părăsit marea. Creaturile apelor au putut să o părăsească fiindcă au luat viaţa cu ele. Sunt o creatură a mării în pântecele mamei, iar ea a fost o creatură a mării înăuntrul Mamei sale, iar eu voi rămâne o fiinţă a apelor atât cât voi trăi. Regele ştie probabil lucrul ăsta, exact aşa cum îl ştiu şi eu, fiindcă şi-a gravat un Nykr pe scut.

— E fratele meu, să ştii, a zis Garsecg.

Înotam amândoi din răsputeri, dar mi-am întors capul spre el.

— Poţi să-mi citeşti gândurile?

— Câteodată.

— Dar tu eşti Aelf. Regele nu e om, aşa ca mine?

— Ba da.

M-am gândit la asta pentru o vreme, dar n-am reuşit să mă lămuresc.

Garsecg a prins ceva din gândurile mele şi mi-a zis:

— Când un bărbat din neamul meu ia o femeie din neamul tău, să ştii că se poate naşte un copil.

— Bine, am zis eu, deşi tot nu pricepeam.

— Fiecare copil are ceva de la mamă şi ceva de la tată; cu excepţia monştrilor, fiecare copil este fie de sex masculin fie de sex feminin.

Ne-am oprit ca să ne odihnim, plutind pe spate pe marea calmă.

— Eu m-am însoţit cu o femeie aelfă, o femeie pe care o iubesc aşa cum n-o mai iubeşte nimeni pe Pământ, am zis eu.

— Ştiu asta.

— Oare o s-avem copii?

— Nu pot să-ţi spun.

— Dar dacă am avea, am continuat eu constatând că nu mă gândisem niciodată la asemenea lucruri. Dacă e băiat, va ajunge bărbat aşa ca mine?

— Ar putea fi şi bărbat Aelf. Până nu se naşte, nu ai de unde şti.

— Şi dacă e fată?

— Exact la fel. Tatăl regelui s-a împreunat cu o femeie din rasa mea. La fel cum ai făcut şi tu cu fecioara aelfă.

Am constatat că Garsecg nu ştia chiar totul şi, ca să fiu sincer, m-am simţit destul de bine.

— Din căsătoria lor s-au născut trei copii, unul ca mine şi doi ca tine.

— Trei?

Garsecg a dat din cap.

— Numele surorii noastre este Morcaine.

Când am pornit să înotăm din nou, m-am pregătit în sinea mea pentru un drum lung, ca anterior. Acum îmi dau seama că Garsecg dorise să ne odihnim chiar înainte de a ajunge la destinaţie. Ştia despre scări şi era conştient că am fi putut fi nevoiţi să luptăm. Khimairele ar fi putut să nu-l recunoască, iar el să nu le poată spune cine era. În orice caz, eu abia ce mă-ncălzisem când el s-a oprit, arătând cu degetul:

— Aia este insula căreia marinarii voştri îi spun Insula de Sticlă, mi-a zis el, după care, curând, am ajuns acolo şi am început să ne căţărăm pe nişte stânci ascuţite şi lucioase, care aruncau licăriri stacojii, aurii şi vişinii în lumina soarelui, deşi se poate să fi fost şi multe alte culori, mai frumoase decât te-aş putea eu face vreodată să crezi.

— Păi şi se cheamă Insula de Sticlă din cauză că e făcută din sticlă? l-am întrebat.

— Nu e din sticlă, ci din opal, a zis el clătinând din cap.

— Piatra Dragonului.

— Cine ţi-a spus asta? m-a întrebat, fără să se uite la mine.

Ştiam de la Berthold Viteazul. I-am spus că fusese fratele meu.

— Acum e mort, sau cel puţin aşa cred.

— Înţeleptul Berthold. Dacă nu eşti sigur că a murit, hai să sperăm că e încă în viaţă.

I-am povestit lui Garsecg cum am căutat corpul lui Berthold Viteazul fără să-l găsesc.

— Mulţi au căutat şi insula asta, dar cei care o fac, n-o găsesc niciodată. Câţiva au zărit-o din întâmplare şi doar foarte puţini marinari au acostat aici.

Am avut senzaţia că Garsecg ştia mai multe decât îmi spunea, aşa că l-am întrebat ce se întâmplase cu marinarii.

— Diverse lucruri. Unii s-au întors întregi la navele lor. Unii au pierit. Unii au rămas cu noi, iar alţii au mers în alte locuri. Vezi turnul?

Îl vedeam, fiindcă era imens. Cineva construise un zgârie-nori care stătea singur în mijlocul insulei aceleia mici, iar prima întrebare care mi-a venit în minte a fost de ce îl făcuseră atât de înalt. Nu exista nimic împrejur care să-l fi stânjenit să se extindă. Doar că, de fapt, exista. Era marea. Insula nu era prea întinsă, aşa că dacă voiai să construieşti ceva imens, trebuia să clădeşti în sus.

Era rotund, numai cu puţin mai larg la bază şi se ridica precum un ac, mai înalt decât cel mai înalt dintre munţi.

— Constructorul era din a şasea lume, din Muspel, mi-a zis Garsecg. Ai mei nu construiesc niciodată aşa ceva decât dacă e musai. Dar uite că au făcut-o. Din turnul ăsta, Setr a vrut să subjuge sfera asta, căreia tu îi spui Lumea de Dedesubt.

I-am spus că o numeam mai degrabă Aelfrice.

— A construit şi turnuri mai mici, şi cetăţi pe multe coaste. Sora mea mai locuieşte din când în când în una din ele.

— Şi tu nu?

— Aş putea, dacă aş vrea.

Garsecg s-a ridicat pe ceea ce am crezut că era doar o altă stâncă alunecoasă şi apoi a plecat.

Când nu l-am mai putut zări, l-am auzit întrebându-mă:

— Cum e rana?

Am căutat-o cu degetele, dar n-am mai găsit-o.

— E vindecată?

Când l-am ajuns din urmă, i-am zis:

— Am o cicatrice, dar rana s-a închis şi nu mă mai doare deloc.

— Cicatricea va dispărea. Din când în când, şi pescăruşii pot vedea stâncile de sub apă.

— Înţeleg. Dar sunt cu adevărat acum cel mai puternic cavaler din lume?

— Asta numai tu poţi să ştii.

— Atunci înseamnă că sunt.

Nu m-am simţit mai puternic atunci când am spus-o, dar ştiam că eram foarte, foarte puternic şi foarte, foarte iute. Nu ştiam exact cât de puternic şi cât de iute, însă mai ştiam că o parte din toate astea se datora lucrurilor pe care mi le făcuse Disiri, iar cealaltă se datora mării şi faptului că înţelesesem cum era şi că exista în mine, iar valuri de sânge se spărgeau de plajele timpanelor mele. Dar o parte eram doar eu şi, de fapt, partea despre mare eram eu; fusese acolo tot timpul, deşi nu realizasem niciodată.

Mi-am oprit şirul gândurilor atunci când am văzut scara. Părea un fel de pânză de păianjen, aşa cum brăzda turnul imens, întinzându-se până sus într-o reţea fină. Soarele şi sclipirile pietrei făceau ca scara să pară făcută din foc. Ai fi vrut să ai ochelari de soare sau chiar o mască de sudor. Eu mi-am mijit ochii şi mi-am pus mâna streaşină la frunte, dar pe Garsecg nu părea să-l supere deloc lumina.

— Setr a adunat aici cele mai înfricoşătoare arme ale lumii noastre, ca noi să nu-i putem rezista. El, care putea sfărâma munţii, nu ne-a permis nici măcar să avem câte un pumnal. Cu toate astea, până la urmă l-am biruit.

Am vrut să ştiu dacă Garsecg credea că Setr avea să se întoarcă.

— Se mai întoarce din când în când, dar fuge din nou când ne adunăm forţele. Tu ne-ai alunga din Lumea ta de Mijloc, dacă ai putea, Sir Able?

M-am gândit la Disiri şi am negat cât de convingător am putut.

— Mulţi ar face-o. Mulţi se năpustesc asupra noastră

chiar şi-acum. Cu toate astea, o să ne întoarcem într-o zi. La fel va face şi Setr.

— Dar armele despre care vorbeşti… sunt încă aici?

— I-am jefuit colecţia de arme timp de o mie de ani, iar armele pe care le-am luat de acolo sunt răspândite în toate lumile.

— Înseamnă că nu mai e niciuna.

Când a vorbit din nou, Garsecg avea o voce atât de pierită, încât abia am putut-o auzi.

— La câte arme sunt acolo, se poate spune că stiva abia dacă s-a diminuat puţin.

Capitolul 23
PE SCARĂ

— O să-ţi aduci cu siguranţă aminte, mi-a spus Garsecg când am ajuns la baza scării, că ţi-am spus cu sinceritate că eu nu te pot face bine, dar că marea îţi va vindeca rana dacă vei veni în Aelfrice cu mine.

Am încuviinţat din cap şi m-am pipăit din nou ca să văd dacă rana dispăruse cu adevărat.

— Ţi-am promis, de asemenea, că vei fi cel mai puternic din neamul tău. Aşa eşti, dar asta nu e isprava mea, ci a ta şi a mării.

— Încerci cumva să mă faci să fiu nemulţumit de ceea ce s-a întâmplat? Nu poţi. Îţi sunt dator. Îţi voi fi dator tot restul vieţii, i-am zis eu.

— Nu sunt eu om de onoare? Nu-mi datorezi nimic. Vreau ca lucrul ăsta să fie foarte clar.

Nu era tocmai simplu să-i zâmbeşti lui Garsecg, dar aceea a fost singura împrejurare în care am reuşit.

— În regulă, nu-ţi datorez nimic. Dar mi-ar plăcea să-mi datorezi tu ceva, fiindcă s-ar putea ca eu să am nevoie din nou de o favoare de la tine. Ce-ai vrea să fac?

— Pune-ţi piciorul pe prima treaptă.

Aşa am făcut.

— Bun. Acum priveşte! i-am zis şi am zbughit-o în sus pe prima sută de trepte, după care m-am oprit şi m-am întors ca să privesc în jos spre el. Nu vii şi tu?

— Ba da, mi-a zis, dar trebuie să mergi tu primul şi e de datoria mea să te previn că ne aşteaptă pericole.

I-am zis că sunt conştient şi am mai urcat câteva trepte. Iar în punctul ăsta al poveştii ar trebui să mă opresc ca să-ţi explic câteva lucruri.

În primul rând, pe primele sute de trepte n-am întâlnit nimic. Scara mergea direct către zgârie-nori şi se întâlnea cu el pe la sfertul înălţimii clădirii, devenind din ce în ce mai abruptă. Era curbată aşa cum se curbează o funie care

nu e tocmai bine întinsă. Erau mii şi mii de trepte.

În al doilea rând, nu era nevoie să-mi spună cineva că e periculos. Treptele erau din opal, şlefuite parcă de un giuvaergiu, atât de netede încât îţi puteai vedea imaginea în ele. Nu erau mai late de un metru şi nu aveau balustradă.

În al treilea rând, mai e ceva ce mi-e destul de greu să recunosc, dar uite că o fac. Mă tot gândeam că Garsecg îmi făcuse trei favoruri uriaşe. Îi promisesem lui Gylf că nu voi mai încerca niciodată să-l părăsesc. Vorbisem serios şi n-am mai încercat. Cu toate astea, încă mă speria. Curând o să-ţi spun şi despre Mani. Şi el putea fi înfricoşător. Dar, indiferent cât de înfricoşător ar fi fost, era doar o pisică. O pisică mare, o pisică dură, însă, doar o pisică vorbitoare. Gylf era destul de mare ca să sperie oamenii pur şi simplu cu aspectul lui obişnuit, şi-mi dădusem seama deja că adopta această înfăţişare obişnuită ca să nu ne sperie pe noi. Gylf cel adevărat era bestia neagră cu colţii precum pumnalele, o creatură la fel de mare cât Coamă Neagră. În regulă, nu încercasem să-l abandonez din nou. Dar rămăsese pe corabie (cel puţin aşa credeam eu) când plecasem cu cele trei Kelpii şi eram împăcat cu acest gând.

Garsecg m-a ajuns din urmă.

— Te-am adus pe insula asta ca să-ţi poţi alege o armă, înainte să-ţi cerem să ne faci vreun serviciu. Eşti încă tânăr, aşa că am sperat că entuziasmul tău de a ajunge la comoară te va face să accepţi provocarea.

L-am asigurat că aveam să-l ajut, indiferent ce avea să-mi ceară.

— Mi-a fost frică să nu crezi că vreau să te înşel, de asta am vrut să mă înţelegi foarte bine. Îmi pare bine că m-ai înţeles. Dar chiar şi aşa, să ştii că iei hotărâri prea repede.

— Ba nu, i-am zis eu. Cele trei Kelpii mi-au spus că vrei să mă lupt cu cineva numit Kulili. Ştiam în ce mă bag.

Am încercat să mă uit în lateral şi nu mi-a plăcut deloc. Am hotărât să-mi ţin privirile aţintite doar înainte. Am zis apoi cu un glas destul de sugrumat.

— Coborârea o să fie mai dificilă.

— Coborârea s-ar putea să fie infinit mai uşoară, Sir Able. Priveşte în sus!

— Păsările negre? l-am întrebat eu după ce am privit cu atenţie.

— Nu sunt păsări. Sunt Aelfi de Foc, sau cel puţin asta au fost. Acum au devenit Khimere.

— Şi asta e de rău?

— Îl servesc pe Setr. Noi, Aelfii, suntem polimorfi.

Atunci mi-am adus aminte cum Disiri luase diferite înfăţişări de fată în prezenţa mea, aşa că i-am zis:

— Da, ştiu.

— Setr le-a condamnat să rămână însă în forma pe care o vezi. Şi el e polimorf şi atât de puternic, încât poate împrumuta şi altora din forţa lui. Khimerele sunt făcute de el. Nu pot rupe vraja lui.

De undeva din înalt, am auzit o voce ascuţită strigând:

— Nu *vor!*

— Ele păzesc încă turnul, mi-a zis Garsecg, sau măcar încearcă.

Mi se părea că eram într-un joc video, doar că mă aflam chiar pe ecran. Sau într-o realitate virtuală, poate. Mi-am pipăit capul să-mi simt ochelarii VR, însă nu aveam aşa ceva, şi chiar în acel moment o Khimeră s-a năpustit asupra mea. S-a ridicat înainte să o pot prinde, dar i-am văzut corpul mic şi uscăţiv, negru în mare parte, brăzdat doar de dungi roşii la încheieturi, cu gheare şi fălci şi aripi negre de liliac.

— Încearcă să te facă să crezi că nu sunt un pericol real, a murmurat Garsecg. Acum că le-ai văzut, se tem să nu te întorci.

— Nu prea cred.

— Când o să urcăm mai sus, vor încerca să ne arunce de pe scări. Dacă ne luptăm cu ele, vom cădea cu siguranţă. Evită-le şi urcă pe cât de repede poţi. Nu vom fi în siguranţă nici în interiorul turnului, dar e preferabil să ajungem acolo.

M-am oprit şi m-am întors către el, gândindu-mă la cât era de bătrân.

— Dar nu vor încerca să te omoare şi pe tine?

— Bestiile astea au încercat să-mi ia viaţa cu alte ocazii, mi-a zis el.

Am urcat încă vreo sută de trepte, iar o Khimeră a trecut atât de aproape, încât i-am simţit mirosul. Alta a trecut prin spatele meu şi mi-a atins capul cu aripa.

— Fii atent! m-a prevenit Garsecg. *Heeeeeaaaar!*

În schimb, m-am uitat la el. Însă dispăruse, iar în locul în care stătuse se afla acum un fel de aligator cu coarne, mare cât o vacă şi cu zece sau douăsprezece picioare prevăzute cu ventuze care se prinseseră bine de trepte. Dădea din coadă şi îşi ridica botul urlând la Khimere, încercând să le muşte pe cele care se apropiau. Chiar în momentul acela o arătare m-a lovit dintr-o parte. Am căzut şi abia am reuşit să mă prind de marginea scării cu degetele unei singure mâini. Alunecam şi, chiar când crezusem că eram pe cale să mor, am simţit o ventuză prinzându-se în jurul încheieturii şi am fost ridicat înapoi pe trepte.

Tremuram şi mă ţineam strâns de scară când aligatorul şi-a deschis botul, iar eu am văzut faţa lui Garsecg înăuntru.

— Adu-ţi aminte de mare. Şi fugi! mi-a zis el.

Eram atât de speriat, încât abia m-am putut ridica în picioare, dar imediat ce am făcut-o, un val uriaş m-a luat din spate. Înţelegi ce vreau să zic? Mă dureau picioarele, dar asta nu conta. Am urcat pe scara aia, sărind câte trei trepte deodată. Khimerele continuau să mă lovească, sau cel puţin încercau să o facă, însă asta nu conta. Nu m-am oprit până când una dintre ele nu s-a aşezat pe treapta din faţa mea, cu câte o sabie în fiecare mână. Era neagră, doar oase şi aripi, iar buzele nu-i acopereau dinţii în întregime. Dar ochii păreau să nu fie la locul lor. Aveau galbenul acela aprins pe care îl au toţi Aelfii, mai puţin Kelpiile şi cei care mi-l dăduseră pe Gylf, aceiaşi ochi blânzi pe care îi avea Disiri chiar şi atunci când, în rest, arăta ca o fată obişnuită. Când m-am uitat la ochii creaturii, nu m-am putut gândi decât la ea.

Văzând că m-am oprit, şi-a desfăcut aripile. Părea la fel de mare ca o casă.

— Trebuie ssssă te lupţi cu noi.

Vocea îi era un fel de şuierat, dar o puteam înţelege.

— Vezzzzi? Am ssssăbii ssssă ajungă pentru amândoi.

A întins o sabie cu mânerul spre mine, însă nu am luat-o. Am lovit mânerul cu podul palmei şi am împins vârful sabiei în pieptul Khimerei. Ochii i s-au mărit de groază şi din ea a început să curgă o chestie care nu prea semăna cu sângele, după care a căzut de pe scară. M-am gândit că fusese destul de uşor, dar înainte să pot face alt pas, cinci dihănii m-au lovit deodată, însă nu ca să mă doboare de pe scară. M-au înşfăcat şi m-au ridicat. Aveam câte una la fiecare mână şi la fiecare picior, iar ultima îşi înfipsese ghearele în părul meu. Zburau atât de repede, încât mi se părea că, de fapt, eram aspirat de o tornadă. Am văzut că turnul avea ferestre, balcoane şi arcade, dar şi locuri unde părea să se fi dărâmat. Undeva sus deasupra noastră, apropiindu-se din ce în ce mai mult, era Mythgarthrul: copaci şi oameni, animale şi munţi.

În clipa aceea, arătarea care mă înşfăcase de glezna stângă a ţipat de parcă ar fi fost înfricoşată şi mi-a dat drumul, făcându-mă să cred că aveau de gând să mă elibereze, aşa că m-am întors şi am prins încheieturile celor care-mi ţineau mâinile. După aceea m-am descotorosit de cea care-mi ţinea piciorul drept. Au început să bată mult mai repede din aripi, dar, în ciuda efortului lor, pierdeam altitudine.

— Cădem! a zis cea care-mi prinsese părul, iar eu i-am spus să mă arunce pe scară, însă ea a preferat să-mi dea drumul.

După aceea, cea care mă ţinea de mâna stângă a strigat că aveam să murim. Eu răcneam încontinuu să aterizeze pe trepte, ceea ce s-a şi întâmplat, doar că totul s-a petrecut cu o viteză prea mare. Nu a fost tocmai uşor să mă ţin strâns de Khimere, dar am reuşit şi, imediat ce mi-am tras sufletul, am început să le lovesc una de alta până când m-au implorat să mă opresc. M-am oprit.

— Voi îl serviţi pe Setr?

— Sssetr e părintele nossstru.

Le-am mai lovit o dată una de alta.

— Nu asta v-am întrebat. V-am întrebat dacă-l serviţi.

— Da.

— Bun. Gata! De-acum o să mă serviţi pe mine.

— Nu putem sssă-l trădăm pe Sssetr, au zis ele într-un glas.

— Atunci o să muriţi. Am să vă rup aripile şi-am să vă arunc de pe scări.

Garsecg a venit în spatele meu şi am văzut că renunţase la înfăţişarea de aligator.

— Sunt nişte creaturi păcătoase, Sir Able, dar te rog să le cruţi.

Era o nebunie şi i-am spus şi lui.

— Şi totuşi te rog, Sir Able, de dragul lucrurilor bune pe care le-am făcut pentru tine.

Pe una dintre creaturi am aruncat-o pe trepte şi mi-am pus piciorul pe gâtul ei, iar pe cealaltă am pus-o pe genunchi, îndoindu-i şira spinării. Mă dureau încă toate oasele de pe urma căderii şi eram speriat de moarte, aşa că le-aş fi omorât cât ai zice *peşte.* M-am aplecat deasupra creaturii şi i-am auzit şira spinării scârţâind ca o poartă deschisă de vânt.

— Nu va putea să-l trădeze niciodată pe Setr, a zis Garsecg din spatele meu.

Nu i-am răspuns, preferând să apăs şi mai mult spinarea creaturii.

— Oare nu-mi datorezi nimic?

Îi datoram o mulţime şi o ştiam, dar începea să mă enerveze. M-am mai gândit puţin la toate astea, apoi i-am zis:

— Îi datorez ceva şi arătării ăsteia. Dacă n-ar fi fost ea, aş fi murit. Aşa c-am s-o eliberez de Setr ca să nu mai trebuiască să-şi păstreze înfăţişarea asta.

După aceea am îndoit şi mai tare spinarea Khimerei, la care ea a zis:

— Renunţţţţ la el!

— Asta-i bine. Mai zi o dată, am spus eu slăbind puţin apăsarea.

— Renunţţţţ la el!

— Zi-i numele! La cine renunţi?

— La Sssetr. Renunţţţ la Sssetr de-a pururi.

Atunci m-am uitat peste umăr la Garsecg şi l-am întrebat:

— Ce zici de asta?

— Eşti mulţumit cu o minciună? a zis el ridicând din umeri.

— Crezi că nu spune adevărul?

— Nu ştiu şi nici nu prea contează – oricine poate spune orice. Dar nu poate renunţa la Setr, după cum ţi-am zis. Dacă un prizonier decide să renunţe la lanţuri, oare acestea îi cad de la încheieturi?

— Poate că ar putea jura pe ceva ca să se ţină de cuvânt.

— Nu există un asemenea legământ, a zis Garsecg clătinând din cap.

M-am gândit o vreme şi în cele din urmă l-am întrebat:

— Dar cum îi obligă Setr să-i urmeze poruncile?

— Cine ştie?

— Păi uite, asta ştie, am zis eu şi am apăsat din nou pe spinarea Khimerei. Ia ascultă! Zi-mi cum te obligă să-l asculţi sau îţi rup spatele chiar acum.

Garsecg a zis multe lucruri atunci, dar n-am de gând să le scriu acum. Ideea e că dorea să-i dau drumul Khimerei.

— Ssspintecă-mă! a zis arătarea. Pune-mi capăt vieţţţii, sssfârşeşşşşte-mi agonia.

Am ridicat-o de pe genunchi şi am apucat-o de gât.

— Crezi în Setr, nu-i aşa? Recunoaşte!

— Da.

Se adunaseră vreo douăzeci de bestii care se roteau în jurul nostru, aşa că am decis că era mai înţelept să intrăm repede în turn. Am ridicat-o şi pe cealaltă Khimeră şi am înşfăcat-o şi pe ea. Le-am făcut să-şi strângă aripile, am luat câte una sub fiecare braţ şi am rupt-o la fugă. Nu cântăreau cine ştie ce, iar marea clocotea în toată fiinţa mea. Şi aşa însă, a fost tare greu să înaintăm şi am ajuns

înăuntru chiar în momentul în care mă gândeam să abandonez. Le-am ridicat şi apoi le-am aruncat pe podea, făcându-le semn să tacă până când avea să apară Garsecg, timp în care încercam să-mi recapăt răsuflarea. Ajunsesem într-o cameră mare, imensă de fapt, destul de întunecoasă, care mirosea a carne putrezită şi a mucegai şi în care era atâta linişte, încât îţi puteai auzi bătăile inimii. Tronul din celălalt capăt al încăperii avea probabil opt metri înălţime şi şaisprezece metri lăţime.

— De aici Setr are de gând să judece lumea noastră, a zis Garsecg când a ajuns acolo. Vrea să ne forţeze să ducem un trai virtuos.

Eram încă supărat. I-am spus că mi se părea o misiune greu de îndeplinit fiindcă, deşi existau o mulţime de lucruri care îmi plăceau la Aelfii pe care-i întâlnisem, toată lumea îmi spusese că nu te puteai încrede în ei şi că minţeau de îngheţau apele. Am crezut că Garsecg se va năpusti asupra mea pentru vorbele acelea, dar părea cumva trist şi s-a mulţumit să dea din cap. Am simţit nevoia să-mi mai îndulcesc tonul.

— Ei bine, nici noi nu suntem tocmai cel mai onest neam din lume.

Pe urmă a zis ceva care m-a surprins extrem de tare.

— Şi totuşi, sunteţi zei în Aelfrice.

Nu auzisem niciodată aşa ceva (în regulă, de fapt auzisem, dar nu-mi aminteam). Ştiam că era serios după felul în care vorbise. Şi nu ştiam cum să reacţionez. Nu voiam să arăt însă lucrul ăsta şi aveam nevoie şi de ceva timp de gândire, aşa că am înşfăcat-o pe una dintre Khimere şi am întrebat-o din nou dacă renunţă la Setr, iar când ea a spus că da, i-am poruncit să se transforme înapoi într-un Aelf obişnuit pentru că forma aceea îmi plăcea mai mult. A încercat, dar n-a putut.

I-am spus lui Garsecg că avusese dreptate, după care am continuat:

— Probabil că o ştii pe Disiri. Şi eu o cunosc, iar ea s-a transformat de câteva ori pentru mine. Nu părea să fie greu deloc pentru ea. Ţie ţi-a fost greu să te transformi în

aligatorul ăla cu multe picioare?

— E o chestiune de concentrare, Sir Able. Observă!

Înainte să termine de rostit acel ultim cuvânt, a început să se topească şi să curgă. Îmi dau seama că nu înţelegi ce vreau să zic, chiar dacă ţi se pare că ştii. Dar nu pot descrie în alt fel ceea ce s-a întâmplat. Ştii animaţiile cu figurine de plastilină? Cam aşa era, ca şi cum cineva invizibil îl modela între nişte degete gigantice. A început să arate ca mine (vreau sa zic în felul în care arătam eu după întâlnirea cu Disiri). A devenit din ce în ce mai asemănător cu mine şi ar fi putut păcăli pe oricine de pe corabie.

Atunci i-am observat pentru prima dată ochii. Ţi-am mai zis de vreo douăzeci de ori probabil că toţi Aelfii aveau ochii galbeni şi învăpăiaţi. Până atunci nu-mi păsase că Garsecg nu-i avea aşa. Înainte, avusese sprâncene stufoase şi albastre cu ochii afundaţi în orbite. Ochii aligatorului fuseseră şi ei foarte mici şi bănuiesc că nu le-am dat cine ştie ce atenţie. În schimb, când arăta ca mine, a fost mai simplu să-i observ, aşa că l-am privit mai cu atenţie. Nu avea deloc ochi de Aelf. Dar nici nu avea ochi de om. Sau de pisică, sau de câine, sau de orice alt animal cunoscut. Ochii lui erau ca un vânt puternic într-o noapte întunecată.

Eram deja destul de speriat, iar asta m-a speriat şi mai tare. M-am prefăcut că nu observasem, dar sufletul îmi tremura ca varga. Ca să nu las asta să se vadă, i-am spus şi celeilalte Khimere să renunţe la Setr.

Mi-a spus că nu vrea şi atunci am întrebat-o:

— Chiar dacă te-a făcut să arăţi atât de urât şi te-a condamnat să rămâi aici? Ce-a făcut el vreodată pentru tine?

— Nu am primit nimic, a zis prima, cu excepţţţia forrrmei ăssteia. A promisss ssă ne rässplăteasscă, dar întotdeauna după misssiunea următoare.

— Întotdeauna mai exisstă o misssiune, mi-a zis şi cealaltă.

Garsecg s-a băgat între mine şi ele.

— Păi dacă e aşa, şi ştiu că e, de ce nu renunţi la Setr, la fel ca tovarăşa ta?

Auzind asta, cealaltă a îngenuncheat în faţa mea.

— Ssstăpâne, te voi sservi oricum doreşşşti. Nu e de ajunsss? Te-am sssalvat împreună cu Baki. Cere-ne orice şi o ssă primeşşşti.

Nu aveam nevoie de nimic pentru moment aşa că i-am zis:

— Care e numele tău?

— Sssclava ta sse numeşşte Uri, sstăpâne.

Garsecg se transforma din nou, revenind la forma lui obişnuită.

— N-ar trebui să crezi că astea sunt numele lor adevărate, Sir Able.

— Ba da, ba da, au spus creaturile în cor. Sssunt.

Ei bine, voiam să mă gândesc. Uneori chiar e nevoie. Mă frământau o mulţime de lucruri: de ce ochii lui Garsecg nu-mi păreau în regulă şi de ce-şi dorea să le eliberez pe cele două Khimere. Aşa că am zis:

— Nu e întotdeauna un lucru prea potrivit să-ţi spui numele adevărat, nu-i aşa? Toată lumea pe-aici îmi spune Able. E în regulă dacă folosesc numele tău adevărat? Sau ar trebui să-ţi spun în continuare Garsecg?

— Ai dreptate, mi-a zis Garsecg. Să nu rosteşti numele meu adevărat nici măcar când suntem singuri.

— Bine, presupun că le cunoşti pe arătările astea care aproape că m-au omorât.

— Te-aş fi salvat eu oricum, a zis el clătinând din cap.

Dacă minţea, era un mincinos al naibii de bun. Ceea ce şi era. I-am spus că n-am să-l contrazic, dar am avut senzaţia că-mi rămâne cumva dator.

— Te voi răsplăti lăsându-te să-ţi alegi o armă pe care o va invidia întreaga lume.

— Vorbeşti despre Eterne?

— Nu, nu e aici şi sunt surprins că ştii de ea.

— Doar pe aia o vreau, am zis eu şi am ridicat din umeri. Şi mi-ai spus că aveai de gând să mă laşi să iau ceva oricum, ca să mă pot lupta cu Kulili. Cred c-o să iau creaturile astea două. O să-l părăsească pe Setr, aşa că trebuie să renunţe la uniforma lui. Mie aşa mi se pare.

— Una a renunţat la Setr, aşa cum zici, iar cealaltă a jurat să te servească. Ai să te lupţi cu Kulili?

— Ţi-am zis c-am s-o fac. Nu-mi retrag cuvântul niciodată, Garsecg.

— Atunci nu există niciun motiv să nu iei fiinţele astea două ca să te-ajute – asta dacă le vrei cu adevărat. Fii atent! Când un om deţine un sclav, sclavul deţine un stăpân.

I-am spus că o să mă descurc.

— Să nu zici că nu te-am prevenit. Iar noua lor formă va fi…?

— Forma lor naturală, am zis. Înfăţişarea lor de Aelf. Dacă nu se transformă aici pentru mine, o să le duc până în vârful turnului. Asta ar trebui să funcţioneze.

Lui Garsecg nu i-a plăcut deloc ideea aceea. Ar fi dorit să le las să plece şi să cobor în armurărie împreună cu el, aşa cum plănuise. N-am vrut s-o fac, iar în momentul în care ne-a dus pe scara interioară, eu şi Khimerele am pornit în sus, în loc să coborâm. În cele din urmă, a acceptat şi ne-a zis că ne vom întâlni în vârf.

Capitolul 24
LUMINA SOARELUI

Dacă ar fi să povestesc tot ce s-a întâmplat după asta pe scara care urca spre interiorul turnului, ce le-am spus lui Uri şi lui Baki, ce mi-au spus ele şi felul în care mi-au spus-o, ar trebui să folosesc un teanc de hârtii înalt cât scara. Aşa că n-am de gând să o fac. Am să povestesc doar lucrurile importante.

Am vrut să ştiu de ce Aelfii îl alungaseră pe Setr şi am aflat că asta se datorase dorinţei lui de a fi rege peste ei toţi. Unii dintre regii şi reginele pe care Aelfii îi aveau deja nu au apreciat intenţia lui.

Apoi am vrut să ştiu de ce unii dintre ei erau totuşi de partea lui Setr, mai ales Uri. Asta era din cauza lui Kulili. O urau, iar Setr încerca să o ucidă. Ridicaseră o armată imensă, toţi Aelfii mării şi toţi Aelfii de Foc şi mulţi alţii. Au încercat să o alunge, dar ea a omorât mai bine de jumătate din ei, iar pe restul i-a împrăştiat. Am încercat să aflu şi de ce o urau atât de tare, însă n-am reuşit să mă lămuresc. La fel s-a întâmplat şi când am vrut să ştiu cum arată. Se pare că arăta în diferite feluri, fiindcă şi ea era polimorfă. Trăia în mare, precum unii dintre Aelfi, dar în ape mult mai adânci.

Nu am ajuns în vârf în ziua aceea şi nici măcar în ziua următoare. Ar mai trebui să mai spun probabil ceva. Uri şi Baki ştiau unde să găsească mâncare în drumul nostru spre vârf, aşa că ne opream de fiecare dată când ajungeam în preajma unui asemenea loc ca să ne odihnim şi să mâncăm, dacă găseam. Câteodată găseam şi o încăpere pe care o puteam baricada. Aşa am făcut în ambele ocazii în care am dormit.

E posibil să fi pierdut şirul zilelor, dar ştiu că era noapte când am ajuns în sfârşit în grădina de pe acoperiş. Luna nu era pe cer, în schimb stelele luminau strălucitor şi am putut vedea o mulţime de pomi plini de fructe. Am fi putut

mânca orice, iar fructele păreau minunate. Baki a zburat pe un curmal şi mi-a adus mai multe fructe coapte. Nu mai mâncasem niciodată curmale, dar acum ştiu că sunt cele mai bune fructe din lume. Mai erau şi portocale, nu exact ca acelea de acasă, dar nici ca mandarinele. Mici şi dulci.

După ce ne-am săturat, le-am poruncit lui Uri şi lui Baki să se odihnească şi le-am spus că voi sta eu de pază. Am făcut-o fiindcă, pe măsură ce ne apropiam de vârf, păreau din ce în ce mai puţin dornice să urce şi mi-a fost frică să nu fugă dacă le puneam pe vreuna dintre ele să stea de pază.

Ele s-au culcat, iar eu m-am sprijinit cu spatele de un copac. Clipeam şi căscam, încercând din răsputeri să rămân treaz. M-am mai uitat şi la stele, gândindu-mă la omul pe care Kerl îl numea Călăreţul din Lună. Curând, ca o coincidenţă, a răsărit şi luna.

Atunci mi-am dat seama. În Aelfrice nu puteai vedea luna, soarele sau stelele în felul acela. Nu le văzusem când Pouk şi cu mine ne-am nimerit acolo şi nici când Garsecg şi cu mine înotam încoace şi încolo, privind insula cum se naşte, trăieşte şi moare, contemplând prăbuşirea piscului şi toate celelalte. Dacă aveai noroc, vedeai locul din care venisem eu, locul unde era *Neguţătorul din Miazănoapte* şi Irringsmouthul, şi multe altele. Vedeai Mythgathrul şi oamenii cum îşi petrec vieţile acolo sus, cam în felul în care vezi viaţa cuiva într-un film (ce vedeam eu nu era chiar ca un film; era ceva mai lung şi mai detaliat, fiindcă pierdeai din ochi pe cineva şi săreai la altcineva, dar îţi dai seama ce vreau să spun). Deci nu mă aflam în Aelfrice. Baza turnului era în Aelfrice, dar vârful era în Mythgarthr, la fel cum luna şi stelele noastre erau de fapt în Cerr.

Avusesem, deci, dreptate. Şi ăsta era singurul lucru care mă putea ţine treaz. Dar n-a fost de ajuns. Curând, am adormit. Nu m-am mai putut împotrivi.

Luna a urcat pe bolta Cerrului şi a devenit din ce în ce mai strălucitoare, dar nu asta m-a trezit. M-a trezit Garsecg. A venit fâlfâind precum un dinozaur zburător, mai mare decât un avion. Aripile lui făceau la fel de mult

zgomot ca o furtună şi stârneau un vânt puternic, aşa că am sărit direct în picioare. Nici nu terminase bine să se transforme înapoi în forma lui obişnuită, când mi-a zis, arătând spre Uri şi spre Baki:

— Asta le-ar putea ucide! Ştiai?

— Presupun, am răspuns eu căscând. Dar nu prea îmi pasă. Poate ar trebui să îmi pese, dar nu-mi pasă.

— Nu te-au ascultat?

— A trebuit să le trag puţin după mine şi de vreo două ori am fost nevoit să le pocnesc. Nu mi-a plăcut, dar am făcut-o. Am încercat să nu le rănesc prea tare.

Garsecg, care arăta acum ca el însuşi, a încuviinţat clătinând din cap.

— Ele ştiu că ar putea să moară.

— Nu prea cred, i-am spus. Cred mai degrabă că Setr le-a poruncit să nu vină niciodată aici sus, iar ei nu pot încă să facă asta chiar dacă vor. Le-a vrăjit sau le-a blestemat, sau cine ştie ce altceva le-o fi făcut.

— Dar de ce-ar fi făcut asta? m-a întrebat Garsecg zâmbind. Ştii?

— Cred că da, i-am răspuns. Te-ai odihnit vreun pic?

— M-am odihnit mai mult decât tine, sunt sigur de asta.

— Atunci fă de pază în locul meu. Trezeşte-mă în zori.

— Când răsare soarele?

Mă încerca, vrând să vadă dacă ştiam unde mă aflam, dar nu-mi păsa.

— Cum vrei, i-am zis eu şi m-am culcat la loc.

M-am trezit dimineaţă târziu. Am crezut că Garsecg plecase, dar după ce m-am aruncat într-un pârâiaş, l-am văzut (aşa cum vezi o stafie) stând în umbra deasă de sub un copac imens. M-am dus şi m-am aşezat lângă el, nefiind sigur dacă ar fi trebuit să fiu supărat fiindcă m-a lăsat să dorm atât.

— Ăsta e un durian, mi-a zis el şi mi-a întins un fruct care arăta ciudat. Îl vrei tu?

I-am spus că da şi l-am luat, iar el şi-a luat altul.

— Miroase urât, mi-a spus Garsecg, dar pulpa e delicioasă.

Avea însă o pieliţă cu ţepi, pe care nu am reuşit să o îndepărtez.

— N-ai găsit nicio armă în timp ce urcai?

I-am spus că nu.

— Sunt toate undeva jos în arsenal, am continuat eu. Aşa a zis Uri. Apropo, parcă ar fi trebuit să mă trezeşti la răsărit. Aşa ai zis.

— Ba n-am zis, mi-a răspuns Garsecg în timp ce-şi cojea cu grijă durianul. Mi-ai sugerat să te trezesc la prima geană de lumină. Te-am întrebat dacă te refereai la răsăritul soarelui. Ai spus că da şi te-ai culcat. Ai visat ceva?

— Cum se cojeşte chestia asta?

— Aici e un loc bun pentru vise. Se poate să fie cel mai bun loc. Ce-ai visat?

— Aveam o armură şi un coif, un scut şi o sabie.

Deja mi-era greu să-mi amintesc.

— Am călărit prin cer precum Călăreţul din Lună. Cred că eram trimis să fac dreptate pe Pământ, însă pământul m-a înghiţit. Ce înseamnă asta?

— Habar n-am. Probabil că nimic.

— Ba ştii, tu ştii totul despre chestiile astea.

— Ba nu ştiu, mi-a răspuns el clătinând din cap, şi n-am de gând să te tulbur cu speculaţiile mele.

— Aşa cum n-ai vrut să-mi tulburi nici somnul. Pot să iau puţin din fructul tău?

Mi l-a dat. L-am adulmecat cum ar fi făcut-o Gylf şi am constatat că puţea. M-a făcut să mă gândesc la brânza mucegăită şi mi-am adus aminte că ea îmi plăcea.

Am muşcat.

— E bun, ai dreptate.

— Vei constata cu timpul că, în general, am dreptate. Ce anume te-a trezit?

— Soarele care strălucea pe faţa mea, i-am răspuns şi i-am dat durianul înapoi.

— Să înţeleg că soarele nu ţi-a atins şi sclavele?

— Nu sunt sclave. Sau cel puţin, nu cred.

— O să aflăm când se trezesc, bănuiesc.

M-am uitat după ele şi i-am zărit exact în locul în care se culcaseră. Între ele şi soare se găsea un tufiş imens, înflorit.

— Chiar crezi c-o să moară? am întrebat.

— S-ar putea.

Garsecg s-a aşezat în tăcere, scărpinându-şi barba, în timp ce eu mă chinuiam să-mi desfac durianul folosindu-mi unghiile. În cele din urmă, mi-a zis:

— Înainte să se întâmple asta – sau să nu se întâmple –, sunt o mulţime de lucruri pe care trebuie să ţi le spun. Hai să-ţi zic câteva. În primul rând, te-am lăsat să dormi pentru că trebuie să te lupţi cu Kulili. Te-ai fi luptat, ştiu asta, chiar şi dacă ai fi fost extenuat. Dar ai fi murit, şi asta nu mi-ar fi fost de niciun folos.

— Îmi place să cred c-aş fi învins oricum, i-am zis.

— Poate că da, dar nu-ţi poţi permite asemenea nebunii.

A aşteptat să-l contrazic, dar n-am făcut-o.

— În al doilea rând, te-am minţit. Ţi-am spus că nu ştiu niciun jurământ care să lege un Aelf.

— Şi care e? l-am întrebat eu privindu-l stăruitor.

— Aelfii sunt legaţi atunci când jură pe zeii lor vechi.

Când mi-a zis asta, am avut sentimentul bizar că pe deasupra noastră trece Castelul Zburător. Am privit în sus, dar n-am văzut decât o întindere albastră şi câţiva nori mari, care arătau de parcă ar fi fost din piatră.

— Te referi la oamenii din Cerr, la Overcini.

— Da, a zis Garsecg, şi nu.

— Nu te înţeleg.

A dat din cap ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta.

— Era destul de puţin probabil să mă înţelegi. Vechii zei ai Aelfilor erau într-adevăr oameni din cerul lor. Adică, erau oamenii care se vedeau pe cerul din Aelfrice.

— Vrei să zici… Stai puţin!

— Bucuros.

— Vorbeşti despre… despre Berthold Viteazul sau Kerl? Despre marinarii de pe corabie? Oameni ca ei?

Garsecg a încuviinţat mut.

— Înseamnă că şi eu sunt un zeu. Asta e o nebunie.

— Poate pentru tine, dar nu şi pentru Aelfi. Dacă jură pe tine, sunt legaţi.

— Nu sunt zeu.

— Ai un câine, a zâmbit Garsecg. Am vorbit cu el. Situaţia lui e diferită faţă de Aelfi doar în privinţa faptului că ei s-au răsculat împotriva ta, dar în niciun alt fel.

Asta m-a făcut să mă gândesc la Gylf şi la felul în care mă urmărise prin vad şi înotase până pe navă unde se ascunsese şi flămânzise.

— Cred că ai dreptate, dar uneori mă sperie, i-am zis.

— Aelfii mă venerează pe mine acum, a zâmbit din nou Garsecg. Mulţi o fac deja şi toţi o vor face cândva. Au fost nenumărate momente în care şi ei m-au înspăimântat.

M-am gândit la cuvintele lui. Şi mi s-a părut că ce spusese era unul din acele lucruri care păreau să aibă sens, dar care, de fapt, nu aveau.

După o vreme, mi-a venit o idee şi i-am spus lui Garsecg:

— Overcinii sunt nemuritori. Ei trăiesc mai repede decât noi, asta mi-a spus Berthold Viteazul. Ani întregi ai vieţii lor se scurg doar într-o zi de-a noastră. Şi nu mor niciodată.

Garsecg a încuviinţat.

— Vechii zei ai Aelfilor sunt şi ei nemuritori. Ce-o să se aleagă de sufletul tău când o să mori?

Am încercat să-mi amintesc.

— O să moară şi el?

— Nu prea cred.

— Al meu o să moară, mi-a zis Garsecg arătând apoi spre Khimere. Aşa se va întâmpla şi cu sufletele lor. Ai fost pe o corabie, Sir Able. Ce se alege de vânt, atunci când el încetează să mai bată?

Chiar în momentul acela am auzit un strigăt şi m-am ridicat repede ca să văd mai bine. Din spatele meu, Garsecg m-a întrebat:

— A fost Uri sau Baki?

Nu mi-am putut da seama, dar a strigat şi cealaltă imediat ce a fost atinsă de lumina soarelui, aşa că n-a mai contat.

Tremurau, îşi mişcau fălcile necontrolat, iar ochii lor păreau gata să sară din orbite. Le-am privit o vreme, apoi l-am întrebat pe Garsecg.

— Vino să vezi! Aripile lor devin mai mici!

Nu mi-a spus nimic, aşa că am insistat:

— N-ai de gând să vii?

Una dintre Khimere încerca să spună ceva. Limba îi atârna atât de mult, încât şi-ar fi putut linge buricul. Cu toate astea, încerca să vorbească. Chestia neagră care o acoperea începuse să cadă, dezvelind ceva roşu din interior. M-a dus cu gândul la un buştean în flăcări. Dacă-l pocneşti cu un băţ, partea arsă cade şi vezi focul dinăuntru.

— Uite, au ţâţe, i-am spus lui Garsecg.

Aşa era, şi nu mai aveau nici gheare. Iar buzele reuşeau să le acopere dinţii. M-am întors din nou spre Garsecg.

— Cred că sunt în chinuri teribile, i-am zis. Mai e mult?

— Abia a început, mi-a zis el clătinând din cap.

— M-am gândit…

— Gânditul îţi face bine, atâta vreme cât nu exagerezi, a zis el râzând.

— O iubesc pe Disiri. Dar cum e asta cu putinţă, dacă pentru ea sunt zeu?

— Va trebui să fii tu însuţi.

— Totuşi ea nu m-a venerat niciodată, şi nici n-aş vrea asta. Eu o venerez pe *ea.*

Garsecg s-a uitat la mine cu privirea pe care o avea doamna Collins câteodată.

— Dar ea ar fi de aceeaşi părere, Sir Able?

Înainte să pot răspunde, una dintre Khimere s-a ridicat, dar nu mai avea aceeaşi înfăţişare. Era cu totul roşie, iar părul îi flutura deasupra capului, deşi nu bătea niciun pic de vânt. Se unduia şi pocnea. Se uita direct la noi, însă era limpede că nu ne vedea. Curând, a rupt-o la fugă.

— Se va arunca de pe o stâncă, mi-a spus Garsecg. Încearcă să zboare înapoi în Aelfrice. Ai de gând s-o opreşti?

M-am ridicat şi am prins-o fără probleme, după care am

adus-o sub copacul care făcea fructe durian.

— E bine dacă o ţin la umbră?

Garsecg m-a aprobat fără cuvinte, aşa că am pus-o într-un loc în care mi s-a părut că va sta confortabil. Acum avea culoarea arămie a monezilor noi, strălucitoare şi frumoase.

— Ştiai că asta avea să se întâmple, i-am spus lui Garsecg şi m-am aşezat din nou lângă el.

— Mi-a fost frică de mai rău. M-am temut că o să moară. Mi-e încă teamă că vor muri amândouă, deşi e mai puţin probabil acum.

— Odată m-am jucat cu Disiri în apă, am zis.

Îmi aminteam cum piciorul lui Disiri se schimbase atunci când fusese atins de lumina soarelui, dar când am zis „apă”, probabil că Baki m-a auzit, fiindcă a început să cerşească apă. Pârâul era aproape, aşa că i-am adus puţină în pumni.

— O să găseşti un vas ceva mai bun acolo, dacă vrei, mi-a zis Garsecg arătând cu degetul.

M-am uitat dezorientat în jur şi el m-a lămurit.

— Vezi sub lămâi. Acolo mai sunt şi alte lucruri.

Distanţa era destul de mare. L-am întrebat dacă avea să aibă grijă de micile Aelfe roşii în lipsa mea, iar el m-a asigurat că aşa va face.

Grădina din vârful turnului mi se părea cel mai frumos loc în care fusesem vreodată. Şi jungla care crescuse pe insula nouă fusese drăguţă, dar grădina era mai frumoasă, iar eu mă aflam în ea. Erau fructe şi flori peste tot.

La început, mi s-a părut că sub lămâi nu era nimic altceva decât iarbă. Primul lucru pe care l-am găsit a fost un os albit de vreme. Curând am văzut mai multe, coaste şi femururi şi oscioare provenite probabil de la picioare sau de la mâini. Când am zărit craniul, m-am dus să-l ridic şi am călcat pe un tub care părea făcut din sticlă verde groasă. Eram desculţ şi fără haine şi nu l-am spart. L-am ridicat şi i-am scos dopul, înăuntru se afla răsucită o foaie lungă de hârtie pe care am dus-o într-un loc însorit ca să o pot citi.

Capitolul 25

PRIMUL ELEMENT

Când m-am întors la durian, fecioarele aelfe stăteau una lângă alta, total nemişcate, cu excepţia părului care le flutura haotic, şi m-am temut că muriseră. Le-am spus fecioare aelfe în loc de Khimere pentru că asta erau. Nu mai era nicio urmă de Khimeră în ele. Când am văzut că încă răsuflau, i-am arătat lui Garsecg pocalul pe care-l găsisem sub lămâi şi l-am întrebat dacă la el se referea. A spus că da şi atunci l-am întrebat:

— Să le aduc nişte apă acum?

— Nu are ce rău să le facă, dar să ai grijă să-l cureţi bine.

Odată ajuns la pârâu, am luat nisip de pe albia apei şi am frecat pocalul în interior. Fusese plin de pete, dar curând l-am făcut să strălucească. Apoi l-am spălat bine şi l-am umplut cu apă curată şi rece.

Am ridicat-o pe una dintre fetele aelfe, pe Uri cred, şi i-am dus pocalul la gură. Garsecg mă privea fără să zâmbească sau să se încrunte. Pur şi simplu mă observa. I-am zis:

— Când soarele a atins piciorul lui Disiri, n-a părut să o doară.

— Aşa că te-ai gândit că nu le vei face niciun rău dacă le aduci aici. Ai vrut să rupi vraja lui Setr şi să le redai forma normală. Înţeleg toate astea. Dar de unde ai ştiut că vârful acestui turn duce în Mythgarthr?

— Păi, când m-au înşfăcat şi m-au ridicat în aer, m-am gândit că aici se îndreptau, i-am zis. Întâi am crezut că voiau să mă arunce ca să mă omoare, dar ar fi putut face asta fără să mă ridice mai sus. Aşa că m-am gândit că voiau să mă ducă în vârf. Şi, odată ajunşi acolo, să încerce să mă mănânce. Asta mi-ar fi dat o şansă să mă lupt cu ele. Doar că una s-a speriat şi mi-a dat drumul la picior şi, când m-am speriat şi eu, m-am întrebat ce naiba îi venise să-mi

dea drumul. Mi-am adus aminte de lumina soarelui şi ştiam că Khimera s-ar fi prăbuşit dacă s-ar fi transformat într-un Aelf obişnuit. Doar că nu există soare în Aelfrice, aşa că, dacă le era frică să nu se apropie prea mult de soare, însemna că ne apropiam prea mult de Mythgarthr.

Baki s-a ridicat. Pe vremea aceea nu le prea deosebeam, dar acum ştiu că era Baki. Mi-a zis:

— E minunat să poţi zbura.

Vocea îi era slăbită şi-şi ţinea mâinile apăsate pe tâmple.

— O să mai pot zbura vreodată?

— Te poţi transforma din nou în Khimeră oricând doreşti, a asigurat-o Garsecg. Şi să redevii tu în orice moment.

Mi-am dat seama că nu înţelegea, aşa că am lămurit-o.

— Eşti din nou liberă, i-am spus, după care i-am dat pocalul cu apă.

— Nu, stăpâne!

A încercat să zâmbească şi, văzând-o cum arată, aproape că am izbucnit în plâns.

— Nu sunt liberă şi nici nu vreau să fiu. Am un alt stăpân acum.

— E sclava ta, aşa cum te-am prevenit, mi-a explicat Garsecg.

— Nu cred că mi-ai promis vreodată că vei lucra pentru mine, i-am zis. Sau dacă ai făcut-o, au fost doar vorbe. N-ai depus un jurământ sau ceva de genul ăsta.

— Stăpâne, te înşeli. Am jurat în inima mea, acolo unde nu mă poţi auzi.

După asta, am vrut să ştiu ce se întâmplase cu marinarii, fiindcă mă gândeam încă la oasele pe care le găsisem. L-am întrebat pe Garsecg dacă marinarii văzuseră insula aşa cum o văzusem şi eu şi dacă se urcaseră şi ei aici.

— Asta e insula pe care o văd ei, a zis el, deschizându-şi larg braţul ca să îmi arate la ce se referea.

Fără să se ridice, cealaltă fecioară aelfă mi-a zis:

— N-ai văzut chiar totul când ai fost în Aelfrice, stăpâne.

— Bine, poate că n-am văzut vârful sau cealaltă parte, dar nu-s convins că are vreo importanţă. După ce muriţi,

din voi mai rămân doar oasele aşa cum se întâmplă cu noi?

Au negat amândouă, iar Garsecg a vrut să ştie de ce întrebam asta.

— Când am purtat-o în braţe pe Disiri, mi s-a părut că era o femeie obişnuita, că era om. Ţi-am spus asta vreodată?

— Nu, a răspuns Garsecg. Nu mi-a zis nici câinele tău, care mi-a povestit că i-ai vorbit adesea despre dragostea ta pentru ea.

— Te-ai gândit că are să-mi fie frică de tine? l-am întrebat.

— Nu, m-am temut că ai să ne ataci, aşa cum fac mulţi dintre ai voştri.

— Ei bine, n-am făcut-o. Revenind însă, n-am mai purtat niciodată o femeie în braţe şi trebuie să recunosc că am crezut că va cântări cu mult mai mult. Nu era mai grea decât un copilaş, deşi era… ştii tu.

Am desenat nişte curbe cu mâinile în aer.

— Forma asta seamănă cu a unei viole, a zâmbit Garsecg.

— Dacă zici tu. Chestia e că mi-a plăcut, iar Disira cea reală nu era nicidecum la fel de frumoasă. Mi-a plăcut foarte mult.

— Aşa şi trebuia.

— Presupun. Doar că acum am găsit nişte oase acolo unde m-ai trimis să caut pocalul şi m-am gândit că trebuie să fi aparţinut unuia dintre marinarii despre care mi-ai vorbit, pentru că Aelfii sunt atât de uşori şi-şi pot schimba forma, însă am vrut să fiu sigur.

— Mă îndoiesc, a zis Garsecg.

— Păi, dacă sunt oase de om…

— Au fost oasele unei femei. Înainte de a te trezi, am găsit pelvisul. Osul ăsta te lămureşte întotdeauna într-o asemenea chestiune.

— Nu m-aşteptam să ştii aşa ceva.

— Pentru că noi nu vedem oasele oamenilor? Hai să fim cinstiţi! Presupui probabil că, în timp ce bărbaţii voştri se bucură uneori de atenţia fecioarelor aelfe, noi în Aelfrice

nu suntem dezmierdaţi niciodată de femeile voastre?

Baki a vrut şi ea apă şi i-am adus. Mâinile îi tremurau mult prea tare ca să poată ţine pocalul, aşa că i-am dat eu să bea. În timp ce sorbea, mă gândeam la Garsecg şi la ce-mi spusese, şi la tonul cu care vorbise. Când Baki a terminat de băut, i-am zis că ştiam că nu era treaba mea, dar că eram curios dacă nu cumva avusese parte şi el de nişte femei umane.

— Da, şi le-am văzut şi oasele.

— Îmi pare rău, i-am zis, fără a şti ce altceva aş mai fi putut spune.

— Şi mie. Eşti încă tânăr, Sir Able. Ai să descoperi că viaţa e o afacere nemiloasă.

— Hai să nu facem lucrurile mai rele decât sunt. Vrei să coborâm în armurărie?

Garsecg a scuturat din cap.

— Asta e bine, fiindcă n-am de gând să le părăsesc pe fecioare până când nu se simt mai bine.

Când am zis asta, Baki a şoptit:

— Merg şi eu cu tine.

— Până la armurărie, poate. Cred c-ar trebui să fie în regulă.

— Oriunde mergi tu, stăpâne, a zis Baki cu o voce atât de slabă, că abia o puteam auzi.

O asemenea voce n-ar fi trebuit să sperie pe nimeni, dar pe mine m-a speriat. Aşa că am întrebat-o:

— Vrei să zici c-ai să te lupţi şi tu cu Kulili? Asta e nebunie!

— Oriunde mergi tu…

— Nu te certa cu ea, Sir Able, mi-a zis Garsecg. O să oboseşti.

— În regulă.

Aveam o mulţime de lucruri la care trebuia să mă gândesc, aşa c-am încercat să-mi scot asta din cap.

— Spui că sunt încă tânăr şi ai dreptate, am continuat eu. Probabil, sunt mai tânăr decât crezi. Nu ştiu dacă ţi-am spus că am mai fost de două ori în Aelfrice, doar că dintr-una dintre călătorii nu-mi amintesc nimic. O să avem o

mulţime de timp acum, aşa se pare. Aş vrea să-ţi povestesc.

— Atunci, povesteşte-mi!

— Cum ţi-am spus, nu-mi aduc aminte. Nu doar că am pierdut noţiunea timpului, pur şi simplu nu mai ştiu nimic. Nu ştiu cui am vorbit sau ce am făcut. I-am povestit despre călătorie unei femei numite Parka, când m-am întors. Părea că e una dintre Overcini sau ceva de genul ăsta. O cunoşti?

A clătinat din cap că nu.

— Ea zicea că trebuie să cunosc toate nedreptăţile făcute Aelfilor ca să le pot povesti despre ele oamenilor de aici. M-ai întâlnit data trecută când am fost în Aelfrice?

— Nu. Crezi că Aelfii ţi-au furat amintirile?

— Presupun că aşa s-a întâmplat.

— N-am cum să fiu sigur, a zis Garsecg gânditor, dar pare mult mai probabil ca fiinţa pe care o numeşti Parka să fi făcut asta. De ce s-ar fi plâns la tine Aelfii ca apoi să te facă să uiţi?

— I-am spus că nu-mi plac Aelfii. Iar asta nu a supărat-o deloc.

A ridicat din sprâncene.

— Şi ţi-ai schimbat părerea?

Am clătinat din cap că da.

— Asta e bine. Voiam să-ţi explic că n-ar fi avut niciun sens ca Aelfii să-ţi fure amintirile atâta vreme cât era ceva de care ei doreau să-ţi aminteşti.

— Dar tu poţi s-o faci? Să furi amintirile?

— Nu, nu pot. Unii spun că sunt mai înţelept decât orice Aelf, dar nu ştiu cum aş putea face asta. Ce amintiri ţi-ar plăcea să dispară?

— Cele despre America. Amintirea numelui meu adevărat şi a vieţii mele acolo.

— America e numele tău adevărat? m-a întrebat Uri.

— E ţara în care am locuit eu. Asta înainte să ajung în Aelfrice pentru prima oară.

— Trebuie să fie un loc rău, de vreme ce ai vrea să uiţi de el.

— Nu chiar, doar că…

— Doar că…

— Doar că sunt ca fetiţa aia din film. Nu-mi pot scoate cealaltă lume din minte. N-am să mă întorc niciodată, nici măcar dacă o să găsesc condurii de rubin, pentru că Disiri e aici, nu acolo. Dar aş vrea să pot pur şi simplu uita de lumea aceea. Câteodată, cred că Berthold Viteazul a fost cu adevărat fratele meu, ştii? N-a fost, dar eu aşa cred. Îl iubesc de parcă ar fi fratele meu, dar ştiu că nu e.

— Şi-ai vrea să uiţi asta.

— Desigur. A fost un bărbat voinic şi mare, cu o barbă neagră stufoasă. Mi-a povestit o mulţime de lucruri pe care credea că mi le aminteam şi eu. Apoi au venit uriaşii. Fiii Furiei. L-au rănit foarte rău şi nu cred că se va vindeca pe deplin vreodată. Pe vremuri credeam că dacă un om se îmbolnăvea, va veni o zi în care se va vindeca. Se poate să fiu doar un băieţel, dar acum ştiu că nu e aşa.

— Ţi-e dor de un bărbat pe care nu l-ai cunoscut niciodată?

— Cam aşa ceva. Era puternic, şi înţelept şi curajos. Obişnuiam să stăm noaptea în coliba lui – asta înainte de Disiri – iar el îmi povestea despre lucrurile care se întâmplaseră înainte să fie rănit, iar eu îmi dădeam seama ce fel de om fusese. Mă tot gândeam atunci cât de minunat ar fi fost să pot fi ca el, doar că n-am să pot vreodată.

Baki s-a ridicat în picioare. Părea încă destul de slăbită.

— N-ai putea fi vreodată ceea ce eşti acum?

Am încercat să zâmbesc. Nu mi-a fost uşor, dar am încercat şi cred că am reuşit.

— O, sunt destul de puternic. Garsecg mi-a arătat toate lucrurile despre mare, aşa că probabil sunt mai puternic acum decât a fost vreodată Berthold Viteazul. Dar nu sunt curajos şi nu sunt înţelept. Pe dinăuntru sunt încă un copil. La exterior sunt bărbat, presupun, sau, oricum, aşa arăt. Dar m-am speriat de moarte atunci când ne-am luptat cu Osterlingii.

O vreme, nimeni n-a mai zis nimic, aşa că l-am întrebat pe Garsecg dacă îi povestisem despre lupta aceea.

— Nu, dar mi-a spus câinele tău. Ai luptat ca un erou şi te-ai ales cu rana aia pe care a vindecat-o marea.

— Dar am fost înspăimântat. Mi-a fost o frică de moarte. Marinarii noştri se luptau cu ei prin plasa de frânghie pe care o ridicasem, iar eu am tras cu arcul până mi-am terminat toate săgeţile.

— Şi ai ucis mulţi duşmani.

Am încuviinţat dând din cap.

— Atunci a fost cel mai bun lucru pe care-l puteai face. Aelfii mei din mare nu folosesc arcul fiindcă nu are niciun efect sub apă, dar Aelfii de Muşchi ai lui Disiri sunt experţi în mânuirea lui şi am văzut ce prăpăd poate face un arcaş iscusit printre inamicii săi.

— Au tăiat plasa.

Vorbeam mai mult decât ascultam.

— Era făcută din frânghii tari şi groase cât degetul meu mare, dar au tăiat-o şi marinarii au rupt-o la fugă. N-am mai avut ce face.

— N-ai avut nevoie de curaj, sunt sigur, a zâmbit Garsecg.

— Aşa e. Dar a trebuit să lupt. Ţineam în mână Sfărâmătorul de Săbii şi am strigat şi am sărit în mijlocul lor, iar unul m-a înjunghiat şi am căzut.

— Şi aşa nava ta a fost cucerită şi este acum în mâinile temuţilor Osterlingi, a zis Garsecg clătinând din cap ca şi cum i-ar fi părut rău pentru mine. Eu n-am văzut niciunul când eram la bord, dar asta a fost din cauza neatenţiei mele, presupun.

— Nu, i-am respins şi i-am făcut să se retragă pe corabia lor. Au tăiat frânghiile, lăsând câteva cârlige în urmă şi… şi au fugit.

Uri şi-a rotit capul ca să mă poată vedea mai bine.

— De ce, stăpâne?

— Presupun că se temeau că-i vom omorî pe toţi. Am fi putut s-o facem, dacă n-ar fi tăiat frânghiile.

— Înseamnă că ai omis ceva din povestirea asta. Am bănuit de la început. Ţi-ai mărturisit frica, Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Mda.

— Ai sărit exact între ei cu sabia în mână.

I-am explicat că nu era tocmai o sabie.

— Cu Sfărâmătorul de Săbii în mână, în cazul ăsta. După aceea mi-ai spus că ai fost înjunghiat. Prin armură, aşa cum mi-a zis câinele tău. Ai căzut, presupun că pe punte.

I-am zis că da.

— Cu toate astea, între momentul în care ai fost înjunghiat şi cel în care ai căzut pe punte trebuie să se fi mai întâmplat ceva. Ce anume?

I-am spus că am rănit nişte oameni, lovindu-i cu Sfărâmătorul de Săbii şi aşa mai departe.

— Nişte Osterlingi.

— Dar nu despre asta am vrut să-ţi povestesc, i-am zis. Nu despre asta. Am dorit să-ţi spun cât de brav şi cât de puternic a fost Berthold Viteazul. Doar că atunci când l-am cunoscut nu mai era aşa. Era adus de spate şi uneori nu gândea tocmai limpede. Barba lui avea fire albe, iar el nu voia să se întoarcă înapoi la Vadul Grifonului, ca să stea acolo. Niciodată. Nu-şi dorea decât să trăiască în pădure unde să nu poată fi găsit. Dar l-au găsit. L-au găsit, iar acum nu mai este. A trebuit să-mi şterg ochii cu degetele şi, după o vreme, am zis: Îmi pare rău.

— Pentru că jeleşti pierderea fratelui tău? Chiar şi cei mai puternici plâng în asemenea situaţii.

— Asta am vrut să-ţi povestesc. Cred că Disiri m-a crescut aşa cum s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi ajuns niciodată în Aelfrice.

Garsecg nu părea interesat să spună ceva despre asta.

— Parc-ar fi trecut zece ani. Vreau să zic, dacă ai în vedere cum eram înainte de noaptea în care m-a făcut să cresc. Vreo zece ani.

— Sau mai puţin.

— Doar că Berthold Viteazul e probabil cu treizeci, patruzeci de ani mai în vârstă…

— Mă simt mai bine acum, stăpâne, a zis Uri. Cred că pot sta în picioare, dacă mă ajuţi.

Am ajutat-o şi mi s-a părut că se cuibăreşte în braţele

mele.

— Ai vrut să te ia în braţe, a zis Baki.

— Sunt braţe foarte confortabile, a spus Uri rânjind la ea.

— Câteodată îi visez pe Osterlingi, i-am spus lui Garsecg aproape în şoaptă.

— Şi eu… S-au sacrificat în lupta pentru Muntele de Foc. Vrei să-ţi spun ce cred eu despre toate astea?

I-am spus că da, mi-ar plăcea.

— Nu prea cred c-o să-ţi placă. Sau, mai bine zis, mă îndoiesc că vei accepta toate aspectele.

Preţ de un minut, Garsecg a părut că se gândeşte de unde să înceapă.

— În primul rând, Osterlingii. Crezi că n-ai curaj fiindcă ţi-a fost frică de ei. Îţi închipui că fratelui tău nu i-ar fi fost deloc frică?

— El s-a luptat cu uriaşii.

— Iar tu te-ai luptat cu Osterlingii, Sir Able. Ţi-a fost frică, dar ai reuşit să treci peste ea. Dar îţi imaginezi că lor nu le era frică de tine? Dacă e aşa, o să găsim un ochi de apă în care să te vezi. Erai îmbrăcat în armură?

— O cămaşă de zale şi un coif de oţel. Le-am cumpărat înainte să urcăm pe corabie.

— Şi aveai în mână şi Sfărâmătorul de Săbii. În plus, erai omul care făcuse prăpăd printre ei cu arcul. Crede-mă, Sir Able, s-au temut de tine din primul moment în care te-au văzut.

— Atunci să ştii că nu prea o arătau.

Am găsit durianul pe care încercasem să-l mănânc şi m-am chinuit din nou să-l desfac cu unghiile. Rezultatul a fost la fel de prost ca prima oară.

— Tu te-ai comportat de parcă ţi-ar fi fost frică de ei?

Nu părea să am ce să răspund la întrebarea asta.

— Eu n-am fost acolo, dar ştiu răspunsul. Şi tu îl ştii. Tu, care ai fost acolo. Ţi-ai ţinut în frâu frica până când ai căzut rănit. Şi ei şi-au ţinut în frâu frica – o vreme. Când pe o corabie se află un cavaler, în vârful catargului principal ar trebui să se afle fanionul lui. Tu ai făcut aşa?

Am clătinat din cap că nu.

— Nu am fanion şi nu ştiam de regula asta. Poate că de-asta nici căpitanul n-a crezut că sunt un cavaler adevărat.

— În cele mai multe cazuri, Osterlingii nu atacă o asemenea navă. Trebuie să fi fost tare surprinşi şi înfricoşaţi când au constatat că eşti la bord.

L-am aprobat, apoi l-am întrebat despre restul.

Capitolul 26

AL DOILEA ŞI AL TREILEA ELEMENT

— Foarte bine, hai să trecem la următorul element. De sub lămâi, ai adus şi un tub de sticlă, în afară de pocal. Cu siguranţă ţi-ai dat seama că mai devreme sau mai târziu te voi întreba despre el. Ai de gând să mi-l dai să-l examinez?

— M-am gândit să vorbim întâi despre celelalte lucruri.

Era foarte bine ascuns în iarba mare şi mai era şi verde. Dar l-am ridicat şi i l-am dat lui Garsecg.

— Înăuntrul lui e o hârtie făcută sul.

— Ai rupt sigiliul?

I-am spus că nu fusese niciun sigiliu, iar Uri şi-a întins gâtul ca să vadă mai bine. Baki a venit şi ea, curioasă. Erau dezbrăcate şi aşa aveau să rămână, aşa că mi-era greu să nu mă uit în anumite locuri, dar am reuşit.

Garsecg a tras dopul şi a scos hârtia.

— E un pergament, mi-a zis. Un fel de carte. A început să dezlege firele cu care era legat sulul.

— Şi eu le-am dezlegat, i-am zis. Dar erau legate exact aşa.

— Ai citit?

— M-am uitat, dar nu pot descifra genul ăla de scriere, am zis eu clătinând din cap.

— Nici eu nu pot. Probabil că e scrierea specifică Celidonului.

I-a întins sulul lui Baki, care a exclamat:

— Uh, eu pot citi scrisul nostru, dar chestia asta nu!

Uri s-a tras şi ea mai aproape.

— Dacă nu poate Baki, nu pot nici eu.

Garsecg a luat hârtia de la Baki, a făcut-o din nou sul, a legat-o şi a pus-o în tub.

— Se poate să fie testamentul femeii ale cărei oase le-am găsit, dar nu am de unde să ştiu. Poţi să-l păstrezi dacă vrei, Sir Able, sau să-l duci înapoi în locul în care l-ai găsit.

După ce l-am pus înapoi sub copac, l-am întrebat dacă

credea că femeia ştia că avea să moară.

Garsecg a indicat cu degetul spre pocal.

— Când găseşti aşa ceva lângă un cadavru, prima bănuială e otrava. De-aia te-am sfătuit să-l cureţi cu atenţie, chiar dacă sigur era acolo de multă vreme. Dacă a murit din cauza otrăvii, se poate să se fi otrăvit singură, ţinându-şi strâns testamentul în mâini până în ultima clipă.

Am încercat să-mi imaginez un motiv pentru care o femeie s-ar fi putut sinucide într-un loc atât de frumos.

— S-ar putea să mai ai întrebări despre toate astea. Poţi să mi le pui, dar îţi mărturisesc că nu mai am răspunsuri.

— Ai spus că ai văzut oasele, i-am reamintit eu. Ai văzut şi tubul de sticlă?

— M-am uitat pe acolo, dar soarele abia ce răsărea. Nu l-am văzut.

— Mi-ai spus despre un război mare în care Aelfii l-au alungat pe Setr.

M-am exprimat aşa pentru că m-am gândit că Garsecg nu voia ca Uri şi Baki să ştie cu adevărat cine era. Mi s-a părut o treabă deşteaptă, dar Uri a început să tremure şi a trebuit să-i promit că n-am să mai rostesc numele acela.

— Ar fi trebuit să murim. Când am venit aici, ar fi trebuit să murim.

Baki a repetat apoi acelaşi lucru.

— Vă iartă, le-a zis Garsecg.

Mi-am dat seama că ele nu înţeleseseră, dar felul în care Garsecg rostise cuvintele aproape că le-a convins.

— O mie de ani de-ai voştri au trecut de la războiul acela, mi-a zis Garsecg. Ţi-aş putea da o mulţime de detalii dacă vrei. Vrei?

— Cred că nu. Mă gândesc la femeia asta. Oasele nu pot fi aici de prea multă vreme, nu-i aşa?

— În locul ăsta aşa de umed? Cu siguranţă nu.

— Atunci, nu persoana care a construit acest zgârie-nori a adus-o aici.

— Cine poate şti? O mie de ani aici pot fi o sută în Aelfrice sau chiar mai puţin.

— În plus, se va întoarce, a zis Baki. Hai să nu mai

vorbim despre el.

Mintea îmi alerga frenetic. Pe de o parte, mi se părea posibil ca femeia să fi naufragiat acolo, dar dacă asta era situaţia, de ce să se fi omorât? L-am întrebat din nou pe Garsecg dacă vârful turnului era o insulă în Mythgarthr, iar el mi-a confirmat încă o dată că aşa era. Atunci l-am întrebat:

— Bine, dar dacă e o insulă, de ce nu aud marea? De când am venit aici sus, n-am auzit marea nici măcar o dată.

— Când e calmă, şi adeseori aşa e, nu face cine ştie ce zgomot.

— Ei bine, am de gând să verific. Tu rămâi aici cu fetele astea bolnave.

— Uri şi Baki, stăpâne, mi-a zis Baki cu un glas foarte umil. Eu sunt Baki.

Atunci am învăţat să le deosebesc. Din momentul acela nu le-am mai încurcat niciodată.

Garsecg a clătinat din cap în semn că nu avea de gând să rămână, dar nu i-am dat atenţie. Soarele se ridicase doar pe jumătate pe cer şi ca să nu-mi intre în ochi, m-am întors cu spatele la el şi am plecat spre vest. Am rupt rămurele şi le-am lăsat să atârne la fiecare sută de paşi, iar după o vreme l-am auzit pe Garsecg în spatele meu.

— De ce faci asta? m-a întrebat.

— Ca să-mi pot găsi drumul înapoi, i-am răspuns fără să mă uit la el.

— Dar de ce ai vrea să te întorci?

— Fiindcă fetele alea sunt bolnave şi trebuie să le purtăm de grijă. Am sperat că ai să stai tu cu ele ca să faci asta.

— Aelfii s-au luptat întreaga lor istorie pentru a se elibera de monstrul numit Kulili. Tu eşti ultima lor speranţă şi cea mai importantă. N-am de gând să te scap din ochi… Nu, nici măcar pentru zece mii de fete care vomită.

M-am oprit ca să privesc un copac cu o nuanţă de verde pe care n-o mai văzusem niciodată. Eram sigur că provenea din Aelfrice, dar era atât de proaspăt şi de tânăr,

încât mi s-a părut că Dumnezeu abia ce-l crease. Era ca şi cum îl plantase acolo cu un minut înainte să ajung eu. Avea flori albastre şi purpurii, iar antenele lor lungi, sau cum s-or fi numind chestiile alea din floare, erau de un roşu-aprins. N-am mai văzut niciodată un asemenea copac şi mi-l aduc perfect aminte chiar şi acum.

L-am auzit pe Garsecg râzând în spatele meu, dar tot nu m-am întors la el. Când am pornit-o din nou la drum, l-am întrebat însă dacă mergeam în direcţia bună.

— N-am de unde să ştiu. Mai bine zis, ştiu că orice direcţie se va dovedi bună dacă mergem îndeajuns de multă vreme într-acolo. Asta s-ar putea să fie calea cea mai scurtă. S-ar putea să fie şi cea mai lungă. În orice caz, până la urmă ne va duce spre mare.

— Eu tot nu aud niciun val.

— Nici eu. Dar dacă o să continuăm să mergem în direcţia asta, o să le auzim. Dacă or fi valuri.

M-am gândit la lucrul ăsta şi la vreme. Vântul aproape că nu bătea deloc, aşa că am zis:

— Ai dreptate, e destul de cald.

— Da, iar marinarii zăresc această insulă mai ales când vremea e ca acum. E o chestiune legată de căldură şi de lipsa vântului şi apare mai ales în amurg.

— Dar dacă nu au vânt care să le umfle pânzele până aici, n-ar putea să vâslească?

— Ba ar putea, şi unii chiar o fac.

Eram destul de supărat că Garsecg plecase, lăsându-le pe Uri şi pe Baki să se descurce singure. Dar m-am gândit apoi la toate lucrurile pe care le făcuse pentru mine şi la faptul că şi eu le părăsisem la fel ca şi el. Aşa că m-am oprit şi am cerut să se apropie de mine ca să mergem împreună. Am mers o vreme în umbra copacilor.

Curând am ajuns într-un loc în care nu mai era umbră decât pe ici, pe colo, iar lumina soarelui pătrundea printre frunze, desenând petece strălucitoare pe pământ. Apoi mi s-a părut că lângă mine merge ceva cu mult mai mare decât Garsecg. Doar că nu era adevărat.

Nu era chiar ca un şarpe şi nu era nici ca o pasăre. A

trebuit să scriu cuvintele astea fiindcă ele descriu cel mai bine ceea ce vedeam. Era frumos, dar teribil de înfricoşător. Nu-mi amintesc toate culorile şi oricum se schimbau încontinuu, dar chestia e că, indiferent de culori, erau cele mai întunecate nuanţe pe care ţi le poţi imagina. Albastrul era mai întunecat decât este de obicei negrul, şi la fel şi auriul, un fel de maroniu foarte închis în care simţeai că te-ai putea prăbuşi. Era întunecat ca şi cum ai vedea ceva auriu în mijlocul unei furtuni, dar mai efemer decât fumul.

Aproape că nu-l mai puteam vedea pe Garsecg, însă părea că era pe punctul să izbucnească în râs. I-am spus că îmi plăcea mai mult când era Garsecg.

— Ştiu.

— Asta e ceea ce eşti tu de fapt, nu-i aşa? Eşti Setr. Eşti cu adevărat din lumea de sub Aelfrice?

— Da. Vrei să te întorci puţin şi să faci un pas sau doi, Sir Able? E ceva aici ce trebuie văzut fiindcă e mai important decât priveliştea mării. Dacă ai să fii de acord, am să-ţi arăt.

Eu simţeam că văzusem deja ceva important, dar i-am spus că mă-nvoiesc.

Capitolul 27
KULILI

Nu era nicio cărare, doar iarbă moale şi ferigi care creşteau sub copacii imenşi. Am coborât o vreme, apoi am mai coborât puţin până când am ajuns într-o vale mică ce nu avea mai mult de o sută de metri lungime şi o sută lăţime. Frumuseţea acelui loc îţi tăia respiraţia. Erau cascade mici ce se rostogoleau peste stânci şi un heleşteu în centru cu nuferi albi, dar şi altfel de flori, mai frumoase decât nuferii. Erau şi multe ferigi, de asemenea. Cele pe care le văzusem până atunci erau mărunte, însă acolo, în valea aceea mică, erau imense precum cele din Aelfrice. Se arcuiau deasupra capului meu atât de sus, încât aş fi putut merge pe sub ele călare şi cu coiful pe cap. Era o umbră deasă, iar Garsecg părea real, atât de real, încât ştiam că, dacă l-aş fi atins, n-aş fi simţit ceea ce era cu adevărat.

Acolo unde umbra era cea mai deasă, se afla o statuie albă. Înfăţişa o femeie dezbrăcată dar, fiindcă era în întuneric, părea o fantomă. Cu o mână parcă voia să-şi acopere sânii, iar cu cealaltă părea să ceară ceva.

Şi eu eram dezbrăcat, aşa cum cred că ţi-am spus deja, iar când am văzut statuia, mi s-a întâmplat acelaşi lucru care mi se întâmplase la şcoală când privisem fetele cum jucau volei. N-am vrut ca Garsecg să observe, aşa că am sărit direct în heleşteu. A funcţionat, fiindcă apa era bună şi rece. Când am scos capul la suprafaţă, mi-am scos părul din ochi, aşa cum faci tu şi am încercat să zâmbesc.

Garsecg s-a aplecat deasupra apei ca să mă vadă mai bine.

— De ce-ai făcut asta?

— Ca să mă răcoresc şi să mă spăl de transpiraţie. Tu nu te-ai încălzit după atâta mers? Eu da.

Mi-a întins mâna, iar eu am înotat spre el şi am urcat pe mal.

— Uită-te! Aşteaptă până când se liniştesc valurile şi

uită-te cu atenţie.

— Ai spus că vrei să-mi arăţi propria mea reflexie, ca să-mi dau seama de ce erau Osterlingii speriaţi de mine. Însă eu nu cred că erau speriaţi. Despre asta e vorba?

— Nu. Priveşte în adâncul apei, Sir Able.

Am privit. Părea că heleşteul era infinit de adânc, dar curbat şi lăsat într-o parte. I-am spus şi lui asta.

— Ca multe alte asemenea ape, este o poartă către Aelfrice, mi-a zis Garsecg. Ţi-o arăt ca să ştii de-acum înainte cum arată asemenea porţi. Când te-au adus Kelpiile la mine, nu ţi-ai dat seama că intrai în Aelfrice?

Am dat din cap că nu.

— Nu ţi se pare că te uiţi în jos de pe cel mai înalt nivel al clădirii de sticlă?

Nu-mi dădusem seama până atunci, dar avea dreptate. Pământul de pe insulă nu avea cum să fie mai înalt de trei sau patru metri. M-am uitat mai cu atenţie şi mi-am adus aminte că, deşi mă scufundasem destul de mult când sărisem, nu atinsesem fundul heleşteului cu picioarele.

— Aici, în Mythgarthr, se poate sta pentru a cerceta cu atenţie poarta, a zis Garsecg. Adu-ţi aminte ce vezi. Fixează-ţi în minte. Destul de curând, ceea ce înveţi acum s-ar putea să-ţi fie de folos.

Nu-mi venea să cred că heleşteul acela dădea tocmai în Aelfrice şi i-am şi zis asta. Părea ciudat, foarte ciudat acolo jos. Dar sărisem deja în apă şi singurul lucru care se întâmplase fusese ceea ce dorisem eu să se întâmple (tot nu mă puteam uita la statuie. Pe lângă ea, Uri şi Baki păreau nişte băieţi.) L-am întrebat:

— Vrei să-mi spui că aş putea ajunge în Aelfrice, dacă ai veni şi tu cu mine ca să nu mă înec?

— Nu te vei îneca niciodată, mi-a spus Garsecg. Eşti una cu marea… mai mult decât realizezi.

Din tonul vocii lui mi-am dat seama că vorbea serios. Şi atunci nu m-am mai putut concentra decât asupra faptului că Disiri era în Aelfrice. O doream mai mult decât îmi dorisem orice altceva pe lume, aşa că am plonjat cu hotărâre. Aş face-o din nou, dacă aş mai avea ocazia.

A doua oară, apa nu mi s-a mai părut atât de rece şi, imediat ce am încetinit, am început să înot cu putere. Fusesem un înotător destul de bun chiar şi în America, dar de când eram cu Garsecg devenisem atât de bun, că ai crede că vreau să te tachinez dacă ţi-aş povesti. Am coborât şi-am tot coborât…

Ar fi trebuit să se facă din ce în ce mai întuneric, numai că n-a fost aşa. Era o lumină albastră minunată, aşa cum mai văzusem sub apă şi înainte, dar faptul că mă mai bucurasem de ea nu îi diminua frumuseţea. După o vreme, am hotărât să mă odihnesc puţin şi m-am lăsat pur şi simplu să plutesc, încercând să-mi dau seama unde era sus şi unde era jos. Probabil că ţi se pare c-ar fi trebuit să-mi fie destul de evident, până şi peştii ştiu, dar atunci când nu sunt peşti în jur şi nu poţi vedea nimic altceva decât ceaţa aceea albastră, e greu să te orientezi.

Am plutit acolo destul de mult sau, în orice caz, aşa mi s-a părut mie. Un curent uşor mă întorcea încet şi mă purta odată cu el, iar senzaţia era minunată. Mă gândeam la Disiri şi la statuie, iar cele două s-au amestecat în mintea mea până când am început să mă întreb dacă eu existam cu adevărat. Îmi părea că aşa trebuie să te simţi atunci când nu eşti nimic altceva decât o amintire şi poate că Disiri îşi aducea aminte de mine şi avea să-şi aducă întotdeauna aminte de mine, să mă iubească aşa cum o iubeam eu, iar în momentul acela eu eram amintirea mea în mintea ei.

„Eu sunt Kulili.” Cuvintele astea nu erau doar sunete ce-mi vibrau în urechi. Păreau mai degrabă să vină din oasele capului meu.

„Jos. Vino jos.”

Am început să cobor şi am ştiut asta fiindcă vocea ei venea de jos. Lumina albastră a devenit purpurie şi apoi totul s-a întunecat. Degete nevăzute îmi atingeau faţa, dar ştiam că nu erau adevărate. Nu mi s-a părut corect şi de aceea am zis:

— Eu nu te pot vedea.

„Ai să poţi, prin voinţa mea.”

— Cine eşti? am întrebat.

Deodată, mi s-a părut că nu mai ştiam nici măcar cine eram eu. Eram oare doar un puşti din America? Un cavaler? Fratele lui Berthold Viteazul?

„Eu sunt Kulili. Tu eşti acela care a jurat să se lupte cu Kulili.”

— Able, i-am zis. Numele meu e... Able.

„Ai să te lupţi cu mine?”

— Nu ştiu.

Nu mai părea să conteze prea mult.

— Cred că va trebui să încerc. Aşa am promis.

„Aşa mă gândesc şi eu. Onoarea îţi este sacră.”

— Eşti un monstru. Aşa mi-a spus Garsecg.

Până atunci fusese foarte, foarte întuneric, dar când am spus asta, undeva în depărtare a apărut o lumină verde. „Ce naiba-i asta?”, mi-am zis eu.

„Un peşte luminiscent. Uneori mai vin pe-aici.”

— E greu să gândeşti. Nu ştiu de ce am spus asta, dar era adevărat. De ce-i atât de greu să gândeşti aici?

„Apa mea e rece.”

— De ce m-ai adus aici?

Nu mi-a răspuns.

— E în regulă dacă înot înapoi în sus? Mi-ar plăcea să mă încălzesc din nou.

„Înainte să mă ucizi?”

Râdea de mine, dar asta nu m-a supărat deloc. Ba, într-un fel, chiar mi-a plăcut.

— Ai putea să mă ucizi cu uşurinţă aici dac-ai vrea.

„N-am s-o fac.”

— Dar i-ai ucis pe Aelfi când au venit să te omoare. Asta tot Garsecg mi-a spus-o.

„Lumea asta a fost a mea. A mea, într-o vreme în care nu existau Aelfi. Ei m-au aruncat de pe uscat în mare şi din mare în acest abis. Nu mai au unde să mă alunge. Ai vrea să mă vezi?”

Ca şi cum cineva ar fi apărut deodată acolo, am văzut o imagine clară în minte. Era statuia, doar că era vie.

„Ai privit în oglinda apei. Ceea ce-ai văzut erai tu aşa

cum te văd ceilalţi. Ceea ce vezi acum sunt eu, aşa cum mă văd alţii.”

Nu-mi puteam imagina cum putea cineva să urască ceva atât de frumos. Am întrebat-o de ce o urăsc Aelfii.

„Întreabă-i!”

— Atunci, de ce-i urăşti tu?

„Nu-i urăsc, dar trebuie să mă tem de ei atâta vreme cât şi ei se tem de mine.”

Femeia frumoasă a dispărut. În locul ei a apărut o pădure ciudată. Copacii semănau cu nişte stâlpi de telegraf, cu câteva frunze mari în vârf. Peste tot se vedeau mici bălţi de apă, iar acolo unde ar fi trebuit să fie rădăcinile copacilor, era ceva foarte mare ce devenea tot mai mare şi îşi întindea antenele pretutindeni. Copacii îi vorbeau femeii din adâncuri, la fel cum o făceau şi plantele mai mici. Ea le răspundea tuturor, pe rând, şi era nemaipomenită. Îi vedea pe toţi, le vedea sufletele, fiindcă fiecare era învelit într-un suflet aşa cum oamenii se învelesc într-o mantie. Sufletele lor aveau culori minunate, dar indiferent de nuanţă, părea că strălucesc cumva.

Insectele mâncau frunzele şi beau seva plantelor şi mai erau şi tot felul de alte animale care mâncau coaja, omorând copacii. Aşa că femeia de dedesubt a făcut paznici pentru ei, luând fărâmiţe din sufletele lor şi bucăţele de înţelepciune din ea însăşi, care străluceau ca nişte perle gri. Mai folosea beţe, frunze şi noroi, foc şi fum şi apă şi muşchi. Tot felul de lucruri.

La început, paznicii erau ca nişte animale, dar femeia cea mare de sub rădăcini a privit în sus, spre cer, şi a văzut Mythgarthrul, iar oamenii de acolo arau şi plantau flori şi aveau grijă de livezi. Aşa că i-a făcut pe protectori să semene mai mult cu oamenii. La început, erau mai degrabă ca nişte sperietori de ciori, însă au devenit din ce în ce mai buni şi au ajuns chiar să-şi poată schimba forma pentru a se îmbunătăţi şi mai mult.

„Unii stau încă de pază, chiar şi împotriva mea. Îi cunoşti?”

Am văzut-o pe Disiri şi mi s-a pus un nod în gât. Am

simţit că eram gata să mor dacă nu puteam s-o ating şi să-i vorbesc, aşa că am zis:

— Da, o iubesc.

„Şi eu” a spus Kulili. Apoi Disiri a dispărut. „Ai vrea să mă vezi acum cu ochii tăi adevăraţi?”

Cred că i-am spus că da.

Am aşteptat. Nu au fost zece minute şi nici zece secunde. A fost soiul acela de răgaz care exista înainte să construiască cineva primul ceas. Am rămas acolo în apa rece de mare, întorcându-mă şi aşteptând, fără să fac nimic altceva. Lumini albe, galbene şi verzi, lumini de culoarea fânului şi a cerului se învârteau în jurul meu.

„Lampa noastră.”

Au venit împreună şi mi-am dat seama că erau într-adevăr peşti. Peşti mici şi portocalii, care străluceau precum flacăra unei lumânări, peşti negri cu capete imense şi dinţi de coşmar, de care atârnau momeli roşii şi albastre în faţa propriilor guri, peşti lungi şi argintii cu branhiile şi coada precum nişte becuri şi peşti mari şi albaştri cu dungi albastre luminoase desenate pe părţi şi multe alte specii pe care le-am uitat. Erau tot felul de nuanţe de roşu, galben şi roz.

Doar că nu peştii erau importanţi. Important era ceea ce se afla sub ei: un fir alb, imens, care se încâlcise şi părea în viaţă, orbecăia. Când l-am zărit prima dată mi s-a părut că nu are nicio formă, dar imediat ce am gândit asta, s-a schimbat. Am văzut o gură, care ar fi putut înghiţi *Neguţătorul din Miazănoapte* şi un nas ca un deal. Însă erau un nas frumos şi o gură frumoasă. Curând, am văzut şi ochii – erau albi şi păreau orbi. Au clipit, apoi au apărut două pupile în care m-aş fi putut scufunda. Ochii erau albaştri. În obraji parcă îi înfloreau trandafiri. Era femeia după care fusese făcută statuia. Doar că statuile sunt de obicei mai mari decât modelele. Undeva jos, în apa întunecată, se afla modelul adevărat, care ar fi putut purta statuia drept amuletă legată de un lanţ în jurul gâtului.

„Mai vrei să mă omori? Mai vrei?”

În primul rând, nu voiam. În al doilea rând, nu cred că aş

fi putut.

— O să trebuiască să încerc, Kulili, i-am zis. Trebuie să mă străduiesc, fiindcă aşa am promis. Dar sper să scapi. Sper că nu voi fi în stare să o fac.

„Acum?”

— Nu. Peştii ăştia ai tăi m-ar putea ucide foarte uşor şi n-am nici măcar o sabie.

„S-ar putea să treacă o vreme până ne vom întâlni din nou.”

Capitolul 28
TREI ANI

A trebuit să înot mult până la suprafaţă. E ciudat, dar când ai fost în ape foarte adânci, ţi se pare întotdeauna că eşti mai aproape de suprafaţă decât eşti de fapt. În jurul tău e întuneric, mai întuneric decât în cea mai întunecată noapte. Înoţi puţin şi vezi lumină, vezi lucruri de care crezi că te despart trei sau patru metri. Aşa că înoţi în sus, poate opt metri, poate douăzeci, poate treizeci. Şi nu ajungi la suprafaţă şi nici nu se prea schimbă multe în jurul tău. Am simţit că am ajuns de vreo cinci sau şase ori înainte să scot capul cu adevărat la suprafaţă.

Când am ajuns, am avut un şoc. În primul rând, nu respirasem şi mă obişnuisem aşa. Am scos capul la suprafaţă în porţiunea dintre două valuri. Am expirat puternic, iar apa mi-a ieşit prin nas şi pe gură şi mi-a curs pe bărbie. Pe urmă, un val imens m-a izbit în faţă. M-am înecat, iar când am reuşit să ridic din nou capul la suprafaţă scoteam nişte sunete ca o cafetieră. Când am reuşit să respir normal din nou, am început să râd.

După aceea, m-am zbenguit printre valuri şi m-am distrat pe cinste. Cred că m-am jucat aşa preţ de o jumătate de oră.

Puteam vedea soarele, aşa că ştiam că eram iarăşi în Mythgarthr, şi nu în Aelfrice. Ştiam, de asemenea, că atunci când fusesem alături de Kulili mă aflasem în Aelfrice. Am realizat că eram destul de aproape de insulă, spre care aş fi putut înota oricând ca să văd ce mai făceau cele două fecioare aelfe şi Garsecg, căruia aveam să-i spun că îmi trebuia mult mai mult decât o lance sau un topor ca să o ucid pe Kulili şi că, de fapt, nu voiam deloc să fac asta. Tot gândindu-mă la lucrul ăsta, am început să sper că l-aş fi putut convinge să-i fac altă favoare în loc. Poate chiar două sau trei.

Curând am decis că mă distrasem destul şi că era posibil

să am mult de înotat până la insulă, aşa că ar fi fost bine s-o iau din loc. Am sărit din apă aşa cum fac peştii uneori şi am privit în jur. După prima săritură, am mai sărit o dată şi încă o dată după aceea. Insula nu se vedea nicăieri. De fapt, nu se vedea deloc uscatul. Singurul lucru pe care l-am putut zări a fost o navă, la vreo milă depărtare. Am hotărât să înot spre ea, fie şi pentru faptul că puteam să fiu ridicat la bord. Bătea puţin vântul, dar corabia se îndrepta spre mine, aşa că tot ce-am avut de făcut a fost să înot spre locul în care avea să ajungă şi să aştept. Oricum, puteam înota mai repede decât înainta ea, aşa că ar fi fost simplu s-o prind din urmă.

N-am recunoscut-o decât când s-a apropiat foarte mult. O parte din vopseaua de pe bastiment se cojise, iar femeia de lemn ce ţinea un coş şi era aşezată la provă îşi pierduse luciul auriu. Era însă *Neguţătorul din Miazănoapte.* Nu mi-a venit să cred nici măcar atunci când urcam pe la tribord.

Marinarul de cart a strigat ceva (nu ştiu ce anume) şi a coborât, alunecând pe unul dintre suporturile catargului chiar în faţa mea. S-a zgâit la mine, apoi s-a lăsat în genunchi.

— Sir Able, nu ştiam că eşti dumneata, domnule! Nu mi-am dat seama că eşti dumneata, domnule! Îmi pare rău, domnule! N-am vrut să te jignesc. Jur pe vânt şi pe apă că n-aş face niciodată aşa ceva.

— Nu-ţi bate capul, i-am spus. Nu-i nimic. Dacă… stai aşa puţin. Tu eşti Pouk!

— Da, să trăiţi, domnule.

— Te-ai schimbat. Ai barbă. Câtă vreme am lipsit, Pouk?

— Trei ani, domnule. Noi… Eu am crezut că n-o să te mai întorci niciodată, domnule. Şi căpitanul a zis la fel. Nimeni n-a mai crezut.

— Căpitanul? Parcă l-am omorât.

— Căpitanul Kerl, domnule, care era secund. Eu… eu a trebuit să semnez nişte hârtii, domnule, fiindcă nu voiau să mă hrănească dacă nu o făceam. Şi… ş-am rămas aici de atunci, domnule. Sunt şef peste punte acum. Şi tre’să spun că am făcut munci mult mai grele.

I-am strâns mâna şi i-am spus că eram mândru de el.

— Doar că n-o să mai fiu, domnule. Dacă o să-l pui pe căpitan să mă şteargă din acte. O să fiu omul dumitale din nou, Sir Able. La fel ca înainte, dacă nu te-ai supărat că am făcut altceva în timp ce ai fost plecat.

Pouk s-a oprit şi şi-a înghiţit nodul din gât.

— Sau chiar dacă te-ai supărat, domnule. Eu unul am rămas acelaşi.

Nu ştiam ce să cred despre el, aşa că i-am zis:

— Ai o slujbă foarte bună aici. Tocmai mi-ai spus asta.

— Da, să trăiţi.

— Nu te pot plăti şi nici nu te pot hrăni. Uită-te la mine, n-am nici măcar pantaloni.

— O să-ţi împrumut eu unii de-ai mei, domnule, doar că s-ar putea să-ţi fie cam mici.

— Mulţumesc. Ai dreptate. Cu siguranţă că i-aş rupe. Probabil că nici n-aş reuşi să-i trag pe mine. Va trebui să vorbim cu căpitanul. Căpitanul Kerl?

— Da, să trăiţi, domnule.

— Ştiu că nu poţi să-ţi părăseşti postul şi că probabil nici n-ar fi trebuit să vorbeşti cu mine. Dar înainte să merg să-l caut pe Kerl, vreau să ştiu de ce eşti gata să-ţi părăseşti slujba ca să lucrezi pentru mine, deşi ştii că n-am niciun ban?

— Doar din egoism, domnule, mi-a spus Pouk fără să aibă curaj să mă privească în ochi.

— Cum adică din egoism?

— Echipajele trebuie să rămână unite, domnule. În principiu, ar trebui să nu-ţi părăseşti niciodată tovarăşii, nu-i aşa? Dar… dar asta e marea mea şansă, domnule. Poate că e singura pe care o s-o am vreodată. Acum mă duc.

S-a întors cu spatele şi nu i-am mai putut vedea faţa.

L-am bătut pe umăr şi am mers să-l caut pe Kerl. În timp ce mergeam pe o porţiune îngustă a punţii de la proră, am început să mă întreb ce-o să zică de mine restul echipajului.

Imediat după ce-am cotit, m-am lămurit. N-am făcut nici

doi paşi, c-am fost înconjurat de oameni care mă ovaţionau.

— Ce se-ntâmplă acolo jos? a strigat un marinar nou de lângă cârmă. Ce e zarva asta? La posturi toată lumea! La posturi!

Un matelot de care nu-mi aduceam aminte, a strigat:

— E Sir Able, domnule! S-a întors!

— Hip, hip, ura! a urlat altcineva.

Pe urmă au izbucnit toţi în urale, ceea ce l-a scos pe Kerl din cabină. A dat să întrebe, apoi m-a văzut în mijlocul unui grup de marinari şi a rămas cu gura căscată.

N-a fost foarte uşor să-mi fac loc printre marinari fără să rănesc pe cineva, dar am reuşit. Am ajuns la căpitan şi i-am spus că trebuie să vorbim, apoi am intrat amândoi în cabina lui.

— Pe sforile lui Ran! a exclamat căpitanul. Pe Cerr, pe vânt şi pe ploaie!

Apoi m-a îmbrăţişat. Am fost cu adevărat surprins de multe ori în timpul călătoriilor mele în Mythgarthr şi Aelfrice, dar nu ştiu dacă am fost vreodată mai surprins ca în momentul în care Kerl m-a îmbrăţişat, poate cu excepţia luptei cu cavalerul acela care avea un craniu fixat pe coif şi cu care m-am luptat în Munţii Şoarecilor. Nu cred că a existat vreodată vreun bărbat uman care să poată să mă strângă destul de tare ca să-mi rupă coastele, nici măcar fratele Helei, Heimir, care nu era tocmai om. Multă lume ar spune că nu era om deloc, fiindcă de îndată ce venea căldura verii, transpira ca un cal chiar şi dacă stătea sub un copac.

Doar Kerl aproape că a reuşit asta. Mi-am auzit coastele pârâind.

— Am fost în Aelfrice, i-am zis într-un târziu, după ce mi-a dat drumul. Nu ştiu cât timp. Vreau să zic, nu ştiu câte zile de-ale lor.

— Stai jos, stai jos! a zis Kerl, după care a înşfăcat o sticlă, i-a scos dopul şi a pus pe masă două pahare.

M-am gândit atunci la insula care se ridicase din mare, acolo unde o văzusem pe Disiri, şi cum privisem copacii

crescând pe ea. Aşa că i-am zis:

— Poate că şi acolo, s-au scurs ani întregi. De fapt, nici nu ştiu dacă acolo există ani. Aelfii vorbesc despre aşa ceva, dar se poate s-o facă doar fiindcă noi împărţim timpul în ani.

— Ia şi bea, mi-a zis Kerl împingând un pahar în direcţia mea. Trebuie să sărbătorim.

Am clătinat din cap că nu, fiindcă mă gândeam încă la Garsecg, ceea ce mi-a amintit de Uri şi de Baki şi de Insula de Sticlă. Am sorbit totuşi din vin şi am descoperit că era într-adevăr foarte bun, cel mai bun pe care-l gustasem vreodată. Şi i-am zis asta şi lui Kerl.

— I-am dat cuiva aflat în nevoie vreo două butoaie cu apă, a spus el rânjind. Mi-a dat în schimb cinci sticle din astea. În vine greu să nu beau trei sau patru pahare la cină în fiecare seară, dar mă abţin. Acum e însă altceva. E o ocazie specială şi n-aş vrea să mor şi să las vreo picătură în vreuna din sticlele astea.

— Mă bucur că gândeşti aşa, am zis eu şi am mai băut puţin vin. Poţi să mă duci la Forcetti? Vrei?

— Da, să trăiţi. Acum suntem hăt departe în sud, dar ne îndreptăm într-acolo. Putem să ne oprim şi la Forcetti, a zis Kerl, iar zâmbetul i s-a topit pe buze. Dar va trebui să mai fac câteva opriri pe drum, domnule. E în regulă?

I-am zis că da. Doream să merg la Forcetti, fiindcă ducele Marder avea probabil nevoie de un alt cavaler. Stând însă aşa dezbrăcat în cabină, mi-am dat seama că, dacă ducele ar fi avut nevoie de cineva care să-i ia locul lui Ravd, probabil că-l găsise deja, iar eu urma să am nevoie de o mulţime de lucruri, odată ajuns acolo. Cum ar fi fost nişte haine. Aşa că l-am întrebat pe Kerl dacă aveau ceva pe navă cu care să mă pot îmbrăca.

Asta i-a adus din nou zâmbetul pe buze.

— Le-am păstrat pe-ale dumitale, mi-a zis el.

A deschis un cufăr şi a scos de acolo Sfărâmătorul de Săbii. Era încă în teaca lui legată de vechea mea centură.

— Cred că nu ai uitat asta.

A fost rândul meu să zâmbesc.

— Mi le amintesc destul de bine.

— Am şi hainele, a zis Kerl ridicând două braţe pline. Le-am păstrat pentru dumneata. Am pus rumeguş de cedru ca să nu intre moliile şi ar trebui să fie ca noi.

I-am mulţumit şi i-am spus cât de mult însemna asta pentru mine (şi chiar însemna), după care i-am zis că aveam să dorm pe punte şi să fac orice treabă se putea ca să-mi plătesc mâncarea.

— Ba o să dormi chiar aici, domnule, m-a contrazis Kerl cu convingere. Asta de aici e cabina dumitale. La fel cum astea sunt cizmele dumitale, domnule. O să fie cabina dumitale până ajungem la Forcetti, iar eu sunt mândru să ţi-o ofer.

— Nu pot să plătesc… Stai un pic. Am lăsat nişte bani aici când am plecat cu Aelfii. Dacă i-ai păstrat şi pe ăştia…

Kerl şi-a ferit privirea.

— I-am cheltuit, Sir Able, a trebuit. Ni s-a găurit nava mai încolo de Nedam. Şi după aia am avut nevoie de şapte săptămâni de reparaţii, domnule. Dar o să ţi-i înapoiez, jur. Doar că acum nu pot să plătesc decât o mică parte.

Şi-a deschis seiful pentru mine şi mi-a arătat ce mai avea. Era foarte puţin: doar câteva piese de cupru şi de alamă şi patru monede de argint. Primul meu gând a fost să-l las să le păstreze, însă ştiam că trebuia să am şi eu ceva, aşa că am luat jumătate.

La câteva zile după aceea, am zărit Muntele de Foc. Eram curios în privinţa lui datorită lucrurilor pe care mi le spusese Garsecg, aşa că l-am întrebat pe Kerl şi pe câţiva oameni dintr-un port micuţ unde am vândut nişte pânzeturi pe care Kerl nu putuse să le vândă mai în sud. Aparţinuse Osterlingilor, care obişnuiau să arunce oameni în deschizătura din vârful lui pentru că aceasta ocolea Aelfrice şi ajungea direct în Muspel, acolo unde sunt dragonii. Dacă ar fi făcut asta doar cu ai lor, probabil că nu i-ar fi păsat nimănui, dar ei năvăleau, şi capturau sătenii. Pe unii îi mâncau, iar pe aceia care li se păreau mai gustoşi îi aruncau prin deschizătură ca să hrănească dragonii.

Regele Arnthor a cucerit Muntele de Foc, l-a fortificat şi a lăsat acolo o garnizoană. Unii dintre soldaţi se aflau şi ei în oraş când am debarcat noi, şi-şi petreceau vremea bând şi încercând să agaţe fete. Erau primii soldaţi pe care-i vedeam şi abia aşteptam să văd şi cavalerii. Am fi putut închiria măgari, dar aveam foarte puţini bani, iar Pouk n-avea deloc, aşa că am decis să mergem la garnizoană pe jos.

Capitolul 29
PARIUL

Dac-aş fi ştiut ce-avea să m-aştepte, nu m-aş fi dus niciodată. Sau, dacă m-aş fi dus oricum, cu niciun chip nu l-aş fi lăsat pe Pouk să vină cu mine. N-am ştiut însă, aşa că am pornit veseli, dis-de-dimineaţă, înainte ca soarele să devină arzător, luându-ne la întrecere. S-a făcut totuşi destul de cald şi a trebuit să încetinim, mergând practic din umbră în umbră, dacă înţelegi ce vreau să zic. Am fost norocoşi, pentru că era multă umbră, dar am avut şi ghinion, fiindcă erau şi foarte multe insecte, care n-au fost însă prea norocoase. Cred că am storcit vreo sută, de ajunsesem să-mi doresc să le pot aduna pe toate într-o insectă gigantică în care să trag cu arcul.

Încercam să găsesc o cale de a face chestia asta, când ne-a ajuns din urmă un fermier ce avea o căruţă plină cu fructe pe care le ducea la Muntele de Foc. Ne-a luat cu el şi ne-a lăsat să mâncăm mango tot drumul. I-am promis să-l ajutăm să descarce odată ajunşi acolo, dar după ce a aflat că sunt cavaler, n-a vrut să mă mai lase. Când am ajuns, Pouk a trebuit să descarce pentru amândoi.

În timp ce el făcea asta, eu m-am aşezat la vorbă cu nişte soldaţi. Am vorbit despre ziduri, şi despre turnuri, şi despre tot ce mai era prin preajmă. Lordul Thunrolf era comandant peste tot ce era acolo.

Ajunsesem deja dincolo de primul zid, unul destul de mic dar lung, care se întindea pe toată coasta pe care putea fi urcat muntele. Le-am zis că sunt cavaler, ceea ce era adevărat, şi că doresc să merg în sus pe drum ca să văd zidurile şi turnurile înalte de acolo şi poate chiar să urc până în locul de unde ieşea fumul. Kerl îmi spusese că fumul venea tocmai din Muspel, dar eu nu prea credeam asta, fiind convins că e mai degrabă doar o poveste pe care i-a spus-o cineva, aşa că doream să văd cu propriii mei ochi.

Mi-au spus că nu puteam urca decât dacă lordul Thunrolf îmi dădea voie. Le-am zis că e în regulă şi am întrebat unde era lordul. Bineînţeles că locuia undeva mult mai sus, într-un castel căruia îi spuneau Turnul Rotund, aşa că am avut ocazia să văd destule în timp ce soldaţii m-au dus la el. Era frumos şi înfricoşător deopotrivă. Dacă priveai în sus, nu vedeai decât turnuri, turnuri şi alte turnuri şi ziduri clădite unul peste altul şi spaţii largi de stâncă goală. Pe cele mai înalte turnuri erau steaguri, steagul regelui, al lordului Thunrolf şi stindardele unora dintre cavalerii cantonaţi acolo. Pe pereţii turnurilor se vedeau scuturi cu blazoanele cavalerilor şi armele lor de luptă. Piatra din care era construit totul fusese adusă chiar de acolo, din munte, şi avea tot felul de culori, cele mai frecvente fiind roşu, negru şi gri. Undeva deasupra se afla vârful muntelui, acoperit de zăpadă şi fumegând. Era un fum negru, care plutea tot mai sus spre Cerr, ca şi cum dragonii din Muspel încercau să-l afume pe Valfather şi pe ceilalţi Overcini. N-am să uit niciodată. A fost un urcuş greu, dar după o vreme, panta s-a mai domolit şi a început să bată vântul. Înainte de a parcurge jumătate din drum, am înţeles de ce Thunrolf prefera să locuiască acolo în loc să stea jos, la poale. Nu mai era nici urmă de insectă. Fiindcă exista un singur drum ce ducea spre vârf, era limpede că Osterlingii nu aveau cum să redobândească Muntele decât dacă treceau de toate fortificaţiile din lungul lui, altfel erau condamnaţi să moară de foame pe lângă ziduri. Nici n-am îndrăznit să întreb câtă apă şi câtă mâncare aveau acolo, însă Thunrolf mi-a spus că erau cisterne mari tăiate în stâncă şi, de vreme ce ploua foarte mult, erau mereu pline. A cuceri zidurile şi turnurile acelea mi se părea la fel de imposibil ca a cuceri Turnul de Sticlă. Pe atunci nu ştiam însă că Osterlingii aveau să-l ia înapoi de la noi sau că noi aveam să-l recucerim. Dacă mi-ar fi spus cineva că eu voi fi cel care va da ordinul să renunţăm şi să ne retragem undeva spre sud, i-aş fi zis că e nebun.

Principala preocupare a lui Thunrolf şi a oamenilor lui era să construiască şi mai multe ziduri şi turnuri, şi chiar

asta făceau când am ajuns pentru prima dată acolo, împreună cu Pouk. Ridicau ziduri noi peste cele vechi. Soldaţii erau şi ei nevoiţi să muncească, într-o anumită măsură, dar erau angajaţi şi localnici. Cavalerii supravegheau lucrările, iar Thunrolf supraveghea cavalerii. Aceştia nu trebuiau să muncească fizic, ci doar să lupte şi să se antreneze pentru lupte. Credeam că ştiu de regula asta din câteva lucruri pe care le observasem în Irringsmouth, dar nu mi-am imaginat că era atât de strictă până când n-am ajuns la Forcetti.

În orice caz, valorificau fiecare loc în care drumul era îngust şi coasta muntelui abruptă, construind acolo ziduri cu porţi pentru drum şi turnuri ca arcaşii să poată trage în jos în orice inamic. Începuseră de jos, iar acum înaintau spre vârf.

Am ajuns la turnul cel mare şi am urcat patru sau cinci rânduri de scări pentru a ajunge la etajul unde se afla Thunrolf. Apoi a trebuit să aşteptăm o grămadă de timp. În căruţă, eu şi Pouk mâncaserăm câteva fructe mango, dar ni se părea că asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Amândurora ne era foarte foame şi extrem de sete.

Din când în când, venea cineva să vorbească cu noi, întrebându-ne cine suntem şi ce dorim. Eram obosit şi nu le-am dat prea multă atenţie atunci când au vorbit cu Pouk, şi se prea poate ca asta să fi fost o greşeală. Într-un târziu, i-am spus lui Pouk să plece şi să încerce să găsească ceva de mâncare şi de băut, iar după aceea am rămas să aştept de unul singur. S-a făcut din ce în ce mai târziu şi am început să mă întreb dacă Thunrolf sau altcineva avea să ne lase să ne petrecem noaptea acolo sau să ne ofere adăpost.

Eram tocmai pe punctul de a pleca, încercând să văd dacă mă oprea cineva, când a venit un servitor şi mi-a spus să intru. Îl mai văzusem, intrase şi ieşise din camera în care se afla Thunrolf de vreo cinci sau şase ori. Când mi s-a adresat, afişa un zâmbet superior. Nu mi-a plăcut, dar n-am avut ce face, aşa că l-am urmat înăuntru.

Thunrolf era aşezat la o masă şi avea în faţă o sticlă de

vin şi câteva pahare. Îi spusesem servitorului numele meu, iar acesta i l-a spus lui Thunrolf, care m-a invitat să stau jos şi a poruncit servitorului să-mi toarne nişte vin, ceea ce mi s-a părut amabil din partea lui. Era un bărbat înalt, cu picioare lungi. Majoritatea celor de vârsta lui au barbă sau mustaţă, dar el n-avea, şi privindu-l, mi-am dat seama că probabil bea prea mult şi nu se hrănea suficient.

— Deci eşti cavaler.

I-am spus că da.

— Vii de pe o corabie care se îndreaptă spre Forcetti. Te-ai abătut destul de mult din drum ca să ajungi aici.

Am încercat să-i răspund cu o glumă.

— În general, încerc să merg direct în locul unde-mi doresc, dar se pare că nu-mi prea iese chestia asta.

S-a încruntat.

— Nu te-a învăţat nimeni să spui „domnule" când vorbeşti cu un baron?

— Îmi pare rău, domnule. Mărturisesc că n-am întâlnit prea mulţi baroni în viaţa mea.

A fluturat din mână ca şi cum nu i-ar fi păsat şi a mai băut din paharul lui, ceea ce mi-a dat şi mie ocazia să iau două înghiţituri zdravene din al meu. Îmi simţeam gura precum interiorul unui pantof scorojit, iar vinul era rece şi avea un gust minunat.

— Înţeleg că vrei să te urci în vârful muntelui meu ca să admiri peisajul.

— Da, domnule, i-am zis. Asta dacă am permisiunea ta.

— Asta s-ar putea aranja, Sir…

Servitorul îi spusese deja, dar am zis:

— Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Deci acum vrei să-ţi înflăcărezi inima, la fel ca toţi cei de pe-aici.

Thunrolf a început să râdă la propria-i glumă. Râsul lui nu m-a făcut să mă simt mai bine, dar curând m-a întrebat:

— Ai mâncat?

— Nu, domnule.

— Vă este foame? Ţie şi omului care te însoţeşte?

— Ne cam este.

— Înţeleg. Poţi să mănânci cu noi, Sir Able. Dar trebuie să stabilim mai întâi două lucruri înainte de masă. Primul e rangul tovarăşului tău. I-ai spus meşterului Egorn că-ţi este prieten.

Am încuviinţat.

— Deci nu e cavaler?

— Nu, domnule. E doar un prieten. Cavalerii pot avea prieteni care nu sunt cavaleri, nu-i aşa?

— Şi nu e nici soldat?

— Nu, domnule. Pouk e marinar.

— Înţeleg.

Thunrolf a sorbit iar din paharul lui cu vin. Am băut şi eu, dar am hotărât imediat că era mai bine să mă opresc. Simţeam ceva ciudat în buze.

— De fapt, ar trebui să spun că mai degrabă nu înţeleg. Prietenul tău i-a spus lui Atl că-i servitorul tău. L-am trimis pe meşterul Aud să-l întrebe încă o dată şi i-a spus şi lui acelaşi lucru. Unul dintre voi doi minte.

Am încercat să-l îmbunez.

— Pouk se teme că oamenii nu vor crede că sunt o persoană foarte importantă, domnule. Şi de fapt, nici nu sunt. El vrea ca toată lumea să creadă asta, aşa că spune că mi-e servitor. Poate c-ar fi adevărat, dacă mi-aş putea permite să-l plătesc, dar nu pot.

— Eşti sărac?

— Foarte, domnule!

— Ştiam eu. Iată cealaltă problemă despre care ţi-am pomenit. Pe-aici avem un obicei. De fapt, cavalerii mei îl au. E barbar, dac-ar fi să mă întrebi pe mine, dar obiceiurile sunt obiceiuri, a zis Thunrolf şi a râgâit. Un cavaler nou… tu eşti cavaler, nu-i aşa?

— Da, domnule, aşa cum am spus…

— Ştiu că mi-ai zis. N-am uitat asta. Un cavaler nou trebuie să se lupte cu campionul lor. Cu săbii boante, pe masă, înainte ca cina să fie servită. Trebuie să se lupte, pardon, pentru o miză de un gologan. Pari uimit, Sir Able. Ţi-e frică să lupţi?

— Nu, domnule, dar…

— Dar ce?

Din felul în care se uita la mine mi-am dat seama că avea impresia că m-am speriat, iar asta nu mi-a plăcut, însă nu prea aveam ce face. I-am zis:

— Păi, în primul rând, n-am bani, domnule.

A deschis un sertar al mesei şi a bâjbâit prin el, după care a scos o monedă.

— Uite că eu am, a zis el ridicând banul în aer. Ai vrea să ţi-l împrumut?

— Da, domnule. Te rog. O să-l înapoiez dac-o să câştig, promit.

— Şi dacă pierzi? m-a întrebat el privindu-mă cu ochii mijiţi, aproape închişi. Fiindcă o să pierzi, Sir Able, nu te îndoi de asta.

— Nici n-aş putea să mă-ndoiesc vreodată.

Că veni vorba de astfel de pariuri, mi-am amintit ce pusesem în joc eu şi Pouk atunci când ne luasem la întrecere să vedem cine merge mai repede.

— Poate că aş putea să fac altceva în loc, domnule, am zis eu. Aproape orice mi-ai cere.

— *Orice,* Sir Able?

Eram aproape sigur că intram în bucluc, dar în momentul ăla nu prea îmi păsa.

— Da, domnule, orice.

— Foarte bine, a zis el şi mi-a aruncat banul. Am un capriciu. Va trebui să mergem până în vârful muntelui meu, ceea ce te aranjează foarte bine. E un plan bun, nu-i aşa? Planurile bune se potrivesc unul cu celălalt precum… cum să spun, precum pietrele într-un zid. Cam aşa. Tu vei ajunge în vârful muntelui meu, aşa cum îţi doreşti, iar eu îmi voi împlini planul, după cum îmi este vrerea.

Mi-a turnat nişte vin, după care a ridicat paharul să ciocnim.

Am mai băut un pic.

— Mai e o problemă, domnule. Dar nu cred că e foarte gravă. Ai spus că vom folosi săbii boante, dar eu nu lupt cu sabia. Aş putea să mă folosesc de asta în loc? l-am întrebat eu şi am scos Sfărâmătorul de Săbii.

L-a ţinut în mână o vreme şi l-a rotit în aer ca un cunoscător, după care mi l-a dat înapoi.

— Mi-e teamă că nu, Sir Able. E un buzdugan. Chiar tu ai spus asta.

I-am spus că e în regulă.

— Ceea ce-l face mult prea periculos. N-aş vrea să-şi piardă nimeni viaţa. Îţi găsesc altceva. Că veni vorba, ai scut?

I-am spus că nu, iar el mi-a zis că se va îngriji şi de asta.

Venise deja vremea cinei, aşa că am coborât în sala de mese. Acolo se aflau deja o mulţime de oameni, iar alţii intrau mereu. Ne uitam la ei atunci când ne-a găsit Pouk. Mi-a zis că nu găsise nimic de mâncat sau de băut, dar că era posibil ca cineva din sala aia să ne dea şi nouă câte ceva. I-am explicat că vom putea mânca împreună cu ceilalţi după ce mă voi lupta pe masă, aşa cum îşi dorea Thunrolf.

Lordul i-a indicat lui Pouk unde să se aşeze. Pe urmă am mers la capătul mesei, iar el mi-a explicat că toţi cavalerii stăteau lângă el, la masa principală. Prietenul unui cavaler, care nu era cavaler, trebuia să stea la capătul îndepărtat al mesei principale, împreună cu soldaţii. De aceea îl pusese pe Pouk să stea acolo.

Servitorii stăteau la o altă masă mai joasă, aproape de uşă. Doream să schimb ceva? I-am zis că nu.

Cineva, cred că Meşterul Aud, ne-a adus săbiile boante. Erau nişte săbii obişnuite, vechi, destul de simple şi cu tăişul tocit. Cavalerul care trebuia să se lupte cu mine a luat una, iar eu am explicat din nou că nu aveam de gând să folosesc o sabie, nici măcar una din aceea care nu era ascuţită. Aşa că Thunrolf a trimis pe cineva să-l aducă pe bucătarul-şef, iar acesta a venit şi lordul i-a explicat cum stăteau lucrurile şi i-a poruncit să-mi aducă un scut şi ceva care să poată fi folosit în luptă, dar să nu fie o sabie. În momentul acela mi-au luat Sfărâmătorul de Săbii şi arcul.

Bucătarul-şef s-a întors destul de repede şi în loc de scut mi-a adus un capac mare din acelea care se pun peste oale, iar în loc de sabie o lingură lungă de fier. Nu mi-a plăcut,

dar a trebuit să mă urc pe masă şi să le iau. Toată lumea mă îndemna, ţipa şi râdea şi, ca să fiu sincer, ei m-au ridicat şi m-au urcat pe masă. M-am gândit, în regulă, sunt mai mare şi mai puternic decât tipul ăsta şi am să le arăt eu lor.

Acum, lasă-mă să termin cu scuzele. Băusem prea mult vin cu Thunrolf şi nu eram prea sigur pe picioare. Ăsta e adevărul. De asemenea, soldaţii mă înşfăcau de glezne şi încercau să mă împiedice. Şi asta e adevărat. Numai că nu lucrurile astea au contat până la urmă. Spre deosebire de mine, cavalerul cu care mă luptam era un spadasin foarte iscusit. Înainte să mă lupt cu el, nici măcar nu ştiam ce înseamnă un bun mânuitor al sabiei sau ce putea face cu ea un asemenea om. I-am lovit scutul destul de tare ca să-mi îndoi lingura, şi ce dacă? El nu mi-a atins niciodată capacul cu care mă apăram. Lovea în jurul lui şi mă putea face să-l mişc oricând şi oriunde dorea. Probabil că era un tip de treabă, fiindcă faţa lui arăta că îi era milă de mine. M-a lovit de vreo trei sau patru ori, nu prea tare, şi apoi m-a aruncat de pe masă. M-am ridicat şi i-am dat banul pe care îl împrumutasem şi aşa s-a încheiat pariul nostru. Thunrolf a râs, la fel ca toţi ceilalţi, şi m-a bătut pe spate, după care m-a pus să mă aşez lângă el. Pe masă erau bere şi mult vin, supă, carne şi pâine. Mai era şi un fel de salată care avea nişte feliuţe dintr-o rădăcină crocantă, ulei şi peşte sărat. Chestia asta era destul de bună, la fel şi carnea şi pâinea. După aceea au venit fructele, cred că tocmai fructele mango pe care le adusesem noi. Am mâncat mult, dar Thunrolf abia dacă ciugulise ceva. Continua să bea, fără să pară vreodată cu adevărat beat. Mai târziu, am ajuns să o cunosc şi pe Morcaine, iar ea era exact la fel. Ea bea brandy în loc de vin şi în cantităţi destul de mari. Nu căpăta decât o roşeaţă intensă pe faţă şi, câteodată, un uşor legănat în mers, însă nu a început niciodată să cânte, să se prostească şi nici n-am văzut-o leşinând. N-am înţeles niciodată de ce ea şi Thunrolf beau atât de mult.

Capitolul 30
MUNTELE DE FOC

După ce s-a terminat cina, Thunrolf s-a ridicat şi a bătut în masă cu unul dintre pocalele lui de argint până când toată lumea a făcut linişte.

— Prieteni, a zis el, cavaleri devotaţi, ostaşi curajoşi, arcaşi îndrăzneţi.

După vorbele astea s-a oprit şi le-a aruncat o privire dominatoare înainte de a spune:

— Servitori loiali.

Şi-a împins scaunul şi a mers către masa servitorilor, iar vocea i-a devenit înceată şi serioasă.

— Am motive să cred că ni s-a adus o ofensă. Ni s-a adus nouă tuturor, dar mai ales vouă, servitorilor loiali.

S-a întors pe călcâie şi a fost cât pe-aci să cadă, dar s-a redresat şi a arătat spre Pouk.

— E adevărat că eşti servitorul lui Sir Able?

— Da, să trăiţi, domnule, a zis Pouk ţâşnind în picioare.

Ceilalţi servitori au început să mârâie, la fel şi soldaţii alături de care mânca Pouk.

— Te-ai strecurat printre oameni care nu sunt de seama ta, i-a spus Thunrolf, şi ai întors spatele camarazilor tăi. Dacă i-aş lăsa să-ţi stabilească ei pedeapsa, probabil că ai primi o bătaie care te-ar lăsa olog pe viaţă. Ţi-ar plăcea asta?

— Nu, domnule, a zis Pouk. Eu doar…

— Linişte! Te voi scuti de bătaie. Fierarul e aici?

Acesta era aşezat alături de soldaţi şi s-a ridicat. Thunrolf i-a şoptit ceva, după care fierarul a ieşit din sala de mese.

— Am nevoie de şase cavaleri destoinici. Şase, pe lângă Sir Able aici de faţă.

I-a numit, după care a zis că oricine dorea să vadă ce se va întâmpla putea să vină cu noi.

Thunrolf a încălecat, la fel şi cavalerii lui, dar eu şi Pouk

am fost nevoiţi să mergem pe jos, asemenea multora dintre cei care au venit cu noi. Drumul devenea din ce în ce mai abrupt. În cele din urmă, am ajuns la un şir lung de scări la baza căruia călăreţii au fost nevoiţi să-şi abandoneze caii. A mai urmat o bucată de drum, apoi alte scări acoperite de zăpadă şi de gheaţă, până în vârf. Unii dintre oameni s-au oprit acolo şi au făcut cale întoarsă, dar soldaţii ne vegheau atent, aşa că eu şi Pouk n-am îndrăznit să facem asta. I-am zis lui Pouk că urcuşul ăla nu era cine ştie ce pentru cineva care urcase Turnul de Sticlă, iar el mi-a zis că nu era cine ştie ce nici pentru cineva obişnuit să urce foarte des până în vârful catargului principal. Ne-am încurajat în felul ăsta unul pe altul, însă adevărul era că fusese un urcuş greu şi că, atunci când urcasem pe Turnul de Sticlă cu Uri şi cu Baki, ne opriserăm destul de des ca să ne odihnim. În timpul urcuşului pe Muntele de Foc, nimeni nu s-a oprit nicio clipă.

Am ajuns în vârf şi era frumos, foarte frumos. La poalele muntelui era deja noapte şi se puteau vedea luminile din turnurile de pe zidul cel mai de jos, iar dincolo de el, departe în junglă, luminile din vreo casă sau ale vreunui foc de tabără. Acolo în vârf, unde ne aflam noi, bătea un vânt rece şi era încă lumină. Norii de deasupra mării erau aurii şi gri, iar eu i-am privit îndelung şi m-am gândit că s-ar putea ca undeva jos să văd câţiva cavaleri călărind către garnizoană. Iar când soarele a mai coborât puţin, chiar au venit câţiva. Erau foarte mici, aşa cum îi vedeam în depărtare, dar le puteam distinge steagurile şi strălucirea armurilor. A fost foarte frumos, n-am să uit niciodată.

Însă n-am apucat să văd unde se duceau, fiindcă am auzit o lovitură de ciocan şi m-am uitat să văd despre ce era vorba. Fierarul fixase un fel de inel de fier în jurul gleznei lui Pouk, iar acum înfigea un ţăruş mare de metal într-o piatră mare, pentru a-l lega pe tovarăşul meu de ea.

După ce a terminat, Thunrolf i-a spus lui Pouk să ia piatra în braţe şi să o care. Pouk a încercat, dar era atât de grea, încât a trebuit să-i dea drumul după numai doi paşi. Până la urmă, l-a ajutat unul dintre servitorii care venise

cu noi şi am mers cu toţii chiar până în vârf. Acolo era un fel de terasă de piatră în formă de semilună, pe care o construiseră Osterlingii. Dacă stăteai pe marginea ei puteai privi în jos în Muntele de Foc. Pereţii nu erau drepţi, ci mai degrabă foarte înclinaţi, cu pietre ascuţite care se iveau din loc în loc. Se putea vedea până departe în adânc, fiindcă totul era luminat de focul de pe fund. Deschizătura unde ne aflam noi avea diametrul cât o aruncătură lungă de săgeată, sau mai mare. Hăul se îngusta însă pe măsură ce coborai.

Thunrolf i-a zis lui Pouk să se apropie de margine, iar eu tot îmi repetam că nu avea de gând să-l arunce în hău, fiindcă asta făceau doar Osterlingii. Aşa credeam eu. Pe urmă însă, servitorul care l-a ajutat pe Pouk să care bolovanul l-a lăsat singur, iar Thunrolf i-a dat uşor un brânci marinarului meu, făcându-l să dispară dincolo de margine.

S-a rostogolit şi s-a lovit de stâncile dinăuntru, încercând să se apuce de ceva, dar piatra îl trăgea în jos, obligându-l să-şi dea drumul. În momentul acela, m-am repezit la Thunrolf.

Soldaţii m-ar fi putut ucide dacă lordul i-ar fi lăsat, dar în loc să facă asta, le-a făcut semn să se oprească. Îl doborâsem pe unul şi-i rupsesem braţul altuia, însă ceilalţi cavaleri mă imobilizaseră, aşa că nu mai puteam lupta. Oricum, erau prea mulţi soldaţi între noi. Îşi aţintiseră vârfurile lăncilor spre mine şi-şi ţineau halebardele aproape de faţa mea. Cavalerii mă ţineau bine, aşa că n-ar fi fost nevoie decât să-şi împlânte armele în mine. Thunrolf i-a spus fierarului să-mi pună o cătuşă pe mâna dreaptă. De ea era fixat un lanţ la al cărui capăt se găsea altă cătuşă, pe care a ridicat-o în aer şi le-a arătat-o cavalerilor.

— Deci, viteazule Sir Able, a zis el, susţii în continuare că omul acela e prietenul tău şi nu ţi-e servitor?

— Da, ţi-am spus adevărul, i-am răspuns eu.

— Domnule, a spus Thunrolf rânjind.

Cavalerii care mă prinseseră de braţe încercau să mi le răsucească la spate, dar în mine începuse să crească

puterea mării, care clocotea ca o furtună. Puteam auzi briza şi simţeam valurile cum se sparg în mine. Nu-mi doream să constate că nu-mi puteau răsuci braţele nici măcar dacă se adunau câte trei pe o singură mână, aşa că am zis repede:

— Domnule. Ţi-am spus adevărul, domnule. E prietenul meu.

— Asta e bine, a zis Thunrolf zâmbindu-mi. Ţinea încă în mână cătuşa goală şi părea că se distrează. Dacă e cu adevărat prietenul tău, a fost acuzat pe nedrept – acuzat de propriile lui vorbe, dar pe nedrept. Uită-te în jos. Îl vezi?

Cavalerii mi-au dat drumul ca să pot privi peste margine. Nu l-am zărit imediat, dar destul de repede. Piatra de care fusese legat se blocase între nişte colţi de stâncă, iar el încerca să se elibereze. I-am strigat să rămână unde era, fiindcă aveam să cobor să-l scot de-acolo.

— Ah! a exclamat Thunrolf.

Se putea citi pe faţa lui că era extrem de încântat.

— O să cobori dacă-ţi permit. Nu altfel.

Eram gata să mă reped din nou la el şi încercam doar să prind momentul potrivit, însă i-am zis:

— Te rog, domnule, acordă-mi permisiunea. N-a făcut nimic rău. Lasă-mă să cobor ca să-l aduc înapoi.

— O s-o fac, Sir Able, a zis Thunrolf, dacă eşti hotărât. Eşti dispus să-ţi rişti viaţa în Muntele meu de Foc ca să-ţi salvezi prietenul?

— Cu siguranţă, domnule, i-am zis eu şi am dat să cobor.

Thunrolf le-a făcut semn celorlalţi cavaleri şi ei m-au oprit. Îmi venea să-i arunc pe toţi peste margine şi chiar aş fi putut s-o fac.

— Poţi să mergi, mi-a zis Thunrolf, dar nu singur. Îţi trebuie un tovarăş, un alt cavaler curajos care să te ajute să-ţi scoţi de-acolo prietenul şi bolovanul lui. Se oferă cineva? a întrebat el, ridicând din nou cătuşa.

Nimeni n-a spus nimic.

— Vreau un voluntar. Nu e niciun cavaler pe-aici? a

întrebat Thunrolf fluturând cătuşa.

Şi eu eram ca el. M-am gândit că doi sau trei, sau poate că toţi, ar fi putut să se ofere voluntari şi atunci Thunrolf ar fi trebuit să aleagă. Însă niciunul nu s-a grăbit s-o facă, ba chiar i-am văzut pe câţiva făcând un pas mic înapoi. Nu le-am spus nimic, dar ştiam că Sir Ravd s-ar fi oferit şi tare-aş fi vrut să le zic asta.

Thunrolf s-a enervat. Le-a spus că erau ticăloşi şi laşi şi mi-am dat atunci seama că mulţi cavaleri îşi doreau să-l ucidă pentru insulta asta, dar chiar şi aşa, niciunul dintre ei nu s-a oferit să-şi pună mâna în cealaltă cătuşă.

În momentul acela, am privit în jos din nou, iar Pouk nu mai era acolo. Nu-l mai vedeam deloc, aşa că mi-am dat seama ca reuşise să scoată bolovanul de unde se blocase şi încercase să urce cu el în braţe, dar căzuse probabil mult mai în adânc.

L-am apucat pe Thunrolf de braţ.

— Mă duc eu, i-am zis. Pune-mi tot mie şi cealaltă cătuşă.

— Nu, mi-a zis el, unul dintre viermii ăştia trebuie să meargă cu tine. Vreau să văd – şi vreau să vadă şi ei – cine dă înapoi primul.

Nici măcar nu s-au clintit, iar eu i-am spus lui Thunrolf că nu mai aştept şi-am dat să trec dincolo de margine. El ţinea încă în mâini celălalt capăt al lanţului, iar unul dintre ostaşi s-a grăbit să apuce şi el, aşa că m-au oprit împreună. Avea să fie greu să cobor cu două mâini şi ştiam că, dacă încercam să-i trag spre margine, şi mai mulţi ar fi venit să prindă lanţul.

— Asta e ultima voastră şansă! le-a zis Thunrolf cavalerilor. Ultima ocazie. Vorbiţi!

Mi-am ridicat capul peste margine şi am strigat:

— Prinde-o de cealaltă mână a mea. Mă duc singur!

Multe lucruri m-au surprins straşnic de când am părăsit lumea ta. Şi nu doar o dată sau de două ori. Ştiu că ţi-am mai spus asta, dar e adevărat. Asta a fost una dintre împrejurări, fiindcă Thunrolf şi-a pus cătuşa la încheietură şi a închis-o. Le-a aruncat cavalerilor o ultimă privire, apoi

a coborât cu mine.

Pe măsură ce coboram, aerul devenea mai cald şi era mai greu de respirat. Era fum şi tuşeam foarte mult. Ştiam că erau şanse mari să murim amândoi şi asta nu făcea parte din planurile mele.

(Am ajuns într-unul din momentele acelea în care e greu să spui adevărul. Se poate ca acum să-mi fie cel mai greu. Aşa cred. Am ieşit din casă, m-am plimbat puţin, m-am uitat la mare şi la munţi şi la locul minunat în care locuim. Dacă Disiri sau Michael ar fi fost aici, aş fi vorbit cu ei, dar nu erau şi a trebuit să decid singur. Am decis, şi ăsta e adevărul.)

Dacă Muntele de Foc ar fi fost un vulcan asemenea celor pe care-i avem noi acasă, n-aş fi reuşit niciodată. Ştiam însă că nu era, şi asta m-a făcut să continui. Ştiam că mai exista o lume sub Aelfrice, că era cea de-a şasea şi că se numea Muspel. Ştiam că gaura din mijlocul Muntelui de Foc ducea într-acolo şi că focul pe care-l vedeam şi fumul pe care-l respiram veneau de fapt de acolo.

Ăsta a fost un aspect. Celălalt era că nu credeam că va trebui să ajungem direct în Muspel. Pouk reuşise să se oprească o dată, aşa că m-am gândit că fusese în stare s-o facă din nou, dar m-am înşelat. Când Thunrolf a început să tuşească rău de tot şi mi-a zis că vrea să urcăm, l-am tras de lanţ, îndemnându-l să mergem mai jos. Ştiam că încerca să-mi spună că avea să mă omoare, ba chiar uneori aproape că reuşea să articuleze cuvintele. M-am prefăcut însă că nu-l puteam înţelege şi am continuat să trag de lanţ, strigându-i să coboare în continuare.

După o vreme, gaura a început să se lărgească din nou şi ne-am trezit că nu mai coboram în interiorul unui munte, ci în josul unui pisc. Thunrolf a căzut din nou. Mai căzuse de vreo zece ori, dar de data asta a fost mai rău. Am prins lanţul cu putere, iar el a rămas suspendat. În timp ce încercam să-l aduc într-un loc în care să-şi poată sprijini un picior, l-am văzut pe Pouk undeva mult mai jos. Un dragon din Muspel se îndrepta spre el.

Nu cred ca doi bărbaţi să fi coborât vreodată o pantă

mai repede decât am coborât-o eu şi Thunrolf imediat după aceea. Am ajuns jos şi am strigat la Pouk, am urlat la dragon, iar în clipa aceea, Thunrolf şi-a scos sabia şi a încercat să mă ucidă. L-am prins de încheietură, i-am răsucit braţul, iar el şi-a scăpat sabia.

Îmi e destul de greu să descriu în scris toate astea, fiindcă s-au întâmplat foarte repede. Nu mă puteam uita la dragon în timp ce mă luptam cu Thunrolf, dar ştiam că se îndrepta cu repeziciune spre Pouk. Îmi doream sabia şi, deşi promisesem să nu folosesc niciuna până când n-o primeam pe cea pe care Disiri spusese că o va găsi pentru mine, trebuie să mărturisesc că mi-o doream oricum. Sabia părea să fie singura noastră speranţă şi, dacă Thunrolf punea mâna pe ea înaintea mea, avea să mă ucidă pe mine, nu pe dragon.

După cum ţi-am zis, a scăpat sabia, iar ea a căzut într-o crăpătură în stâncă din care ieşea foc şi care era atât de adâncă, încât n-am reuşit s-o mai văd. M-am întors cât de repede am putut şi am văzut că dragonul îl ţintuise pe Pouk cu unul dintre picioarele din faţă. Gândiţi-vă la un şarpe imens, un crocodil cât o corabie, şi la un dinozaur din aceia, zburător. Amestecaţi părţile lor cele mai îngrozitoare şi veţi afla cum arată un dragon. Este mai rău decât fiecare dintre animalele astea, ba chiar şi decât toate trei la un loc.

Am luat în mână o piatră. Era aproape prea fierbinte ca s-o pot ţine în mână, totuşi am reuşit s-o arunc în dragon. A scos un fâsâit precum o ţeavă prin care iese abur fierbinte şi şi-a deschis botul larg. Acolo, în loc de limbă, am văzut faţa lui Garsecg.

— Sir Able, de ce te războieşti cu mine?

Era vocea lui, suna la fel de puternic precum o formaţie rock în concert.

I-am explicat că Pouk era prietenul meu şi că, dacă avea de gând să-l omoare, trebuia să mă ucidă şi pe mine.

— Şi dacă nu vreau? a zâmbit Garsecg din gura dragonului.

Faţa lui era de trei ori mai mare decât cea cu care mă

obişnuisem.

— Atunci am să fiu în viaţă şi am să-mi pot ţine promisiunea. Ţi-am promis că o să mă lupt cu Kulili şi aşa o să fac.

În momentul acela şi-a desfăcut aripile. Mi se păruse mare şi până atunci, dar cu aripile întinse era mai mare decât un avion. S-a ridicat în aer, stârnind un vânt la fel de puternic ca un uragan care a aruncat nisip şi pietre asupra noastră. Am căzut şi ne-am rostogolit de parcă ne prăvăleam în interiorul Muntelui de Foc.

Pe urmă, dragonul a plecat. M-am uitat în sus şi l-am zărit profilat pe cer. Aripile lui erau atât de mari, încât păreau imense chiar şi în depărtare. Cerul era teribil, roşu şi prăfos, luminat de focurile de jos. Deasupra lui însă, acolo unde la noi sunt norii cei mai de sus, se putea vedea Aelfrice, cu copacii lui frumoşi, cu munţii şi cu zăpezile, şi cu florile. O puteam zări chiar şi pe Kulili în adâncurile albastre ale mării.

N-am putut rupe lanţul care-l lega pe Pouk de piatră, dar m-am aşezat cu amândouă picioarele pe el şi am tras până am scos pironul. Dacă n-aş fi făcut-o, nu cred că eu şi Thunrolf l-am fi putut căra în susul piscului şi apoi pe peretele dinăuntrul Muntelui de Foc.

Chiar şi aşa, era să nu reuşim. Uneori ne opream să ne odihnim. Tuşeam şi ne înecam. Ne era atât de sete, că abia mai puteam vorbi. Am încercat să-i explic că putea să ni se pară că petrecuserăm în Muntele de Foc doar câteva zile, dar că, în momentul în care ajungeam sus, să constatăm că se scursese mult mai multă vreme.

— Dacă ajungem sus, Sir Able, a zis el, după care l-a ridicat pe Pouk şi l-a aruncat pe un umăr, aşa cum îl cărasem şi eu, şi a început din nou să urce. Pouk avea picioarele rupte şi rareori era conştient. Thunrolf putea să-l care puţin, dar începea curând să tremure, aşa că trebuia să-l iau eu din nou. Cu toate astea, lordul nu m-a rugat niciodată să-l ajut. Nici măcar o dată. Mi-a trebuit ceva vreme să observ asta.

Am urcat şi am tot urcat. Mi se părea că era ceva

necurat la mijloc, nu aveam cum să fi coborât atât de mult pe cât mi se părea că urcasem deja, şi nu ajunsesem nicidecum aproape de vârf. Nu mai eram în Muspel, ci într-o altă lume făcută din stâncă, şi căldură, şi fum, una care se curba în jurul nostru. Ştiam că urmează să murim şi m-am gândit că, dacă-l părăseam pe Pouk, sfârşitul lui ar fi fost mai rapid, iar al meu mai uşor. Dar eram prea încăpăţânat ca să fac asta. Aşa că am continuat să urcăm un timp care mie mi s-a părut o eternitate. Aveam impresia că nu fusesem niciodată fratele mai mic al cuiva din America, că nu pornisem niciodată în căutarea unui copac şi că nu trăisem într-o colibă din pădure alături de Berthold Viteazul. Că nu avusesem nimic niciodată, în afară de căţărat, tuse şi oboseală.

Am simţit un vânt rece. Mirosea ciudat şi avea un gust ciudat, dar era rece şi parcă mă ardea peste tot. Îmi fusese însă cald atâta vreme, că nu-mi mai păsa. Am privit în sus încercând să văd de unde venea vântul şi cât de greu avea să fie urcuşul în perioada următoare. Şi atunci am văzut stelele. N-am să uit niciodată asta. Dacă închid ochii, pot şi acum să le văd. Nici nu ştii cum sunt stelele sau cât de frumoase pot fi.

Dar eu ştiu.

Capitolul 31
ÎNAPOI LA MARE

O stea strălucitoare şi mai apropiată ardea undeva sub noi – era un foc de tabără făcut chiar la baza scării. Ne-am croit drum spre el, mişcându-ne foarte încet şi înghiţind bulgări mari de zăpadă. Eu îl căram pe Pouk şi-l sprijineam pe Thunrolf ori de câte ori era nevoie. Nu eram prea departe de ultima treaptă când Thunrolf a exclamat:

— Aud!

Bărbaţii care stăteau în jurul focului au sărit în picioare, iar Thunrolf aproape că s-a prăbuşit pe ultimele trepte încercând să ajungă mai repede ca să-i îmbrăţişeze. Plângea. L-am aşezat pe Pouk lângă foc, după care i-am tăiat nădragii şi am constatat cu bucurie că oasele rupte nu-i străpunseseră pielea. Odată, când căzusem dintr-un copac, Berthold Viteazul îmi spusese cât de periculoase pot fi asemenea răni că, de obicei, cei care le capătă sfârşesc prin a muri.

— Acesta e Aud, secundul meu, mi-a zis Thunrolf, iar el e Vix, ordonanţa mea.

Lacrimile i se scurgeau şiroaie pe faţă.

— N-am fost niciodată mai bucuros ca acum să-i văd pe banditţii ăştia doi, adăugă el.

Aveau vin şi apă, aşa că ne-am aşezat cu ei, am băut şi i-am dat şi lui Pouk. Era ameţit şi bolnav şi nu părea să-şi dea seama nici unde se afla, nici cine eram noi.

— Astăzi se împlineşte exact un an, domnule, i-a spus Aud lui Thunrolf, de când aţi intrat în Muntele de Foc. Am venit astăzi aici ca să comemorăm.

— Tocmai voiam să ne întoarcem înapoi la Seagirt, domnule, a intervenit Vix. Plecăm mâine. Lord Olof a vrut să ne tocmească în slujba lui, dar noi l-am refuzat.

— Deci Turnul Rotund are un nou comandant, a zis Thunrolf părând că vorbeşte singur. Nu-mi pasă, nu-mi pasă deloc. Bine că am ieşit.

— Regele l-a trimis, domnule, l-a informat Aud.

— Înseamnă că pot să merg acasă. Asta o să fac.

A clătinat din cap, apoi şi-a golit cana cu vin.

— Sunt atât de obosit… Va trebui să mă ajutaţi. Şi pe Able. Pe Sir Able. Ajutaţi-l şi pe el. Vei călători spre Seagirt cu mine, Sir Able? Ai putea să fii primul meu cavaler şi moştenitorul meu. O să te adopt.

I-am mulţumit şi i-am explicat că eu şi Pouk mergeam spre Forcetti ca să intrăm în serviciul ducelui Marder.

— Eu am să mă culc aici. Înveleşte-mă, Vix.

Thunrolf s-a întins şi a închis ochii, iar Vix l-a acoperit apoi cu mantia lui.

Veniseră până acolo călare pe măgari, iar Aud s-a grăbit să se întoarcă la Turnul Rotund ca să aducă un felcer. Am adormit înainte să se întoarcă şi a fost una dintre puţinele împrejurări în care am dormit în Mythgarthr fără să fiu chinuit de vise despre oamenii ale căror vieţi ţeseau coarda arcului pe care mi-o dăduse Parka. Nu m-a tulburat nici Setr, deşi avea să o facă de nenumărate ori după aceea.

Nu mi-a fost niciodată mai greu să mă trezesc şi să mă scol decât a doua dimineaţă. Soarele era sus pe cer când m-am ridicat, dar nu aveam cum să-mi dau seama fiindcă felcerul ne acoperise feţele cu o bucată de pânză.

— Prietenul tău a fost dus la Turnul Rotund, mi-a zis felcerul. Am făcut tot ceea ce-am putut pentru el: i-am pus atele la picioare şi la braţ, i-am îngrijit arsurile. Am avut grijă şi de ale tale, şi desigur şi de ale lordului Thunrolf.

Nici măcar nu ştiusem că Pouk avea un braţ rupt.

— Lordul Olof e de părere că n-ar trebui să te mişti decât atunci când eşti pregătit.

Thunrolf a fost trezit probabil de vocile noastre. Şi-a luat cârpa de pe faţă şi a încercat să se ridice. Vix şi Aud au sărit să-l ajute.

— Nu ştiu dacă pot merge, i-a spus el felcerului, dar dacă mă puteţi aşeza pe un cal, cred c-aş putea să călăresc.

— Nu va fi necesar, domnule. Pentru dumneavoastră şi pentru Sir Able avem litiere.

— Iar eu n-am să mă urc în aşa ceva, a zis Thunrolf. Nu. Nici mort! Ajută-mă să mă ridic, Aud! Unde mi-e calul?

Nu era niciun cal prin preajmă în afară de cel al felcerului. Eu şi Aud l-am ajutat pe Thunrolf să încalece şi am mers pe lângă el, ţinând animalul de dârlogi. Îmi era frică să nu cadă şi cred că el se temea ca nu cumva să mă prăbuşesc. Când am ajuns aproape de destinaţie, mi-a spus încetişor:

— Vreau să-ţi cer o favoare, Sir Able. Nu-mi datorezi nimic, ştiu bine asta, dar ţi-o voi cere oricum, asigurându-te că vei avea în mine un prieten de nădejde.

I-am explicat că, de fapt, îi eram dator. Luasem cu împrumut o monedă de la el şi o pierdusem, aşa că-i promisesem să-i fac orice serviciu îmi va cere.

— Uitasem de asta. Foarte bine. Te rog să mă ierţi. Vrei?

— Da, domnule, dar ăsta nu e un favor, i-am răspuns eu privind în sus. Şi oricum te-am iertat deja.

— Asta a fost favoarea pe care mi-o datorai. Acum însă îţi mai cer una, Sir Able. Îmi dai voie?

— Desigur.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc atunci când ajungem la Turnul Rotund. Fii de acord cu ceea ce spun şi nu povesti nimic ce-ar putea să mă dezonoreze.

Am încercat să mă gândesc la un răspuns politicos, însă am fost întrerupt de şase cavaleri care ne-au ieşit în întâmpinare. Unii erau ai săi, iar alţii ai lui Olof, dar înţeleseseră cu toţii că se petrecea ceva şi veniseră să vadă ce anume. Cavalerilor lui Thunrolf nu le venea să-şi creadă ochilor.

— Ne-am întâlnit cu un dragon, le-a zis el. Şi mi-am pierdut spada. Mi-ar plăcea s-o recuperez, dar nu şi dacă va trebui să mă lupt cu alt dragon. Mai văzuseşi vreunul înainte, Sir Able? Eu văzusem doar în desene şi în picturi, dar nu se compară…

— O singură dată, domnule, i-am răspuns eu. Dar n-a ajutat prea mult, fiindcă nu cred că există cineva care să se

poată obişnui cu ei.

A zâmbit. Era un zâmbet strâmb din cauza arsurilor de pe faţă, totuşi era un zâmbet.

— Eu unul n-am să mă pot obişnui niciodată.

Pe urmă ne-au scos lanţul. Au urmat mai multe lucruri, dar am de gând să scurtez povestea. Thunrolf a plecat destul de curând. A coborât în port şi a luat o corabie spre casă. Aproape toţi oamenii lui plecaseră deja, luând calea uscatului, din cauza cailor. Noi am rămas până când Pouk a putut să meargă din nou, iar Olof a fost foarte amabil cu noi. Mi-a înapoiat Sfărâmătorul de Săbii, arcul şi tolba de săgeţi, împreună cu o mulţime de cadouri. Când am plecat, ne-a împrumutat cai şi a trimis nişte oameni de-ai lui să-i aducă înapoi.

Am stat la un han timp de trei nopţi. Cred că era un han, însă nu prea mi-a plăcut acolo. După aceea, Pouk a găsit o familie de bătrâni care ne-au găzduit mai ieftin şi în condiţii mai bune. Bătrânul fusese căpitan de corabie, dar trebuise să renunţe din cauza vederii care i se stricase cu vârsta. Ştia o mulţime de poveşti. Toate meritau ascultate şi multe dintre ele meritau chiar să fie ţinute minte. Am stat la oamenii aceia mai bine de o lună.

În timpul zilei mă antrenam cu arcul sau cu Sfărâmătorul de Săbii sau mergeam până la grajd, de unde luam un cal. Costa o para pe zi, sau două, pentru un cal ceva mai bun. Călăream toată ziua, la trap şi la galop, explorând. Mi se părea că devin un călăreţ destul de bun, dar de fapt eram abia la început.

Pouk mergea în fiecare zi pe chei în căutarea unei corăbii. Vorbea cu marinarii, însă şi cu oamenii care-şi făceau veacul prin port. Într-o zi, când m-am întors acasă, l-am găsit tot numai un zâmbet. Mi-a spus că în port acostase o navă care mergea la Forcetti şi al cărei căpitan se învoise să ne ia cu el.

— Bun, i-am zis, hai să mergem şi să vedem cât vor. E bună corabia?

— Da, să trăiţi. Sunt convins. Dar am rezervat deja locurile, domnule, fiindcă nu erai aici. Avem o cabină

bunicică şi vom fi duşi chiar la Forcetti.

Am vrut să ştiu cât costase. Thunrolf îmi dăduse o mulţime de bani, dar ştiam că, odată ajuns la Forcetti, trebuia să-mi cumpăr multe lucruri. Armura unui cavaler nu e tocmai ieftină, iar un cal precum Coamă Neagră (care fusese al lui Sir Ravd) era şi el foarte scump.

— O să-ţi placă preţul, domnule, mi-a zis Pouk rânjind ca o maimuţă.

— Vrei să spui c-ai plătit tu? Voiam să plătesc eu pentru amândoi.

— Da, să trăiţi. Aşa am făcut, a zis el râzând.

— Atunci am să-ţi dau banii înapoi.

— Păi… las-o aşa, domnule. Eu am plătit cu ce mi-a dat dragonul.

Ştiam foarte bine că Setr nu-i dăduse nimic altceva decât vânătăi şi lovituri.

Corabia era *Neguţătorul din Miazănoapte* şi sunt convins că tu ai ghicit asta mai repede decât mine. Nu arăta cu mult mai bine decât cu un an în urmă, dar nici cu mult mai rău, iar când am urcat la bord şi am putut să mă uit mai atent, am observat că cele mai multe dintre pânze erau noi.

M-am îmbrăţişat cu Kerl, care mi-a spus că mersese până la Tumul Rotund ca să ne caute pe Pouk şi pe mine. Trecuse o săptămână de când coborâsem înăuntrul Muntelui de Foc şi i se spusese că am murit, împreună cu Thunrolf. Eu i-am povestit aproape tot ce ni se întâmplase, spunându-i că Thunrolf dorise să-i facă de râs pe cavalerii lui, ceea ce era adevărat. Am lăsat deoparte amănuntul că dorise să mă omoare când îl văzuse pe Setr, ca să poată fugi. Am rugat-o pe bătrână să-mi coasă un stindard în timp ce aşteptam ca *Neguţătorul din Miazănoapte* să încarce şi să descarce şi să se pregătească din nou de drum. L-a făcut din mătase, de fapt din resturile pe care le păstrase după ce îi făcuse o rochie fiicei comandantului portului. Era din mătase verde pe care cususe inimi de material roşu, câte una pe fiecare parte. Kerl l-a arborat pe catargul principal şi l-a ţinut acolo câtă vreme am fost la

bord. Pe urmă l-am pus bine şi am cam uitat de el, până când mi-am făcut o lance dintr-un portocal spinos. Atunci mi-am amintit de el, l-am scos şi l-am legat de lance. Abia atunci lancea a fost gata cu adevărat.

Pouk şi cu mine am rămas pe mal în casa bătrânului căpitan şi a soţiei sale până când nava a fost gata de plecare. Întâi, fiindcă ne obişnuisem cu casa lor şi ne simţeam foarte confortabil, apoi fiindcă dorisem să-l las pe Kerl să-şi păstreze cabina cât mai mult cu putinţă. Nu avea de gând să-mi ceară bani şi nu voia nici măcar să audă de vreo plată, dar eu am hotărât că, atunci când vom ajunge la Forcetti îi voi lăsa cuţitul Osterling pe care mi-l dăduse Olof. Avea mânerul şi teaca din argint, ambele încrustate cu corali, aşa că trebuie să fi fost destul de valoros, totuşi semăna mult prea mult cu o sabie ca să-mi placă.

Aşa am şi făcut.

Timpul scurs până la plecare mi s-a părut o veşnicie. Se rupsese verga mare, iar Kerl trebuise să caute o bucată lungă de lemn bun pentru ca tâmplarul să poată ciopli una nouă. Asta a durat ceva timp, iar după aceea a trebuit să încarce restul mărfii şi să stivuiască totul cu grijă. Pe vremea când locuiam cu tine, am citit poveşti despre corăbii şi piraţi şi despre luptele lui Napoleon, dar nu am realizat niciodată cu adevărat cât de încet se petreceau lucrurile. Cât de mult dura totul. Sunt mii de lucruri care trebuie să fie gata deodată, iar ultimul dintre ele este să umpli butoaiele cu apă, fiindcă apa începe să se strice chiar din momentul în care o pui în butoi. Berea e mai potrivită, aşa cum a zis şi Pouk, pentru că se păstrează mai bine. Dar costă bani, în timp ce apa e gratis.

Pouk şi cu mine aveam bere în cabină, însă şi vin. De fapt, nu era tocmai vin, fiindcă pe-acolo nu creşteau struguri. Dar se făceau alte băuturi din fructele pe care le cultivau, cam aşa cum facem noi cidrul. Fusese destul de ieftin şi-l cumpărasem din micul port unde se afla garnizoana de la Muntele de Foc. Şi ne şi obişnuiserăm cu el. Mai aveam pâine, gem şi trei feluri diferite de carne sărată, două soiuri de peşte afumat şi o mulţime de alte

chestii. Bătrâna ne pregătise un coş pentru prima zi: sandvişuri, fructe şi tot felul de murături. Erau însă atât de multe, încât ne-au trebuit vreo trei zile să le terminăm. Bătrânul căpitan mi-a dat cavila lui din alamă, folosită la matisare, pe care o luase pe mare în prima sa călătorie. Mi-a zis că trebuia să învăţ să împletesc frânghii dacă tot aveam ocazia. Era o deprindere folositoare, de care era posibil să am nevoie uneori. Şi chiar am avut.

În cele din urmă, am plecat pe mare. Când s-a întâmplat, nici nu ne-a venit să credem, atât de lungă ne fusese aşteptarea.

Mulţi dintre oamenii de-aici nu urcaseră niciodată pe o corabie, iar câţiva nu văzuseră nici marea. (Disira n-o văzuse). Aşa sunt şi oamenii din America, şi asta nu-i deranjează. Aşa că există câteva lucruri pe care trebuie să le explic, iar unul este despre pâine şi cum se prepară ea. În bucătărie se află o sobă în care bucătarul coace pâine pentru echipaj, atunci când poate. Nu îşi aprinde însă niciodată soba când e vreme rea, fiindcă tăciunii încinşi s-ar putea vărsa, dând foc la întreaga navă. Când e vreme rea, primeşti pâine veche şi carne rece. E valabil pentru toată lumea, inclusiv pentru căpitan. Pe vreme bună, bucătarul fierbe carnea în apă de mare ca să-i mai scoată din sare. Problema e că de fiecare dată când găteşte, consumă lemn de foc, care nu se găseşte în cantităţi prea mari pe navă. Dacă vremea e rece, pe corabie nu există altă sursă de căldură decât soba aceea. Niciuna. Şi se făcea din ce în ce mai frig pe măsură ce înaintam spre nord, în susul coastei. Iarna aproape că se terminase, dar la nord de Kingsdoom era încă frig. Fusesem plecat aproape trei ani cu Garsecg în Aelfrice şi exact un an cu Thunrolf în Muspel. Timpul se scurge întotdeauna mai încet în lumile de sub Mythgarthr, dar nu se ştie niciodată cu cât mai încet. Câteodată e doar cu puţin, alteori e cu mult mai mult.

Când mă gândesc la zilele acelea, la toate zilele, săptămânile şi lunile de după ce am ieşit din Muntele de Foc, îmi amintesc cel mai bine două lucruri. Primul e cât

de rău arăta Pouk atunci când l-am scos, când stătea pe o piatră aşteptând felcerul, şi mai apoi în patul său de la Turnul Rotund. Nu se putea spune despre el că era un bărbat frumos, asta pe lângă faptul că era şi destul de scund. Avea un nas mare şi coroiat, iar maxilarul îi era pătrat. Ochiul său orb arăta groaznic, iar cel bun era mic şi mijit. Arătase însă atât de înduioşător când zăcuse rănit şi îşi înfruntase suferinţa cu atâta curaj. Când Thunrolf i-a spus că nu avea să-i mai facă aşa ceva niciodată, a zis doar atât:

— Mulţam, domnule, mulţam.

După aia şi-a închis ochii. Iar eu mi-am dat seama că nu ştiusem cât de mult îl iubesc până în clipa aceea în care îl văzusem suferind atât de mult. Uneori bea prea mult, dar nici măcar atunci nu mă puteam supăra pe el aşa cum ar fi trebuit.

A rămas cu mine în majoritatea timpului, până când am plecat cu Disiri. Apoi mi-am dat seama ce dorise să spună când pretinsese că eu eram şansa lui cea mare. Devenise important (la fel ca şi Ulfa) doar fiindcă fusese cu mine atâta vreme. Devenise meşterul Pouk şi lucra pentru rege.

Celălalt lucru pe care n-am să-l uit niciodată este înfăţişarea Insulei de Sticlă. Soarele era aproape de asfinţit, iar eu eram pe punte şi vorbeam cu Kerl. Mi s-a părut că văd ceva, aşa că am împrumutat de la el telescopul lung de alamă.

Şi-am văzut-o. Copacii înalţi şi mândri şi valurile mângâind o plajă cu nisipul de culoarea sângelui. M-am uitat, m-am tot uitat şi curând am început să plâng. Ţi-aş spune dacă aş şti de ce, dar nu ştiu. Lacrimile mi se scurgeau pe faţă şi nu mai puteam respira. Am lăsat jos telescopul, mi-am şters ochii şi mi-am suflat nasul. Iar când m-am uitat din nou, dispăruse. N-am mai văzut-o decât când am intrat în Camera Iubirilor Pierdute a lui Thiazi.

Aşa s-au petrecut lucrurile. Dar trebuie să spun că nu ştiam că Uri şi Baki mă căutau. Nici prin cap nu-mi trecuse, iar drumul meu în Muspel le îngreunase căutarea. Veniseră pe *Neguţătorul din Miazănoapte* de trei sau de

patru ori şi renunţaseră să mă mai caute la bordul navei cu mult înainte ca eu şi Pouk să ne îmbarcăm din nou.

Capitolul 32
TURNUL LUI AGR

— Ţine mâinile departe de mânerul sabiei, mi-a şoptit soldatul din spatele meu, şi vezi să nu fii prea arogant.

Apoi a adăugat cu voce tare:

— El este Able, stăpâne Agr.

— Sir Able, domnule, am adăugat eu.

— Zice că e cavaler, stăpâne. Voia să-l vadă pe duce, aşa că m-am gândit că e mai bine să-l aduc aici.

Asta mi se întâmpla din cauză că nu reuşisem să cumpăr un cal ca lumea la Forcetti. Plănuisem să-mi cumpăr unul şi chiar mă uitasem împreună cu Pouk la cei puşi la vânzare. Dar niciunul nu-mi convenise cu adevărat fiindcă, deşi Thunrolf îmi dăduse o mulţime de bani, nu erau suficienţi pentru unul bun.

Bărbatul slab din spatele mesei mari a clătinat din cap şi şi-a dus mâna la mustaţă. Părea deştept şi avea aerul că nu prea îi plăcea ce vedea, adică pe mine. Mi s-a părut întotdeauna că oamenii ar trebui să vadă imediat că nu sunt cu adevărat bărbat, ci doar un băiat pe care Disiri l-a făcut să arate mai matur. Doar că nu puteau. Nici Pouk nu reuşise şi nici Kerl. Nici măcar Thunrolf. Însă acum mi se părea că dădusem peste cineva capabil să vadă asta.

— Sunt dregătorul ducelui, mi-a zis.

Se vedea că nu dădea doi bani pe ceea ce credeam despre el şi nu se sfia să-mi arate asta prin tonul pe care-l folosea, îmi prezenta doar fapte.

— Eu mă ocup de cai, cavaleri, servitori şi în general de oricine se întâmplă să ajungă aici în Sheerwall.

Nu mi s-a părut un moment potrivit să zic ceva, aşa că doar am aprobat dând din cap.

— Dacă trebuie să vorbeşti cu ducele, mă voi îngriji să capeţi o audienţă. Dacă nu e musai, poţi vorbi cu mine. Sau te voi trimite la persoana potrivită. Ai vreo jalbă pe care s-o prezinţi curţii ducelui?

— Vreau să intru în serviciul ducelui Marder, am răspuns eu.
— În calitate de cavaler?
— Da, asta sunt.
— Serios? m-a întrebat el zâmbind într-un fel nu tocmai plăcut. Şi cine te-a înnobilat?
— Regina Aelfilor de Muşchi. Regina Disiri.
— Glumele se fac seara, la un pahar, Able.
— Sir Able, domnule, şi nu glumesc.
— Să zicem că eşti cavaler. Putem s-o lăsăm în pace deocamdată pe regina Aelfă.
— Aşa e.
— Măcar ai statura unui cavaler. Eşti un călăreţ experimentat? Un cavaler se deosebeşte de orice alt bărbat prin felul în care se pricepe să-şi strunească armăsarul. Sunt convins că ştii asta.
— Onoarea este ceea ce-l deosebeşte pe un cavaler de restul lumii, i-am zis.
— Dar, a oftat Agr, felul în care îţi struneşti armăsarul este calitatea esenţială a oricărui cavaler. Ai măcar un cal de război?
Am început să-i explic, dar m-a întrerupt.
— Ai suficienţi bani ca să-ţi cumperi unul?
— Nu îndeajuns ca să-l iau pe cel pe care-l doresc.
— Am înţeles, a zis el netezindu-şi din nou mustaţa.
Cred că nici măcar nu era conştient că avea ticul ăsta.
— Ai vreun conac care-ţi aduce venituri? Unde e?
I-am spus că n-am.
— Ştiam eu!
Agr s-a ridicat şi s-a apropiat de fereastră pentru a privi afară.
— Ducele are nevoie de războinici, Sir Able. Care sunt condiţiile tale ca să-l serveşti pe duce?
Nu mă gândisem niciodată la asta şi nici la felul în care să explic ce părere aveam în această privinţă. După aproape un minut i-am spus:
— Aş vrea să fiu cavalerul lui, mă rog, unul dintre ei. N-am venit să-i cer bani.

De afară se auzea zgomotul oţelului lovit de oţel, iar Agr s-a aplecat puţin pe fereastră ca să vadă mai bine ce se întâmpla. Când s-a întors din nou spre mine, m-a întrebat:

— Nu vrei deci o soldă lunară? Nici măcar una care să-ţi acopere cheltuielile?

— Am un servitor, domnule. Îl cheamă Pouk.

Când i-l prezentasem pe Pouk lui Thunrolf, îl numisem prietenul meu şi asta ne băgase în bucluc. N-aveam de gând să repet greşeala.

— Nu-l plătesc pe Pouk şi uneori nu pot nici măcar să-i dau de mâncare sau să-i asigur un loc de odihnă. În cazurile astea, se descurcă singur.

M-am gândit la vremurile în care fusesem grav rănit şi zăcusem în magazia cu funii în care se strecurau doar câteva raze de lumină prin crăpăturile dintre scânduri şi unde veneau şobolanii atraşi de mirosul sângelui meu.

— Uneori Pouk are grijă de mine, atunci când nu pot s-o fac eu însumi. Dacă aş fi cavaler al ducelui Marder, mi-ar fi ruşine să-l tratez mai rău decât mă tratează Pouk pe mine. Dacă ducele vrea să-mi dea ceva, o să accept şi am să-i mulţumesc. Dacă nu vrea, o să încerc să-l slujesc şi mai bine.

Acela a fost primul moment în care Agr s-a uitat prima dată la mine ca la un om.

— Te pricepi la vorbe, Sir Able. Ştiu un baron de la curtea regelui care flecăreşte şi el despre Aelfi. Eu unul cred că e la fel de nebun ca un iepure de câmp primăvara, şi mai cred că nici tu nu eşti sănătos. Dar nu mă pot abţine să nu-mi doresc să fii în toate minţile. Cu puţin antrenament, ai putea deveni un soldat foarte bun. Ştii să mânuieşti arcul ăla?

— Da, domnule, ştiu, i-am răspuns.

— Vezi că în curte, pe terenul de antrenament, e maestrul Thope. El e maestrul de arme şi dacă i te vei adresa cu domnule, aşa cum mi te-ai adresat mie, o s-o încurci. Ştii ce e un maestru de arme?

— Nu, domnule, nu ştiu.

— Îi antrenează pe scutieri şi pe soldaţi în folosirea

armelor şi îi învaţă totul despre cai, pe care-i primeşte de la mine. Nu sunt destul de buni pentru a fi călăriţi de un cavaler la război, sunt sigur că înţelegi asta; un cal inferior poate fi însă mai de folos la antrenament decât un cal bun, fiindcă în felul ăsta învăţăceii vor şti să recunoască un cal adevărat. Vreau să te înfrunţi cu maestrul Thope într-un turnir.

Şi-a dat seama că nu-l înţeleg, aşa că mi-a explicat:

— Vei călări împotriva lui cu o lance de antrenament. O să-ţi împrumute un cal, un scut şi toate cele necesare. Dacă ai să te descurci, vom vedea apoi cât de bun eşti cu arcul şi cât de îndemânatic eşti cu spada.

Imediat după aceea, soldatul care mă adusese la Agr m-a dus la maestrul Thope. Bărbatul avea aceeaşi statură ca şi mine, dar părul îi era cărunt. I-am spus cine sunt şi de ce eram acolo şi i-am explicat că trebuia să-l înfrunt în turnir. Mi-a strâns braţele. Avea mâini mari şi foarte puternice.

— Ăsta e muşchi, a murmurat el, nu grăsime. Te descurci cu o lance, băiete?

— Pot să încerc, i-am răspuns.

— Asta poate face oricine.

Mi-a adus un scut de antrenament. Sunt cu mult mai grele decât cele adevărate, dar asta pentru că sunt mult mai solide.

— Eu o să ţintesc în ăsta, mi-a zis el în timp ce îmi ajustam cureaua, iar tu o să ţinteşti într-al meu. Fără şmecherii.

— În regulă, i-am zis.

Calul meu era un armăsar castrat de culoarea castanei, care începuse deja să asude. Ştia totul despre înfruntările cu lancea şi nu ardea de nerăbdare să repete experienţa. Nu aveam pinteni, scutul de antrenament îmi era fixat pe un braţ, iar în mâna cealaltă ţineam lancea, aşa că nu mi-a fost prea uşor să-l aduc în poziţia de luptă. Nu cred că era foarte rău, dar unul dintre cavaleri, care se oprise să mă privească, mi-a strigat „îmboldeşte-l cu lancea”, iar eu m-am uitat la capătul ei înainte să-mi aduc aminte că nu era

ascuţită. Ceilalţi s-au distrat copios pe seama mea, însă eu începusem să mă enervez.

Locul unde se desfăşoară turnirul se numeşte pistă. Dar nu e tocmai o pistă. Sunt doar nişte scândurele subţiri din lemn, care închipuie un fel de gard. Cei doi cavaleri călăresc pe lângă gardul pe care-l au întotdeauna în partea stângă, şi astfel ajung să se întâlnească scut în scut. E ca la fotbal. Nu-ţi doreşti să răneşti adversarul. Turnirul e la fel de periculos ca un placaj făcut în plină viteză, iar cel cu care te înfrunţi ţi-ar putea sta alături în bătălia următoare.

Cum ţi-am spus, am avut ceva bătaie de cap cu calul, dar după ce-am reuşit să-l aduc în poziţie, a ştiut exact ce se întâmplă. Era speriat, însă încerca să n-o arate, exact ca mine. Am încercat să-i şoptesc ceva care să-l facă să se simtă mai bine. Nimic din ceea ce i se întâmpla nu era din vina lui, dar el era cel care trebuia să fugă cu mine şi cu şaua imensă în spinare şi ştia că putea fi rănit.

Nu mă simţeam prea sigur de mine, aşa că i-am spus:

— Aş vrea să scurmi oleacă pământul, cum face Coamă Neagră.

Vorbele astea spuse unui cal care nici nu mă înţelegea şi căruia probabil că nici nu-i păsa ce zic m-au făcut să mă gândesc la Gylf şi la cât de mult îmi lipsea. Nu se mai întorsese la *Neguţătorul din Miazănoapte* şi nimeni nu părea să ştie unde se află. Mi-ar fi plăcut să pot merge înapoi în Aelfrice, să-l caut pe el şi pe Disiri, dar nu ştiam cum să ajung acolo.

Destul de aproape de locul în care ar fi trebuit să ne-ntâlnim era un băiat cu o goarnă. A suflat în ea, calul meu a mers la trap aproape un minut, apoi a pornit în galop, după care lancea maestrului Thope mi-a lovit scutul, izbindu-mă cu el în piept. Îmi amintesc cum m-am rostogolit în aer şi cum a duduit pământul când am căzut.

Îmi aduc de asemenea aminte cum, stând în praf, năucit de durere, îi auzeam pe ceilalţi cavaleri strigând: „Încă o dată!” Aşa că am sărit în picioare, deşi nu prea-mi venea să sar, mi-am luat lancea de pe jos, mi-am prins calul şi am urcat din nou în şa.

În momentul ăla a venit Agr să-mi vorbească. Până atunci nu realizasem că venise şi el pe pistă ca să privească, încetişor, ca să nu-l audă şi ceilalţi, mi-a zis:

— Nu trebuie s-o faci din nou. Nu eşti cavaler.

Scuipam sânge, fiindcă îmi spărsesem buza, dar i-am zâmbit.

— Ba sunt cavaler, însă unul cam nepriceput cu lancea.

Maestrul Thope nu purta coif sau cască, nici eu, de altfel, dar cred că ne-a auzit, fiindcă a făcut un gest ca şi cum şi-ar fi ridicat vizorul şi a zâmbit.

Am încercat din nou şi a fost exact ca prima dată. M-am gândit că voi reuşi măcar să-i lovesc scutul cu lancea, dar n-am reuşit. Asta m-a deranjat foarte tare, iar când m-am ridicat de la pământ urlam în gând la mine însumi. Am încercat să nu las să se vadă asta şi i-am mulţumit lui Agr pentru ajutor.

— Aş face la fel pentru oricine.

Avea o faţă rece şi dură, a cărei expresie era mereu neschimbată.

— E un antrenament bun, ştiu. Dar îmi pare rău că te-am băgat în buclucul ăsta.

— Păi, o dată şi-o dată va trebui să învăţ, i-am zis.

În momentul ăla, unul dintre cavaleri mi-a strigat:

— Nu eşti cavaler, băiete!

L-am privit în tăcere câteva momente, după care i-am spus:

— Eu sunt cavaler, dar tu nu eşti.

Asta l-a cam redus la tăcere.

Îl privisem cu atenţie pe maestrul Thope în timp ce călărise spre mine, aşa că a treia oară m-am aplecat în şa la fel cum făcea şi el şi m-am concentrat să-i lovesc scutul cu lancea. Înainte îmi făcusem griji ca lancea lui să nu mă lovească. A treia oară însă nu m-am mai gândit la asta şi mi-am repetat că eu trebuia să lovesc celălalt scut. Era singurul lucru care conta.

Şi am reuşit. L-am lovit, iar lancea mea s-a rupt. Lancea lui Thope s-a oprit în scutul meu ca şi mai înainte şi m-a dărâmat din şa de parcă aş fi fost o păpuşă, trimiţându-mă

în ţărână. Am căzut rău. Doar că de data asta m-a ajutat să mă ridic unul dintre cavalerii care râseseră de mine, iar când am ajuns în picioare, mi-a tras un pumn în faţă.

Până în acea clipă, nu fusesem în stare să simt marea clocotind în mine. S-a ridicat însă deodată, mai amarnică decât orice furtună, rupând oasele ca pe nişte surcele şi aruncând oamenii încoace şi încolo, de parcă ar fi fost scândurile unei corăbii sfărâmate. Primului cavaler pe care l-am lovit cred că i-am rupt falca. Nu ştiu. Cred că l-am lovit mai mult pe lateralul gâtului, dar indiferent unde l-am pocnit, l-am doborât, făcându-i pe ceilalţi să sară pe mine. De obicei, bătăile nu durează tot atâta timp cât îţi trebuie să le povesteşti, însă mi se părea că oponenţii mei aveau mereu patru sau cinci bărbaţi care le săreau în apărare, venind parcă de nicăieri.

Capitolul 33

BEA! BEA!

Am crezut că mă aflam din nou în magazia cu frânghii. Nu ca şi cum aş fi fost din nou închis acolo, ci mai degrabă ca şi cum n-aş fi plecat niciodată. Era întuneric, eram foarte rănit şi abia dacă reuşeam să gândesc.

După o vreme, mi-am dat seama că nu zăceam pe un colac de frânghie, ci mă aflam pe un pat. Un timp, am fost convins că mă aflam într-un spital. Lumina lunii intra printr-o fereastră care avea forma vârfului unei săbii. Mi s-a părut atunci că nu mă mai aflam nici în magazia de frânghii, nici la spital. De fapt, nu mai ştiam unde eram. Şi nici nu-mi păsa.

Mult după aceea, am încercat să mă dau jos din pat. Cred că voiam să mă uit să văd ce e primprejur. Dar m-am prăbuşit imediat.

Apoi am ajuns iarăşi în pat şi mi s-a părut că întreaga cameră era scăldată în lumina soarelui. De obicei, era destul de întunecoasă, la fel ca toate camerele de pe-acolo. Dar acum soarele pătrundea prin fereastră şi lumina mi se părea grozav de puternică. Lângă pat se afla o măsuţă pe care cineva pusese un pocal, ceea ce mi-a adus aminte de cel pe care-l găsisem pe Insula de Sticlă. Acela fusese otrăvit, iar acum îmi era frică să beau din cel de pe masă.

După un timp, am simţit miros de bere, dar a trecut multă vreme până să mă pot ridica şi să beau. Nu era de la gheaţă şi nici măcar rece, însă mi-a plăcut. Mai aveam şi o farfurie de lemn pe care se aflau pâine, carne şi brânză. Nici măcar nu mă puteam gândi la mâncare, dar am băut restul berii şi m-am lungit din nou pe pat, apoi am adormit.

Când m-am trezit, m-am simţit de parcă aş fi dormit mult timp, deşi nu ştiam sigur cât. Era iarăşi întuneric. Din când în când, o femeie cu un şorţ intra în cameră şi-mi vorbea. Nu o înţelegeam şi nici măcar nu puteam fi atent. A

început să-mi scoată bandajele ca să mi le schimbe cu unele noi şi mi-a zis:

— Am şi ceva de mâncare pentru dumneata, domnule, dacă vrei. Cred că a venit vremea să mănânci puţin.

I-am spus că aveam deja mâncare. De fapt, i-am şoptit. N-am vrut să şoptesc, dar aşa mi-au ieşit cuvintele.

— Aia? Ei, e uscată de-acum. O s-o dau la câini. Ţi-am adus o supă bună, caldă.

A vrut să mă ridice în capul oaselor, dar n-am lăsat-o. M-am ridicat singur şi asta m-a durut. I-am luat şi lingura din mână, însă am lăsat-o să ţină castronul în timp ce mâncam.

— Dumneata te recuperezi bine, domnule. Bietul Sir Hermad e pe moarte, aşa se zice, fiindcă are toate coastele rupte. Şi Sir Lud vomită sânge, a continuat ea, ţâţâind uşor. Şi el o să moară, zic unii. La bucătărie se fac pariuri, domnule.

— Mă numesc Sir Able. Dacă-ţi pasă cu adevărat de mine, spune-mi Sir Able.

S-a ridicat repede şi s-a lăsat într-un genunchi, aşa cum fac femeile pe-aici.

— Da, Sir Able. N-am intenţionat niciun rău, Sir Able.

La auzul acestor cuvinte, m-am simţit mai bine.

— Fireşte că n-ai intenţionat nimic rău, i-am zis. Stai jos. Cum te numeşti?

— Modguda, Sir Able.

— Sunt încă în castelul ducelui Marder, Modguda?

— Da, domnule. În Sheerwall, Sir Able. Doar că eşti în turnul stăpânului Agr. El e singurul care are un turn întreg, cu excepţia ducesei. Şi ea are unul, îi spunem Turnul Ducesei, însă nu-l poţi vedea de la fereastră. Ăsta e Turnul lui Agr, fiindcă stăpânul Agr şi-a pus oamenii să te aducă aici după ce te-au snopit cu lancea pe care ai rupt-o. Aşa am auzit eu, deci aici te afli.

Am clătinat din cap, dar am constatat că era un gest cu care capul meu nu era de acord.

— Dacă suntem în Turnul lui Agr, înseamnă că el e şeful tău.

N-a înţeles, aşa că a trebuit să-i explic. Apoi a zis:

— Aşa e, Sir Able… domnule.

Am zâmbit şi asta nu m-a durut deloc.

— Dar hai, zi odată! Ce vrei să-mi spui?

— Păi, eşti cavaler, domnule.

— Da.

— Iar voi, cavalerii, nu-l prea iubiţi pe stăpânul meu, domnule, fiindcă trebuie să faceţi ce spune el, deşi el nu e unul dintre voi. Şi nici nu e baron sau ceva de genul ăsta, Sir Able. Însă se bucură de sprijinul ducelui. E omul lui, domnule, aşa că voi, cavalerii, trebuie să-i daţi ascultare.

— Nici că se poate să spui prostie mai mare, i-am zis eu. Nu sunt împotriva lui Agr. Deloc!

— Oricum, asta am vrut să spun, domnule. Nici n-ar trebui să fii supărat, fiindcă ceilalţi te culcaseră la pământ şi îşi scoseseră săbiile ca să te omoare. Numai Sir Woddet s-a împotrivit, domnule. Şi scutierul Yond, care e scutierul lui Sir Woddet. El s-a aruncat deasupra dumitale şi atunci au venit gărzile stăpânului meu, soldaţii pe care-i chemase când el şi maestrul Thope nu reuşiseră să oprească bătaia, iar maestrul Thope a fost înjunghiat, domnule. Atunci au venit gărzile. Pe urmă…

— Stai puţin. Ai spus cumva că maestrul Thope a fost înjunghiat de gărzile stăpânului tău?

— O, nu, Sir Able, a răspuns femeia şocată. Stăpânul Agr nu le-ar porunci niciodată să facă aşa ceva, domnule. A fost unul dintre cavaleri. Sau poate unul dintre scutieri. Apoi au venit şi nişte paji, deci se poate să fi fost vreunul dintre ei. În orice caz, stăpânul Agr şi maestrul Thope încercau să ajungă între dumneata şi cavaleri aşa cum făcuse şi scutierul Yond. Atunci a fost înjunghiat maestrul Thope, Sir Able, când încerca să te ajute împreună cu stăpânul Agr. Până la urmă, te-au salvat gărzile, domnule.

— Maestrul Thope a murit? am întrebat eu, simţind că mi se învârte capul.

— Nu, domnule, dar e rănit destul de rău. Aşa se zice.

— Trebuie să-l văd, Modguda, de vreme ce a fost rănit când încerca să mă apere.

— Da, domnule. Doar că n-o să prea poţi merge o bucată

de vreme, Sir Able.

S-a ridicat şi şi-a îndoit genunchiul ca mai înainte.

— O să fie încântat să te revadă, domnule, sunt sigură, iar eu mă voi îngriji să-ţi arăt unde să-l găseşti atunci când vei fi pregătit, domnule.

Am rămas pe gânduri, iar unul dintre lucrurile la care mă gândeam era ceea ce tocmai spusese Modguda, şi anume că avea să mai treacă o vreme până să fiu capabil să merg din nou.

— Poţi să trimiţi un mesaj în oraş?

— O să încerc, domnule, sau o să trimit un băiat.

— Bine. Am un servitor pe nume Pouk. Stăteam la un han în Forcetti. Are un semn cu o sticlă şi o scoică. Ştii unde se află?

— Da, domnule, Sir Able. E *Scoica şi Butelca,* domnule.

— Mulţumesc. Să-i transmiţi lui Pouk că am fost rănit şi să-i spui unde mă aflu.

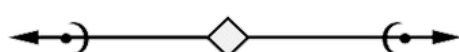
— Da, domnule. Asta e tot, Sir Able? Se vor întreba unde mă duc.

Am făcut un gest vag cu mâna şi femeia a plecat.

Pe urmă am mâncat puţină brânză şi ceva pâine, nefiind sigur dacă era sau nu o mare greşeală. Am băut toată berea şi m-am întins ca să dorm din nou, destul de ameţit.

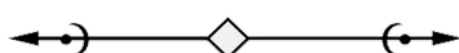
În vis, Garsecg şi cu mine ne aflam în sala tronului din Turnul de Sticla. Un dragon mare şi albastru, care stătea pe tron, a şuierat la noi exact aşa cum o făcuse Setr în Muspel, iar faţa lui Garsecg era din nou în botul bestiei. Aşa că m-am întors spre Garsecg să văd dacă observase şi el, însă nu se mai afla lângă mine. Nu mai era el, ci Berthold Viteazul.

M-am trezit destul de înfrigurat şi de data asta am reuşit să ajung la fereastră. Nu aveam cum s-o închid, era doar o gaură în perete. Afară zburau nişte lilieci mult mai mari decât cei pe care-i avem acasă. Căutau insecte, aşa cum fac toţi liliecii – zburau în picaj, se năpusteau, strigând şi

chiţăind atât de ascuţit, încât uneori abia dacă-i puteai auzi. Undeva sus, deasupra lunii, pentru o clipă mi s-a părut că văd nişte Khimere.

De cealaltă parte a patului meu se afla un şemineu mic, doar că nu avea lemne în el şi, oricum, nu aveam cu ce să fac focul. Mi-am zis că trebuia s-o întreb pe Modguda ce se putea face sau să-l pun pe Pouk să-mi aducă nişte lemne atunci când va veni. Apoi m-am întors în pat şi m-am cuibărit în aşternut, sperând că nu voi mai avea şi alte vise precum cel de dinainte.

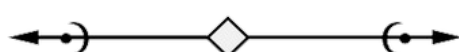

— Stăpâne, stăpâne!

De data asta eram din nou pe insulă. Am privit în jur şi am văzut o mulţime de copaci, de flori şi de păsări.

— Stăpâne!

Nu erau portocali spinoşi. Am vrut să găsesc unul şi să-l las să-mi mulţumească pentru că-l plantasem, dar ştiam că n-ar fi putut să mă audă şi, oricum, nu era niciunul prin preajmă. În schimb, erau şerpi mari şi roşii. Mi se încolăceau în jurul picioarelor, însă nu era rău, fiindcă picioarele îmi erau reci, iar ei mă încălzeau.

— *Muşcă-mă, stăpâne, muşcă-mă şi apoi sărută muşcătura pentru că sărutul tău te va face din nou puternic.*

Asta m-a trezit repede. Camera n-ar fi putut fi mai întunecoasă. În pat cu mine se afla o femeie foarte slabă, care se agăţase de mine, ţinându-mă de o parte a corpului pe care alţi oameni nici măcar n-ar fi trebuit s-o vadă. Mâinile ei m-au prins de cap, încercând să-mi apese gura pe gâtul ei.

— *Bea! Bea!*

— *Bea! Bea!*

Am simţit o altă mână cum strânge şi apoi alunecă. Atunci am realizat că erau două.

N-am vrut s-o muşc. Ăsta e adevărul şi pot jura oricând că aşa a fost. Însă ceva dinăuntrul meu a pus stăpânire pe

mine şi-am muşcat.

Simţisem ca şi cum eram foarte înfometat şi aveam în faţă o friptură scoasă de un minut din cuptor. Gura mi-a fost inundată de un lichid fierbinte. Gras şi murdar şi fierbinte precum iadul. Avea un gust minunat.

— De-ajuns!

Una a început să împingă şi cealaltă să tragă pentru a-mi îndepărta gura. Au reuşit destul de repede, iar eu am rămas gâfâind, gândindu-mă cât de bun fusese. Când mi-am recăpătat răsuflarea, am lovit păturile cu mâna şi am strigat:

— Tu, încetează imediat!

Ceea ce făcea era minunat, dar mă simţeam prea minunat, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Sub pături, acolo unde lovisem, era cineva mult mai cald decât mine.

— Sunt Uri, stăpâne! N-am vrut să-ţi fac rău.

Aşa cum ţi-am spus, era foarte întuneric, iar când cealaltă şi-a scos capul de sub pătură şi m-a sărutat pe obraz, n-am putut nici măcar să-i văd faţa.

— Ai băut din Baki, stăpâne.

După care a continuat, ca şi cum ea ar fi câştigat jocul:

— Cine poate să mi te mai ia acum?

— Bea şi din mine! a zis Uri făcându-şi loc între noi. Te-am găsit în sfârşit!

— Aelfi de Cenuşă în întuneric, am zis eu. Berthold Viteazul vorbea uneori despre asta.

— Aelfi de Foc! a spus una dintre ele râzând. Ţi-a spus cumva şi cât suntem de drăguţe? Sau cât eşti tu de drăguţ? Pielea ta are nişte culori de-a dreptul fermecătoare.

— Acelea sunt vânătăi, i-am zis. Dar dacă puteţi să vedeţi prin întunericul ăsta, nu ştiţi cum aş putea să vă văd şi eu pe voi?

Imediat au început să strălucească. Era ca şi cum ar fi fost făcute din aramă sau din bronz şi ar fi avut un foc în interiorul lor. Nu erau atât de fierbinţi încât să mă ardă, dar erau destul de calde. Uri a sărit din pat şi a luat o poziţie din care s-o pot admira.

— Priveşte-mă! Nu-s frumoasă?

— Mă preferă pe mine, i-a spus Baki, care continua să mă îmbrăţişeze strâns.

Cred că aşa era, fiindcă am vrut să-i ating faţa, iar ea mi-a lins vârfurile degetelor.

— M-am sacrificat pentru tine, mi-a explicat ea după ce a terminat de lins, ca să te fac mai puternic şi să fii stăpânul meu de-a pururi. Ridică-te, şi-ai să vezi!

— Şi eu o s-o fac, mi-a spus Uri. Muşcă-mă de oriunde!

M-am ridicat şi am descoperit că Baki avea dreptate. Şi am mai constatat că transpiram, deşi în cameră era de-a dreptul frig. Sau, cel puţin, asta simţeam eu. Era încă primăvară, ba chiar o primăvară timpurie, iar nopţile erau reci. Le-am spus să aducă nişte lemne de foc şi nişte iască, iar după ce au spus că o vor face, le-am poruncit să-mi aducă şi hainele, Sfărâmătorul de Săbii, arcul şi tolba cu săgeţi. După ce le-am explicat ce era Sfărâmătorul de Săbii, mi-au promis că o să-l caute.

Pentru un moment, mi s-a părut că în cameră a intrat un stol de lilieci. Pe urmă s-a deschis uşa. Am văzut o luminiţă roşie, apoi uşa s-a închis din nou, destul de zgomotos, iar eu m-am ridicat din pat şi m-am înfăşurat într-o pătură. Nu mă simţeam prea bine, dar nici foarte rău, însă aveam senzaţia că înnebunisem. Am deschis uşa şi s-a dovedit că luminiţa roşie pe care o văzusem venea de la ceea ce ei numesc opaiţ. Pe vremea aceea, nu ştiam acest cuvânt. Este un fel de coş de fier în care poţi arde orice ai la îndemână ca să faci lumină. Un astfel de opaiţ se afla în faţa uşii mele şi mai târziu aveam să aflu că erau peste tot în castel. Am fost bucuros să-l văd acolo, fiindcă asta însemna că puteam aprinde focul, dacă aveam să fac rost de lemne. Am pornit în căutarea lor şi curând am dat de o încăpere în care se afla o ladă cu lemne aşezată lângă un şemineu. Am luat-o cu totul şi am dus-o în camera mea, iar când s-au întors Uri şi Baki făcusem deja un foc bun.

Capitolul 34

CUM E SĂ FII CAVALER

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, Uri şi Baki plecaseră. Cam aşa se întâmpla de fiecare dată când veneau la mine. O să-ţi explic acum, ca să nu mai am de ce să insist mai târziu. Nu le plăcea soarele nostru. Lumina lui le rănea şi, dacă stăteau în ea, abia dacă le puteai vedea. Aşa că se întorceau în Aelfrice atunci când răsărea soarele, asta dacă nu cumva era o zi întunecată, cu mulţi nori pe cer. Dacă erau nevoite să rămână, stăteau la umbră sau măcar încercau s-o facă. N-am înţeles asta atunci şi m-am gândit că poate visasem că veniseră la mine.

Voiam să mă dau jos din pat ca să văd dacă Sfărâmătorul de săbii şi arcul erau sub el, când am auzit o ciocănitură la uşă.

— Intră! am zis.

Era mai masiv decât mine, de-a dreptul imens, blond, cu o mustaţă deasă, nu cu mult mai închisă la culoare decât părul. L-am plăcut pe loc pentru că mi-am dat seama că voia să fie prietenos, dar nu prea ştia cum s-o arate. (Şi eu sunt aşa de multe ori.)

— Sper că nu te-am trezit, mi-a spus el.

Nu eram prea sigur dacă el mă trezise, fiindcă se putea să mai fi ciocănit şi înainte, dar i-am spus că nu. Judecând după cât de luminată era camera mea şi adulmecând aerul, mi-am dat seama că era dimineaţa târziu.

— Eu sunt Sir Woddet de la East Hall, mi-a spus el întinzându-mi mâna.

— Sir Able, i-am răspuns strângându-i mâna.

— N-ar trebui să fiu aici, a zis el uitându-se împrejur după un scăunel. Pot să mă aşez?

I-am spus că da.

— Din ordinul Lăcomiei sale, n-ai voie să primeşti vizitatori, dar asta pentru că e convins că te va ucide

cineva.

Woddet şi-a împins în afară buza de jos, ridicându-şi cu ea mustaţa, un gest pe care aveam să-l mai văd de o mulţime de ori.

— Cineva ar putea să te ucidă, dar nu eu, altcineva.

În momentul acela, eram suficient de treaz ca să-mi aduc aminte ce-mi povestise Modguda.

— Tu m-ai salvat!

— Am încercat. La fel şi alţii.

— Scutierul tău s-a aruncat deasupra mea ca să nu mai fiu lovit. Aşa mi-a spus cineva, nu mai ştiu cine.

— Erai la pământ, a zis Woddet făcând din nou gestul acela cu mustaţa. Asta e problema cu luptele de felul ăsta. Nu ţin cont de rang. Nu că ţi-ar fi acordat aşa ceva.

Nu ştiam ce voia să spună, dar l-am aprobat.

— Cred că ai dreptate.

— Şi eu mă luptam cu tine. M-ai atins exact aici, a zis el arătându-mi locul. Mi-ai tăiat răsuflarea. Înainte să pot sta din nou drept, scoseseră deja săbiile la tine. Le-am strigat să se oprească şi în clipa aia Yond s-a aruncat deasupra ta.

— Îţi sunt îndatorat. Îţi datorez viaţa, i-am zis eu.

— Ba nu.

Era într-adevăr un bărbat masiv şi claia de păr cânepiu făcea să-i pară capul cât al unui taur.

— Maestrul Thope şi dregătorul Agr încercau şi ei să te apere. Un nenorocit şi-a înfipt lama în spatele lui Thope, care se străduia să păstreze onoarea casei Alteţei Sale.

— Mda. Am auzit şi despre asta. O să-i fac o vizită astăzi.

Woddet a părut surprins.

— Mă bucur să aud că eşti în stare. N-am vrut să te omor. Doar să te snopesc în bătaie. Şi chiar am încercat. Dar eşti un om foarte puternic, Sir Able.

— Nu şi când lupt cu lancea.

— Nu, a zâmbit Woddet.

— Nu încă, dar o să fiu. Dar de ce voiai să mă snopeşti în bătaie?

S-a uitat la mine măsurându-mă din priviri.

— Ai sânge demn de cinste?

— Adică dacă sunt nobil? Nu.

— Să ai sânge nobil înseamnă să moşteneşti un titlu şi nişte pământuri. Calitatea de cavaler nu poate fi însă moştenită. Sângele demn de cinste înseamnă pur şi simplu că strămoşii tăi n-au făcut niciodată negoţ şi nici n-au lucrat cu braţele.

I-am explicat că bunicii mei fuseseră fermieri, iar tatăl meu avusese un magazin.

— Mi-ar plăcea să-ţi spun că sunt fiul pierdut al vreunui rege, i-am zis. Dar n-ar exista nicio fărâmă de adevăr în asta.

Nu putea să mă privească în ochi.

— Păi, vezi tu, Able, când cineva are sânge demn de cinste…

— Sir Able, l-am corectat eu.

— În regulă. Când cineva are sânge demn de cinste, aşa cum am eu şi ceilalţi, iar cineva care nu are pretinde contrariul sau susţine că e cavaler, deşi nu este, de pildă…

— De pildă, ce?

— Păi, trebuie să-l batem. Nu să-l omorâm, doar să-l batem măr. La fel se întâmplă şi dacă cineva care are sânge demn de cinste spune că nu-l are.

— În regulă. A existat cineva aici care a spus că nu sunt un cavaler adevărat, iar eu i-am răspuns că sunt, dar că el nu este.

— Nu puteam fi siguri că nu eşti cavaler, m-a aprobat Woddet, deşi niciunul dintre noi nu te credea. Dar când ai spus că Sir Hermad nu este, asta a umplut paharul.

— Înţeleg. Dar chiar sunt cavaler. Dacă nu mă crezi, o să ne luptăm.

— Cu lănci? a întrebat Woddet zâmbind.

— Aici. Chiar acum. Ai sabie. Ţi-e frică s-o foloseşti?

— Deloc, a zis el scoţându-şi sabia mai repede decât s-a ridicat.

Şi s-a ridicat repede. Am văzut o sclipire de oţel şi imediat vârful lamei mi-a apăsat pe gât.

— Pretinzi că eşti cavaler. Nu pot ucide un cavaler neînarmat. N-ar fi onorabil.

— Ţi-am spus despre ai mei. Nu am sânge demn de cinste.

— Dar eu am, a zis Woddet băgându-şi sabia în teacă aproape la fel de repede pe cât o scosese.

Încerca să nu zâmbească.

— Va trebui să întreb la cancelaria Alteţei Sale, a adăugat el.

I-am spus că aş fi preferat să fim prieteni.

— Ţi-am întins mâna, a zis Woddet ridicând din umeri. Cu toate astea, mi-aş fi dorit să ai strămoşi cu sânge demn de cinste, Sir Able. Totul ar fi fost cu mult mai simplu pentru amândoi.

— Eu sunt un strămoş cu sânge demn de cinste, i-am zis.

Pe urmă, am mers să-l văd pe maestrul Thope, aşa cum promisesem. Aproape că ajunsesem din nou în camera mea când am dat peste Agr care era însoţit de un bărbat înalt cu barbă albă şi mantie de catifea roşie. Agr a fost surprins să mă vadă pe coridor şi a zis:

— Iată-l, Alteţa Voastră.

Am ştiut atunci că bărbatul celălalt era Marder, aşa că am făcut o plecăciune. Aş fi ghicit oricum, judecând după hainele lui. Învăţasem destule lucruri despre haine ca să ştiu că acelea costau o mulţime de bani.

— Auzisem că eşti răpus la pat, tinere, mi-a zâmbit Marder.

— Am fost, Alteţa Voastră, i-am zis eu. Astăzi sunt mai bine.

— Mult mai bine.

— Da, Alteţa Voastră.

— Când am venit să te căutăm, a zis Agr, am găsit patul gol. Mi-a fost frică să nu te fi ucis cineva şi să fi scăpat de cadavru. Unde-ai fost?

I-am explicat că mă dusesem să-i mulţumesc maestrului Thope.

— Am vrut să vă mulţumesc şi dumneavoastră, domnule Agr, dar servitorii mi-au spus că sunteţi cu Alteţa Sa. Eu… mi-aţi făcut o mare favoare. Când veţi vrea să vă fac şi eu o favoare, ajunge doar să-mi spuneţi. Nu voi putea probabil

să mă revanşez niciodată, dar o să încerc.

Marder şi-a dres glasul.

— Ştii cine sunt, tinere. Eu însă ştiu doar ceea ce mi-a spus dregătorul Agr despre tine şi aş vrea să aud ce poţi să-mi spui despre persoana ta. Cine eşti?

— Sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată, Alteţa Voastră, un cavaler care vă va servi bucuros şi loial.

— Şi fără bani, a adăugat în şoaptă Agr.

— Nu chiar, fiindcă nu am nicio proprietate.

Marder a dat din cap. Părea destul de serios.

— Nu ai pământ? Şi nici prea mulţi bani? Dar ce ai?

— Hainele astea şi alte câteva, dacă servitorul meu nu a fugit cu ele. Şi mai am câteva cadouri pe care mi le-au făcut lordul Olof şi lordul Thunrolf. Imediat ce am pomenit de Pouk, a început să mă mustre conştiinţa, aşa că i-am zis: I-am făcut o nedreptate servitorului meu, Alteţa Voastră. N-ar face aşa ceva şi ar trebui să învăţ să-mi ţin gura.

— Nimic altceva?

— O cămaşă de zale, doar că e cam ruptă, Alteţa Voastră. Am lăsat-o undeva în Forcetti ca să fie reparată. Mai am un coif din oţel, Sfărâmătorul de Săbii, arcul şi câteva săgeţi.

— I-am luat noi armele, i-a spus Agr lui Marder.

— Să i le daţi înapoi de îndată ce le cere, dregătorule Agr.

— Aşa voi face, Alteţa Voastră.

Marder mă tot studia.

— Dacă te accept în slujba mea, n-o să-ţi fie tocmai uşor, Sir Able.

— N-am venit aici în căutarea vreunui pat, Alteţa Voastră.

— Vei fi trimis să-mi înfrunţi duşmanii. Iar când te vei întoarce, vei pleca spre alţii. Înţelegi lucrul ăsta?

— Înţeleg, Alteţa Voastră. I-am fost prieten lui Sir Ravd.

Am văzut ochii ducelui Marder mărindu-se puţin.

— Ai fost cu el până la sfârşit?

— Nu, Alteţa Voastră. Pe vremea aia eram doar un puşti,

dar aş fi luptat pentru el. Cred că aş fi murit alături de el.

Marder a schimbat vorba, apoi a tăcut, iar eu am văzut că Agr nu era tocmai în apele lui.

— A murit luptând pentru Alteţa Voastră, am zis eu.

Agr şi-a dres vocea.

— Au trecut patru ani, a zis Marder, destul de mult pentru un bărbat de vârsta ta. Ieri ai fost doborât cu o lance ruptă, aşa am auzit.

— Am fost pocnit în cap, Alteţa Voastră, asta e tot ce ştiu.

— Sir Ravd mi-a fost cel mai credincios cavaler, Sir Able. Îl consideram fiul meu.

I-am spus că nu mă surprindea deloc să aud asta.

— Scutierul lui a pretins că şi lui i-a fost spart capul în timpul bătăliei. Când şi-a revenit, lupii sfâşiau deja cadavrele, cel puţin aşa zice el. Acum, tu spui că ai fost prietenul lui Sir Ravd?

— Da, Alteţa Voastră. Am fost călăuza lui Sir Ravd prin pădure.

În clipa în care am rostit aceste vorbe, m-am gândit că erau, probabil, o mulţime de păduri, aşa că am adăugat:

— La nord-est de Irringsmouth.

— Şi n-ai fost cu el când a murit?

— Nu, Alteţa Voastră, făceam altceva.

— În cazul ăsta, probabil că ai vorbit cu cineva care ţi-a povestit despre moartea lui. Cine a fost acea persoană?

— Nimeni.

M-am simţit deodată de parcă mi s-ar fi înfipt în gât o gheară invizibilă.

— I-am găsit spada, Alteţa Voastră. Asta e tot. Era ruptă. Am omorât şi nişte bandiţi, Alteţa Voastră. Câinele meu şi cu mine, împreună cu un bărbat numit Toug. Spada ruptă era printre comorile lor. Am văzut-o şi…

— Înţeleg. Şi eraţi numai doi? Tu şi soldatul de care ai pomenit?

— Toug nu e soldat, Alteţa Voastră. E doar un ţăran.

— Şi câţi nelegiuiţi spuneai că erau?

Nu-i spusesem şi, în momentul în care m-a întrebat, mi-

am dat seama că nu eram prea sigur. I-am spus adevărul şi am continuat.

— I-a numărat Ulfa, Alteţa Voastră. Le-a numărat corpurile. Ulfa e fiica lui Toug. Cred că a numărat douăzeci şi trei.

— Şi te aştepţi ca Alteţa Sa să creadă aşa ceva? a pufnit Agr.

— Sunt cavaler, i-am zis. N-aş putea să mint. Nu pe Alteţa Sa.

— Pah!

Marder i-a făcut semn să tacă din gură.

— Am sperat că vei putea să-mi spui mai multe despre moartea lui Sir Ravd.

— V-am spus tot ce ştiu, Alteţa Voastră.

— Şi despre scutierul lui, de asemenea, mi-a zis Marder. A ajuns la vârsta la care ar trebui făcut cavaler.

— Cred că spune probabil adevărul, Alteţa Voastră, dar nu pot fi sigur.

— E scutierul lui Sir Hermad acum şi, dacă nu mă înşel, Sir Hermad e invalid, a continuat Marder privind spre Agr.

Acesta l-a aprobat tăcut, părând destul de întristat.

— Ei bine, poate să aibă grijă de stăpânul său o vreme. Asta o să-l ţină ocupat. Dar de vreme ce l-ai călăuzit pe Sir Ravd în pădurile din nord, Sir Able, probabil că l-ai călăuzit şi pe scutierul Svon.

I-am spus că da.

— Şi nu ai nimic mai mult să-mi spui?

Îţi dai seama ce eram tentat să-i povestesc. Dar n-am făcut-o.

— Am spus tot ce-am avut de spus, Alteţa Voastră.

— La rândul tău, şi tu ai fost doborât în turnir. Nimeni nu mi-a spus despre incidentul ăsta, a zis Marder aruncându-i lui Agr o privire mânioasă, până n-am observat ochi vineţi şi dinţi lipsă. Ca să nu mai vorbesc de nasul spart al lui Sir Vidare. Am făcut investigaţii.

N-am ştiut ce să-i spun.

— Vrei să intri în slujba mea, Sir Able?

— Da, Alteţa Voastră.

Asta a fost uşor de zis.

— Fără plată, deşi de-abia dacă ai doi gologani?

— Am câte ceva, Alteţa Voastră, nu sunt chiar sărac lipit.

— Ai pomenit ceva de-un servitor. Cum ai să-l recompensezi pe el?

— Da, Înălţimea voastră, am un servitor. Numele lui e Pouk. Mă slujeşte fără să vrea vreun ban, Alteţa Voastră.

— Înţeleg. Deşi n-ar trebui s-o facă. E cumva orb? Olog? Debil? Poate are vreo boală de piele?

— E chior de-un ochi, Alteţa Voastră.

— Iar cu celălalt nu poate vedea, pun pariu, a bombănit Agr.

— Nu, domnule. Pouk are ochii buni… un ochi bun, vreau să zic. Dacă Alteţa Sa vrea să ştie de ce mă slujeşte, deşi nu-l pot plăti, n-am ce să-i răspund, fiindcă nu ştiu.

— În cazul ăsta, nu câştigăm nimic dacă o să continuăm discuţia. Ţi-a explicat dregătorul Agr regulile după care îmi aleg cavalerii?

— Nu, Alteţa Voastră.

— Dacă un cavaler are reputaţie exemplară, îl accept în serviciul meu imediat. Trebuie să-mi jure credinţă. E un fel de ceremonie.

— Voi face bucuros acest jurământ, Alteţa Voastră.

— Nici nu mă-ndoiesc. Când însă un cavaler fără reputaţie îşi oferă serviciile, fie îl refuz pe loc, fie îl accept informal şi provizoriu până când are ocazia să demonstreze din ce aluat e făcut. Te voi accepta în termenii aceştia, dacă vrei.

— Vreau, Alteţa Voastră. Mulţumesc foarte mult.

— Îngenunchează, mi-a şoptit Agr. Într-un genunchi.

M-am aşezat într-un genunchi şi mi-am plecat capul. Era ca şi cum mi s-ar fi dat titlul de cavaler.

— Mă acceptaţi doar de probă, Alteţa Voastră, dar eu vă accept ca stăpân… stăpân…

Ceea ce m-a făcut să mă poticnesc a fost fie Uri, fie Baki. Una dintre ele ne privea şi râdea. Marder şi Agr nu auzeau, eu însă, da.

— Domn şi stăpân, până la moarte.

Aşa am încheiat, dar glasul îmi era destul de slab.

— E bine. Nu prea eşti echipat, Sir Able.

— Mi-e teamă că-i adevărat, Alteţa Voastră, i-am zis eu ridicându-mă.

— Intenţionez să te trimit împotriva duşmanilor mei ca să poţi da măsura valorii tale – şi sunt sigur că o vei face –, dar pentru propria mea onoare nu pot şi nu te voi trimite neînarmat.

— Am auzit, Alteţa Voastră, că unii cavaleri obişnuiau să aştepte la un capăt de pod şi să-i provoace la duel pe cavalerii care voiau să treacă mai departe. Dacă mi s-ar îngădui să fac asta, aş putea să fac rost de armură, o lance şi un cal bun. De tot ce am nevoie…

— Fără cal, lance sau scut? Vei fi ucis, a mârâit Agr.

Am dat din umeri.

— Mi-e totuna. Mi-ar plăcea să încerc.

— Am încercat şi eu asta, în tinereţe, Sir Able, a zis Marder încetişor. Cred că eram de vârsta ta. Să ştii că nu e vreo întrecere cu arme boante. Îţi pot arăta cicatricile.

— Păi, eu n-am încercat, Alteţa Voastră. Dar pot să vă arăt o cicatrice şi câteva vânătăi.

— Am avut şi de-astea la vremea mea.

— Sunt sigur că aţi avut, Alteţa Voastră. Acela a fost timpul dumneavoastră. Acum e rândul meu şi mi-ar plăcea să încerc.

Pentru o secundă, Marder s-a încruntat, dar supărarea a lăsat curând locul unui hohot de râs.

— De la un ţângău cu capul spart, a zis ducele şi l-a ghiontit pe Agr. Vrei să trimiţi umerii ăştia împotriva unei cete de Fii ai Furiei? S-ar duce, pe legea mea!

— S-ar duce, Alteţa Voastră, dacă i-aţi da un cal, a mormăit Agr.

— M-aş duce pe jos, Alteţa Voastră, dacă nu mi-aţi da, am zis eu.

— Ascultă la vorbele mele, a zis Marder, care se oprise din râs şi devenise extrem de serios. Timp de două săptămâni vei rămâne aici la Sheerwall să te îngrijeşti. Când se va fi împlinit sorocul ăsta, dregătorul Agr îţi va da

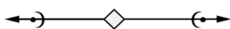
tot ceea ce ai nevoie. Caută un pod îndepărtat, vreun vad sau vreo trecătoare din munte, aşa cum ai sugerat, şi stai de pază. Rămâi acolo până vine iarna, până când în port va fi gheaţă. Atunci te vei întoarce şi-mi vei spune cum te-ai descurcat.

— Presupunând că va pierde prima lui luptă, Alteţa Voastră, tot ce i-am dat se va duce pe apa Sâmbetei, a zis Agr.

— Uită-te la zâmbetul lui, Agr.

Bărbatul s-a uitat, dar fără vreo plăcere deosebită.

— El îşi va risca viaţa. Putem risca şi noi câţiva cai, câteva lănci şi o cămaşă de zale.

Când a venit Pouk, în după-amiaza aceea, m-a găsit în curte, privind la luptele de antrenament ale soldaţilor. Mi-a adus haine curate.

— Am încercat să aduc totul, domnule, dar hangiul nu m-a lăsat, fiindcă nu l-am plătit. Pentru vreo două nopţi…

— O să vedem ce putem face în după-amiaza asta, i-am zis eu. E dincolo de poartă, ceva mai la vale.

— Oleacă mai departe, domnule.

— Nu prea mult. Înainte de a pleca însă, aş vrea să mă antrenez puţin în lupta cu lancea. Uită-te la mine şi spune-mi dacă ţi se pare că fac ceva greşit.

Mi-a dat ascultare şi, în după-amiaza aceea, în timp ce călăream înapoi spre Forcetti pe cai împrumutaţi, mi-a zis:

— Cu asta se ocupă cavalerii, nu-i aşa? Ca atunci când dumneata şi Sir cum-îl-cheamă călăreaţi unul spre celălalt.

— Sir Woddet, i-am zis. Da, aşa e.

— Ei bine, pare spectaculos, domnule, dar eu nu văd vreo noimă în asta.

Am început să-i explic, dar m-a întrerupt imediat.

— Să presupunem că sunt pe jos. Când te văd venind cu suliţa aia lungă…

— Se numeşte lance, i-am zis.

— Şi cu calul ăla mare, aş sări din calea dumitale, nu-i aşa? Mie nu-mi plac deloc caii, continuă el privind în jos cu dispreţ la armăsarul pe care-l călărea. Iar dacă aş fi fost pe

unul bun, te-aş fi atacat pe la spate.

— Deocamdată, nu mă pricep foarte bine la mânuit lancea, i-am zis eu. Dar un cavaler priceput îşi poate înfige vârful lăncii printr-un inel nu mai mare decât podul palmei tale, care, pe deasupra, se şi leagănă, şi poate face asta cu calul în galop. Aşa că, dacă sari, ar fi bine să sari departe.

Pouk părea să aibă dubii.

— Cât despre atacul din spate, un cavaler îndemânatic te va lovi din flanc cu succes de zece ori din zece încercări. N-ai avea nicio şansă să te aperi de lancea lui. Asta dacă aţi fi singuri în luptă.

— Presupun că ai dreptate.

— Într-o bătălie sunt multe linii de cavaleri care se năpustesc spre tine, unele în spatele altora, dacă e vorba de armata regelui Arnthor. Cavaleria uşoară, alcătuită din scutieri şi soldaţi obişnuiţi, păzeşte flancurile, în timp ce pedestraşii şi arcaşii păzesc căruţele. Ştiu toate astea fiindcă l-am întrebat pe maestrul Thope. Cavalerii pot fi înfrânţi, bineînţeles, mai ales în munţi, acolo unde duşmanul se poate strecura deasupra lor, de unde pot arunca cu suliţe sau pot prăvăli buşteni. Dar nici asta nu e tocmai simplu.

— Da, domnule. Sper să nu fie, a zis Pouk încetişor.

— Şi eu sper. Dar ştiu că nu există bătălii în care să fii în siguranţă. Sper să capăt onoruri de la ducele Marder, Pouk. Onoruri, cai buni şi multe altele. Un conac al meu. Deşi nu voi putea fi niciodată egalul reginei Disiri, mi-ar plăcea să mai reduc diferenţele dintre noi. Lordul Olof mi-a spus că ştie o mulţime de cazuri în care reginele s-au căsătorit cu cavaleri. Nu e ceva nemaivăzut.

— Eu sper doar să nu fii ucis, domnule. Asta e tot, a zis Pouk dând din cap.

— Mulţumesc, am spus eu, apoi am călărit în tăcere, bucurându-ne de soarele cald de primăvară.

Conştiinţa nu-mi dădea însă pace, şi într-un târziu m-a silit să vorbesc.

— Îţi aduci aminte ce-am spus despre pedestraşii care păzesc căruţele, Pouk? Dacă rămâi cu mine, vei fi unul

dintre ei. O să ai un topor, o tunică şi un coif de oţel, sper. Nu-mi pot permite mai mult.

— N-o să fie mai rău decât atunci când ne-am luptat cu Osterlingii pe mare, domnule.

Chiar atunci am ajuns într-un loc mai înalt; am pus mâna streaşină la ochi şi am văzut ferma care se afla în valea de dedesubt, un loc ce părea destul de prosper şi de care îmi aminteam de când trecusem spre Sheerwall, aşa că am zis:

— Acolo e o fermă care trebuie să aibă o fântână bună, Pouk. Ne putem adăpa caii şi putem bea şi noi.

Capitolul 35
ŞI AU FOST CĂPCĂUNI

Mintea lui Pouk rămăsese însă la lupta imaginară.

— Dar dacă eu o să fiu la căruţe, cum o să pot să am grijă de dumneata? Să zicem că tocmai dumneata rămâi agăţat de lancea vreunuia, domnule. Cum o să ajung eu pe câmpul de bătălie ca să te găsesc?

— Asta va fi sarcina scutierului meu, dacă o să am unul.

— Eu tot cred că n-are niciun sens să săriţi unul la altul aşa cum aţi făcut dumneata şi Sir… Sir…

— Woddet.

— Da, să trăiţi. Nu l-ai rănit niciodată. Doar l-ai doborât de pe cal.

— El m-a doborât pe mine, Pouk, l-am corectat eu. De trei ori.

— Ba numai de două, domnule. A treia oară…

— Asta înseamnă trei. Te pot contrazice în zeci de feluri, Pouk, şi nu cred că are sens să le încercăm pe toate.

— Dacă zici dumneata, domnule.

— În plus, curând vom ajunge la fermă. Trebuie totuşi să-ţi spun că n-am participat niciodată la o bătălie adevărată, în care cavalerii să lupte călare. Ceea ce ţi-am povestit eu despre ei şi ceea ce-ţi voi mai spune despre felul în care luptă cavalerii am aflat de la Sir Ravd, de la maestrul Thope şi de la Sir Woddet, dar mai ales de la maestrul Thope. El e o adevărată comoară de informaţii şi l-aş putea asculta preţ de ore întregi.

— Pare un loc destul de bun, domnule, a zis Pouk privind spre fermă.

Pereţii ei de chirpici erau proaspăt văruiţi, iar acoperişul părea nou.

— O duc mai bine decât mulţi alţii de pe-aici.

M-am oprit, aducându-mi aminte de mârâitul pe care obişnuia să-l scoată maestrul Thope.

— Te plângi că eu şi Sir Woddet nu ne-am cauzat răni

prea mari, darămite să ne ucidem. Spui că el m-a doborât de pe cal, iar o dată am avut noroc şi l-am doborât şi eu.

— Da, să trăiţi, a zis Pouk, iar tonul său era plin de satisfacţie.

— Primul lucru, cel mai important pe care trebuie să-l înţelegi, este că eu şi Sir Woddet nu încercam să ne ucidem unul pe celălalt şi nici măcar să ne rănim. Într-o bătălie, în schimb, cavalerii îşi propun să-şi omoare adversarul.

Pouk a dat din cap fără prea multă tragere de inimă.

— Am folosit lănci de antrenament, făcute dintr-un lemn care nu e la fel de puternic. Lancea de antrenament nu trebuie să fie prea tare, fiindcă ar putea răni sau omorî pe cineva. O lance adevărată este realmente puternică. Şi are şi vârf de oţel. Ale noastre erau boante. Îţi aduci aminte că atunci când m-a lovit puternic cu un pumnal ascuţit, unul dintre Osterlngi, a reuşit să-mi rupă cămaşa de zale? Vârful a deschis câteva inele şi a fost de ajuns.

— Da, domnule, tare ne-a fost frică să nu mori.

— Am fost foarte aproape, şi poate c-aş fi murit dacă nu l-aş fi găsit pe Garsecg. Acum imaginează-ţi că în loc de pumnal, cămaşa de zale ar fi fost lovită de o lance de război, împinsă de greutatea unui cavaler şi a unui cal în plin galop.

Pouk s-a scărpinat în cap.

— Ar fi trecut ca prin brânză, domnule.

— Te-ai prins. Mai mult, eu şi Sir Woddet am ţintit unul în scutul celuilalt. În general, în bătăliile reale, cele mai multe lovituri sunt în scut.

— Păi şi la ce foloseşte asta? Acelaşi lucru ziceam şi eu, domnule?

— De obicei, la nimic. Dar scuturile folosite în luptă sunt mult mai uşoare decât cele de antrenament şi, uneori, vârful lăncii trece prin ele. Şi chiar dacă nu se întâmplă asta, cavalerul al cărui scut este lovit poate să cadă din şa, aşa cum am făcut eu. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus despre cel de-al doilea rând de cavaleri din spatele primului. Imaginează-ţi că eşti un cavaler care a căzut de pe cal şi

eşti destul de ameţit de lovitură.

Am ajuns la fermă, iar Pouk a zis:

— Dacă nu-ţi e cu supărare, domnule, n-am să-mi imaginez.

A descălecat, iar asta a agitat câteva raţe şi o gâscă.

— Poate că ar trebui să dau fuga şi să le spun cine eşti, domnule.

În pragul uşii a apărut o femeie între două vârste căreia i-am zis:

— Suntem călători paşnici şi vrem doar apă pentru noi şi pentru caii noştri. Dacă ne dai, nu-ţi vom mai cere nimic altceva.

Nu a zis nimic, aşa că am continuat:

— Dacă preferi să ne laşi însetaţi, spune, şi o să plecăm.

Pouk s-a îndreptat spre ea, ţinându-şi calul de dârlogi.

— Ăsta e Sir Able, cel mai viteaz cavaler pe care-l are ducele Marder.

Femeia a dat din cap, cântărindu-mă din priviri.

— Pari destul de curajos şi puternic.

— Da, şi mi-e sete. M-am antrenat şi am călărit cu capul descoperit. Ne poţi da puţină apă?

— Avem cidru, dacă vreţi, s-a îmbunat femeia. E mai sănătos. Poate vreţi şi nişte ouă fierte, ceva pâine şi cârnaţi?

Nu-mi dădusem seama că-mi era foame, dar vorbele ei m-au făcut să realizez că eram hămesit, aşa că am zis:

— Îţi putem plăti, doamnă, şi-o s-o facem cu plăcere. Mergem spre Forcetti să ne plătim datoria către un hangiu şi îţi putem plăti şi dumitale.

— Nu costă nimic. Poftiţi înăuntru.

Ne-a îndemnat să intrăm în bucătărie – o cameră mare şi luminoasă, cu pardoseală de piatră şi cu funii de ceapă care atârnau de grinzi.

— Luaţi loc. Trec toată ziua cavaleri pe-aici. Şi asta e bine. N-avem probleme cu bandiţii, doar cu funcţionarul care strânge taxele. Cei mai mulţi dintre cavaleri nu se opresc din drumul lor. Şi nici nu ne răspund când le urăm ’neaţa bună.

— Poate că nu le este atât de sete ca nouă.

— Aduc imediat cidrul. Butoiul e jos, în pivniţă, a zis ea grăbindu-se să iasă.

— Poate că e cidru din ăla tare, a zis Pouk lingându-şi buzele.

I-am dat dreptate, dar mă gândeam la femeia aceea şi la ce-ar fi putut ea să vrea de la noi.

S-a întors cu trei căni de lemn, pe care le-a aşezat pe masă.

— Luaţi şi pâine. E proaspătă. Mă rog, aproape proaspătă, am copt-o ieri. Apoi a scos un cârnat din buzunarul şorţului şi l-a aşezat pe un fund de lemn, unde a început să-l taie în felii groase cu un cuţit lung. E un cârnat de vară. Îl afumăm timp de trei zile şi nu se mai strică. Asta dacă nu cumva se umezeşte…

I-am mulţumit şi am mâncat din cârnat, care mi s-a părut foarte bun.

— Sir Able? Aşa te numeşti? Pentru un cavaler mi se pare că eşti o persoană cu picioarele pe pământ.

M-am oprit din băutul cidrului şi am spus că încerc să fiu.

— Şi eşti cu adevărat cel mai curajos cavaler al ducelui?

— Da, este! a exclamat Pouk.

— Mă îndoiesc, am zis eu, dar n-am de unde să ştiu cu adevărat. Ca să-ţi spun drept, nu cred că există vreun cavaler în castelul Sheerwall care să ezite să încrucişeze sabia cu mine. Dar nici eu n-aş ezita s-o fac.

— Ţi-e frică de fantome?

— Nu mi-e frică de nimeni, am zis eu ridicând din umeri, şi nu prea cred că un om mort este mai periculos decât unul viu.

— Nu un om, a zis femeia privind la Pouk, care îşi golise cana cu cidru şi părea neobişnuit de treaz. Îţi mai torn puţin?

Pouk a dat din cap că nu.

— Dacă e fantoma unei femei, i-am zis, poate să dorească vreo proprietate sau vreun lucru de care i se pare că are nevoie. Mai demult, am vorbit cu o femeie

bătrână, undeva, în sud, care ştia o mulţime de lucruri despre fantome, şi mi-a spus că, în general, doar spiritele femeilor care au fost ucise se transformă în fantome. De obicei, îşi caută dreptatea.

— Nu e o femeie, a zis ea şi s-a ridicat ca să ia o pâine.

— Fantoma unui copil? Asta ar fi trist.

— E mai rău, a răspuns tăind pâinea cu o grijă exagerată şi părând că se lupta din greu să-şi ţină sentimentele sub control.

— Te referi la Aelfi? Ei nu sunt fantome.

— Bănuiesc că ştiţi cum aţi apărut voi, cavalerii.

Am recunoscut că nu ştiam, că nici măcar nu mă întrebasem vreodată şi că mi-ar fi plăcut foarte mult să aud povestea.

— Nu e nicio poveste. Înainte, în vremurile vechi, pe aici erau căpcăuni. Şi dragoni. Monştri. Toţi cei care acum sunt în Ţara Gheţurilor. Erau mulţi. Orice om care omora un căpcăun devenea cavaler, aşa că, după o vreme, n-au mai existat căpcăuni, şi au fost nevoiţi să inventeze alte feluri de a ajunge cavaler.

— Tot nu mi-ai spus a cui este fantoma.

— A unui căpcăun. Probabil că l-au ucis chiar aici, fiindcă îmi bântuie ferma.

Pouk a privit repede în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă fantoma.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, a zis femeia. Nu vine decât noaptea.

— În cazul ăsta, nu avem cum să te ajutăm. Trebuie să mergem la Forcetti, i-am zis eu, după care am mai luat o bucată bună din cârnatul de vară, fiindcă mi-era teamă să nu-l strângă de pe masă. Dar nu putem rămâne nici în Forcetti peste noapte. Şi nici aici. I-am promis lui Agr că-i aduc caii în seara asta.

S-a întristat.

— Va fi destul de târziu, presupun, când vom trece din nou pe lângă casa ta. Va fi întuneric. Ne-am putea opri pentru un moment să ne asigurăm că totul e în regulă.

— Eu şi fiii mei am fi foarte încântaţi, Sir Able. O să vă

cinstim cu de-ale gurii şi-o să vă hrănim şi caii.

— Aşa e, am zis eu pocnind din degete. Caii nu au fost adăpaţi. Ai grijă de ei, Pouk.

— Nu e bine să le dăm prea multă apă, domnule.

— Asta atunci când sunt încălziţi după galop. Acum n-au cum să fie înfierbântaţi, fiindcă au stat la umbră şi-au alungat muşte cât timp am mâncat noi. Dă-le să bea cât vor.

— Da, să trăiţi, domnule, a zis el, după care a zbughit-o pe uşă.

— Băieţii mei şi cu mine lucrăm la ferma asta, Sir Able. Sunt puternici, amândoi, dar nu pot să facă faţă fantomei. Duns a încercat şi aproape că a fost ucis. I-a fost rău mai bine de un an.

I-am spus că nu m-aş fi putut gândi că spaima te poate îmbolnăvi într-un asemenea hal.

— I-a rupt mâinile şi aproape i-a smuls un braţ.

După ce-am auzit asta, am vrut să vorbesc cu fiul, dar era plecat cu treburi; mi-a rămas însă în minte povestea.

Capitolul 36

SCOICA ŞI BUTELCA

În sala mare a hanului *Scoica şi Butelca* (era o cameră simplă, murdară, în care mirosea a bere acrită), hangiul mi-a dat nota de plată cu un zâmbet larg.

— Nu pot să citesc, i-am zis eu. Sau, cel puţin, nu ce-ai scris tu aici. Mi-ar fi plăcut să pot – mi-ar fi plăcut să învăţ, dar până una alta va trebui să-mi explici tu ce scrie aici, i-am spus şi am pus nota de plată pe masă, în faţa lui. Ia loc şi explică-mi. Văd semnele de pe hârtie, dar nu înţeleg ce înseamnă.

— Îţi baţi joc de mine, a mârâit el.

— Deloc. Nici eu şi nici Pouk nu putem citi, dar mi-ar plăcea să ştiu pentru ce anume trebuie să plătesc.

S-a tras mai lângă mine şi mi-a arătat pe hârtie.

— Astea de-aici sunt singurele care contează. Cinci gologani în total.

— Pentru trei zile? Mi se pare foarte mult.

— Chiria pe trei zile pentru cea mai bună cameră pe care-o am. Asta e aici, a zis el arătându-mi pe hârtie. Iar hrana e aici şi băutura alături.

Pouk mi-a evitat privirile.

— A, şi mâncarea pentru câine, asta e separat.

— Mai zi o dată! am exclamat eu şi l-am apucat de braţ. Ce vrei să spui?

— Mâncarea pentru câine, mi-a răspuns hangiul uşor neliniştit. E un câine mare şi maro, cu o zgardă cu ţepi. Sunt dinţi de rechin, de fapt. I-am dat oase de la bucătărie, vreo două bucăţi de pâine unse în untura de prăjeală şi resturi de carne şi tot altele… dar nu te pun să plăteşti pentru ele. Problema e că a furat o friptură întreagă şi asta costă.

— Nu aveam niciun câine când am venit aici, i-am zis eu strângându-l mai tare, fiindcă aveam sentimentul că voia s-o şteargă. Dar am avut un câine. Pouk îl ştie. I l-ai arătat şi

lui Pouk, nu-i aşa? Şi l-ai întrebat pe Pouk dacă ştie cui aparţine câinele, nu?

Pouk a clătinat violent din cap.

— Îţi jur, domnule, că nu mi-a arătat niciun câine şi nici n-a suflat vreo vorbuliţă despre el.

— Mă gândeam să te pedepsesc, i-am zis, fiindcă ai băut pe socoteala mea, deşi ştiai că nu prea am bani. Dar dacă minţi şi despre Gylf, n-am de gând să te pedepsesc. Dacă minţi despre Gylf, tu şi cu mine o terminăm chiar acum şi ai face bine să nu mai calci prin faţa mea.

— N-am văzut niciun câine în acest han, a zis Pouk ridicându-se în picioare, şi nici n-am auzit de vreunul, domnule. Nici de la el şi nici de la altcineva. Nu mi l-a arătat pe Gylf, câinele acela al dumitale care a sărit peste bord în noaptea aia pe care ne-o amintim amândoi, şi nici n-am văzut vreun alt câine.

— De ce nu i-ai arătat câinele lui Pouk? l-am întrebat pe hangiu, ţinându-l zdravăn de braţ fiindcă încerca să scape.

— Am încercat, dar dormea.

— Probabil noaptea trecută, plin de bere. Ţi-a spus cumva că i-am permis să bea oricât doreşte?

Hangiul n-a zis nimic.

— Ai spus despre câine că ţi-a furat o friptură. De ce nu i l-ai arătat lui Pouk după aia? N-a fost el aici până când a venit Modguda să-l ia?

— Ea a trimis un băiat cu un cal, domnule, a explicat Pouk. Am călărit cu el înapoi. Eu am stat în şa, în spatele lui.

— E limpede că Pouk era treaz azi-dimineaţă, am zis eu, de vreme ce băiatul trimis de Modguda l-a găsit şi i-a vorbit.

— N-am putut să prindem câinele ăla, Sir Able. E tare rău.

— Şi tu eşti la fel, i-am zis gândindu-mă la nota de plată şi la cei câţiva bani de aur care-mi mai rămâneau.

Puteam plăti, dar ştiam că ar fi trebuit să mă despart de o sumă considerabilă.

— N-am să plătesc friptura. Nu i-ai fi dat câinelui toată

mâncarea pe care mi-ai zis că i-ai dat-o după ce-a furat o friptură întreagă. Ştiai foarte bine că e aici şi n-ai făcut nimic ca să-l împiedici să fure o bucată mare de carne care probabil că zăcea nepăzită în bucătărie. Ai fost neglijent, iar friptura este preţul pe care-l vei plăti pentru asta.

— În regulă, a zis hangiul. Dă-mi drumul la braţ şi-o şterg de pe nota de plată.

— Dar cât mi-ai cerut pe ea?

— Trei parale. O să le scad. Promit. Dă-mi drumul!

Am clătinat din cap şi m-am ridicat în picioare.

— Nu încă. O să-ţi fac o ofertă. Voi plăti cele trei parale.

Cu mâna liberă am pescuit monedele de aramă din punga de la cingătoare.

— Asta dacă-mi arăţi câinele chiar acum şi mi-l dai mie. O să-ţi dau drumul dacă faci asta. Ce zici?

— Nu pot, a fugit.

Am luat monedele şi le-am pus din nou în pungă.

— În cazul ăsta, nu-ţi voi plăti nimic pentru hrana câinelui. În loc să-l informezi pe servitorul meu, l-ai lăsat să fugă. Şi n-am să-ţi dau niciun ban nici pentru ceea ce a băut el. Scade toate astea şi vom vorbi despre restul. Dacă nu m-ai înşelat şi prin alte părţi, o să plătesc tot.

— Cinci gologani face, a insistat hangiul. Cinci, fără trei parale, pentru hrana câinelui. Atâta, sau chem garda.

L-am ridicat de la podea, l-am întors şi i-am dat drumul jos.

— Acum locuiesc în castelul Sheerwall. Poţi să te duci la ducele Marder şi să-i ceri să facă dreptate. Sunt sigur c-o vei căpăta. Dar mai înainte ar trebui să te gândeşti dacă asta-ţi doreşti cu adevărat. Uneori oamenii nu-şi doresc asta.

L-am lăsat zăcând pe podea şi am urcat în camera care fusese a noastră. M-am spălat şi m-am bărbierit, apoi am împachetat toate lucrurile cu care venisem de la bordul *Neguţătorului din Miazănoapte*.

Când am coborât din nou, în sala mare a hanului am văzut un cavaler cu o mantie verde care aştepta. A dat să mă lovească în cap. M-am aplecat, iar sabia lui s-a înfipt în

tocul uşii. L-am îmbrâncit înainte s-o poată scoate de acolo, doborându-l la podea. Când i-am pus la gât vârful propriului pumnal, a început să mă implore să am milă.

I-am spus c-o să-i arăt milă, apoi m-am ridicat şi m-am şters de praf.

— Eu sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată şi pretind de la tine armura şi scutul, armele, cu excepţia sabiei, calul sau caii, dacă ai mai mult de unul, şi punga cu bani. Îţi poţi păstra hainele, viaţa şi sabia. N-am de gând să cer vreo răscumpărare pentru tine. Dă-mi lucrurile pe care ţi le-am cerut şi poţi pleca.

— Eu sunt Sir Nytir din Fairhall.

S-a ridicat şi a făcut o plecăciune.

— Oferta ta e generoasă, a zis el. O accept!

— Pah! a exclamat Pouk, iar eu i-am aruncat o privire care l-a redus la tăcere.

Nytir şi-a scos scutul şi l-a sprijinit de tejghea, şi-a luat de pe cap casca de oţel, şi-a dat jos cămaşa de zale, mantia şi le-a aşezat pe toate pe cea mai apropiată masă.

— Coiful meu e legat la şa, mi-a zis. Pot să păstrez surtucul? Pe el am blazonul.

Am dat din cap aprobator.

— Mulţumesc.

Şi-a desfăcut apoi punga şi mi-a dat-o.

— Cinci gologani şi câteva parale, a adăugat el. Ai spus că-mi pot păstra sabia. Asta include şi teaca şi centura?

Am aprobat din nou.

— Hangiul mi-a spus că eşti un bandit. O să am o vorbă cu el foarte curând.

— Şi eu, i-am zis, după care l-am trimis pe Pouk să se îngrijească de cal şi să-mi spună dacă erau mai mulţi.

— Sunt trei, a zis Nytir, după care şi-a eliberat sabia dintr-o mişcare îndemânatică. Şi poţi să-i spui scutierului meu să vină şi el aici, dacă tot te duci acolo, băiete!

Pouk s-a grăbit să iasă.

Am făcut greşeala să mă uit când ieşea Pouk, iar lovitura lui Nytir aproape că m-a spintecat. Am sărit, sau mai degrabă am căzut, iar vârful sabiei mi-a sfârtecat tunica.

Tăietura care a urmat probabil că m-ar fi omorât, dacă arma n-ar fi izbit mai întâi tavanul jos al încăperii. Am scos Sfărâmătorul de Săbii şi am reuşit să-l lovesc peste faţă pe Nytir. Când a intrat scutierul lui, stătea pe podea şi încerca să-şi oprească sângerarea. Scutierul s-a repezit la el dornic să-l ajute, dar Nytir n-a vrut să-şi ia mâinile de pe rană ca să-l lase să se uite la ea. Şi nici n-a zis nimic.

— Caii tăi sunt acum ai mei, i-am spus scutierului. Pouk, e printre ei şi un armăsar de război?

— El călărea pe unul bun, a spus Pouk. Nu ştiu dacă e cal de război, sau nu, dar e bun. Pe urmă, mai e calul scutierului şi un cal de povară.

— Încărcătura de pe calul ăla e de asemenea a mea, i-am spus scutierului. Păstrez calul de povară şi pe cel pe care călărea stăpânul tău. Cât despre calul pe care mergeai tu… e al tău? Sau îi aparţine lui?

— E al lui Sir Nytir, Sir…

— Able.

— Sir Able… dar nu aveţi armură.

— Acum am. Îţi dau ţie calul pe care călăreai. Fii atent! Calul acela a fost al lui Sir Nytir, eu i l-am luat când l-am înfrânt, iar acum ţi l-am dat ţie. Acum că e al tău, vreau să-ţi pui stăpânul pe el şi să-l duci undeva la un doctor.

— Are o casă aici, Sir Able. Eu… sunteţi un cavaler adevărat. Curând sper să fiu şi eu la fel ca dumneavoastră.

I-am urat succes.

— Trebuie să vă mărturisesc că am fost printre cei care v-au atacat pe câmpul de antrenament. Nu e nevoie să mi-l daţi pe Tropot, nu aveţi de ce.

Nytir a mormăit ceva ce nu am înţeles.

— Nu-l vreau pe Tropot înapoi, i-am spus scutierului. E al tău. Pune-ţi stăpânul pe el şi plecaţi de-aici.

Am ieşit împreună cu Pouk şi i-am privit cum plecau. După ce au dispărut la primul colţ al străzii întortocheate, Pouk m-a întrebat dacă nu voiam să se uite în desagii de pe calul de povară. Am clătinat din cap că nu şi i-am spus să-l găsească pe hangiu.

— Aici, domnule? S-ar putea ascunde oriunde.

— Caută-l oricum. Trebuie să aibă vreun servitor, ceva, poate un bucătar. Caută-i şi pe ei. Eu intru în sala mare să încerc armura lui Sir Nytir.

În han rămăsese şi sabia cavalerului. Nu mi-o doream, însă am fost fericit s-o pot examina. Era puţin mai mare decât a lui Ravd şi puţin mai grea, dar cu toate astea nu mi se părea la fel de bună. Vrând să văd de ce era în stare, am lovit puternic cu ea în tăblia tejghelei. S-a înfipt aproape cincisprezece centimetri în lemn şi s-a înţepenit, aşa că am lăsat-o acolo.

Mi-am pus platoşa lui Nytir şi încercam să-mi ajustez curelele (ceea ce poate fi destul de greu de făcut de unul singur) când Pouk a intrat în cameră împreună cu o femeie zdravănă şi roşcovană.

— Ea e nevasta hangiului, m-a anunţat el, iar el e stăpânul meu, Sir Able de Inimă Înflăcărată.

Femeia a făcut o plecăciune, iar eu i-am explicat că închiriasem o cameră pentru trei nopţi.

— Sus pe scări, chiar în faţă, a adăugat Pouk.

— Pe ăsta îl ştiu, a exclamat nevasta hangiului arătându-l cu degetul pe Pouk. Dar pe dumneata nu te-am mai văzut până acum, Sir Able. Mi-a zis că stăpânul lui e cavaler, dar eu n-am prea înghiţit-o. Ăsta-i marinar, domnule, şi nu te poţi încrede în de-alde ăştia.

— Marinarii văd lucruri pe care alţi oameni nici nu pot să şi le închipuie, i-am zis eu. Tu l-ai crede dacă ţi-ar spune că a văzut Insula de Sticlă?

— Nu, domnule.

— Nu te învinovăţesc. Dar şi eu am văzut-o, ba chiar m-am plimbat prin pădurile ei. Marinarii mint, la fel ca orice oameni, şi probabil din aceleaşi motive. Dar eu îţi spun adevărul.

— Departe de mine gândul să cred că dumneata eşti mincinos, Sir Able.

— Mulţumesc. Nu mă minţi nici tu pe mine şi-o să fim prieteni buni. Ştii cumva unde este soţul tău? Aş vrea să-i vorbesc.

— N-am nici cea mai vagă idee, Sir Able. Se pare că a

ieşit din han.

— Da, aşa se pare. Înainte să plece, mi-a spus ceva despre un câine care a venit aici. A pretins că e un câine mare, maro, cu o zgardă cu ţepi.

— Da, a spus femeia. Şi de zgardă îi atârna un capăt de lanţ.

— Înţeleg. Soţul tău a crezut că s-ar putea să fie al meu, iar eu sper să aibă dreptate. Mi-am pierdut câinele cu ceva timp în urmă. Ştii cumva unde este?

— Nu, domnule. L-am văzut ieri, dar acum nu ştiu unde s-a dus. L-am fugărit cu toţii ca să-i luăm friptura pe care-o furase. Şi a fugit. E foarte mare, cu urechi lungi şi cu pieptul lat.

— Pare să fie Gylf. Dacă se întoarce, fii blândă cu el şi trimite-mi vorbă. O să fiu în castelul Sheerwall.

— O să încerc, domnule.

Soţia hangiului se tot uita la sabia lui Nytir.

I-am spus a cui era şi i-am poruncit ca ea şi bărbatul ei să o lase acolo până când Nytir avea să se întoarcă să şi-o recupereze, iar ea a făcut din nou o plecăciune în faţa mea.

— Ştiu că e cam în drum… am zis eu, dar femeia m-a oprit scuturând puternic din cap.

— Toată lumea va veni s-o vadă, Sir Able, şi-o să mai bea un pahar sau două, dacă tot au ajuns aici. Vor spune apoi şi altora. Vom face bani frumoşi.

— Sper. Dar când se întoarce Sir Nytir va trebui să-l lăsaţi s-o ia. Să-i spuneţi că n-am vrut-o şi că i-am lăsat-o acolo.

— Sunteţi prieten cu el, Sir Able?

Pouk a izbucnit în râs.

— A încercat să mă omoare cu ea, i-am zis. Probabil că m-a urmărit până aici şi l-a alungat pe soţul tău înainte să lămurim noi lucrurile. Ai observat că ţi-a stricat tocul uşii?

M-a aprobat şovăitor din cap.

Nota de plată era încă pe masă, acolo unde o lăsasem. Am luat-o şi i-am arătat-o nevestei hangiului.

— Soţul tău şi cu mine discutam despre asta. A zis că face cinci gologani. Nu mi s-a părut corect.

— Uneori exagerează, Sir Able, aşa face Gorn, mi-a zis ea după ce a examinat-o.

— Fără îndoială că toţi o facem. Ştii să scrii?

Mi-a făcut semn că da.

— Atunci am să-ţi plătesc patru gologani de argint dacă o să scrii: „Achitat în totalitate”, după care te semnezi. Ai face bine să pui şi data.

S-a grăbit să aducă cerneală şi un condei.

Capitolul 37

UN CAVALER VERDE

Călărisem mult în ziua aceea; mă dureau toate, dar am pus piciorul stâng în scară şi m-am aruncat în şa ca şi cum aş fi ştiut ce făceam. Calul pe care-l călărise Nytir era un armăsar îndesat, cu o coamă mare şi albă, nervos şi energic. Nu era însă destul de puternic sau de mare ca să fie considerat cal de război. Pe frumoasa lui şa de luptă făcută din piele verde trona încă o lance verde (cu un stindard legat în vârf).

Armăsarul s-a dat într-o parte, iar potcoavele lui de fier au tropăit pe pietrele caldarâmului.

— Mă bucur că dumneavoastră trebuie să-l călăriţi şi nu eu, a zis Pouk în timp ce termina de legat scutul lui Nytir pe spatele calului de povară.

— Ai grijă cu ăla, i-am zis. E singura piesă care-mi vine cu adevărat.

— Ce păcat că are semnele lui, domnule, a zis Pouk în timp ce făcea ultimul nod.

— Blazonul lui, vrei să spui, i-am zis eu în timp ce struneam armăsarul.

— Da, să trăiţi, domnule. O oaie cu coame mari, domnule. Dar iată că nu au fost îndeajuns de mari.

— O să-l vopsim. Trei străzi în sus, pe deal, şi apoi patru spre vest.

Pouk m-a aprobat uitându-se bănuitor la propriul cal.

— E prăvălia aia cu un ciocan şi nişte cleşti, domnule?

— Da. Poţi să conduci doi cai, Pouk?

— Dacă se supun, pot, domnule. Unii o fac, alţii nu. N-ai de unde să ştii până nu încerci.

Armurierul la care lăsasem cămaşa mea de zale era mai masiv, mai tânăr şi mai încet la vorbă decât meşterul Mori. A ridicat în sus zalele, a fluierat pentru sine şi s-a îndreptat cu ele spre o fereastră unde lumina era mai bună.

— Am luat-o de la Sir Nytir, dacă te ajută cu ceva, i-am

zis.

— Zale duble. Nu-s de-ale noastre, dar nu-s nici rele.

— Dac-ai putea să lărgeşti umerii şi să lungeşti braţele…

— Bineînţeles că pot, Sir Able, dar o să coste.

— Uite pantalonii ăştia de zale. Nici nu ştiu cum să-i numesc. Ţi-i dau ţie dacă-mi lărgeşti cămaşa de zale.

Mi-a întins mâna şi mi-a zis:

— Trebuie să vă iau măsurile, Sir Able. O să facem ultimele potriveli când veniţi să o luaţi. Şi-o s-o termin în aceeaşi zi dac-o s-o probaţi dimineaţă.

— Întrebaţi-l despre scut, domnule, a zis Pouk. Spuneaţi că vă place.

— Da, i-am zis eu luând scutul şi ridicându-l la vedere. Poţi să acoperi cu vopsea berbecul ăsta fără să faci o treabă de mântuială?

— Bineînţeles că pot, a zis armurierul, după care a cercetat cu atenţie scutul. Piele peste salcie. Probabil două straturi de lemn de salcie.

A privit apoi spre mine.

— Dacă-l scutur în sus şi-n jos şi apoi la stânga şi la dreapta, nu pare să fie crăpat. Dar va trebui să dau jos pielea, ca să fiu sigur. Cel care l-a făcut era un meşter bun, n-ar fi folosit un singur strat. Nu-l voi desface însă decât dacă doriţi. Pot şi doar să-i vopsesc faţa. Ce vreţi să fac în locul berbecului?

Văzând că nu răspund, Pouk a zis:

— Ce-ai zice de o inimă, domnule? O inimă cu soarele sub ea. Asta s-ar potrivi.

Am clătinat din cap.

— Costă în funcţie de cât de mult trebuie să muncim, a zis armurierul. Cu cât artiştii mei au mai mult de treabă, cu atât trebuie să vă cer mai mult. Un cavaler a vrut odată trei inimi şi trei lei, toate pe un singur scut. Le-am pictat, dar a costat o avere.

I-am spus că n-aş folosi niciodată un leu pe blazon.

— Păi şi-atunci ce-aţi folosi? Asta-i întrebarea.

M-am gândit la stele şi la dungi şi mi-am amintit că toate echipele de la şcoală se numeau Lincşii, dar nimic nu

părea potrivit.

Pouk se plimbase prin încăpere şi luase de pe perete un cuţit lung, cu lama neagră. O examina plin de curiozitate.

— Lucrătură aelfă, i-a spus armurierul. N-am decât unul ca ăsta. Aţi văzut vreodată aşa ceva, Sir Able?

— Nu, dar tare mi-ar plăcea.

Pouk mi-a dat cuţitul.

— Le plac lamele în formă de frunză. Mă scot din minţi!

— Mie mi se par în regulă, a zis Pouk.

Am întors pe o parte şi pe alta lama neagră ca să prind pe ea cât mai multă lumină.

— Se văd nişte vârtejuri în oţel, precum curenţii dintr-un pârâu.

— Metale amestecate, a spus armurierul. Când noi facem aliaje din metale, se amestecă precum apa şi oţelul. Aelfii au o metodă de a le amesteca precum uleiul şi apa. Se amestecă, dar rămân separate. Înţelegeţi ce vreau să zic?

— Înţeleg, i-am zis eu. Am totul în faţa ochilor. Nu eram sigur dacă se cuvenea să spun mai multe, dar am făcut-o. Crezi în Aelfi. Mulţi oameni nu cred.

— Eu ştiu ce ştiu, mi-a răspuns armurierul ridicând din umeri.

— Stăpâne… a intervenit Pouk.

L-am amuţit cu un gest al mâinii.

— Şi stăpânul lui ştie ce ştie. Cred că te pricepi la săbii. Ai auzit de vreuna numită Eterne?

— E faimoasă. S-au scris poezii despre ea.

— Şi ştii unde se află?

— E lucrătura Aelfilor de Foc, a spus el clătinând din cap. Ca şi cuţitul acela. Regele lor a făcut-o şi apoi a fermecat-o. Nu se poate rupe, nu se îndoaie. Ai nevoie de o gheară de dragon ca să o ascuţi, doar că nu trebuie ascuţită niciodată. A aparţinut unor oameni faimoşi, regi şi cavaleri, din ăştia, şi se întorcea mereu la cel care o scotea din teacă. Doar că nu ştiu la cine e acum. E pe undeva prin lumea aelfă, probabil.

— Care se cheamă Aelfrice, nu-i aşa, domnule? a

intervenit Pouk.

— Ştiu, a zis armurierul. Dar nu mă aşteptam să ştiţi şi voi. Aici suntem în Mythgarthr, ştiaţi asta?

Pouk a clătinat din cap.

— Mă gândeam eu că nu ştiţi.

— Ai spus că Eterne a fost făurită de regele Aelfilor de Foc, am zis eu. Mie mi s-a spus că a făcut-o un om ca noi, un bărbat pe nume Weland.

— Aşa îl cheamă, a zis armurierul, doar că era rege al Aelfilor de Foc, după cum v-am spus. Regele Weland. L-a ucis un dragon, dar oamenii încă-l mai pomenesc.

— Asta e adevărat, a zis din spatele meu o voce moale. Vorbim despre el şi îl jelim chiar şi acum.

Am dat din cap ca să arăt că auzisem. Apoi am spus cu voce tare:

— Poţi picta în verde scutul pe care ţi l-am adus?

— Verde să fie, domnule. Şi ce vreţi pe el?

— Doar verde, i-am zis. Nu vreau să fie nimic pe el. Acoperă berbecul cu vopsea, ca să nu se mai vadă.

Când am ieşit din atelierul armurierului, afară era mai răcoare; la început am crezut că schimbarea asta – care era o îmbunătăţire majoră – se datora faptului că mă depărtasem de căldura emanată de forjă. În timp ce traversam oraşul alături de Pouk, o pală de vânt venită de la vest a trecut prin coama calului, făcând-o să fluture, şi mi-a umflat mantia în spate, ca pe o pânză de corabie. A trebuit s-o strâng mai bine în jurul meu. Era un vânt rece. Ba chiar, dacă stau să mă gândesc, era îngheţat.

— Cerrul să-i ajute pe cei aflaţi pe mare, a murmurat Pouk.

Privea undeva în spatele nostru, aşa că m-am întors şi eu. Nori negri se ridicau spre soare. Chiar când mă uitam spre ei, am văzut primul fulger.

Mi-am proptit călcâiele în burta calului. Există un lucru pe care nu-l poţi lua niciodată unui cavaler, nici dacă-l baţi şi nici dacă-l ucizi, iar acest lucru sunt pintenii de aur. Îi dorisem pe-ai lui Nytir, şi-ncă rău de tot, dar n-am scos o vorbă despre ei, din cauza legii. Îi doream fiindcă erau

însemnul demnităţii de cavaler, însă în timp ce călăream spre Forcetti i-am vrut doar fiindcă erau pinteni.

— Trebuie să întindem pasul, i-am spus lui Pouk. Sau o să ne ude leoarcă.

El şi-a lovit calul cu capătul căpăstrului, i-a dat cu călcâiele şi l-a înjurat până când animalul a luat-o la trap şi aproape că l-a aruncat din şa.

— Trebuie să-mi tai un băţ, domnule, aşa c-o să mă opresc lângă primul tufiş care-mi place. Te ajung eu din urmă, n-ai grijă. Ai chef de vorbă?

— Nu prea, dar nici n-am chef să nu vorbesc. Ce vrei să-mi spui?

— Erai pierdut în gânduri, domnule, dacă se poate spune aşa, şi n-am vrut să te tulbur. Voiam să spun, domnule, că n-are rost să călărim prea repede. Furtuna va lovi cu mult înainte să ajungem la castel. Dar nu e prea plăcut să călărim nici aşa, pe vremea asta, domnule. Deci are rost să ne grăbim. Şi ne aşteaptă cu cina, domnule. Le-am spus că venim.

— La fermă, am zis eu pocnind din degete. Ai dreptate. Am vrut să vorbesc cu Duns.

— E normal să fi uitat, domnule, dacă ai atâtea pe cap. Şi mai e ceva, domnule. Cât timp vom fi acolo, o să toarne cu găleata. Şi va fi un vânt de-o să ne doboare de pe cal. Chiar crezi că dregătorul Agr se va supăra dacă vom rămâne peste noapte acolo, punând şi caii la adăpost de furtună?

— Probabil că nu. Va trece asta cu vederea, sunt sigur, deşi nu ne-a dat permisiunea.

— Aşa cred şi eu, domnule. Numai oamenii de pe uscat consideră c-ar trebui să călătoreşti indiferent de vreme. Din ce-am văzut eu la ei, la castel, nu prea sunt oameni de uscat când vine vorba despre cai, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Pouk şi-a dres vocea şi apoi a continuat.

— Şi mai e ceva ce-aş vrea tare mult să te întreb, domnule. Fără supărare, dar de ce i-ai spus fierarului ăluia că vrei un scut simplu, verde? Poţi să nu-mi răspunzi dacă

n-ai chef, domnule.

— Nu e niciun secret. Dar odată ce m-am gândit la asta, am ştiut că aşa trebuia să fac. Uite-aici, i-am zis eu luând în mâini coiful care era prins de şa. Ar trebui să-ţi spun că am scos micul berbec de lemn de aici din vârf şi l-am aruncat. Era galben, dar asta ce culoare e?

— Verde, domnule.

— Da. M-ar fi costat să-l vopsesc din nou. Sunt bani pe care nu-mi permit să-i cheltuiesc. Casca de oţel pe care ai pus-o în bagaje e şi ea smălţuită. Cred c-ai observat.

— Da, domnule. Însă nu i-am dat prea multă atenţie.

— Un desen pe scut m-ar fi costat destul de mult, chiar şi unul simplu precum o inimă şi un soare aşa cum ai sugerat tu. Sau copacul plin de muşchi la care mă gândeam eu. Aşa că lasă să fie doar verde… Doamna mea e regina Aelfilor de Muşchi.

Capitolul 38
VÂNTUL DIN ŞEMINEU

Ploua destul de tare când am ajuns la fermă. Unul dintre fiii femeii ne-a deschis uşa grajdului. Am intrat şi ne-am legat caii printre celelalte animale, în care ne-am înghesuit împreună cu toţi caii noştri. I-am spus lui Pouk să dea jos desagii din spinarea calului de povară, ca să se poată odihni în timp ce noi mâncăm.

— N-o să găsiţi mâncăruri sofisticate pe-aici, m-a prevenit băiatul. Suntem oameni simpli.

— Aşa sunt şi eu şi aşa e şi Pouk, am spus, şi i-am întins mâna. Eu sunt Sir Able.

Băiatul şi-a şters mâna de cracul ud al pantalonului.

— Mă cheamă Duns, domnule. Am mâna udă şi-ţi cer iertare.

— Aşa-i şi-a mea, i-am spus.

Am dat mâna, după care băiatul a dat noroc şi cu Pouk.

Apoi a venit şi Uns. La început, am crezut că era o variantă mai scundă a lui Duns; mai târziu, când l-am văzut într-o lumină mai bună, am observat că avea ceva la spate.

I-am întrebat cum o cheamă pe gazda noastră, iar Duns mi-a zis:

— Pe mama o cheamă Nukara, domnule, dar acum găteşte şi n-o să vină să vorbească până nu termină.

— Înţeleg. Dac-o să continue să plouă, s-ar putea să vă cerem şi adăpost peste noapte, nu numai mâncare, asta dacă aveţi unde să ne culcaţi.

— N-o să ţină decât pân’ la răsăritul lunii, a bombănit Uns. Vântul se potoleşte, ploaia o să mai cadă o vreme.

Prezicerile lui despre vreme erau întotdeauna excelente, aşa cum aveam să aflu mai târziu.

— Putem să vă dăm un pat. Vi-l dau pe-al meu, a zis Duns.

— Eu o să dorm pe podea, domnule, a zis Pouk repede. Am dormit aşa de multe ori.

Privind cumva prin el, am zâmbit.

— Pe pragul uşii mele, ca să nu laşi fantoma să mă omoare în somn.

— Da, domnule. Încerc, domnule.

— Mâine va trebui să mergem înapoi la Sheerwall, fie că e furtună, fie că nu, i-am zis. Sunt suficient de viteaz să fac asta. Am putea însă să rămânem aici peste noapte, dacă ne primeşte gazda. Dacă rămânem, trebuie să scoatem şeile de pe cai şi să avem grijă să fie hrăniţi. Ce crezi, Duns? Dacă rămân cu Pouk aici peste noapte, o să zăresc şi eu fantoma aia?

— Nu-i de glumă, domnule.

— Pentru tine, cu siguranţă. Poate că n-ar trebui să fie nici pentru mine. Când am trecut pe-aici mai devreme, mama ta mi-a spus că te-a ologit şi-ai zăcut un an.

Duns a dat din cap, afişând un zâmbet vag pe faţa lui arsă de soare.

— Şi dac-as vrea să mă uit la fantomă, ce-ar trebui să fac?

Duns s-a uitat la Pouk, a văzut că terminase de descărcat lucrurile de pe calul de povară şi ne-a spus să-l urmăm.

— Haideţi mai întâi în casă, domnule, ca să ne uscăm.

În timp ce Uns îşi târa picioarele în spatele nostru, l-am urmat pe Duns prin ploaia deasă către uşa casei, printr-un noroi ce ne ajungea până la glezne. A tunat atât de tare, încât pereţii casei s-au cutremurat.

— Fluieră căpitanul, a zis Pouk imediat ce am intrat în casă şi s-a putut face auzit.

I-am zâmbit şi i-am amintit că majoritatea oamenilor ar spune că Valfather e furios.

— Nu, pe noi nu, ne-a zis Duns. Avem nevoie de el.

— Dacă o să dormiţi în bucătărie, poa’ c-o să vină, a zis Uns şi m-a prins de mânecă. Răspundea întrebării pe care i-o pusesem în hambar, dar mi-a trebuit o secundă să realizez ce voia să zică.

Duns şi-a trecut degetele prin păr, apoi şi-a scuturat mâna udă.

— E cavaler, nătărăule! Cavalerii nu dorm în bucătărie. Aduc un prosop, domnule. Măcar pe faţă să te ştergi.

— În bucătărie o să fie un foc tare bun, mi-a spus Pouk aproape în şoaptă.

Tremurând şi uzi până la piele, i-am spus lui Uns că doream să o salutăm pe gazda noastră şi i-am promis că nu aveam s-o încurcăm la gătit. Ne-a condus într-o cameră veselă, cu pardoseală de piatră. Am salutat-o pe femeie şi ne-am încălzit la focul unde ni se pregătea cina.

În timp ce mâncam, Duns ne-a spus:

— Voiai să ştii cum îl poţi vedea, dac-ar fi să rămâi, domnule.

Am clătinat din cap şi am spus că n-aveam nimic împotrivă să dorm în bucătărie, dacă aşa aveam să văd fantoma.

Nukara a clătinat din cap.

— Tot ce pot să-ţi zic e ce-am făcut eu. Cred că mama ţi-a spus ce mi s-a întâmplat.

— Se pare că e o fantomă destul de puternică.

Duns m-a aprobat fără prea multă tragere de inimă, spre deosebire de maică-sa. Uns privea doar în farfurie.

— Ce-am făcut a fost să mă ridic din pat într-o noapte şi să stau liniştit până am auzit ceva. Apoi m-am furişat cât am putut de uşor. Pot să-ţi arăt unde-am văzut-o prima dată.

— Poate mai târziu.

— Era cald şi ferestrele erau deschise. A sărit afară şi am prins-o în grădină. Eram un bărbat puternic…

— Şi acuma eşti. Ţin încă minte strângerea ta de mână, i-am zis.

— Atunci eram mai puternic. Doar că fantoma a fost mai tare ca mine, mult mai tare, a mărturisit el, fiind evident ruşinat.

Nukara s-a uitat la mine cu teamă.

— N-ai de gând să te iei la trântă cu ea, Sir Able? Aşa ca Duns? Am crezut că… nu ştiu ce-am crezut.

— N-am de gând… am zis eu, după care am tăcut,

ascultând urletul nepământean al vântului cum umplea camera, ca o fantomă nici pe departe la fel de substanţială precum cea pe care speram să o înving.

— Furtuna se înteţeşte, a murmurat Duns.

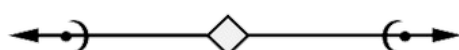
— Da, i-am zis, după care m-am ridicat în picioare.

Nukara a părut surprinsă.

— Ăsta a fost doar şuieratul vântului pe horn, Sir Able.

I-am dat dreptate, dar îmi amintisem ce-mi spusese Disiri când ne-am despărţit şi ştiam că trebuia să merg. Pouk s-a ridicat şi el, însă i-am zis să rămână şi să termine de mâncat.

Pe urmă, m-am întors şi am ieşit din bucătărie, speriat ca nu cumva să spun sau să fac ceva care să-mi trădeze secretul. În spatele casei era un fel de cerdac şi am stat acolo vreo jumătate de minut privind în ploaie. Poate de aceea am pierdut-o.

Nu ştiu câtă vreme mi-a trebuit să traversez câmpurile şi păşunile ca să ajung în pădurea de pe partea cealaltă, înaintam încet şi cu greutate, dar nu m-am lăsat. Mi-am pus capul în piept, mi-am tras gluga mantiei cât de jos am putut, ca să-mi apăr cumva faţa. Am început s-o strig când m-am apropiat şi am fost destul de prost ca să mă bucur că vântul se mai domolise, imaginându-mi că astfel ea ar fi putut să mă audă. Şi ploaia se mai oprise, nu de tot, însă acum nu mai turna ca înainte.

— Dacă pur şi simplu vrei o femeie, a zis o voce moale în urechea mea, ştiu una care ar fi onorată.

Am tresărit. Era o fecioară aelfă, mai înaltă decât mine şi mlădie ca un vătrai abia scos din foc.

— M-am întors, stăpâne, mi-a zis. Sunt Baki, poate că m-ai uitat.

— Ca să fiu sincer, chiar mă întrebam unde eşti, i-am zis. Mi-ai adus Sfărâmătorul de Săbii şi arcul, le-ai pus sub patul meu.

— După care mi-ai spus să plec şi să te las singur.

Nu prea voiam să-i vorbesc, deşi simţeam că trebuia s-o fac.

— Ai vrut să te bagi în aşternut cu mine, din nou. Tu şi cealaltă.

A chicotit.

— Ţi-a spus cineva că faci ca un liliac?

— Doar liliecii, stăpâne.

— Tu ai fost, nu-i aşa? În atelierul armurierului. Te-am auzit, dar nu te-am văzut.

— N-am fost eu, stăpâne. Mi-a zâmbit. Avea dinţi albi şi lungi. Păreau tare ascuţiţi. Trebuie să fi fost Uri. Sau poate mult iubita ta regină Disiri.

— Ar trebui să te pedepsesc fiindcă minţi, am zis eu oftând.

— Eu? Al cui sânge ai sorbit? Oricum, nu te-ar lăsa inima să mă pedepseşti, stăpâne.

— Ai dreptate, nu m-ar lăsa.

Am început din nou s-o strig pe Disiri, deşi începusem să fiu foarte sigur că n-am s-o găsesc.

— Nu trebuie să arăt aşa, să ştii.

Din ochii ei a început să iasă fum. S-a micşorat şi a pălit, devenind cumva mai lată, într-un vârtej de alb şi auriu. După un minut, în locul unde stătuse Baki era acum o fată dezbrăcată, sfioasă, cu părul blond şi un piept generos. Ochii fetei au absorbit fumul înapoi.

— Acum mă placi mai mult, stăpâne? Capul îi ajungea până la bărbia mea.

Credeam că doar Disiri se putea transforma în felul ăsta. Dar n-am lăsat să se vadă că eram surprins.

— Nu mă-nnebunesc după tine nici sub înfăţişarea asta.

— Sclava ta vinovată ţi se închină, a zis fata blondă plecându-şi capul. Ar face orice ca să-ţi fie pe plac, stăpâne. Şi dacă nu ştii tu însuţi, îţi poate oferi foarte multe sugestii încântătoare.

— Nu ţi-e frig?

— Ba mi-este, stăpâne, la fel ca şi ţie. Ne putem încălzi în mod plăcut, urmând una dintre cele mai incitante sugestii ale mele. Mai întâi, o să îngenunchez… aşa! tu…

— M-ai urmărit cumva toată ziua? am întrebat eu cât am putut de repede.

Blonda a clătinat din cap, ţinându-şi ochii în jos, aşa cum făcuse tot timpul.

— Aici sus, stăpâne? Bineînţeles că nu. Dar te-am privit din Aelfrice. Nu mergi cu mine, acolo? E plăcut, nu plouă.

Ceva cu vocea mult prea groasă ca să fie lup a urlat în depărtare. Am ascultat o clipă, după care am zis:

— Am petrecut destul de mult timp în Aelfrice, cu Garsecg. Nu-mi aduc aminte să fi văzut însă vreun cunoscut din lumea asta.

— Fiindcă n-ai ştiut cum să te uiţi, stăpâne. Pune-ţi capul chiar aici.

Am scuturat din cap.

— Nu vrei? Serios, dacă vii cu mine în Aelfrice, am să te învăţ să priveşti în Mythgarthr. Nu e greu. Poţi să înveţi într-o zi sau două.

— Şi dup-aia mă voi întoarce şi voi descoperi că am fost plecat trei ani.

— Nu chiar atât de mult. Sau cel puţin, aşa cred, stăpâne. E puţin probabil. Stăpâne, dacă nu te joci cu mine, pot să mă transform la loc?

Nu i-am răspuns, fiindcă începuse deja să se schimbe în timp ce vorbea şi fiindcă m-a privit pentru prima dată în ochi şi am văzut că fata blondă avea ochi aelfi de foc galben. Din ei a început să iasă un fum care a învăluit-o într-un veşmânt de amurg şi zăpadă. Când fumul s-a risipit, era din nou Baki.

— Eşti cu adevărat sclava mea?

Stând încă în genunchi, a plecat capul până a atins o ferigă udă.

— Sunt gata să-l servesc pe stăpânul meu zi şi noapte, deşi aş prefera s-o fac noaptea. Îmi trebuie doar poruncă.

— Şi cine e stăpânul tău?

Dinţii albi au strălucit fugar pe faţa de culoarea aramei.

— Tu eşti. Cine mi-ar putea fi stăpân decât cel mai nobil cavaler, Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Cavaler, da, i-am zis, dar nu nobil.

— Sunt de altă părere, stăpâne.

— Armurierul părea să ştie multe lucruri despre voi,

Aelfii de Foc, şi a zis că sunteţi meşteri fierari. E adevărat?

— Lucrăm cu metale, stăpâne. Fier şi altele. Ai vrea să vezi ceva ce-am făcut eu? Ce-ai zice de un lanţ de argint cu un singur capăt? Când ai nevoie de bani, tai o bucăţică şi o vinzi.

— Dar de ce şi-a ales Setr lucrători în metal drept sclavi? am întrebat eu clătinând din cap.

— Doar el îţi poate răspunde, stăpâne.

— O să-l întreb data viitoare când îl văd. Dar de ce l-au persecutat ai tăi pe Berthold Viteazul?

— *Persecutat?* E un cuvânt prea tare, stăpâne. Poate că l-am necăjit puţin. Nu merita atenţia noastră?

— Trecerea anilor, Fiii Furiei şi voi – toate astea l-au rănit. De ce-aţi făcut-o?

O rafală de ploaie ne-a lovit înainte să-mi răspundă; urletul pe care-l auzisem şi mai devreme venea odată cu ea, singuratic precum strigătul unei păsări rănite.

Baki şi-a şters apa de pe ovalul învăpăiat al feţei.

— Încă îţi mai pasă de acest Berthold, stăpâne? Pe el nu l-am văzut niciodată, dacă tot veni vorba. Sau am putea vorbi despre ceva interesant.

— Îl voi iubi întotdeauna.

— Foarte bine. N-am fost eu. Ştii că am fost Khimeră pentru Setr timp de mulţi, mulţi ani. Aici trebuie să fi trecut secole. Dacă Aelfii l-au necăjit, îmi cer iertare în numele lor.

Eram obosit şi mă convinsesem că nu aveam s-o găsesc pe Disiri; dar eram şi încăpăţânat.

— Tare îmi doresc să ştiu însă de ce au făcut-o.

— Asta n-o vei putea afla de la mine, stăpâne, fiindcă n-am de unde să ştiu. Aş putea specula, dacă asta vrei, a zis Baki cu un aer bosumflat.

— Te rog, i-am zis.

— Nouă ne place să vă necăjim pe voi, oamenii de deasupra. Vă credeţi atât de importanţi, iar noi nu contăm deloc pentru voi. Aşa că vă necăjim; dacă vrei să spui că vă chinuim, n-ai decât! De obicei, nu vă facem rău şi uneori chiar vă ajutăm, mai ales atunci când credem că ajutorul

nostru îl va surprinde pe acela pe care îl tachinăm. Nouă, Aelfilor de Foc, ne place să ajutăm meşterii, mai ales pe aceia ca armurierul tău. Ne plac fiindcă fac acelaşi soi de muncă pe care-l facem noi în Aelfrice.

— Vrei să spui că şi lui Disiri îi place să-i chinuie pe alţii? Nu-mi vine să cred!

Baki a preferat să privească la ferigile de la picioarele ei.

— O face? Hai s-aud!

— Poate ea, nu, stăpâne, dar noi ceilalţi o facem. Alegem mai ales oameni care sunt singuri, fiindcă asta vă necăjeşte mai tare. Nu eşti convins de adevărul spuselor mele. Berthold ăsta era singur?

— Da. Într-o colibă din pădure.

— Păi se leagă atunci. Este exact genul de om cu care ne place să ne jucăm.

— Am întâlnit Aelfi de Foc, Aelfi de Apă şi Aelfi de Pământ, care sunt maro. Am oftat, aducându-mi aminte de Disiri. Şi-am mai întâlnit Aelfii de Muşchi, care au fost tare buni cu mine.

Baki s-a ridicat brusc şi s-a apropiat atât de mult de mine încât obrajii noştri se atingeau.

— Şi eu aş fi foarte bună cu tine, dacă m-ai lăsa, a zis în timp ce degetele ei fierbinţi şi lungi se jucau cu cordonul pelerinei mele.

I-am zâmbit cu amărăciune, din păcate.

— Acum e rândul meu, nu-i aşa? Sunt singur printre copaci, exact ca Berthold Viteazul.

— Crezi că vreau doar să te aţâţ şi apoi să fug? Pune-mă la încercare, stăpâne. E tot ce-ţi cer.

Am clătinat din cap că nu vreau.

— Putem face o mulţime de lucruri dacă ne întindem pe pământul ăsta ud, să ştii. Priveşte cât de moale este feriga asta. E udă, dar şi noi suntem la fel. Hai să ne facem un foc.

— Vreau să te duci la ferma de unde am venit, i-am zis eu, arătând cu degetul. Stai de pază acolo. Păzeşte-i pe toţi, dar ai grijă mai ales de fratele mai mic. Să nu te arăţi

nimănui şi să fii pregătită să-mi povesteşti tot ce au făcut când mă întorc.

— Cum vrei, stăpâne.

Am aşteptat până când a dispărut printre umbrele copacilor, întrebându-mă dacă va face ceea ce i-am cerut, ba chiar dacă o voi mai revedea vreodată. Imediat ce a dispărut, am început să-l strig pe Gylf.

Capitolul 39
MAGIA DIN AER

Gylf m-a găsit pe mine, nu eu pe el. L-am auzit tropăind pe lângă mine când mă afundasem deja atât de mult în pădure, încât începusem să cred că mă pierdusem. M-am oprit şi m-am aşezat pe un buştean (era la fel de ud ca mine) şi i-am făcut un semn pe care l-am sperat prietenos. Părea mai mare decât îmi aminteam, dar îi puteai număra coastele.

— Te deranjez? m-a întrebat el.

A înaintat spre mine, făcând câte un pas o dată, de parcă n-ar fi fost sigur.

— Dacă m-ai fi deranjat, nu te-aş fi strigat, nu-i aşa? i-am zâmbit iar el a venit direct la mine şi m-a lăsat să-l scarpin după ureche. Ştiu că am încercat să te părăsesc atunci când m-am urcat pe corabie. Îmi pare rău. Poate că mi-am mai cerut scuze pentru asta, iar dacă am făcut-o, îmi cer din nou iertare. Ai crezut probabil că făceam acelaşi lucru atunci când nu m-am întors să te caut, dar nu ştiam că mă aşteptai în Aelfrice. Am crezut că te-ai întors pe corabie. M-am dus şi eu acolo şi după aia nu m-am mai putut întoarce la Garsecg. Ţi-a spus el ce s-a-ntâmplat?

Gylf a negat clătinând din cap.

— Poate că nu ştia.

M-am gândit la lucrul ăsta. Garsecg era o persoană înţeleaptă şi ştia o mulţime de lucruri; dar când cineva este aşa, poţi să-l supraestimezi cu uşurinţă şi să-ţi închipui că ştie absolut totul. Nici măcar Valfather nu ştie totul.

— Am crezut că aranjase să mă întâlnesc cu Kulili, i-am zis, şi ca noi doi să ne despărţim aşa cum am făcut-o. Dar nu pot fi sigur. Ba acum chiar cred că nu e adevărat.

— Şi eu cred la fel.

— Serios?

Am mai meditat la chestia asta un minut sau două. Se

părea că Gylf aşteptase acolo unde se aflau Kelpiile o bucată bună de vreme după ce Garsecg şi cu mine ne despărţiserăm. Dacă Garsecg s-ar fi întors acolo, poate că Gylf ar fi auzit ceva. Într-un târziu, am început să-i povestesc despre căpcăun, însă numai pentru că se cuibărise în gândurile mele şi voiam să-mi eliberez mintea.

I-am povestit cum îl rănise pe Duns şi o speriase pe Nukara.

— Eu nu prea cred că e o fantomă, i-am zis. De ce-ar fugi o fantomă de Duns? Ar putea dispărea. Baki poate dispărea foarte uşor, iar ea nu e fantomă. Oamenii pot crede că toţi căpcăunii sunt morţi, dar ei mai există încă în nord şi sunt mulţi. Eu cred că ăsta e un căpcăun adevărat şi viu. În plus, este în siguranţă, pentru că toată lumea crede că ultimul din neamul căpcăunilor a murit cu multă vreme în urmă.

Lui Gylf i-a trebuit ceva vreme să mă aprobe, dar a făcut-o în cele din urmă.

— N-am venit aici să caut căpcăunul. Eu vreau s-o găsesc pe Disiri. Dar poate ar trebui să-l caut. Probabil că trăieşte în pădurile astea.

Gylf a clătinat din cap.

— Nu trăieşte? De unde ştii?

— După miros.

Gylf a căscat şi s-a aşezat la picioarele mele.

— Bineînţeles că nu-i simţi mirosul. Cum ai putea? A plouat foarte tare şi încă mai picură şi acum. Ploaia alungă mirosurile din aer. Toată lumea ştie asta.

Gylf a tăcut, dar felul în care m-a privit arăta că nu era prea convins.

— Fii atent, i-am zis, totul se potriveşte şi vei putea şi tu să-ţi dai seama. Ferestrele erau deschise, fiindcă era cald afară. Fantoma sau căpcăunul – eu cred că era căpcăun – putea să urce pe fereastră şi să intre.

Gylf a clătinat din nou din cap că nu.

— Crezi că e prea mare? Păi a sărit pe-o fereastră când l-a fugărit Duns. Aşa că s-ar fi putut căţăra înăuntru.

Gylf era prea politicos ca să spună ceva, dar îmi dădeam

seama ce credea.

— Era o fiinţă mare, ca un şarpe în formă de om. Aşa l-a descris Duns, iar el ar trebui să ştie. Poate că se va întoarce când se îmbunează vremea, Atunci ai putea să-i iei urma.

Gylf şi-a pus capul între labe şi a închis ochii.

— Te-am plictisit? Sper că nu ţi-e frică, l-am tachinat eu.

— Nu, mi-a spus Gylf foarte clar.

— Fiindcă, uite, mie mi-e frică de tine. De aia am încercat să te părăsesc înainte să trecem râul Irring.

S-a prefăcut că nu m-aude.

— Îmi place să spun tuturor cât de curajos sunt. Ce tâmpit! I-am spus femeii de la fermă că nu există niciun cavaler în Sheerwall cu care n-aş încrucişa sabia. Poate că e adevărat – sunt sigur că o credeam când am zis-o. Dar am văzut cum te-ai transformat când ne-am luptat cu banditii şi asta m-a înspăimântat de moarte. Când s-a transformat Disiri, nu m-am temut deloc. Şi nici mai devreme, când s-a transformat Baki. Nu m-a speriat prea tare nici Garsecg, atunci când lumina soarelui mi-a arătat ce era cu adevărat, chiar dacă mai târziu, în Muspel, mi-a fost frică de el. Dar ceea ce ai făcut tu a fost diferit.

Gylf şi-a pus capul pe labe, întorcându-l, şi a mormăit în felul lui.

— Îmi pare rău. Nu vreau să te fac să te simţi prost. Şi-mi pare rău şi că n-am mai mult curaj. Sunt cavaler şi n-ar trebui să-mi fie frică de nimic. În plus, tu eşti cel mai bun prieten pe care-l am.

— Câine, a zis el şi a privit în sus la mine.

Avea ochi căprui, adânciţi în faţa lui maro, şi de obicei nu prea îi observam; dar când a spus „câine”, m-a privit direct în ochi şi am înţeles că mă ruga să înţeleg ce era şi cum se simţea.

— Da, i-am zis, eşti câinele meu şi nimănui n-ar trebui să-i fie frică de câinele lui. Cu atât mai puţin unui cavaler. Disiri mi-a spus că sabia numită Eterne se află la un dragon – la cineva precum Garsecg, presupun. Cum aş putea să mă lupt cu un dragon, dacă mi-e frică de propriul

meu câine?

Gylf a privit către mine şi am citit în ochii lui că nu se putea face mai mic decât era (era însă foarte mare, mult mai mare decât orice alt câine pe care-l văzusem vreodată).

— Ar trebui să mă lupt şi cu Kulili.

Imediat ce-am spus asta, mi-a venit să-mi ascund faţa în mâini.

— I-am promis asta lui Garsecg şi uite câte a făcut el pentru mine. Dar nu vreau s-o omor pe Kulili. Aelfii o urăsc fiindcă le e frică de ea, asta e tot. Aşa se întâmplă când ţi-e frică: îţi vine să omori fiinţe care nu te-au rănit niciodată, doar fiindcă s-ar putea s-o facă. Aşa şi eu am încercat să te părăsesc înainte să trecem prin vad, la Irring. Şi de-asta mi-e ruşine.

Am aşteptat mult timp ca el să spună ceva, fiindcă mie nu prea-mi mai venea să vorbesc. Într-un târziu, l-am întrebat:

— De ce nu te-ai întors pe corabie? Te-ai dus să-l aduci pe Garsecg, iar când a ajuns era însoţit doar de nişte Aelfi de Apă. De ce n-ai venit cu ei?

— M-au legat.

— Aşa e, nevasta hangiului mi-a zis că aveai un lanţ rupt care-ţi atârna de zgardă.

I-am întors puţin cureaua cu ţepi de la gât şi am găsit imediat locul de unde atârnau două sau trei zale de lanţ. Nu avea nicio clemă sau altceva, aşa că am desfăcut zgarda şi am aruncat lanţul. Se poate să fi fost piele aelfă, dar ţepii erau într-adevăr colţi de rechin. Apoi l-am întrebat pe Gylf dacă ştia de ce-l legase Garsecg.

— Frică de mine.

— Uite, vezi! Din nou.

Am tras adânc aer în piept şi l-am lăsat să iasă cu un şuierat.

— Ei bine, eu mi-am cerut iertare şi poate c-o va face şi Garsecg la un moment dat. Totuşi, te-ai eliberat după ce m-am despărţit de el. Mă bucur de asta.

— Eu l-am rupt, a zis Gylf succint.

— Şi ai venit la Forcetti să mă aştepţi?

Uri a apărut din spatele unui copac. Era ca şi când stătuse acolo de când fusese creată Mythgarthr.

— A venit să te caute pe tine, stăpâne. A ajuns şi în pădurea asta în căutarea ta, ca şi în multe alte locuri. Baki şi cu mine îl mai zăream din când în când în timp ce te păzeam.

— Nu-mi place când faceţi asta, i-am zis, dar dacă tot aţi făcut-o, de ce nu mi-aţi zis?

— Nu ne-ai întrebat. Abia dacă ne-ai vorbit, şi atunci n-ai făcut decât să ne porunceşti să-ţi aducem armele înapoi.

N-am înghiţit momeala.

— N-am observat ca tu şi Baki să fiţi vreodată prea timide atunci când vine vorba să-mi spuneţi ceva.

Uri a făcut o reverenţă, aşa cum obişnuiau să facă femeile, apucându-se de fusta ei imaginară.

— Asta fiindcă nu eşti suficient de atent. Suntem diferite, stăpâne, indiferent dacă observi asta sau nu.

— Atunci înseamnă că ai un motiv întemeiat să mă urmăreşti pe mine şi pe Gylf.

— Am, stăpâne. Cineva trebuie să-ţi explice că nu e prima dată când câinele tău a ajuns în pădurea asta. Nici pe departe. Tu pari să crezi asta, dar…

— Nu, a zis Gylf.

A sunat mai mult ca un lătrat, dar a fost un „nu”.

— Crezi că din cauza ploii nu poate să adulmece căpcăunul pe care-l cauţi. Adevărul e că el a fost pe-aici pe toate tipurile de vreme. L-ai adulmecat vreodată, câine?

Gylf a privit-o cu dispreţ, dar a negat din cap.

— L-ai adulmecat pe undeva? Vreodată? l-am întrebat eu.

— Nu.

— Dar poate că ai făcut-o, am zis eu tachinându-l. Poate că ai simţit un miros ciudat şi n-ai ştiut al cui era.

Câinele şi-a închis ochii.

— Simte că n-are sens să-ţi vorbească de vreme ce nu-l crezi, mi-a explicat Uri. Baki şi cu mine avem adeseori acelaşi sentiment, aşa că recunosc simptomele.

M-am ridicat şi am început să-mi mişc braţele ca să mă-ncălzesc.

— Păi, e posibil, nu-i aşa?

— Ba nu e, stăpâne.

— De unde ştii asta?

— Pentru că a spus că nu a adulmecat căpcăunul. Eu îl cred pe cuvânt şi aşa ar trebui să faci şi tu. Poate că e într-adevăr o fantomă, n-aş putea să-ţi spun. Nici eu n-am văzut-o şi nici n-am mirosit-o. Dar dacă există vreo fantomă, să ştii că nu e aici în pădure, fiindcă aş şti.

— Dar Disiri? Ea e aici? Ar fi trebuit să te întreb mai devreme. Şi pe Gylf, de asemenea. Aţi văzut-o vreunul dintre voi?

Gylf şi-a ridicat capul şi a clătinat din el.

— Foame?

— Nu, a zis Uri. N-aş putea să-ţi spun că nu e prezentă, fiindcă talentele ei sunt mai mari decât ale mele. Dar aş fi la fel de surprinsă dacă aş vedea-o ieşind de după un copac pe cât ai fost tu de uimit când am apărut eu.

— Mergi acasă, în Aelfrice, i-am zis. Aşteaptă acolo până te chem.

M-a aprobat în tăcere şi a dispărut.

— Când o să găsim căpcăunul ăsta, i-am zis lui Gylf, am de gând să mă lupt cu el de unul singur. Am mare nevoie de ajutorul tău ca să-l găsesc, dar imediat ce începe lupta, trebuie să-l laşi în seama mea.

Gylf părea nefericit.

— Trebuie să-mi demonstrez ceva mie însumi, mi-am zis, şi abia după aceea mi-am dat seama că vorbisem cu voce tare.

O plăceam cu adevărat pe Kulili? Era doar un ghem de viermi. Poate am căutat să mă conving că nu voiam s-o omor fiindcă, de fapt, nu doream să mă lupt cu ea. Când l-am învins pe Sir Nytir, a fost unul dintre lucrurile acelea nebuneşti ca atunci când o echipă aproape retrogradată învinge liderul clasamentului. Ştiam că nu eram bun la mânuit lancea. Dar eram bun în vreun fel?

Nu ştiam să răspund, iar asta mă făcea să mă simt atât

de rău, încât eram gata să risc orice pentru a avea un răspuns. Între timp, s-a oprit şi ploaia. A apărut soarele, dar nu era duşmănos precum cel care ne dogorise pe mine şi pe Pouk cu o zi înainte, ci unul frumos, ca de aur nou. La est, un curcubeu se arcuia glorios, podul pe care Uriaşii Iernii şi ai Bătrânei Nopţi îl construiseră pentru Overcini ca să poată urca în Cerr.

— E magie în aer, i-am spus lui Gylf. Îmi place.

El n-a zis nimic, aşa că eu am început să fluier.

Capitolul 40

PRIN PIVNIŢE

La cină ne-au dat pâine caldă, abia scoasă din cuptor, cu unt şi câte un castron mare de supă bună de legume. Nukara eliberase o cameră pentru mine şi pusese aşternuturi curate pe pat. În timp ce mâncam, mi-a povestit cât de bine e în cameră.

— Am promis să duc acasă caii lui Agr şi ştiu că ducele îşi doreşte să-mi petrec toate nopţile la Sheerwall, până când mă va trimite în nord. Am crezut că furtuna îmi va fi o scuză numai bună ca să rămân aici cu voi, dar uite că s-a terminat. Eu şi Pouk va trebui să ne luăm la revedere de la voi imediat ce caii vor fi gata de drum.

Femeia n-a mai zâmbit, făcându-mă să înţeleg că şi-ar fi dorit tare mult să rămânem.

— Dar poate că o să mă întâlnesc totuşi cu fantoma aia. Dacă avem noroc, poate că va dispărea pe vecie înainte ca Pouk să termine de încărcat desagii pe calul de povară.

— Aşa de repede? m-a întrebat femeia şi se vedea că nu mă crede.

I-am făcut semn că da şi am luat o bucată de pâine pe care i-am dat-o lui Gylf.

— Îl laşi pe Uns să vină un pic cu mine?

Femeia a privit către Uns, la fel ca şi mine, dar el a continuat să-şi ţină ochii pironiţi în castronul cu supă.

— E timid, mi-a zis ea.

Băiatul tot nu şi-a ridicat capul.

— Doar nu… o să fie omorât? Sau rănit, aşa ca Duns?

— Cu căpcăunul am să mă lupt eu, i-am răspuns. Dacă eu şi Uns o să-l găsim. Fiul tău nu va fi rănit.

— Mi-ar plăcea şi mie să mă uit, a intervenit Pouk după ce şi-a dres glasul. Îmi permiţi?

Am profitat de faptul că muiam nişte pâine în castronul cu supă pentru Gylf ca să mă gândesc mai bine la ce trebuia să răspund. În cele din urmă, i-am spus:

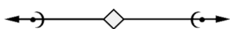
— Ai treabă de făcut. Uns şi cu mine vom merge pe câmpuri să căutăm căpcăunul. Poate vom intra şi în pădure. Probabil că te-ai rătăci dacă ai încerca să ne cauţi. Cred că mai bine rămâi aici.

— O să se întunece curând, Sir Able, mi-a spus Duns.

I-am răspuns că eram foarte sigur că, pe lumină, căpcăunul n-o să se arate, aşa că aveam o mulţime de timp să mai vorbim şi să mai suflăm în supa fierbinte.

— După ce terminăm, i-am zis, eu şi Pouk putem călători la lumina lunii. În seara asta e lună plină, iar străjile de la castel ne vor vedea şi vor coborî podul.

Am tot aşteptat ca Uns să zică ceva, dar n-a făcut-o.

Am plecat. Gylf tropăia pe lângă mine şi Uns îşi târa picioarele în urma noastră. Fiindcă nu aveam altă idee, am urmat cărarea îngustă care traversa câmpul şi am intrat în pădure, drumul pe care Duns şi Uns îl foloseau probabil când mergeau să taie lemne de foc. Când am ajuns la primii copaci, ne-am oprit. Îmi amintesc perfect că luna se arătase din spatele munţilor de la est. Când Uns ne-a ajuns din urmă, i-am zis:

— N-am venit aici să mă lupt cu căpcăunul şi ştiu la fel de bine ca şi tine că nu e pe aici. Am vrut doar să avem o discuţie între patru ochi.

Am aşteptat să spună ceva, dar n-a făcut-o.

— Să ştii că nu prea am timp. De fapt, ştii asta. Am putea economisi timp dacă-mi mărturiseşti totul acum. Consider-o ca pe o favoare, fiindcă nu am de gând să te lovesc.

A deschis gura ca să spună ceva, a ezitat puţin, apoi a închis-o la loc. În momentul următor, a început să clatine din cap.

— Cum vrei. Dacă nu vorbeşti, nu mai ai ce să-mi ceri. Te-am avertizat, aşa că nu voi mai avea milă.

Gylf a început să mârâie gros.

— Înainte să vin aici, i-am zis, două prietene de-ale mele au trecut să mă-ngrijească. Ele spun că sunt sclavele mele. În realitate, îmi sunt prietene.

Din cauza spinării sale deformate, lui Uns îi era greu să privească în sus, dar destul de uşor să-şi proptească privirea în pământ. A preferat calea mai uşoară şi a continuat să se zgâiască la picioarele lui pline de noroi.

— Gylf n-a adulmecat nicio urmă de căpcăun prin pădurile astea şi, după cum cred că ţi-am zis, Gylf e copoiul meu. Are un nas foarte fin.

Uns m-a aprobat în tăcere.

— Dar există un căpcăun. Fratele tău s-a luptat cu el şi a zăcut mai bine de un an. Nu ştiu dacă cred în fantome, dar cu siguranţă nu cred că există fantome care se comportă ca şi cum ar fi încă în viaţă. Una dintre prietenele mele a rămas de veghe la voi acasă cât timp eu am fost plecat. E nevoie să-ţi spun ce-a văzut? Asta-i ultima ta şansă, Uns.

Băiatul s-a întors şi a rupt-o la fugă. I-am făcut semn lui Gylf, care l-a doborât după numai zece metri.

— Te-a văzut intrând în pivniţă şi vorbind cu căpcăunul, i-am spus, în timp ce Gylf se aşezase mârâind peste el. Cred că acolo se ascunde. Presupun că fură mâncarea din bucătăria mamei tale. Ai propus ca eu să dorm acolo. Doreai poate să fiu răpus în somn de căpcăunul tău? Sau doreai să-l faci să nu mai fure măcar o noapte?

— Ia-l dă pă mine, mi-a cerut Uns.

— Imediat. E un căpcăun adevărat, asta trebuie să fie, dacă nu cumva nu e căpcăun. Sau este?

— Nuş'. Cre'că da.

Atunci a fost prima dată când a recunoscut ceva şi m-am gândit că ar fi mai bine să mă fac că nu observasem. Mi-am ridicat bărbia şi l-am întrebat ce spusese.

— Nu vorbeşte prea mult.

— Dar vorbeşte.

— Puţintel. L-am 'nvăţat io.

Am zâmbit, deşi nu prea îmi venea.

— Bănuiesc că l-ai prins pe când era mic. Cum îl cheamă?

— Org. Ia-l dă pă mine sau nu mai suflu o vorbuliţă.

I-am spus lui Gylf să-i dea drumul, iar câinele m-a ascultat, însă nu s-a oprit din mârâit.

Uns a aşteptat puţin, neştiind dacă Gylf avea să-i smulgă un braţ în cazul în care se ridica de la pământ. A făcut-o totuşi într-un târziu. Nu i-a fost tocmai uşor, fiindcă spinarea lui încovoiată îl împiedica să-şi ţină trupul drept.

— Poate că dau impresia că le ştiu pe toate. Nu e aşa. Ceea ce contează pentru mine e că nu ştiu dacă aş putea învinge un căpcăun într-o luptă dreaptă. Nici tu nu poţi să-mi spui asta, deşi s-ar putea să crezi că poţi. L-ai prins pe când era mic?

— Ba deloc nu l-am prins, a bombănit Uns. Mă-sa murise, zăcea-n pădure cu săgeţi băgate-n ea. Şi Org murea dă foame. Poa’ că trebuia să-l las. Ştiu. Numa’ că sufletu’ meu l-o vrut şi l-am dus acas’.

— Şi l-ai ascuns în pivniţa mamei tale?

— Da, domle. E acolo o cămară de care o uitat mama. Acolo stă el.

— Înţeleg.

Uns şi-a întins gâtul ca să privească în sus, căutând înţelegere.

— Pute, pute rău, că doarme-n rahatul lui. Şi câteodat’ vreu să-l scot. Da’ poa’ să rămâie prins p-undeva! D-asta o murit mă-sa. Aşa că nu-l scot. Vreu, dar nu-l scot. Poat’ într-o zi.

Am aşteptat în tăcere, sperând că o să-l fac să spună mai multe dacă-i dau ocazia să se gândească mai mult.

— L-am ’nvăţat să vorbească puţintel. A-ncercat să-l fac să zic’ „căpcăun”, fiincă ăsta-i el. Numa’ că zice Org. Aşa că-i zic şi io Org, domle. Mai zice „da” şi „nu” şi „Uns”. Cuvinte mici, d-astea.

— Presupun că faptul că ai un monstru de care nimeni din casă nu ştie – te-a făcut să te simţi mai bun decât fratele tău. Poate mai bun şi decât mama ta.

— Tot aşa dă bun ca ei, aşa-i drept, domle. Mama… E maică-mea, e drept; câteodat’ se poartă de parcă aş fi prunc. Şi-i ferma ei. O să i-o lase lu’ Duns când o să moară.

Am clătinat din cap.

— Aşa că Org înseamnă că şi eu contez.

— Poţi să-l scoţi din pivniţă şi să-l aduci aici fără să vă

vadă careva?

Uns a ezitat, muşcându-şi buza de sus.

— Vreai să-l omori, Săr Able?

— Am de gând să mă iau cu el la trântă, dacă vrea şi el. Poate c-o să mă ucidă el pe mine, rupându-mi spatele sau gâtul. Dacă o face…

Gylf a mârâit; şi tu ai auzit acelaşi zgomot, dar ai crezut că era un tunet îndepărtat.

— Tu, Gylf şi Pouk va trebui să vă descurcaţi. Sau s-ar putea ca eu să-l ucid pe Org. O să vedem.

— Da' o să fie trântă dreaptă trânta, domle?

— Da, fără arme, dacă la asta te referi. Poţi să-l aduci? Dar fără să te vadă nimeni.

— Da, domle, a zis Uns. Îl scot pe uşa pivniţei. N-o să ştie nimenea.

— Atunci, adu-l! Adu-l chiar acuma şi-o să încerc să nu-l rănesc prea tare.

Gylf a vrut să meargă cu Uns, dar nu l-am lăsat. Când Uns a plecat, mi-am scos cizmele şi centura şi le-am aşezat alături, cu Sfărâmătorul de Săbii şi pumnalul încă în tecile lor. După aceea, mi-am dat jos hainele. Erau încă destul de ude, însă am constatat că mi-era cu mult mai frig fără ele decât îmi fusese când le purtam. Îmi pusesem centura pe cizme ca să n-o aşez pe pământul ud, iar Sfărâmătorul de Săbii şi pumnalul le băgasem în câte-o cizmă. Hainele le-am aşezat deasupra, încercând să nu le ud mai mult decât erau deja.

După ce m-am dezbrăcat, am început să fac mişcări de încălzire, aşa cum te învaţă la orele de sport, aplecându-mă în stânga şi în dreapta şi atingându-mi degetele de la picioare. Tumultul mării clocotea în mine şi l-am lăsat să mă cuprindă, în timp ce îmi relaxam muşchii. Eram un bărbat masiv, mulţumită lui Disiri, cu un cap mai înalt decât aproape toată lumea, cu umeri mari şi braţe mai groase decât picioarele altor bărbaţi. Ştiam că voi avea nevoie de toate astea, dar mai ales de puterea mării. Valurile imense se sparg şi apoi dispar. Sunt puternice, dar nu rigide, şi înghit orice arunci în ele, ca apoi să le arunce

înapoi în tine, cu mult mai tare.

Gylf a mârâit şi am ştiut după felul în care a făcut-o că se apropia Org. Am respirat adânc şi am lăsat apoi aerul să-mi iasă uşor din piept.

Pe urmă, mi-am încrucişat braţele şi-am aşteptat. Ştiam că era un test şi habar n-aveam cum avea să se încheie.

Capitolul 41
ORG

— Cam muşcă, domle. Trebuie să vă spun asta. Şi-i mai mare acu’ ca atunci când l-o prins Duns.

I-am spus că e în regulă, dar nu mă simţeam prea bine. Aşa cum stătea în spatele lui Uns, luminat de lună, căpcăunul nu părea mult mai înalt decât băiatul, însă umerii îi erau imenşi. Capul lui era de două ori mai mare decât al lui Uns, dar chiar şi aşa, pe umerii aceia colosali, părea prea mic. Am observat că mâinile îi erau atât de lungi, încât atingeau pământul, dar eram prea uimit ca să-mi dau seama că mergea ajutându-se de pumni.

— E iute, Săr Able, mi-a zis Uns cu un soi de mândrie în glas. Ai grijă, domle. Să nu crezi că-i ’ncet numa’ că-i mare. Îi iut’ şi loveşte repede cu mâinile. O să te pălmuiască, dar n-o să se simtă ca o pălmuială.

— Vorbeşti de parcă te-ai fi luptat şi tu cu el, i-am zis.

— Nu cum s-o luptat Duns, domle. Mă bate uşor, da’ l-am făcut să-nţeleagă c-are nevoie de mine, de cineva care să aibe grije de el. Cre’că a vrut totuş’ să mă mân’ce odată.

— Păi, de mine nu are nevoie, am zis eu apropiindu-mă puţin. Să mă mănânce, dacă poate.

Mâna stângă a lui Org a lovit mai repede decât orice sabie. Am încercat să mă eschivez, dar muchia palmei m-a lovit peste ceafă. M-a-nţepenit pe jumătate, însă mi-am dat seama că trebuie să trec printre cele două braţe lungi înainte să mă doboare. M-am avântat puternic şi am izbit cu umărul în burdihanul său imens.

A fost ca şi cum m-aş fi lovit de-o stâncă. Am început să-l lovesc cu pumnii, lovituri scurte date cu toată forţa muşchilor mei, dreapta-stânga şi stânga-dreapta, iar şi iar. Solzii lui îmi sfâşiau pielea de pe pumni, dar n-am simţit asta decât mai târziu. La un moment dat, m-a ridicat de la pământ şi m-a aruncat. Ar trebui să-mi amintesc momentul în care am zburat prin aer, însă nu pot.

Când mi-am revenit, eram întins pe iarba udă şi mă simţeam de parcă înghiţisem săpun. Mi se părea că dormisem când ar fi trebuit să fac cu totul altceva, ceva cu adevărat important, dar nu-mi puteam aduce aminte ce anume. Curând, urma să vină Berthold Viteazul şi să vadă că nu mi-am făcut treaba, totuşi avea să fie prea delicat ca să-mi reproşeze asta, iar eu aveam să-mi doresc să-mi pun capăt zilelor şi să termin cu tot.

Dar poate că mi-aş fi putut da seama care era treaba, dacă m-aş fi putut ridica în capul oaselor. Dacă aş fi putut măcar să încerc să mă ridic, m-aş fi putut apuca de treabă până venea Berthold Viteazul şi totul ar fi fost bine. Apoi am auzit un câine şi am crezut că erau oi prin preajmă. Îi promisesem că am grijă de oile cuiva şi adormisem. Doar că era întuneric, nu vedeam decât lumina lunii, iar oile ar fi trebuit să fie în vreun ţarc pe undeva, dacă nu cumva uitasem să le-nchid şi mă culcasem înainte să apună soarele.

Câinele părea la fel de mare ca un urs.

Berthold Viteazul era probabil mort. Disira murise şi ea, iar pe micul Ossar îl dădusem Aelfilor de Pământ în schimbul lui Gylf. M-am ridicat ameţit şi tuşeam îngrozitor. Iarba s-a dovedit a fi orz, destul de înalt, dar nu gata de secerat.

Când l-am găsit pe Org, Gylf îl prinsese deja de gât. Câinele era mai mare decât un cal. Îl scutura pe Org ca pe un şobolan, iar căpcăunul încerca să se elibereze, în timp ce un şarpe cu două capete, unul de foc şi altul de aramă îl lovea peste faţă. Am strigat la şarpe până când s-a oprit şi s-a transformat în Uri şi Baki înveşmântate într-un nor de fum.

Le-am rugat să mă ajute să-l facem pe Gylf să-i dea drumul. Nu cred că am făcut vreodată o treabă mai grea. Baki şi cu mine încercam să-i descleştăm fălcile, dar el ne arunca încoace şi încolo ca pe nişte surcele când îl scutura pe Org. Uri încerca să ne ţină pe-amândoi. Când am reuşit să-l eliberăm, Org s-a prăbuşit moale la pământ şi ştiam

exact cum se simţea. I-am spus că-mi pare rău, că dorisem o luptă cinstită şi că el câştigase. Acceptam asta. Poate c-ar fi trebuit să-i ofer armura şi caii, dar nu m-am gândit la asta atunci şi el, oricum, nu era cavaler. Am spus că nu voi pretinde niciodată că am învins şi că, dacă mă va întreba cineva, îi voi spune adevărul.

Gylf nu voia să revină la dimensiunile normale ale unui câine, însă eu i-am poruncit s-o facă, după care l-am ajutat pe Org să se ridice şi i-am promis că Gylf n-o să mai sară la el.

— Sunt gata să ne luptăm din nou, dacă vrei, i-am zis eu.

Ştiam că nu era adevărat, însă m-am gândit că Org se simţea mult mai rău decât mine.

— Dacă ai nevoie de câteva minute ca să-ţi tragi răsuflarea, e în regulă, dar nu poate să dureze prea mult, fiindcă mă grăbesc să ajung la castelul Sheerwall.

Am avut ceva surprize în viaţa mea, dar asta a fost una dintre cele mai mari. Org s-a aruncat din nou la pământ şi s-a târât pe burtă la picioarele mele.

— Se supune, stăpâne, mi-a zis Uri. Ăsta e felul lui de a se preda.

— Aşa e, Org? l-am întrebat. Vrei să spui că te laşi bătut?

A gemut şi mi-a pus piciorul pe capul lui. Era mai rece decât orice piatră.

— Doreşte să ni se alăture, stăpân încântător şi dezbrăcat, a zis Baki.

Uri a început să râdă, iar mie mi-a venit să mă ascund în lanul de orz.

— Aceste două fete aelfe spun că sunt sclavele mele, i-am explicat lui Org.

Îmi pusesem mâinile peste părţile ruşinoase şi mă simţeam cel mai prost om din lume.

— Ele zic că şi tu vrei să fii sclavul meu, am continuat eu, după care m-am oprit un minut, încă ameţit şi întrebându-mă dacă mă înţelesese. Cel puţin, asta vor ele să credem că gândesc. Asta-ţi doreşti şi tu? am întrebat eu în cele din urmă.

A mormăit de două ori.

— Uite, vezi? a zis Baki, de parcă ar fi câştigat la loterie. Vezi, stăpâne? A zis: „Aham.”

— Nu, nu văd şi nu ştiu ce a zis, am spus eu enervat. Şi cred că nici tu nu ştii.

Mi-am găsit centura şi mi-am pus-o; nu eram sigur că puteam sparge craniul acela imens cu Sfărâmătorul de Săbii, dar eram gata să încerc şi nu mă puteam gândi decât la ce-ar fi spus lumea de la castel dac-aş fi omorât ultimul căpcăun. Aşa cum stătea întins pe pământ, eram groaznic de tentat; aşa că l-am făcut să se ridice în picioare.

S-a ridicat, totuşi stătea ghemuit.

Uri şi-a trecut degetele în susul şi în josul spinării mele.

— Nu l-ai acceptat încă, stăpâne. Îi e frică că dacă stă în picioare o să crezi că vrea din nou să lupte.

— Dacă eşti sclavul meu, Org, înseamnă că te pot vinde, i-am zis eu cu mâna sprijinită de mânerul Sfărâmătorului de Săbii. Înţelegi chestia asta? Pot şi probabil c-am s-o fac. Asta-ţi doreşti?

A clătinat din cap că nu. Mişcarea n-a fost tocmai corectă, dar am reuşit să înţeleg ce voia să zică.

— Şi atunci ce vrei? l-am întrebat. Nu pot să te duc înapoi acasă la Nukara. I-am promis c-o să scap de tine, dacă pot.

— Dacă te las liber… ei bine, lui Uns îi era frică să nu începi să omori vaci şi oi, dar mie mi-e teamă c-ai să ucizi şi oameni.

— C’tine, a murmurat căpcăunul.

N-am ştiut ce să spun, aşa că am preferat să-i dau centura lui Baki, în timp ce eu mă îmbrăcam cu hainele mele ude. După ce mi-am potrivit şi mantia, i-am zis:

— Vrei să zici, aşa, ca Pouk? Îmi va fi tare greu să-i împiedic pe oameni să te omoare. Org s-a aruncat din nou la pământ şi s-a târât până în locul în care stăteam.

— C’tine, stăpâne!

— Bine. Poţi să-mi fii servitor, i-am zis eu, după ce m-am gândit bine la asta, dar trebuie să recunosc că au existat

momente după aceea în care mi-am dorit să mă fi gândit mai bine. Doar că, ascultă aici: dacă vei fi cu adevărat în slujba mea, trebuie să-mi promiţi că n-ai să ucizi pe nimeni decât dacă-ţi dau eu voie. Şi nici vite n-ai voie să omori decât dacă-ţi permit eu.

N-am fost convins că a înţeles ce înseamnă „vite”, aşa că i-am explicat:

— Nici cai, nici vaci, nici oi şi nici măgari. Nici câini şi nici pisici. Nici găini.

A privit în sus (i-am văzut ochii strălucind în lumina lunii) şi cred că se-ntreba dacă vorbeam serios. După câteva momente, a dat din cap că acceptă.

— O să-ţi fie foame, dar asta nu-ţi va servi drept scuză să nu m-asculţi. Ai înţeles?

— Presupun că acum vei dori să-l luăm noi în Aelfrice şi să-l dădăcim noi ori de câte ori îţi stă în cale, a zis Uri. Ei bine, poţi să-ţi pui pofta-n cui.

— Să mori tu? am întrebat-o în timp ce-mi potriveam centura în aşa fel încât să pot scoate cu uşurinţă Sfărâmătorul de Săbii la nevoie. Presupun deci că nu sunteţi cu adevărat sclavele mele.

— Vom face tot ce ne ceri, stăpâne, mi-a răspuns Baki pe un ton voit umil. Dar mă-ndoiesc că l-am putea lua cu noi în Aelfrice. E prea mare…

Uri a clătinat din cap cu un gest extrem de energic.

— În plus, e şi prea prost. Odată ce-l ducem acolo, nu-l vom putea controla. N-am putea să facem asta nici măcar cu ajutorul lui Gylf.

I-am spus că e în regulă.

— Nu mi-ai cerut sfatul, mi-a zis Uri, dar eu ţi-l voi oferi oricum. Am cunoscut şi eu câteva creaturi din astea, pe vremea când erau peste tot. Sunt proaste, leneşe şi înşelătoare. În schimb, sunt foarte bune să se ascundă şi să se strecoare în spatele oamenilor fiindcă pot avea orice culoare doresc. Dacă-i porunceşti ăstuia să te urmeze fără să fie văzut, foarte puţini oameni îl vor zări vreodată. Nu spun că nimeni, pentru că asta depinde de locurile în care vei merge şi de cât de bună e lumina. Chiar şi-aşa, cred că

vei fi surprins cât de puţini oameni îl vor putea vedea.

Am ridicat din umeri, dorindu-mi să-i pot cere sfatul lui Gylf.

— În regulă, o să încerc. Dar mai întâi vreau să-l duc la fermă şi să-l arăt lui Duns şi lui Nukara. Pe ei am să-i întreb şi ce s-a întâmplat cu Uns. Apoi presupun că i-l voi da lui Pouk, care va trebui să-l păzească şi să-l hrănească. Sper ca bietul Pouk să nu devină hrana căpcăunului.

— Nu l-a mâncat pe Uns, a zis Un zâmbind.

— Nu, dar poate că n-ar fi fost rău să-l fi mâncat. Mergi înapoi în Aelfr…

— Ce să fac? a întrebat Baki.

— Mergi şi spune-i reginei Disiri, dacă o vezi – dac-o vei găsi – cât de mult mi-aş dori să fiu cu ea. Cât de mult o iubesc şi cât de recunoscător îi sunt pentru tot ceea ce mi-a dat.

Mi-au promis că aşa au să facă şi au dispărut în umbră. M-am întors spre Gylf.

— Dacă nu eşti un câine Aelf, şi trebuie să recunosc că nu te comporţi ca atare, atunci ce eşti?

Gylf arăta drăgălaş, ghemuit la pământ cu botul între labe.

— Poţi să-mi spui? Haide, Gylf, eşti cu adevărat unul dintre câinii lui Valfather? Aşa mi-au spus.

A privit spre Org plin de înţeles.

— Contează prezenţa lui? Vrei să-mi zici că n-ai să vorbeşti cât e el prin preajmă?

Gylf a încuviinţat din cap, aşa cum făcuse prima dată când ne întâlnisem.

— Alt dezavantaj. Ei bine, poate că există şi avantaje dacă te păstrez, Org, dar trebuie să recunosc că n-am găsit încă niciunul. Sper s-o fac.

Am pornit spre fermă şi le-am spus amândurora să mă urmeze, ceea ce au şi făcut.

Disiri ne privea în momentele acelea. Ştiu asta pentru că mi-a dat ceva când am ajuns acolo, nu un desen (deşi, la început, am crezut că e un desen), ci o bucată de hârtie neagră lipită pe o hârtie albastră: un cavaler mergând

ţanţoş cu mâna pe mânerul unei săbii scurte; un monstru venea în spatele lui, mai înalt decât el, clătinându-se pe picioarele lui strâmbe, şi care îşi pusese o mână solzoasă pe umărul cavalerului; şi un câine mare, care părea însă mic pe lângă monstru. Am pus hârtia într-un loc în care să o văd în fiecare zi. Până acum, nu m-a făcut să-mi doresc să mă întorc în Mythgarthr, dar ştiu că o voi face cândva.

Ferestrele bucătăriei erau luminate şi vesele când i-am văzut pe Nukara, Duns şi, în cele din urmă, pe Pouk. Nu mă simţeam ca şi cum m-aş fi întors acasă, dar sentimentul era aproape la fel. Aş fi putut să mănânc – nu mâncasem mare lucru înainte de luptă – şi să mă încălzesc în faţa focului. În clipa aceea mi se părea că nu-mi puteam dori mai mult.

Aceste lucruri erau importante, într-adevăr, dar mai erau şi altele care contau. Vorbisem cu Gylf, cu Uri, cu Baki şi chiar cu Org, ceea ce fusese în regulă. Vocile pe care le auzeam însă prin pielea muiată în grăsime care acoperea ferestrele bucătăriei erau omeneşti. Toate. Uneori, ăsta poate fi un detaliu foarte important. Am bătut, iar Pouk mi-a deschis uşa.

— Bine-ai venit, domnule! Mi-a fost dor de dumneata. Da, mi-a fost. Ştiam eu că n-o să…

Mi-am dat seama că văzuse căpcăunul din spatele meu, aşa că i-am zis:

— El e Org, Pouk. N-ai voie să-i faci rău. Dacă e obraznic şi nu-ţi dă ascultare, îmi spui mie.

Pouk a rămas stană de piatră, cu gura deschisă. Nu cred că a auzit vreo vorbă din ce i-am zis.

— Org, el e Pouk, alt servitor al meu. El o să-ţi dea de mâncare şi o să te îngrijească. Tu trebuie să-l asculţi, să faci tot ce-ţi spune ca şi cum cuvintele ar veni de la mine.

Org a mârâit şi s-a uitat la Pouk, care a făcut doi paşi în spate. Poate c-ar trebui să spun acum că Org nu rânjea niciodată. Nici nu zâmbea şi nici nu ridica din sprâncene. Ochii îi erau ca două mărgele negre. Păreau foarte mici pe faţa lui lată, unde gura ocupa cel mai mare spaţiu. Nu era o faţă omenească, nici pe departe. Faţa unui câine sau cea

a unui cal sunt mult mai omeneşti decât cea a lui Org.

Am intrat în casă, iar căpcăunul m-a urmat. Gylf ne-a ocolit şi s-a aşezat în faţa focului. Duns şi Nukara stătuseră la masă cu Pouk, sau cel puţin aşa mi se păruse. S-au ridicat, probabil când Pouk a mers la uşă. Acum păreau la fel de contrariaţi ca şi el.

— Iată fantoma voastră! le-am zis. În carne şi oase. Auziţi duşumeaua cum scârţâie? Dacă vreţi să-l atingeţi, n-aveţi decât!

Duns a deschis gura de trei ori înainte să mă poată întreba.

— Te-ai luptat cu el?

— Da, şi nu mi-a plăcut deloc. M-a înfrânt, însă după aia s-a predat. E o poveste destul de lungă pe care n-aş vrea s-o istorisesc acum.

— Dar unde-i Uns? a întrebat Nukara. Unde-i fiul meu?

— Nu ştiu. A mers cu mine, m-a ajutat şi m-am gândit să-l iau să lucreze pentru mine, alături de Pouk, dacă doreşte. Dar când m-am luptat cu Org, a dispărut.

— A fugit? a întrebat Pouk, care părea să-şi fi revenit întrucâtva.

— Nu l-am văzut când a plecat, aşa că nu ştiu. Dacă a făcut-o, nu-l condamn. Şi mie mi-a venit să fug.

Gylf a mârâit la Org, care n-a părut însă să-l audă.

— O să am o vorbuliţă cu el când vine acasă, a zis Duns.

— Nu trebuie să-l iei prea tare, i-am zis. Nu cred că se aşteaptă la aşa ceva.

— Ş-acum omorâm chestia asta, nu-i aşa, domnule? m-a întrebat Pouk în timp ce-şi scotea cuţitul din teacă.

— Să-l omorâm după ce s-a predat? Dac-ai fi fost atent, ai fi ştiut ce vom face. O să-l luăm cu noi la Sheerwall, iar tu vei avea grijă de el.

— Putem să-i facem de petrecanie şi aici, domnule, dacă mai chemăm vreo sută de oameni în ajutor.

— Oamenii îi vor face într-adevăr de petrecanie, dacă nu-i împiedicăm, dar el va omorî mai întâi zece sau douăzeci dintre ei. Va trebui să găsim o cale să împiedicăm asta.

Nukara mi-a dat brânză şi pâine şi încă un castron cu supă. A găsit o coastă mare de oaie pentru Org şi m-a rugat pe mine să i-o dau. A mâncat-o cu oase cu tot şi a părut mulţumit.

Pe urmă, am plecat. Mă tot gândeam la lupta mea cu Org şi la ce-aveam să fac cu el; Pouk mi-a pus probabil o mulţime de întrebări, dar mă-ndoiesc că i-am răspuns la vreuna. Pe urmă, am ajuns în vârful unui deal şi am văzut castelul Sheerwall profilându-se în lumina lunii care strălucea în spatele lui, cu turnurile sale înalte încununate de creneluri. Mai târziu aveam să văd Utgard, care era mult mai mare (atât de mare, încât te speria) şi Turnul Thor, care era mai înalt şi mai frumos. Dar Sheerwall rămâne Sheerwall şi nici atunci, nici acum nu există un castel mai frumos pentru mine.

Cred că trecuse puţin de miezul nopţii când am ajuns la castel. Dregătorul Agr îmi spusese parola, deşi îi zisesem că ne vom întoarce înainte de asfinţit. Mi-am dat seama că avusese dreptate. Am strigat către străji şi, când m-au întrebat, le-am spus-o, iar ele au început să coboare podul. Nu mai văzusem niciodată un asemenea spectacol şi de aceea nu mă mai săturam privind. Lanţul mare se mişca hârâind, iar contragreutăţile de piatră se ridicau încet. Castelul avea un şanţ cu apă destul de larg, iar podul era îngust şi fără balustrade. Mi-a fost puţin frică, dar m-am străduit să trec dincolo fără să las să se vadă asta.

Când am ajuns de partea cealaltă, am chemat străjile ca să le pot vorbi.

— În curând, pe podul vostru va trece ceva şi n-o să vă credeţi ochilor când o să vedeţi ce e, le-am zis. N-am de gând să vă cer să-mi promiteţi că nu veţi spune nimănui. Dacă voi consideraţi că e de datoria voastră să raportaţi, înseamnă că aşa trebuie să faceţi. Vă cer doar să nu împrăştiaţi vorba. Îmi daţi cuvântul vostru?

Mi-au spus că mi-l dau.

— Bine, cum am spus, puteţi raporta superiorilor voştri, dacă aşa credeţi de cuviinţă. Dar vă ordon să nu încercaţi să vă luptaţi sau să opriţi creatura să treacă podul. Dacă o

veţi face, va trebui să vă luptaţi şi cu mine. Lăsaţi-o să treacă şi eu voi fi responsabil de ceea ce face odată ajunsă în castel.

— De acord, mi-a zis străjerul mai în vârstă.

— Nu l-ai văzut încă, i-am rânjit eu.

Tocmai eram pe punctul să-i spun lui Pouk să-i zică lui Org că poate să traverseze, când am auzit zgomotul mai multor cai pe pod. Era Pouk. Călare pe calul său, îi conducea pe restul, în timp ce Gylf se agita în spatele lor ca să-i facă să înainteze.

— Parcă ne înţeleseserăm să stai cu Org până te chem.

— Da, să trăiţi, domnule, mi-a zis Pouk dând drumul oblâncului. Eu încerc să stau cu el. E pe-aici pe undeva, domnule.

— Vrei să spui c-a traversat fără să-l vadă nimeni?

— Nu, domnule, n-a trecut peste pod, a înotat prin şanţ, a zis Pouk privind ţintă la curtea întunecată care se vedea dincolo de poartă. Pe urmă, a luat-o prin spatele lor.

— Înţeleg. Dar nu-l văd. Tu-l vezi?

Pouk a ezitat, de frică să nu mă enervez.

— Nu, domnule, în momentul ăsta nu-l văd, domnule. Dar cred că ştiu unde e, domnule. Şi dacă-l vrei, o să încerc să-l ademenesc să iasă.

— Nu acum, am zis eu, după care m-am întors către străji. Eu n-am să raportez chestia asta. Voi puteţi să faceţi orice doriţi.

— Noi suntem cu dumneavoastră, Sir… Sir…

— Able de Inimă Înflăcărată.

— Sir Able, atâta vreme cât şi dumneavoastră sunteţi cu noi.

— Eu sunt de partea voastră şi am de gând să-l arunc în temniţă pe servitorul meu, Pouk, fiindcă n-a fost vigilent.

— Asta-i bine, domnule, mi-a zis străjerul mai tânăr.

— Mă gândeam eu c-o să vă placă, am zâmbit eu din nou. Va trebui să-l găsesc pe şeful temniţei şi să-i vorbesc, dar cred că pot s-aştept până dimineaţă. S-a culcat, probabil, ceea ce-mi doresc şi eu să fac. De cine să întreb?

— De meşterul Caspar, domnule. Slujeşte sub dregătorul

Agr, domnule, şi e temnicer-şef. Ştiţi unde e Turnul lui Agr?

— Acolo locuiesc.

— Atunci, domnule, în loc s-o luaţi în sus pe scara de acolo, aşa cum aţi face ca s-ajungeţi în cameră, mergeţi în jos. Vă opriţi la prima uşă şi acolo îl găsiţi.

— Mulţumesc.

Abia după ce m-am dat jos de pe cal, mi-am dat seama cât eram de obosit.

— Pouk, du toţi caii în grajd. Scoate-le şeile. Asigură-te că primesc apă, orz şi paie curate.

— Da, să trăiţi, domnule!

— Ştii unde e camera mea.

— Da, domnule.

— Bine. Eram gata să mă prăbuşesc, dar ştiam că nu trebuia s-o fac. Am stat în schimb foarte drept, trăgând de umeri înapoi şi bombându-mi pieptul. O să vin şi eu imediat ce mă-ngrijesc de Org. Să duci bagajele noastre acolo sus – tot ce am avut pe corabie şi ce am luat de la Sir Cum-îl-Cheamă. Dacă servitorii îţi fac probleme, să le zici că aşa am poruncit eu.

— Da, să trăiţi, domnule!

Din şanţ venea o duhoare oribilă, iar eu călcam cu cizmele prin urină şi balegă de cal, dar nu-mi păsa; m-am îndreptat spre cel mai întunecat colţ al curţii, ştiind exact ce voiam să fac şi gândindu-mă că apoi mă puteam duce la culcare.

Eram femeie şi mă aflam pe un pat murdar dintr-o cameră mică şi neaerisită. O bătrână care stătea lângă mine îmi tot spunea să împing, iar eu împingeam, însă eram atât de obosită, că nu puteam împinge prea tare, indiferent cât de mult aş fi încercat. Ştiam că bebeluşul meu încerca să respire, dar nu putea şi avea să moară curând.

— Împinge!

Încercasem să-l salvez; acum încercam doar să scap. Dar nu mă lăsa, se căţăra pe mine, împingându-mă sub apă.

Luna strălucea printre picăturile de ploaie, în timp ce-mi croiam drum pe cărarea mocirloasă. La capătul ei, am văzut silueta căpcăunului, întunecată şi imensă. Eram băiatul care intrase în peştera lui Disiri şi nu bărbatul care ieşise de acolo. Sabia mea marca locul unde se afla mormântul Disirei, băţul mai scurt fiind legat de cel lung cu o sfoară. Am înfipt vârful în pământ ca să-mi marchez propriul mormânt şi am trecut mai departe. Când m-a aruncat căpcăunul, sabia a devenit cea pe care mi-o doream, cu o gardă aurie şi o lamă strălucitoare.

M-am ridicat de la pământ şi am pornit înapoi s-o recuperez, dar nu mai puteam respira.

Capitolul 42
SUNT EROU

M-am trezit transpirat, am aruncat pătura şi am privit pe fereastră. De afară pătrundea o lumină sură. Mi-am dat seama că era mai greu să dorm decât să mă ridic în picioare; m-am chinuit să torn apă în lavoarul crăpat şi mi-am spălat capul atât cât puteam ajunge cu mâinile. Când locuiam cu Berthold Viteazul, făceam baie în Grifon. Era mult mai bine – cel puţin când vremea era călduroasă – şi m-am întrebat dacă ducele avea parte de îmbăieri măcar pe jumătate la fel de bune.

Pouk sforăia de partea cealaltă a uşii. Îi puteam auzi limpede fiecare sforăit şi am crezut că zgomotele pe care le făceam când mă spălam aveau să-l trezească, dar nu s-a întâmplat asta. Pentru o clipă, am vrut să-i torn în cap apa cu care mă spălasem, dar m-am răzgândit şi am aruncat-o pe fereastră, după care mi-am scos capul şi am privit în jur.

Castelul se numea Sheerwall, dar zidurile nu erau tocmai drepte. Pietrele mari din care era clădit erau neregulate şi nu erau îmbinate prea ordonat. Mă obişnuisem să mă caţăr foarte bine cât fusesem la bordul *Neguţătorului din Miazănoapte,* aşa că mi-am pus cizmele la centură ca să nu mă incomodeze şi am trecut peste pervaz.

Într-un fel, pot spune că a fost o căţărare destul de dificilă, dar nu sub toate aspectele. Ajungeam mereu în locuri în care nu mai aveam cum să cobor fără să alunec, iar peretele era îndeajuns de înclinat ca alunecarea să nu difere prea mult de o cădere. Aşa că trebuia să renunţ la acele locuri, să merg în lateral sau chiar în sus şi să încerc prin alte părţi. Era însă un exerciţiu bun, solicitant şi nu m-am gândit nici măcar un singur moment că aş putea cădea. Toug s-a căţărat odată pe zidurile de la Utgard, cam cum făceam eu în dimineaţa asta pe Turnul lui Agr, iar când mi-

a povestit de isprava lui, mi-a amintit şi mie de coborârea asta. Doar că la Utgard era un fel de iederă pe pereţi. O să-ţi scriu despre asta la vremea potrivită.

Odată ce am ajuns pe pământ, mirosul de pâine caldă m-a atras fără prea multe ocolişuri spre bucătărie. Eram sănătos şi flămând, aşa că am ajuns repede.

— N-aveţi voie să intraţi aici, domnule, mi-a spus un bucătar. Micul dejun va fi servit în sala mare după ce se aude goarna.

Nu am spus nimic, aşa că a adăugat:

— Azi avem şuncă proaspătă, domnule, şi brânză.

— Pâine cu unt şi o bere mică, am completat eu.

Ştiam pentru că mâncasem acolo de două ori cu o zi înainte.

— Ce zici de nişte ouă? Ai? Dar nişte mere?

— Nu, domnule, a zis el clătinând din cap. Facem tot ce ne stă în putere, domnule.

— Asta e bine, am zis eu şi l-am bătut pe umăr. Din moment ce vă străduiţi aşa de mult, probabil că nu vă veţi supăra dac-o să iau eu asta, am spus eu, înşfăcând o pâine fierbinte, grea, făcută din făină de orz şi de secară albă. O doamnă drăguţă mi-a pregătit aseară o cină excelentă, i-am explicat eu bucătarului, dar ştiam că va trebui să lupt şi n-am vrut să mănânc prea mult ca să nu mă-ngreunez. Te superi?

— Nu, domnule, a zis el, deşi faţa lui arăta contrariul. Nu mă supăr deloc, domnule.

— Bun. Hai puţin cu mine până-n sală.

— Dar mai am câteva pâini să…

Văzând cum mă uitam la el, s-a grăbit să-mi dea ascultare.

Sala de mese era mult mai mare decât bucătăria, cred că avea o sută de paşi în lungime şi cel puţin cincizeci în lăţime. Era acolo o estradă pentru ducele Marder, soţia lui şi oaspeţii mai de seamă. Pentru restul, erau mese lungi de lemn negeluit, bănci şi scaune. Câteva femei pregăteau mesele pentru micul dejun, aşezând câte un fund de lemn unsuros şi o cană de metal în dreptul fiecărui loc.

— Meşterul Caspar mănâncă şi el aici, nu-i aşa? Care e locul lui?

— Eu lucrez în bucătărie, mi-a zis bucătarul. N-am de unde să ştiu asta, dar Modguda v-ar putea spune probabil.

— Cred că ai dreptate, i-am zis eu împăciuitor. Şi-o să-mi spună, pentru că suntem prieteni vechi.

— Mă bucur că vă simţiţi mult mai bine, Sir Able, mi-a zis ea şi a făcut o plecăciune.

— Şi eu sunt bucuros, i-am răspuns, după care m-am întors către bucătar. Parcă mai aveai nişte pâini de copt. Treci la treabă!

Modguda mi-a arătat unde stătea meşterul Caspar. Avea un scaun. Asta însemna ceva, deşi nu-mi era prea limpede ce anume. M-am aşezat pe scaunul acela ca să-mi mănânc pâinea şi i-am spus Modgudei să-mi aducă o cană cu bere.

— Meşterul Caspar o… o să fie furios, Sir Able, mi-a zis ea aproape moartă de frică.

— N-o să se supere pe tine. Şi nici pe mine, pentru că am să mă ridic imediat ce apare şi-o să-l las să se aşeze. Vreau doar să mă asigur că nu-l pierd.

În sală începuseră să intre deja câţiva oameni, iar eu încercam să ghicesc care dintre ei erau gardienii temniţelor.

Modguda era îndeajuns de scundă, iar eu destul de înalt, aşa că n-a fost nevoie să se aplece ca să-mi şoptească la ureche.

— Toată lumea se teme de el, domnule. Chiar şi cavalerii.

Aveam gura plină, iar asta mi-a dat ocazia să mă gândesc înainte să zic ceva.

— Imposibil să le fie tuturor teamă, am spus, după ce am înghiţit şi am tras o duşcă de bere. Mie nu mi-e frică, aşa că nu poţi spune asta.

— El e stăpânul temniţei, domnule. N-aţi vrea să ajungeţi acolo, domnule, dar dacă…

— Exact asta vreau. Am coborât acolo noaptea trecută, dar n-am avut lanternă – vreau să zic torţă – aşa că n-am văzut mare lucru. Aş vrea să merg din nou şi să-l rog pe

meşterul Caspar să mă călăuzească. Ăsta e unul dintre favorurile pe care vreau să i le cer.

— Cui să-i ceri? am auzit o voce care venea chiar din spatele meu.

Era un bărbat masiv căruia îi plăcea negrul. L-am întrebat dacă el era Caspar şi a încuviinţat din cap. Modguda fugise atunci când mă întorsesem cu spatele.

M-am dat din dreptul scaunului său şi i-am întins mâna.

— Eu sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Ă? a zis el.

— M-am aşezat aici ca să fiu sigur că te găsesc atunci când vii la micul dejun. Trebuie să vorbesc nişte lucruri cu tine şi m-am gândit că e o idee bună să discutăm în timp ce mâncăm.

— Zi acum, a spus el trântindu-se pe scaun. Stau la masă cu oamenii mei, nu cu tine.

În jurul nostru se strânseseră vreo şase temniceri îmbrăcaţi în haine negre. Unii au tras de scaune şi s-au aşezat, iar alţii au rămas în picioare ca să asculte ce vorbeam.

— În regulă, am zis eu. O să merg în temniţa ta…

— Mulţi fac asta.

Bărbatul care stătea lângă Caspar a început să râdă, dar nu ca unul care se amuză de glumele şefului; în râsul acela puteam ghici ce planuri avea cu mine dacă ajungeam în temniţă. L-am trântit la podea, iar când a început să se ridice, am apucat de scaun şi l-am lovit cu el.

În sala de mese s-a aşternut tăcerea. Cineva îi pusese lui Caspar un platou cu şuncă proaspătă. L-am tras spre mine, am luat o bucată şi am început să o mestec, muşcând câte puţin şi din pâine.

— Tu eşti tipul ăla care i-a ologit pe ceilalţi cavaleri, a zis Caspar.

— Da, vreo trei sau patru. Poate cinci. Doar atât, i-am zis eu, după care am sorbit cu poftă din cana mea.

— Dă-mi şunca, mi-a poruncit el, iar eu i-am dat ascultare.

— Ar fi fost mai bine dac-ai fi spus: „Dă-mi şunca, te rog,

Sir Able.” O să trec însă cu vederea de data asta.

A mormăit ceva.

— Vreau să fim prieteni, meştere Caspar. Un servitor de-al meu stă la tine şi-aş vrea să ai mare grijă de el.

S-a întors către mine, mestecându-şi încă şunca.

— Aşa mă gândeam şi eu…

Între timp, Woddet ajunsese lângă noi şi ne-a întrerupt.

— N-ai voie să te lupţi în sala mare. Dregătorul Agr vrea să te vadă după micul dejun.

— Voi fi bucuros să-i vorbesc, i-am zis, dar nu ne băteam. Vorbeam doar despre o chestiune personală.

Woddet s-a aplecat să vadă dacă temnicerul mai răsufla şi dacă mai avea puls.

— Şi asta ce e?

— A, ăsta? Nu cred că e lovit prea tare. Dacă l-aş fi lovit cu adevărat, l-aş fi omorât, dar n-am făcut-o.

— Ai face bine să mergi să-l vezi pe dregătorul Agr imediat ce pleci de-aici, mi-a zis Woddet ridicându-se. Altfel… a adăugat el ridicând din umeri.

— Altfel vii la mine, a zis Caspar.

— Aş prefera să vorbesc cu ducele, i-am spus lui Woddet, dar, de vreme ce dregătorul Agr vrea să mă vadă, în regulă. Spune-i că va fi o plăcere pentru mine.

— Vrei să vii cu mine? O să-ţi fac loc la masa cavalerilor.

— Ştiu unde este, dar deocamdată trebuie să vorbesc cu meşterul Casper şi apoi cu dregătorul Agr.

Woddet s-a întors la masa cavalerilor, iar cineva aflat la două mese mai încolo, a început să vorbească puţin cam tare, iar curând toată lumea a început să mănânce şi să vorbească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Modguda a adus o roată de brânză pe un fund mare de lemn, iar eu mi-am scos pumnalul şi mi-am tăiat o felie. Mi-au plăcut dintotdeauna şi şunca, şi brânza, deşi le primeam cam la fiecare masă.

— Uneori ne însemnăm prizonierii cu fierul roşu, a zis Caspar. Depinde cum porunceşte ducele. Scandalagiii, hoţii. Tu ai fost însemnat vreodată?

Aveam gura plină, aşa că am dat din cap că nu.

— Eu am fost, mi-a zis el, şi şi-a dat gluga deoparte ca să-i pot vedea semnul de pe frunte. Şi nu mi-a plăcut deloc.

— Nimănui nu-i plac durerile de cap, am zis eu după ce am înghiţit. Cu toate astea, avem parte de ele.

Caspar a chicotit. Avea un chicotit răutăcios.

— Şi zici că ai un prizonier nou pentru mine?

M-am gândit atunci la un prieten care mersese la şcoală în străinătate şi trebuise să stea la cămin.

— Mai degrabă un chiriaş. Nu trebuie să-l închizi, dar o să stea la tine până când plec spre nord să fac de pază la vreun pod sau ceva de genul ăsta.

— O să stea cu noi.

— Da. Ştiu că trebuie să-ţi hrăneşti prizonierii – ar muri de foame dacă n-ar mânca şi văd că nu vin aici să mănânce. Tot ce ai de făcut este să pregăteşti o farfurie de mâncare pentru servitorul ăsta al meu.

Am stat un pic să mă gândesc la lucrurile pe care mi le spusese Uns.

— Cred că ajunge s-o faci din două în două zile. Lasă farfuria undeva ca s-o poată găsi, iar dacă găseşti mâncarea neatinsă, încearcă să muţi farfuria în altă parte.

— N-am de gând să accept pe nimeni care să umble liber prin temniţa mea, mi-a spus Caspar pe un ton hotărât.

— E deja acolo. Nu trebuie decât să-i dai de mâncare.

Faţa lui Caspar s-a înroşit şi ochii i s-au micşorat.

— L-am dus eu acolo aseară şi i-am spus să stea. Mi-a promis că aşa va face şi atâta vreme cât primeşte îndeajuns de multă mâncare, cred că va rămâne acolo.

Am sperat că după vorbele astea Caspar se va mai relaxa puţin, dar n-a fost aşa.

— S-ar putea să găseşti şi rahaţi, bănuiesc. Dar într-o temniţă, asta n-ar trebui să conteze.

Caspar şi-a şters pumnalul de mânecă, după care l-a pus la loc în teacă.

— Şi zici că acum e acolo.

— Da, aşa e, i-am spus eu încântat că începea să priceapă. L-am dus în temniţă aseară. Tu te culcaseşi şi n-am vrut să te trezesc. Un prieten mi-a deschis uşa şi apoi a

închis-o din nou după ce am plecat.

În momentul acela am încercat să-mi aduc aminte dac-o auzisem cu adevărat pe Uri ferecând uşa. N-am putut fi sigur, aşa că i-am zis:

— Sau, în orice caz, aşa i-am poruncit. Dar sunt destul de sigur c-a închis-o.

— Ăsta e un alt prieten, a zis încetişor Caspar. Nu e cel pe care mi l-ai lăsat să-i schimb scutecele.

— Aşa e, am zis eu şi-am văzut că bărbatul pe care-l doborâsem se ridicase în picioare şi-şi ducea mâna spre un cuţit mare pe care-l avea la cingătoare.

L-am prins de încheietura mâinii.

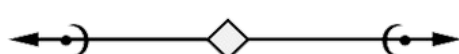
— Dacă-l scoţi, o să trebuiască să ţi-l iau. Ai face mai bine să te aşezi şi să mănânci ceva, înainte să se termine brânza.

Caspar s-a ridicat în timp ce omul lui se aşeza.

— S-ar putea ca, foarte curând, să ajungi să-l cunoşti mai bine pe Hob.

— Asta-i bine, i-am zis. Mi-ar plăcea să dreg lucrurile dintre noi, dacă pot. Între timp, o să ai grijă de servitorul meu, nu-i aşa? Ştiu că-ţi cer o favoare.

S-a întors şi a pornit spre ieşirea din sala mare.

Când am intrat, Agr stătea cu spatele la fereastră. A dat din cap, şi-a dres glasul, a aşteptat puţin ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, după care şi-a mai dres o dată glasul.

— Neaţa bună, Sir Able.

— Bună dimineaţa, dregătorule Agr. Ce s-a-ntâmplat? Când fusesem acolo prima oară mi se spusese să stau în picioare, drept, aşa că am avut grijă şi de data asta.

— Sir Able, eu…

— Da, dregătorule Agr.

— Nu pot să discut cu tine aşa, a oftat Agr. Ia loc, te rog, mi-a spus el, arătându-mi un scaun. Adu-l încoace, te rog.

El s-a aşezat pe locul său obişnuit, în spatele unor teancuri de rapoarte şi de catastife.

Mi-am dat scaunul mai aproape şi m-am aşezat.

— Bătaia în sala mare contravine grav poruncilor Alteţei

Sale. Ştiai asta?

— Da, ştiu. Ştiam.

— Şi cu toate astea, l-ai lovit pe unul dintre temniceri cu un scaun. Aşa mi s-a spus. N-am văzut cu ochii mei.

— Cu pumnul mai întâi. Cu scaunul când a început să se ridice.

Agr a dat din cap. Nu cred că l-am văzut să fie bucuros vreodată, dar cu siguranţă în momentul acela nu era.

— De ce-ai făcut asta, Sir Able?

— Fiindcă trebuia să vorbesc cu meşterul Caspar. Ştiam că dacă-l lăsam pe temnicer să se ridice, avea să ne întrerupă. Ceea ce aveam eu de zis era şi aşa destul de complicat şi fără să trebuiască să-i spun lui să tacă din gură.

Am tras adânc aer în piept, simţind că voi agrava lucrurile, dar am continuat:

— Lasă-mă să zic ce-am de zis şi apoi îmi poţi spune orice. Nu încerc să-mi justific acţiunile, dar nu cred că au fost greşite. Câteodată trebuie să faci o excepţie, indiferent de ceea ce spune regula. O să mă pedepseşti pentru purtarea mea. Ştiu asta şi accept. Nu te învinovăţesc. Îmi cer iertare că am făcut scandal şi ţi-am creat neplăceri. Dar dac-ar fi s-o iau de la capăt, să ştii că l-aş pocni din nou exact aşa cum am făcut-o.

Agr a dat din cap. Pe faţă nu-i tresărise nici măcar un muşchi.

— Pentru cei inferiori în grad cavalerilor, aşa ca mine, pedeapsa obişnuită este concedierea. Pentru cavaleri e exilul pe o perioadă de câteva luni sau chiar pentru câţiva ani.

— Foarte bine. Oricum voiam să merg spre nord. Câtă vreme să rămân acolo?

Agr s-a ridicat şi s-a dus lângă fereastră, unde a rămas privind afară atât de mult timp încât am început să cred că aştepta să părăsesc încăperea. Într-un târziu, când s-a aşezat înapoi pe scaun, mi-a zis:

— Au mai fost bătăi în sala mare, dar atunci chestiunile au fost simple. În cazul tău, sunt o mulţime de complicaţii.

În primul rând, Sir Able, câţiva dintre cavalerii noştri continuă să nu te recunoască drept unul de-ai lor. Trebuie să fii conştient de asta.

I-am spus că sunt.

— Nu le place că mănânci la masa lor. Dacă te pedepsesc ca pe un cavaler, o să le placi şi mai puţin. Nu mă privi aşa, te rog. Nu am de gând să te concediez ca pe un servitor.

— Eu cred că am dovedit ceea ce sunt.

— Şi eu. Şi la fel crede şi Alteţa Sa. Spun doar că, dacă te voi pedepsi ca pe un cavaler, resentimentele faţă de tine vor fi mult mai multe.

— Eu nu voi avea resentimente, domnule. De asta nu trebuie să te temi.

— Nu mă tem de resentimentele nimănui, mi-a zis Agr, dar e de datoria mea să menţin ordinea printre cavaleri. Asta printre multe alte lucruri. Asta este prima complicaţie. A doua ar fi că dăţile trecute, atunci când au izbucnit, luptele au fost în special între doi cavaleri. Îmi aduc aminte doar de una în care s-au luptat doi servitori. Aceea a fost singura excepţie. I-am concediat pe amândoi, dar ţi-am dat cuvântul că pe tine nu te voi concedia, Sir Able. Pe de altă parte, dacă te trimit în exil, cavalerii se vor supăra. Unii fiindcă ai fost tratat ca unul de-al lor, iar ceilalţi pentru că un cavaler a fost exilat din cauză că a lovit un servitor. În cel mai rău caz, vor protesta la Alteţa Sa.

— Eu n-o să protestez, i-am zis.

— Nu. Ştiu asta. Dar sunt unii cavaleri pe care Alteţa Sa îi apreciază foarte mult. Dacă ar lua şi ei parte la protest, atunci… a zis Agr ridicând din umeri.

— Îmi pare foarte rău pentru ce-am făcut. Te rog să mă crezi!

— Te cred. Ultima complicaţie, dar nici pe departe cea mai puţin importantă, este faptul că temnicerii sunt temuţi şi urâţi de toată lumea. Nu numai de toţi cavalerii, ci de toată lumea. Nu vreau să-ţi minimalizez modestia, dar sunt destul de sigur că eşti privit ca un erou de nouă zecimi

dintre cei care ştiu ce s-a-ntâmplat în dimineaţa asta.

— Eu sunt un erou, i-am spus, dar nu fiindcă am bătut un temnicer. Ăsta e un fleac.

Agr a zâmbit cu o umbră de amărăciune.

— Probabil că ai dreptate, Sir Able. De fapt, cred că ai dreptate. Dar acum că ţi-am spus care sunt dificultăţile mele, aş vrea să aud tot ce ai de spus în apărarea ta. Dacă ţi-ai pregătit vreun discurs, acum e momentul să-l ţii.

— Nu mi-am pregătit.

M-am gândit la ceea ce se-ntâmplase şi la faptul că, la bordul *Neguţătorului din Miazănoapte*, nimeni n-ar fi acordat vreo importanţă incidentului.

— Ştiu că s-ar putea să nu fii de acord cu mine, domnule, dar nu m-am bătut. L-am lovit întâi cu pumnul şi după aceea cu scaunul. Dar n-a fost o bătaie, fiindcă el n-a ripostat niciun moment.

— Continuă.

— L-am lovit fiindcă avea de gând să mă ameninţe şi cred că ar fi continuat s-o facă până aveam să-l lovesc. Porunca Alteţei Sale privind interzicerea bătăilor e o idee bună atâta vreme cât toată lumea se comportă civilizat. Credeţi că-i mai rău ca din când în când să aibă loc câte o bătaie decât să existe oameni ca el, cărora le place să-i rănească pe ceilalţi ştiind că ei nu pot reacţiona, să-i scuipe în faţă pe cei care nu vor decât să schimbe o vorbă cu ceilalţi oameni?

— Înţeleg punctul tău de vedere, a zis Agr. Altceva?

Am clătinat din cap că nu.

— Încă ceva, Sir Able. Înainte să încep, dă-mi voie să-ţi spun că îmi placi. Am să-ţi fiu prieten atât cât îmi îngăduie postul. Aş vrea ca şi tu să fii prietenul meu.

— Sunt, i-am zis, ştiu că ai făcut multe pentru mine. Îţi sunt dator.

— Ţi-am confiscat armele după lupta de pe terenul de antrenament, arcul şi tolba cu săgeţi şi sabia asta falsă pe care o porţi acum. A trebuit s-o fac, fiindcă altfel ţi-ar fi fost luate. Alteţa Sa mi-a spus că ţi le pot înapoia oricând le ceri. Poţi să le ceri.

Am aşteptat, fiindcă nu-mi dădeam seama unde vrea s-ajungă.

— Ieri mi-am amintit că nu mi le-ai cerut şi m-am dus să le caut cu intenţia să trimit un paj să ţi le aducă. Dispăruseră. Astăzi constat că porţi centura şi sabia. Să înţeleg că ţi-ai recăpătat şi arcul? Şi săgeţile? Fiindcă nu mai sunt la mine.

— Sunt în camera mea, i-am răspuns eu, încruntându-mă puţin la amintirea viselor pe care mi le provocase coarda arcului în noaptea precedentă.

— Poţi să-mi spui cum le-ai căpătat?

Am clătinat uşor din cap că nu, după care i-am spus:

— Probabil că vom ajunge să ne luptăm, fiindcă n-o să mă crezi.

— Pune-mă la încercare, Sir Able, tare mi-ar plăcea să ştiu cum ai pătruns în dulapurile mele.

— Îţi vine să crezi că am fost făcut cavaler de regina Disiri?

Agr nu mi-a răspuns. Cineva alerga pe coridorul de-afară şi l-am auzit amândoi odată. Era greoi şi alerga destul de rău, fiindcă paşii nu păreau să fie egali. L-am auzit oprindu-se în faţa uşii. Gâfâia.

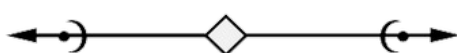
— Santinela îl va alunga, indiferent cine este, a zis Agr.

Dar nu a fost aşa. Înainte ca Agr să-şi termine vorbele, uşa mare de stejar s-a dat de perete, Caspar a năvălit în cameră şi a căzut la picioarele mele.

Capitolul 43
DRUMUL RĂZBOIULUI

Din lunga noastră călătorie către nord, noaptea pe care mi-o aduc aminte cel mai bine e cea în care ne-am despărţit. Svon avea grijă de cai, iar Pouk trebuia să se ocupe practic de toate celelalte lucruri. Gylf plecase la vânătoare, iar eu stăteam lângă foc, privind în flăcări şi gândindu-mă la Sir Ravd, la Muspel şi la nopţile pe care le petrecusem împreună la cabană, la grămezile de lemne pe care le adunam şi cărora le dădeam foc în vatra mică de piatră şi cum coceam apoi cârnaţi şi bezele.

Şi, ca să fiu sincer, mă întrebam cum naiba ajunsesem eu de acolo în locul în care mă aflam acum. Agr îmi spusese că, dacă mă grăbeam şi dacă aveam noroc, aş fi putut ajunge în munţi în şase săptămâni. Când mi-a zis asta, nu mi s-a părut posibil că avea să-mi ia atât de mult timp.

Ne-am întâlnit într-o cameră mare şi plăcută din apartamentele private ale ducelui. Eram acolo eu, Agr, Caspar şi ducele. Mi-ar fi plăcut să-l fi adus şi pe Hob; dar, într-un fel, chiar era şi el prezent acolo pentru că la el ne gândeam cu toţii. Org îl omorâse şi-l mâncase.

— Animalul ăsta al tău de companie, mi-a zis ducele Marder, căpcăunul pe care l-ai băgat în temniţa mea, e cea mai simplă dintre problemele noastre. Hai să ne ocupăm de el mai întâi. Poţi să-l alungi?

— A-l alunga de lângă mine înseamnă a-l condamna la moarte, Alteţa Voastră.

Discutasem chestiunea asta deja cu Agr, înainte să mergem la întrevederea cu Marder.

— Veţi spune că ar trebui să fie ucis. Aşa zice şi dregătorul Agr. Şi meşterul Caspar. În regulă, poate că aveţi cu toţii dreptate. Dar l-am acceptat în serviciul meu, nu pot să-l trimit la moarte.

Marder şi-a trecut degetele prin barbă, iar Agr încerca să se comporte ca şi cum situaţia n-avea nicio legătură cu el. Într-un târziu, Caspar a zis:

— Trebuie să-l scoatem de acolo, Alteţă. Să-l ademenim în curte, acolo unde cavalerii îl pot ataca.

Marder a ridicat din umeri; nu-l văzusem niciodată atât de obosit şi de bătrân.

— Sir Able nu-i va porunci să iasă din temniţă dacă ştie că asta îl condamnă la moarte. I-aş putea trimite pe cavaleri înăuntru, să-l omoare acolo.

Caspar a clătinat din cap. Nu era posibil.

— Dar nu bag mâna în foc că vor reuşi. Din câte mi-ai zis, s-ar putea să nu fie în stare nici măcar să-l găsească.

Agr a repetat ceva ce mai zisese şi înainte, doar că a folosit alte cuvinte.

— Dacă acest căpcăun e servitorul lui Sir Able, atunci el ar fi trebuit să-i dea instrucţiuni precise şi să-l facă să înţeleagă că protecţia lui va înceta în cazul în care încalcă ordinele.

— I-am poruncit lui Org să nu rănească pe nimeni, i-am zis, iar el mi-a promis că aşa va face. Cred că a auzit că l-am lovit pe Hob. S-a gândit probabil că Hob e duşmanul meu şi că e în regulă să-l atace.

Marder a încuviinţat mut un gând care a rămas nerostit.

— Dacă ar fi trăit, Hob mi-ar fi fost cu siguranţă duşman. Toată lumea din castel se teme de temniceri, cu excepţia mea şi a Alteţei Voastre. Nu ştiu de ce se întâmplă asta, dar nu cred că e vorba doar de feţele lor urâte şi de hainele lor negre. Dacă voi coborî în temniţă, meşterul Caspar şi oamenii lui vor face tot ce le stă în putinţă să se asigure că nu mai ies niciodată. Sunt convins de asta. Dar dacă vreţi ca eu să…

— Alteţă! a sărit Caspar. Jur… el… Sir Able nu…

Marder l-a redus la tăcere cu un gest al mâinii.

— O să mă duc oricum, i-am zis, dacă îmi porunciţi. Şi-am să-i spun foarte limpede lui Org că nu mai are voie să omoare pe nimeni, nici măcar pe meşterul Caspar.

Marder şi-a ascuns gura cu mâna, dar din felul în care i

s-a mişcat mustaţa mi-am dat seama că zâmbea.

— Eu am însă un plan mai bun şi sper să vă conving să-l aprobaţi. Ar rezolva toate problemele despre care discutăm. O să-l scoată pe Org din temniţă. Şi va fi şi o pedeapsă pentru mine, una care nu va putea fi respinsă de niciun cavaler din solda Alteţei Voastre.

— Vrei să spui că planul ăsta o să te omoare, a oftat Marder. Cu cât te văd şi te ascult mai mult, Sir Able, cu atât îmi doresc mai puţin să te pierd.

— Sper că nu se va întâmpla asta, Alteţă. Aveaţi de gând să mă trimiteţi să apăr ţinutul. Am vorbit despre lucrul ăsta când ne-am întâlnit pe coridor.

— Îmi aduc aminte, a spus ducele.

— Atunci vă amintiţi că mi-aţi spus că m-aţi putea trimite să mă lupt cu Fiii Furiei. De ce n-o faceţi? Porunciţi-mi acum! Nu ştiu exact pe unde pătrund ei în ducatul…

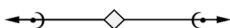
— O să-ţi desenez o hartă a Drumului Războiului, a zis Agr (ceea ce a şi făcut după aceea).

Am dat din cap în semn că am auzit ce-a zis.

— Dar n-au cum să fie prea multe drumuri prin munţi. Puneţi-mă de strajă în locul pe unde ar trebui să treacă ei. O să-l iau pe Org şi-o să rămânem acolo până când zăpada va bloca trecătoarea.

Am vorbit despre planul meu o vreme, iar Marder mi-a zis că atâta vreme cât nu mă întorc înainte să îngheţe apele golfului, o să mă creadă pe cuvânt că nu am plecat înainte ca trecătoarea să fie blocată. Agr l-a trimis pe Caspar să aducă un paj pe care l-a trimis apoi la armurierul din Forcetti cu mesajul să se grăbească şi să-mi termine de făurit armele. Pe urmă, Marder mi-a zis:

— Mai este o problemă a cărei soluţie s-ar putea să fie tot asta, Sir Able.

Problema era Svon. Îmi aduc aminte că l-am privit cu atenţie în seara aceea, când adormise lângă foc. Gylf pusese un iepure mort destul de aproape de capul lui. L-am luat, l-am jupuit şi am înfipt o pulpă într-un băţ lung,

aşa cum faci şi tu, şi am pus-o deasupra focului.

Carnea începuse să se rumenească când s-a trezit Svon.

— Ai de gând să mănânci toată carnea aia, Sir Able?

— Mai am aici, i-am zis, arătându-i restul iepurelui. Ia cât îţi trebuie.

— Eşti generos. Am cam mâncat pe sponci, nu-i aşa?

I-am amintit că de fiecare dată când ne opriserăm pe la hanuri sau prin sate, cumpărase pentru el mai multă mâncare decât ar fi trebuit. Era uşor – prea uşor, ca să fiu sincer – să te superi pe Svon. Poate că ne era la fel de uşor să fim supăraţi pe el cum îi era lui să fie supărat pe noi. Când m-am gândit la asta, am crezut că-l înţeleg destul de bine. Era încă scutier, deşi erau mulţi cavaleri mai tineri decât el.

Iar eu eram unul dintre ei.

A plecat să-şi facă şi el o ţepuşă. Când s-a întors, şi-a pus o pulpă deasupra focului.

— Aş putea s-o mănânc crudă, aşa cum face monstrul, Sir Able. Sunt însă om, aşa că o s-o pârpălesc niţel.

Am tăcut din gură fiindcă ştiam că voia să mă enerveze.

— *Căpcăunul* dumitale, ar fi trebuit să spun. Nu-mi place deloc.

Am mai examinat o dată carnea, după care am întors ţepuşa.

— Am tras un pui bun de somn până când m-a trezit mirosul iepurelui.

— Ai dormit vreun pic?

I-am spus că nu.

— Fiindcă ţi-e frică să dormi dacă nu eşti păzit de câinele şi de monstrul tău, nu-i aşa? Ţi-e frică să nu te înjunghii.

— Am mai fost înjunghiat, i-am zis.

— Nu de mine, mi-a răspuns el subţiindu-şi buzele.

— Nu.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Sir Able. Ştiu că n-o să-mi dai crezare, dar aş vrea s-o spun oricum. N-o să te înjunghii şi mai ales n-o să fac asta în timp ce dormi. Dar căpcăunul ăsta al tău o să te atace la un moment dat.

— M-ai apăra, dac-ar face-o?

— Ar trebui să zic că da, ca să ai ce să spui de bine despre mine când ne întoarcem?

— Ar trebui să iei lucrurile mai în serios, asta-i tot, i-am zis eu, şi să răspunzi cu onestitate, chiar dacă o faci doar în sinea ta.

Am încercat să scot carnea de pe ţepuşă fără să mă frig la degete; când am reuşit, am luat o înghiţitură bună. Era aşa de fierbinte, că m-am fript la limbă; era şi tare. Avea însă un gust minunat.

— Tu spui întotdeauna adevărul. Corect?

Aveam gura plină, aşa că am încuviinţat din cap.

— Ştiu că încerci să laşi impresia asta, a zis el, aţintindu-şi arătătorul spre mine. Dar este o minciună.

Am mestecat o vreme şi apoi am înghiţit.

— Da, bine. De vreme ce te-ai trezit, du-te şi îngrijeşte caii.

M-a ignorat.

— I-ai spus Alteţei Sale că ne-ai călăuzit pe Sir Ravd şi pe mine în pădurile de dincolo de Irringsmouth. Altă minciună.

Strigătul unui animal ne-a făcut să sărim amândoi în picioare. Svon a tras aer în piept şi mi-a rânjit.

— Căţeluşul tău a mai omorât pe cineva.

Am ocolit focul şi l-am pocnit zdravăn.

Probabil că în cădere l-a atins pe Pouk, fiindcă s-a ridicat şi a început să se holbeze la Svon, clipind des şi frecându-se la ochi.

Am ridicat ţepuşa pe care o scăpase Svon şi i-am dat-o lui Pouk.

— Ia de-aici. Carnea are funingine pe ea, dar n-o să-ţi facă rău.

Pe urmă, am mers în locul unde erau stivuite bagajele şi mi-am luat arcul şi tolba de săgeţi.

Svon s-a ridicat (poate că a crezut că plecasem) – îmi dădusem deja seama că uneori eram destul de greu de văzut, asta de când cu întâmplarea cu Baki –, şi-a pipăit falca şi partea laterală a gâtului, fiindcă acolo îl lovisem.

— Ai cerut-o cu lumânarea, i-a zis Pouk.

— Ar fi trebuit să-i tai capul ăla de ţărănoi, i-a zis Svon.

M-am îndepărtat puţin, fiindcă nu voiam să-l omor, dar ştiam că, dacă m-ar fi văzut, ar fi trebuit s-o fac.

Pouk privea carnea pe care i-o dădusem. A hotărât că mai trebuia friptă, aşa că a băgat-o din nou în foc.

— N-aş încerca. În locul tău, n-aş încerca, domnule.

— Sunt gentilom şi am obligaţia să mă răzbun pentru toate suferinţele pe care le îndur, a zis Svon ţeapăn.

— Ai cerut-o cu lumânarea, a repetat Pouk, aşa că nu e nicio suferinţă.

— N-ai de unde să ştii. Tu dormeai.

M-am întors să plec, iar în spatele meu l-am auzit pe Pouk spunând:

— Îl ştiu şi pe el şi te ştiu şi pe tine.

— O să-l omor!

— Dac-aş fi convins că vorbeşti serios, te-aş ucide eu mai întâi, a spus Pouk, iar eu i-am auzit cu greu cuvintele.

Capitolul 44
MICHAEL

Dacă aş şti, n-aş ezita să-ţi scriu unde am vrut să merg în momentul în care m-am îndepărtat de foc. Dar adevărul e însă că n-aveam nici cea mai vagă idee. Doream doar să mă îndepărtez de Svon, dar şi de Org. Asta era tot. Îmi doream să găsesc un loc în care să mă pot odihni şi să-mi pun ordine în gânduri înainte de a mă hotărî ce trebuia să fac în privinţa celor doi. Aş fi putut face un foc în locul unde m-am oprit, dar ar fi durat foarte mult, fiindcă era întuneric beznă. Eram obosit şi nici nu prea mi-era frig, deşi era noapte. Presupun că era pe la sfârşitul lunii iunie sau la început de iulie. Nu ştiu exact.

În orice caz, m-am înfăşurat în mantie, aşa cum faci şi tu, şi m-am aşezat pe jos. Nici măcar nu mi-am dat jos cizmele, aşa cum aveam să aflu mai târziu de la Uri şi de la Baki. M-au găsit dormind acolo, asemenea lui Gylf, care se întorsese la foc şi apoi îmi luase urma. Toţi trei au rămas în jurul meu ca să mă apere, deşi nu mi-e limpede în ce pericol mă aflam.

Când m-am trezit, soarele se ridicase binişor pe cer şi strălucea. Când am deschis ochii, Gylf m-a lins pe faţă; aşteptase multă vreme această şansă şi o făcea doar atunci când credea că aveam nevoie de înviorare. I-am zâmbit strâmb şi i-am spus că sunt în regulă, iar când am văzut că nu-mi răspunde, mi-am dat seama că mai era cineva cu noi.

Când a văzut că mă uit spre ea, Baki mi-a făcut semn din locul umbrit în care stătea; la fel şi Uri, care se adăpostise sub acelaşi copac.

— Ne-am temut să nu păţeşti ceva rău, stăpâne. Toţi trei ne-am temut pentru tine.

— Mulţumesc, i-am zis eu.

Apoi m-am ridicat şi am privit în jur în căutarea unui pârâu din care să beau şi să-mi arunc ceva apă pe faţă. Şi, poate, chiar să-mi dau jos hainele şi să fac o baie după ce

rămâneam singur. Nu era însă niciun pârâu, aşa că le-am întrebat unde erau Pouk şi Svon.

— Nu ştiu unde sunt acum, stăpâne, mi-a zis Uri, dar eu şi Baki îi vom căuta, dacă ne porunceşti.

— Poate ştie Gylf, a zis Baki, dar câinele a clătinat din cap că nu.

Uri a plutit către mine – o fată frumoasă şi zveltă, cu pielea roşiatică, dar transparentă la lumina soarelui (gândeşte-te la o fată dezbrăcată, cu pielea arămie, văzută într-un vitraliu).

— De ce te-ai afundat în pădurea asta singur, pe întuneric? A fost un gest prostesc, hotărât lucru.

— O prostie ar fi fost să rămân unde eram. Aveţi idee dacă e apă pe-aici?

— Nu, mi-a zis Uri. E la depărtare de vreo leghe, poate şi mai mult.

Gylf a aprobat-o.

— Aveai apă acolo unde aţi făcut tabăra, mi-a zis Baki. Se afla în burdufurile voastre.

— Dac-aş fi rămas acolo, ar fi trebuit să mă lupt cu Svon, le-am explicat. În plus, ştiam că Org a omorât ceva şi voiam să văd ce anume.

— A, asta putem să-ţi spunem noi, a intervenit Baki.

— A fost un catâr, mi-a zis Uri. O femeie a trecut pe drum călare pe un catâr, iar Org s-a repezit la ei. Nu cred că voia s-o omoare pe ea.

— Dar femeia aşa a crezut, a adăugat Baki.

— Catârul s-a ridicat pe picioarele din spate şi a aruncat-o din spinare. Apoi l-a prins Org. Asta ai auzit.

— L-a şi mâncat, să ştii. Mă rog, destul de mult din el.

— Dar femeia a scăpat? am întrebat eu.

— Da.

În clipa aceea, soarele a fost acoperit de un nor, iar Baki s-a apropiat de mine părând o fată obişnuită.

— Avea o sabie, dar a fugit cu tot cu ea. Nu pot s-o învinovăţesc. Cine ar vrea să se lupte cu Org pe întuneric?

— Eu aş vrea, i-am zis, sau, cel puţin, am făcut-o deja. Şi poate c-o să mai vreau la un moment dat. Bănuiesc că nu

ştiţi unde l-aş putea găsi pe Org.

Au clătinat amândouă din cap.

— Atunci, găsiţi-l. Sau găsiţi-i pe Svon şi pe Pouk. Când aţi dat de vreunul dintre ei, întoarceţi-vă să-mi spuneţi.

Au dispărut imediat.

— Ai zis că ştii unde putem găsi apă, am zis eu întorcându-mă către Gylf. E foarte departe?

— E un iaz drăguţ, mi-a zis el.

— Du-mă acolo, te rog.

A dat din cap şi a pornit-o, uitându-se peste umăr, aşa cum fac toţi câinii, ca să vadă dacă-l urmez. A trebuit s-o rup la fugă ca să ţin pasul cu el.

— Nu e nimeni primprejur, nu-i aşa? Poţi vorbi?

— Am făcut-o deja.

— Uri şi Baki ştiu unde e apa asta?

— Îhî.

— Dar n-au vrut să-mi spună. Şi asta nu pentru că-şi doreau să mor de sete. Suntem într-o pădure, nu într-un deşert, aşa că nu poate fi foarte greu să găseşti apă. De ce n-au vrut să ştiu de apa asta a ta?

— E un zeu acolo.

M-am oprit brusc. Primul lucru la care m-am gândit a fost Parka, apoi Thunor – el era unul dintre Overcinii despre care oamenii vorbeau foarte mult.

— Nimeni nu le spune zei Overcinilor, i-am spus lui Gylf. Oricum, nimeni de pe-aici. E cumva Parka? Ştii cine e Parka?

Nu mi-a răspuns, fiindcă deja se îndepărtase foarte mult. M-am luat după el, alergând cât puteam de repede, dar nu l-am prins decât când s-a oprit lângă iaz.

M-am uitat după un zeu, însă n-am văzut niciunul, aşa că am îngenuncheat şi mi-am spălat mâinile şi faţa (eram tare transpirat), după care am băut cu nesaţ.

Pe urmă, mi-am mai dat cu nişte apă pe faţă. Mi-am făcut mâinile căuş şi mi-am turnat apă şi în cap; în timp ce făceam asta, soarele a ieşit din nori. Lumina a transformat în diamante picăturile care curgeau din mâinile mele şi a pătruns adânc în iaz. Pe fundul lui, undeva foarte jos, le-

am putut vedea pe Uri şi pe Baki. Erau într-o încăpere care mi s-a părut a fi de dimensiunile unui aeroport. Era plină cu săbii şi suliţe, şi tot felul de topoare fixate pe pereţi şi pe rasteluri, astfel încât încăperea era luminată de sclipirile lamelor de oţel. Vorbeau cu cineva mare şi întunecat, care se unduia ca un şarpe. În timp ce o priveam, Uri s-a transformat din nou în Khimeră.

Curând, imaginea s-a stins. Soarele era la fel de strălucitor, dar parcă nu mai lumina direct în jos. Oricum, aşa mi s-a părut. Imediat ce n-am mai văzut ce se petrecea pe fundul iazului, a venit şi un nor – sau ceva ce semăna cu un nor –, iar Gylf mi-a zis:

— A venit zeul.

Uneori se entuziasma cam tare, iar acum părea foarte emoţionat, însă era tăcut şi politicos.

Am privit în sus şi-am văzut că soarele nu fusese acoperit de un nor, ci de o aripă. Era atât de albă, încât strălucea. Depăşea cu mult mărimea celei mai largi pânze de pe *Neguţătorul din Miazănoapte;* venea din spatele unui bărbat în armură care stătea pe marginea iazului. Nu-mi venea să cred că aripile – avea patru – chiar îi aparţineau. Şi-a dat şi el seama de asta doar uitându-se la mine, aşa că şi le-a strâns în jurul corpului. În momentul acela, nu i-am mai putut vedea armura – arăta ca şi cum ar fi purtat o rochie lungă făcută din pene.

— Şi eu am fost alungat, mi-a zis.

— Şi tu?

Eram atât de surprins, încât nu prea ştiam ce să zic.

— Eu am fost exilat din castelul ducelui Marder până când vor îngheţa apele golfului.

— De asta am venit la tine.

Părea că ştie tot ce mi se întâmplase. Rămăsesem cu gura căscată de uimire.

— Eu nu. Dar te cunosc mai bine decât te-a cunoscut vreodată mama ta, fiindcă îţi pot auzi gândurile.

Şi-a ridicat mâna dreaptă (mai târziu aveam să îl cunosc pe regele Arnthor, iar lui i-ar fi plăcut să-şi poată ridica mâna în felul acela, dar nu putea. Niciun om nu poate).

— Mama ta nu te-a cunoscut niciodată, mi-a zis bărbatul. Eu, care ştiu atât de puţine, am aflat asta abia acum. Vezi tu, mai fac şi greşeli. Nu sunt tocmai perfect.

Mă aşezasem în genunchi şi-mi plecasem capul.

— Îţi mulţumesc, mi-a zis, dar trebuie să te ridici. N-am venit ca să mă venerezi, ci ca să te ajut. Şi eu sunt cavaler sub porunca unui lord. Numele meu e Michael.

În momentul acela nu mi-a trecut prin cap decât că era un nume din lumea noastră. Mi s-a părut cu totul miraculos. Şi încă mi se pare. Avea un nume de pe Pământ şi venise în Mythgarthr ca să mă ajute.

— Punându-mi cunoştinţele la dispoziţia ta.

Eram atât de bucuros, încât n-am ştiut ce să spun. Mi-am adus aminte că-mi spusese să mă ridic şi asta am făcut, după care m-am holbat la el în timp ce şi el mă privea pe mine. Ochii săi nu aveau alb deloc şi nici punctul negru în mijloc. Era ca şi cum aş fi privit prin ochii lui direct la Cerr.

— Te gândeşti la Cerr, la a treia lume. Crezi că am fost trimis din castelul pe care-l vezi acolo.

Nu mi-a fost prea uşor să dau din cap, dar am făcut-o.

— Aşa… aşa sper.

— Nu sunt de acolo, sunt din a doua lume, numită Kleos, sau lumea celor drepţi.

— Nici nu ştiam că aşa se numeşte, Înălţimea Ta.

Era să mă înec în momentul în care mi-am dat seama că îi vorbeam exact aşa cum îi vorbisem şi lui Thunrolf.

— Mi-ar… mi-ar plăcea să ajung la castelul ăla, dacă ar fi posibil. E un lucru greşit?

— E o ambiţie neobişnuit de mare.

— Ai putea…

Mi-am adus aminte de Ravd şi mi-am dat seama că asta era şansa mea.

— Îmi poţi spune cum să ajung acolo?

Michael m-a studiat din nou; mi s-a părut că a trecut o veşnicie. Într-un târziu, mi-a zis:

— Cunoşti bazele luptei cu lancea.

Am dat din cap că da, prea speriat ca să vorbesc.

— Ai fost învăţat de un om foarte priceput în luptă.

Michael a pocnit din degete, iar Gylf a venit şi s-a aşezat la picioarele lui cu un aer foarte mândru.

— Da, i-am zis. De maestrul Thope. A fost rănit prea grav ca să mă mai poată antrena, dar mi-a spus o mulţime de lucruri, iar unul dintre ajutoarele lui s-a antrenat cu mine.

Asta l-a făcut pe Michael să zâmbească. A fost un zâmbet atât de firav, încât abia dacă l-am văzut, dar mi s-a părut că a făcut ca soarele să strălucească mai tare.

— Nu te deranjează că patrupedul tău mă preferă pe mine?

— Nu, i-am zis. Şi eu te prefer pe tine în locul meu.

— Înţeleg. Maestrul Thope e priceput cu lancea, dar nu va ajunge niciodată în castelul despre care vorbim. Şi ce e dincolo de pricepere?

Am început să zic ceva tâmpit, dar m-am oprit. Nici măcar nu-mi aduc aminte ce-am vrut să zic.

— Când vei afla răspunsul la această întrebare, vei ajunge la castel. Nu înainte. Mai ai întrebări? Pune-le acum. Curând va trebui să plec.

— Cum o pot găsi pe regina Disiri?

N-a mai zâmbit.

— Mai bine roagă-te să nu te găsească ea pe tine.

I-am simţit vorbele ca pe o lovitură în stomac.

— Foarte bine. Nici eu nu sunt perfect, aşa cum am aflat pe pielea mea. Învaţă s-o chemi, pe ea sau pe oricare din neamul ei, şi va trebui să vină la tine.

— Uri şi Baki vin câteodată când le chem, i-am zis. La asta te referi?

— Nu, mi-a spus Michael în timp ce-l mângâia pe cap pe Gylf. Trebuie s-o chemi aşa cum cei pe care-i numeşti Overcini te-ar chema pe tine.

— Şi mă poţi învăţa?

— Nu pot, a zis Michael. Nimeni nu poate. Trebuie să înveţi singur. Aşa e şi cu toate celelalte.

Şi-a închis ochii şi dintre copaci a apărut un om cu un singur ochi care purta o lance. A îngenuncheat şi şi-a lăsat

arma la picioarele lui Michael. Gylf a mârâit la omul cu un singur ochi.

Apoi bărbatul a dispărut cu tot cu lance.

— Vezi? Cum aş putea ca eu, sau oricine altcineva, să te înveţe aşa ceva?

Am privit în jur la iazul cu apă strălucitoare şi la poiana din jurul lui. Îl căutam pe omul cu un singur ochi – bine, pe Valfather, fiindcă el era – şi am ştiut încă de atunci că n-am să-i pot uita niciodată. Am avut destulă dreptate. Mai târziu, în momentele în care am uitat absolut tot, chiar şi de Disiri pentru o vreme, de ei am continuat să-mi aduc aminte.

— Dacă nu mai ai întrebări, Sir Able, o să plec.

— Mai am, Sir Michael.

Mi-a fost tare greu să spun asta.

— Pot să le pun? Mai am trei, dacă…

— Dacă n-or fi prea multe. Întreabă!

— Odată, m-am aflat pe… pe o anumită insulă, în locul în care a fost odată Castelul Albastru.

A aprobat din cap.

— Şi acolo am văzut un cavaler, doar pentru o secundă. Un cavaler pe al cărui scut se vedea un dragon negru. Pe el l-am chemat aşa cum l-ai chemat tu pe Valfather?

— El te-a chemat pe tine, a zis Michael.

Şi-a deschis puţin aripile şi am văzut strălucirea armurii.

— Poţi zbura îmbrăcat în zale?

În ochii lui de culoarea cerului am văzut ceva foarte asemănător cu un hohot de râs.

— Nu asta era a doua ta întrebare.

— Nu. Voiam să întreb cine era cavalerul pe care l-am văzut.

— Da, pot. Dar oricum, am venit să mă cobor, nu să zbor. Cât despre cavalerul pe care l-ai văzut, îţi spun că în afară de tine pe insula aia nu se mai afla nimeni.

— Nu înţeleg nimic.

— Cea de-a treia întrebare este cea mai înţeleaptă. Aşa se potrivesc lucrurile de obicei. Zi!

— Doream să ştiu ce întrebare ar trebui să-ţi pun.

A zâmbit din nou.

— Ar fi trebuit să mă întrebi de unde proveneau cleştii cu care a fost prinsă Eterne. Ai, te rog, în vedere că nu ţi-am spus că-ţi voi şi răspunde. Rămâi cu bine. Merg în Aelfrice să-l caut pe cavalerul acela faimos, Sir Able de Inimă Înflăcărată.

Spunând aceste cuvinte, Michael a păşit până în mijlocul apei, după care s-a scufundat şi a dispărut.

Capitolul 45

CĂSUŢA DIN PĂDURE

Mi-am petrecut restul zilei făcând ceva ce nu mai făcusem niciodată, ceva ce aş fi jurat pe un teanc de biblii că nu voi face niciodată. Văzusem la Sheerwall o masă de piatră unde se făceau sacrificii înaintea unui război sau a unei bătălii, iar eu am construit una asemănătoare lângă iazul acela. Am cărat toată ziua pietre, în timp ce Gylf vâna, şi le-am potrivit ca într-un fel de puzzle. Am terminat cu puţin înainte de lăsarea întunericului.

A doua zi dimineaţă, am strâns o mulţime de lemne uscate, suficiente pentru un foc cu adevărat mare, ceea ce s-a dovedit a fi mult mai uşor decât îmi fusese să adun pietrele. Multe dintre ramurile pe care le găsisem puteau fi rupte pe genunchi, iar pe cele cu care nu m-am descurcat aşa le-am fixat pe pământ ca să nu se mişte când le spărgeam cu Sfărâmătorul de Săbii. Pe urmă, am mers şi eu la vânătoare cu Gylf. Îmi adusese o potârniche şi o marmotă cu o zi înainte, dar acum aveam nevoie de ceva mai mare pentru sacrificiu. Chiar înainte ca soarele să ajungă deasupra copacilor am prins un elan frumos. Nu avea coarne în perioada aceea a anului; dar era un mascul mare. Dac-ar fi avut coarne, ar fi fost cu siguranţă foarte mari. L-am văzut pe o culme la vreo două sute de metri. Coarda arcului meu aproape că mă-nnebunise cu o noapte înainte, când mă făcuse să visez visele altor oameni. Îmi trecuse prin cap că ar fi mai bine să renunţ la ea. Când am văzut elanul, m-am bucurat că n-am făcut-o. Săgeata a zburat ca un fulger şi a lovit animalul undeva în umăr, afundându-se în carnea lui până la jumătate. Elanul a fugit ca vântul, dar Gylf a reuşit să-l mâne înapoi spre masa noastră şi l-a obosit până când s-a prăbuşit.

Sunt destul de mare, mulţumită lui Disiri, şi multă lume mi-a spus că sunt puternic; n-am reuşit însă să car elanul. A trebuit să-l târăsc, iar Gylf m-a ajutat şi el, trăgând cu

dinţii. În cele din urmă, am renunţat. I-am spus lui Gylf că nu putem s-o facem şi că ar trebui să luăm o parte din carne ca să o mâncăm şi să lăsăm acolo restul. În momentul acela, a devenit mare şi negru şi a luat elanul ca pe un iepure şi l-a cărat el în locul meu. Ciudat e că îmi puteam da seama, chiar şi când devenea mare, că se temea să nu mă supere. Nu eram supărat. Speriat, desigur. Dar nu supărat.

Am pus elanul pe lemnul de pe masă şi l-am acoperit şi cu alte lemne. Pe urmă, ne-am rugat amândoi zeilor din Kleos, iar eu am dat foc lemnelor. Eram singur cu Gylf, dar nu m-am simţit niciodată atât de împlinit cum m-am simţit în seara aceea.

Când m-am dus la culcare, târziu, mi s-a întâmplat acelaşi lucru ca în noaptea de dinainte. Am fost cineva, apoi altcineva, apoi altcineva din nou. Câteodată, eram cu tine şi cu Geri, doar că eram mai bătrâni cu toţii. Ca să fiu sincer, m-am bucurat când m-a trezit Uri. Ştiam că ar fi trebuit să fiu furios pe ea, dar n-am putut.

— Vorbeai în somn, stăpâne, mi-a zis ea. M-am gândit că e mai bine să te trezesc.

I-am spus că da. Visam că sunt o fetiţă care trebuia operată, însă ştiam că anestezia nu va avea efect şi că voi simţi absolut totul.

— În regulă. Ce s-a-ntâmplat?

— Am făcut cum ne-ai poruncit, stăpâne, a zis Baki cu o plecăciune.

— Eu l-am găsit pe servitorul Svon, a intervenit Uri, iar Baki pe servitorul Pouk.

Le-am spus că e grozav şi că aveam să merg la ei dimineaţă.

— La servitorul Svon, stăpâne? Sau la servitorul Pouk?

— S-au despărţit?

— Chiar aşa, a subliniat Baki. Servitorul Pouk e la două zile de mers călare pe drumul către nord. L-am urmărit până când a intrat aici, în pădure, stăpâne.

Ştiam că trebuia să părăsesc iazul, ştiusem asta încă de la început, dar nu-mi plăcea asta.

— Şi Org unde e? am întrebat.
— Servitorul tău Org este cu Svon, stăpâne, mi-a zis Uri.
— Înţeleg. Jupânul Agr mi-a dat un cal de luptă, un armăsar murg numit Magneis. Unde e?
— Îl ştiu bine, stăpâne, mi-a zis Baki. Este cu servitorul tău Pouk, stăpâne. Toţi caii sunt cu el.
— Atunci ar trebui să merg mai întâi la Pouk. În ce parte e drumul? O să-l prind din urmă, dac-o pornesc spre nord?
— N-aş putea spune, stăpâne. Călătoreşte cât poate de repede, aşa cred. Dar se va opri fără îndoială atunci când ajunge la munţi.
— Se va opri mult mai curând, dacă-i spui tu să o facă. Găseşte-l din nou şi spune-i că i-am poruncit să se întoarcă spre sud.
Amândouă au clătinat din cap dezaprobator.
— N-o să ne creadă niciodată, mi-a zis Uri. Nu ne-a văzut niciodată şi nu va avea încredere în noi.
— Va face vrăji împotriva noastră care s-ar putea să ne omoare, stăpâne, a intervenit Baki. Vrei să ne trimiţi la moarte?
Am izbucnit în râs.
— Vrei să-mi spui că tocmai Pouk – dintre toţi oamenii de pe pământul ăsta – ştie vrăji care vă pot face rău vouă, Aelfilor?
Uri s-a uitat împrejur ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu ne asculta nimeni, apoi mi-a şoptit pe un ton îngrijorat:
— E ignorant, stăpâne, şi oamenii de felul ăsta sunt periculoşi. Ei cred în vrăjile lor.
— El crede în zeii vechi, stăpâne, a adăugat Baki, la fel ca tine. Cei din neamul lui nu au uitat lucrurile astea.
— Voi trebuie să ne daţi ascultare nouă.
Asta era o idee nouă pentru mine.
— Da, stăpâne, aşa trebuie. Aşa cum voi vă supuneţi Overcinilor, stăpâne.
Remarca asta era destul de dureroasă. Noi le dădeam ascultare Overcinilor mai ales când ne era teamă că nu aveam altă scăpare. Stătusem destul de multă vreme pe

acolo ca să-nţeleg lucrul ăsta. Pe scurt, le-am spus să se ducă spre sud şi să rămână în Mythgarthr cu Svon şi Org, în timp ce eu şi Gylf aveam să mergem după Pouk şi după cai. Pe urmă, m-am culcat şi am dormit ca un prunc.

În timp ce alergam prin pădure, a doua zi dimineaţă, Gylf a vrut să ştie cum se întâmplase că Pouk rămăsese cu toţi caii.

— S-a luptat cu Svon, i-am spus, iar Pouk a câştigat. L-a lăsat pe Svon să-şi păstreze armele şi banii, dar a luat caii, inclusiv pe-ai lui Svon, şi tot echipamentul.

— Fără sabie.

— Ai dreptate. Pouk n-are sabie. Dar e o femeie cu el, aşa mi-au spus Uri şi Baki, iar ea are o sabie. A pus vârful sabiei la gâtul lui Svon după ce Pouk l-a doborât. Aşa mi-au spus.

M-am gândit o vreme la asta, apoi am continuat.

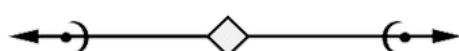
— Cred că trebuie să fie femeia de pe catârul pe care l-a mâncat Org.

— Şi de ce e acolo? a mârâit Gylf.

— Uri şi Baki nu ştiau. Sau or fi ştiut, dar nu mi-au spus.

Gylf nu m-a întrebat despre lucrurile pe care le văzusem când privisem în iaz. Nu cred că le observase, iar eu am preferat să nu-i spun nimic. Le-am întrebat însă pe Uri şi pe Baki, iar ele recunoscuseră că silueta întunecată pe care o văzusem era Setr, căruia îi spuseseră însă Garsecg, ca să pară mai puţin ameninţător. Era un zeu nou, mi-au zis, şi ele trebuiau să i se supună.

Era trecut puţin de amiază când am ajuns la Drumul războiului. Am mers o vreme în lungul lui fără să ne întâlnim cu nimeni. În noaptea aceea am făcut tabăra lângă drum.

Cu puţin înainte să răsară soarele, a început să plouă, iar stropii m-au trezit repede. Îmi era frig – prima dată după mult timp eram înfrigurat –, eram ud şi tremuram. Îmi era şi foame, n-aveam nimic de mâncare, iar Gylf

dispăruse. Am mai pus lemne pe foc şi am blestemat fumul, apoi am încercat să mă încălzesc şi să mă usuc.

La un moment dat, s-a luminat de ziuă. Am stins focul şi am pornit pe drum prin ploaie, ştiind că Gylf avea să mă ajungă din urmă.

Ceea ce a şi făcut după două sau trei ore. Vremea devenea însă din ce în ce mai rea. Ploua mereu, uneori doar picura, alteori turna cu găleata. Ploaia a şters mirosurile animalelor, aşa că Gylf n-a putut să prindă nimic. După câteva asemenea zile, a încetat să-mi mai fie foame şi am început să mă simt slăbit. Mi-am dat seama că trebuia să ne oprim şi să vânăm sau, în orice caz, să facem rost de ceva de mâncare, fiindcă altfel am fi murit.

A doua zi, am avut noroc şi am prins un zimbru tânăr, primul pe care-l văzusem vreodată. Gylf l-a imobilizat, iar eu m-am năpustit şi l-am înjunghiat în gât cu pumnalul. Animalele astea arată puţin ca un taur şi puţin ca un bizon. Dar nici că se putea să moară într-un loc mai prost: un desiş aflat în fundul unei viroage abrupte. L-aş fi putut ruga pe Gylf să care zimbrul, aşa cum procedase cu elanul, dar n-am făcut-o. Am tăiat o halcă de carne şi am dus-o într-un loc unde puteam face focul dacă eram cu adevărat norocoşi. Halca de carne cântărea vreo cincizeci sau şaizeci de kilograme, dar până am reuşit să găsim un loc potrivit unde să o arunc din spinare, mi se părea că aveam pe umeri două tone. Am făcut focul şi am mâncat cât de mult am putut, ascultând lupii care se băteau pe restul animalului.

A doua zi dimineaţă, m-a trezit o furtună, un uragan cu ploaie torenţială şi tunete ce bubuiau printre dealuri. Am încercat să glumesc şi i-am spus lui Gylf că mi-e teamă că Mythgarthr o să se dezmembreze.

— E ca acasă, a zis el.

Focul ni se stinsese, dar ochii lui sclipeau purpuriu de fiecare dată când fulgera.

— Ce vrei să spui prin *ca acasă?* N-am locuit niciodată într-un loc în care vremea să fie atât de rea.

— Mama. Fraţii mei. Şi surorile.

Am vrut să ştiu unde era locul ăla, însă el a încetat să mai vorbească. Bun, ştiu că se referea la Cerr; dar aş fi vrut să-mi vorbească despre el. A fost întotdeauna zgârcit la vorbă când trebuia să povestească despre Cerr.

Am stat adăpostiţi toată ziua aşteptând ca ploaia să se oprească. I-am auzit când s-a făcut întuneric. Cred că a fost singura dată când i-am auzit, înainte să ajung eu însumi în Cerr. Am auzit lătratul a o mie de câini precum Gylf şi bubuitul tobelor hăitaşilor cu care vâna Valfather în Cerr. Gylf a vrut să-i urmeze, dar nu l-am lăsat.

Ziua următoare, vremea s-a mai îmbunat puţin, totuşi n-am mai putut găsi Drumul Războiului. Ştiam că o cotisem spre vest când plecasem la vânătoare, aşa că am încercat să mergem spre est sau spre nord-est; însă nu puteam să văd soarele, aşa că mergeam pe bâjbâite. În plus, pădurea ne scotea în cale sute de obstacole care ne făceau să mergem spre sud. Sau spre nord, sau chiar spre vest – desişuri, mărăcini încâlciţi, pâraie furioase cu albii adânci şi chiar canioane.

La un moment dat, am găsit o cărare destul de bună şi am decis s-o urmăm, atâta vreme cât direcţia în care ne ducea nu părea cu totul greşită. Cărarea s-a terminat la uşa unei căsuţe de piatră care părea să fie părăsită de ani buni. Jumătate din acoperiş se prăbuşise. Obloanele căzuseră sau fuseseră spulberate de vânt şi putrezeau printre buruieni şi ierburi. Uşa era deschisă şi atârna de o singură balama.

— Aici nu locuieşte nimeni, i-am spus lui Gylf. Hai să ne oprim, să facem un foc şi să vânăm ceva. Poate că în seara asta reuşim să ne uscăm.

— Cărare, a zis el.

— Ai dreptate, cineva a făcut cărarea, dar e clar că nu locuieşte aici. N-ar putea. Probabil că vine din când în când să arunce o privire.

N-aveam nici cea mai vagă idee la ce ar fi putut arunca o privire, dar Gylf nu m-a întrebat.

— Ciocăneşte! mi-a zis el când am ajuns în pragul uşii.

Mi s-a părut o prostie, dar i-am dat ascultare. Am bătut uşor în uşă cu mânerul pumnalului. Dinăuntru nu s-a auzit nici vreo urare de bun venit, nici vreo ameninţare. Am ciocănit mai tare, ca să arăt că eram hotărât şi am strigat:

— Alo! Alo!

Gylf a adulmecat puţin, apoi a spus:

— Motan.

— Poftim? am zis eu privind surprins în jur.

— Pute. Motan înăuntru.

Am intrat în cabană şi i-am zis:

— Şi eu sunt înăuntru.

Gylf m-a urmat şi chiar atunci un motan mare şi negru care se afla în colţul cel mai îndepărtat al încăperii a mieunat suficient de tare cât să ne sperie, după care s-a căţărat pe perete şi a dispărut în pod.

Vatra era plină de cenuşă, dar am găsit şi câţiva buşteni uscaţi lângă ea, ceva frunze uscate şi surcele. Am ridicat un buştean şi l-am potrivit, după care l-am lovit cu Sfărâmătorul de Săbii şi l-am crăpat.

— Bună lovitură, a mârâit Gylf.

Chiar când a spus asta, mi s-a părut că aud pe cineva spunând „mâncare”. Am privit în jur, dar n-am văzut pe nimeni.

Am aranjat lemnele în vatră şi am potrivit totul ca să pot aprinde focul cu amnarul şi cremenea. Mai aveam puţină carne de zimbru. Am scos-o şi am aşezat-o pe sobă.

— Ia cât vrei, i-am spus lui Gylf, dar ai grijă să-mi laşi şi mie câteva bucăţi.

Pe urmă, am ieşit din nou în ploaie ca să caut un băţ.

Capitolul 46
MANI

Nu cred că a durat prea mult să găsesc un băţ, dar plimbarea prin ploaie, frigul şi gândul că în căsuţă ardea un foc vesel au făcut să mi se pară că rătăceam de o veşnicie. Am găsit un băţ potrivit ca să-mi fac o ţepuşă şi am fugit înapoi înăuntru, însă mi s-a părut că aud vorbă, care a încetat imediat ce am intrat pe uşă.

Lipseau două bucăţi de carne din cele pe care le aşezasem pe sobă. Am luat una dintre cele rămase, am înfipt-o în băţ şi am pus-o deasupra focului încercând în acelaşi timp să mă usuc şi eu. Gylf a venit şi s-a aşezat lângă mine, iar eu l-am întrebat:

— Cu cine vorbeai?

A clătinat din cap şi a plecat să se cuibărească în cel mai uscat colţ al încăperii.

— Ştii, i-am zis, uneori îmi doresc să fii un câine obişnuit, unul care nu vorbeşte. Dacă ai fi aşa, n-aş mai fi niciodată supărat că nu vorbeşti. Cum sunt acum. Ştii bine că mai e cineva cu noi aici, iar eu sunt convins de asta. Dar te încăpăţânezi să nu-mi spui.

N-a zis nimic; aş fi fost surprins dacă ar fi făcut-o.

Când carnea mea era aproape friptă, i-am zis:

— Ştiu că mai e cineva aici. Sunt cavaler şi cuvântul meu nu e vorbă în vânt. Oricine ai fi, nu vreau să te rănesc. Dacă vrei bucata asta de carne pe care am fript-o, arată-te şi salută-mă, iar eu ţi-o voi da.

Nimic.

Am privit în jur cu băgare de seamă fiindcă acum camera era luminată de foc şi puteam vedea mult mai bine decât atunci când intrasem. Nu mai era nimeni cu noi; nu exista nici mobilă sau alte lucruri după care s-ar fi putut ascunde cineva.

Am rupt cu dinţii o bucată de carne, am mestecat-o, m-am mai uitat o dată şi am început să mă gândesc. Pe

cărarea de afară nu era nimeni. Mi-am scos capul pe una dintre ferestrele mici şi am privit în jurul casei, dar n-am văzut pe nimeni. O uşă întunecată ducea însă spre o încăpere mai mică, în spate. Acolo se afla doar un pat dărăpănat, iar pe el era doar un maldăr de cârpe murdare.

— Dacă n-ar fi nimeni aici, am zis eu cu voce tare, câinele meu ar vorbi cu mine. Dar de vreme ce vrei să te ascunzi, n-am de gând să te mai caut. Aş vrea să mănânc şi să-mi usuc hainele. E în regulă? O să plecăm imediat ce se opreşte ploaia. Fără supărare.

N-am auzit pe nimeni, însă Gylf a venit în pragul uşii şi a dat din coadă semn că ar fi vrut să plecăm chiar atunci.

— Doar nu eşti legat? am întrebat eu. Dacă vrei să pleci, eu unul n-am de gând să te opresc.

A mers înapoi în colţul lui.

— E cineva care ar putea să ne facă rău? l-am întrebat pe Gylf.

El şi-a închis ochii.

— Cum vrei, i-am zis, după care am pus ultima bucată de carne în ţepuşă. Nu vrei să vorbeşti cu mine? În regulă! Nici eu n-o să mai vorbesc cu tine.

Când carnea era aproape făcută, cineva a şoptit:

— *Te rog…*

Am privit în jur.

— Dacă vrei ceva de-aici, vino şi ia (Şi tu spuneai aşa când împărţeai mâncarea, ţi-aduci aminte?)

— *Te rog…*

De data asta mi-am dat seama de unde venea vocea. Se părea că până la urmă era cineva în camera din spate. Am mers cu carnea acolo.

— Eşti prea bolnav ca să mergi?

Nu mi-a răspuns nimeni, dar grămada de cârpe de pe pat s-a mişcat. Şi cum stăteam aşa cu ţepuşa întinsă, deodată m-a cuprins cea mai mare spaimă pe care-am simţit-o vreodată în viaţa mea.

— Eu… mulţumesc. Eşti… bun cu o femeie bătrână.

Acum urmează să-ţi scriu ceva ce ştiu că nu vei crede niciodată. Vorbea ploaia de afară. Ritmul în care cădeau

picăturile se transforma în cuvinte.

— Binecuvântarea ei… oriunde…

M-am ghemuit lângă pat şi m-am străduit să nu las spaima să pună stăpânire pe mine, convins că era cineva în cameră – trebuia să fie! – care avea nevoie de ajutor.

— Eu… binecuvântare. Blestem.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş da o bucăţică? am zis eu.

— Nu mori niciodată.

Mi s-a părut a fi un răspuns afirmativ, aşa că am rupt o bucăţică de carne.

Între cârpe s-a deschis o gură – de fapt, o gaură – unde am pus bucăţica de carne. Atunci şi-a scos la iveală capul, printre cârpe. Doar capul. S-a rostogolit însă în locul în care stinghiile patului erau rupte şi s-a prăbuşit pe podea, iar bucăţica de carne pe care i-o dădusem i-a căzut din gură.

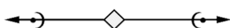
N-am să uit asta niciodată. Aş vrea să pot. Am încercat, dar n-am reuşit. Amintirea asta e mereu în mintea mea.

Mi-a fost foarte greu să ridic ţeasta. Cu toate astea, am făcut-o. Pielea era ca o piele veche; nu părea murdară. Am dus capul în cealaltă cameră ca să i-l arăt lui Gylf, iar la lumina focului am putut să-l văd mai bine. Mai avea câteva fire de păr alb, dar ochii dispăruseră.

— Uite cine mi-a vorbit şi mie, i-am zis. Nu cred că va mai vorbi însă. Când i-am pus puţină carne în gură, am realizat că e mort. Sau, oricum, aşa se pare. Aşa că s-a dus, acum poţi vorbi.

Am fost convins că o va face. De-aia am şi zis ce-am zis. În loc de asta, Gylf s-a ridicat şi a ieşit în ploaie.

Mi-am dorit să arunc capul în foc. Avusesem gândul ăsta tot timpul, dar n-am făcut-o. L-am pus pe sobă şi am mers în prag ca să-mi spăl mâinile cu apă de ploaie, apoi am ieşit în ploaie şi am pornit pe urmele lui Gylf.

Ploaia s-a oprit cu puţin înaintea asfinţitului. Mi-am scos hainele şi le-am întins la uscat. Fuseseră destul de murdare, dar ploaia le spălase bine, la fel ca şi pe mine.

— O să-mi ruginească armura, i-am spus lui Gylf, dar n-

am ce face. O s-o frec cu nisip, dac-o să găsim, şi rugina va dispărea. Iar uleiul o va împiedica să mai ruginească. Sau grăsime, dacă nu găsim ulei. Tremuram.

— Foc?

Era pentru prima dată când Gylf îmi vorbea după întâmplarea din căsuţă.

— Dacă găsesc ceva suficient de uscat ca să ardă…

— Eu vânez, mi-a zis Gylf.

I-am spus să treacă la treabă, dar să vadă dacă nu cumva găseşte şi drumul.

Era pe picior de plecare când mi-a venit o idee şi am zis:

— Stai! Nu vorbeai cu persoana aia moartă, nu-i aşa? Pentru că dac-ai fi vorbit cu ea, mi-ai fi spus când am adus capul. Deci cine era?

Nu s-a uitat la mine.

— Eu am crezut că ai vorbit cu mortul. Dar vocea venea dinăuntru. Când a vorbit mortul, vocea venea de-afară, vorbeau cumva picăturile de ploaie. În plus, vocile erau diferite. Şi dacă nu vorbeai cu persoana aia moartă, atunci cu cine?

Gylf a plecat înainte ca eu să termin. Am înjurat puţin, numindu-l câine prost şi încrezut; iar când am terminat într-un târziu, cineva mi-a spus pe un ton destul de speriat şi plângăcios:

— Eu eram.

Am înşfăcat Sfărâmătorul de Săbii, dar n-am văzut pe nimeni împrejurul meu.

— Ai nişte muşchi extraordinari, mi-a zis vocea. Te antrenezi mult?

Am dat din cap privind în continuare în jur, fără să văd însă pe nimeni.

— La fel şi eu. Acum îţi pot arăta însă un copac al cărui lemn arde chiar şi când e ud. Vrei să-l vezi?

Am încercat să-mi dau seama dacă era femeie sau bărbat, dar vocea ar fi putut aparţine oricui, iar câteodată suna ca şi cum n-ar fi aparţinut unei persoane reale.

— Da. Un asemenea lemn ar fi foarte folositor. Arată-mi te rog unde e.

— E la o aruncătură de băţ.

Vocea moale devenise neliniştită, ca aceea a unui copil obosit.

— Crezi că ne-am putea usca la foc?

— Desigur, am zis eu. O să-mi pun cizmele, dar o să las aici hainele şi armura. E în regulă?

N-a zis nimic, aşa că am insistat.

— Uite ce e, nu trebuie să faci asta dacă nu vrei. Dar n-ai putea să-mi spui şi mie ce vorbeai cu Gylf în căsuţa din pădure?

— El nu mă place.

Tocmai îmi trăgeam cizmele. Chestia asta nu mi-a făcut niciodată plăcere, dar acum picioarele îmi erau ude, la fel şi cizmele, şi era de-a dreptul chinuitor. După ce mi-am pus cizma stângă, i-am zis:

— Îmi pare rău s-aud asta.

— Tu ce părere ai? Despre mine, vreau să zic, m-a întrebat cu o voce slabă şi scâncită care îmi aducea uneori aminte de ţipătul pescăruşilor.

Nu îmi plăcea prea mult, dar aveam senzaţia că aş fi putut să mă obişnuiesc repede cu vocea aceea. În plus, avea să-mi arate lemnul minune, aşa că i-am zis:

— Pari prietenos. Dacă ai dreptate şi soiul ăsta de lemn despre care mi-ai spus chiar o să ia foc, o să fiu prietenul tău câtă vreme doreşti.

— Vorbeşti serios? a rostit vocea care venise puţin mai aproape.

— Absolut, am zis eu şi am încercat din răsputeri să-mi trag şi a doua cizmă.

— Ai fost bun cu vrăjitoarea, dar eu nu-s mort.

— N-am ştiut că e o vrăjitoare moartă decât după aia, i-am zis. Şi nici nu ştiam că e *vrăjitoare.* Eu şi Gylf am crezut că e încă în viaţă, judecând după cărare.

— O, uneori se ridica şi se ducea pe-afară.

Asta m-a înfiorat, iar acest lucru a fost foarte evident. A râs. N-a fost un râs plăcut, de fapt n-a semănat cu niciunul din râsetele pe care le auzisem până atunci.

Când m-am ridicat în picioare, mi-a spus:

— Se numeşte pin răşinos. Ai vorbit serios? Despre faptul că am putea fi prieteni. Va trebui să faci totuşi nişte surcele, la început. Nu ţi-am promis c-o să fii scutit de asta.

— Nicio problemă.

— Cât despre prietenie, a mai întrebat el o dată, ai vorbit serios?

— Da, i-am zis. Tu şi eu suntem amici pe viaţă.

— Ei bine, oricum am nevoie de un alt stăpân şi ar fi bine să fie un cavaler. Ai arcul ăla mare. Nu cumva i s-a udat coarda?

— Coarda e aici, am zis eu ridicând punga de la cingătoare. Probabil că e încă uscată, dar n-am de gând s-o scot ca să ţi-o arăt.

— Nu cred c-o să mă placi.

— Ba te plac, serios, i-am zis.

— Ţi-ar plăcea să mă mănânci. Probabil că ne urăşti. Mulţi oameni ne urăsc, la fel şi câinele tău.

Am încercat să mă gândesc la ceva ce urăsc cu adevărat. Când am fost închis în încăperea în care se ţineau frânghiile pe corabie, urâsem şobolanii, dar după o vreme mi-am dat seama că era o tâmpenie. Erau doar animale. E drept că am încercat să-i omor, dar asta fiindcă o dată sau de două ori mă muşcaseră în somn. N-avea însă niciun sens să-i urăşti, aşa că am încetat. În cele din urmă, i-am zis:

— Încerc să nu-mi displacă nimic. Nici măcar şobolanii.

— Nu sunt *şobolan.*

— Nici n-am zis că eşti.

Ramurile unui tufiş din dreapta mea s-au mişcat puţin, iar din ele au căzut câţiva stropi de apă. Când am văzut asta, m-am gândit că noul meu prieten era mic de statură. Într-un fel, am avut dreptate. Dar mă şi înşelasem.

— Eşti cumva invizibil? l-am întrebat.

— Doar noaptea. Urmează-mă.

— Dar nu te pot vedea.

— Ia-te după voce.

Mi-am dat toată silinţa. Am ieşit din poiana unde speram

să fac focul şi am ajuns, în schimb, în pădurea udă. Simţeam că mai aveam puţin şi mă transformam într-o statuie de gheaţă.

— Uite-aici!

Acela a fost momentul când l-am văzut prima oară (însă, în realitate, asta era a doua oară). Zărisem ceva negru pe un buştean prăbuşit, dar a dispărut înainte să pot privi cu atenţie.

— Uite-aici! Vezi copacul ăsta mic?

— Aşa cred.

— Rupe-i o rămurică şi miroase-o. Ţine minte mirosul ăsta. Răşina ţi se va lua pe mâini şi le va face lipicioase.

Aveam încă în săculeţul de la cingătoare cuţitaşul cu care îmi cioplisem arcul. După ce-am rupt o rămurică, aşa cum îmi zisese, mi-am folosit cuţitul şi am tăiat opt-nouă ramuri.

— Vezi cum curge răşina din locurile unde copacul e rănit?

— Văd. Şi-o să ardă?

— Desigur c-o să ardă. La fel şi acele.

Am cărat totul în locul unde-mi lăsasem echipamentul, apoi am început să cioplesc ramurile până când am obţinut o grămăjoară de aşchii şi de ace de pin, toate pline de răşină. Când am terminat, cuţitul devenise negru. La fel şi mâinile mele.

— Nici mie nu-mi place, a zis vocea din spatele meu, dar e o culoare frumoasă.

— Te referi la culoarea răşinii. Pare neagră doar fiindcă s-a lipit murdăria de ea, i-am spus eu încercând fără cine ştie ce succes să-mi şterg mâinile cu un mănunchi de frunze ude.

— Negrul este cea mai îndrăzneaţă şi mai bună culoare. Cea mai dramatică.

— Bine, i-am zis. Dacă chestia asta chiar ia foc, o să-mi placă indiferent de culoare.

Am încetat să-mi mai frec mâinile şi am scos amnarul şi cremenele. După primele scântei, am obţinut o flacără galbenă care a început să şuiere.

— Vezi?

— Sigur că da, i-am zis eu în timp ce ridicam lemne să le pun pe foc. Ştii, eşti un motan destul de drăguţ.

— M-ai văzut?

— Da, în momentul în care ai urcat în pod. Tu ai fost.

— Şi nu ne urăşti? Cei mai mulţi bărbaţi ne urăsc, a zis motanul şi şi-a scos capul dintre nişte flori aflate pe partea cealaltă a poienii.

Era tare mic pentru o persoană, dar era de departe cel mai mare motan pe care îl văzusem vreodată.

— Îmi placi, i-am zis. Mi-ar plăcea să te mângâi… când o să-mi curăţ mâinile.

— Nu poţi să ţi le lingi? întrebă motanul. Nu părea foarte sigur în privinţa aceea şi continuă: Că tot veni vorba, numele meu este Mani.

— Eu sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată, i-am zis. Sunt încântat să te cunosc, Mani.

După o vreme, când focul a început să ardă binişor, Mani se freca deja de picioarele mele.

Capitolul 47

BUNUL JUPÂN CROL

— Iepuri. Asta-i tot ce-am putut prinde, a zis Gylf aruncând animalele lângă capul meu. Dar l-am găsit.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am frecat la ochi.

— Ai găsit Drumul Războiului?

— Mda!

— Minunat!

Gylf a mârâit şi s-a aşezat. Mi-am dat seama că era obosit.

— Şi oameni.

Eu tăiam capul şi labele celui mai mare dintre iepuri ca să-l pot jupui.

— Oameni de treabă?

— Au încercat să mă lege.

— Înţeleg. Erau tăietori de lemne sau ceva de genul ăsta?

A aşteptat o vreme până să-mi răspundă. Într-un târziu, mi-a zis:

— Nu ştiu.

Eram ocupat cu jupuitul animalului.

— Găteşti pentru mine?

— Desigur. Tot iepurele dacă-l vrei. La urma urmei, tu l-ai prins.

De pe o ramură aflată la vreo trei metri înălţime, Mani mi-a zis:

— Ai putea s-arunci capul ăla încoace dacă nu-l vrea nimeni.

Gylf a mârâit.

Am ridicat capul iepurelui, ţinându-l de urechi, şi l-am băgat printre frunze pentru ca Mani să-l poată înhăţa.

— Mani e prietenul nostru, i-am spus lui Gylf, care a clătinat din cap. Cred că e momentul să treci peste faza asta în care nu vorbeşti când e şi el prin preajmă. Doar nu e bărbat sau femeie, sau vreun Aelf. E un animal ca şi tine

şi te-a auzit deja vorbind. De fapt, ai vorbit cu *Mani* când nu eram eu de faţă.

— Ai dreptate.

— Mulţumesc, i-am spus eu, după care l-am scărpinat după ureche. Eşti cel mai bun câine din lume, ştiai asta? Eşti şi cel mai bun prieten al meu.

De pe creanga unde stătea, Mani a întrebat:

— Cunoşti nişte Aelfi? Aşa mi s-a părut că aud.

— Da. Iar când ne-am întâlnit prima dată am crezut că şi tu eşti Aelf. Însă te-a atins o rază de soare când făceam focul, iar tu nu te-ai ferit de ea.

— Sunt motan, mi-a explicat Mani. Gylf şi-a arătat colţii.

— Înţeleg. Gylf, ce-ar fi să-mi spui despre ce vorbeai cu Mani când am intrat în căsuţă? E ceva ce trebuie să ştiu?

Şi-a scuturat capul atât de tare, încât urechile s-au plesnit una de cealaltă.

— Nu!

— Ţi-e ruşine cu ceea ce-ai spus? Când suntem nervoşi, cu toţii spunem lucruri de care apoi ne ruşinăm.

A tăcut.

— Spui lucruri necugetate, dar trebuie să fii un câine cu adevărat înţelept ca să recunoşti.

În momentul acela m-am simţit destul de pueril, dar adevărul e că prefer să vorbesc cu animalele decât cu cei mai mulţi dintre oameni.

— Îi e ruşine că a vorbit cu mine, mi-a explicat Mani, exact cum şi mie mi-e ruşine că am vorbit cu un câine. Îţi aduci aminte de carnea pe care-ai lăsat-o lângă focul nostru?

Vorbele lui mi-au adus aminte de iepuri şi m-am întors la treabă.

— O adulmeca, a continuat Mani, iar eu, fiind înfometat, i-am furat cu îndemânare o bucată chiar de sub nasul ăla lacom al lui.

— Înţeleg, am zis eu şi m-am ridicat să caut un băţ în care să înfig iepurele.

— M-a făcut în toate felurile, în stilul lui câinesc. A rostit nişte epitete îngrozitoare. Eu am subliniat că el era doar

un câine vagabond care a intrat în casa stăpânei mele fără să fie invitat sau să aibă dreptul legal. El m-a informat – şi omit să-ţi spun cu ce insulte – că era câinele unui nobil cavaler şi apoi mi-a spus numele tău.

Am înfipt în ţepuşă iepurele pe care voiam să-l gătesc pentru Gylf.

— Am observat că n-ai încercat să furi din carne cât timp am lăsat-o nesupravegheată.

— Sper să te conving să găteşti şi pentru mine o parte din iepurii care au mai rămas, mi-a zis Mani politicos.

— Dar încă rozi capul, i-am zis în timp ce aşezam iepurele deasupra focului.

— E adevărat, şi-ţi mulţumesc pentru asta.

— O să facem aşa: Gylf primeşte prima bucată, următoarea e a mea, fiindcă deocamdată n-am mâncat nimic. O să-ţi dau şi ţie după ce mâncăm noi.

— Tu o să vorbeşti când sunt şi alţi oameni prin preajmă? Gylf nu vrea.

— Ce veste bună. Să vină cât mai mulţi ca să tacă! a exclamat Mani, lăsând să cadă craniul descărnat al iepurelui. Cât despre mine, depinde de cine e prin preajmă, presupun, de ce părere au ei despre pisici şi tot aşa. O să văd atunci.

A început să-şi spele labele.

— Trebuie să mă conving. Te deranjează dacă facem un test?

Nu mi-a răspuns, aşa că i-am luat tăcerea drept aprobare şi am strigat.

— Uri! Baki! Am nevoie de voi.

Mă aşteptam ca una dintre ele sau chiar amândouă să se ivească în umbra copacilor care ne înconjurau, dar nu s-a întâmplat aşa.

— Uri! Baki!

— Ţipetele astea ne-ar putea aduce oaspeţi nepoftiţi, dacă îmi dai voie să-ţi atrag atenţia, a spus Mani pe un ton politicos.

— Sunt supărate pe mine fiindcă le pun să stea aici când soarele e sus, i-am explicat. Lumina soarelui nu le răneşte

prea mult, decât dacă sunt expuse direct, dar pur şi simplu nu le place.

— Uri şi Baki sunt din neamul Aelfilor, aşa înţeleg. Ai grijă, te rog, de carnea aia.

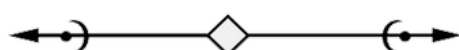
I-am dat ascultare.

— Chiar îi ştii pe Aelfi? Vreau să zic că eşti în termeni cordiali cu ei? De obicei?

— Nu sunt îndeajuns de prieten pe cât mi-ar plăcea cu unul dintre ei, i-am zis.

Mani a vrut să-i explic şi am făcut-o vag; nu mi-a fost însă prea uşor s-o fac şi când a văzut că nu-mi place să vorbesc despre asta, motanul nu a mai insistat.

Am terminat de fript iepurii şi i-am împărţit între noi, dar nimeni nu a mai spus mare lucru.

Iarba era încă udă când am găsit Drumul Războiului, a doua zi dimineaţă. Gylf a fugit înainte, ca să-mi arate calea. Când nu stătea cocoţat pe umărul meu, Mani rămânea în urmă ca să nu-i stea în picioare. După o jumătate de oră de mers alert, am zărit nişte şoproane în care câteva slugi somnoroase făceau curat şi aveau grijă de mai bine de o sută de cai şi de catâri. Un soldat înarmat cu un fel de halebardă a venit în mijlocul drumului ca să ne oprească.

— Sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată, cavaler din castelul Sheerwall, şi m-am rătăcit prin pădurea asta. Dacă-mi împrumuţi un cal, îţi voi fi foarte recunoscător şi ţi-l voi înapoia de îndată ce îl prind din urmă pe servitorul meu care are toţi caii mei.

Soldatul a chemat un sergent, un bărbat ceva mai în vârstă, care avea un coif de oţel şi un pieptar de piele tare. I-am explicat şi lui ce păţisem, iar el m-a lămurit:

— Va trebui să-i cereţi asta jupânului Crol, domnule. Ăsta e câinele dumneavoastră?

— Da. Se numeşte Gylf.

— L-am văzut astă noapte şi am încercat să-l prindem, dar ne-a scăpat. E un câine bun de vânătoare?

— Cel mai bun.

— Bine, veniţi cu mine, domnule.

Sergentul l-a bătut uşor pe cap pe Gylf, care l-a lăsat să facă asta ca să-i arate că nu-i purta pică.

— Aţi luat micul dejun?

Am clătinat din cap că nu.

— Am mâncat câţiva iepuri aseară şi, ca să fiu sincer, tare m-am bucurat că i-am avut. A fost însă doar cina – pentru Gylf, pentru mine şi pentru motanul meu. N-am mâncat chiar pe săturate, şi nici ei.

— Aveţi un motan, domnule? a întrebat sergentul privind în jur fără să-l vadă pe Mani.

— E pe aici pe undeva, i-am spus eu fără să-mi pot opri un zâmbet. E invizibil doar noaptea. Acum presupun că se ascunde ca să vadă dacă eşti prietenos.

— Nu sunt, domnule. Mie unul îmi plac câinii. Până la urmă, la ce e bun un motan?

Gylf a lătrat încetişor.

— Ei bine, i-am zis, eu vorbesc cu motanul meu. Poţi afla foarte multe lucruri de la un motan.

Un servitor a trecut pe lângă noi, cărând o tavă imensă plină cu mâncare aburindă, şi îndreptându-se spre cel mai apropiat cort.

— Ăsta e micul dejun pentru jupânul Crol, mi-a zis sergentul, şi pentru servitorii mai importanţi, domnule. Hai să vedem dacă jupânul Crol vrea să vă vorbească în timpul mesei. Dacă vrea, poate c-o să căpătaţi şi ceva de mâncare.

I-am spus că aşa speram şi eu.

— Jupânul Crol iubeşte pisicile, cred, oricum, la el la castel are cel puţin o duzină. Ar fi mai bine să lăsaţi câinele cu mine, domnule. N-o să-i fac niciun rău.

— Ştiu că n-o să-i faci, i-am zis, dar am de gând să-l ţin lângă mine. Dacă jupânul Crol comentează ceva la adresa lui, o să plec.

Sergentul a zâmbit şi şi-a atins cu degetele coiful de oţel.

— Aşteptaţi aici, domnule. N-ar trebui să dureze.

A trecut însă mai mult timp decât sperasem, dar asta mi-a dat răgazul să-l scarpin pe Gylf după urechi şi să privesc

în jurul meu la tabăra aceea imensă. Trebuie să fi fost cam cincizeci de servitori de toate felurile, numeroşi arcaşi şi soldaţi.

— O să vă primească acum, domnule, mi-a zis sergentul când s-a întors.

Apropiindu-se, şi-a coborât vocea şi mi-a spus:

— L-am informat despre câine. A zis că e în regulă.

Interiorul cortului era întunecat, în contrast cu lumina strălucitoare de afară, dar am putut vedea trei bărbaţi care mâncau la o masă.

— Jupâne Crol?

Bărbatul care stătea cu faţa spre mine mi-a făcut semn să mă apropii.

— Eşti Sir Able, unul dintre cavalerii ducelui Marder?

I-am spus că da.

— Te-ai rătăcit? Şi ai vrea ceva de mâncare?

— În primul rând, aş vrea să vă rog să-mi împrumutaţi un cal mai de Doamne-ajută, i-am zis, dar mi-ar plăcea să iau şi o înghiţitură de mâncare, dacă nu e prea mare deranjul.

— Şi dacă e?

Nu mi-am dat seama dacă dorea să mă provoace sau doar să facă o glumă, aşa că am zis:

— Atunci lăsaţi-mă să împrumut un cal, vă rog, şi am să plec.

A bătut zgomotos din palme.

— Mai întâi, trebuie să facem rost de ceva pe care să te aşezi, Sir Able. Câinele ăla mănâncă la fel de mult cât cred eu?

Gylf a dat frenetic din coadă, iar eu am zis:

— Mai mult.

— O să pun pe cineva să-i aducă şi lui de mâncare.

Unul dintre ceilalţi bărbaţi de la masă s-a ridicat spunând:

— Eu m-am săturat. Şi ar trebui să mă întorc la treabă. Poţi să te aşezi în locul meu, Sir Able, dacă vrei.

I-am mulţumit şi m-am aşezat.

— Mai am şi un motan. Dar pare că se ascunde în

momentul ăsta.

— Înţeleg.

— Aş vrea ceva de mâncare şi pentru el ca să-i dau când o să-l găsesc.

A intrat un servitor, iar Crol i-a spus să ia fundul de lemn de pe care mâncase celălalt bărbat şi să-mi aducă unul curat.

— Şi oase. Cu carne pe ele, a adăugat el.

— Eu sunt meşterul Papounce, mi-a spus bărbatul de pe partea cealaltă a mesei. Eu mă ocup de servitori. Meşterul Egr, care tocmai a plecat, are în grijă echipamentul şi grăjdarii. Sir Garvaon e comandantul soldaţilor şi al arcaşilor.

— Ei sunt în cortul cel mare, mi-a explicat Crol. Poţi să foloseşti arcul ăla?

Asta mă întrebase şi jupânul Agr mai demult.

— Pot să trag la fel de bine ca oricine, i-am zis.

— Am putea face o întrecere în seara asta, a sugerat Papounce. Sir Garvaon e un arcaş iscusit.

— Voi fi departe de aici, i-am zis, dac-o să-mi daţi un cal.

— Asta depinde de jupânul Crol. El e crainicul lordului Beel şi răspunde de tot ce se află aici, cu excepţia oamenilor lui Sir Garvaon.

Crol a clătinat din cap.

— Excelenţa Sa Lordul ar trebui să-l vadă. Eu…

În momentul acela, în cort au intrat doi servitori, unul cu un fund curat de lemn pentru mine şi cu un coş cu chifle, iar celălalt cu un castron mare cu resturi şi oase pentru Gylf.

După ce au plecat, iar Gylf a început să spargă bucuros oasele, Crol s-a tras uşurel de barbă. Atunci am observat cât era de neagră şi de stufoasă. Faţa bărbatului părea destul de bătrână ca să mă facă să mă întreb dacă nu cumva negrul acela fusese obţinut cu ajutorul unei vopsele.

— Nu eşti de origine nobilă, Sir Able, mi-a zis el.

Am clătinat din cap şi am încercat să-i explic că tatăl nostru avusese un magazin de bricolaj; când am văzut că

asta avea să-mi dea şi mai multe bătăi de cap, am zis că fusesem crescut de fratele meu Berthold Viteazul, care era doar un ţăran.

— Dar nu eşti cavaler? Nouă aşa ni s-a spus, s-a mirat Papounce.

— Ba da, i-am zis, sunt cavaler în slujba ducelui Marder din Sheerwall.

— Şi părinţii mei au fost ţărani, mi-a zis Crol. Iar eu am devenit soldat. Tatăl meu a fost mândru de mine, dar fraţii mei m-au invidiat.

— Sunt sigur că şi Berthold Viteazul ar fi fost mândru de mine acum, i-am zis. Iar dacă ar fi fost sănătos şi tânăr din nou, l-aş fi făcut să îmbrace cămaşa de zale şi să-şi pună un coif de oţel. N-am cunoscut pe nimeni mai curajos decât el. Era atât de puternic, încât putea să doboare un taur cu mâinile goale.

— Dar tu eşti puternic?

Dinţii lui Crol au strălucit o clipă, încadraţi de negrul mustăţii şi al bărbii.

Am ridicat din umeri, iar el a întins mâna peste masă.

— Hai să ne strângem mâinile.

Nu l-am prins prea bine, iar mâna lui Crol (mai mare chiar şi decât a mea) m-a prins ca într-o menghină. Am alungat durerea din minte, dacă înţelegi ce vreau să spun, şi am devenit furtuna care lovea piscul pe care stătusem împreună cu Garsecg, val după val, aruncând cu bolovani ce păreau mingi de ping-pong.

— Ajunge!

I-am dat drumul.

Dacă aş fi fost ducele Marder, şi eu te-aş fi făcut cavaler. Ce-o să hotărască lordul Beel în privinţa ta, n-am de unde să ştiu. Ai mâncat pe săturate? Putem să mergem să vedem dacă lordul şi fiica lui s-au trezit.

Papounce s-a întins spre Crol şi i-a şoptit la ureche suficient de mult timp ca eu să am răgazul să mai iau o bucată de şuncă.

— Eu n-o să pomenesc de tatăl şi fratele tău. Ar fi foarte înţelept să n-o faci nici tu.

— N-am s-o fac decât dacă lordul Beel…

Ceva mare, greu şi catifelat mi-a aterizat în poală, iar capul lui Mani, mai mare decât pumnul meu, s-a iţit de sub masă ca să se uite la mâncare. Nu m-am putut abţine să zâmbesc, iar Crol şi Papounce chiar au râs; o labă mare şi neagră şi-a înfipt ghearele ca nişte cârlige de prins somoni, iar şunca mea a dispărut.

— O să mai rămânem un minut sau două, a zis Crol. Nu-i nimic.

— Mulţumesc. Am vrut doar să spun că nu mi-e ruşine cu familia mea. Asta s-ar putea să-mi provoace neplăceri, aşa cum s-a întâmplat la Sheerwall, dar nimic din ce-ar spune cineva nu poată să mă facă să-mi fie ruşine cu ei. Cât despre Berthold Viteazul, v-am povestit despre el. I-am povestit şi lui Sir Ravd odată, iar părerea lui nu s-a deosebit prea mult de a mea.

— E un cavaler destoinic, din câte înţeleg, a zis Papounce.

— A murit, le-am zis. A murit acum patru ani.

Mi-am dat înapoi scaunul şi m-am ridicat în picioare.

Capitolul 48

O ONOARE PREA MARE

Cortul lui Beel era cel mai frumos. Pereţii şi acoperişul erau stacojii, iar în loc de funii avea cordoane împletite din mătase. Stâlpii erau strunjiţi dintr-un lemn întunecat care se vedea purpuriu în lumina soarelui. Soldaţii care păzeau intrarea l-au salutat pe Crol, iar trei slujnice au ieşit din cort ca un mic stol de vrăbii; prima căra un lighean cu apă fierbinte, a doua ducea nişte prosoape, iar a treia – săpun, bureţi şi ceea ce părea a fi un morman de rufe.

— Va trebui să aşteptăm puţin, a zis Crol în timp ce unul dintre străjeri a bătut într-un stâlp.

Imediat însă, un servitor cu faţă de şoarece şiret şi-a iţit capul pe uşă şi ne-a spus să intrăm.

Beel stătea la o masă pliantă şi avea în faţă un platou pe care abureau prepeliţe; fiica lui cu ochi de căprioară, de vreo şaisprezece ani, stătea pe un scaun pliant. Rupea bucăţi mici de friptură.

Beel, un bărbat între două vârste şi atât de scund, că acest lucru se observa chiar şi când stătea jos, ne-a studiat pe Mani, pe Gylf şi pe mine, a zâmbit puţin şi mi-a zis:

— Îmi aduci un cavaler vrăjitor, aşa văd, jupâne Crol. Sau un cavaler fără stăpân, poate. Cum e?

Crol şi-a dres glasul.

— ’Neaţa bună, Excelenţa Ta. Sper că ai dormit bine.

Beel a încuviinţat în tăcere.

— M-am gândit că e mai bine ca Sir Able să-şi aducă motanul şi câinele, Excelenţa Ta, fiindcă ar trebui să afli despre ei. Dacă n-aş fi făcut-o, Excelenţa Ta ar fi vrut să ştie de ce n-am adus animalele ca să le vadă Excelenţa Ta şi ar fi avut dreptate. Dacă deranjează, putem să le ducem de-aici.

Beel a zâmbit din nou subţire şi apoi mi-a zis:

— În afara crainicului meu nu prea văd pe nimeni cu o pisică pe umăr. E o noutate pentru mine să mai văd şi pe

altcineva. Îţi plac pisicile la fel de mult ca lui Crol?

— Îmi place această pisică, Excelenţa Ta, i-am zis.

— Un răspuns sănătos. El are o droaie de pisici, îţi jur. Are totuşi una favorită, e albă, dar nu e nici pe departe de mărimea monstrului ăluia. Cred că i-ar plăcea o pasăre de-asta, nu-i aşa?

Beel a ridicat o prepeliţă, iar Mani a sărit de pe umărul meu direct pe masă, a prins-o cu amândouă labele din faţă, a făcut o plecăciune graţioasă către Beel, după care a sărit jos şi a dispărut sub faţa de masă.

— Vrăjitor sau mag, a murmurat Beel. Lasă-ne, jupâne Crol.

— Dar, Excelenţa Ta…

Beel l-a redus la tăcere cu un gest; iar cu un altul l-a făcut să părăsească iute încăperea.

— E doar o vrajă, domnule cavaler? Nu cumva eşti de fapt o babă gheboasă? În ce formă mi te-ai arăta dacă te-aş lovi peste faţă cu o baghetă de alun?

— Nu ştiu, Excelenţa Ta. De fapt, sunt un băiat aproape de vârsta fiicei dumitale. Cine ştie ce chip s-ar ivi dacă ai face cu adevărat lucrul ăsta?

Zâmbetul i-a dispărut.

— Ştiu cum te simţi, Sir Able. Eşti cavaler, nu-i aşa? Aşa zice toată lumea.

— Da, Excelenţa Ta, sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Vrei să călătoreşti împreună cu noi la Jotunland? Asta am înţeles de la cei care au vorbit cu tine.

— Nu, Excelenţa Ta. Doresc doar să împrumut un cal ca să-l pot ajunge din urmă pe servitorul meu.

Abia în momentul acela mi-am dat seama că era posibil ca Pouk să fi trecut şi el pe-acolo şi am continuat:

— Nu cumva l-ai văzut? E un tânăr cu nasul mare şi cu un singur ochi.

Beel mi-a făcut semn că nu.

— Presupunând că ţi-aş da un cal, unul bun… o să ne părăseşti?

— Imediat, Excelenţa Ta, dacă asta îţi e vrerea. Şi-o să mă întorc, tot aşa, cât de repede voi putea.

— Noi ne îndreptăm spre nord şi nu ne vom opri până nu ajungem la Utgard. O să ne urmezi până acolo doar ca să-mi înapoiezi calul?

— Voi călări înaintea voastră, i-am explicat. Misiunea mea este să stau de strajă într-o trecătoare din munţi şi să-i înfrunt pe cei care trec pe-acolo. Înainte să mă lupt, îţi voi înapoia însă calul cu mulţumiri.

Fiica lui Beel a chicotit. Tatăl ei i-a aruncat o privire care ar fi amuţit aproape pe oricine.

— Acţionez din porunca regelui, Sir Able.

— E o mare onoare, Excelenţa Ta. Te invidiez, i-am zis.

— Dar n-ai ezita să te lupţi cu mine.

— Am jurat pe onoarea mea c-am s-o fac, Excelenţa Ta. Sau să mă lupt cu campionul dumitale, dacă vei desemna unul.

— Îl am cu mine pe Sir Garvaon, mi-a zis Beel, cel mai viteaz şi mai îndemânatic dintre cavalerii mei. E de ajuns?

— Nicio problemă, Excelenţă.

— Iar când îţi va rupe câteva oase şi-ţi va sparge capul, te aştepţi cumva să ne oprim ca să te îngrijim?

— Bineînţeles că nu, am răspuns eu.

— Te crezi cumva invincibil? întreb, fiindcă mi s-a spus că nu te poate înfrânge nimeni.

— Nu, Excelenţă, n-am spus niciodată asta şi nici n-aş face-o vreodată.

— Nici eu n-am spus că ai zis, ci doar că mi s-a spus că tu aşa crezi. Ieri, Sir Garvaon mi-a spus că unul dintre oamenii lui a alungat un cerşetor olog.

După ce a zis asta, a aşteptat să spun şi eu ceva.

— Sper că i-a dat mai întâi ceva de pomană.

— Mă îndoiesc. L-am pus pe Sir Garvaon să-şi aducă omul la mine. Te aştepţi să întâlneşti cerşetori în Kingsdoom, nu în pustietate, şi l-am întrebat ce făcea un cerşetor pe-acolo. Am aflat de la soldatul acela că milogul îl căuta pe cel mai nobil dintre cavaleri, pe nume Sir Able, care-i promisese că-l va lua în serviciul lui. Pari uimit!

Eram şi nu am ezitat s-o recunosc.

— Cine era cerşetorul, Sir Able? Ai idee?

Am clătinat din cap.
— Probabil că i-ai dat vreodată câteva monede şi i-ai zis o vorbă bună, a intervenit fiica lui Beel.
Vocea ei era moale şi m-a făcut să mă gândesc la o chitară la care cântă o fată într-o grădină, singură în noapte.
Am aşteptat să continue, fiindcă doream să-i mai aud vocea, dar n-a făcut-o. Într-un târziu, i-am zis:
— Dacă am făcut aşa ceva, domniţă, să ştii că am uitat cu desăvârşire.
— Un cavaler nobil, a zis Beel, ca şi cum ar fi vorbit pentru el însuşi, deşi ştiam că nu era cazul. Bunicul meu a fost şi bunicul Majestăţii Sale, Sir Able.
Am făcut o plecăciune, neştiind sigur dacă trebuia să fac asta.
— E o onoare pentru mine să-ţi vorbesc, Excelenţă.
— Tatăl meu a fost prinţ, fratele mai mic al tatălui Majestăţii Sale. Asta nu e puţin lucru.
— Ştiu asta, i-am zis.
— Eu sunt doar baron, dar fratele meu mai mare e duce. Dacă el şi fiul lui s-ar prăpădi, eu aş deveni duce, Sir Able.
N-am ştiu ce să spun, aşa că am dat doar din cap.
— Doar un baron. Cu toate astea, mă bucur de încrederea vărului meu. Sunt trimis deci către regele Fiilor Furiei cu daruri nenumărate, în speranţa că voi reuşi să-l conving să-şi întrerupă incursiunile în teritoriul nostru. Nu-ţi spun toate lucrurile astea ca să mă fălesc, Sir Able, n-am de ce să mă fălesc şi nici măcar de ce să te impresionez. Îţi spun toate astea doar ca să înţelegi că ştiu bine ce vorbesc.
— Nici nu mă-ndoiam, Excelenţă, am zis eu.
— Ţi-aş putea numi fiecare cavaler de obârşie nobilă – şi nu doar numele, ci şi legăturile de familie şi faptele de vitejie săvârşite. Ţi i-aş putea numi nu doar pe câţiva. Nu doar pe mulţi. Ci pe toţi.
— Înţeleg, Excelenţă.
— Cunosc, de asemenea, fiecare tânăr de obârşie nobilă care va deveni cavaler. În întreg Celidonul nu există un

cavaler de obârşie nobilă numit Able. Şi nici nu există vreun tânăr nobil cu numele ăsta, aspirant la titlul de cavaler sau nu.

Ar fi trebuit să înţeleg dinainte unde bătea, dar n-am făcut-o. După ce am înţeles, i-am spus:

— Nu sunt de viţă nobilă, Excelenţă. Bănuiesc că aşa a spus cerşetorul ăla. Probabil că nu ştie nimic despre mine.

— Crol a crezut că eşti nobil. Nu ţi-ai dat seama?

— I-am spus că nu sunt, am răspuns eu dând puternic din cap.

— Aşa a crezut. Era evident în purtarea lui. Statura ta mândră, fizicul şi faţa – mai ales faţa – te-ar putea îndreptăţi să pretinzi că eşti nobil.

— Se poate, dar nu e de ajuns.

Treceam prin aceeaşi stare pe care o aveam uneori la şcoală şi mi-era greu să-mi maschez neliniştea.

— Am fost tentat să te invit să te aşezi, când te-a adus Crol. Şi încă sunt.

Vorbele acelea mi-au adus un zâmbet drăguţ din partea fiicei, semn că ea ar fi fost încântată.

— N-am s-o fac, a zis Beel tuşind. Sir Able, trebuie să te informez că, din principiu, nu stau aproape niciodată la aceeaşi masă cu cei de rang inferior.

— E masa dumitale, i-am zis.

— Aşa este. Aşa ceva încurajează familiarismele şi sunt forţat să pedepsesc oameni pe care eu însumi i-am corupt. Am fost silit s-o fac o dată sau de două ori, a zis el clătinând din cap, şi nu mi-a plăcut deloc.

— Pun pariu că nici lor, am zis eu.

— Adevărat, dar…

— Pot să mă joc cu motanul? ne-a întrerupt fiica.

După ce-a spus vorbele astea, Mani a ieşit de sub masă şi i-a sărit în poală.

— L-am întrebat pe soldat dacă nobilul cavaler despre care îi vorbise cerşetorul se credea invincibil.

M-aş fi aşteptat ca Beel să fie supărat, dar am constatat că zâmbea în timp ce aştepta o reacţie din partea mea.

— Mi se pare o chestiune distractivă, i-am zis. Mă

îndoiesc că există un asemenea cavaler.

Aici trebuie să mă opresc şi să-ţi spun că pavilionul imens al lui Beel era împărţit în două printr-o perdea de mătase stacojie, dar nu la fel de groasă precum cea folosită pentru pereţi şi acoperiş. Trebuie să-ţi spun, fiindcă am văzut-o pe Baki pândind din spatele ei şi rânjind la mine.

— Sunt de acord, mi-a zis Beel. Întrebarea mea însă poate doar părea ciudată. Ţi-am pus-o din cauza unor vorbe pe care mi le-a zis unul dintre fiii unei rude de-ale mele, lordul Obr, cu o zi mai înainte.

Uneori pot fi destul de prostănac, dar atunci am înţeles pe dată.

— Scutierul Svon?

— Da, cred că-l cunoşti.

— E scutierul meu, Excelenţă.

— Nu şi dacă te-a părăsit, a zis el clătinând din cap. El a pretins că nu, dar mie mi s-a părut fix pe dos.

— N-a făcut-o.

Presupun că vorbele astea ar fi trebuit să fie destul de greu de rostit, dar n-a fost aşa. Ştiam că erau adevărate şi n-aveam niciun motiv să ascund adevărul.

— Sunt încântat să aud asta. Mergi în munţii de la nord ca să faci de strajă într-o trecătoare. Pentru câtă vreme, Sir Able?

— Până când va fi gheaţă pe mare, Excelenţă. Până când îngheaţă golful Forcetti.

— Mijlocul iernii, cu alte cuvinte, a oftat Beel. N-aş fi fost foarte uimit dacă mi-ai fi spus că Svon te-a părăsit.

— Dar n-a făcut-o, i-am zis eu hotărât.

Beel a oftat din nou şi s-a întors către fiica lui.

— E o rudă a bunicii tale, fiul mai mic al lui lord Obr. Obr este nepotul surorii bunicii tale.

Ea a dat din cap.

— Tânărul Svon mi-a spus nişte lucruri. E neplăcut să pui la îndoială adevărul vorbelor unui om de viţă nobilă, dar el…

— Înţeleg, l-am oprit eu cu un gest larg.

— Şi Idnn îl înţelege, cu siguranţă, a zis Beel, după care

s-a întors spre ea. A fost scutierul unui anume Sir Ravd, un cavaler cu o reputaţie aleasă. Se spune că l-a părăsit în timpul bătăliei. Nu spun că a făcut-o – nu cred că a făcut-o. Dar caracterul lui face ca o asemenea minciună să fie credibilă. Înţelegi?

— Probabil că-l cunoşti mai bine decât tatăl meu, Sir Able. Tu ce crezi? m-a întrebat fiica, pe care o chema Idnn.

— Domniţă, eu nu cred asemenea lucruri decât dacă am dovezi, ceea ce nimeni nu pare să aibă.

Beel a zâmbit din nou uşor.

— Aşa cum ar fi procedat oricine, l-am întrebat ce făcea pe dealurile astea pustii. Mi-a spus o mulţime de lucruri, dar nu le-am crezut pe toate. De pildă, mi-a zis că fusese făcut scutierul unui ţăran care pretindea că e cavaler.

A aşteptat ca eu să zic ceva, dar am preferat să tac.

— Bănuiesc, Sir Able, că eşti de origine nobilă.

— Nu sunt. N-o să-ţi povestesc despre familia mea – oricum, nu m-ai crede. Dar, teoretic, Svon are dreptate.

Ochii lui Beel s-au mărit puţin.

— Aş vrea totuşi să-ţi spun ceva. Te rog să mă asculţi. Chiar sunt cavaler şi nu ţi-am spus nici măcar o singură minciună. Nu l-am minţit nici pe crainicul dumitale şi nici măcar pe sergentul pe care m-a dus la el.

Gylf m-a împuns cu botul în picior, ca să-mi arate că e de partea mea.

— Asta pune lucrurile într-o cu totul altă lumină, a zis Beel, după care a bătut din palme, iar servitorul cu faţă de şoarece a apărut numaidecât. L-am ţinut prea mult în picioare pe Sir Able, Swert. Mai adu un scaun.

Servitorul a clătinat din cap şi a dat fuga să aducă unul.

— Aş vrea să fiu sigur că nu e nicio greşeală. Tatăl tău a fost ţăran? m-a întrebat Beel.

— Tatăl meu vindea ciocane şi cuie. Lucruri dintr-astea. A murit când eram mic, aşa că trebuie să spun că nu l-am cunoscut cu adevărat niciodată. Ştiu despre el ceea ce mi-a povestit fratele meu sau alţi oameni. Dacă am merge acasă, ţi-aş putea arăta locul în care a fost magazinul lui.

— Bine, bine! Dar cum ai învăţat artele secrete? Asta pot

să te întreb? Cine te-a învăţat?

— Nimeni, Excelenţă. Nu ştiu absolut nimic despre magie.

Idnn a chicotit din nou.

— Înţeleg. Unii fac anumite legăminte, Idnn. Legăminte pe care nu îndrăznesc să le încalce, a zis Beel, care a zâmbit apoi către mine. Şi eu sunt un adept al artelor secrete, Sir Able. Nu-ţi voi mai pune nicio întrebare dacă şi tu vei face întocmai. Aş vrea să-ţi spun totuşi că tânărul Svon a observat anumite… anomalii, dar e posibil ca ăsta să fie un cuvânt prea dur. Să zicem… anumite fenomene… în timp ce era în compania ta.

Servitorul s-a întors cu un scaun pliant foarte drăguţ, cu încheieturi din argint. L-a deschis şi l-a aşezat lângă masă, de partea cealaltă a locului în care stătea Idnn. Beel m-a îndemnat din cap şi m-am aşezat cu grijă, fiindcă nu eram sigur că scaunul mă ţinea. Gylf s-a trântit alături de mine.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei într-o casă ţărănească, mi-a mărturisit Beel. Îi aparţinea doicii mele şi se afla lângă castelul tatălui meu de la Coldcliff. Când fraţii mei mai mari erau la lecţii, doica mă ducea acasă la ea ca să mă pot juca în voie cu copiii ei. Jucam jocuri minunate şi alergam prin pădure. Pescuiam, înotam. Nu mă îndoiesc că aşa a fost şi pentru tine.

— Da, am zis eu căzând pe gânduri. Am făcut toate astea şi uneori stăteam culcat pe spate în iarbă, ca să privesc norii. N-am mai făcut asta niciodată de când am venit aici.

— E bine să auzi lucrurile astea, deşi s-ar putea ca acum să nu fii de aceeaşi părere, a zis Beel şi s-a întors către Idnn.

— Sunt sigură că e folositor, tată, a zis ea supusă.

— Vezi ţăranii cum ară şi cosesc, iar femeile cum torc lâna şi aşa mai departe, muncind din greu de la răsăritul soarelui şi până la apus. Trebuie să înţelegi însă că au motivele lor de mândrie şi plăcerile lor. Să le vorbeşti cu blândeţe, să-i aperi, să faci negoţ cinstit cu ei, iar ei nu se vor ridica niciodată împotriva ta.

— O să încerc, tată.

— Trebuie să-ţi explic ce e în mintea mea, a zis el întorcându-se spre mine. Dealurile astea nu-s nici pe departe sigure, iar în munţi va fi chiar mai rău. Îl avem pe Sir Garvaon, cu arcaşii şi soldaţii lui, ca să ne protejeze. Când te-am văzut însă, m-am gândit să te ţin cu mine. Un tânăr cavaler – ba chiar mai mult decât un cavaler – curajos şi puternic ar fi fost un câştig important pentru noi.

— Eşti foarte amabil să spui asta, dar…

— Uitându-mă însă mai de aproape la tine, mi s-a făcut frică să nu devii prea atrăgător pentru fiica mea, Idnn.

Am simţit cum faţa îmi lua foc.

— Excelenţă, îmi faci o onoare prea mare.

— Bineînţeles, a zis el zâmbind din nou. Dar s-ar putea s-o facă şi ea, a adăugat el privind cu coada ochiului spre fiica lui. Idnn are sânge regesc. Ea reprezintă acum crema nobilimii, iar curând nu va mai fi copil.

— Pentru binele ei sper să rămână aşa cum e încă o vreme, am zis eu, aducându-mi aminte ce se întâmplase cu mine.

— Şi eu sper, Sir Able. Când am analizat lucrurile astea, am simţit că ar trebui să-ţi dau calul pe care mi l-ai cerut şi să te îndemn să-ţi vezi de drum.

— Asta e…

— Dar un ţăran? a exclamat Beel cu un zâmbet mai larg ca niciodată. Băiatul unui ţăran n-ar putea s-o atragă niciodată pe strănepoata regelui Pholsung.

Pleoapa stângă a lui Idnn s-a închis repede când tatăl ei a zis aceste vorbe. El n-a văzut, fiindcă mă privea pe mine, dar eu am observat-o.

— Aşadar, Sir Able, poţi rămâne cu noi cât doreşti, mai ales că s-ar putea să avem nevoie de tine. E loc în cortul lui Sir Garvaon pentru încă o despărţitură. Trebuie să fie, mai ales că şi el va aprecia compania unui egal.

— Excelenţă, nu pot.

— Nu poţi să călăreşti cu noi, să mănânci mâncare bună şi să dormi omeneşte?

Idnn a adăugat glasul ei ca de chitară vocii de tenor a

tatălui ei.

— Pentru mine, Sir Able? Dacă o să fiu omorâtă, fiindcă n-ai fost cu mine?

Asta a îngreunat lucrurile.

— Excelenţă, domniţă, am promis – nu, am jurat – că am să mă duc direct în munţi să fac de strajă, aşa cum m-am înţeles cu Alteţa Sa, Ducele Marder.

— Şi să rămâi acolo, a zis Beel, până în miezul iernii. Aproape o jumătate de an, cu alte cuvinte. Spune-mi ceva, Sir Able. Călăreai cu repeziciune când ai venit la noi? Ai galopat până aici la cort şi ai sărit din şa ca să ni te înfăţişezi mie şi jupânului Crol?

— Excelenţă…

— Nu aveai cal. Nu e ăsta adevărul? Ai venit la mine ca să împrumuţi unul.

Am dat din cap, fără să ştiu ce să zic.

— Mă ofer să-ţi dau unul. Nu împrumut, ci cadou. Ţi-l ofer cu condiţia să călătoreşti cu fiica mea şi cu mine până ajungem la trecătoarea pe care vrei s-o păzeşti. Te întreb deci un singur lucru: vei călători mai repede călărind cu noi sau mergând de unul singur? Trebuie să alegi.

Mani şi-a scos capul deasupra mesei şi mi-a rânjit, iar mie mi-a venit să-l pocnesc.

Capitolul 49

FIII FIILOR FURIEI

În sus, tot în sus ne ducea drumul zi după zi, iar eu am înţeles că ne aflam pe dealurile înalte şi stâncoase pe care le zărisem o dată sau de două ori din pădurile în care trăisem ca un haiduc cu Berthold Viteazul şi că munţii adevăraţi, munţii aceia despre care auzisem doar zvonuri, munţii care îşi ridicau crestele înzăpezite până la Cerr erau încă undeva departe în faţa noastră.

La un moment dat, m-am abătut de la Drumul Războiului şi de lângă şirul de cai de povară şi de catâri ai lui Beel care înainta agale, şi am urcat pe un asemenea deal până când armăsarul alb ce-mi fusese dat nu m-a mai putut duce, şi a trebuit să descalec şi să-l leg de un bolovan ca să mă caţăr singur până în vârf. De acolo am putut vedea depresiunile şi pădurile întunecoase de dincolo de ele şi chiar să prind strălucirea fugară a râului Grifon.

— Mâine o să-i găsesc izvorul, mi-am promis eu, şi-o să beau din Grifon în memoria lui Berthold Viteazul şi a Vadului Grifonului.

Nu i-am spus asta lui Gylf, pentru că el rămăsese în urmă să-mi păzească armăsarul. Şi nici lui Mani, fiindcă el călătorea cu Idnn, culcuşit într-o geantă de catifea neagră din care-şi scotea doar capul şi lăbuţele din faţă. Le-aş fi spus lui Uri şi lui Baki, dacă aş fi putut, dar nu le mai văzusem pe niciuna de când Baki se iţise de după perdeaua din cortul lui Beel.

Aşa că mi-am promis doar mie şi, deşi îmi dădeam seama cât de prostească era hotărârea asta, nu mi-a venit să râd.

Vântul era destul de rece acolo sus şi a trebuit să mă înfăşor în mantia de marinar pe care mi-o păstrase Kerl şi să-mi ridic gluga. Bătea atât de tare, încât îmi doream ca lâna groasă să fi fost şi mai groasă; am rămas însă acolo mai bine de o oră, contemplând priveliştea, gândindu-mă la puştiul care fusesem şi la ce eram acum.

Eram singur aşa cum eram şi când îi spuneam lui Berthold Viteazul că plec la vânătoare, dar în realitate vânam amintiri, plimbându-mă prin pădure şi uneori chiar la marginile ei. Acolo vedeam adesea elani, însă erau mereu prea departe.

În regulă, n-aveam de gând să scriu asta, dar am s-o fac. În timp ce am stat acolo sus şi mi-am pus ordine în gânduri, mi-am adus aminte de Michael; am încercat s-o chem pe Disiri la mine, aşa cum îl chemase el pe Valfather. N-am reuşit şi am izbucnit în plâns.

Soarele coborâse destul de mult spre asfinţit când m-am întors la Gylf şi la armăsar.

— Au plecat, mi-a zis Gylf, dar ceea ce voia să spună era că ultimul catâr din ariergardă – eu ar fi trebuit să fiu şeful ariergărzii – trecuse pe lângă el cu multă vreme în urmă.

I-am spus că ştiu şi că o să îi prindem din urmă foarte repede.

— Vrei să merg în recunoaştere?

M-am gândit la cuvintele lui în timp ce coboram dealul. Fusesem singur o bună bucată de vreme şi mă săturasem. Aveam nevoie de companie, de cineva căruia să-i vorbesc. Ajunsesem însă să-l cunosc destul de bine pe Gylf ca să ştiu că nu se oferea să meargă la vânătoare, să păzească vreun lucru sau orice altceva dacă nu era absolut sigur că acel lucru trebuia făcut. Auzise, văzuse sau mirosise ceva care-l îngrijorase. Normal, am început să ascult, să adulmec în vânt şi tot aşa, deşi ştiam foarte bine că urechile lui erau cu mult mai ascuţite decât ale mele, iar când venea vorba de mirosuri, eu aş fi putut la fel de bine să nu am nas deloc.

— Nu vrei să mă duc? m-a întrebat el, iar eu mi-am dat seama că era cu adevărat îngrijorat.

— Ba da, i-am zis. Mergi înainte. Ţi-aş fi recunoscător.

Imediat ce i-am spus asta, a ţâşnit ca o săgeată din arc. La început a fost o săgeată maronie care s-a transformat însă într-o săgeată neagră înainte să ajungă prea departe. Pe urmă, l-am auzit urlând în timp ce alerga, un urlet din acela adânc pe care îl auzi din Cerr când conducătorul

haitei aleargă singur în fruntea tuturor şi nici măcar Valfather, călare pe armăsarul lui cu opt picioare, nu-l poate ajunge.

A trezit la viaţă tunetul. O să spui că nu se poate, dar aşa a fost. A bubuit undeva departe printre munţii înalţi; era departe, totuşi se apropia. Am vrut să-mi îndemn armăsarul cu pintenii, dar înainta cu greu printre pietre. În cele din urmă, doar ca să mă simt mai bine, i-am zis:

— Mergi cât de repede poţi, fără să-ţi rupi picioarele. Sau pe-ale mele. Nu cred că un picior rupt ne-ar ajuta pe vreunul dintre noi în pustietatea asta.

A dat din cap ca şi cum ar fi înţeles. Ştiam că nu era cazul, dar mi s-a părut drăguţ. Lui Mani îi plăcea să trăncănească şi să se certe şi poate de aceea acolo, printre stânci, am apreciat atât de mult calul meu alb.

— Hei, am zis, uite că trebuie să vorbesc doar eu. Ce fain!

Urechile i s-au întors către mine. Cred că era felul lui de a spune că ştia să asculte.

Imediat ce potcoavele lui au atins iarba, l-am îndemnat cu pintenii (nişte pinteni de fier pe care jupân Crol îi găsise pe undeva pentru mine) şi a galopat din greu până când am ajuns pe Drumul Războiului şi apoi chiar mai tare, în sus, mereu în sus, printr-o vâlcea ai cărei pereţi păreau la fel de înalţi precum vârful pe care mă căţărasem şi apoi printr-o trecătoare îngustă, până când am auzit huruit de pietre. Atunci am tras tare de hăţuri, fiindcă mi-am dat seama cam ce ar fi putut fi.

Malul trecătorii putea fi urcat mai uşor decât vârful dealului, dar eram deja obosit. Era frig şi începuseră deja să răsară primele stele. Nu puteam vedea prizele de care să mă apuc, iar când le vedeam, de obicei, erau doar umbre. A trebuit să pipăi ca să mă caţăr şi mi s-a părut că durează o veşnicie.

Pietrele au huruit din nou când urcasem jumătate din pantă. Pe urmă, s-a făcut linişte. Cineva a ţipat sălbatic. Trebuie să fi fost la o depărtare considerabilă, dar mie mi s-a părut că ţipătul venea de aproape, şi asta din cauza

felului în care sunetele se loveau de stânci. A răsărit luna. Din nu ştiu ce motiv bizar am privit spre ea şi atunci am văzut castelul zburător trecând prin faţa lunii, profilându-se întunecat pe rotundul luminos al astrului. Părea ca o jucărie. Pe atunci nu eram nici măcar sigur că era castelul lui Valfather (însă aşa este), dar simpla lui vedere mi-a făcut tare bine. Ştiu că vei spune că n-are niciun sens, dar te asigur că aşa a fost. Eu eram marea şi priveam spre lună şi la castelul acela cu şase laturi spre care îmi întindeam valurile mari şi înspumate, ca nişte mâini albe. Şi bang! Am ajuns în vârf, cu degetele sfâşiate din care picura sânge, iar vântul a început să bată cu sălbăticie şi era mult prea întuneric ca să pot să trag cu arcul. Am pornit în jos, sărind peste crăpături în stâncă şi chiar peste câte un pisc mai mic, simţind că nimic din lumea aceea nu mă putea opri.

Însă m-a oprit o mână păroasă şi aproape la fel de mare ca lama unei săbii. Apoi două mâini m-au ridicat, dar braţul meu stâng era liber, aşa că mi-am înfipt pumnalul în gâtul bărbatului aceluia imens, înainte să mă poată arunca peste pisc. A căzut precum un copac şi am sfârşit amândoi foarte aproape de margine. El sângera mult şi se zbătea, încercând să se ridice în picioare. Eu m-am ridicat primul şi l-am lovit cu Sfărâmătorul de Săbii în cap. Am auzit oasele trosnind. A căzut din nou şi nu s-a mai mişcat niciodată.

Undeva jos, cineva a strigat:

— Finefield! Finefield!

Presupun că am recunoscut vocea lui Garvaon, fiindcă mi-am dat seama că era el şi că acela trebuia să fie numele castelului său. Eu nu aveam vreo proprietate, aşa că am strigat:

— Disiri! Disiri!

Voiam ca el să ştie că eram acolo sus şi că-l ajutam.

Din acel moment, am strigat mereu „Disiri!” când mă avântam în luptă. S-ar putea să nu-mi amintesc să scriu lucrul ăsta de fiecare dată când pomenesc despre vreo bătălie, dar să ştii că aşa a fost.

Când am ajuns în Cerr (lasă-mă să zic asta înainte să uit) am strigat şi acolo. În cele din urmă, Alvit m-a întrebat ce înseamnă acel cuvânt şi nu mi-am putut aminti. Am încercat la nesfârşit şi am simţit o durere undeva adânc, în suflet.

Evident că, în momentul în care alergam pe stânci, nu ştiam toate astea. Curând, am dat nas în nas cu trei dintre cei mai mari bărbaţi pe care îi văzusem vreodată. Rostogoleau un bolovan imens către margine. Sfărâmătorul de Săbii l-a lovit pe primul în frunte – dacă era puţin mai înaltă, n-aş fi ajuns la ea – când s-a întors să mă privească. Casca mea de oţel a fost lovită de o piatră şi mi-a zburat de pe cap. Cred că m-am împiedicat puţin după lovitura aceea. Ceva m-a prins de încheietura mâinii, dar am lovit cu pumnalul şi m-am eliberat. Îmi aduc aminte că i-am văzut piciorul la nivelul vintrelor mele şi că am lovit puternic în el cu Sfărâmătorul de Săbii, fiindcă oricum nu aveam ce altceva să fac.

Cineva a aruncat o suliţă. Nu mi-a trecut prin armură, dar m-a doborât. Am bâjbâit amândoi după ea, iar când a ridicat-o, m-a ridicat şi pe mine, care mă prinsesem zdravăn de mâner. L-am lovit în faţă şi a dat drumul lăncii. Am sărit imediat în picioare şi i-am tras un şut aşa cum faci tu la fotbal, ceea ce l-a aruncat peste margine. Din cauza elanului, era să cad şi eu. După ce mi-am recăpătat echilibrul, am privit în jos, iar el continua să se lovească de stânci. S-a prăvălit ieşind din lumina lunii, după care am auzit cum a aterizat la baza stâncii.

Pierdusem şi pumnalul şi Sfărâmătorul de Săbii. Lama pumnalului era strălucitoare şi am putut-o găsi repede în lumina lunii, dar după Sfărâmătorul de Săbii a trebuit să bâjbâi o vreme.

M-am îndreptat de spate şi am văzut un alt bărbat imens, numai bun să joace în NBA, venind la mine cu un fel de crosă. M-am ghemuit – cred că gândul meu a fost să-l plachez atunci când ridica crosa –, însă ceva negru şi cu mult mai mare l-a apucat înaintea mea. Dintr-odată, nu mai era atât de mare, ci devenise un biet omuleţ care păşise pe

faţa pământului o vreme şi acum avea să moară. A urlat când fălcile imense i s-au încleştat în jurul gâtului (i-am putut auzi oasele cum se rup – e întotdeauna un sunet teribil). Gylf l-a scuturat ca pe un şobolan şi apoi l-a aruncat.

— Ai face mai bine să pleci de-aici, stăpâne.

Vorbele astea mi le-a zis Uri, care era chiar lângă mine şi ţinea în mână o lamă lungă şi subţire; nu o văzusem şi nici nu o auzisem venind, dar era acolo lângă mine.

Din stânga, Baki mi-a şoptit şi ea:

— Vei fi ucis, stăpâne, dacă bătălia asta mai continuă multă vreme.

— Puteţi vedea pe întuneric mai bine decât mine, le-am zis, sunt mulţi din ăştia pe-aici?

— Sute, stăpâne, în direcţia în care mergi tu.

Le-am spus să mă urmeze.

Când lupta s-a terminat, caii şi catârii care muriseră au fost despovăraţi, iar bagajele au fost puse pe cei care scăpaseră. Deasupra bagajelor a trebuit apoi să punem morţii. Am pornit din nou aproape de miezul nopţii şi am călătorit până la ziuă. Garvaon mergea în faţă, iar eu şi Gylf eram în faţa lui, la vreo sută sau o sută cincizeci de paşi distanţă. Soarele a răsărit chiar în momentul în care am ieşit din trecătoare şi a luminat o pajişte cu iarbă verde şi grasă, împestriţată cu flori de câmp. Vârfurile ierburilor se clătinau precum puntea unei corăbii din cauza vântului puternic, însă nouă ni s-a părut un loc potrivit. Ne-am oprit şi am despovărat animalele, după care ne-am instalat corturile. Cei mai mulţi dintre noi s-au dus la culcare, dar Garvaon şi vreo zece soldaţi au rămas de strajă, în timp ce eu şi Gylf ne-am întors la locul bătăliei. Mani a venit şi el, urcat pe spinarea calului meu.

Am rămas pe pajişte o zi şi o noapte. A doua zi dimineaţă, Beel a trimis după mine. Masa era pusă exact ca data trecută, iar lângă el erau două scaune pliante.

— Ia loc, mi-a zis Beel. Micul dejun ar trebui să sosească din moment în moment.

I-am mulţumit.

— Ai urcat până pe piscuri ca să te lupţi cu oamenii muntelui. Aşa mi s-a spus şi mi s-a părut că te văd chiar eu acolo sus. Aşa cred.

— Sunt încântat că am putut fi de folos, Excelenţă, i-am zis.

— Asupra noastră cădeau bolovani imenşi, a zis Beel ca şi cum ar fi vorbit singur. Şi cadavre. Corpurile inamicilor noştri. În timp ce ne încărcam catârii, m-am amuzat împreună cu Sir Garvaon, analizându-i la lumina felinarelor. Probabil că şi tu ai făcut acelaşi lucru, Sir Able.

— Nu, Excelenţă. A trebuit să mă întorc ca să-mi găsesc calul.

Aş fi renunţat bucuros la micul dejun dacă aş fi putut să mă ridic pur şi simplu şi să plec din cort.

— Înţeleg. În mod normal, iau masa în fiecare zi cu fiica mea, Sir Able. Astăzi nu e aici. Probabil că ai observat. De fapt, sunt sigur.

— Sper că nu e bolnavă.

— Este bine şi a scăpat nevătămată. Asta mulţumită ţie, în mare măsură, presupun.

— Şi mie mi-ar plăcea să cred acelaşi lucru.

Beel a început să bată darabana pe masă şi m-a privit în tăcere până a venit mâncarea.

— Mănâncă, Sir Able, nu mă aştepta pe mine!

I-am spus că aş prefera totuşi să aştept, iar el a luat puţin peşte afumat, brânză şi o felie de pâine.

— Îmi place să iau micul dejun cu fiica mea.

— Trebuie să fie o companie foarte plăcută, Excelenţă, am zis eu, încercând să-i fac pe plac.

— Asta îmi dă răgazul să vorbesc cu ea preţ de vreo oră. De cele mai multe ori, sunt ocupat toată ziua.

— Sunt sigur că aşa este, Excelenţă.

— Sunt mulţi oameni de rangul meu sau chiar de un rang mai înalt care muncesc foarte puţin, Sir Able. Aproape deloc. Trândăvesc la curte şi apoi trândăvesc la castelele lor. Vistierii le administrează averea, aşa cum se întâmplă şi în cazul meu. Când regele încearcă să-i

convingă să-şi asume nişte responsabilităţi, ceea ce se întâmplă destul de rar, fiindcă e un om delicat, preferă să plece sub un motiv sau altul. Eu mi-am impus să fiu un altfel de om. N-am să te plictisesc cu toate treburile pe care le-am făcut în slujba Majestăţii Sale şi a tatălui său. Au fost misiuni variate, unele chiar împovărătoare. De pildă, am fost Vistier pentru aproape şapte ani.

— Îmi dau seama că trebuie să fi fost o slujbă grea, i-am zis.

— S-ar putea să crezi că ştii, Sir Able, dar îţi spun că n-ai nici cea mai vagă idee. A fost un coşmar care părea să nu se mai termine. Iar acum asta.

L-am aprobat fără vorbe, încercând să par solidar.

— Micul dejun îmi oferă o oră pe zi în compania fiicei mele. Am încercat să-i fiu şi mamă, şi tată, Sir Able. N-am să pretind că am reuşit. Dar am încercat.

Beel s-a ridicat, îndreptându-şi umerii. Nu mâncase nici măcar o firimitură.

— În dimineaţa asta am trimis-o să mănânce cu slujnicele ei. A fost surprinsă şi încântată.

— Nu se poate să fi fost încântată, am protestat eu.

Nici eu nu mâncasem nimic şi am decis că acela era momentul potrivit să încep să bag câte ceva în gură.

— Mulţumesc, Sir Able. Să ştii însă că a fost încântată. Am trimis-o de la masă pentru că am vrut să-ţi vorbesc. Nu în calitate de cavaler, ci de fiu, fiindcă mi-aş dori din toată inima ca Overcinii să mă fi binecuvântat şi pe mine cu un băiat ca tine.

N-am ştiut ce să spun. Într-un târziu, am îngăimat:

— E o mare onoare, Excelenţă.

— Nu încerc să te măgulesc, spun doar adevărul.

Beel a făcut o pauză, probabil ca să vadă ce impresie îmi făcuseră vorbele lui.

— Oamenii ca mine, nobilii care fac parte din cele mai înalte consilii ale Majestăţii Sale, nu sunt renumiţi pentru faptul că spun adevărul. Avem întotdeauna grijă ce spunem şi cum spunem. Suntem nevoiţi să o facem. Eu însumi am minţit atunci când mi-a cerut-o datoria. Nu mi-a

plăcut, dar m-am străduit s-o fac cât de bine am putut.

— Înţeleg, am zis eu.

— Acum am să-ţi spun adevărul şi numai adevărul. Îţi cer să mă crezi. Ba nu, îţi cer mai mult. Vreau să fii la fel de cinstit cu mine pe cât sunt eu cu tine. Poţi să faci asta?

— Bineînţeles, Excelenţă!

Beel s-a ridicat, a mers spre un cufăr, l-a deschis şi a scos un sul de pergament.

— Ai un conac, Sir Able? Unde se află?

— Nu, Excelenţă.

— Niciunul?

— Nu, Excelenţă, am repetat eu.

S-a aşezat pe scaun, ţinând încă pergamentul în mână.

— Suveranul tău te trimite să stai de strajă în Munţii Şoarecilor. Timp de jumătate de an.

— Nu l-am auzit să-i numească aşa. Dar da, aşa mi-a poruncit.

— Asta e denumirea pe care o folosesc Fiii Furiei. Noi îi numim, în general, Munţii de Nord sau pur şi simplu indicăm un anumit lanţ muntos. De ce crezi că Fiii Furiei le-au dat numele ăsta?

Am pus jos felia de pâine pe care mă pregăteam s-o mănânc.

— Nu-mi dau seama, Excelenţă. Asta dacă nu care cumva sunt foarte mulţi şoareci pe-acolo.

— Nu sunt nici mai mulţi şi nici mai puţini decât în majoritatea locurilor. Îi denumesc aşa din cauza oamenilor cu care te-ai luptat astă-noapte. Ei sunt fiii Fiilor Furiei, pe care ei i-au făcut cu femeile noastre. Văd c-am reuşit să te surprind.

Capitolul 50
CINE I-A SPUS FIICEI MELE?

Am luat o gură de pâine, am mestecat-o şi apoi am înghiţit.

— Nu ştiam că e posibil un asemenea lucru, Excelenţă.

— Uite că este. Beel a tăcut, bătând din nou darabana cu degetele în masă. Presupun că trebuie să fie tare dureros pentru femei, cel puţin la început.

L-am aprobat.

— Fiii Furiei au năvălit în ţinutul nostru pentru femei şi pentru pradă deopotrivă. Misiunea mea e să opresc raidurile astea, dacă pot. Dacă nu pot, atunci cel puţin să le reduc numărul şi amploarea. Ei nu-i dau întotdeauna ascultare regelui Gilling şi cu cât sunt mai departe de Upgard, cu atât se cred mai liberi. Dacă vor vedea însă că suveranul lor dezaprobă asemenea incursiuni, nu vom mai fi atacaţi atât de des şi cu atâta forţă.

— Îţi doresc noroc, i-am spus, şi vorbesc serios.

— Regele Gilling a dat de înţeles că mă va accepta drept ambasador al Majestăţii Sale. Vorbeam însă despre Şoareci, aşa cum îi numesc Fiii Furiei pe oamenii imenşi care ne-au atacat. Sunt născuţi în casele taţilor lor de către sclave. Adesea încearcă să rămână în Jotunland după moartea taţilor lor. Uneori, se oferă să fie servitorii fiilor legitimi, de exemplu.

Am dat din cap ca să vadă că am înţeles.

— Uneori au succes pentru o vreme. Devin astfel sclavi precum mamele lor, porcari sau lucrători la câmp. Porcii şi vitele Fiilor Furiei nu sunt mai mari decât ale noastre, aşa înţeleg.

— Pentru o vreme, ai spus.

— Până la urmă, sunt înlăturaţi. Sau omorâţi. Fiul unui rege şi-al unei femei libere nu ar fi niciodată tratat aşa, dar ei sunt. Cei care reuşesc să supravieţuiască hoinăresc din loc în loc, vânaţi precum şobolanii sau precum şoarecii al

căror nume îl poartă, până ajung în munţii ăştia unde nu se aventurează nici Fiii Furiei. Sunt prea multe peşteri – Fiii Furiei le numesc găuri de şoareci. Şoarecii trăiesc acolo precum animalele şi se comportă chiar mai rău. Ce ai de gând să faci astăzi, Sir Able?

— S-o pornesc spre nord cu Excelenţa Ta, presupun, am zis eu luat prin surprindere.

— Astăzi n-o să mai călătorim. Suntem cu toţii obosiţi şi trebuie să descărcăm nişte provizii, fiindcă povara catârilor e prea mare. Îndatoririle oamenilor care au murit trebuie repartizate altora şi trebuie să ne cărăm răniţii în aşa fel încât să nu le cauzăm şi mai multe dureri.

— Atunci am să dorm în dimineaţa asta, iar după-amiază o să plec să caut izvorul Grifonului.

— Probabil că n-ai dormit prea mult astă-noapte. Puţini dintre noi au putut să doarmă.

Dormisem, dar înainte de asta nu mai închisesem un ochi de două zile. Eram încă năuc şi i-am spus-o.

— Înţeleg. Ai vrea să-mi faci o favoare, Sir Able?

— Bineînţeles, Excelenţă. Orice.

— Atunci mergi, te rog, la culcare, aşa cum ai plănuit, dar amână căutarea izvorului Grifonului pentru măcar o zi. Oricum, ar fi o aventură tare periculoasă. Te-ai gândit vreun pic la pericolele pe care le-ai putea întâlni când hoinăreşti singur prin munţii ăştia?

— M-am gândit, Excelenţă, i-am zis eu cu un zâmbet. Şi m-am mai gândit şi la faptul că pericolele mă vor întâlni pe mine.

— Bine zis! Cu toate astea, de dragul meu, te rog să renunţi la căutarea asta. Vrei să mă asculţi?

— Bineînţeles, Excelenţă, bucuros.

— Eşti un arcaş iscusit?

— Da, Excelenţă.

— Acum, fără ocolişuri, îţi mărturisesc că sunt încântat. Pentru prima dată în dimineaţa aceea, zâmbetul i se întinsese pe toată faţa. Meşterul Papounce mă tot bate la cap să organizez o înfruntare între tine şi Sir Garvaon. Ştii că e un arcaş faimos…

— Toată lumea spune asta, Excelenţă.

— Pe locul al doilea e Idnn, care vânează. Trage foarte bine pentru o femeie, a zis el zâmbind amar. Până acum am refuzat, fiindcă am fost convins că e mult mai util să înaintăm. Nu ne vom mişca însă până mâine, iar o asemenea înfruntare e bună pentru moral. Oamenii care ne-au atacat – poate că uriaşilor le e uşor să le spună Şoareci, dar mie îmi vine tare greu – erau cu mult deasupra noastră pe crestele munţilor. Au aruncat cu bolovani în noi, iar noi am tras cu săgeţi, una după alta, însă de cele mai multe ori nu vedeam decât umbre. Rareori a fost mai evident că avem nevoie de arcaşi iscusiţi.

Mi-am golit cana, după care am umplut-o din nou din carafă.

— Vrei s-o faci?

— Bineînţeles, Excelenţă. Ţi-am spus c-am s-o fac.

— Dacă pierzi la mustaţă, n-ai să păţeşti nimic. Dar dacă te înfrânge evident, s-ar putea să râdă de tine. Ar fi bine să te pregăteşti pentru eventualitatea asta.

— Ar fi bine, Înălţimea Ta, ca aceia care râd de mine să se pregătească să mă înfrunte.

— Nu ne putem permite să pierdem nici măcar un om, Sir Able. Ai în vedere lucrul ăsta, te rog.

— O să-l am, Excelenţă. Dacă se vor comporta şi ei cum trebuie.

— Înţeleg. Ei bine, le-am spus lui Papounce şi Garvaon c-am să organizez oricum întrecerea aceasta, deci trebuie să mă ţin de cuvânt. Încearcă să te abţii.

— Am să încerc, Excelenţă.

Beel şi-a ţuguiat buzele în timp ce eu am terminat de mâncat o bucată de sturion afumat. În timp ce mă ştergeam la gură, mi-a zis:

— Poţi pleca acum, Sir Able, dacă te-ai săturat.

— N-ai trimis-o de aici pe Lady Idnn doar ca să putem vorbi despre tragerea cu arcul, Excelenţă, i-am spus eu clătinând din cap. Care e adevăratul motiv?

— Am vorbit despre asta când ne-am întâlnit prima oară, a spus Beel pe un ton ezitant. Atunci când te-a adus Crol la

mine. Îţi aduci aminte ziua aceea, cu siguranţă.

— Da.

— Am vorbit cu Svon după aceea, a oftat el. Ţi-am spus că suntem veri ceva mai îndepărtaţi.

Am încuviinţat, întrebându-mă ce avea să urmeze.

— Vrea să devină cavaler. Nu are cum să acceadă la o poziţie mai înaltă.

Beel a plecat de lângă scaun şi s-a îndreptat spre uşa cortului, privind lung la stânci şi la piscurile înzăpezite. Ţinea încă în mână sulul acela de pergament. Când s-a întors, i-am zis:

— Nu i-am stat niciodată în cale, Excelenţă.

— S-a certat cu servitorul tău. Aşa mi-a zis. Servitorul tău l-a înfrânt şi l-a alungat. Am apucat să-ţi spun asta?

— Ştiam, Excelenţă. Cred că mi-ai mai spus lucrul ăsta.

— Poate că ai auzit de la Svon?

Am negat cu un gest al capului.

— Ai aflat de la un alt călător, atunci?

— Da, Excelenţă.

— E o situaţie ciudată şi nu cred că pot face dreptate. Ai văzut-o pe fiica mea, Idnn.

— Da, Excelenţă. E o tânără foarte frumoasă.

— Exact, e foarte tânără şi delicată, atât ca trup cât şi ca simţire. Ar putea servitorul tău s-o învingă pe ea, dac-ar vrea lucrul ăsta?

A trebuit să mă gândesc puţin – nu la răspunsul ca atare, ci la direcţia în care se îndrepta conversaţia noastră. În cele din urmă, i-am spus:

— Sper că nu va face niciodată un asemenea lucru, Excelenţă. Îl ştiu bine pe Pouk cu toate defectele lui, dar sunt convins că nu e nici crud şi nici brutal.

— Ar putea s-o facă dacă vrea?

— Bineînţeles, Excelenţă. Dacă n-aş fi eu pe-acolo să împiedic lucrul ăsta. Pouk are douăzeci de ani, e puternic şi iute.

— Aşa deci. Să presupunem că s-ar întâmpla lucrul ăsta. Fiica mea s-ar simţi profund ruşinată că a fost înfrântă de o slugă. Dar nu s-ar simţi ruşinată deloc, fiindcă sluga a

fost în stare să o învingă. Nicio persoană cu capul pe umeri n-ar presupune că o fată delicată precum Idnn s-ar putea lupta în turnir cu un tânăr de douăzeci de ani.

Am încuviinţat.

— Când era un băieţel de doar zece ani, e posibil ca Svon să fi simţit la fel şi asta cu îndreptăţire. Ceea ce mă tulbură… lucrul care mă nelinişteşte e că Svon părea să simtă asta chiar şi acum. Era s-ajungă cavaler. Dacă ducele Marder l-ar fi înnobilat, i-ar fi dat pintenii de aur şi tot restul, ar fi acceptat fără să clipească. Tu cum te-ai simţi dacă servitorul tău te-ar înfrânge?

Am încercat să vorbesc, dar n-am putut pentru că mi se pusese un nod în gât.

— Exact. Nu sunt un războinic, Sir Able. În timp ce tu deprindeai artele necesare unui cavaler, eu învăţam să citesc şi să scriu, studiam istoria, limbile străine şi restul. Dacă ar fi să mă înfrunt, de exemplu, cu Sir Garvaon, n-ar trebui să mă simt ruşinat dacă sunt înfrânt. Dar un servitor? Mi-aş pregăti sabia şi-aş căuta revanşa.

— Sunt bucuros că Svon n-a apucat să se răzbune, Excelenţă.

— Chiar aşa? Zici asta de dragul lui Svon…

— Mă faci să mă simt ruşinat, Excelenţă. El a fost… el este… scutierul meu. Am o datorie faţă de el.

Beel a încuviinţat şi şi-a pus mâinile pe masă, unindu-şi vârfurile degetelor.

— Ţi-am spus asta pentru că simt că eşti un om ce pui mare preţ pe onoare. S-ar putea ca Svon să se întoarcă la tine. Dacă se va întâmpla aşa, sper să-l poţi ajuta.

— Am să încerc, Excelenţă. Cum s-ar putea însă face asta… ei bine, nu prea ştiu. Va trebui să mă gândesc, i-am zis eu, ridicându-mă în picioare.

Beel a arătat cu degetul spre scaunul pliant.

— De vreme ce alegi să mai stai aici, mai avem şi alte chestiuni de discutat. Am să încerc să nu-ţi răpesc prea mult din timpul pentru somn.

M-am aşezat din nou.

— Svon mi-a spus că ai pus un demon pe urmele lui. Eşti

surprins?

— Sunt, Excelenţă. Cred... cred că ştiu ce vrea să spună cu asta, dar n-am făcut aşa ceva. Pot să explic.

— Chiar te rog.

— Mai am un servitor, Excelenţă. Numele lui e Org şi nu e demon.

Pe buzele lui Beel s-a întors un zâmbet subţire.

— În lumile de deasupra lui Aelfrice nu vei întâlni niciodată nici demoni, nici dragoni, Sir Able. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat în timp ce tu deprindeai meşteşugul folosirii scutului. N-am spus că Svon a fost urmărit până aici de un demon, ci doar că asta a spus el şi că a pretins că tu eşti în spatele acestei acţiuni.

— Nu-i adevărat, Excelenţă. Am însă motive să cred că atunci când a plecat Svon, Org s-a luat după el. Poate fi un tovarăş de drum foarte neplăcut, Excelenţă.

— Org ăsta al tău e un bărbat mare şi puternic? Cu umeri largi?

Am încercat să-mi aleg cuvintele cu grijă.

— E mare şi foarte puternic, Excelenţă. Mai mare decât mine, iar umerii îi sunt mai laţi decât ai mei.

— Şi nu l-ai pus tu să-l urmărească pe Svon?

— Nu, Excelenţă. Nu eram acolo când Svon şi Pouk s-au certat şi s-au despărţit. Pot să încerc să ghicesc?

— Chiar te rog.

— Probabil că Org se teme că Svon va încerca să-mi facă rău şi îl urmăreşte ca să-l împiedice.

— E foarte probabil, a zis Beel. Svon mergea înapoi spre Sheerwall, aşa mi-a spus. A mâncat cu noi, a cumpărat un cal şi a rămas peste noapte. Asta acum vreo două săptămâni.

N-am ştiut ce să spun, aşa că am clătinat uşor din cap.

— În noaptea aceea, una dintre santinelele noastre a raportat că a văzut un bărbat foarte masiv în depărtare, la lumina lunii. L-a numit uriaş – Fiu al Furiei. Ştii cum sunt tipii ăştia.

Nu părea momentul potrivit să spun ceva.

— Când a raportat sergentului, acesta a mers să

cerceteze locul în care fusese văzut. A spus că a găsit o urmă în noroi. Provenea de la un picior foarte mare, mi-a zis, desculţ şi cu degete lungi. A mai pretins că a văzut şi urme de gheare la capătul degetelor. Înţelegi de ce sunt curios?

— Desigur, Excelenţă.

— Şi asta e tot ce ai de zis?

— Tot ce am de zis de bunăvoie, Excelenţă.

— Foarte bine. Svon are sprijinul meu. Nu te ridica din nou, Sir Able. Văd că eşti gata s-o faci, dar am ajuns la chestiunea pe care voiam cel mai mult s-o discutăm.

Beel s-a aplecat spre mine, nerăbdător şi gânditor.

— Fiica mea şi cu mine eram blocaţi în afurisita aceea de trecătoare când am fost atacaţi. Am rămas lângă ea tot timpul. N-aş fi putut face mare lucru, dar eram hotărât să o apăr cât puteam.

— Normal, Excelenţă.

Vocea lui Beel s-a transformat în şoaptă.

— Se va mărita cu un rege până la urmă. Se va mărita cu un rege, iar sângele nostru va fi din nou regesc.

— Înţeleg, Excelenţă.

— E foarte preţioasă pentru mine, aşa că mi-am ţinut ochii pe ea. Şi niciodată n-a urcat sus pe stânci, acolo unde erau inamicii noştri.

— Bineînţeles că nu, Excelenţă.

— Şi totuşi, Sir Able, vorbeşte ca şi cum ar fi fost acolo. Înălţimile acelea, aşa cum mi-a spus ea, sunt pline de cadavrele unor bărbaţi păroşi, cu staturi monstruoase, care au fost măcelăriţi de tine şi de câinele tău. Îmi vine greu să cred că un câine poate ucide chiar şi un singur asemenea bărbat, cu atât mai puţin câteva zeci, dar ea aşa zice. Te-ai lăudat mai înainte că vei fi sincer.

Văzând felul în care îl priveam, Beel s-a corectat.

— *Te-ai lăudat* e un cuvânt nepotrivit probabil, dar ai pretins că vei fi sincer. Mi-ai spus că nu m-ai minţit nici pe mine, nici pe jupânul Crol. Negi lucrul ăsta?

— Nu, Excelenţă.

— Dar astăzi poţi să pretinzi acelaşi lucru?

— Da, Excelenţă.

— Atunci aş aprecia dacă mi-ai răspunde deschis la câteva întrebări.

Beel a tăcut o vreme şi mi-a studiat faţa, apoi şi-a privit propriile mâini. Nu mâncase şi nu băuse nimic.

— Îmi placi, Sir Able. Îmi placi mai mult decât toţi oamenii pe care i-am întâlnit vreodată, cu excepţia Majestăţii Sale. Sper că eşti conştient de lucrul ăsta.

— Până acum nu eram, Excelenţă, dar sunt flatat. Pot să spun şi eu că eşti un om cu adevărat bun, un supus loial al regelui şi un tată foarte iubitor?

— Tocmai fiica mea mă îngrijorează cel mai mult, mi-a zis Beel.

— Ştiu, Excelenţă. Dar n-am jignit-o în niciun fel. Sau cel puţin, am încercat.

— Vezi cortina care împarte în două cortul nostru? Ea doarme în spatele ei, iar eu aici. Eu mă spăl şi mă îmbrac aici, iar ea dincolo.

— Am priceput.

— Ca urmare, nu ne putem vedea. Dar ne putem auzi perfect. Cortina e din mătase, cântăreşte infim şi ocupă foarte puţin spaţiu. Pune stavilă vederii, dacă se poate spune aşa, dar nu opreşte sunetele.

I-am făcut semn că înţeleg.

— Aşa că, vorbim adesea unul cu altul când suntem în pat. Vorbim şi dimineaţa, când slujnica ei o îmbracă pe ea, iar Swert mă îmbracă pe mine.

— În regulă.

— În dimineaţa asta vorbea despre bătălie şi povestea totul de parcă ar fi fost acolo sus. Vorbea despre capete sparte, despre picioare şi braţe rupte, de bărbaţi striviţi şi sfâşiaţi ca de ghearele unui leu. Şi a mai spus că tu i-ai ucis pe mulţi dintre bărbaţii aceia, Sir Able. E adevărat?

— Da, Excelenţă.

— Pot să te întreb ce arme ai folosit?

Mi-am scos pumnalul şi l-am aşezat pe tăblia mesei şi apoi am pus şi Sfărâmătorul de Săbii alături de el. Beel a ridicat Sfărâmătorul de Săbii şi l-a privit lung, aşa că am

vrut să-i explic.

— Nu e o sabie, Excelenţă. Ştiu că aşa arată, dar e un buzdugan.

A pipăit lamele Sfărâmătorului de Săbii, a încercat să-l rotească prin aer, după care l-a aşezat din nou pe masă.

— Nu ai obârşie nobilă, îmi dau seama de asta. Eşti însă cavaler, nu un ţăran oarecare, şi ai dreptul să porţi o sabie.

— Aşa voi face, de îndată ce-o voi găsi pe cea potrivită, Excelenţă.

— Şi care e sabia asta?

— Eterne, Excelenţă.

— Sabia perfectă e o legendă, Sir Able. Nimic mai mult, mi-a zis el încetişor.

— Nu sunt convins de asta, Înălţimea Ta.

— Vrăjitor sau mag? a zis el oftând. Ce eşti cu adevărat? Mai ştiu şi eu câte ceva, deşi nu am cine ştie ce puteri.

Am preferat să tac din gură.

— Îţi spun fiindcă trebuie să ştii: nu sunt duşmanul tău. Poţi avea încredere în mine, fiindcă-ţi sunt tovarăş.

— Tot ce pot mărturisi e că n-am deloc habar de magie, Excelenţă.

— Vrăjitorii nu recunosc niciodată. Aşa spunea mereu doica mea, dar nu sunt convins că e şi adevărat. Tu ai fost acolo sus pe piscuri, Sir Able? Tu i-ai măcelărit pe duşmanii noştri?

— Da, Excelenţă, pe unii. Cei mai mulţi au fost însă ucişi de câinele meu. Şi săgeţile arcaşilor tăi au ucis câţiva.

— Ai dus-o pe fiica mea acolo sus? După bătălie?

— Nu, Excelenţă.

— Ai văzut-o acolo când te aflai tu însuţi pe piscuri?

— Nu. Iar dacă a fost acolo, nu ştiu nimic despre asta.

— Ăsta e actul de proprietate al conacului Swiftbrook, Sir Able, mi-a zis Beel arătându-mi pergamentul. Ai vorbit cu ea fără ştirea mea şi i-ai povestit despre bătălie?

— Nu, Excelenţă.

— Dar cine altcineva a mai fost cu tine acolo sus?

— Câinele şi motanul meu, Excelenţă. I-ai văzut.

— Şi atunci cine i-a povestit fiicei mele despre luptele de

acolo? Despre cei pe care i-ai tăiat şi despre felul în care au murit.

— N-am fost eu acela, Excelenţă. Dar nu crezi că ar trebui să o întrebi pe ea?

A tăcut şi mi-am dat seama că nu prea erau multe lucruri de spus care să nu-mi înrăutăţească situaţia. În plus, aveam o mulţime de lucruri la care trebuia să mă gândesc singur. Mi-am uns o felie de pâine cu unt peste care am aşezat o felie de sturion.

— Speri că te voi trimite să-ţi găseşti servitorul, a zis Beel într-un târziu.

— Aşa este, Excelenţă.

— N-am s-o fac. Ai face mai bine să te odihneşti, fiindcă va trebui să te întreci cu Sir Garvaon.

Am încuviinţat, m-am ridicat, după care am pus Sfărâmătorul de Săbii şi pumnalul în tecile lor.

— Încă mai vrei să te întreci cu el?

— Oricând, Excelenţă.

N-aş fi spus asta, dar coarda arcului meu îmi transforma nopţile în iad. Mi s-a părut atunci că a venit momentul să trag şi foloase de pe urma ei.

— Eu voi fi arbitrul înfruntării voastre.

— Desigur, Excelenţă.

— Şi am să judec drept şi cu atenţie, Sir Able. E în joc onoarea mea.

— Înţeleg, Excelenţă.

— Poţi pleca acum, a oftat Beel.

În timp ce ieşeam din pavilionul lui, l-am auzit şoptind:

— Şi totuşi, sper să câştige Sir Garvaon.

Capitolul 51
CONCURSUL CU ARCUL

În dimineaţa aceea am visat că eram eu, dar foarte mic, mult mai mic decât când ieşisem din peştera Parkăi. Stăteam într-o barcă mică şi vâsleam în susul Grifonului. Berthold Viteazul mă privea de pe mal, iar Setr înota lângă mine împroşcând jerbe de apă ca o balenă. Mai sus mă aştepta mama. Curând, Berthold Viteazul a rămas în urmă. Am văzut faţa mamei printre frunzele unei sălcii şi apoi într-un păducel, frumoasă şi zâmbitoare, încununată cu flori; Grifonul m-a dus însă de acolo şi curând n-am mai văzut-o. Din când în când, zăream statuia unui grifon de piatră, din care izvora râul. Am încercat să ajung la ea, dar în loc de asta am ajuns într-un tub imens de sticlă verde şi groasă.

Am ieşit imediat, călare pe un armăsar gri şi ţineam în mâini o lance scurtă cu un stindard la capăt. Grifonul de piatră era acum în faţa mea – înalt şi mai de neclintit decât un munte. M-am aplecat asupra lăncii, am atacat şi am fost înghiţit pe dată.

Era trecut de amiază când m-am trezit. Am căscat şi m-am întins, gândindu-mă la chipul mamei pe care o văzusem între frunzele de salcie şi florile de păducel. Părea foarte tânără şi, deşi mintea îmi era încă toropită de somn, am simţit cum mă cuprindea o tristeţe adâncă.

Era încă tânără, nu cu mult mai în vârstă decât Sha când s-a prăpădit.

— Te-ai trezit la timp. Sper că ai dormit bine, a zis Mani care stătea la picioarele patului meu şi îşi spăla faţa cu labele.

— Credeam că eşti cu Idnn, am zis eu căscând din nou.

— Câinele tău voia să meargă să cerşească hrană. De vreme ce eu am mâncat mai mult decât îmi trebuie de la Excelenţa Sa, domniţa Idnn, m-a pus să stau în locul lui de

pază.

Mi-am scos alene picioarele din pat.

— Mă bucur că vorbiţi unul cu altul.

— O, dar ne înţelegem perfect, mi-a zis Mani. El mă crede detestabil, iar eu cred acelaşi lucru despre el. Fără îndoială că avem amândoi dreptate.

— Ai vorbit cu Idnn…

Ochii verzi strălucitori ai lui Mani, care erau foarte frumoşi, s-au mărit uşor.

— Cum ai aflat asta?

— Ar fi trebuit să rămână secret?

— Păi, n-ar fi trebuit să spună nimănui. Am pus-o să-mi promită.

Mi-am găsit hainele. Le-am întins pe pat, după care m-am uitat cu atenţie în pavilionul lui Garvaon ca să mă asigur că nu mai era nimeni pe acolo, cu excepţia lui Mani.

— I-a spus tatălui ei, iar el m-a pârât la tine. Nu-i aşa?

— Nu, am spus eu, după care mi-am legat lenjeria şi mi-am pus o pereche curată de ciorapi. I-a spus tatălui ei nişte lucruri pe care le-a aflat de la tine, iar el tot încearcă să afle cum de ştie tot ce i-ai povestit.

— O! a exclamat Mani întinzându-se şi arcuindu-şi molcom coada. Şi i-ai spus?

— Nu.

— Probabil că ai procedat înţelept. Nu te superi dacă îţi scarmăn puţin pătura…

— Încearcă să n-o rupi, l-am avertizat eu ridicându-mi ciorapii.

— Bine, a exclamat motanul, după care a început să-şi tragă ghearele mari şi ascuţite pe lâna păturii.

— S-ar putea să ţi se pară o prostie, dar nu mă aşteptam să vorbeşti şi cu alţi oameni în afară de mine.

— Fiindcă n-o face şi câinele tău? a zis Mani şi a căscat. Şi el ar putea vorbi cu alţi oameni. Dar nu vrea s-o facă. Eşti supărat fiindcă am vorbit cu Lady Inn? Nu mi-ai interzis asta niciodată.

— Eu… nu.

— I-am spus că eşti stăpânul meu, a rânjit motanul. Şi i-

am dat multe amănunte măgulitoare despre tine. Era oricum destul de impresionată de persoana ta, aşa că le-a înghiţit pe nemestecate.

— Bănuiesc că ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Nu neapărat. Lipsa de recunoştinţă e blestemul vieţii mele şi m-am împăcat cu soarta asta.

Înainte să-i dau replica, mi-am potrivit cingătoarea şi mi-am tras cizmele în picioare.

— Am să încerc să-ţi dau o dovadă palpabilă a recunoştinţei mele, dar s-ar putea să mai dureze puţin.

— Păi, ai putea să mă laşi să vorbesc în continuare cu Idnn. Dacă n-ai s-o faci, va trebui să o evit şi asta s-ar putea să se dovedească destul de ciudat într-un târziu.

— Ştii foarte bine, am zis eu aţintind un deget ameninţător spre Mani, că ai vorbi cu ea chiar dacă ţi-aş interzice.

— Ar trebui s-o fac! Vreau să zic, dacă m-ar încolţi. Mi-ar spune: „Ştiu foarte bine că poţi vorbi, Mani, iar dacă n-ai s-o faci o să-i spun tatălui meu să-şi pună arcaşii să te folosească drept ţintă.” Iar eu i-aş spune: „O, Luminăţia Ta, ai milă!” Şi iaca pocinogul!

— În regulă, am zis eu. Poţi vorbi cu ea când nu mai e nimeni în jurul vostru. Cu excepţia mea. Poţi să-i vorbeşti când sunt eu prin preajmă. Sau Gylf.

— Stăpâne, a zis Mani făcând în batjocură o plecăciune.

— Nu mai face aşa! Îmi aduci aminte de Uri şi de Baki şi nu-mi place nici când o fac ele.

— Dorinţa ta e şi a mea, Măreţ Stăpân.

Ştiam că Mani încerca să-şi bată joc de mine, dar mi-a venit greu să nu râd.

— Fiindcă am fost atât de bun cu tine, mi-ar plăcea să-mi răspunzi la nişte întrebări. Vrei?

— Orice, Stăpân Mai Mult Decât Divin.

— Mi-ai spus odată că nu eşti din Aelfrice. Îţi menţii afirmaţia?

— Da.

— Eşti din Cerr atunci?

— Mi-e teamă că nu, a zis Mani, după care a început să-

şi spele laba dreaptă din faţă.

Limba lui roz, mică şi surprinzător de curată ţâşnea ritmic din faţa lui imensă şi brăzdată de cicatrici.

— N-ar fi mai simplu să mă întrebi direct de unde sunt?

— Uite că o fac acum, i-am spus eu încercând să-mi potrivesc platoşa.

— Din pură curiozitate, ai de gând să porţi chestia aia în timpul întrecerii cu Sir Garvaon?

— Da, aşa intenţionez.

— Dar de ce...? Bine, în regulă! Să ne întoarcem la subiect. M-am născut chiar aici, în Mythgarthr, dar am fost în Aelfrice de vreo două ori. Acum vei vrea să ştii cum se face de pot vorbi. Nu ştiu. Unii dintre noi pot, deşi nu prea mulţi. Până şi unii câini pot, dar nu toţi oamenii ne înţeleg. Ultima mea stăpână ştia să hărăzească darul vorbirii, aşa că mi l-a dat şi mie.

— Vrei să spui că şi Gylf s-a născut aici?

În momentul acela, un soldat şi-a băgat capul în cort.

— Toată lumea vă aşteaptă, Sir Able.

— O să ies imediat, i-am zis.

— Nu spun aşa ceva, mi-a vorbit Mani după ce soldatul a dispărut. Şi nici nu cred că e aşa. De pildă, nu l-am văzut niciodată să-şi mănânce propriul rahat.

— Mi s-a spus odată că nimeni nu poate să călătorească la mai mult de o lume distanţă de cea în care s-a născut, i-am zis eu în timp ce-mi potriveam Sfărâmătorul de Săbii.

— Auzi tot felul de lucruri într-o viaţă, m-a aprobat Mani în felul lui.

— Între timp, am aflat că nu e adevărat. Tu ai fost motanul unei vrăjitoare, aşa că ar trebui să ştii totul despre asta. Vrei să-mi spui şi mie? Adevărul?

— Dacă insişti. În primul rând, trebuie să spun că n-ar trebui să fii supărat pe cel care ţi-a zis asta. Pur şi simplu nu voia să intri în necazuri mai mari decât poţi duce, a rânjit Mani. Hai să-ţi spun adevărul. Depinde doar de tine dacă ai să mă crezi sau nu.

— Continuă, l-am îndemnat eu în timp ce-mi încordam arcul.

— Teoretic, mi-a zis Mani plin de sine, oricine poate călători în oricare dintre cele şapte lumi. Nu poţi coborî mai jos de prima sau mai sus de ultima, pentru că nu mai ai unde să te duci.

— Înţeleg.

— În practică, e greu să urci, dar foarte uşor să cobori, exact ca şi cum ai fi pe un deal. Te străduieşti mult ca s-ajungi în Aelfrice?

— Problema mea e cum să fac să plec de-acolo, i-am zis.

— Exact. Nu ţi-ar fi deloc greu să cobori şi mai jos de Aelfrice. Dar s-ar putea să nu te mai întorci niciodată.

Mi-am luat tolba cu săgeţi şi am ieşit din cort.

— Am tras cu toţii şi ai mai rămas doar tu, mi-a zis Garvaon, venindu-mi în întâmpinare. Noi doi vom trage cinci săgeţi de fiecare. Ţi-a spus lordul Beel care e premiul?

Am clătinat din cap.

— E un coif, unul cu adevărat frumos, cu lucrătură din aur. Nu poleit, ci împodobit cu aur adevărat.

— Ce bine! Pe-al meu l-am pierdut.

— Ştiu. Când ne-am luptat cu uriaşii ăia.

L-am aprobat din nou.

— Înseamnă că Excelenţa Sa ştie că ai să câştigi şi a oferit coiful special pentru tine.

Merseserăm umăr la umăr şi am ajuns curând la mulţimea care se adunase să ne privească trăgând cu arcul. Erau acolo soldaţi şi arcaşi, servitori şi hamali. Peste capetele lor am zărit coiful care era pus în vârful unui par înfipt în pământ lângă Beel.

— Aşa că-ţi propun o prinsoare suplimentară, între noi doi, mi-a zis Garvaon. O înţelegere. Dac-ai să câştigi, va trebui să-ţi jur pe onoarea mea că-ţi voi face orice favor îmi ceri. Dacă o să câştig eu – şi te asigur că aşa se va întâmpla – ai să-mi faci, exact la fel, orice favoare îţi voi cere.

— În regulă, i-am zis.

Ne-am strâns mâinile zâmbind şi am străbătut împreună marea de oameni. De goarna în care sufla jupânul Crol

atârna un stindard brodat. S-a întors spre nord, spre est, spre sud şi spre vest, făcând munţii să răsune de acordurile care anunţau un duel civilizat. Când şi-a îndepărtat goarna de la buze, a ţipat:

— Sir Garvaon de Finefield! Sir Able de Inimă Înflăcărată!

În clipa aceea, coarda arcului meu a părut să capteze sunetele, zumzăind precum strunele unei lăute atunci când orchestra cântă fără ea.

„Sunt cavaler”, m-am gândit. „Sunt, în sfârşit, un cavaler adevărat şi nu e nimeni aici care să se îndoiască de asta.”

M-am îndreptat puţin de spate, am privit în sus şi mi-am rotit umerii; pentru prima dată, mi-am dat seama că eram cu trei degete mai înalt decât Garvaon, însă coiful lui conic îl făcea să pară mai impunător.

— Iată şi ţinta voastră, dragii mei cavaleri, a zis Beel.

Era un scut rotund, cu un ornament de fier în centru. Era atârnat de un copac pipernicit de la capătul văii, la cel puţin două sute de metri depărtare.

— Veţi trage pe rând, până când fiecare dintre voi va epuiza cinci săgeţi. Sir Garvaon, Sir Able, apoi iar Sir Garvaon, până când zboară toate cele zece săgeţi. E limpede?

— Da, Excelenţă, a zis Garvaon.

— Pentru săgeţile care nu ating ţinta nu veţi primi nimic. Pentru cele care trec de ţintă dar nu o lovesc, veţi primi un punct. Cele care o lovesc vor primi două puncte.

Beel s-a oprit, privindu-ne când pe unul, când pe celălalt.

— Iar cele care vor lovi ornamentul de fier din centru, dacă va fi vreuna, vă vor aduce trei puncte. Aţi înţeles?

Înţeleseserăm.

— Meşterul Papounce e gata să meargă să verifice rezultatele.

Am privit în jur şi l-am văzut la marginea mulţimii, ţinând de căpăstru un murg agitat.

— Dacă va fi vreo îndoială cu privire la acest punctaj, vom apela la mărturia meşterului Papounce.

Mulţimea a fremătat entuziasmată.

— Sir Garvaon! Eşti mai în vârstă. Mergi la linia de tragere.

Garvaon i-a dat ascultare şi a scos din tolbă o săgeată cu o pană gri de gâscă şi vârf de oţel. Şi-a încordat arcul, apoi a dat drumul săgeţii printr-o singură mişcare fluidă, ducând nockul până la ureche şi făcând săgeata să dispară ca prin farmec. Coarda arcului a cântat.

Am încercat cu toţii să urmărim din priviri arcul înalt al săgeţii în timp ce şuieratul ei se stingea încet. A plonjat asupra ţintei maronii precum un şoim spre un iepure.

Am oftat cu toţii. Prima săgeată a lui Garvaon a lovit scutul între margine şi ornamentul din centru. A rămas acolo, înfiptă în lemn.

— Sir Garvaon are două puncte, a tunat Beel. Sir Able? E rândul tău.

În timp ce mă îndreptam spre linia de tragere, Idnn s-a apropiat de mine, cu Mani pe umăr, şi mi-a întins o eşarfă de mătase verde.

— Vrei să lupţi sub culorile mele, Sir Able?

Asta m-a surprins atât de mult, încât n-am fost în stare să suflu o vorbuliţă. I-am luat eşarfa şi mi-am înnodat-o în jurul capului în felul în care văzusem atâtea eşarfe – roşii, albastre, roz, galbene şi albe – legate în jurul coifurilor cavalerilor din Sheerwall.

Cineva a ovaţionat-o pe Lady Idnn, căciulile au zburat în aer, iar pentru vreo jumătate de minut eu nu m-am putut gândi decât la cum mă voi simţi dacă nu voi fi la fel de iscusit ca Garvaon.

„E în puterea mea”, mi-am zis. „Îndrept săgeata şi nu e o chestiune de noroc.”

Am simţit o adiere, îndeajuns de puternică pentru a face să fluture eşarfa lui Idnn. Îmi bătea aproape drept din spate, dar am simţit că era îndreptată în aşa fel încât să-mi ducă foarte puţin săgeata către stânga.

Am ales o săgeată lungă şi alburie de portocal spinos, una pe care o cioplisem eu însumi şi ştiam că era pe cât de dreaptă mă pricepusem s-o fac. Văzând-o, mi-am adus

aminte de lebăda ale cărei pene o împodobeau. Ce mândru fusesem de ea! Şi ce gust minunat avusese când o fripsesem cu Berthold Viteazul deasupra focului în seara aceea!

Săgeata era deja la nock, ca şi cum coarda ar fi aşteptat-o acolo. „Uită de mulţime, uită de fată şi de motan, gândeşte-te doar la ţintă!"

Mulţimea a oftat, iar eu mi-am coborât arcul şi am tras adânc aer în piept. Săgeata aia foarte uşoară n-avea cum să ajungă atât de departe. Mi-am închis ochii, ştiind că în secundele următoare va trebui să zâmbesc, ridicând din umeri, şi să mă pregătesc pentru lovitura următoare. Din depărtare, am auzit un zgomot stins, ca şi cum o pietricică ar fi căzut într-un pocal de metal.

Capitolul 52
SPRE POUK

— Ratare! a zis cineva.
— La ţintă!
— Drept în centru!

Şi această din urmă afirmaţie a fost contrazisă, aşa că mi-am deschis ochii. Încruntat, Beel şi-a ridicat amândouă mâinile cerând linişte.

— Dacă săgeata lui Sir Able ar fi lovit ornamentul de fier, ar fi trebuit să ricoşeze, şi asta se va vedea pe vârful ei. Şi fierul ar trebui să fie zgâriat. Meştere Papounce! Vrei să investighezi pentru noi?

Papounce încălecase deja, iar la îndemnul lui Beel a pornit în galop.

— Dac-ar fi lovit în mijloc, ar fi trebuit să sară şi aş fi văzut-o, a zis cineva de lângă mine.

— Când m-am întrecut cu arcaşii mei, distanţa a fost de doar o sută de paşi, mi-a şoptit Garvaon. Excelenţa Sa a mutat ţinta mult mai în spate pentru întrecerea noastră, dar n-a vrut să-l mai lase pe Papounce să stea lângă ea şi să semnalizeze. Având armura şi stând la câţiva metri depărtare ar fi fost suficient ca să fie în siguranţă.

Eu nu eram de aceeaşi părere, dar l-am aprobat din politeţe; îl priveam pe Papounce, care ajunsese lângă ţintă şi descălecase părând că se uită la ornament. Apoi, a mers în spatele ţintei şi-a părut că examinează trunchiul copacului de care era atârnat scutul.

— Ai să câştigi coiful ăla, Sir Able? m-a întrebat Crol, care ţinea încă goarna în mâini.

— Mă îndoiesc, am zis eu încercând să nu zâmbesc. Ca să fiu sincer, aş fi foarte bucuros să nu mă fac de râs.

— Regele nostru a poruncit să se facă unul exact la fel pentru regele Gilling, mi-a explicat Crol. E mai mare decât ligheanul în care mă spăl eu. Excelenţei Sale, lordului Beel, i-a plăcut atât de mult, încât a vrut şi el unul.

Crol a arătat spre coiful de pe stâlp.

— Acela e al lui. Coiful regelui Gilling e în desagii de pe un catâr.

— O să arate bine pe capul tău, mi-a spus Garvaon, dar mai întâi va trebui să mă învingi.

Papounce încălecase din nou şi a pornit spre tabără. Idnn m-a tras de mânecă şi mi-a arătat cu degetul.

— Da, i-am spus, o să ştim curând, domniţă.

S-a ridicat pe vârfuri; mi-am dat seama că voia să-mi şoptească ceva la ureche, aşa că m-am aplecat.

— S-a întâmplat ceva. Nu merge la galop. Are nevoie de timp de gândire.

Am privit, după care m-am aplecat din nou.

— Motanul tău mi-a atras atenţia. Şi are dreptate! Să mergi atât de încet când te aşteaptă tata? Ceva e în neregulă.

Papounce a descălecat şi l-a tras pe Beel deoparte. Au vorbit mai bine de două minute, iar eu (care încercasem să mă apropii cât mai mult) l-am auzit pe Beel întrebând uimit:

— A crăpat piatra?

Pe urmă a ridicat mâinile cerând linişte.

— Sir Able are trei puncte.

A auzit murmure şi au început să curgă întrebările, dar le-a ignorat pe toate.

— Sir Garvaon trage următoarea săgeată. Făceţi-i loc!

Săgeata a ratat ţinta şi a căzut undeva în dreapta.

De data aceasta, Beel s-a sfătuit cu Crol care a strigat:

— Sir Garvaon are trei puncte.

Îmi trăsesem cea mai bună săgeată la început. Am ales o alta, am pus-o în nock, spunându-mi că nu trebuia să nimeresc iarăşi mijlocul ţintei. Ajungea doar să nimeresc ţinta. Oriunde.

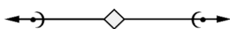
Am tras, iar Papounce a fost trimis exact ca mai înainte. Am aşteptat să se ducă în galop către ţintă şi să o verifice. Mi-am slăbit struna arcului şi am încercat să mă relaxez, străduindu-mă să nu privesc spre cei care ar fi vrut să îmi vorbească.

Am primit alte trei puncte. Scorul meu a ajuns la şase.

Garvaon a tras din nou. A treia săgeată a nimerit lângă prima.

Începeam să mă simt de parcă aş fi trişat şi asta nu-mi plăcea. În loc să trag spre ţintă, am încercat să lovesc frunzele de sus ale copacului de care era atârnată. Am tras şi am privit cum săgeata mea zbura exact acolo unde-o trimisesem. A trecut printre frunze şi a lovit peretele de stâncă din spatele lor. Au căzut câteva pietricele şi apoi ceva mai multe.

Deodată, tot versantul s-a prăbuşit, umplând valea cu un zgomot asurzitor.

Gylf m-a găsit la vreo milă depărtare de tabără şi m-a trezit, lingându-mă pe faţă. Am scuipat şi m-am ridicat în capul oaselor, crezând pentru un moment că am văzut-o în spatele câinelui pe bătrâna din vis, cea care avusese căsuţa din pădure. Era foarte întuneric.

— De ce aici? a întrebat Gylf.

— Fiindcă e adăpostit şi m-am gândit că n-o să fie atât de frig.

„Aici” însemna o crăpătură între stânci.

— E greu de mirosit, mi-a explicat Gylf.

— Şi de dormit e greu. Am înţepenit.

De fapt, îmi clănţăneau dinţii de frig.

— Focuri acolo. Mâncare.

— Dar nu mi-au dat mare lucru de mâncare nici până acum. Toată lumea vrea să vorbească cu mine. I-am spus lordului Beel că voi veni mai târziu la el în pavilion.

— Ţi l-a dat?

— Coiful cel frumos?

M-am ridicat şi m-am înfăşurat în mantie, punând pe mine şi pătura pe care o luasem din tabără.

— Nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă.

— Toţi dorm, a zis Gylf dând din coadă şi privind în sus spre mine cu speranţă.

— Vrei să mă întorc în tabără, nu-i aşa? E drăguţ din partea ta că-ţi faci griji pentru mine.

Gylf m-a aprobat.

— Dar dacă rămân aici...

— Şi eu...

— O să-mi ţii de cald. Îmi doresc să te fi avut aici mai devreme.

A pornit înainte ca să-mi arate drumul, iar eu l-am urmat mai încet, încă obosit şi înfrigurat. Sperasem să găsesc una dintre peşterile pe care Fiii Furiei le numesc „găuri de şoarece” şi eram supărat că eşuasem. Ştiam că Gylf ar fi putut să-mi găsească una cu uşurinţă. Sau Uri şi Baki... şi ele ar fi putut s-o facă, dacă le-aş fi chemat şi ar fi venit. Dar asta ar fi însemnat că ar fi găsit-o Gylf sau ele. Dorisem să fiu eu cel care o găsea.

Încă nu răsărise luna, iar tabăra arăta înfricoşător – cortul stacojiu al lui Beel era de-a dreptul negru, iar pânzele corturilor lui Garvaon şi Crol erau palide ca nişte stafii, în timp ce corpurile servitorilor şi hamalilor adormiţi păreau morminte proaspăt săpate, iar cedrii contorsionaţi mi se păreau a fi Osterlingi veniţi să mănânce cadavre.

Un catâr a nechezat în depărtare.

— Am de gând să te trimit după Pouk, i-am spus lui Gylf.

Am hotărât pe loc.

— Nu chiar acum, fiindcă meriţi să mănânci ceva şi să te odihneşti bine înainte să pleci. Mâine dimineaţă... Vreau să-l găseşti şi să i te-arăţi, ca să ştie că sunt prin apropiere. Pe urmă, o să te întorci aici ca să-mi spui unde este şi dacă e în regulă.

Gylf a privit spre mine şi a oftat. O santinelă somnoroasă m-a întrebat:

— Sir Able, dumneavoastră sunteţi?

Când am ajuns într-un târziu, pe patul meu din pavilionul lui Garvaon am găsit coiful ornat cu aur aşezat pe pătură. După ce i-am reglat puţin curelele dinăuntru, s-a potrivit de parcă ar fi fost făcut pentru mine.

Capitolul 53
LEGĂMINTE

A doua zi, la micul dejun, am mâncat singuri, pentru că Garvaon le-a spus soldaţilor să nu lase pe nimeni să se apropie de cortul nostru, în care eram eu, el şi Gylf. Ni s-a alăturat însă şi Mani, care mi-a sărit în poală şi a început să mănânce tot ce-i dădeam, exact ca o pisică obişnuită.

— Lady Idnn aproape c-a adoptat motanul ăsta, mi-a zis Garvaon.

— Poate să-l aibă, dacă şi-l doreşte.

— Eşti o figură, să ştii, mi-a spus Garvaon privindu-mă fix, apoi a izbucnit în râs.

Vârful pumnalului său s-a înfipt apoi într-o bucată mare de cârnat de vară pe care a început să o mestece gânditor.

— Putem să vorbim ca de la bărbat la bărbat?

— Da, i-am răspuns, desigur. Se poate.

— Am zis ca de la bărbat la bărbat, dar asta nu e tocmai exact, a continuat el, evitându-mi privirea. Sunt un cavaler destul de bun. Sunt mai bun la trasul cu arcul decât oricine aflat sub comanda mea. Am câştigat câteva turniruri şi am participat la şapte bătălii.

A făcut o pauză, ca şi când s-ar fi aşteptat să-l contrazic în privinţa numărului bătăliilor.

— Şapte bătălii între armate şi nici nu mai ştiu câte altele mai mici, precum întâmplarea aia din defileu. Tu eşti însă altceva.

— Sunt mult mai tânăr decât tine, i-am zis, şi cu mult mai puţin experimentat, ştiu asta.

— Eşti erou, a zis Garvaon aproape în şoaptă. Eşti felul de cavaler despre care se scriu cântece şi poeme, genul celor care sunt luaţi în Castelul Cerrului.

Am îngheţat când am auzit asta.

— Nu ştiai de castelul aflat acolo sus? Acolo locuieşte Valfather.

— Ştiam, i-am zis încet, dar nu credeam că mai ştie

cineva.

— Doar câţiva.

— Şi ne iau… ne iau acolo sus? Uneori?

— Aşa se spune, a spus Garvaon, ridicând din umeri.

— Ai cunoscut vreodată pe cineva care… care să-l fi luat?

— *Pe care* să-l fi luat, m-a corectat Garvaon. Până acum, nu. Dar acum te ştiu pe tine, iar pe tine te vor lua.

Am tăcut amândoi o vreme, iar eu le-am dat lui Gylf şi lui Mani mai multă mâncare decât am mâncat eu.

— Ştii că am un legământ de împlinit, mi-a zis Garvaon. Trebuie să-ţi dau orice îmi ceri. Îţi aduci aminte de pariul nostru?

— Nu l-am câştigat, am zis eu.

— Ei! Ştii că l-ai câştigat!

— Ar fi trebuit să tragem câte cinci săgeţi fiecare. Au fost doar trei.

— Iar tu ai ratat intenţionat ultima dată.

Avea dreptate şi nu mi-a trecut prin cap nimic care să nu sune a minciună.

— N-ai vrut să mă umileşti în faţa oamenilor mei. Chiar crezi că nu mi-am dat seama?

Eu mi-am făcut de treabă prin farfurie.

— Poate crezi că eu am pus coiful pe patul tău. Jupânul Crol a făcut-o. I-a poruncit Excelenţa Sa.

— Ar trebui să-l dau înapoi. Sir Garvaon…?

— Păstrează-l. Ai nevoie de el.

Mi-am şters pumnalul de mânecă şi l-am dat mai încolo.

— Aş vrea să facem un târg. Vrei să-ţi ţii legământul faţă de mine?

— Nu vreau, *trebuie* să o fac. Sunt gata oricând să o fac.

— Înţeleg că ţii la onoare mai mult decât la orice…

Garvaon m-a aprobat mut.

— Şi eu am onoare, să ştii.

— Ştiu. N-am spus niciodată că nu ai.

— Atunci hai să avem grijă şi de onoarea ta şi de onoarea mea. Eu îţi voi face o favoare, indiferent care va fi ea. Iar tu îmi vei face mie una. Ce zici de asta?

— În regulă. Spune ce vrei.

Am aşteptat puţin şi am respirat adânc.

— Vreau să mă înveţi să mă lupt cu sabia, sunt jalnic şi ştiu asta.

— Asta-i tot?

— Pentru mine e mult. Vrei? Am putea începe în seara asta, după ce ne facem tabăra.

Gylf s-a ridicat, mi-a pus o labă în poală pentru un moment, apoi a plecat.

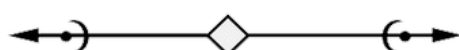
— Acum şi eu ar trebui să-ţi cer o favoare. Doar că nu mai e nevoie. Am să-ţi spun însă ce aş fi vrut să te rog.

— Desigur, aş vrea să ştiu.

— Eram curios care e motivul pentru care Excelenţa Sa a fost atât de sigur că vei câştiga. Doar că acum ştiu. Poţi să-mi păstrez deci favoarea?

— Bineînţeles.

— Apropo, vrea să te vadă înainte să pornim. Mi-a spus să-ţi comunic asta.

Beel şi Idnn încă mâncau când am intrat eu. Mani a sărit de pe umărul meu şi s-a dus iute în poala fetei.

— Ai vrut să mă vezi, Excelenţă, am zis eu făcând o plecăciune.

Beel m-a salutat, înclinându-şi uşor capul.

— Ieri mi-ai promis că ai să vorbeşti cu mine mai târziu.

— Am încercat, Excelenţă.

— Ai plecat din tabără.

— Asta doar ca să mă pot întoarce fără să fiu văzut, Excelenţă. Am aşteptat însă prea mult, ai mers să te culci şi m-am gândit că n-ar fi bine să te mai deranjez.

— Ai intrat în cortul nostru? m-a întrebat Idnn.

— Nu în jumătatea dumitale, domniţă. N-aş face niciodată aşa ceva.

— Poftim? Niciodată? mi-a zâmbit ea.

— Să înţeleg că era după lăsarea întunericului… a intervenit Beel.

— Chiar când a răsărit luna, Excelenţă.

— Nu te-am auzit, mi-a zis Idnn. Şi am dormit destul de

rău noaptea trecută. Vrei să ştii ce făceam eu când a răsărit luna?

— Ştie, i-a zis Beel. Uită-te la faţa lui. Ai ieşit din cort doar în cămaşa de noapte, nu-i aşa?

Mi-a fost greu să spun ceva după vorbele acelea, dar am reuşit.

— Priveai luna, domniţă. M-am gândit că e mai bine să nu te întrerup.

Mani mi-a rânjit din poala lui Idnn, în timp ce fata m-a întrebat:

— Dar nu te-au somat santinelele, Sir Able? Nu le-am auzit.

— Nu, domniţă.

— Ai trecut de ele? a zis Beel încruntându-se.

— Da, Excelenţă. De santinelele acestui cort vreau să zic. Ştiam că aveau să mă întârzie.

— Asta n-ar trebui să fie posibil.

— Nu-i un lucru prea greu pentru un singur om să se strecoare, Excelenţă.

— În armură.

— Da, Excelenţă, am zis eu şi am încercat să schimb subiectul. În armură, dar fără coif, fiindcă nu aveam, dar acum am unul datorită generozităţii dumitale.

Beel a mâncat un ou fiert moale fără să-mi mai adreseze vreun cuvânt, în timp ce Idnn continua să-mi zâmbească.

După ce şi-a terminat oul, Beel mi-a zis:

— Pisica aceea neagră ţi se potriveşte. Câinele tău mi s-ar potrivi însă mai degrabă mie. Aşa cred. Unde e?

— L-am trimis după Pouk, Excelenţă.

— Adu-mi, te rog aminte, cine e Pouk?

— Servitorul meu, Excelenţă. E plecat în nord să mă aştepte în trecătorile munţilor.

— Servitorul care l-a bătut pe Svon?

— Da, Excelenţă.

— Şi poate câinele tău să facă asta? Să meargă la cineva aflat hăt departe doar fiindcă aşa i-ai poruncit tu?

— Nu sunt sigur, Excelenţă, dar aşa cred.

— Pisica ta crede că e un lucru foarte caraghios, a zis

Idnn privind spre Mani.

— Ştiu, domniţă. Speră, probabil, că Gylf va da de belea. Eu sper să nu fie aşa.

— Vrei să călăreşti alături de mine astăzi, Sir Able? Aş fi încântată să îmi ţii companie.

— Sunt foarte onorat, domniţă, am zis eu clătinând din cap. Dar trebuie să merg înainte, să mă asigur că oamenii munţilor nu încearcă să ne zdrobească din nou.

— Te rog, Sir Able. Fă-mi această plăcere.

— Aş vrea să te întreb despre abilităţile tale de a trage cu arcul, a intervenit Beel după ce şi-a dres glasul. Ieri…

— Înţeleg. Pot însă să explic mult mai uşor cum am trecut de santinele decât cum am ratat ţinta atât de jalnic la a treia încercare.

— Vrăjitorii nu spun niciodată, tată, ai uitat? a zâmbit Idnn la Beel.

Capitolul 54
IDNN

Soarele dimineţii a alungat ultimii fiori reci ai nopţii încă înainte să ridicăm tabăra. Munţii unde fuseserăm atacaţi au lăsat locul unei văi largi, în mare parte împădurite, prin care curgea un râu molcom. Pe lângă el, se putea vedea Drumul Războiului, pe care îl puteam distinge şerpuind şi pierzându-se apoi în depărtare printre piscurile ale căror vârfuri dispăreau în nori.

— Acolo e Pouk, i-am şoptit eu armăsarului alb pe care mi-l dăduse Beel, iar Gylf e cu el.

Am vrut să pornesc în galop, dar a trebuit să mă mulţumesc cu un trap rapid. „Mâine”, m-am gândit. „Mâine vom ajunge la prima trecătoare; în seara asta însă, cu siguranţă vom rămâne în vale, fiindcă e câmp deschis şi avem apă.”

Oare Gylf trecuse râul deja? Era foarte posibil.

Copacii, care păreau să formeze o pădure deasă atunci când i-am privit de la înălţime, erau de fapt risipiţi în crânguri izolate, iar terenul era mult prea deschis pentru a ne fi frică de o eventuală ambuscadă. M-am oprit la intrarea în primul asemenea crâng şi am aşteptat până am zărit licărirea soarelui pe coiful lui Garvaon, după care m-am întors şi am călărit din nou, mergând la o bătaie de săgeată în faţa lor.

M-am oprit ca să ascult, dar n-am auzit nimic altceva decât oftatul vântului, foşnetul frunzelor şi strigătul unor păsări; curând însă am auzit tropotul constant al unor cai în galop. Crezând că era cineva care încerca să mă ajungă din urmă ca să-mi vorbească, m-am oprit. În loc să crească însă în intensitate, sunetul s-a stins.

M-am gândit să-mi încordez arcul; am preferat să-mi trag însă mai la îndemână Sfărâmătorul de Săbii şi am continuat să călăresc.

Drumul ocolea o stâncă cenuşie uriaşă în vârful căreia

crescuseră câţiva copaci – era craniul descărnat al unui deal acoperit la rându-i de o pădurice. Apoi, Drumul Războiului ducea în linie dreaptă mai multe mile; acolo, la mijlocul porţiunii aceleia, aştepta un călăreţ.

Era o ocazie nimerită ca să pornesc în galop, aşa că nu am ezitat.

Idnn mi-a zâmbit când am ajuns la ea, iar Mani a sărit de pe şaua ei pe a mea.

— Nu ar trebui să-ţi asumi asemenea riscuri, domniţă.

— Şi cum ar fi fost mai nimerit să fac? m-a întrebat ea cu un zâmbet larg.

Am tras adânc aer în piept şi m-am gândit serios să-i spun câteva cuvinte grele, pentru binele ei.

— Păi… păi… O, nu contează!

— N-ai vrut să călăreşti alături de mine, aşa că m-am hotărât să vin eu lângă tine.

Am dat din cap.

— Am mers o vreme în spate, printre catâri, unde e locul meu, dar când am ajuns printre copaci m-am abătut spre stânga astfel încât să nu mă vadă nimeni depăşind coloana. E o pădure numai bună s-o iei în galop. Ai ştiut din prima cine sunt, nu-i aşa?

Am dat din nou din cap.

— Fiindcă n-ai scos chestia aia care seamănă cu o sabie, în schimb, ai venit iute spre mine. Iar acum ai de gând să mă trimiţi înapoi.

— Să te duc înapoi, domniţă.

Mi-a fost greu să spun asta, dar nici pe departe la fel de greu cum mi-ar fi fost să spun ceea ce gândeam.

— Fiindcă nu ai încredere că-ţi voi asculta ordinul.

Zâmbetul ei avea ceva care-ţi înmuia inima.

— Sunt un om cu origine umilă, domniţă. Tatăl meu era negustor, iar bunicul meu, fermier, ţăran, cum i-aţi zice voi. Toată lumea îmi spune să nu uit asta. Străbunicul dumitale a fost rege. Nu am niciun drept să-ţi dau ordine.

— Şi dacă am fi căsătoriţi? Un soţ are voie să dea ordine soţiei lui, indiferent cine a fost străbunicul ei.

— N-o să fim niciodată căsătoriţi, domniţă.

— Şi nici eu n-am spus că te-aş fi ascultat.

A întins mâna, iar eu m-am făcut că nu observ, aşa că ea s-a prins de cureaua de la tolba cu săgeţi.

— Chiar vrei să mă duci înapoi?

— Trebuie s-o fac.

— Dar nu-ţi doreşti, nu-i aşa? a zis Mani. Întotdeauna când faci lucruri împotriva voinţei tale sfârşeşti prin a avea necazuri.

Idnn a început să râdă, iar râsul ei s-a dovedit cu mult mai încântător decât zâmbetul.

— M-am întrebat dacă o să ne vorbească în momentul în care rămânem singuri.

— Are dreptate, i-am zis. Atunci când faci lucruri pe care nu ţi le doreşti, ai de obicei necazuri. Sunt însă şi împrejurări în care trebuie să faci acele lucruri şi să înfrunţi neplăcerile.

— Tocmai de aceea am s-o pornesc spre sud în loc să merg spre nord, a zis Idnn. Am să mă duc la Kingsdoom.

A simţit că sunt puţin nedumerit, aşa că mi-a explicat:

— Avem o casă acolo.

Am încercat să mă eliberez, dar ea şi-a ţinut iapa asudată în coasta armăsarului meu.

— Asta voiai să-mi spui să fac, nu-i aşa? Să mă întorc acasă la Kingsdoom. Acum un minut, când te-ai enervat.

— Ar fi o nebunie, domniţă, să-mi asculţi sfatul, dar chiar mai rău ar fi să faci ceea ce îţi propui dumneata.

— Sau aş putea să merg la Thortower şi să-i spun regelui nişte poveşti picante. Pentru un moment nu mi-ai mai zis domniţă. Mi-ar plăcea ca acel moment să se lungească.

— Trebuie să te duc înapoi la tatăl dumitale, domniţă, i-am spus eu cu un efort imens de voinţă.

— Sir Able? mi-a spus ea fără umbră de zâmbet.

— Da, domniţă.

— Lasă-mă să călăresc alături de tine preţ de o oră şi să-ţi vorbesc în timpul ăsta. După aceea, mă voi duce înapoi la tatăl meu de bunăvoie.

— Nu pot să permit asta, domniţă. Trebuie să te întorci chiar acum la dumnealui.

— Jumătate de oră?

Am clătinat din cap.

— Am un cal iute, Sir Able. Dacă se împiedică şi mă lovesc?

Am prins-o de încheietura cu care ţinea cureaua tolbei mele.

— Am să-i spun tatei că m-ai atins.

— Ăsta e adevărul, domniţă, de ce să nu-i spui?

— Nu-ţi pasă deloc de mine?

— Staţi aşa, a intervenit Mani. Vă plac pe amândoi. Dacă promiteţi că o să faceţi ce hotărăsc eu, vă garantez că n-o să trebuiască să vă certaţi. N-ar fi minunat?

— Eşti motanul lui, aşa că o să ţii cu el. Sunt însă de acord să fac orice spui, chiar dacă asta înseamnă să plec înapoi chiar acum, s-a învoit Idnn.

— Stăpâne?

— N-ar trebui, dar hai…

— Bine, a zis Mani trecându-şi limba peste bot. Iată ce zic eu. Trebuie să rămâneţi împreună şi să vorbiţi până când ajungeţi la copacul acela mare de acolo, ăla care nu mai are vârf. Pe urmă, Idnn trebuie să meargă direct la tatăl ei şi să nu-i spună că ai atins-o sau orice altceva ţi-ar putea aduce necazuri. Acum trebuie să m-ascultaţi! Mi-aţi promis!

— O să ne ia destul de mult timp până acolo, am zis eu încruntat. Dar mi-am dat cuvântul şi-o să mi-l ţin.

— Ba n-o să dureze mai mult decât un dans, a comentat Idnn, dar înainte să ajungem acolo ne vor ataca oamenii munţilor. O să fim luaţi prizonieri, toţi trei, şi-o să ne petrecem următorii zece ani într-o temniţă îngheţată. Când ne vor elibera, eu voi fi urâtă şi nimeni nu se va mai uita la mine, dar eu şi Mani te vom obliga să mă iei de nevastă.

Am pufnit.

— Când vom fi amândoi bătrâni, cocârjaţi şi cu părul alb, şi vom avea treizeci şi trei de copii, o să venim din nou pe drumul ăsta. Când vom ajunge la copacul ăla, tu te vei ridica la cer sau vei coborî în pământ şi nu te voi mai vedea niciodată.

— Miau! a zis Mani.

— A, da, pe tine o să te păstrez.

— Despre asta ai vrut să-mi vorbeşti? am întrebat eu.

— Nu. Nu despre asta. Însă m-am obişnuit atât de mult să plăsmuiesc poveşti în minte, că acum nu mă mai pot abţine. Am inventat peste o mie, dar Mani şi fosta mea doică de acasă sunt singurii care le-au auzit. Acum şi tu. Ai văzut vreodată un Fiu al Furiei, Sir Able?

Venită aşa pe nepusă masă, întrebarea m-a luat prin surprindere. Am privit repede de o parte şi de alta a Drumului Războiului, realizând brusc că ar fi trebuit să fac asta – şi n-o făcusem – încă de când o zărisem pentru prima dată pe Idnn.

— Nu vreau să spun că eu am văzut vreunul, fiindcă n-am văzut. Niciodată. Dar tu?

— Da, domniţă, dar nu pentru multă vreme.

— Oamenii munţilor erau imenşi, aşa mi-a zis Mani. Erau la fel de mari ca tine?

— Mult mai mari decât mine, domniţă.

— Şi Fiii Furiei?

— La fel de mari cum aş fi eu pentru un ţânc.

Idnn s-a înfiorat şi apoi am călărit o vreme în linişte.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus mai înainte? Am pretins că ar fi trebuit să fiu în spate, printre catâri. Nu m-ai contrazis deloc. Ai încercat să mă insulţi? Sau ai înţeles cu adevărat ceea ce voiam să zic?

— Cred c-am înţeles, domniţă.

— Şi asta nu te-a impresionat? Deloc?

Am preferat să tac, dar nu ştiu dacă m-am simţit vreodată mai mizerabil decât atunci.

— Pe catârii ăia se află proviziile. Mâncarea pe care ne-o dau în fiecare zi şi corturile. Dar cei mai mulţi sunt împovăraţi cu daruri pentru regele Gilling din Jotunland.

— Ştiu.

— E şi un coif imens acolo, unul exact ca acela pe care îl porţi tu acum. Are dimensiunea unui bol pentru punci şi e încrustat tot în aur.

— Şi catifele şi mătăsuri. Giuvaiere… a zis Mani.

— Încercăm să cumpărăm pacea, a spus Idnn. Pacea regelui Gilling şi a Fiilor Furiei. La răsărit suntem în război, iar Osterlingii se strecoară spre sud, de parcă nomazii n-ar fi fost de-ajuns. Ştiai toate astea?

— Cineva a pomenit despre necazurile din sud când eram la Sheerwall, domniţă. Probabil Sir Woddet. N-am fost prea atent. M-am gândit că n-are cum să fie ceva serios de vreme ce sudul părea destul de liniştit când am fost eu pe-acolo. Şi m-am mai gândit că, dacă lucrurile ar fi fost atât de rele la răsărit, am fi fost trimişi să luptăm acolo.

— Dacă Marder şi-ar trimite cavalerii în est, tot nordul ar fi la cheremul regelui Gilling, a zis Idnn, după care a adăugat pe un ton amar: E foarte probabil să i-l oferim chiar noi, dacă se va angaja să nu năvălească şi în restul regatului.

— Dacă nu va fi de acord cu pacea, ar trebui să-i cotropim noi pământurile şi să ne luptăm acolo.

— Curajoase vorbe. Oricum, nu prea au ce fura. Ai idee cât de mult poate să mănânce un uriaş?

— Nu, domniţă.

— Nici eu. Sper însă că nu va trebui să gătesc pentru al meu.

N-am ştiut ce să răspund la asta.

— Ai ştiut încă de la început. Nu-i aşa?

— Nu de la început, domniţă, am contrazis-o eu dând din cap. Doar când am auzit că oamenii munţilor, oamenii ăia imenşi cărora Fiii Furiei le spun Şoareci, erau de fapt copii făcuţi cu femeile noastre. Dar… dar…

— Dar nu-ţi poţi imagina cum se poate întâmpla aşa ceva. Ar fi ca şi cum ai împerechea calul de război al unui cavaler cu poneiul unui copil.

— Da, domniţă.

— Nici eu nu pot. De fapt, pot, dar nu pot să vorbesc despre ce i-ar putea face unei femei şi cum s-ar simţi ea pe urmă.

Idnn s-a îndreptat de umeri şi şi-a dat pe spate părul lung şi negru.

— S-a întâmplat la Coldcliff, când eram mică, Sir Able. Chiar s-a întâmplat. Coldcliff aparţine unchiului meu, dar am fost acolo în vizită. Pe vremea aia aveam un ponei micuţ şi eram nebună după el. Tata mă lăsa să-l călăresc. Era o femelă. Când am ajuns acasă şi i-a venit sorocul, felcerii au fost nevoiţi să-i taie burta. Au găsit repede o moaşă şi au făcut-o. A murit biata de ea. Crezi că inventez lucrurile astea?

— Nu, domniţă.

— Aş fi vrut să fie aşa, fiindcă aş putea inventa un sfârşit mai frumos. Tatăl meu mi-a dat să călăresc mânzul, fiindcă, la vremea când s-a făcut bun de călărit, mai crescusem şi eu. N-am făcut-o însă niciodată şi până la urmă l-a vândut.

Idnn a început să plângă, iar eu mi-am îmboldit calul şi am pornit în faţa ei.

Când am ajuns la copac, mi-am întors armăsarul şi am privit spre ea.

— Acum va trebui să pleci la lord Beel, domniţă. Aşa ne-a fost înţelegerea.

— Eu nu am ajuns la copac, Sir Able, a zis ea ridicându-şi bărbia. Nu încă. Când ai venit, am crezut că eşti salvatorul meu.

— Domniţă, te-am ascultat şi am aflat mai multe lucruri decât mi-aş fi dorit să ştiu. Te rog să fii înţeleaptă. Fie măcar pentru un minut sau două.

— Am o datorie faţă de tatăl meu, a zis ea de parcă ar fi scuipat cuvintele. Asta ai de gând să spui. Tatăl meu e fiul cel mai mic al celui mai mic fiu. Ai idee ce înseamnă asta?

— Foarte puţin, domniţă.

Glasul ei minunat s-a topit într-un murmur.

— Am fost regi, nu cu multă vreme în urmă. Aproape că ne putem aminti de asta. Bunicul meu a fost duce, aşa cum e acum unchiul meu. Fratele meu mai mare va fi baron, iar cel mai mic va deveni cavaler. Un cavaler însemnat, cu un conac mândru aflat la doar o săptămână de mers de orice loc important şi va fi de asemenea stăpân şi peste două sate.

Idnn a lăsat frâul să cadă pe gâtul iepei şi şi-a şters ochii cu degetele.

— Asta îl omoară pe tatăl meu. Este ca şi cum ar fi înghiţit un şobolan care îi sfâşie acum inima pe dinăuntru. Ascultă-mă, Sir Able!

Am dat din cap.

— L-a servit cu loialitate pe rege timp de douăzeci şi cinci de ani, ştiind însă că dacă lucrurile ar fi stat puţin altfel, dacă ar fi diferit extrem de puţin, el ar fi stat pe tron. Regele nu i-a fost însă nerecunoscător. O, nu! Nici pe departe. Ştii care e recompensa pe care a primit-o?

— Spune-mi, domniţă.

— Păi, *eu* sunt. Fiica lui, fiica unui baron oarecare va deveni regină. Regină în Jotunland. O să fiu oferită regelui Gilling ca o ceaşcă, un pocal de argint în care să-şi toarne sperma. Aşa încât, atunci când se va întoarce la Thortower, tatăl meu să poată spune: „Majestatea Sa, fiica mea.”

— Înţeleg, domniţă, am zis eu. Dar nu voiam să-ţi vorbesc despre datoria faţă de lord Beel. Te-am îndemnat să fii înţeleaptă, s-asculţi glasul raţiunii. Datoria e ca onoarea. Spui că vrei să te salvez. Iar prin salvare înţelegi ca eu să te duc undeva în paradis, într-un loc în care să ţi se împlinească orice dorinţă. Nu ştiu un asemenea loc, iar dacă-l ştiu, trebuie să-ţi spun că habar n-am cum s-ajung acolo.

Idnn a început din nou să plângă suspinând ca o fetiţă, ceea ce şi fusese până în urmă cu un an sau doi.

— Nu ai o părere prea bună despre cavaleri. Cei mai mulţi dintre cavalerii de la Sheerwall nu dădeau nici ei doi bani pe mine. Priveşte-mă! Armura îmi este încă ruginită din cauză că mi-am croit drum prin ploaie în pădure şi am dormit pe unde am apucat. Wistan m-a învăţat cum să o păstrez strălucitoare. Scutierul m-a părăsit, dezgustat de mine. Jumătate din hainele pe care le am sunt împrumutate de la Sir Garvaon şi de la oamenii lui. Calul pe care îl călăresc e de la tatăl tău. N-am nici pământuri şi nici bani, iar dacă ar fi să capăt unul dintre conacele pe

care dumneata le consideri a fi mult sub ceea ce meriţi, aş fi la fel de fericit cum ar fi tatăl dumitale să te vadă regină.

Idnn a continuat să plângă, iar eu am mers către ea, i-am prins iapa, am făcut-o să ia hăţul în mâini, după care am lovit cu putere crupa calului.

Calul a pornit la trap purtând-o pe Idnn, care continua să plângă; înainte să se depărteze prea mult, Mani a sărit de pe şaua mea şi s-a afundat în iarba înaltă şi aspră de pe marginea Drumului Războiului.

Capitolul 55

SABIE ŞI SCUT

— Fii atent cum ţin sabia, mi-a zis Garvaon. Mi-am pus degetul mare deasupra. Vreau s-o ţii şi tu exact la fel.

De fapt, Garvaon avea în mână o creangă de copac pe care o tăiase, iar sabia mea era doar un băţ.

— Când mânuieşti un topor sau un buzdugan, ai nevoie de putere. Trebuie să loveşti cât poţi de tare, fiindcă altfel nu vei răni grav pe nimeni. O sabie bună poate răni foarte grav chiar şi dacă loveşti uşor, aşa că ai nevoie de fineţe. Nu trebuie să încerci să spulberi scutul celuilalt. Nu pentru asta ai o sabie.

S-a oprit şi a analizat felul în care ţineam băţul.

— Puţin mai în faţă. Mâna trebuie să fie lângă gardă şi nu către mâner.

I-am dat ascultare.

— Aşa e mai bine. Uneori s-ar putea să vrei să-ţi arunci scutul şi să o prinzi cu ambele mâini, ca să poţi lovi mai puternic.

— Ca pe un topor?

— Nu. Nu spargi lemne. Trebuie să tai, a zis Garvaon, după care a făcut un pas înapoi şi m-a privit gânditor. În copilărie am avut o mulţime de probleme cu chestia asta. Ciopleam în loc să tai. Din cauza asta am luat multă bătaie. Şi iată cum am învăţat: când cioplești, te aştepţi ca toporul să rămână înfipt. Gândeşte-te la spartul lemnelor. Când tai, vrei ca lama să-şi continue drumul. Tăişul sabiei va lovi gâtul duşmanului la o palmă de vârf. Pe urmă, restul tăişului, cel dintre punctul de lovire şi vârf, va trebui să alunece în tăietură. Iar apoi, vârful. Întreaga lamă se va elibera, iar tu vei putea să tai din nou, înainte sau înapoi.

L-am aprobat din cap, deşi nu eram sigur dacă înţelesesem.

— Încerci să adaugi greutatea braţului tău celei pe care o are sabia, dar dacă-ţi blochezi încheietura nu vei face

decât să ciopleşti. Să presupunem acum că plopul ăla de acolo e oponentul tău. Vreau să mergi la el şi să te văd cum tai.

Am încercat.

— Mai repede.

— Am vrut să-ţi dau ocazia să vezi ce fac, i-am explicat.

— O să văd! Ascultă, mi-a zis Garvaon luându-mă de după umeri, viteza nu e ceva important, nu e cel mai important lucru. Viteza e *totul.* Dacă n-o ai, nu contează că ţii bine sabia, nu contează cât eşti de curajos sau dacă ştii o mulţime de şmecherii.

I-am dat dreptate şi am încercat să par mai sigur pe mine decât eram de fapt.

— Ai văzut vreodată cum luptă un taur? Ai văzut vreo luptă între doi tauri cu adevărat buni?

Am clătinat din cap că nu.

— Sunt iuţi, îţi taie răsuflarea când vezi cât sunt de rapizi. Întâi stau şi dau cu copita în pământ, încercându-l ca nu cumva să alunece. Când pornesc, ajung fulgerător unul la altul. Mă refer la taurii buni, înţelegi? Dacă sunt buni, înseamnă că sunt rapizi, fiindcă dacă nu sunt rapizi, nu contează cât de puternici sunt. Dacă unul e mai încet decât altul, va fi prins dintr-o parte şi totul se termină. Acum fă-o din nou! Repede!

Am încercat, blocând lovituri imaginare cu scutul pe care-l împrumutasem de la un soldat. Am lovit copacul cu băţul până când, lac de sudoare, am început să gâfâi.

— Acum a fost mult mai bine, mi-a zis Garvaon. Hai să vedem cum te descurci cu mine.

L-am atacat, dar băţul meu nu i-a atins decât scutul, indiferent cât m-am străduit, în timp ce el mă lovea peste mâini şi la genunchi.

După ce mi-a lovit ambele urechi cu băţul, a făcut un pas în spate şi l-a sprijinit de pământ.

— Eşti iute, dar faci două greşeli îngrozitoare. Fiecare tăietură pe care o faci e o operaţiune separată.

I-am zis că da.

— Dar n-ar trebui să fie aşa. Tăietura următoare trebuie

să decurgă din cea pe care o faci acum, a zis el mişcându-şi cu uşurinţă băţul. Acum pare uşor, fiindcă băţul nu cântăreşte cine ştie ce. Când mă antrenez acasă, folosesc o spadă mai grea decât Vrăjitoarea Războinică.

Gândindu-mă că Sfărâmătorul de Săbii era mai greu decât orice sabie pe care pusesem mâna vreodată, i-am dat din nou dreptate.

— Acum hai să te văd şi pe tine. În sus şi în jos. Stânga, dreapta. Sus şi în diagonală. Ţine-ţi braţul în spatele ei. Nu agiţi un băţ, ci tai cu o sabie. Oponentul tău are zale şi o cămaşă de piele tare pe dedesubt… Încetineşti. Niciodată! În momentul în care oboseşti vei muri. Bun, aşa e mai bine.

Loviturile au devenit ca talazurile mării limpezi din Aelfrice, băţul s-a transformat în sabia Verde, care era Eterne, unduindu-se precum un val şi spărgându-se ca o avalanşă, doar ca să se întoarcă în mare şi să se ridice din nou spre ţărm.

— Aşa! Aşa! În regulă! Gata!

M-am oprit gâfâind.

— A fost destul de bine. Dacă vei face lucrul ăsta de fiecare dată când vei ţine în mână o sabie, înseamnă că eşti maestru în mânuirea sabiei.

Garvaon s-a oprit şi, pentru câteva momente, ochii lui înguşti au părut să se tulbure.

— Meşterul Tung obişnuia să spună că un spadasin desăvârşit e ca un nufăr care înfloreşte în flăcări. Meşterul Tung m-a învăţat lucrurile astea când eram de înălţimea băţului pe care-l ţii în mână. Înţelegi ce-a vrut să spună?

În minte mi-au revenit amintirile luptei de pe vasul Osterlingilor şi i-am spus:

— Poate că da, puţin.

— Toţi Overcinii din Cerr ştiu că eu n-am reuşit niciodată să înţeleg, a zâmbit Garvaon. Dar el mi-a tot repetat-o, aşa că, probabil, cuvintele astea însemnau mult pentru el, care era un maestru desăvârşit al sabiei.

— Trebuie să fi fost şi un om bun. N-avea cum să fie altfel. Dacă n-ar fi fost, n-ai fi vorbit aşa cum o faci.

— Nu eşti un spadasin extraordinar mi-a zis Garvaon,

dar progresezi. Poate că dacă vei reuşi să înţelegi pe deplin chestia asta cu nufărul din foc, vei reuşi.

M-a bătut uşurel în scut cu băţul lui.

— Ţi-am zis că faci două greşeli îngrozitoare. Ţi-aduci aminte care erau?

— Ai spus… ai spus că sabia mea nu e precum marea. Oricum, nu destul de asemănătoare, am zis eu chinuindu-mă să-mi aduc aminte. Şi ai mai spus că…

— Nu te întreb ce ţi-am zis. Te întreb ce greşeli faci. De primul lucru te-ai prins. Sabia ta trebuie să plutească. Dar care e cea de-a doua greşeală?

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te bine. Gândeşte-te la antrenamentul nostru şi la felul în care ai luptat cu mine.

Am încercat.

— În timp ce te gândeşti, a spus Garvaon, am să-ţi spun un mic secret. Dacă vrei să fii cu adevărat iscusit, va trebui să te gândeşti la lupte după ce s-au terminat. Nu contează dacă sunt adevărate sau doar antrenamente şi nici ce arme ai folosit. Trebuie să le derulezi din nou în minte şi să le analizezi. Ce-ai făcut tu, ce-a făcut adversarul tău? Cum s-au întâmplat lucrurile?

— Mă tot loveai peste picioare, i-am zis, şi apoi m-ai atins la cap. Eu nimeream mereu în scut. Nu asta îmi doream şi am încercat să lovesc şi altundeva, însă a fost în zadar.

— Eşti pe-aproape. Când te-ai repezit la mine, ai venit cu sabia ridicată în felul ăsta.

Garvaon mi-a arătat exact cum făcusem.

— Asta din cauză că te gândeai „sabie, sabie, sabie”, când de fapt ar fi trebuit să gândeşti „scut, sabie, scut, sabie, scut”. Scutul e la fel de important ca sabia, să nu uiţi niciodată lucrul ăsta, m-a povăţuit el, după care a făcut o pauză ca să se uite la propriul scut. Uneori m-am luptat cu adversari care n-au învăţat niciodată lecţia asta şi mi-am dat seama imediat ce fel de luptători erau. Sfârşesc repede în ţărână.

— Aşa cum aş fi păţit şi eu, dac-ai fi avut o sabie

adevărată, am spus înghiţindu-mi nodul din gât. Lovitura aia la încheietura piciorului…

— Aşa-i. Acum o să încercăm ceva diferit. Ia scutul în mâna dreaptă şi ţine sabia cu stânga. Vreau să gândeşti „scut, sabie, scut, sabie”. Ne-am înţeles?

Uite-aşa am învăţat să lupt cu mâna stângă. Pare o prostie, ştiu, dar a fost o lecţie bună. Când scutul e în mâna dreaptă, iar sabia în stânga, foloseşti scutul la fel de mult ca spada şi asta e cheia victoriei. Începătorii se gândesc întotdeauna cum să înjunghie sau să taie. Luptătorii experimentaţi îşi propun să rămână în viaţă în timp ce înjunghie şi taie. Mai mult, ei ştiu că scutul poate deveni foarte bine şi o armă, în timp ce sabia te poate apăra.

Pe primul loc stă însă viteza. Cu ea m-a tot bătut Garvaon la cap. Dacă nu poţi să faci un lucru repede, înseamnă că nu poţi să-l faci deloc. Un cavaler tânăr – aşa ca mine – ar trebui să aibă în mod natural mai multă viteză decât unul ca Garvaon, care e mai în vârstă. Ştiam asta, la fel şi el. Continua totuşi să fie mai iute decât mine, fiindcă se luptase şi se antrenase atât de mult încât mânuirea sabiei devenise a doua lui natură. Nu am primit foarte multe lecţii de la el. Am pornit înainte spre Jotunland fără să apuc să aprofundez. Dar am învăţat suficient, iar când am ajuns în Cerr, cavalerii de acolo, unii dintre ei încă faimoşi în Mythgarthr, au spus că eram mai priceput la mânuirea sabiei decât majoritatea nou-veniţilor.

Garvaon era un om simplu şi lucrul ăsta îl făcea adesea greu de înţeles, deşi şi eu sunt la fel. Se antrena cu oamenii săi când avea timp liber şi-i învăţa şi pe ei toate secretele, ceea ce era minunat. Mi-a spus odată că se temea întotdeauna înainte de bătălie, dar că nu-i fusese niciodată frică odată ce lupta începea. Ăsta e lucrul care-i face pe unii să atace prea repede uneori; dacă Garvaon ar fi atacat la rândul lui prea repede, n-aş mai fi avut niciodată parte de poveţele lui. Când a venit vremea să lupte, le-a spus oamenilor săi să-l urmeze şi s-a aruncat primul asupra duşmanului. Se mândrea cu felul în care

arăta, atât el, cât şi oamenii lui. Îşi făcea datoria aşa cum credea el mai bine, vedea că mulţi alţii nu şi-o făceau şi din cauza asta îi dispreţuia puţin. Era genul de luptător care avea grijă ca niciunuia dintre caii de război să nu-i lipsească vreo potcoavă.

Capitolul 56
CENUŞĂ ÎN TRECĂTOARE

Timp de o oră avusesem trecătoarea în faţa ochilor, în timp ce înaintam cu greu pe Drumul Războiului. Deodată însă am zărit pe cineva – ba nu, două persoane – stând în mijlocul drumului. Siluetele lor se profilau roşu-aprins pe cerul înnorat. Am vrut să dau pinteni armăsarului, dar muncise din greu toată dimineaţa şi rezervele de energie pe care le mai avea îi puteau fi de folos în acea după-amiază.

Una dintre siluete dădea din braţe şi arăta spre ceva, şi stătea cu picioarele depărtate, ca să-şi sprijine mai bine corpul graţios; în timp ce gesticulau, mi-am dat seama că nu erau luminate de vreo rază de soare ce se strecura pe sub norii joşi; de fapt, erau roşii.

Şi erau femei.

— Uri! Baki! Voi sunteţi?

O arătare diformă şi atât de murdară încât părea plăsmuită din noroiul drumului s-a ridicat din şanţ şi mi-a prins calul de dârlogi.

— Stăpâne? Săr Able! Stăpâne!

Uimit, am coborât din şa.

— Stăpâne! Te'am găsit!

N-am putut face altceva decât să mă uit la faţa lui tristă şi hămesită.

— Vreai să mă iai, să mă duci într-un locu. I-ai zis lu' mama.

— Îmi pare rău, am zis eu cât de blând am putut. Te cunosc de undeva?

— Uns, stăpâne. Îs Uns. Ş'am luptat cu Org pentru tine după ce era să t'omoare.

— Eşti feciorul femeii de la fermă, am gândit eu cu voce tare, fiul mai mic.

— Da, domn'le, da, stăpâne. Org te'ar fi ucis dacă nu eram io.

Ochii săi lăcrimoşi erau exact ca aceia ai unui animal rănit.

— Te-a rănit, i-am zis. Am crezut că fugiseşi.

— Mama mi-a zis, a spus Uns dând frenetic din cap. A zis c-ai vrut să mă iai, da' ai crezut c-o să fug. Aşa că am mers să te găsesc. Nu pot să stau dreptu', da' pot ca să merg repede, a zis el cu faţa luminată de un fel de mândrie. Ei mi-au zis, într-un castel pe unde ai trecut. O slujnică mi-o zis, stăpâne, cât e de departe şi cât e de greu. Da' io am venit orişicum. Am ştiut c-o să te găsesc, stăpâne, şi c-o să fie bin!

Din partea cealaltă a armăsarului alb, Uri s-a iţit şi m-a bătut pe umăr.

— Când termini de vorbit cu cerşetorul ăsta, stăpâne, Baki şi cu mine trebuie să-ţi arătăm ceva foarte important.

— E urgent? am întrebat-o şi m-am întors spre ea.

— Aşa cred.

— Mă duc acolo sus, Uns, i-am spus eu arătând cu degetul. Hai să ne întâlnim acolo. Sau dacă plec înainte să ajungi tu, urmează-mă aşa cum ai făcut şi până acum. O să-ţi fac rost de un cal cât de repede pot.

— Îmi permiţi să stau în spatele tău, stăpâne? a întrebat Uri. Am alergat până la tine.

— Nu-ţi permit, i-am spus eu după ce m-am gândit cum m-aş fi simţit. Dar poţi să urci tu în şa, fiindcă eu am să conduc calul pe jos.

— Nu pot călări în timp ce tu mergi pe jos, a protestat ea cu indignare.

— Atunci va trebui să mergi alături de Uns şi de mine.

— O să mă urc pe stânci, a hotărât ea. Acolo e umbră.

Pentru o vreme am văzut-o strecurându-se printre pietre şi intrând în crăpăturile stâncilor precum o umbră sau sărind din loc în loc ca o capră, ferindu-se de lumina soarelui ori de câte ori razele lui ieşeau dintre nori; curând, mi s-a părut că vântul i-a risipit silueta fragilă.

— I-un Aelf, stăpâne, mi-a zis Uns. Ea şi soră-sa au vrut să iscodească de vreo duouă ori când ieram io pă drum, da' nu le-am zis ni'ca.

— N-ar fi fost nicio problemă, i-am zis, mă bucur că nu te-au rănit.

— O, a chicotit Uns, or făcut ele ce-or putut, stăpâne, da' n-a fost ni'ca.

— E bine că nu le porţi pică, nu ştiu câţi alţii s-ar fi comportat aşa.

A rânjit, arătându-şi dinţii galbeni şi strâmbi.

— Te-am găsit, stăpâne. Aşa că-s bine, nu contează ni'ca acuş. Ce-mi pasă mie d-Aelfi?

— Dac-ai să vii cu noi, i-am zis eu încet, mă tem că lucrurile nu vor fi tocmai în regulă. Am ajuns deja la graniţa cu Jotunland.

Uns a părut înspăimântat.

În seara aia ne-am făcut tabăra în valea de pe cealaltă parte a trecătorii, un loc aproape plat, în care am zărit o potecă întortocheată ce mergea către un pârâu înspumat. M-am dus în cortul lui Beel şi l-am găsit conversând cu Garvaon, în timp ce Idnn îi privea pe amândoi.

— Ia loc, mi-a zis Beel după ce servitorul lui mi-a adus un taburet. Sir Garvaon şi cu mine discutam despre pericolele pe care le vom înfrunta de acum înainte. Tocmai voiam să trimit pe cineva să te cheme aici când santinela mi-a spus că aştepţi afară. Eşti cel mai bun arcaş al nostru şi asta s-ar putea să fie foarte important.

— Sunt însă un spadasin începător, am zis eu zâmbind strâmb.

Eram obosit, atât de obosit încât eram recunoscător pentru taburetul pe care stăteam şi-mi doream să fi avut spătar.

— Să nu-l crezi, Excelenţă, a protestat Garvaon. E mai bun decât mulţi alţii şi devine din ce în ce mai bun. Ce-ai zice să ne antrenăm după ce terminăm aici, Sir Able?

— O să-mi dau toată silinţa.

— Ruşine să-ţi fie, Sir Garvaon, a intervenit Idnn. Uită-te la el! E ca un nufăr ofilit.

— Are nevoie de flacără, ca să-l trezească. Atunci mă va ataca precum un leu.

— Sunt obosit, recunosc, am zis eu după ce mi-am dres

glasul. Astăzi am avut parte de veşti proaste.

Beel m-a întrebat la ce mă refer.

— Excelenţă, sunt sigur că-ţi aminteşti că ţi-am zis că te voi părăsi când vom ajunge la trecătoarea unde mă aşteaptă servitorul meu.

— Îmi amintesc, a zis Idnn.

— Cu toate astea, am trecut de ea şi sunt încă aici. Cred că ţi-am zis şi că l-am trimis pe Gylf înainte ca să-i spună lui Pouk că vin.

— Gylf e câinele tău? m-a întrebat Beel.

— Da, Excelenţă.

— Pot să-ţi împrumut din nou pisica, Sir Able? m-a întrebat Idnn. Mi-e dor de motanul tău.

— Ţi l-aş împrumuta cu plăcere, am zis eu făcând un gest larg cu mâinile. Dacă ar fi la mine, domniţă. Te-a părăsit pe dumneata, dar nu s-a întors nici la mine.

— Şi câinele? m-a întrebat Beel.

— Înălţimea Ta, ai anticipat ce voiam să spun. Gylf nu s-a întors.

— Ai face mai bine să ne zici ce ai de zis, a intervenit Garvaon.

— O să fiu cât pot de scurt. Se pare că omul meu, Pouk, a crezut că trecătoarea asta e locul potrivit unde să fac de strajă, aşa cum am jurat. Şi-a făcut tabăra aici, după cât se pare, pentru câteva zile. Noi am găsit rămăşiţele a două focuri şi chiar locul în care a ţinut legaţi caii.

— Noi? m-a întrebat Garvaon ridicând dintr-o sprânceană.

Nu m-am simţit în stare să le prezint pe Uri şi pe Baki, aşa că am continuat.

— Da, am fost cu Uns. El e cerşetorul olog pe care l-a luat la întrebări unul dintre soldaţii dumitale. De vreme ce s-a despărţit de mine, a trebuit să cerşească.

Am aşteptat să spună cineva ceva, dar au tăcut cu toţii.

— Acum sunt nevoit să cerşesc eu pentru el, Excelenţă. N-are cal şi de-asta venisem să te văd. Nu ai unul în plus? Sau vreun catâr… ceva?

— Ai descoperit tabăra servitorului, a zis Beel. Continuă

de acolo, te rog.

— Am descoperit-o, dar ei nu erau acolo. Nici servitorul şi nici femeia care mersese cu el, după cum am aflat. Nici Gylf nu era. Şi nici Mani, motanul meu, fiindcă tot veni vorba.

— Au plecat spre nord? m-a întrebat Beel.

— Da, Excelenţă, probabil că aşa au făcut. Nu e decât un singur drum, cel pe care mergem noi. Dacă s-ar fi îndreptat spre sud, ne-am fi întâlnit cu ei. Deci sigur au mers spre nord.

— În Jotunland, a zis Garvaon.

— Păi şi noi suntem în Jotunland, a zis Beel ridicând din umeri. Am intrat imediat ce am părăsit trecătoarea şi am început să coborâm. Fără îndoială că acum ne pândesc pericole mai mari decât ieri, dar n-aş putea să spun că simt vreo diferenţă.

— Vrei să spui că servitorul tău şi femeia aia despre care nu ştii nimic au pornit spre nord de capul lor? m-a întrebat Idnn.

— Pouk n-ar fi făcut-o cu siguranţă. Nu pot însă nici măcar să ghicesc ce-a făcut femeia aia sau ce l-a forţat ori convins pe Pouk să facă.

— Cine ştie cu adevărat de ce e în stare o femeie? a mormăit Garvaon.

— Femeile ştiu. Mă rog, uneori, a răspuns Idnn aruncându-i o privire tăioasă.

— Nu e momentul să începem să ne certăm, a bombănit Beel.

— Nu mă cert, tată. Explic doar un lucru pe care Sir Garvaon ar fi trebuit să-l înveţe şi singur. Aş prefera mai degrabă să-mi explice Sir Able nişte lucruri. Poţi să-ţi adresez câteva întrebări, Sir Able?

— Da, domniţă. Poţi, am oftat eu şi m-am foit pe taburet.

— Atunci am să-ţi pun una care e foarte evidentă. Servitorul ăsta al tău, Pouk… s-ar fi luptat dacă uriaşii ar fi încercat să-l prindă pe el şi caii tăi?

— Mă îndoiesc foarte tare, domniţă.

— Dar ce spui despre femeia care-l însoţeşte? Ea s-ar fi

luptat?

— Mi s-a spus că avea o sabie, domniţă, am zis eu zâmbind. Este deci posibil să se fi luptat. Dumneata trebuie să ştii mai bine decât mine şi Sir Garvaon.

— Unele femei ar fi făcut-o, a completat sumbru Garvaon.

— Fiindcă a fost sânge, a continuat Idnn. Ai găsit cenuşa dar n-ai văzut şi sângele? Sir Garvaon a văzut şi mi-a arătat şi mie.

Beel a oftat.

— I-am spus fiicei mele să nu mai călărească în avangardă. Se pare că va trebui să-i spun şi avangardei să nu călărească alături de fiica mea.

— Domniţa Idnn a venit lângă noi în timp ce inspectam locul pentru tabără, a zis Garvaon. Eu am descălecat şi, cu siguranţă, şi-a dat seama că am găsit ceva interesant. A fost curioasă, fireşte.

Fata a zâmbit de parcă ar fi vrut să zică „Vedeţi cum mă apără Sir Garvaon?" Atenţia lui Beel s-a mutat însă asupra mea.

— Am văzut sângele, bineînţeles. Şi cenuşa şi tot restul. Am văzut şi o urmă în cenuşă, în apropierea vetrei mai recente ascunsă cumva în umbra unei stânci. Ai văzut-o?

Am clătinat din cap, prea descurajat ca să mai spun ceva.

— Era urma unui câine sau a unui lup foarte mare. Cât despre sânge, se prea poate ca servitorul tău să fi opus rezistenţă. E posibil să-l fi judecat greşit. Poate că s-a luptat femeia, aşa cum susţine Idnn. Sau poate că s-au luptat amândoi.

— E posibil, am zis.

— Aşa e. Se poate însă ca, din păcate, unul sau chiar amândoi să fi fost răniţi, deşi nu s-au luptat cu uriaşii. E posibil şi ca femeia să-l fi bătut pe servitorul tău sau ca el să fi bătut-o pe ea. Nu avem de unde şti.

— Excelenţă!

— Da! Ce s-a-ntâmplat?

— Nu de asta am venit. Te-am căutat fiindcă speram să

capăt un cal pentru Uns. Dar dacă tot ştii unele lucruri despre magie… ar fi oare posibil să afli, în vreun fel, ce li s-a întâmplat?

Pentru o clipă, în cortul de mătase al lui Beel nu s-a auzit nimic altceva în afară de şuieratul respiraţiei lui Idnn, care a tras adânc aer în piept.

— Probabil c-ar fi trebuit să mă gândesc la asta, a zis Beel într-un târziu. S-ar putea să nu aflăm nimic. Ca să fiu sincer, Sir Able, trebuie să-ţi mărturisesc că dau greş mai des decât reuşesc.

— Dar dacă ai reuşi, Excelenţă…

— Am putea afla ceva cu adevărat important. Ai perfectă dreptate.

Fiica lui i-a zâmbit, aplecându-se spre el, iar Beel a spus:

— Nu-ţi doreşti decât distracţie. Şarlatanii dau spectacole susţinând că fac magie, Idnn, pretinzând că înghit săbii şi broaşte. Magia, cea adevărată, nu e însă distracţie. Ştii cum au apărut Aelfii?

— Nu, tată, a răspuns ea. Dar mi-ar plăcea să ştiu, chiar dacă ei nu există.

— Ba există. Dar voi, Sir Garvaon, Sir Able? Ştie vreunul dintre voi?

Garvaon a clătinat din cap că nu, dar eu am zis că ştiu.

— Atunci, spune-ne.

— Excelenţă, în Aelfrice există cineva pe nume Kulili. Poate că ar fi trebuit să spun „în lumea pe care noi o numim Aelfrice”, fiindcă ea nu aparţine de fapt Aelfilor, ci lui Kulili. Am făcut o pauză. Vă spun numai ce mi s-a spus şi mie, dar să ştiţi că eu cred că e adevărat.

— Continuă.

— În regulă. Pe vremea aia, în Aelfrice, existau doar spirite imateriale, creaturi precum fantomele, dar care nu fuseseră niciodată în viaţă. Kulili şi-a folosit magia şi a făcut trupuri din noroi, frunze şi muşchi, din cenuşă şi din cine mai ştie ce, după care a pus în ele spiritele. Când a folosit focul, spiritele au devenit Aelfi de Foc, Salamandre. Când a folosit apa mării, au devenit Aelfi de Apă, Kelpii.

— Corect! a zis Beel privind de la mine spre Garvaon şi

de la el spre Idnn. Noi nu suntem precum Aelfii. Semănăm mai mult cu Kulili, fiindcă am fost creaţi, la fel ca şi ea, de tatăl taţilor tuturor Overcinilor, zeul din lumea cea mai înaltă. Aici, ca şi acolo, el a mai creat şi spirite ale elementelor. Aşa cum spune Sir Able, arată mai degrabă ca nişte fantome. Sunt creaturi foarte vechi şi înţelepte, fiindcă au acumulat experienţa multor veacuri.

Garvaon a tuşit, părând că nu se simte prea confortabil.

— Aceste spirite speră că vom face într-o zi pentru ele ceea ce Kulili a făcut pentru Aelfi. Cel puţin, aşa mi se pare mie. Pe urmă, ar putea să încerce să ne ia Mythgarthrul, aşa cum Aelfii s-au răsculat şi au luat Aelfrice de la Kulili. Nu ştiu. În vremurile noastre însă, ceea ce se cheamă magie este de fapt contactul cu aceste spirite care pot fi convinse să-l ajute pe magician, fie în căutarea unei recompense, fie de milă – aşa cum ne mai ajută şi Overcinii uneori – sau pur şi simplu, ca să ne câştige încrederea.

— Poate fi periculos, eu aşa am auzit, Excelenţă, a zis Garvaon.

— Poate fi, l-a aprobat Beel. Dar am să încerc să o fac în seara asta, dacă Sir Able mă va asista. Eşti dispus, Sir Able?

— Bineînţeles, Excelenţă.

— S-ar putea să-ţi găsim câinele, servitorul şi chiar pe femeia asta misterioasă care luptă cu sabia. Dacă o s-o facem, s-ar putea să aflăm şi nişte lucruri care ne vor fi de folos în Jotunland. Cel mai probabil însă, nu vom afla nimic, iar eu vreau să fiu convins că eşti conştient de asta.

— Sunt, Excelenţă.

— Sir Garvaon poate să asiste şi el, dacă vrea.

— O să te asist eu, tată, s-a repezit Idnn. Poţi conta pe mine.

— De asta îmi era teamă.

— Şi eu îţi voi sta alături, Excelentă, a zis Garvaon. Te poţi baza întotdeauna pe mine.

— Ştiu asta, a zis Beel după care s-a întors către mine. O să vorbesc cu Egr să-i dea un cal cerşetorului tău. Ne întâlnim aici când e luna sus pe cer. Până atunci, sunteţi

liberi.

— Odihneşte-te, mi-a zis Garvaon şi s-a ridicat şi el în picioare. Poate că mai prindem un antrenament înainte să se întunece prea tare.

Capitolul 57

FAVOAREA LUI GARVAON

Când am ieşit, am văzut că terminaseră de ridicat şi celelalte corturi. Focurile de la bucătărie ardeau deja, însă mai mulţi bărbaţi aduceau încă lemne, iar de pe versanţii din apropiere se auzeau bufniturile topoarelor. Hamalii îşi mânau cu grijă catârii obosiţi şi îndărătnici către marginea văii unde ne făcusem tabăra, probabil pe cărarea periculoasă care ducea spre râu.

În cortul lui Garvaon, trei soldaţi ne aşezau paturile de campanie. Al meu era gata deja; pătura pe care mi-o dăduse Garvaon fusese aşternută pe el, iar Mani se proţăpise exact în mijlocul patului.

— Măi să fie, am zis eu. Pe unde-ai umblat?

Mani a aruncat o privire plină de înţeles celor trei soldaţi.

— Bine, pisică alintată.

M-am aşezat şi mi-am scos cizmele.

— Nu trebuie să-mi vorbeşti dacă n-ai chef. Lasă-mă doar să mă întind.

Mani s-a dat la o parte şi s-a aşezat cu capul lângă urechea mea. Apoi am picotit câteva minute. Când m-am trezit, Mani s-a grăbit să-mi spună:

— Am veşti. Fetele alea aelfe ţi-au găsit câinele. Un uriaş l-a pus în lanţ.

— Şi nu pot să-l elibereze ele? l-am întrebat eu în şoaptă, după care am căscat.

— Asta încearcă. Eu unul n-aş fi făcut-o, dar se pare că ele sunt convinse că tu asta îţi doreşti. În orice caz, aşa mi-a zis una dintre ele, după care m-a făcut să-i promit că-ţi voi transmite şi ţie. Se grăbea să-ţi scoată câinele din lanţuri – sau cum s-o numi bruta aia.

Ca să-mi ofer un pic de timp de gândire, l-am întrebat:

— Care dintre ele era?

— Aia mai urâtă, mi-a şoptit Mani.

Mi-am întors capul ca să-l pot privi, după care am deschis ochii.

— Sunt amândouă destul de drăguţe.

— Măcar *tu* ai blană.

— Haine, vrei să spui. Şi ele ar putea purta haine dacă ar vrea. În Aelfrice însă e cald, aşa că mulţi Aelfi nu-şi acoperă trupurile. Hainele sunt pentru… am căutat un cuvânt. Pentru… nobilime. Pentru regi şi regine.

— Toate pisicile au sânge regesc, mi-a zis Mani pe un ton din care mi-am dat seama că avea să se enerveze dacă-l contraziceam. Şi eu am.

Ultimul soldat a părăsit chiar atunci pavilionul şi am observat că ţinea două degete aţintite în jos.

— Aţi fost auzită, Majestatea Voastră Înalt Pisicească, i-am zis lui Mani.

— Nu-ţi bate joc de mine, n-am să tolerez asta, a zis Mani ceva mai tare ridicându-se.

— Îmi cer iertare. Am fost nepoliticos, îmi pare rău.

— Atunci incidentul ăsta e uitat. Şi nu-ţi bate capul cu băieţii ăia, oricum nu-i crede nimeni. Cât despre fetele tale aelfe, accept că roşul acela e atrăgător şi că au blană pe ici, pe colo. Când am zis „cea mai urâtă”, mă refeream la aia care seamănă cel mai puţin cu o pisică.

— Trebuie să fie Baki, presupun.

— Iar eu nu te voi contrazice, a zis Mani, după care a început să-şi cureţe părţile intime cu limba.

— Mani, tocmai mi-a venit o idee!

— Serios, Sir Able? a zis el privind în sus amuzat. Ţie?

— Poate că nu e nimic important, dar m-am gândit la ceva. Probabil că ai văzut o mulţime de vrăjitorii, că ai asistat la multe împrejurări în care stăpâna ta a ghicit viitorul.

— Am văzut câte ceva, a spus Mani.

— Înseamnă că ştii destul de multe despre magie. Diseară, lordul Beel va încerca să-l găsească pe Pouk cu ajutorul magiei.

Mani a început să toarcă uşurel.

— O să fiu şi eu acolo, şi Idnn. Mă îndoiesc că va avea

cineva ceva împotrivă să te aduc şi pe tine. Vrei să vii?

Şi-a lins laba imensă şi neagră, a studiat-o, după care a început s-o lingă din nou.

— O să mă mai gândesc.

— Bine. Nici nu-ţi cer mai mult. Ar trebui doar să urmăreşti ce se întâmplă şi dacă ţi se pare ceva, să-mi spui.

— Nu-l ştiu pe Pouk, a zis Mani gânditor. Îi plac pisicile?

— Cu siguranţă. Pe *Neguţătorul din Miazănoapte* era o pisică la care ţinea foarte mult.

— Serios?

— Serios. Nu te-aş minţi în privinţa asta.

— Atunci, care era numele pisicii?

— Nu ştiu, dar Pouk…

M-am oprit fiindcă în cort intrase Garvaon.

— Eşti gata pentru o nouă lecţie, Sir Able?

— Absolut, i-am zis eu ţâşnind în picioare.

— E aproape întuneric, mi-a spus Garvaon aşezându-se pe patul lui. Aşa că mi-ar plăcea să vorbim despre împlântări în seara asta. Oricum nu avem foarte mult timp. Luna s-a ridicat deja deasupra piscurilor.

— Ce sunt împlântările?

— Împlântarea e când înjunghii cu sabia. Când înfigi vârful, a zis Garvaon gesticulând. Am impresia c-o să ne luptăm foarte curând. S-ar putea să mă înşel, dar aşa cred acum.

— Şi eu am impresia asta.

— Împlântarea e una dintre cele mai bune tehnici de doborâre a adversarului într-o luptă adevărată. Unora nu prea le place să vorbească despre ea.

Am aşteptat.

— Nici mie nu-mi place, pentru că unii dintre noi o considerăm a nu fi tocmai cavalerească. Dar când te lupţi pe viaţă şi pe moarte…

— Înţeleg.

— Nu este permisă în turniruri, nici măcar în luptele colective. De aici vine chestia asta cu lipsa ei de cavalerism. Este însă ilegală, fiindcă e prea periculoasă.

Chiar şi dacă toceşti vârful sabiei, poţi răni pe cineva foarte grav.

— Pot să-ţi arăt buzduganul meu?

— Chestia aia care seamănă cu o sabie? Desigur.

Am scos Sfărâmătorul de Săbii şi i l-am întins lui Garvaon.

— Vârful e bont, vezi?

— Da. Şi cred că ştiu ce vrei să-mi zici.

— Odată am lovit un cavaler în faţă cu vârful.

— Şi ce-a ieşit?

A trebuit să mă gândesc puţin.

— Era la fel de înalt ca mine, aşa-mi amintesc, dar a căzut şi n-am mai avut probleme cu el. După aceea, şi-a ţinut mâinile pe faţă.

Garvaon a dat aprobator din cap şi a zâmbit.

— Ţi-ai dat o lecţie mai bună decât aş fi putut eu să-ţi predau vreodată. Probabil că i-ai scos nişte dinţi şi e posibil chiar să-i fi rupt nişte oase. Dar dacă ai fi avut o sabie adevărată, cu vârful ascuţit, l-ai fi omorât. Ceea ce e mult mai bine, a zis el şi şi-a scos sabia. Genul ăsta de armă e cea mai bună pentru împlântări. Lama se îngustează uşor către vârf, care este foarte ascuţit. Un vârf ascuţit îţi permite lovituri mai fine, dar ai nevoie şi de greutate în lamă, ca să poţi împlânta mai bine. Asta e tehnica cea mai bună de penetrare a unei cămăşi de zale. Ştiai asta?

Am clătinat din cap că nu.

— Aşa este. Şi e şi cea mai bună modalitate să-i faci o rană profundă, indiferent dacă are sau nu zale. Fiii Furiei nu prea folosesc zale.

— Nu ştiam nici asta.

— Eu cred că sunt convinşi că n-au nevoie de ele când se luptă cu noi. Te-ai bătut vreodată cu vreunul?

— Nu, am văzut unul o dată, dar nu m-am luptat cu el. Eram înţepenit de spaimă.

— O să fii speriat şi data viitoare. Tuturor le e teamă. Vezi unul şi ţi se pare că ai nevoie de o armată întreagă.

— Dar tu te-ai luptat cu ei?

— Cu unul, o dată, mi-a zis Garvaon.

— Şi l-ai ucis?

Garvaon a încuviinţat.

— Aveam doi arcaşi cu mine, iar unul dintre ei l-a nimerit exact în bărbie. Şi-a dus mâinile la faţă exact cum spuneai c-a făcut omul tău când l-ai lovit cu buzduganul. Eu am fugit către el şi l-am tăiat chiar deasupra genunchiului, a continuat Garvaon arătându-mi pe propriul picior locul unde-l lovise pe uriaş. Chiar aici. A căzut, iar eu mi-am înfipt sabia în gâtul lui până la mâner. I-am luat capul ca să i-l arăt lordului Beel, dar a trebuit să fie tras de doi cai. Era aproape la fel de mare ca un butoi, a încheiat el zâmbind.

— Înseamnă că sunt la fel de mari cum spun oamenii. Ştiu doar că ăla pe care l-am văzut eu părea îngrozitor de mare.

— Depinde cine spune povestea, ca de obicei. Dar sunt înalţi. N-ai cum să nu tresari de fiecare dată când vezi unul. Şi nici nu au constituţia noastră. Picioarele le sunt mai groase decât ar trebui. Sunt foarte laţi şi ar trebui să aibă capetele mai mici. Dacă ai ocazia să tai unul, cum am făcut noi, te sperii de-a dreptul.

Pentru a suta oară, am încercat să-mi imaginez un grup de Fii ai Furiei atacând. Nu unul singur, ci douăzeci sau o sută venind pe Drumul Războiului.

— Acum înţeleg de ce e atât de larg drumul ăsta.

— Chestia e că sunt înceţi. Nu vreau să zic că merg încet. Vor ajunge mult mai repede decât tine într-un loc, dar asta numai fiindcă paşii lor sunt foarte mari. Se întorc însă cu greutate. Dacă n-ar fi aşa, n-am avea nicio şansă.

— Viteza e totul, i-am zis.

— Aşa este. M-am luptat cu tine. Cu beţele astea de antrenament, vreau să zic. Eşti puternic, unul dintre cei mai puternici oameni cu care m-am înfruntat. Dar n-ai cum să fii mai puternic decât un Fiu al Furiei, aşa că va trebui să fii mai iute. Şi mai deştept. Să nu crezi că o să fie uşor.

— N-am crezut asta niciodată, i-am zis. Am cunoscut un om care s-a luptat cu ei.

— Şi a câştigat?

Am clătinat din cap că nu.

— Vreau să-ţi mai pun nişte întrebări despre împlântări. Dar mai întâi, ce crezi despre ceea ce vrea să facă astă-seară lordul Beel?

— Părerea mea sinceră? Dar rămâne între noi.

— Între noi trei, am zâmbit eu, mângâindu-l pe cap pe Mani.

— În regulă. Mă îndoiesc c-o să se întâmple ceva. Şi probabil că nu vom afla nimic.

— Mi s-a părut că erai îngrijorat atunci când eram în cort.

— Eram, mi-a răspuns Garvaon ezitant, privind în jur. Am fost alături de el şi în alte situaţii în care a încercat să facă asta. De obicei nu se întâmplă nimic, dar uneori se petrec… lucruri. Nu-mi plac lucrurile pe care nu le pot înţelege.

— Pot să întreb ce s-a-ntâmplat?

Garvaon mi-a făcut semn că nu. Se întunecase la faţă.

— În regulă. O să văd cu ochii mei astă-seară. Crezi că ar trebui să ne uităm puţin la lună?

— Nu încă. Vreau să-ţi mai vorbesc puţin şi oricum n-a trecut destul timp. Nu suntem împreună de prea multă vreme, dar mi-am dat toată silinţa să te învăţ, aşa cum am promis. Eşti de acord cu asta?

— Bineînţeles.

— Ne-am luptat şi cu oamenii munţilor împreună.

— Da, ne-am luptat, l-am aprobat eu.

— Deci suntem prieteni. Şi, în plus, îmi datorezi şi o favoare.

Mani, care ne ignorase după ce devenise evident că n-o să mai vorbim despre magie, l-a privit pe Garvaon cu interes.

— Recunoşti asta, Sir Able?

— Desigur, n-am negat niciodată.

— Nu ţi-am spus care-mi era dorinţa şi nu aveam de gând să-ţi cer acea favoare, de vreme ce tu ai câştigat întrecerea, ştim amândoi asta.

— Îţi sunt dator cu o favoare şi nu trebuie decât să-mi spui ce vrei.

Preţ de câteva secunde, Garvaon m-a studiat în tăcere.

— Eu sunt văduv. Ştiai asta?

Am clătinat din cap că nu.

— Da, sunt văduv. În toamna asta se împlinesc doi ani. Şi fiul meu a murit. Volla încerca să-mi ofere un fiu.

— Îmi pare rău. Foarte rău.

— Lady Idnn nu s-a arătat niciodată interesată de mine, a continuat Garvaon, după care şi-a dres glasul.

Am aşteptat, simţind ghearele lui Mani cum treceau prin lâna groasă a pantalonilor mei.

— Cel puţin, nu până astăzi. Dar azi mi-a zâmbit şi am vorbit ca nişte prieteni.

— Am văzut şi eu, i-am zis.

— E tânără. Cu douăzeci şi doi de ani mai tânără decât mine. Dar o să trăim în fortăreaţa regelui uriaşilor ăstora. N-o să fie prea mulţi bărbaţi prin preajmă.

— Tu şi tatăl ei, i-am zis. Arcaşii, soldaţii şi servitorii tatălui ei.

— Tu nu?

— Nu, n-am să fiu acolo. Eu trebuie să-l găsesc pe Pouk ca să-mi recuperez caii şi restul lucrurilor. După ce fac asta, o să stau de veghe undeva în munţii ăştia. Aşa i-am promis ducelui Marder şi asta am de gând să fac.

— Deci nu intenţionezi să rămâi?

— Nici măcar n-am să ajung până la fortăreaţa regelui Gillind, asta dacă-l găsesc pe Pouk mai înainte. Mai vrei să-ţi fac acea favoare? Despre ce e vorba?

— Eşti mai tânăr decât mine.

— Desigur, cu mult.

— Eşti mai înalt şi arăţi mult mai bine, ştiu toate astea.

— Sunt un cavaler lipsit de renume, i-am amintit eu. Rămâne să-mi demonstrez bărbăţia în luptă. Nu uita asta. Dacă te întrebi de ce sunt atât de nerăbdător să-l găsesc pe Pouk, îţi spun că unul dintre motive este acela că are cu el toate obiectele lucrurilor mele. Tu ai un conac numit Finefield, nu-i aşa?

— Da.
— O casă mare, înconjurată de un zid.
— Şi un turn, a zis Garvaon.
— Şi mai ai câmpuri şi ţărani care ară şi însămânţează şi cirezi de vite. Eu n-am nimic din toate astea.

În timp ce vorbeam, nu mă puteam gândi decât la ceea ce-mi mărturisise Idnn legat de faptul că tatăl ei intenţiona să o dea regelui Gilling, dar n-am putut să-i spun asta lui Garvaon, fiindcă mi-a fost teamă de ceea ce-ar fi putut face dacă afla. Şi mă mai gândeam că, dacă Idnn îşi dorea cu adevărat să fie salvată, avea cine s-o facă.

— Mi-ai cerut să-ţi spun ce favoare vreau. Nu e tocmai uşor să fac asta, mi-a zis Garvaon.
— Cred că am ghicit deja, aşa că nu mai trebuie.
— Vreau să-mi dai cuvântul, cuvântul de onoare, că nu vei face nimic ca să mă înjoseşti în faţa ei. Eşti un arcaş mai bun decât mine şi toată lumea ştie. Mulţumeşte-te cu asta.
— Aşa voi face.
— Dacă mă respinge, am să-ţi spun. Dar până atunci, vreau să-mi promiţi că n-ai să încerci s-o câştigi pentru tine.

Capitolul 58

ÎNAPOI LA CENUŞĂ

— Ai cuvântul meu de onoare, i-am zis eu lui Garvaon întinzându-i mâna.

A întins şi el o mână care, la fel ca Garvaon, nu era tocmai mare, dar era puternică.

— Ţi-o doreşti, fireşte, mi-a zis el.

— Ba nu.

— E frumoasă.

— Asta cu siguranţă, am zis eu, dar nu ea este cea de care sunt îndrăgostit.

— E şi fiică de baron.

Pentru o clipă, Garvaon a părut gata să renunţe.

— E singura lui fiică, a continuat el.

— Ai dreptate, Beel nu va accepta cu uşurinţă.

— Am cuvântul tău, Sir Able, a zis Garvaon îndreptându-se de spate. Ce voiai să mă mai întrebi despre lupta cu sabia?

— Ce-ar trebui să fac când adversarul meu foloseşte împlântarea? Cum mă pot apăra împotriva unei asemenea lovituri?

— Ah! a exclamat Garvaon, după care s-a ridicat şi şi-a luat scutul. Bună întrebare. În primul rând, trebuie să ştii că e greu să te aperi de o asemenea lovitură. Dacă observi că îi place tehnica împlântării sabiei, va trebui să iei lupta foarte în serios.

— Aşa voi face.

— Pe urmă, trebuie să mai ştii şi momentul când e cel mai probabil să te străpungă. Mai ai scutul pe care l-ai folosit ieri?

— I l-am dat înapoi lui Beaw.

— Atunci ia-l pe-al meu, a zis Garvaon trăgându-l dintre beţele cu care ne antrenam.

— N-avem nevoie de mai multă lumină? am întrebat eu, după care l-am pus jos pe Mani.

— N-o să ne luptăm. Vreau să-ţi arăt doar două lucruri. Îţi aduci aminte că ţi-am zis că nu e bine să vii spre adversar cu piciorul drept în faţă? Unul dintre motive este acela că, dacă se pricepe la împlântare, ţi-ar putea înfige vârful în picior. Acum n-am de gând să-mi înfig sabia în faţa sau în piciorul tău, ceea ce aş încerca să fac într-o luptă reală. Voi încerca, în schimb, s-o împlânt în scut. Vreau să stai drept şi să te dai înapoi, până când nu te voi mai putea împunge în scut fără să înaintez trei sau patru paşi.

Am luat distanţa pe care mi-a cerut-o şi am încercat să mă concentrez.

— Gata? Pregăteşte-te!

Înainte să termine de spus aceste cuvinte, vârful bastonului său mi-a lovit scutul, după care el a sărit înapoi.

— Ai văzut ce-am făcut? Am păşit uşor cu stângul, apoi am făcut un pas lung cu dreptul. Împreună, braţul şi sabia sunt egale cu înălţimea mea.

— A fost ca o magie, i-am zis.

— Poate aşa crezi, dar n-a fost. Va trebui să exersezi pasul ăla lung, nu e chiar aşa uşor cum pare. De asemenea, va trebui să ţii scutul deasupra capului atunci când faci mişcarea asta. Eşti total expus loviturilor de sus, care pot veni dacă oponentul tău e destul de iute.

— Aş vrea să văd asta, i-am zis.

Garvaon a privit spre uşă.

— E mai multă lumină afară. Am să te învăţ cum să-ţi faci adversarii să dea înapoi, pe urmă ar trebui să mergem la Excelenţa Sa.

Cu scutul prins de braţ, mi-a arătat cum trebuie să împing, apoi m-a pus să repet. La a treia încercare, l-am simţit pe Mani trăgându-mă de picior.

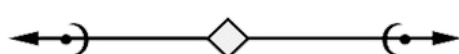
— Eşti gata să mergem? m-a întrebat Garvaon.

— Ar trebui să mă întorc ca să-mi caut coiful. Lordul Beel va dori probabil să mă vadă că-l port. Spune-i că întârzii un minut sau două.

Odată ajuns în cort, l-am întrebat pe Mani:

— Ce e?

— Am intrat la Idnn ca să urmăresc pregătirile, mi-a explicat Mani. Iar el are de gând s-o facă chiar acolo. Ar trebui să meargă însă acolo unde e cenuşa. Spune-i să pună nişte cenuşă în bol.

Locul din faţa cortului lui Beel era luminat de mai multe felinare. Pământul pietros dinăuntru fusese nivelat şi deasupra lui fusese aşezat un covor. Beel stătea aşezat turceşte pe covor şi avea lângă el un burduf cu vin, un bol de aur şi o ceaşcă de aur. Idnn stătea pe un scaun lângă perdeaua de mătase, iar Garvaon se aşezase lângă ea.

— Iată-te! a zis Beel. Acum putem începe.

Am făcut o plecăciune, după care l-am întrebat:

— Aş putea să-ţi spun două vorbe în particular, Excelenţă? Durează doar o clipă.

— E important? a ezitat Beel.

— Aşa cred, Excelenţă. Îndrăznesc să sper că-mi vei împărtăşi părerea.

— Sir Garvaon şi cu mine o să aşteptăm afară, a zis Idnn. Cheamă-ne când eşti gata.

— N-o să-i ordon fiicei mele să iasă la întuneric, a zis Beel întorcându-se spre mine. E suficient dacă ne îndepărtăm puţin de tabără?

Am mers o sută de metri în susul văii. Beel s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Ai putea să începi prin a-mi spune de ce n-ai vorbit în prezenţa fiicei mele şi a omului meu de încredere.

— Pentru că trebuie să-ţi dau un sfat. Ca simplu cavaler…

— Înţeleg. Ce e?

— Ai spus că sunt vrăjitor. Nu sunt, dar am un prieten care se pricepe întrucâtva la magie.

— Iar el… sau ea… te-a învăţat câteva lucruri simple, presupun. Modestia îţi face cinste.

— Mulţumesc, Excelenţă, mulţumesc foarte mult.

M-am uitat împrejur după Mani, dar motanul nu era nicăieri.

— Am o întrebare, Sir Able. În trecut, nu ai fost

întotdeauna direct atunci când mi-ai răspuns la întrebări.

— Se prea poate, Excelenţă. Îmi cer iertare.

— Dacă-ţi ascult sfatul… sfatul prietenului tău, deşi mie mi s-a părut că ai venit singur atunci când mi te-ai înfăţişat pentru prima dată ca să-mi ceri un cal cu împrumut, ai să îmi răspunzi la o întrebare direct şi cinstit? Îţi dai cuvântul de onoare? Fiindcă n-am de gând să-ţi ascult sfatul în alte condiţii.

— E foarte important pentru mine, Excelenţă.

— Ai deci un motiv în plus ca să-mi faci pe plac.

— În regulă, dar asta numai dacă îmi asculţi şi îmi urmezi sfatul.

— Îmi porunceşti?

— Niciodată, Excelenţă, dar… trebuie să-l găsesc pe Pouk. Chiar nu vrei să m-asculţi? Te implor!

— Să înţeleg că eu sunt cel care are de ales? Că n-ai să-mi răspunzi decât dacă fac aşa cum vrei tu?

— Da, Excelenţă.

— Să te-aud atunci!

Când am ajuns la pavilion, a ordonat să ni se aducă tuturor caii. Un altul a fost încărcat cu covorul, burduful de vin şi alte lucruri; pe al şaselea cal a urcat servitorul lui.

— Ne întoarcem în trecătoare, i-a spus Beel lui Garvaon. Ar trebui să călăreşti în faţa noastră, bănuiesc. Sir Able ne poate păzi spatele, poziţie care se poate dovedi cea mai periculoasă.

Adevărul e că, în vreme ce călăream în spatele lor, mă gândeam că poziţia mea era cea mai singuratică. Ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, trebuia să-mi opresc armăsarul mai mereu ca să rămână în spatele calului de povară încărcat cu bagaje. Stâncile, copacii şi boscheţii de pe marginea Drumului Războiului nu păreau să ascundă vreun duşman. Deşi am ascultat cu multă atenţie, n-am auzit decât vuietul singuratic al vântului şi tropotul potcoavelor. Luna era strălucitoare, iar stelele reci erau pline de mister.

Când am ajuns pe un pinten de piatră, undeva sus, în munţi, şi am privit spre tabără, corturile ei întunecate şi

focurile aproape stinse mi s-au părut la fel de îndepărtate precum stelele acelea.

Capitolul 59
ÎN JOTUNLAND

Beel a poruncit să fie aşezat covorul între cenuşi şi ne-a întrebat pe toţi de ce fuseseră aprinse două focuri. Eu am clătinat din cap că nu ştiu, iar Idnn a zis:

— Sir Garvaon ştie, nu-i aşa, mândre cavaler?

— Şi-au făcut primul foc aici, a spus Garvaon, pentru că era la adăpost de vânt, ceea ce se întâmplă în general spre vest. În noaptea următoare sau chiar peste două nopţi, unul dintre ei şi-a dat seama că pot fi văzuţi dinspre nord.

— Şi au fost văzuţi, a murmurat Beel. Acum o să vedem ce voi fi eu în stare să văd, dacă voi fi în stare. Trebuie să vă previn că s-ar putea ca încercarea asta să nu dea niciun rezultat.

A privit în jos spre bolul pe care-l ţinea servitorul lui.

— Dar de ce e din argint? Unde e bolul meu de aur, Swert?

— Eu i-am spus să-l aducă pe ăsta, tată, a intervenit Idnn. Faci vrăji la lumina lunii, nu în timpul zilei. Acesta e bolul meu pentru fructe. Cred că în seara asta îţi va aduce mai mult noroc.

— Ai devenit vrăjitoare? a zâmbit Beel.

— Nu, tată, nu ştiu nimic despre magie, dar am fost sfătuită de un prieten care ştie.

— Sir Able?

— A trebuit să-i promit că nu voi spune cine este.

— Una dintre servitoarele tale, presupun…

Idnn nu a spus nimic.

— Nu că ar avea vreo importanţă.

Beel a îngenuncheat pe covor. Servitorul i-a întins un pocal de argint şi un burduf cu vin, iar el a umplut şi bolul, şi pocalul.

Mani îl supraveghea cu atenţie; ca să vadă mai bine, s-a căţărat pe umărul meu.

— Vă cer tuturor să tăceţi, a zis Beel. Şi-a băgat mâna în

tunică şi a scos o pungă mică de piele din care a extras un smoc de ierburi uscate. Jumătate l-a pus în bol, iar restul în pocal. Şi-a închis ochii şi a început să rostească o invocare.

În liniştea care a urmat, mi s-a părut că sunetul vântului se schimbase şi că fremăta de cuvinte într-o limbă pe care n-o cunoşteam.

— Mongan! a exclamat Beel. Dirmaid! Sirona!

A golit brusc pocalul, după care s-a aplecat să se uite în bolul de argint.

La fel am făcut şi eu, ghemuindu-mă lângă el. Imediat m-au urmat Idnn şi Garvaon.

Ca şi cum aş fi privit prin gura unei peşteri întunecate, am zărit o pădure de o frumuseţe nepământească. Disiri, regina Aelfilor de Muşchi, stătea într-o poiană în care înfloreau flori stranii. Era dezbrăcată, mai graţioasă decât orice muritoare şi mult mai frumoasă; părul ei verde i se ridica mult deasupra capului, unduindu-se şi curgând în vântul care legăna florile. Un Toug mai tânăr era prosternat la picioarele ei, iar eu aşteptam în genunchi. Mi-a atins ambii umeri cu o sabie lungă şi subţire.

— Asta e din trecut, i-am murmurat lui Beel. Aruncă cenuşă în vin!

Beel m-a privit cu ochi goi; Idnn a luat puţină cenuşă între două degete şi a aruncat-o în bol. Strălucirea suprafeţei lichidului a început să se estompeze.

A devenit haina sură a unui om care mergea pe un drum lung şi noroios ce străbătea o câmpie acoperită de nori. Undeva în depărtare se ridicau câteva turnuri imense şi colţuroase.

Bărbatul a lovit cu toiagul o femeie cât un copil.

O siluetă îmbrăcată în zdrenţe, care mâna în faţa lor nişte cai nu mai mari decât câinii, s-a aruncat deasupra ei s-o apere de loviturile toiagului. Bărbatul cu haină sură l-a lovit cu răutate, după care i-a îmboldit pe amândoi cu vârful cizmei.

Vârful cizmei care o lovea pe Ulfa a crescut până când a umplut tot bolul, în care au rămas doar fulgi de cenuşă ce pluteau în vin.

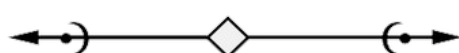
— Ascultaţi! a zis Garvaon ridicându-se în picioare.

L-am urmat imediat şi am ciulit urechile. N-am auzit altceva decât vântul, un vaiet pustiu, ca şi când taina pe care o purtase până la noi se spulberase acum.

Idnn şi servitorul l-au ridicat pe Beel în picioare. Cu mare iuţeală, Garvaon a sărit în şa şi a pornit în galop.

— Tabăra noastră este atacată, i-am spus lui Idnn; l-am luat pe Mani de pe umăr şi i l-am întins. Trebuie să plec. Rămâi aici până mă întorc după dumneata.

A strigat ceva în urma mea în timp ce mă îndepărtam călare, însă nu ştiu dacă m-a rugat să rămân, mi-a urat noroc sau m-a implorat să-l apăr pe Garvaon. Habar n-am. M-am întrebat ce spusese, dar şi multe alte lucruri, în timp ce-i dădeam pinteni armăsarului şi coboram drumul abrupt de munte.

Pentru o clipă, mi s-a părut că în locul în care fusese tabăra, copacii începuseră să umble. Nu mai erau nici focurile şi nici corturile. Armăsarul meu s-a speriat când ceva imens a lovit zgomotos pământul de lângă el.

Mi-am scos arcul şi săgeţile din spatele şeii şi am alunecat de pe spatele armăsarului. Undeva în întuneric, am mai auzit cântecul unui arc.

A căzut şi al doilea bolovan, lovindu-mi armăsarul alb, care a căzut de durere şi a rupt-o la fugă. Sprijinindu-mi arcul pe degetele de la picioare, mi-am lăsat toată greutatea pe lemnul elastic şi am fixat coarda.

Am tras săgeata până la ureche şi i-am dat drumul să zboare. La o sută de paşi depărtare, uriaşul care aruncase cu pietre în armăsarul meu alb a zbierat, scoţând un sunet ca de tunet.

Am mai tras o săgeată în aceeaşi direcţie, apoi încă una, încercând să ţintesc nişte ochi pe care nu-i puteam vedea. Uriaşul s-a prăbuşit…

S-au ivit zorile. În lumina lor, doi cavaleri obosiţi îşi croiau drum cu greu în susul trecătorii. Armăsarul meu alb

era slăbit, iar eu mai mult mergeam decât călăream, fiindcă îi dădusem lui Uns şaua mare şi ferecată în fier, ce cântărea aproape cât un om.

Garvaon se putea îndepărta lesne de noi, dar părea prea obosit chiar şi să dea pinteni calului. Teaca în care stătuse Vrăjitoarea Războinică atârna goală. La un moment dat, Idnn ne-a făcut semn de pe o stâncă aflată nu cu mult mai jos de linia zăpezii, iar el şi-a înfipt călcâiele în burta calului şi a dispărut după un cot al drumului.

— Ah, iubirea! a oftat pe un ton insolent o voce din apropierea urechii mele. M-am uitat împrejur surprins şi am văzut-o pe Uri călare pe armăsarul meu.

— Te-ai întors!

— Nu, sora mea a făcut-o, a spus ea cu un zâmbet.

— Şi nu ţi-e frică că vei fi văzută de Uns? Nu e prea departe în spatele nostru.

— Nu-mi pasă deloc dacă mă vede şi oricum voi pleca de îndată ce-o să ieşi din umbră.

M-am oprit, muşcându-mi buza, şi am tras uşurel de hăţul armăsarului.

— I-am spus lordului Beel despre tine şi despre sora ta. A trebuit.

— Nu e cu adevărat sora mea. Spunem şi noi aşa.

— Nu eşti supărată?

— Asta o să-ţi aducă mult mai multe necazuri ţie şi lui decât nouă, a rânjit Uri. I-ai explicat că eu şi sora mea suntem sclavele tale?

— V-am numit prietenele mele, am zis eu clătinând din cap. Voiam să-l fac să vină aici sus ca să încerce să afle unde e Pouk, iar el mi-a zis c-o să facă asta dacă-i răspund sincer şi direct la o întrebare. Nu-mi mai aduc aminte exact cuvintele, dar asta a vrut să spună.

— Şi i-ai dat răspunsul?

— Da, mi-am ţinut promisiunea, iar el şi-a respectat-o pe a lui. A vrut să ştie de ce nu-mi pot folosi puterile ca să-l caut pe Pouk şi a trebuit să-i explic că singura modalitate în care puteam să-l caut era să vă trimit pe voi două după el, am zis eu, după care am făcut o pauză. Să ştii că nu i-

am zis cum vă cheamă.

— Asta e bine, a zâmbit Uri.

— I-am spus c-o să-l trimit pe Gylf după Pouk şi că acum voi încercaţi să aflaţi ce s-a întâmplat cu câinele.

— Nimic prea complicat. L-a prins un uriaş şi şi-a pus sclavii să-l lege în lanţ. Noi ne pricepem foarte bine la fierărie, dar a trebuit să mergem până în Aelfrice ca s-aducem unelte. Pe urmă, ne-am întors aici sus şi l-am căutat din nou, fiindcă-l mutaseră. Dar, apropo, unde ţi-e pisica? Ai pierdut-o şi pe-asta?

— E cu Lady Idnn.

— Ba nu! a exclamat Mani, sărind în vârful unui bolovan. Eram cu ea când v-a făcut cu mâna, dar cum celălalt cavaler a pornit în galop, m-am gândit că cel mai bine ar fi să vin aici jos să te întâmpin. Oricum, nu mă dorea prin preajma lor în momentul ăla.

— Mă mir că ţi-ai dat seama, a zis Uri.

— Vrei să spui că şi aici întrerup un tête-à-tête între tine şi mult iubitul tău stăpân, renumitul cavaler Sir Able de Inimă Înflăcărată. Nu trebuie să facă altceva decât să mă roage să plec şi voi dispărea într-o sclipire neagră, cu mult mai drăguţă decât cum s-o fi chemând culoarea asta obosită a ta. Stăpâne?

— Poţi să rămâi dacă vrei.

— E o decizie dreaptă, a zis Mani rânjind. Fiindcă e o lege care zice că pisica poate face orice doreşte. Eşti sclava lui, fetiţo? Mi se pare că te-am auzit spunând asta.

— Da.

— Ei bine, eu sunt pisica lui, o funcţie mai înaltă.

— Uns e pe cale să apară de după curba aia, i-am spus eu lui Uri, aşa că doar dacă într-adevăr nu-ţi pasă că te vede…

A sărit de pe cal şi s-a băgat sub capul lui.

— Baki duce înapoi uneltele, iar eu am venit să-ţi spun că ţi-am eliberat câinele.

— Şi vine-aici?

— Nu-mi mulţumeşti după o misiune grea pe care am dus-o la bun sfârşit cu mare succes? I-am spus lui Baki că

vei fi foarte recunoscător.

— Sunt recunoscător. Foarte recunoscător. Dar am sperat să vă mulţumesc amândurora deodată. Nu avem prea mult timp.

— Am s-alerg ceva mai jos şi-o să fac în aşa fel încât Uns să se împiedice de mine, a sugerat Mani.

— Nu vede nici la doi paşi distanţă, a pufnit Uri. Uită-te şi tu la el!

M-am uitat şi l-am văzut cum mergea aplecat, cu capul aproape de pământ.

— Am să pun şaua înapoi pe cal când ajunge aici.

— E un bărbat adevărat, cel puţin, aşa cum şi eu sunt o Aelfă adevărată.

Mani a pufnit cu dispreţ, în cel mai pisicesc fel cu putinţă.

— Câinele tău e mai mult decât atât, stăpâne, iar pisica asta e mult mai puţin adevărată decât mine.

— Pe Gylf mi l-au dat Bodachanii, i-am zis. Spune că l-au crescut de mic.

— Dar o fi fost al lor, ca să ţi-l dea ţie? Lor le e frică să folosească fierul.

O sută de paşi mai jos, pe Drumul Războiului, Uns a început să strige:

— Stăpâne, Săr Able, stăi aşa!

Capitolul 60
CE AI VĂZUT?

Vocea îi părea sleită de puteri şi m-am gândit că probabil mă strigase de mai bine de o oră fără să-l aud.

— Te aştept! i-am strigat. Şi-o să punem înapoi şaua pe cal când ajungi aici.

Am privit împrejur după Uri.

— A tăiat-o, mi-a spus Mani, deşi nu m-aş mira prea tare dacă s-a ascuns pe undeva ca să ne spioneze.

— Am vrut s-o întreb dacă se întoarce Gylf. De fapt, am apucat s-o întreb, dar nu mi-a răspuns.

— Îţi spun eu! a exclamat Mani. Întreabă-mă!

— Tu n-ai de unde…

Am privit din nou în lungul drumului şi l-am văzut doar pe Uns.

— Bine, o s-o fac. Ştii cumva dacă Gylf se întoarce aici?

— Bineînţeles că nu. Ştiu că n-ai să mă iei în serios, dar nu, nu se întoarce.

Am rămas cu gura căscată, holbându-mă la el.

— Eşti curios să afli de unde ştiu eu asta, a continuat Mani. Ei bine, ştiu aşa cum ar trebui să ştii şi tu. Ştiu pentru că-ţi cunosc câinele. E limpede că mai bine decât tine. L-ai trimis să-l găsească pe Pouk ăsta…

— Da. Erai şi tu acolo.

— Da.

— Dar era şi Sir Garvaon. Aşa că n-ai vorbit cu el. Dar dacă l-ai trimis pe câinele ăla să-l găsească pe Pouk, o să-l caute până când o să-i spui tu să se oprească. Sau până când nu mai dă de nicio urmă şi nu mai are ce altceva să facă decât să se întoarcă şi să-şi recunoască eşecul.

Curând, Uns ne-a ajuns din urmă, iar eu i-am luat şaua din cârcă, am pus-o pe spatele armăsarului meu, care şchiopăta, şi am încălecat. Mani sărise deja în şa în timp ce eu strângeam curelele.

— Ai nevoie de odihnă, i-am spus lui Uns. Mă duc să mă

întâlnesc cu lordul Beel, cu fiica lui şi cu Sir Garvaon în trecătoare. Apoi, o să pornim în jos. Vreau să ne aştepţi chiar aici.

— Locu' meu e cu tine, Săr Able. Vin cât de repede pot io.

— Cum vrei, am zis eu şi i-am dat uşor pinteni armăsarului.

Calul a pornit la trap, şontâcăind; când Uns a ieşit din raza noastră vizuală, am zis:

— Probabil crezi că sunt rău.

— Ei bine, e olog, a zis Mani, dar eu am o regulă foarte clară: să nu-ţi pară rău niciodată pentru păsări, şoareci sau veveriţe. Şi nici pentru bărbaţi, femei sau copii, cu excepţia câtorva prieteni apropiaţi.

— Tocmai fiindcă e olog îl tratez atât de aspru, i-am explicat. Ar fi putut continua să locuiască cu mama lui şi să muncească foarte puţin sau deloc, iar fratele lui ar fi avut grijă de el după ce mama lor ar fi murit. De-asta a plecat.

— Cunosc sentimentul, a spus Mani. Din când în când, îţi vine să mai vânezi şi de unul singur.

— Exact.

Ajunsesem aproape de trecătoare şi mi-am încetinit armăsarul la pas.

— Vrea să fie de ajutor, să muncească de-adevăratelea, am adăugat eu. Să transpire, să se opintească şi să împărtăşească soarta stăpânului său.

Mani a tăcut.

— Eu am devenit cavaler. O realizare destul de mare pentru un copil sărman care şi-a pierdut părinţii înainte de vreme. Uns se teme că n-o să aibă niciodată un loc al lui. Încerc să-i arăt că are, că există cineva care-l doreşte alături pentru ceea ce poate face şi nu doar din milă.

— Suntem aici, Sir Able! a strigat servitorul lui Beel. Excelenţa Sa vă aşteaptă.

Mi-am luat armăsarul alb de dârlogi fiindcă şchiopăta din ce în ce mai tare şi păşea cu nehotărâre printre pietre.

— Vorbeaţi cu mine înainte să vă strig, Sir Able? Dacă da, să ştiţi că nu v-am auzit. Îmi cer mii de scuze pentru

asta, Sir Able.

— Nu, vorbeam cu motanul meu. Din câte ştiu eu, nu ai de ce să-ţi ceri iertare.

— Vă mulţumesc, Sir Able, e foarte frumos din partea dumneavoastră. Ceilalţi sunt aici, Sir Able, pe malul pârâului. Probabil că vedeţi caii.

Am încuviinţat.

— Bănuiesc că Excelenţa Sa n-a vrut să-şi aşeze tabăra în acelaşi loc în care a poposit Pouk, am zis eu.

— Pouk este domnul care…?

— E servitorul meu, am răspuns eu trăgând mai zdravăn de dârlogi. A poposit o vreme aici ca să mă aştepte.

— A, înţeleg, Sir Able. Excelenţa Sa a crezut că nu e prea înţelept să gătim, să dormim şi… şi să trăim, ca să zic aşa, Sir Able, în locul care i s-a arătat viziunea.

Servitorul s-a oprit şi şi-a dres glasul încetişor.

— Eu unul n-am avut privilegiul să fiu martor la asta, Sir Able. Dar din ce-am înţeles de la Excelenţele Lor, a fost de-a dreptul impresionant.

— Aşa e, am spus eu.

Vocea servitorului devenise o şoaptă.

— Excelenţa Sa e nerăbdător să se consulte cu dumneavoastră în privinţa asta. M-am gândit că vreţi să vă pregătiţi pentru asta.

Beel se aşezase pe o piatră. Părea cufundat într-o discuţie cu Idnn, care se aşezase pe o altă piatră, şi cu Garvaon, care stătea în spatele fetei şi ţinea încă în mâini frâiele calului.

Imediat ce m-a zărit, Beel mi-a făcut semn cu mâna şi s-a ridicat în picioare:

— Calul pe care ţi l-am dat a fost rănit în bătălia de astă-noapte, aşa mi-a spus Sir Garvaon. Mi-aş dori să-ţi pot da altul.

— Şi eu mi-aş dori, Excelentă, am oftat eu. Ţi-au mai rămas însă puţini cai şi catâri, dar chiar şi aceia sunt într-o condiţie mai proastă decât e al meu. Are o vânătaie imensă care îl doare, dar nu cred că are vreun os rupt.

— Cu toate astea, i-aţi bătut, a zâmbit Beel.

— Nu, Excelenţă. Ne-am luptat cu ei. Mai mult de atât nu se poate spune. Oamenii noştri – vreau să spun ai dumitale şi ai lui Sir Garvaon – sunt mândri de asta, am zis, după care am tăcut o vreme ca să-i dau ocazia să spună ceva. Asta le-ar putea face bine, am continuat eu. Eu unul însă… nu cred că e de ajuns. Eu prefer să câştig.

— Dar aţi ucis patru, a zis Idnn. Sir Garvaon tocmai ce ne-a povestit.

— Un număr impresionant, a adăugat Beel.

— Doi cavaleri şi douăzeci de arcaşi şi soldaţi.

— Douăzeci şi doi, a intervenit Garvaon.

— Mulţumesc. Deci am fost şase pentru fiecare uriaş ucis. Rezultatul ar fi trebuit să fie mai bun.

— Nu e drept! a exclamat Idnn.

— Bineînţeles că nu, domniţă, a fost o bătălie. Nimic nu e drept într-o bătălie.

— Vreau să spun că nu e drept faţă de Sir Garvaon şi de oamenii lui, a zis ea, părând furioasă.

Garvaon a dat să-i pună o mână pe umăr, dar n-a făcut-o.

— Sir Able a măcelărit un uriaş fără să-i vină nimeni în ajutor.

— Atunci înseamnă că nu e drept nici cu el însuşi.

— Aşa a fost, Sir Able? m-a întrebat Beel. Dacă ai făcut asta, meriţi mult mai mult decât armăsarul ăsta pe care ţi l-am dat.

— Era întuneric, Excelenţă. Nu mi-am dat seama câţi dintre noi ne luptam cu el.

— Dar ai mai văzut pe cineva?

— Nu asta e ideea, Excelenţă.

— Răspunde-mi la întrebare, Sir Able. Ţi s-a părut vreun moment că Fiul Furiei cu care te luptai mai era atacat şi de altcineva?

— Nu, Excelenţă.

— Nu există niciun cavaler în Thortower care nu s-ar lăuda cu aşa o izbândă, Sir Able, a exclamat Beel privind spre Garvaon şi Idnn în căutarea unei confirmări, care a venit imediat. Da, pe sfântul Cerr! Şi probabil că şi-ar picta un Fiu al Furiei pe scut, cu gheaţă în barbă şi un ciomag în

mână.

— Atunci mă bucur că nu sunt unul dintre cavalerii de la Thortower, Excelenţă. Cât despre scutul meu, e la Pouk. Este doar verde şi va rămâne aşa până când voi face ceva mai important decât am făcut până acum.

— Ia ascultă! a zis Idnn ţâşnind în picioare cu mâinile în şolduri.

— Am făcut-o mereu, i-am zis eu, şi o voi face bucuros în continuare.

— Bun! Eraţi amândoi plecaţi din tabără când au atacat. Soldaţii şi arcaşii au fost nevoiţi să lupte fără voi, dar n-au fugit aşa cum au făcut-o servitorii, s-au bătut cât de bine au putut. Cât timp v-a luat să ajungeţi acolo jos după ce-aţi plecat de-aici? Aş putea jura că o oră întreagă!

— Mai puţin de atât, domniţă.

— O oră în galop nebun în care aţi riscat să vă rupeţi gâturile. Dar aţi intrat în bătălie, oameni şi cai, şi aţi făcut tot ce-a fost omeneşte posibil, luptând în beznă cu uriaşi înalţi cât stânca aceea.

— Nu chiar, am oftat eu. Domniţă, nu vreau să mă cert cu dumneata.

— Dar o s-o faci, Sir Able, a chicotit Beel. Înainte să porniţi însă, am o întrebare pentru tine. I-am adresat-o deja lui Sir Garvaon şi el mi-a răspuns. O să răspunzi şi tu complet şi cinstit fără să fiu din nou nevoit să te mituiesc?

— Nu am cerut mită, Excelenţă.

— Fără să-mi pui condiţii, atunci. Îmi răspunzi?

— Da, Excelenţă. Dacă pot.

— Ai luptat călare sau pe jos? Călare, presupun, de vreme ce calul tău a fost rănit.

— Mai mult pe jos, Excelenţă, şi mi-am folosit mai ales arcul. Pot să întreb însă de ce vrei să ştii?

Zâmbetul lui Beel a pălit.

— Va veni ziua, Sir Able, când va trebui să conduc o sută de cavaleri împotriva Fiilor Furiei. Sper să nu vină ziua aceea. De fapt, sunt hotărât să fac tot ce-mi stă în putere ca să mă asigur că nu va veni. Şi totuşi, e o posibilitate. O să încerc să-i conduc vitejeşte, dar ar fi bine să-i conduc şi

cu înţelepciune, de asemenea… dacă pot.

— Vouă cavalerilor vă pasă prea puţin dacă trăiţi sau muriţi, a intervenit Idnn. Noi trebuie să avem mai multă grijă de voi decât aveţi voi de propriile persoane. Am spus *noi,* dar mă refer de fapt la conducători precum tatăl şi fratele meu.

— Şi la tine, i-a zis Beel, dacă vei ajunge vreodată regină.

L-am văzut pe Garvaon schimbându-se la faţă la auzul acelor cuvinte.

— Excelenţă, am spus cât de repede am putut, m-am aruncat în luptă, dar se pare că uriaşul cu care mă luptam îmi putea vedea calul pe întuneric, aşa că am descălecat. Atunci a fost lovit armăsarul meu. Apoi am tras cu arcul, încercând să-l nimeresc în ochi.

Beel m-a aprobat gânditor, iar Idnn m-a întrebat:

— Dar câţi Fii ai Furiei erau acolo? Ştie cineva?

— Nu ştiu, domniţă.

— Oamenii mei mi-au spus că erau cel puţin douăzeci, a zis Garvaon. Eu nu sunt sigur că erau atât de mulţi. Când i-am văzut în bolul tatălui dumitale păreau în jur de zece.

— I-ai văzut în bolul meu? a întrebat însufleţit Beel.

— Da, Excelenţă, şi sunt sigur că şi dumneata i-ai văzut.

— Nu… nu… nici nu poate fi vorba. Am discutat deja despre asta cu Idnn şi se pare că fiecare dintre noi a văzut ceva diferit. Spune-mi exact ce-ai văzut. Totul!

— Patul de moarte al soţiei mele, a zis Garvaon cu un glas lipsit de orice inflexiune. A murit dând naştere, Excelenţă.

— Îmi aduc aminte, a spus Beel.

— Era patul, iar eu stăteam în genunchi lângă el. Moaşele îl luaseră de acolo pe fiul meu. Încercau să-l aducă la viaţă. Eu mă rugam pentru Volla, când una dintre ele a intrat să-mi spună că şi copilul murise.

Vocea lui Garvaon începuse să tremure uşor, aşa că s-a oprit puţin ca să-şi revină.

— În momentul acela, Sir Able a spus că ne uităm la ceva din trecut.

— Da, şi asta îmi aduc aminte.

— Ceea ce vedeam în bol s-a transformat. Mi s-a arătat în schimb tabăra noastră şi uriaşii care coborau de pe dealuri ca s-o atace. Mai bine de zece. Dar nu douăzeci. Treisprezece sau paisprezece să fi fost.

— Şi Sir Able trebuie să-i fi văzut, a zis Idnn, fiindcă mi-a spus că acolo jos a început o bătălie.

— N-am zis! am protestat eu. Sir Garvaon şi-a ridicat privirea şi ne-a spus s-ascultăm. Apoi a alergat spre calul lui. Nu e greu de ghicit ceea ce auzise.

— Dar tu ce-ai văzut, Sir Able?

Capitolul 61
TREBUIE SĂ LUPTAŢI CU TOŢII

— Nimic din ceea ce ar putea să pară interesant, Excelenţă. M-am văzut pe mine când am fost făcut cavaler şi apoi pe servitorul meu şi pe o femeie pe care o cunosc, bătuţi de un Fiu al Furiei…

— Da, m-a îmboldi Beel nerăbdător. Şi ce altceva?

— A mai fost un lucru pe care poate ar merita să-l pomenesc, Excelenţă. O clădire imensă – mai multe turnuri groase cu acoperişuri ascuţite se profilau în depărtare. Poate contează, fiindcă uriaşul care îi bătea pe Pouk şi pe Ulfa părea să se îndrepte într-acolo. Ştii ce-ar fi putut fi?

Pentru câteva secunde, Beel a părut că nu avea de gând să răspundă. După aceea, însă, mi-a zis:

— Utgard, cred. Utgard este castelul regelui Gilling. Nu l-am văzut niciodată şi n-am vorbit cu nimeni care să-l fi văzut. Dar aşa se spune. Era un castel falnic aflat pe o câmpie? Era un castel fără ziduri, înconjurat de un şanţ larg cu apă?

— N-am văzut şanţul, Excelenţă. Era mult prea departe pentru asta.

— Majestatea Sa are un platou pe care e înfăţişată o asemenea imagine. Fără îndoială că ai văzut astfel de platouri.

— Pictate? Bineînţeles.

— Se presupune că a fost pictat de un artist care a vorbit cu o femeie care a evadat de acolo, a zis Beel gânditor. Eu am venit aici să fac pace cu Fiii Furiei, Sir Able, fără îndoială că ţi-am mai zis asta.

— Ai mai menţionat lucrul ăsta, Excelenţă.

— Am apucat să-ţi spun însă şi faptul că e un ultim şi disperat efort? Nu? Ei bine, asta e! Am încercat şi înainte să vorbim cu ei. Toate negocierile au eşuat, probabil fiindcă nu am reuşit să vorbim cu cineva care să aibă autoritate. Asta a fost părerea Majestăţii Sale, Sir Able, iar

eu l-am aprobat. Fiica mea şi Sir Garvaon au mai auzit însă asta, vor trebui să mă scuze.

— Cu plăcere, Excelenţă, a zis Garvaon.

— Fiindcă aş vrea să mai spun o dată, acum că am eşuat. Am sperat că, dacă venim în pace şi aducem daruri regelui Gilling, am putea intra în contact cu grănicerii lui care să ne însoţească până la Utgard. Acum, darurile s-au dus.

Idnn mi-a aruncat o privire rapidă, după care s-a uitat în altă parte.

— Au dispărut, aşa cum mi-a spus Sir Garvaon. Odată cu catârii care le cărau. Am eşuat.

— N-a fost vina Excelenţei Tale. Ai făcut tot ce era omeneşte posibil, a spus Garvaon încercând să-l consoleze.

— Nici măcar nu eram acolo. Nici măcar nu mi-am scos sabia şi va trebui să-i spun asta Majestăţii Sale.

— Ştiu că eu sunt de vină pentru absenţa Excelenţei Tale, am zis eu stând la fel de drept cum stătusem în faţa lui Agr. Nu e nevoie să-mi spui asta, dar dacă vrei poţi s-o faci.

— Ai putea, a murmurat Garvaon.

— Poţi să mi-o reproşezi în câte feluri doreşti. La fel şi fiica dumitale. Sau Sir Garvaon. Dar nimic din ceea ce veţi spune nu va fi mai rău decât învinuirile pe care mi le-am adus eu însumi.

Beel a dat din umeri.

— Idnn, Sir Able a dorit să-şi găsească servitorul, caii şi armele – scutul şi coiful, bănuiesc, lancea şi aşa mai departe. Dacă vrei să mai joci rolul acuzării, acum e momentul s-o faci.

Fata a negat dând din cap.

— Haide! Spune-i că nepriceperea lui a cauzat dezastrul nostru.

— Nu, tată.

— Aşa mă gândeam şi eu. L-aş invita şi pe Sir Garvaon să acuze un cavaler alături de care a luptat umăr la umăr, dacă nu l-aş cunoaşte suficient de bine ca să ştiu că mi-ar asculta porunca. Swert! Vino aici!

Servitorul cu faţă de şoarece a apărut imediat.

— Da, Excelenţă!
— Tu eşti servitor, Swert. Servitorul meu.
— Da, Excelenţă.
— Aş vrea să discut cu tine, fiindcă Sir Able are şi el un servitor. Alt servitor, în afară de cerşetor.
— Da, Excelenţă. Pouk, Excelenţă. Sir Able mi-a spus.
— Acest Pouk a fost capturat şi făcut sclav de Fiii Furiei.
— Da, Excelenţă.
— Sir Able a vrut să-l salveze şi m-a rugat să-l ajut în încercarea asta. I-am oferit ajutor, dar în urma sprijinului dat, am pierdut totul, iar sarcina pe care mi-am asumat-o în faţa Majestăţii Sale a eşuat. Sir Able trebuie să fie ponegrit din această cauză şi simt că tu eşti persoana potrivită s-o facă. Venind din partea ta, insultele ar trebui să fie de două ori mai dureroase. Nu trebuie să-ţi fie teamă că Sir Able te va lovi sau te va înjunghia. Sir Garvaon şi cu mine suntem aici ca să te apărăm, deşi sunt sigur că nu se va ajunge până acolo. Te rog.
— Să... să...
Servitorul privea neajutorat când la Beel, când la mine.
— Să-l insulţi, i-a explicat Beel cu răbdare. Sunt convins că-l poţi face cu ou şi cu oţet, că ştii cuvintele potrivite. Foloseşte-le!
— Tată! Ochii lui Idnn erau în lacrimi.
— Să... pe Sir Able, Excelenţă?
— Exact, i-a spus Beel neînduplecat. Poţi să începi, Swert!
— Sir Able, ă...
— Continuă!
Servitorul şi-a înghiţit un nod din gât.
— Îmi pare rău, Sir Able, pentru ce s-a întâmplat, indiferent ce a fost şi... şi...
Idnn a intervenit şi ea.
— Fă-o, Swert! Ştii bine ce doreşte tatăl meu. Haide!
— Şi dacă sunteţi de vină, Sir Able, sunteţi un om foarte rău. Dar... dar aşa sunt şi eu. Indiferent cum v-ar spune cineva, la fel ar putea spune şi despre mine.
— Iată! a exclamat Beel. Ai fost ponegrit, Sir Able. Ai

fost ocărât de valetul meu. Acum încetează cu mândria asta juvenilă şi ascultă-mă cu atenţie.

— Da, Excelenţă.

— Eu sunt ambasadorul Majestăţii Sale în Jotunland. Dacă misiunea mea ar fi fost încununată de succes, meritul ar fi fost al meu şi numai al meu. A eşuat, iar vina e a mea. O accept şi sunt gata să apar în faţa regelui Arnthor şi să-i spun că am pierdut darurile şi că accept orice pedeapsă va crede el de cuviinţă.

Am privit spre Idnn, dar ea n-a spus nimic. Dacă resimţea vreo umbră de bucurie pentru perspectiva de a se întoarce la Kingsdoom, niciun muşchi de pe faţa ei nu o arăta. Garvaon părea trist şi nefericit.

— Vrei să te întorci, Excelenţă? l-am întrebat eu într-un târziu.

— Da. M-am gândit să rămân aici cu Idnn până când ni se vor alătura Sir Garvaon şi meşterul Crol cu ce-a mai rămas din oamenii noştri, dar trebuie să ne îngropăm morţii. Sunt destul de mulţi, din ce mi-a spus Sir Garvaon. Şi, fără îndoială, mai sunt şi alte lucruri de făcut. O să ne întoarcem cu voi şi-o să ne petrecem noaptea la ceea ce a mai rămas din tabăra noastră. Sper să apucăm să ne plângem cum trebuie morţii până la asfinţit şi să plecăm mâine dimineaţă. O să vedem…

— Plecaţi spre sud?

— Da, aşa am spus.

Din poala lui Idnn, unde se cuibărise, Mani a ridicat dintr-o sprânceană.

— Sper că nu te aştepţi să vă însoţesc, Excelenţă.

Servitorul cu faţă de şoarece a zâmbit. Şi-a reprimat aproape imediat zâmbetul, dar nu înainte să-l pot vedea.

— Chiar nu m-am gândit la asta, a zis Beel, dar nu eşti în slujba mea. Poţi să faci cum doreşti. Totuşi, ai fi bine venit dacă ai decide să te întorci cu noi. Calul pe care ţi l-am dat e acum al tău, bineînţeles. La fel şi coiful. Ce ai de gând?

Chiar atunci a sosit Uns, gâfâind şi transpirat. După ce l-am privit, am zis:

— Voi încerca să găsesc un cal pentru servitorul meu,

Excelenţă.

— Nu ne mai putem permite să-ţi dăm unul, Sir Able, aşa m-a informat Sir Garvaon. Nu avem suficienţi cai şi catâri nici pentru nevoile noastre.

Garvaon a încuviinţat.

— Ştiu asta la fel de bine ca el, i-am spus lui Beel, dar Fiii Furiei au o mulţime. O să fac rost de la ei de un cal pentru Uns, dac-o să pot.

— Pleci după ei de unul singur?

— Da, Excelenţă.

Uns, încovoiat deja de diformitatea lui, s-a aplecat şi mai mult în faţa lui Beel.

— Nu singur, Excelenţă. Io o să-i ţin hangu' lu' Săr Able!

— O să pleci de unul singur, cu excepţia cocoşatului ăstuia?

Mani mi-a sărit pe umăr, făcând un salt uimitor.

— O să mă însoţească şi motanul, cred, Excelenţă, şi calul pe care mi l-ai dat. Câinele meu îl caută încă pe Pouk, dar s-ar putea să se întoarcă. Aşa sper, fiindcă Fiii Furiei vor descoperi că a doua oară nu le va fi la fel de uşor să-l prindă. Şi prietenele pe care vi le-am descris noaptea trecută vor fi cu mine, cel puţin, o parte din timp.

Idnn s-a ridicat şi m-a îmbrăţişat. Plângea şi nu am reţinut nimic din ce a zis. Beel a tras adânc aer în piept.

— Dacă braţele fiicei mele nu ar fi fost în jurul tău, să ştii că ar fi fost ale mele. Fără îndoială că le preferi pe ale ei, dar chiar crezi că noi avem vreo şansă?

— *Noi,* Excelenţă?

— Eu sunt baronul acestui domeniu şi am dreptul la un loc în consiliul regelui. S-ar putea să se spună la Thortower că am eşuat, dar nu se va spune niciodată că am avut mai puţin curaj decât un olog.

— Atunci cred, Excelenţă! Eu te-am ascultat. Ai să mă asculţi şi dumneata pe mine, dacă voi înceta cu mândria juvenilă?

Beel a dat din cap că da.

— Când vorbim despre Fiii Furiei, ni-i imaginăm înalţi cât un turn de cetate sau cât catargul mare al unei corăbii.

Mai demult, un bun prieten mi-a spus că voi fi şocat de fiecare dată când voi da ochii cu unul.

Mă hotărâsem să mint de-adevăratelea, nu doar să spun jumătăţi de adevăr.

— În regulă, am fost şocat. Dar am fost şocat de cât de mici erau. Nu sunt mai mari decât suntem noi în comparaţie cu nişte băieţi. Le spunem uriaşi şi giganţi îngheţaţi şi zicem că sunt Fiii Furiei. Dar, de fapt, sunt nişte oameni mari şi urâţi.

— Curajoase cuvinte.

— Dar în clipa asta, de fapte curajoase avem nevoie, înţeleg.

L-am luat pe Mani de pe umăr, l-am mângâiat şi l-am aşezat pe pământ.

— Am nevoie de un număr exact, aşa că voi presupune că au fost treisprezece. S-ar putea să nu fi fost atâţia, dar nu vreau să intru în discuţia asta. Am fost luaţi prin surprindere noaptea trecută de treisprezece bărbaţi voinici. Chiar şi aşa, ne-am luptat şi am omorât aproape o treime din ei.

Beel a încuviinţat din nou.

— Eu şi Sir Garvaon n-am fost prezenţi în prima parte a bătăliei şi îmi place să cred că lucrurile ar fi stat altfel dacă ne-am fi luptat şi noi.

— Sunt la fel de nerăbdător ca tine să facem asta, mi-a spus Garvaon, dar să nu uităm că am pierdut şi noi nişte oameni.

— Ştiu asta. Voi ajunge imediat şi acolo. Mai întâi, aş vrea să vă întreb ce s-ar întâmpla dacă lucrurile ar fi pe dos. Ce-ar fi dacă i-am lua noi pe nepregătite pe cei nouă bărbaţi mari?

Nimeni n-a spus nimic.

— Te întreb pe dumneata, Excelenţă, dar şi pe ceilalţi, îi întreb pe domniţa Idnn şi pe Sir Garvaon. Şi pe Swert, şi pe Uns.

— Io l-am aranjat pe Org, dom’le, cu mâinile mele. Io singur, a zis Uns.

— Singur, ştiu, şi ştiu ce-ai păţit după aia. Ai mai vrea să

lupţi?

— Alăturea de dumneata, da, Săr Able.

— Asta-i tot ce pot să-ţi cer, i-am zis eu, după care am făcut o pauză ca să mă gândesc. Când am ajuns aici, domniţă Idnn, ai spus că arcaşii şi soldaţii n-au fugit precum servitorii. Te-ai aşteptat ca servitorii să lupte?

— Cameristele mele? Cu siguranţă nu.

— Dar meşterul Crol? Hamalii? Swert?

— S-ar putea ca meşterul Crol să se fi luptat, a zis Beel. Nu m-ar surprinde deloc să fi făcut asta.

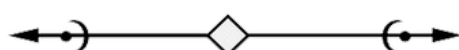
— A luptat, a confirmat Garvaon.

— Dar ceilalţi, domniţă? am insistat eu.

— Nu prea cred.

— Niciunul? Dar tu, Swert? Te-a fi luptat dacă ai fi fost acolo?

— Sper că da, Sir Able, dac-aş fi avut armă…

În seara aceea, le-am vorbit tuturor servitorilor, arcaşilor şi soldaţilor.

— Am să vă spun doar trei lucruri. Am să vorbesc mult despre ele, fiindcă sunt convins că vreţi s-o fac. Am să vă răspund cât pot de bine la întrebări. Tot ceea ce voi spune însă se va reduce la cele trei lucruri, aşa că aş vrea să terminăm cu ele înainte de a ne apuca de altceva.

Am tăcut puţin şi i-am studiat, sperând că tăcerea mea va da ceva mai multă greutate cuvintelor.

— Vă cer să luptaţi. Tuturor. Tuturor celor prezenţi. Lordul Beel v-a ordonat s-o faceţi, dar el nu vă poate face să luptaţi, cum nici eu nu pot. Tot ce-i stă în putere să facă este să vă pedepsească, dacă nu luptaţi. Voi alegeţi însă dacă veţi intra sau nu în bătălie – şi ăsta e primul lucru pe care aş vrea să vi-l spun. N-o să luptaţi singuri. Fiecare soldat şi fiecare arcaş va avea grijă de doi, trei sau patru dintre voi, în funcţie de cum ne vom împărţi, şi vă vor învăţa ce trebuie să ştiţi şi vă vor conduce în luptă când vom merge să ne recuperăm darurile pe care ni le-au furat Fiii Furiei. Însuşi lordul Beel îi va conduce pe soldaţi şi pe arcaşi, împreună cu Sir Garvaon şi cu mine. Ăsta e al

doilea lucru.

Începuseră deja să se uite unii la alţii şi i-am lăsat să facă asta preţ de mai bine de un minut.

— Cei mai mulţi dintre voi au auzit că am ucis un Fiu al Furiei. Şi Sir Garvaon a omorât unul, dar a avut doi arcaşi şi un soldat care l-au ajutat. Îi place să susţină că, din cauza asta, fapta lui e mai puţin importantă decât a mea. Însă cel mai important lucru este că soldaţii şi arcaşii noştri au ucis doi uriaşi înainte ca eu şi Sir Garvaon să ne întoarcem din trecătoare. Nu e nevoie de cavaleri. Câţiva bărbaţi curajoşi au reuşit s-o facă, fără să fie conduşi de un cavaler. Ăsta e al treilea lucru pe care voiam să vi-l spun şi e cel mai important.

M-am oprit din nou.

— Unii dintre voi vor avea întrebări pentru mine sau pentru lordul Beel, sau pentru Sir Garvaon. S-ar putea ca unii să aibă întrebări chiar şi pentru domniţa Idnn. Ridicaţi-vă şi vorbiţi clar. Şi eu am avut întrebări pentru lordul Beel. La rândul lui, şi el a vrut să-i lămuresc anumite chestiuni. Nimeni nu va fi pedepsit fiindcă pune o întrebare.

— Sunt persoane care nu vor lupta? m-a întrebat un servitor între două vârste.

— Nu ştiu, i-am răspuns, va trebui să vedem.

Servitorul s-a aşezat repede.

— Lordul Beel va lupta, domniţa Idnn va lupta, Sir Garvaon va lupta. Arcaşii şi soldaţii vor lupta, la fel şi eu.

— Şi eu! a strigat meşterul Crol.

— Şi meşterul Crol va lupta, bineînţeles. Eram atât de convins de asta, încât am uitat s-o spun. Niciunul dintre noi nu ştie ce veţi face voi, restul. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care va trebui să le aflăm.

Una dintre servitoarele lui Idnn s-a ridicat şi a întrebat cu glas stins:

— Va trebui să luptăm şi noi?

— Nu v-a spus domniţa Idnn?

Fata a dat încetişor din cap.

— Atunci ştii răspunsul. Lasă-mă să-ţi explic. În mod

normal, femeile nu luptă, fiindcă nu sunt la fel de puternice ca bărbaţii. Dar cum să compari puterea mea sau pe a lui Sir Garvaon cu cea a uriaşilor? Puteţi să vă luptaţi cu ei la fel de bine ca noi, dacă alegeţi s-o faceţi. Domniţa Idnn vă va conduce şi vă va învăţa. Ea şi arcul ei ne-au adus o mulţime de căprioare, doar că acum va avea ţinte mai mari şi e de datoria voastră să o ajutaţi.

— Putem să ne alegem soldatul lângă care vrem să luptăm? a întrebat un bucătar care stătea chiar lângă servitoarea care vorbise.

— Ridică-te în picioare, l-am îndemnat eu cu un gest, ca să te poată auzi toată lumea.

Bucătarul s-a ridicat, părând cumva ruşinat.

— Aţi spus că un grup de doi sau trei dintre noi va avea câte un soldat care să ne înveţe. Putem să ne alegem soldatul?

— Sau un arcaş. Nu. Ei trebuie să vă aleagă pe voi.

Servitorul care se ridicase primul a ţâşnit din nou în picioare.

— Vreau să vă spun doar că eu o să lupt, dac-o să-mi daţi arme.

— Când lordul Beel a auzit că am ucis un Fiu al Furiei, m-a întrebat cum am făcut-o. I-am spus că am folosit săgeţile, iar el s-a mirat cum de am putut să ochesc atât de bine, de vreme ce ne-am luptat noaptea. I-am spus că sunt aşa de mari, încât pot fi văzuţi profilându-se pe cerul nopţii – atât de mari, încât n-ai cum să-i ratezi. Eu am făcut arcul ăsta! am exclamat şi l-am ridicat în aer. Nu am făcut eu toate săgeţile, dar cele mai bune sunt cioplite de mine. Avem în jurul nostru o mulţime de copaci, copaci suficient de puternici cât să se îndoaie sub povara vânturilor iernii şi să-şi revină după aceea. Fiii Furiei au luat multe dintre lucrurile pe care le duceam cu noi, dar ne-au lăsat o mulţime de bare de fier şi de şuruburi de bronz cu care ne prindeam corturile. Potcovarul care are grijă de cai şi de catâri poate să făurească din ele vârfuri de săgeţi, iar voi staţi chiar acum pe o grămadă de pietre tari pe care le puteţi apoi ascuţi.

Am tăcut, lăsându-i să se gândească la tot ce le spusesem. Soarele aproape că asfinţise, iar pietrele de mormânt de pe deal aruncau umbre lungi care păreau să se întindă spre noi ca nişte degete.

— Unii dintre voi s-ar putea să primească ajutor din partea Aelfilor de Foc, le-am zis eu. Aşa sper. Dacă vă vor ajuta, ascultaţi cu atenţie tot ce vă spun. Se pricep bine la metale.

Capitolul 62
PE URMELE TÂLHARILOR

Munţii au lăsat locul dealurilor înainte să-mi aşez tabăra, dealuri brun-gălbui cu pietre de culoarea nisipului acoperite de iarbă uscată. Călărisem – şi mersesem pe jos o vreme, ţinând de hăţ calul care şchiopăta – până când a apus soarele, sperând să găsesc apă şi lemne. Balta mâloasă pe care am găsit-o într-un târziu avea doar câţiva centimetri de apă, dar calul a băut cu nesaţ.

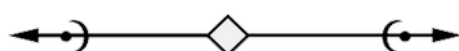
L-am legat de propria şa, am pus pătura de sub şa pe pământ şi peste ea am mai pus încă un pled. Ar fi fost bun un foc, dar mi-a fost frică să nu aprind iarba uscată şi să ard jumătate de lume. Aşa mi se părea: eram într-o pustietate ce se întindea cât vedeai cu ochii.

În plus, nu aveam lemne.

Pe urmă, timp de câteva ore, am stat acolo tremurând, înfăşurat în mantie şi cu pledul peste mine. Priveam în sus la stele şi auzeam doar paşii molcomi ai armăsarului care păştea şi sunetul slab al vântului.

Era o vară târzie. Vară târzie şi vreme caldă la castelul semeţ şi cenuşiu al ducelui Marder. Vreme caldă în golful Forcetti. Acolo, îngheţul avea să mai întârzie câteva luni.

Era o vară târzie, dar toridă în pădurea unde locuisem cu Berthold Viteazul. Cerbilor începuseră să le crească coarnele, fiindcă se apropia sezonul împerecherii; însă coarnele acelea mai aveau mult de crescut – arme învelite în catifea cu care aveau să fie purtate duelurile cavalereşti. Ştiind că vara va mai întârzia pe malul Grifonului o bună bucată de vreme m-a mai alinat puţin şi parcă mi-a făcut armura mai uşoară. Eram pe partea nordică a Munţilor Şoarecilor, mult mai la nord faţă de dealuri, pe o colină ceva mai înaltă decât ţinuturile din sud.

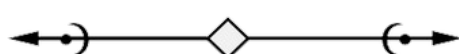
Valurile se spărgeau de o stâncă, iar eu săream în ele, mă luam la trântă împreună cu Aelfele de Apă, care, cu

excepţia ochilor, erau la fel de albastre ca ochii celor mai încântătoare fete din Mythgarthr, femei tinere şi frumoase care străluceau şi râdeau, sărind deasupra apei ce se învolbura în furtuna ce lumina şi scutura cerurile.

În furtuna ce lumina şi scutura Mythgarthrul. De ce nu mă gândisem la asta? M-am întors pe cealaltă parte, încercând să strâng pledul şi mai mult în jurul meu.

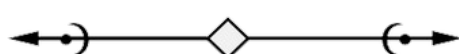
Garsecg şi Garvaon aşteptau pe stâncă, Garvaon cu sabia trasă din teacă, iar Garsecg în forma unui dragon de culoarea albastră a oţelului. Kelpiile ridicau spre ei braţe graţioase şi feţe încântătoare, într-un gest de adoraţie, rostind rugăciuni către Setr; au ovaţionat atunci când o limbă de foc purpuriu l-a aruncat pe Garvaon de pe stâncă.

A căzut şi s-a lovit de o stâncă, apoi de alta şi de alta. Şi-a pierdut coiful. Sabia zornăia, căzând împreună cu el. Oasele lui Garvaon au pârâit până când o masă informă de fier contorsionat şi carne însângerată a ajuns în mare.

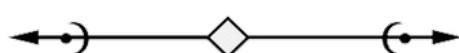
M-am trezit tremurând. Marea mea era întinderea de iarbă uscată unduitoare, luminată de o lună ce se ascundea din când în când în spatele norilor. Stânca de pe care căzuse Garvaon erau Munţii din Nord, munţii pe care copitele armăsarului meu îi transformase în munţi sudici; iar Kelpiile nu erau nimic altceva decât urletul vântului.

Tremurând mai puternic ca niciodată, am încercat să adorm din nou.

Armatele Iernii şi Nopţii Lungi avansau pe cer, siluete monstruoase, luminate pe dinăuntru de fulgere. În calea lor stătea un castel zburător, nu mai mare decât o jucărie… şi era singur. De pe zidurile lui, o mie de voci ovaţionau: *Able! Able! Able!…*

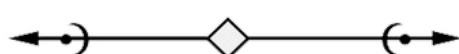
Dar am dormit pe colina aceea, în timp ce Fiii Furiei cereşti aruncau suliţe de haos şi îşi strigau ura.

M-am trezit şi aveam faţa udă din cauza ploii. Noaptea era sfâşiată de fulgere albe, iar tunetele păreau să clatine

cerul şi pământul. O rafală de ploaie m-a udat de parcă ar fi fost un val de mare. Şi-apoi a venit alta şi alta…

Nu aveam unde să mă ascund de ploaie, nu era niciun adăpost. Mi-am strâns sub bărbie cureaua coifului şi mi-am acoperit capul cu gluga pelerinei, binecuvântându-i stofa groasă de lână.

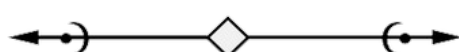

Nu puteam vedea nimic. Putea să fie noapte, putea să fie zi… nu aveam de unde să ştiu. Lanţul din jurul gâtului meu era legat de un belciug înfipt într-o crăpătură a stâncii, încercasem să-l scot, dar renunţasem la un moment dat.

Cândva tremurasem. Acum nu mai făceam nici asta.

Cândva sperasem că un prieten îmi va aduce o pătură sau măcar nişte zdrenţe. Că femeia clarvăzătoare care fusese soţia mea pe vremuri avea să-mi aducă o coajă de pâine sau un castron cu fiertură. Lucrurile astea nu se întâmplaseră şi nu aveau să se întâmple niciodată.

Cândva tremurasem în vânt, dar fusesem neascultător şi nu mai aveam să tremur. Îmi era somn şi, deşi zăpada mi se topea pe faţă şi creştea în jurul picioarelor mele, nu simţeam niciun fel de disconfort. Durerea dispăruse.

Am simţit cum ceva aspru, umed şi cald mi se freca de obraz; m-am trezit şi am văzut o faţă cunoscută, la fel de lată cât şaua mea, care mă privea în ochi. Am clipit, iar Gylf m-a lins pe nas.

— E timpul să te trezeşti. Uită-te la soare!

Se ridicase până la jumătatea cerului plin de nori.

— L-am găsit, a zis Gylf, care îşi agita energic coada. Pot să ţi-l arăt. Vrei să vii?

— Da.

Am aruncat pătura de pe mine. Era udă leoarcă, dar păstra căldura trupului meu.

— Dar nu pot, nu acum. Trebuie să-i încetinesc pe Fiii Furiei, să-mi curăţ armura şi să-ţi vorbesc.

— În regulă, a zis Gylf şi s-a aşezat. Oricum, mă cam usturau labele.

— Înainte de toate, trebuie să-mi găsesc calul. Se pare că s-a dezlegat în timpul nopţii.

M-am ridicat şi mi-am pus mâna streaşină la ochi pentru a privi în jur.

— În direcţia de unde bate vântul. Eu îl simt.

După aproape o jumătate de milă, urma pe care o lăsase şaua trasă de cal era atât de clară, încât până şi eu o puteam urma. Rânjind şi mârâind, Gylf l-a făcut pe armăsar să se oprească, iar eu l-am prins de dârlogi.

Ne-am întors la balta de unde băusem apă, iar eu mi-am scos coiful şi armura, după care am luat din desagii de la şa o sticluţă cu ulei şi câteva cârpe.

— Nu le aveam atunci când ne-am pierdut împreună în pădure, i-am spus lui Gylf, dar m-am învăţat minte. A fi cavaler e la fel ca a fi marinar. Plăteşti pentru glorie şi pentru libertate ungând cu ulei, frecând, peticind şi lustruind. Altfel nu se poate.

— Ce vremuri! a zis Gylf şi s-a rostogolit în iarba udă, apoi s-a ridicat şi s-a scuturat.

— Ţi-a plăcut pe navă?

— În pădure. Acolo mi-a plăcut. Eram doar noi doi. Mirosea bine. Vânam. Făceam focul noaptea.

— A fost frumos, am zis eu zâmbind.

— Urât loc, a spus Gylf şi a strănutat.

— În pădure? Am crezut că ţi-a plăcut.

Armura mea, pe care o unsesem bine cu ulei când părăsisem compania lui Beel, nu începuse încă să ruginească. Am scuturat-o, făcând să sară apa din ea, apoi am început s-o şterg cu o cârpă. Am vârât colţurile ţesăturii printre inelele de oţel acolo unde suspectam că mai rămăseseră picături de apă.

— Nu, aici, mi-a explicat Gylf.

— Da şi nu, i-am zis după o perioadă de gândire. Înţeleg ce vrei să spui. E prea pustiu ca să existe vânat şi nu prea avem nici apă, deşi n-ai fi putut spune asta noaptea trecută. Şi mai sunt Fiii Furiei. Jotunlandul este ţara lor, iar ei duşmanii noştri aprigi. Lordul Beel a zis însă că intenţionează să conducă sute de cavaleri în luptă

împotriva lor, iar ăsta ar fi un câmp numai bun pentru aşa ceva. Dacă lordul Beel sau ducele Marder ar avea cinci sute de cavaleri şi două mii de arcaşi, s-ar purta o bătălie pe care oamenii o vor evoca în cântece până la sfârşitul veacurilor.

Gylf s-a încruntat.

— Cavaleri viteji cu cai zdraveni şi cu lănci lungi şi groase. Arcaşi cu arcuri mari şi cu câte o sută de săgeţi în tolbă. Locul ăsta e minunat pentru caii de luptă, dar şi pentru arcaşi.

Numai gândul la o asemenea bătălie mă făcea să vreau să fiu acolo.

— Un an mai târziu, Fiii Furiei ar putea fi la fel de rari cum sunt astăzi căpcăunii. Peste o altă sută de ani, jumătate dintre locuitorii Forcettiului vor crede că existau doar în basme.

Gylf m-a adus repede cu picioarele pe pământ.

— Îi vânezi. Aşa ai zis.

— Da, aşa e. S-au năpustit asupra oamenilor lordului Beel, în lipsa mea şi a lui Sir Garvaon. Nici Excelenţa Sa, nici fiica lui nu erau acolo. Am omorât patru, dar restul au fugit cu darurile pe care i le duceam regelui lor.

— Oricum erau ale lor, a zis Gylf.

— Probabil că da, cel puţin unele dintre ele. Dar nu e acelaşi lucru ca atunci când lordul Beel ar fi apucat să le ofere regelui Gilling din partea Majestăţii Sale, Regele Arnthor. Aşa că-i căutăm pe aceşti Fii ai Furiei. Eu m-am grăbit înainte, iar restul mă urmează cât de repede pot, deşi asta nu înseamnă mare lucru, fiindcă mulţi dintre ei trebuie să meargă pe jos.

— I-aş putea găsi eu. Vrei?

— Te dor labele.

Gylf şi-a lins o labă din faţă, vrând parcă s-o testeze, după care mi-a zis:

— Nu e chiar aşa de rău.

— Vreau să rămâi cu mine, am spus eu. Ai fost plecat multă vreme în căutarea lui Pouk şi nu mi-a plăcut. În plus, ţi-ar prinde bine câteva mese zdravene.

— Desigur, a zis Gylf dând din coadă.
— Am ceva carne uscată.
Am scos o bucată din desagii de pe şa şi i-am dat-o lui Gylf.
— E destul de sărată, i-am zis eu. Poţi să bei apă din balta aia? N-ar trebui să fie chiar aşa de rea după toată ploaia de aseară.
Mestecând cu nesaţ, Gylf m-a aprobat viguros.
— Te întrebi probabil ce s-a întâmplat cu Mani.
Gylf a negat clătinând din cap.
— A rămas cu lady Idnn.
— Rău motan! Rău! a zis Gylf, după ce a înghiţit zgomotos carnea.
— Nu chiar. Am discutat despre asta. Nu ne-ar fi fost de prea mare ajutor la vânătoarea de uriaşi. În schimb, îi poate supraveghea pe oamenii lordului Beel în locul meu. S-ar putea să nu fie nevoie, sper ca aşa să fie. Dar e bine să fii precaut.
Un nor a acoperit soarele, iar Gylf a murmurat.
— Aelfi.
— Te referi la Uri şi la Baki?
Mestecând a doua îmbucătură de carne, Gylf a dat din cap că da.
— Au plecat să-i caute pe Fiii Furiei care ne-au jefuit.
— Nu.
— Vrei să spui că te-au găsit şi te-au eliberat pe tine. Eu le-am zis să facă asta. Acum îi caută pe Fiii Furiei.
— Le-am prins mirosul, a mormăit Gylf.
Din spatele meu s-a auzit un chicotit, aşa că m-am întors.
— Iată-ne şi pe noi! a exclamat Uri.
— Dacă am fi fost uriaşi, am fi putut să vă călcăm în picioare, a zis Baki.
— Voi, Aelfii, vă puteţi furişa cu uşurinţă în spatele oricui.
— Numai în spatele celor mai proşti, m-a contrazis Baki.
— Ceilalţi ştiu întotdeauna când suntem prin preajmă, a adăugat Uri.

Le-am întrebat dacă şi Fiii Furiei puteau să-şi dea seama.

— Nu, stăpâne.

Soarele, care dispăruse o vreme în spatele unui nor, a lucit din nou câteva secunde, făcându-le pe Baki şi pe Uri să devină transparente.

— Şi ei sunt proşti.

— În cazul ăsta, trebuie să-i găsiţi.

— I-am găsit, dar, stăpâne…

— Ce este?

— Călătoresc repede. Pot merge foarte repede şi îşi mână catârii la trap mai tot timpul.

— Dealurile astea devin din ce în ce mai joase spre nord, iar după aceea e câmpia din Jotunland.

— Înţeleg.

— Acolo e castelul regelui lor. E o construcţie masivă, căreia îi spun Utgard. Şi oraşul se cheamă tot Utgard.

— Am fost acolo, a zis Uri pe un ton sumbru. Este foarte, foarte mare. Ai crezut că Turnul de Sticlă e mare?

— Da, e imens.

— Ar trebui să vezi castelul. Să ştii că nu-i de glumă, stăpâne, ceea ce încerci tu să faci.

— E un loc teribil şi vrem să te opreşti, mi-a zis Baki.

— Fiindcă aş putea fi omorât? Aşa credeţi?

M-au aprobat amândouă.

— Atunci, voi fi omorât.

Gylf a scos un mârâit gutural.

— Stăpâne, e o prostie, tu…

Am ridicat mâna ca să le fac să tacă şi am băgat de seamă că ţineam încă bucata de cârpă, aşa că am început să-mi curăţ din nou armura.

— O prostie este să-ţi petreci întreaga viaţă temându-te de moarte.

— Crezi asta fiindcă ţi-a spus-o un cavaler mai demult.

— Te referi la Sir Ravd. Nu, nu mi-a zis aşa ceva. Mi-a spus însă să ţin minte că un cavaler trebuie să facă ceea ce-i cere onoarea şi să nu-şi numere niciodată inamicii. Dar ai dreptate. Un cavaler mi-a spus acel lucru. Iar cavalerul

ăla sunt eu. Oamenii cărora le e frică de moarte – aşa cum e lordul Beel, cred – nu trăiesc mai mult decât cei cărora nu le e frică, dar trăiesc speriaţi. Prefer să fiu cavalerul care sunt – unul care nu are nimic – decât să trăiesc precum lordul Beel, cu o putere şi o avere care nu-i vor fi niciodată suficiente.

M-am ridicat şi am tras după mine şi armura.

— Vă e teamă ca nu cumva Fiii Furiei să ajungă la Utgard înainte să-i pot eu ataca. Nu asta voiai să-mi spui?

— Nu, stăpâne, ei nu sunt foarte departe. Poţi să-i ataci astăzi dacă doreşti, a spus Uri.

— Dar vei fi singur, a zis Baki, şi vei muri cu siguranţă. Lordul ăsta Beel şi ceilalţi zei care-l însoţesc nu vor putea niciodată să-i ajungă din urmă pe uriaşi.

— Nici măcar dacă Utgard ar fi de o mie de ori mai departe decât este, a completat Uri.

— Înseamnă că va trebui să-i încetinim cumva, am zis eu.

Mi-am făcut pledul sul, apoi am ridicat şi pătura pe care stătea şaua.

— I-am spus lordului Beel c-am s-o fac şi mi-aş dori ca asta să fie singura mea grijă.

— Pouk, le-a explicat Gylf celor două.

— Exact. Trebuie să-i eliberăm pe Pouk şi pe Ulfa. Vor rămâne sclavi aici până la moarte, dacă aceşti Fii ai Furiei mă vor ucide.

— I-ai găsit, Gylf?

Mi-a făcut semn că da.

După ce mi-am înşeuat armăsarul, mi-am pus coiful şi mi-am potrivit la cingătoare Sfărâmătorul de Săbii.

— În regulă. Unde sunt ei?

— În Utgard.

Capitolul 63
CÂMPIA JOTUNLAND

Noaptea s-a lăsat înainte să ajungem la tabăra Fiilor Furiei; se opriseră însă pe malul unui pârâu care străbătea o pădure, iar focul pe care îl făcuseră – din copaci întregi, unii atât de groşi, că unui om i-ar fi trebuit mai bine de o oră să-i taie cu toporul – lumina până hăt departe. Doi catâri erau fripţi pe un proţap imens deasupra focului aceluia.

Îmi dădusem jos coiful şi armura, încercând să mă ţin departe de lumina focului ca să-i pot observa mai bine. Când m-am întors în pădure, acolo unde mă aşteptau Uri, Baki şi Gylf, aveam deja un plan.

— Sunt doar şapte, am zis eu şi m-am aşezat pe un buştean pe care abia dacă-l vedeam. Ne-am întrebat câţi au fost, dar toată lumea a spus că ne-au atacat mai mulţi.

— În cazul ăsta, n-ai nevoie de ajutorul nostru, a zis Uri. Doar şapte uriaşi? Păi tu şi câinele tău îi veţi termina mâine dimineaţă până la micul dejun.

— Nu vrei să te lupţi cu ei?

Uri a dat din cap că nu.

— Tu şi Baki v-aţi luptat cu oamenii munţilor.

— Mai degrabă le-am distras atenţia, ca tu să te poţi lupta cu ei.

— Nu prea suntem îndemânatice într-o luptă de asemenea calibru, stăpâne, a zis Baki evitându-mi privirea.

— Fiindcă odinioară v-au fost zei?

Baki a oftat – un şuierat fantomatic în întunericul dintre copaci.

— Voi aţi fost zeii noştri, stăpâne, nu ei.

— Am putea să apărem în focul lor, a sugerat Uri. Asta dacă eşti convins că ar avea vreun efect.

— Uriaşilor nu le este însă frică de noi, m-a informat Baki. Ne-ar porunci să plecăm de acolo şi am fi nevoite să-i ascultăm.

— Asta dacă nu ne fac ceva mai rău, stăpâne.

Gylf a mârâit.

— Deci nu doriţi să ne-ajutaţi. Dacă aşa stau lucrurile, aţi putea la fel de bine să plecaţi în Aelfrice.

— O vom face, dacă ne porunceşti, stăpâne, mi-a zis Uri, dar am prefera să rămânem.

— Spune-mi de ce ar trebui să vă păstrez? i-am răspuns eu dezgustat.

— Fii înţelegător, stăpâne.

Uri s-a apropiat de mine până când coapsa ei s-a lipit de a mea; era caldă şi la fel de moale ca a oricărei femei.

— Nici tu n-ai vrut să te lupţi cu ei până când nu ţi-ai recuperat servitorul…

— Şi tovarăşul, a adăugat repede Gylf.

— …din Utgard. Să presupunem că vom lupta toţi patru. Baki şi cu mine, care nu vom face mare lucru, tu şi câinele tău. Ce s-ar întâmpla? Am fi omorâţi, sau mai degrabă tu şi câinele tău veţi fi omorâţi, în timp ce eu şi Baki vom fi nevoite să plecăm în Aelfrice sau să murim.

S-a oprit, invitându-mă să vorbesc. N-am făcut-o.

— Şi la ce-ar servi aşa ceva? Am ucide un uriaş? Doi? Niciunul, dacă este să mă asculţi pe mine. Un cavaler şi un câine, hrană pentru corbi. Mai bine lasă-ne pe noi să-i întârziem. Nu asta ne-ai cerut să facem?

Zece minute mai târziu, târându-mă prin iarba înaltă către un grup de catâri priponiţi, m-am pomenit gândindu-mă că făceam un lucru mai periculos probabil decât dacă m-aş fi luptat. Fiecare mişcare a mea făcea iarba să foşnească; dacă nu aveau să mă audă Fiii Furiei, cu siguranţă catârii legaţi de mesteacănul noduros aveau să mă simtă. Erau destul de uşor de văzut datorită luminii focului; urechile le erau ciulite şi îndreptate spre mine şi îşi ţineau capetele ridicate. Tropotitul lor nervos se auzea mai tare decât susurul râului. Mi s-a părut că Fiii Furiei auzeau şi ei zgomotele catârilor şi, în plus, am realizat că animalele acelea de povară puteau lovi cu copita mai bine decât un cal. Credeau, probabil, că cineva voia să-i atace şi nu erau deloc lipsiţi de apărare.

— Aceşti giganţi ai gheţurilor îi frig pe doi dintre voi chiar acum, le-am şoptit.

Mani îmi spusese odată că doar câteva animale pot vorbi; nu l-am crezut nici atunci şi nu-l credeam nici acum, dar era totuşi posibil să fi spus adevărul.

— Se presupune că sunteţi animale simţitoare. Nu vreţi să scăpaţi de-aici?

Am continuat să mă târăsc în timp ce vorbeam; am simţit pe obraz atingerea unei funii. Mi-am scos pumnalul şi am auzit un fornăit satisfăcut dinspre catârul pe care tocmai îl eliberasem.

Pe urmă, am ajuns lângă copac şi am îndrăznit să mă ridic, stând în continuare în spatele trunchiului. Pumnalul era bun şi ascuţit, dar frânghiile erau tari; încă mă chinuiam să le retez când unul dintre catâri a început să rătăcească liber. Cu o detaşare bizară, m-am întrebat dac-o fi fost cel pe care-l eliberasem eu sau altul, a cărui frânghie fusese tăiată de Uri sau de Baki.

Funia pe care o tăiam a cedat în cele din urmă şi am trecut la următoarea.

S-a auzit o larmă de voci supărate, glasuri groase şi rezonante, venind din direcţia focului. Unul dintre Fiii Furiei s-a ridicat, altul a strigat, iar al treilea a mârâit. Am început să tai frânghiile groase cu frenezie.

Câteva zeci de metri mai încolo, un catâr a traversat un luminiş scăldat în lumina lunii, galopând stângaci, însă repede, mânat de o arătare care i se urcase în spinare şi părea o umbră roşie.

Am mai tăiat o funie. Am căutat şi altele şi aproape că mi-am scăpat pumnalul tot pipăind copacul, dar se pare că toate funiile fuseseră tăiate. Trei Fii ai Furiei părăsiseră focul şi se îndreptau deja spre mine, doi umăr la umăr şi al treilea în spatele lor.

— Gylf! am strigat. Gylf!

Mi-a răspuns urletul unui copoi ce a simţit mirosul prăzii; după câteva secunde, care mi s-au părut ore, acel urlet s-a transformat în lătratul nerăbdător al unui copoi care şi-a văzut prada. Pe undeva, un catâr a nechezat

ascuţit, un ţipăt plin de teroare, urmat de altele asemenea, care păreau să vină din toate direcţiile. Unul dintre uriaşi s-a aplecat să prindă un catâr, aşa cum ar fi făcut un bărbat de statura mea încercând să prindă o capră, dar animalul i-a scăpat printre mâini. Pentru o clipă, a reuşit să-l prindă de coadă, dar catârul l-a lovit cu picioarele din spate şi a dispărut în întuneric.

Bestia întunecată care omorâse atâţia Şoareci a sărit la gâtul unuia dintre Fiii Furiei. Două braţe mai groase decât pieptul unui bărbat s-au strâns în jurul lui.

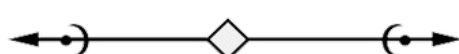
— Disiri! am strigat eu şi m-am avântat în luptă.

Cel de-al treilea Fiu al Furiei alerga legănat spre mine când prin faţă i-a trecut un catâr pe al cărui spate am văzut o umbră stacojie, iar uriaşul s-a împiedicat şi a căzut.

Un Fiu al Furiei s-a rostogolit spre mine, luptându-se cu o creatură care nu era nici câine, nici lup, ci un animal cu mult mai mare decât un leu. Lama în formă de diamant a Sfărâmătorului de Săbii a început să lovească din nou şi din nou, aşa cum talazurile mării se izbesc de un pisc singuratic.

Fără să am suficient timp sau să mă fi pregătit pentru asta, m-am trezit călare pe catârul speriat pe care mă luptasem să-l salvez, alergând ca vântul către dealuri.

A fost de parcă aş fi călărit o furtună.

Înainte să răsară soarele, Gylf revenise la dimensiunea lui obişnuită; la scurt timp după aceea, am găsit armăsarul alb în locul în care îl legasem mai devreme. În loc să-l încalec, l-am dezlegat şi i-am scos şaua.

— Eşti obosit, a observat Gylf. Vrei să dormi. Eu o să stau de pază.

— Sunt obosit, dar nici nu vreau şi nici n-am de gând să dorm. Vreau să vorbim.

— O să plec.

— Nu vreau să pleci. Eşti al meu, asta dacă presupunem că le-ai aparţinut cu adevărat Aelfilor de Pământ. Îmi placi foarte, foarte mult şi vreau să te ţin. Dar sunt unele lucruri pe care trebuie să le aflu.

— Ţi-e teamă de mine.
— Oricui i-ar fi teamă.
Negăsind vreun buştean sau vreo piatră, am preferat să mă aşez între ferigi, nu departe de apă.
— O să plec.
— Ţi-am spus că nu vreau. Nu vreau nici măcar să vânezi un iepure. Suntem mult prea aproape de giganţii gheţurilor ca să ne permitem luxul ăsta. Vreau să-mi spui ce eşti cu adevărat.
— Câine, mi-a zis Gylf, după care s-a aşezat şi el.
— Un câine obişnuit nu poate face ceea ce faci tu. Cu siguranţă, nu poate vorbi.
— Câine bun.
Am căutat în minte o întrebare al cărei răspuns să-mi folosească.
— De ce devii atât de mare când te lupţi în întuneric?
— Fiindcă pot.
— Când l-am luat pe Mani, am vrut să cred că eşti ca el.
Gylf a mârâit.
— Bine, poate ar fi trebuit să spun că am vrut să cred că el este ca tine, doar că e pisică. Aşa mi s-a părut de nenumărate ori, dar sunt convins că nu e aşa.
Gylf s-a aşezat şi nu a comentat în niciun fel.
— Mani ştie multe despre magie, fiindcă a învăţat de la vrăjitoarea care i-a fost stăpână. Tu nu ştii nimic despre magie, deci transformarea ta nu are de-a face cu vrăjitoria. Nu ştiu cum să explic şi trebuie să mă gândesc o vreme la asta. Dacă nu cumva vrei tu să-mi spui.
— Nu pot.
— Atunci poate că o să ne zică Uri. Sau Baki.
Le-am strigat, dar nu au apărut.
— Asta nu-i a bună, am zis. Trebuie să mergem la Utgard să-i eliberăm pe Pouk şi pe Ulfa şi să ne întoarcem înainte ca lordul Beel să ajungă aici. Vom avea nevoie de Uri şi de Baki. Dar s-ar putea să n-avem parte de ajutorul lor.
— Crezi că ele ştiu? m-a întrebat Gylf şi şi-a ridicat capul. Ar putea şti?

— Ar putea, i-am zis. Şi s-ar putea chiar să ne zică. Şi Aelfii îşi pot schimba forma.

Am făcut o pauză ca să mă gândesc mai bine.

— Numai că n-o pot face în lumina soarelui, am adăugat eu. În Aelfrice însă Setr s-a transformat într-un bărbat pe nume Garsecg, iar Uri şi Baki au fost transformate în Khimere. Sau poate s-au transformat ele însele în Khimere. Nu ştiu exact.

Văzând figura nedumerită a lui Gylf, am adăugat:

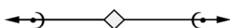
— Monştri zburători. Însă e ceva în neregulă cu toate astea. Nu-mi dau seama exact ce, dar simt că e ceva.

— Somn, a sugerat Gylf.

— Ai dreptate, am zis eu ridicând din umeri. Am nevoie de somn şi dacă o să dorm poate că o să gândesc mai limpede. Doar până la asfinţit, în regulă? Să mă trezeşti când începe să se întunece, dacă nu cumva adormi şi tu.

În timp ce mă întindeam pe ferigile reci, m-am gândit că era destul de periculos. Eram doar la câteva mile de tabăra Fiilor Furiei; dacă ar fi început să caute catârii prin pădure, ne-ar fi găsit. Cel mai probabil, armăsarul alb ar fi fost văzut, prins şi folosit ca animal de povară. Dar ar fi fost mult mai rău dacă trăgeam de mine, de cal şi chiar de Gylf până la epuizare; iar împrejurimile oraşului Utgard, din ce mi se spusese, erau populate de mult mai mulţi uriaşi decât pustietatea uscată în care ne aflam.

Pe măsură ce adormeam, am încercat să-mi imaginez un Fiu al Furiei arând cu un plug tras de boi, aşa cum un fermier de-al nostru ar munci cu un tractor de jucărie. Am încercat, dar n-am reuşit.

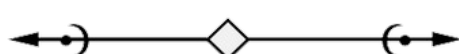
Apa m-a acoperit, luându-mă cu ea. Pe lângă mine a trecut un banc de peşti ca nişte diamante stacojii, care s-a întâlnit cu un alt banc de peşti cu sclipiri argintii. S-au amestecat şi au trecut mai departe. Pe urmă, peştii argintii m-au înconjurat şi au dispărut.

Lângă mine era faţa de fetiţă a lui Kulili, mare cât o insulă întreagă. Buzele ei imense s-au mişcat, dar singurele sunete au fost cele pe care le-am auzit în minte:

„Eu i-am făcut. Le-am dat formă aşa cum femeile frământă aluatul, luând ceva de la copaci, ceva de la creaturile care doborau copacii şi ceva de la mine.”

I-am văzut şi mâinile, împletite din milioane şi milioane de viermi şi am văzut-o şi pe Disiri căpătând formă din mâinile acelea. Visul s-a pierdut printre multe altele despre moarte, cu mult înainte ca ochii să mi se deschidă.

Dar nu l-am pierdut de tot.

M-am trezit la asfinţit şi în mai puţin de o oră am pornit călare spre nord. Gylf alerga în urma armăsarului, iar în momentul în care a răsărit luna, i-am zis:

— Cred că am priceput. Nu chiar tot, dar multe dintre lucrurile pe care nu le înţelegeam.

— Despre mine? a întrebat Gylf uitându-se în sus.

— Şi altele. Crezusem că te transformi doar noaptea.

— Mai ales.

— Da, mai ales. Dar nu întotdeauna. Nu şi când ne-am luptat cu tâlharii alături de Toug, de exemplu.

Am mers o bucată de vreme în tăcere, iar armăsarul păşea în noapte la fel cum luna străbătea cerul îngheţat.

— Îţi aduci aminte de mama ta, Gylf? Ai fie şi cea mai vagă amintire?

— Îmi amintesc cum mirosea.

— Te-au despărţit de ea cumva. Îţi aminteşti acest lucru?

— N-am vrut să plec, a zis Gylf pe un ton gânditor. Însă am mers.

— Ai hoinărit de unul singur? l-am întrebat eu gândindu-mă la copiii mici din lumea noastră.

— N-am putut să mă ţin după ei. M-au prins oamenii maronii.

— Aelfii de Pământ.

A mârâit aprobator.

— Au făcut plecăciuni înaintea mea când mi te-au dat, îţi aduci aminte? Au încercat să-şi ascundă feţele.

— Mda.

— Cred că în Aelfrice cineva m-a învăţat anumite lucruri, Gylf. Simt că acolo mi s-au spus multe, dar nu ştiu nici de

ce şi nici ce-am învăţat.

— Huh!

— Nu ştiu nici măcar dacă am învăţat. Cred însă că Aelfii de Pământ te-au educat pe tine. Te-au dresat sau cum s-o fi numind ceea ce ţi-au făcut. Te-au învăţat să vorbeşti poate. Cred că tot ei te-au învăţat cum să-ţi schimbi forma şi să n-o faci în lumina soarelui, nu aici, în Mythgarthr.

— Porci.

— Ce-ai spus? am zis eu şi am tras de hăţuri.

— Porci. Le simţi mirosul?

— Crezi că sunt pe-aproape?

M-am străduit să văd în întuneric, dar mai degrabă am simţit decât am văzut că Gylf îşi ridicase capul ca să adulmece vântul.

— Mnu.

— Am putea la fel de bine să ne continuăm drumul, am hotărât eu după un minut sau două. Dacă nu putem străbate ţinutul ăsta pe întuneric, cu siguranţă nu vom reuşi nici în timpul zilei.

Când am ajuns în vârful dealului următor, Gylf a zis gânditor:

— Îmi plac.

— Porcii? l-am întrebat eu, care căzusem la rândul meu pe gânduri.

— Aelfii.

— Înseamnă că au fost buni cu tine. Mă bucur.

— Şi tu.

— Ai trecut prin multe din cauza mea.

— Numai o dată.

— Pe corabie?

— În peşteră.

După asta am călărit în linişte. Din copacii de lângă râu se auzea cântând o privighetoare şi m-am trezit întrebându-mă de ce ar alege să locuiască în Jotunland o pasăre care ar fi binevenită oriunde. M-a făcut să-mi aduc aminte cum am rămas eu la cabană, ca să nu te încurc. Nu m-a supărat, de fapt, chiar mi-a plăcut; şi asta m-a făcut să-mi dau seama că-mi plăcea să fiu de unul singur şi în

Jotunland. Oamenii sunt în regulă şi, de fapt, unii sunt cu adevărat buni; dar n-o să vezi niciodată castelul lui Valfather când eşti în prezenţa lor.

În plus, era bine să fiu din nou singur cu Gylf. Avusese dreptate despre zilele petrecute de noi în pădure şi mi-am dat seama că atunci nu m-am gândit îndeajuns la ele. Eram preocupat de felul în care se mărise câinele şi de gândul că aş putea să-l călăresc pe el în locul armăsarului. Era un câine foarte mare chiar şi când era mic, pentru că mai mic de atât nu se putea face. Dacă ar fi putut, s-ar fi transformat într-un căţeluş. M-am gândit că un câine – un câine mare precum Gylf – era cea mai bună companie pe care şi-o putea dori cineva.

Am încercat să mă gândesc ce altă persoană aş fi vrut în locul lui Gylf. Disiri, dacă m-ar fi iubit. Dar dacă nu? Disiri era minunată, desigur, însă era dură şi periculoasă. Nu voia să mi se mai arate până când n-o găseam pe Eterne şi poate nici măcar atunci. M-am gândit că, dacă ar fi simţit pentru mine ceea ce simţeam eu pentru ea, nu m-ar fi părăsit nici măcar o secundă.

Garsecg ar fi fost în regulă. De fapt, ar fi fost chiar mai bun, fiindcă el era de fapt Setr. Idnn ar fi fost o bătaie de cap îngrozitoare. Nici Pouk n-ar fi fost rău. Ar fi vrut însă să vorbească, iar eu ar fi trebuit să-l oblig să tacă. Ştiam totuşi cum s-o fac.

În cele din urmă, m-am gândit la Berthold Viteazul. Ar fi fost tovarăşul perfect şi, de îndată ce m-am gândit la el, a început să-mi fie dor de el. În tot timpul în care îl cunoscusem, n-a avut niciodată dreptate, din cauza felului în care îi fusese zdrobită o parte a craniului. Uita lucruri pe care ar fi trebuit să şi le amintească şi mergea mai tot timpul de parcă ar fi fost beat. Dar, după ce stăteai suficient de mult timp în preajma lui, îţi dădeai seama ce fel de persoană fusese. Bărbatul care se luase la trântă cu taurii trăia încă în mare parte în fiinţa lui. Nu mersese la niciun fel de şcoală, dar mama lui îl învăţase de toate. Ştia multe despre agricultură şi despre tâmplărie, ba chiar şi despre Aelfi. Nu-l întrebasem niciodată ce trebuia să spun

când vorbeam cu ei, iar acum era prea târziu. Simţeam însă că el ar fi ştiut. Berthold Viteazul ar fi fost tovarăşul perfect.

Şi Ravd ar fi fost extraordinar. De ce oare cei mai minunaţi oameni pe care-i întâlnisem trebuiseră să moară? Asta m-a dus cu gândul la sabia lui ruptă – cum am ridicat-o şi am aşezat-o înapoi, după care am plâns – şi mi-am zis că Gylf se referise exact la peştera aceea în care găsisem spada ruptă a lui Ravd. În cele din urmă, am zis:

— N-am fost niciodată în vreo peşteră, cu excepţia celei în care tâlharii îşi ascunseseră comoara, şi n-am stat acolo prea mult. Te refereai cumva la magazia cu frânghii? Acolo a fost destul de rău pentru amândoi.

— Doar eu, mi-a explicat Gylf. Tu nu erai acolo.

— Peştera lui Garsecg? Am auzit ceva despre asta. Ai fost legat acolo?

— Mda.

Garsecg îl legase deci pe Gylf aşa cum o făcuseră şi Fiii Furiei, iar pentru o vreme m-am întrebat de ce-i lăsase Gylf să facă asta.

Într-un târziu, mi-am dat seama că nu-i plăcea să se transforme în ceea ce era cu adevărat. O făcea când trebuia neapărat să se lupte, dar prefera să se lase legat decât să se schimbe.

— Peştera lui Garsecg ne aduce înapoi la chestiunea schimbării formei, am zis eu, iar tu îţi schimbi forma, mai precis devii mai mare. Garsecg mi-a spus odată că, deşi Aelfii îşi pot schimba înfăţişarea, rămân mereu de aceeaşi mărime.

— Nu-i bun.

— O, sigur poate fi frumos. Uri şi Baki pot lua formă înaripată, iar eu aş fi foarte bucuros să pot face asta. Dar tu nu faci asta. Avem în faţă lucruri diferite care doar par să fie la fel.

Am căutat o analogie.

— Când am plecat prima dată de pe corabie cu Garsecg, erau Kelpiile alea, Aelfi de Apă, care mă înconjurau. Mi-a fost frică să nu mă înec, dar ele mi-au spus să nu-mi fie

teamă, căci n-aveam să mă înec atât timp cât eram cu ele.

Gylf şi-a ridicat capul din nou, adulmecând vântul.

— Mai târziu am rămas doar cu Garsecg, dar nu m-am înecat. Apoi, m-am scufundat într-un heleşteu de pe Insula de Sticlă. Cobora până în marea din Aelfrice şi am rămas singur sub apă până am găsit-o pe Kulili, dar nu m-am înecat nici de data asta.

— Vezi gardul ăla de mărăcini? m-a întrebat Gylf.

— Văd o linie lungă şi întunecată, i-am răspuns. Chiar mă întrebam dacă nu cumva e un zid.

— E cineva acolo.

Mi-am tras aproape Sfărâmătorul de Săbii.

— Cred că cel mai bine ar fi să ne prefacem pentru o vreme că nu ştim că e acolo. Când ne vom apropia mai mult, poţi să arunci o privire.

— Bine.

— Ce încercam să spun e că, probabil, Kelpiile îi puteau proteja pe oamenii care erau cu ele, dar nu ele au fost cele care m-au protejat pe mine. Era altceva. Ceva ce am luat când am fost prima dată în Aelfrice. Ceva ce părea foarte asemănător, până când te uitai cu mai multă atenţie.

— Hă!

— Deci nu te poţi preschimba precum Aelfii. Disiri e înaltă şi subţire, dar când eram singuri – şi asta s-a întâmplat într-o peşteră, dar pe atunci tu nu erai cu mine – devenea, ştii tu, ceva mai rotunjoară.

Amintirea a făcut să-mi ardă obrajii – şi asta era bine.

Doar că trebuia să devină mai scundă ca să se poată face rotunjoară. În gardul ăla de mărăcini e o singură persoană?

— Şi un bursuc.

— Doar un singur om?

— Aşa cred, a zis Gylf după ce a mai adulmecat o dată.

— I-am povestit lui Garsecg despre Disiri, despre cum trebuia să se facă mai scundă ca să fie mai rotunjoară. Ar fi trebuit însă să mă gândesc la el. El s-a transformat în dragon, care era cu mult mai mare decât Garsecg. A reuşit să-şi ia înfăţişarea mea, deşi eu sunt mai înalt decât el. Tu

ai putea să iei înfăţişarea mea?

— Nu!

— Poţi să te transformi în chestia aia mare care devii uneori? Poţi?

Gylf şi-a mărit proporţiile. Ochii îi străluceau ca nişte tăciuni, iar nişte colţi de jumătate de metru îi despărţeau buzele. Un geamăt înăbuşit de groază, dar suficient de puternic să fie auzit, a venit din gardul de mărăcini şi cineva a luat-o la fugă. Am dat pinteni armăsarului şi am pornit în urmărirea fugarului.

Capitolul 64

UN ORB CU BARBĂ ALBĂ

Când am ajuns la Gylf, revenise deja la dimensiunile iniţiale, după ce hotărâse că un câine obişnuit era mai mult decât suficient ca să prindă o femeie bătrână. S-a îndepărtat de ea atunci când i-am poruncit, lăsând-o să plângă şi să suspine, încolăcită precum un crevete pe frunzele uscate de sub gardul de mărăcini.

— Haide, haide, am zis eu descălecând, după care am îngenuncheat lângă ea şi i-am pus o mână pe umăr. Revino-ţi, mamaie! Gylf n-o să te muşte şi nici eu n-am de gând să-ţi fac vreun rău.

Însă bătrâna a continuat să plângă. Mâinile care-i acopereau faţa erau legate între ele cu ceva întunecat şi, mai mult pe dibuite, mi-am dat seama că era un lanţ de fier ceva mai lung decât antebraţul meu.

— Tare-aş vrea să am un felinar! i-am zis.

— O, nu, domnule! Nu-ţi dori asta! a spus femeia şi şi-a depărtat puţin degetele ca să tragă cu ochiul. Sigur o să ne vadă stăpânul dacă aprinzi un felinar. N-ai s-o faci, nu-i aşa?

— Nu. În primul rând, fiindcă n-am unul. Stăpânul tău te-a pus în lanţuri aşa? Cine e?

— Da, domnule, el a făcut-o. Dumneata eşti un cavaler din ăia cum sunt în sud, domnule, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Când eram tânără, domnule, am văzut câţiva când au venit în satul nostru. Erau bărbaţi bine făcuţi ca dumneata şi aveau cai mari. Şi haine de fier. Dumneata ai haine de fier, domnule? Şi-a luat o mână de pe faţă şi mi-a pipăit braţul.

— Eşti sclavă?

În timp ce-i vorbeam, capul mi s-a umplut de un vaiet sinistru; m-am înfiorat, dar senzaţia a dispărut curând şi definitiv.

— Te-am întrebat cum îl cheamă pe stăpânul tău. A cui sclavă eşti?

— O, a lui, domnule. Nu-i prea bun, domnule, nu-i ca taică-su. Da’ am văzut şi mai răi, domnule. Aspri de tot, domnule, aspri.

Bătrâna a izbucnit într-un râs nervos.

— I-ar plăcea mai tare de mine dac-aş fi mai tânără, domnule. Ştii şi dumneata cum e. Lui taică-su i-a plăcut, domnule. Hymir era numele lui. El nu mi-a plăcut mie, domnule, fiindcă era de două ori mai mare decât calul dumitale. Dar era bunişor cu mine, dar eu nu ştiam pe atunci că era bunişor, domnule, doar că-şi dorea ca eu să fiu mai mare, domnule. Ştii dumneata, iar eu am aflat mai târziu asta. Acum sunt prea bătrână, domnule, aşa că Hyndle mă lasă în pace. Femeile trebuie să lucreze la căldură, domnule, aşa spun ei, altfel le va fi frig şi vor muri de foame. Dar eu nu ştiu ce e mai rău.

— Hyndle e stăpânul tău?

— Da, domnule, a zis ea ridicându-se în picioare.

— Înţeleg că Hyndle e Fiu al Furiei.

— Asta înseamnă uriaş, domnule? Da, domnule. Aşa zic ei, că Furia le-a fost mamă, domnule.

— Dacă fugi de la el, atunci…

— O, nu, domnule, a zis bătrâna de-a dreptul şocată. De ce? N-aş face niciodată asta. De ce? Aş muri de foame, domnule. Şi n-aş mai ajunge niciodată acolo unde trăiesc oamenii obişnuiţi. Şi dac-aş face-o, aş muri acolo de foame, domnule? Cine i-ar da de mâncare unei femei bătrâne ca mine?

— Eu ţi-aş da, dac-aş putea, i-am răspuns. Dar ai dreptate, n-aş putea. Cel puţin, nu acum. Dar atunci de ce eşti aici în toiul nopţii, în loc să fii acasă, în pat?

A râs din nou nervos.

— Eşti cumva Aelf? Ai luat forma asta ca să-ţi baţi joc de mine?

— O, nu, domnule!

— Atunci de ce eşti afară?

— Nu m-ai crede, domnule.

Gylf a scheunat, iar eu l-am scărpinat pe cap spunându-i că vom pleca în câteva minute.

— E vorba despre un bărbat, domnule. Aşa e şi n-ar fi trebuit să râd. Dar e drum lung, domnule, şi eu sunt obosită fiindcă am muncit toată ziua. Dacă aş putea să mă sui pe cal numai puţin, domnule, te voi binecuvânta câte zile voi avea.

— Tocmai voiam să-ţi spun că dacă te hotărai să evadezi, ţi-aş fi urat vânt din pupă, dar nu te-aş fi putut ajuta prea mult. Eu trebuie să merg la Utgard cât de repede pot. N-aş vrea să împovărez şi mai mult calul ăsta, fiindcă e deja slăbit. Cu toate astea, n-ai cum să cântăreşti mai mult de jumătate din greutatea mea, iar armura are exact aceeaşi greutate cât tine.

Am ajutat-o să se ridice, observând cât de subţire şi de istovită părea în lumina lunii.

— Aşa că te vom aşeza aici.

A scâncit puţin când am ridicat-o în şaua armăsarului alb.

— Uite-aşa. Nu trebuie să stai cu picioarele depărtate. Oricum mă îndoiesc că ai fi putut sta aşa cu fustele astea pe tine. Lasă-ţi picioarele aşa şi ţine-te bine de şaua asta. O să conduc eu calul, aşa că nu va merge mai repede decât mine. Şi acum unde ne îndreptăm?

Femeia a arătat în lungul gardului de mărăcini.

— E o cale lungă, domnule.

— N-are cum să fie, i-am spus eu, prea atent să văd pe unde păşeam ca să privesc peste umăr la ea. N-are cum, ţinând cont că aveai de gând să ajungi acolo în noaptea asta. Te-ai fi dus acasă apoi, nu-i aşa? Te-ai fi dus la culcare?

— Da, domnule.

— Atunci n-are cum să fie departe.

Am început să merg în pas alert, lucru pe care nu-l mai făcusem de ceva vreme.

— Nu ţi-e teamă c-o să-ţi pierzi câinele, domnule?

M-am străduit să-l zăresc, dar blana maro a lui Gylf şi coada lui mare dispăruseră în umbra gardului de mărăcini.

— Nu mi-e teamă, mamaie. A fugit înainte ca să adulmece eventualele belele, ceea ce ar fi trebuit de fapt să-i poruncesc eu, dacă m-ar fi dus capul.

— Şi iepurii, domnule. Are un bot foarte mare, din câte am văzut eu.

— Da, aşa este, dar acum nu va vâna iepuri.

Am mers rapid preţ de vreo sută de paşi, în tăcere, după care am încetinit.

— Ai apucat să-mi spui încotro te îndreptai, mamaie? La un bărbat ziceai?

— Da, domnule, a zis ea pe un ton foarte trist. Ai să crezi că-s nebună de alerg la vârsta mea după un bărbat.

— Pentru mine nu există decât o singură fată pe lume, i-am zis, iar oamenii mă cred nebun din cauza asta. Aşa că eşti o bătrână nebună pe calul unui cavaler nebun. Noi, ciudaţii, trebuie să rămânem împreună şi să ne-ajutăm, altfel ne vom înfunda în mlaştină.

— Vrei să-mi povesteşti despre ea, domnule?

— Aş vorbi un an întreg. Ea nu e însă aici, dar bărbatul tău este. Sau, mai bine zis, sperăm că va fi curând. E om bun? Ştie că vii?

— Da, domnule, a oftat ea, este. Şi ştie, domnule. Pot să-ţi zic care e treaba cu el şi cu mine, domnule? Mi-ar lua o piatră de pe inimă. Poţi să râzi dacă vrei.

— Da, aş putea. Dar nu cred c-o voi face.

— S-a întâmplat cu ani şi ani în urmă, domnule. Locuiam împreună într-un sătuc undeva în sud. Toate fetele de acolo îl îndrăgeau, domnule, dar el nu avea ochi decât pentru mine. Şi pentru nimeni altcineva. Aşa îmi spunea mereu, domnule. Şi chiar aşa era.

— Ştiu cum e, mamaie.

— Să te binecuvânteze toţi Overcinii pentru asta. Şi pe ea de asemenea.

Femeia a tăcut o vreme, adâncită în amintiri.

— Dar m-au luat, domnule. Au venit uriaşii să ne prade, aşa cum fac ei, domnule. Când dau frunzele şi se pot apropia mai uşor. Şi m-au găsit pe mine. Hymir m-a găsit, domnule, ăsta a fost stăpânul meu. Aşa că a trebuit... a

trebuit să fac tot ce-am putut pentru el şi să-l accept peste mine câteodată, cât era el de mare, şi… şi s-a născut Heimir, domnule. Ăsta-i feciorul meu. Doar că Hyndle l-a alungat acuma, fiindcă altfel m-ar fi ajutat, ştiu asta.

A tăcut o vreme.

— Nu e cum s-ar spune, un băiat arătos, domnule, şi asta o zic eu, mama lui. Şi nici nu-i prea isteţ. N-a vorbit decât după ce-a crescut mai înalt decât mine. Dar are-o inimă…! Şi dumneata eşti un om cu inima bună, domnule. Ai o inimă mare. Dar nu-i mai mare decât cea a lui Heimir al meu. Nicio femeie nu a avut vreodată un fiu mai bun.

— E bine de ştiut.

— Aşa cred eu, domnule. N-ai obosit, domnule? Aş putea să mai merg şi eu pe jos o bucată de drum, ca să călăreşti dumneata.

— Sunt bine.

Adevărul era că mă simţeam bine dezmorţindu-mi picioarele şi ştiam că armăsarul avea nevoie de ceva odihnă.

— Ai alergat mult şi mai e destul de mers.

— Îmi închid mintea…

Voiam să-i spun ce simt, dar nu era tocmai uşor.

— …şi mă gândesc la mare, la valurile ei care se năpustesc pe plajă, val după val după val, fără să se oprească vreodată. Valurile astea se transformă în paşii mei.

— Cred că înţeleg, domnule.

Dar tonul vocii ei sugera că nu pricepuse.

— Plutesc pe ele. Am învăţat asta cândva de la cineva, sau poate că doar am auzit şi am lăsat marea să mă înveţe. Marea e în toţi oamenii. Cei mai mulţi însă nu o simt niciodată.

Cuvintele astea m-au făcut să mă gândesc la Garsecg şi să mă întreb de ce nu venise niciodată în Mythgarthr să mă întâlnească.

— Asta m-a lărgit, aşa a fost, când l-am născut pe Heimir. Aşa că după aceea am putut, dacă înţelegi ce vreau să spun. Aşa cum ar trebui s-o facă o soţie

adevărată, domnule. În felul obişnuit.

— Tu şi uriaşul ăsta care te-a răpit, mamaie? Hymir ăsta?

— Da, domnule. Nu că mi-aş fi dorit-o, domnule. Durea îngrozitor de fiecare dată. Dar el voia şi pe vremea aia dorinţele lui erau lege. Aşa că pe urmă am avut-o pe Hela, dar ea a fugit. Stăpânul n-avea cum s-o atingă, fiindcă era soră vitregă, doar că ea e... ei bine, domnule... n-ai spune asta, domnule. Are fălcile alea mari, cum le au toţi, domnule. Şi ochi mari, ştii cum. Şi pometi precum coarnele unui viţel, domnule, dacă înţelegi ce vreau să spun. Doar că-s acoperite cu piele bună, domnule. Şi păr blond cum am avut şi eu. Din cauza părului meu blond m-a răpit fostul meu stăpân, care a fost tatăl ei, domnule. Mi-a zis asta odată. Aşa că ăsta a fost ghinionul meu. Dac-ar fi fost negru sau roşcat cum îl au cele mai multe fete, probabil că m-ar fi omorât.

Gardul de mărăcini se terminase, dar cărarea se prelungea, unduindu-se printre copacii şi tufişurile de pe malul râului.

— Au fost vremuri, a murmurat bătrâna, când mi-am dorit să mă fi omorât.

— Mergem să-l întâlnim pe fiul tău, Heimir?

— O, nu, domnule. Nu ştiu pe unde umblă. Mergem la bărbatul de care ţi-am zis, ăla cu care voiam să mă mărit cu multă vreme în urmă. Şi el a fost prins, domnule, dacă-ţi vine-a crede. L-au luat fiindcă s-a luptat cu ei aşa cum a făcut-o, cu o barbă albă, dacă îţi vine să crezi. Şi... şi sper că n-o să-l sperie calul dumitale, domnule. Vreau să zic zgomotul...

— Nu tropăie mai tare decât alţi cai, sper, am zis eu zâmbind. În plus, un om care a avut curajul să se lupte cu Fiii Furiei nu prea cred că se teme de un cal. Mai ales că te va vedea acolo sus în şa, asta dacă nu cumva luna...

— O, nu! N-o să mă vadă, domnule. Nu poate, domnule. E... e ceea ce-l face să creadă, să fie convins, ştii dumneata, domnule...

Bătrâna era pe cale să se înece, aşa că m-am uitat spre

ea.

— Ce-l face să creadă?

— Că mai sunt cum eram odinioară, domnule. Dumneata… dumneata eşti încă tânăr, domnule.

— Ştiu, mamaie. Mai tânăr decât crezi.

— E bine că gândeşte aşa, în adâncul lui… O, i-am spus, domnule. N-aş fi putut minţi despre aşa ceva, dar atunci când mă vede cu ochii minţii – singurul mod în care mă poate vedea.

— Eşti tânără din nou.

— Da, domnule.

— Uneori, şi mie mi-ar plăcea să fiu din nou tânăr, mamaie. Tânăr pe dinafară, dar şi pe dinăuntru. Să înţeleg că e orb?

— Da, domnule. Fiii Furiei îi orbesc pe cei mai mulţi dintre bărbaţi. Deşi-s atât de mari, le e frică de bărbaţii noştri.

Mândria a însufleţit pentru o vreme glasul bătrânei.

— Aşa că-i orbeşte şi l-a orbit şi pe el, deşi era bătrân. El mă vede, domnule…

Gylf a apărut din întuneric scheunând.

Am lăsat dârlogii şi am pus o mână pe capul cald şi umed al lui Gylf.

— Ai găsit pe cineva.

Deşi abia dacă-l ghiceam pe întuneric, Gylf a încuviinţat din cap. Am simţit asta.

— Periculos?

A clătinat din cap că nu.

— Un bărbat orb cu barbă albă?

Gylf a încuviinţat din nou.

De pe şaua de pe spatele armăsarului, bătrâna mi-a zis:

— Acolo ne întâlnim, domnule. Vezi copacul ăla mare care se ridică în lumina lunii? E în vârful unui deluşor, dar va trebui să trecem mai întâi prin vad.

— O să trecem, i-am zis.

Capitolul 65
O SĂ TE ELIBEREZ

Vadul s-a dovedit a fi destul de puţin adânc. Apele lui line şi tăcute abia dacă îmi ajungeau la genunchi.

Ajuns pe malul celălalt, am încercat să-mi usuc picioarele cât am putut mai bine, ştergându-le cu o cârpă dintr-un sac, după care mi-am tras din nou ciorapii şi cizmele.

— Primăvara apele sunt mai mari, mi-a explicat bătrâna. Atunci ăsta e singurul loc prin care poţi traversa. Mă ajuţi să cobor, domnule?

M-am ridicat în picioare.

— Pe Drumul Războiului am văzut un vad atât de adânc, încât n-am îndrăznit să-l trecem, de frică să nu ne ia apa.

Am prins-o pe bătrână de talie şi am dat-o jos.

— A trebuit să ne legăm unii de alţi cu curele şi să ne ţinem caii de dârlogi în timp ce apa se învolbura în jurul nostru, am continuat eu.

— N-aţi fi reuşit să treceţi primăvara, domnule. Numai uriaşii pot.

I-am dat dreptate.

— De aici, aş face mai bine să plec tot înainte, domnule. O să merg cât pot de repede, dacă vrei să mă însoţeşti. Nu mă părăseşti, nu-i aşa? Vreau să-l vezi, şi… şi să vorbeşti puţin cu el, domnule.

— N-am să te părăsesc, i-am promis. Oricum, trebuie să vorbesc cu amândoi despre drumul spre Utgard.

— Va trebui să mergi încet cu calul, fiindcă altfel o s-ajungi acolo înaintea mea.

Am încuviinţat şi am privit cum dispare în noapte. Apoi am rostit în şoaptă:

— Am face bine să aşteptăm aici un minut sau două, Gylf.

— Mda!

— Acolo era un singur bătrân?

— Mda, om bun.

Gylf a părut să ezite puţin, după care a zis:

— L-am lăsat să mă mângâie.

— Era puternic?

— Nu ca tine, a zis câinele după un moment de gândire.

De undeva din depărtare, o voce răguşită a strigat:

— Gerda? Gerda?

— S-a apropiat, a murmurat Gylf.

— E destul de aproape ca să audă paşii femeii şi ca noi să-l auzim pe el, am zis eu şi am apucat dârlogii armăsarului.

— Mi-e foame.

— Şi mie, i-am mărturisit. Crezi că au ceva de mâncare pentru noi? În casa unui uriaş ar trebui să fie tone de mâncare.

— Mda.

— Dar chiar aşa. Unde e casa? Ai văzut-o?

— Pe cealaltă parte a dealului.

Am încălecat pe armăsarul alb.

— Ar trebui să fie oi şi porci, şi alte animale. În cel mai rău caz, am putea să furăm ceva.

Am mângâiat cu pintenii pântecele armăsarului, iar acesta a pornit la trap şontâcăind.

— Ai arcul?

Arcul şi tolba cu săgeţi erau atârnate de partea stângă a şeii; i le-am arătat.

— De ce vrei să ştii?

— Îi orbesc, a zis Gylf, după care a pornit înainte.

Dealul nu era foarte înalt şi deloc abrupt. M-am oprit aproape de vârf ca să mă uit mai bine la clădirea mătăhăloasă ce se ridica undeva în depărtare şi care mi se părea, în lumina lunii, prea mare şi prea simplă.

— Aici, domnule! mi-a strigat bătrâna. Sub copac!

— Ştiu, am zis eu, după care am descălecat şi am lăsat armăsarul liber.

— Câinele a ajuns deja aici, a zis vocea răguşită a unui bărbat. E un câine bun.

— Da, aşa este.

M-am alăturat lor, dorindu-mi să fi avut un felinar şi să las armăsarul să-şi încropească o cină din iarba aia uscată.

— Sunt cavaler al castelului Sheerwall, bătrâne. Mă numesc Sir Able de Inimă Înflăcărată.

— Able, a zis bărbatul. Am avut un frate cu numele ăsta.

— Cred că e un nume bun, i-am zis eu.

— Îl cheamă Berthold, domnule, mi-a zis Gerda. Berthold Viteazul i se spunea când era mai tânăr.

Luminată de câteva raze de lună, am văzut mâna lui Berthold Viteazul cum caută şi găseşte mâna bătrânei.

Capitolul 66

CARE SUNT EU?

Bineînţeles, atunci am ştiut cine este şi mi-am dorit din tot sufletul să-l îmbrăţişez şi să-mi las lacrimile să curgă pe obraji; mai ştiam însă şi faptul că el nu va crede niciodată cine sunt. Iar dac-ar fi făcut-o, ar fi fost convins din nou că eram fratele pe care-l pierduse. N-aş fi putut suporta asta şi o ştiam bine. Mi-am îngroşat vocea pe cât am putut şi i-am zis:

— Am adus-o pe Gerda în siguranţă la tine, fiindcă i-am promis asta. Voi doi aveţi multe de vorbit, iar eu am treburi urgente la Utgard. Cum ajung acolo?

— Spre nord, a murmurat Berthold Viteazul. Urmează steaua. Asta e tot ce ştiu din auzite.

— N-ai fost niciodată acolo?

— Nu, domnule.

— Nici eu n-am fost, a zis Gerda.

— Dar trebuie să fi auzit poveşti.

— E un loc urât chiar şi pentru ei, domnule. Nu mi-ar plăcea să văd un tânăr ca dumneata mergând acolo.

Berthold Viteazul mă căuta cu braţele.

— Pot să te simt puţin? Ai vocea ca a fratelui meu.

I-am atins mâna.

— Mai mare decât a fratelui meu.

Degetele i s-au încleştat pe mâna mea.

— El nu e decât un băieţaş, n-ai cum să fii tu fratele meu.

— Mi-l aduc aminte pe Able acum, a zis Gerda. Era micuţ când tu erai mare, e adevărat, dar ar trebui să fie acum aproape la fel de bătrân ca şi noi.

— Able a fost luat. A lipsit ani întregi. Când s-a întors, nu era mai bătrân ca atunci când plecase. Dar asta n-a fost anul trecut. Poate cu un an înainte…

Berthold Viteazul a tăcut o vreme, dar din tremurul bărbii sale albe mi-am dat seama că murmura ceva. Apoi a

spus cu voce tare:

— Am crezut c-o să vină să mă salveze. Poate că asta încearcă. Nu era decât un băieţaş. Dar trebuie să fi crescut.

— Avem un Able aici, i-a reamintit Gerda.

Gylf a dat din coadă foşnind uşor acele uscate de pin pe care se aşezase.

— Mă tot chinui s-o conving să fugă cu mine, domnule, mi-a explicat Berthold Viteazul, dar nu vrea, iar eu nu plec fără ea. Aşa că n-o să plecăm niciunul.

L-am aprobat din cap, deşi ştiam că Berthold Viteazul nu mă putea vedea şi că nici măcar Gerda nu avea cum să observe gestul meu pe întuneric.

— Aşa este, mi-a spus că nu vrea să evadeze.

— Am zis asta pentru că nu eram sigură că mă pot încrede în dumneata, domnule. Pe atunci nu aveam încredere. Mi-ar plăcea să fug, dacă am putea şi n-am fi prinşi.

Pe urmă i s-a adresat lui Berthold Viteazul.

— De asta l-am adus aici. E cavaler, unul adevărat, dintre aceia care nu se tem de nimic. O să ne ajute.

— Nu le pasă lor de oamenii obişnuiţi, a murmurat Berthold Viteazul.

— O să vă ajut dacă pot, i-am zis, dar n-are niciun rost să veniţi cu mine la Utgard. Eu trebuie neapărat să merg acolo ca să-mi eliberez servitorul.

Am oftat, întrebându-mă dacă eram cu adevărat în stare să fac asta.

— Mai este cu el şi o femeie pe nume Ulfa, care m-a ajutat la un moment dat. Pouk trebuie să fie orb de-acum, aşa presupun, dar asta nu contează, trebuie să-l eliberez. Acum mai mult ca niciodată.

N-am vrut să adaug vorbele care au urmat, dar ele mi-au scăpat printre buze:

— Aşa cum trebuie să vă eliberez şi pe tine şi pe Gerda.

— Mulţumesc, o mulţumesc, domnule.

— Pe urmă, va trebui să ajut un anumit baron să-şi recupereze comoara pe care o ducea regelui Gilling. Apoi

poate o să-i găsesc pe Svon şi pe Org. Svon e scutierul meu. Org e… nu cred că aţi înţelege. Îmi doresc însă ca el să fi fost aici. Şi Svon…

Din spatele meu, o altă voce a zis:

— O să-i găsesc eu, dacă asta îţi doreşti, stăpâne.

Gerda a tresărit înspăimântată.

— Nu încă, i-am zis lui Uri. Chiar mă întrebam pe unde umblaţi voi două.

— Împrăştiam catârii, bineînţeles. Fiii Furiei i-ar fi strâns din nou până acum dacă n-am fi fost noi.

— Eşti neagră cu totul? a întrebat-o Gerda pe Uri. Abia dacă te văd. Parcă aş fi şi eu oarbă.

— Sunt o femeie din neamul Aelfilor de Foc, i-a explicat Uri, care a început apoi să strălucească până când trupul ei a devenit roşu-aprins.

— Ai venit să mă chinui? a bubuit vocea lui Berthold Viteazul. Ei bine, hai să vedem de ce sunteţi în stare, toţi ăştia ca tine!

— Eu împlinesc doar poruncile stăpânului meu, i-a spus Uri. Dacă vrei să fii chinuit, o să încerc să găsesc pe cineva s-o facă atunci când voi avea ceva mai mult timp liber.

Mâna dreaptă a lui Berthold Viteazul a ţâşnit înainte, prinzând-o de gât.

— Iaca, am prins-o, Sir Able.

— Te rog, las-o în pace. Nu e nici duşmanul tău, nici al meu.

Berthold Viteazul a prins-o cu mâna stângă de braţ, după care a eliberat strânsoarea din jurul gâtului.

— Nu pare să fie din carne. Niciodată nu par.

— Par mai puţin reale aici decât noi, aşa cum şi noi părem mai reali în Aelfrice decât aici.

De fapt, aveam dubii cu privire la asta, dar am continuat:

— Uri şi Baki – Baki e o altă Aelfă – pălesc şi devin mai slabe în lumina soarelui nostru.

— N-ai vrea să-l faci să mă elibereze, stăpâne? a întrebat Uri. Ce v-am făcut ţie sau lui ca să fiu tratată în felul ăsta?

— Dă-i drumul, Bert! i-a şoptit Gerda bătându-l uşor pe

mână.

Dar Berthold Viteazul n-a făcut-o.

— Păi, m-ai ridicat de la pământ şi ai zburat cu mine odată, i-am spus lui Uri. Tu, Baki şi câţiva prieteni de-ai voştri. Nu cred c-ar fi trebuit să-mi pui întrebarea asta.

— Atunci hai să presupunem că nu ţi-am pus-o.

— E un pic cam târziu pentru asta, i-am zis eu frecându-mi bărbia. Eram eu mai real decât tine şi Baki în Aelfrice, Uri? Garsecg aşa mi-a zis.

Gerda a râs nervos.

— Astea sunt întrebări pentru filosofi, stăpâne.

— Tu şi Baki m-aţi vizitat de multe ori aici. De ce nu vine şi Garsecg aşa cum faceţi voi?

— Îs din alea rele, Sir Able, a exclamat Berthold Viteazul. Să nu te încrezi în ele, Sir Able!

— Am deja încredere în ele, de cele mai multe ori, am zis eu şi am oftat din nou. De cele mai multe ori. De ce nu vine şi Garsecg, Uri?

— M-ai mai întrebat o dată asta, stăpâne. Cred că ar trebui să cauţi răspunsul chiar la Garsecg.

— Nu am nevoie, fiindcă îl ştiu deja. Şi îl ştii şi tu. De ce n-o spui? Am încercat să pară că mă gândisem mult la chestiunea asta.

Uri n-a spus nimic. Strălucirea ei s-a stins, aşa că pentru un moment, Berthold Viteazul a părut să ţină în mână doar întunericul.

— În regulă, hai să trecem la altă întrebare. Una despre care nu vei putea spune că ţi-am mai pus-o deja. De vreme ce voi, Aelfii, puteţi lupta oricând în Aelfrice şi sunteţi cu miile acolo…

— Nu putem lupta ca tine, stăpâne.

— De ce vrea Garsecg să mă lupt eu cu Kulili în locul lui? Nicio armată de Aelfi n-ar putea s-o ucidă. Şi totuşi Garsecg, căruia îi este teamă să vină aici să-mi vorbească, a vrut ca eu să mă lupt cu ea pentru voi. Nu ţi se pare cam ciudat?

— Pot să vorbesc deschis, stăpâne?

— Bineînţeles, i-am zis.

— Acestea sunt chestiuni importante. Nu e bine să pomenim despre ele în faţa unor persoane fără nicio însemnătate.

— În faţa Gerdei şi a prietenului ei, vrei să spui.

— Da, stăpâne.

— Nu sunt de acord că ei sunt lipsiţi de însemnătate, Uri. Dar ca să-ţi fac pe plac, o să mai zic doar un singur lucru şi pe urmă putem vorbi despre orice altceva. Ceea ce contează e că Garsecg a venit aici în Mythgarthr. A venit când eram rănit şi am vorbit puţin pe *Neguţătorul din Miazănoapte. A* venit din nou când eram pe Turnul de Sticlă. Am promis că am să spun un singur lucru? Numai unul?

— Da, stăpâne.

— N-a fost chiar o promisiune, a intervenit Gerda.

— Iar dacă a fost o promisiune, am de gând s-o încalc, i-am zis. Pentru că vreau să-i spun lui Uri că Garsecg părea ireal în ambele locuri. Arăta de parcă ar fi fost făcut dintr-o peliculă subţire de sticlă albastră, chiar şi când l-am privit în lumina stelelor. E de ajuns, Uri?

— Mai mult decât de ajuns, stăpâne.

— Înţelegi acum că ştiu toate răspunsurile la întrebările pe care ţi le-am pus?

— Da, stăpâne. Sunt sclava ta, stăpâne. Cea mai umilă dintre adoratorii tăi.

— Să-i spui asta lui Garsecg când te întorci în Aelfrice. Tu şi Baki vă întâlniţi cu el să-i daţi raportul despre mine?

— Stăpâne, nu am de ales.

— Unde e Baki? am zis eu ridicând din umeri.

— Încă împrăştie catârii, stăpâne, a zis Uri părând foarte uşurată. Au mai rămas doar câţiva pe care nu i-au prins încă Fiii Furiei. Îi mână în toate părţile, aşa cum am făcut şi eu când erau mai mulţi. Am luat şi forma unor măgari şi a altor lucruri ca să-i înşelăm pe Fiii Furiei.

— Şi ce va face când şi ultimul animal va fi prins?

— Va veni aici să ne spună.

— Bine. Berthold Viteazul, casa aia de la nord este a stăpânului tău?

— Aşa ar trebui. Nu mai locuieşte niciun alt uriaş prin preajmă.

— Da, domnule, a adăugat Gerda. Îl cheamă Bymir şi e cel mai rău stăpân pe care l-a avut cineva vreodată.

— Dar Bymir ăsta nu are animale? Nu văd niciun grajd.

— Ochii nu-ţi arată totul, domnule cavaler, a chicotit Berthold Viteazul. Adăpostul vacilor şi grajdul sunt pe partea cealaltă. Casa e mare, dar vacile nu.

— Înţeleg. Cine le mulge?

— Eu, domnule.

— E bine. Eu şi Gylf suntem obosiţi şi flămânzi. La fel şi calul meu. O să dormim acolo în grajd. Să nu-i spui stăpânului tău.

— Nu, domnule.

— Acum o să plecăm şi-o s-o luăm pe Uri cu noi. Când ajungi acasă, aş vrea să ne faci rost de ceva de mâncare. Eşti în stare?

— Da, domnule. Şi-o s-o fac.

— Mulţumesc. O să plecăm în zori şi n-o să luăm nimic altceva cu noi şi nici nu vom face vreo stricăciune cât timp stăm acolo.

— Dar cu noi ce-o să se întâmple, domnule? a întrebat Gerda.

— Trebuie să merg la Utgard să-i găsesc pe Pouk şi pe Ulfa. Ţi-am zis asta. După ce-i eliberez, vom veni din nou aici şi vă vom lua spre sud.

— Eşti un om bun. Am ştiut asta imediat ce-am văzut că ai luat-o pe bătrână cu dumneata, domnule.

— Nu pot să te răsplătesc, a bombănit Berthold Viteazul, îmi doresc să fi putut face asta.

— Răsplata va fi mâncarea pe care o vei lua din bucătăria stăpânului tău.

Nu o înţelesesem pe Gerda, aşa că am decis s-o ignor.

— Dă-i drumul lui Uri acum.

Berthold Viteazul i-a dat drumul, iar Uri a ieşit din umbra pinului şi a mers în lumina lunii.

— Mulţumesc, stăpâne.

— Cu plăcere. Du-te şi aruncă un ochi acolo la fermă. Să

te întorci să-mi spui şi mie ce-ai văzut.

Cât timp noi vorbisem, armăsarul şchiop coborâse destul de mult pe coasta dealului, dar Gylf îl prinsese fără prea multă bătaie de cap. Când ne-am îndepărtat îndeajuns de vârful dealului (şi mai aveam aproape o jumătate de milă până la ferma imensă a lui Bymir), m-a întrebat:

— Care sunt eu cu adevărat?

L-am întrebat ce vrea să spună.

— Ai spus despre Garsecg că nu e real aici.

— N-am zis chiar aşa.

M-am gândit cum să-i explic.

— Îţi aduci aminte de bărbatul cu aripi?

— Desigur.

— Ţi-a plăcut de el?

— Foarte mult!

— Atunci poate că ai observat că buşteanul pe care stătea nu părea la fel de real ca el. Nici iazul şi nici pădurea. Nu că n-ar fi fost adevărate sau că se schimbaseră. Mythgarthrul nu se schimbase, dar el era mai real decât Mythgarthrul, mai real decât orice din lumea asta. Când Uri şi Baki vin la noi din Aelfrice, ele par la fel de adevărate ca şi noi. Dar nu sunt, iar lucrul ăsta poate fi văzut când păşesc în lumina soarelui. Când Garsecg a venit aici, putea fi observat chiar şi pe timpul nopţii.

Gylf a mers în tăcere preţ de câteva minute, după care m-a întrebat:

— O fi felul în care sunt acum? Sau felul în care arăt atunci când luptăm?

— Nu ştiu. Înţeleg toate astea mult mai bine acum, dar n-am priceput chiar totul. Poate că n-o să pricep niciodată.

— Par mai adevărat aşa cum sunt acum? Sau când mă transform?

— Poate că eşti adevărat sub ambele înfăţişări. Ştiu că vrei să vorbim despre tine, dar eu voi continua să vorbesc despre Garsecg, fiindcă pe tine nu te înţeleg şi nu te-am înţeles niciodată. Cred însă că am început să-l înţeleg pe el mai bine decât la început. Tu l-ai adus să mă vindece. Ţi-a

plăcut de el?

— Mnu. Nu prea. Dar auzisem că avea puterea să te facă bine.

— Iar el a spus că n-a făcut-o. A pretins că marea m-a vindecat. Altă dată însă, când am fost rănit în Sheerwall, Baki m-a vindecat. Tu nu erai cu noi atunci.

— Nu.

— Am muşcat-o şi i-am băut sângele. Sună oribil când o spun aşa, direct.

— Pentru mine nu, a zis Gylf.

— Ei bine, mie îmi sună. Dar atunci când am făcut-o, nu era deloc oribil. A fost plăcut şi apoi i-am înţeles mai bine pe Aelfi. Poate că Garsecg n-ar fi putut să vină aici deloc dacă tatăl lui n-ar fi fost om. Kelpiile ţi-au spus să-l găseşti pe Garsecg? Probabil că aşa a fost.

— Mda.

— Poate că l-au muşcat ele când au fost rănite. Ţi-am povestit vreodată despre dragon? Vreau să zic despre felul în care s-a transformat Garsecg în dragon.

— Uau! a exclamat Gylf privind în sus către mine.

— Da, şi pe mine m-a şocat. Dar când am avut mai mult timp să mă gândesc, ceea ce nu s-a întâmplat înainte să ne despărţim, m-a surprins chiar şi mai mult. Eram pe o scară foarte îngustă, iar Khimerele se năpusteau spre noi ca să ne arunce jos. Uri, Baki şi alte câteva.

Gulf a mormăit ca să-mi arate că înţelegea cât de complicată era situaţia.

— Dragonii pot să zboare. Am văzut imagini în Sheerwall, una pe tapiseriile acelea brodate pe care le aveau pe pereţi. Iar alta pe o cană mare din care bea ducele Marder la cină. Amândoi dragonii aveau aripi.

— Aham!

— În plus, ştiu că Setr poate să zboare. L-am văzut cu ochii mei. Aşa că, dacă Garsecg se putea transforma în dragon, ceea ce a şi făcut, de ce n-a devenit un dragon mare şi înaripat? Le-ar fi putut alunga pe Khimere. În afară că devii mult mai mare şi mai fioros, tu nu te poţi transforma aşa, nu?

— Mnu.

Gylf s-a oprit cu o labă ridicată în aer, arătând cu botul spre construcţia imensă cu acoperiş înalt, făcută doar din scânduri, spre care ne îndreptăm.

— Poate c-ar trebui să ocolim.

M-am gândit, dar am clătinat din cap că nu.

Capitolul 67
PIERZI URMA

Interiorul grajdului era foarte întunecat, dar nasul lui Gylf a găsit nişte porumb pentru armăsarul alb care, la rândul lui, a descoperit aproape imediat un jgheab cu apă; i-am scos şaua, desagii şi pătura. În timp ce căutam un loc unde să le aşez, printr-un noroc chior, am dat de scara care ducea spre locul în care se ţinea fânul. Acolo sus pătrundea lumina lunii care, după întunericul iniţial, mi s-a părut destul de puternică ca să poţi citi. Am aruncat jumătate de balot de fân pentru Gylf şi pentru armăsar, mi-am scos cizmele şi am adormit imediat ce-am pus capul jos.

M-a trezit un tunet – de fapt tunetul, fulgerul şi apa care se scurgea prin toate crăpăturile din acoperişul grajdului. M-am ridicat, speriat şi fără să-mi dau seama ce se întâmplase, iar când un fulger a luminat din nou am realizat că mă uitam direct la chipul hidos al acelui uriaş al Gheţurilor pe care-l văzusem cu ani în urmă pe malul Grifonului – uriaşul a cărui faţă şi statură impunătoare mă făcuseră să alerg la Berthold Viteazul ca să-l previn.

— Ai crezut că n-am să văd urmele calului?

Vocea uriaşului era groasă şi aspră şi m-ar fi speriat de moarte dac-aş fi auzit-o pe neaşteptate într-o zi însorită de vară. În comparaţie cu tunetul, nu era însă cine ştie ce.

— Ai crezut că ploaia o să-ţi spele urmele, nu?

Am clătinat din cap, am căscat şi m-am întins. Voia să vorbească înainte să ne luptăm, iar eu nu aveam nimic împotrivă.

— Nu ştiam că are să plouă şi nici nu mi-a păsat dacă vezi urmele de la potcoavele calului meu. De ce-ar fi trebuit să-mi pese?

— Te-ai furişat. Te-ai ascuns.

— În niciun caz. M-am ridicat şi m-am scuturat de fânul în care dormisem, întrebându-mă unde era Gylf. Vrei să

spui că am călătorit pe întuneric. Am treburi urgente cu regele Gilling şi am călărit până când armăsarul meu era gata să cadă din picioare. Dac-ai fi fost treaz, ţi-aş fi cerut casă şi masă, dar luminile erau stinse. Am intrat aici şi m-am descurcat cum am putut. Ai putea cumva să-mi dai ceva la micul dejun?

Fulgerul a luminat din nou şi mi-am dat seama cu un fel de uşurare bolnavă că acel cap imens care-mi vorbea nu era tăiat şi aruncat pe jos, ci pătrundea prin chepengul din podea.

— Eşti cavaler, nu-i aşa?

— Aşa e. Sunt Sir Able de Inimă Înflăcărată, iar pentru ospitalitatea ta ai toată recunoştinţa mea.

Fulgerul a luminat din nou şi am văzut o mână care se îndrepta spre mine. Am scos Sfărâmătorul de Săbii şi am lovit în întuneric spre locul în care văzusem mâna; pârâitul înfricoşător al oaselor rupte a fost urmat de un răget de durere.

Grajdul s-a zguduit atunci când uriaşul s-a lovit de un perete. Pentru o secundă, i-am putut auzi bubuitul paşilor, mai puternic decât răpăitul ploii. Undeva, în depărtare, s-a trântit o uşă.

M-am gândit că-şi va îngriji mâna şi, probabil, va căuta vreo armă. Întrebarea era însă dacă blocase uşa după ce o trântise.

În timp ce coboram pe scară, mi-am dat seama că mă mai urmărea o întrebare: oare puteam să-l înfrâng?

Berthold Viteazul era afară, între casă şi grajd, croindu-şi drum prin ploaia deasă cu un baston în mână şi ţinând la piept ceva înfăşurat în cârpe.

— Sunt aici! i-am strigat, după care am alergat spre el, ud până la piele şi aproape luat pe sus de vânt de îndată ce am ieşit din hambar.

M-a găsit cu bastonul şi a încercat să-mi dea legătura pe care o ţinea la piept.

— Am venit să te caut, dar nu erai nicăieri. Ai spus că vei fi în grajd, aşa ai zis. Iar eu am căutat peste tot şi ţi-am strigat numele, dar nu te-am găsit.

— Dormeam sus, în fân, i-am zis şi m-am simţit brusc ruşinat. Ar fi trebuit să mă gândesc la tine. Îmi pare rău.

— L-ai rănit pe stăpânul meu? m-a întrebat el, luându-mă de braţ.

— Am încercat. Cred că i-am rupt un os la mână.

— Atunci trebuie să pleci imediat.

Lumina unui fulger mi-a dezvăluit faţa contorsionată a lui Berthold Viteazul şi orbitele goale care fuseseră odinioară doi ochi căprui atât de blânzi.

— El a fost cel care te-a orbit?

— Nu contează. O să te omoare.

— Ba contează. El a fost?

— Toţi fac asta, a zis el pe un ton grăbit. Trebuie să fugi. Acum!

— Nu, trebuie să faci cumva să mă bagi în casă. Cel mai bine ar fi în bucătărie.

Acolo se găseau mai multe cuţite, dar erau pe măsura femeilor înfricoşate care îl serveau pe Bymir, nu pe cea a uriaşului. Erau doar puţin mai mari decât pumnalul meu.

— Vine, mi-a strigat una dintre femei în timp ce răscoleam printr-un dulap.

În disperare de cauză, am înşfăcat o ţepuşă dintr-un şemineu enorm, destul de lungă pentru a pune un bou întreg la frigare. Un capăt avea un fel de manivelă, iar celălalt era ascuţit ca să poată trece prin carne. Am pus capătul ascuţit pe cărbunii aprinşi, simţind marea cum începe să-mi clocotească în vene şi aşteptând furtuna.

Când Bymir a intrat pe uşă într-un târziu, vintrele îi erau la acelaşi nivel cu ochii mei şi am înfipt în ele capătul ascuţit al ţepuşei.

Când s-a aplecat, l-am lovit şi în gât.

Ar fi căzut pe mine, dacă n-aş fi sărit într-o parte. Când am scos ţepuşa, am văzut că o îndoise puţin în cădere, aşa că am îndreptat-o pe genunchi.

— El a fost? a icnit Berthold Viteazul. El a căzut?

Cele trei femei (slabe şi jerpelite) l-au asigurat că aşa era.

L-am apucat pe Bymir de cizma stângă şi i-am îndreptat

piciorul.

— Nu mai pare aşa de mare, acum că zace aici.

— Fii atent la sânge, mi-a şoptit una dintre femei. Să nu aluneci pe el, domnule.

— Am să încerc, i-am zis eu evitând să păşesc în mizeria care se întindea, măcar de dragul cizmelor, deşi eram tentat să calc pe creaturile mici şi urâte care înotau în ea. Patru paşi şi jumătate. Presupunând că fiecare pas are un metru, era înalt cam de patru metri şi jumătate. E bine de ştiut.

M-am întors să-l privesc pe Berthold Viteazul şi mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Trebuie să merg la Utgard, aşa cum ţi-am mai spus, dar mă voi întoarce cât voi putea de repede. Între timp, vreau ca tu şi femeile astea să tăiaţi cadavrul şi să scăpaţi de el cum puteţi. Dacă alt Fiu al Furiei întreabă…

— Da, tinere. Ce s-a întâmplat?

— Vântul. Vântul se aude în coş.

În timp ce vorbeam, am auzit vântul sălbatic din nord gemând ca şi cum m-ar fi auzit.

— Păi e furtună afară. În coşul ăsta mare, domnule, vântul intră tot timpul.

— Trebuie să plec. Gylf a plecat deja, aşa se pare. Cred că urmăreşte haita lui Valfather, deşi astă-seară n-am auzit-o. Oare calul meu mai e în grajd?

— Cre'că, domnule. L-am găsit când te căutam pe dumneata. Şi şaua e acolo.

— O să mă întorc cât de… cât de repede pot.

Am înşfăcat bocceaua pe care Berthold Viteazul încă o mai ţinea la piept, mi-am pus-o sub braţ şi am ţâşnit din nou în ploaie.

Eram sigur că pădurea cea mai apropiată era cea în care se întâlniseră Gerda şi Berthold Viteazul; mi-am adus aminte că se afla de partea casei opusă grajdului. Mi-am îmboldit armăsarul, străduindu-mă să am mereu vântul în stânga mea, iar sub copitele lui explodau noroiul şi apa.

Fulgerele au luminat trunchiuri pe care crescuse muşchi, iar eu am strigat-o pe Disiri. Nu mi-a răspuns, dar

ploaia s-a oprit.

Nu s-a liniştit, ci s-a oprit de-a binelea. N-au mai strălucit fulgerele, n-au mai bubuit tunetele şi nici măcar de pe frunzele de deasupra mea n-au mai căzut picături îngheţate, nici măcar atunci când le-am scuturat cu mâinile. A rămas însă întunericul; dar era o întunecime mai degrabă verde decât neagră. De pe versantul unui munte îndepărtat a urlat un lup.

Am continuat să călăresc şi am traversat un pârâu înspumat care nu părea să fie vreun râu mic din Jotunland. Nu a răsărit soarele, iar stelele nu străluceau; cu toate astea, întunericul verde părea să se risipească. Deşi aerul din jur meu era nemişcat, cu excepţia răsuflărilor mele, o pală de vânt ofta printre vârfurile copacilor cântând mii de nume.

Printre ele şi numele mele.

M-am oprit să ascult şi m-am ridicat în scări ca să fiu mai aproape de sunet.

— *Walewein, Wace, Vortigern, Kaiot...*

Numele pe care le-am auzit, inclusiv ale mele, nu s-au mai repetat.

— *Yvain, Gottfried, Eilhart, Palamedes, Duach, Tristan, Albrecht, Caradoc...*

Cineva alerga spre mine – alerga, se împiedica şi o lua la fugă din nou. Îi auzeam gâfâielile şi suspinele, apoi frunzele s-au dat la o parte şi la picioarele mele s-a prăbuşit un adolescent cu ochii holbaţi şi cu hainele rupte.

— Cine eşti? l-am întrebat.

Dădea din gură, dar n-am auzit decât suspine.

— Eşti murdar şi speriat de moarte. Te urmăreşte cineva?

Gâfâind a încuviinţat clătinând din cap.

— Suntem în Aelfrice, nu-i aşa? am întrebat eu privind în jur. Aşa trebuie să fie, dar dacă asta e înfăţişarea ta normală, nu eşti Aelf. De ce alergai?

A clătinat din nou din cap şi-a arătat spre gură.

— Ţi-e foame?

Mi-a făcut semn că da şi mi s-a părut că în ochi i-a

apărut un licăr de speranţă.

— Eu nu… stai aşa puţin.

În bocceaua lui Berthold Viteazul erau o bucată mare de pâine neagră şi una de brânză. Am rupt pâinea în două, am împărţit şi brânza şi i-am dat lui bucăţile mai mici. Pâinea era proaspătă şi brânza, gustoasă.

— E politicos să faci conversaţie la masă, i-am spus eu după ce am luat prima înghiţitură. Când eram mai mic, eu şi fratele meu ne repezeam să înfulecăm, dar la castelul ducelui Marder nu se mănâncă aşa. Trebuie să vorbeşti despre vreme, despre vânătoare sau despre calul nou al cuiva.

A clătinat din cap, arătând din nou cu degetul către gură.

— Nu poţi vorbi?

A încuviinţat.

— Înghite brânza şi deschide gura. Vreau să mă uit, i-am spus eu în timp ce descălecam.

A făcut aşa cum i-am zis.

— Limba e la locul ei. Am crezut că poate ţi-a tăiat-o cineva.

Mi-a făcut semn că nu.

— Lordul Beel mi-a spus odată că, dacă loveşti pe cineva peste faţă cu o nuia de alun, poţi să-i vezi adevărata înfăţişare. Poate că ar merge şi la tine, dar nu văd niciun alun pe-aici. Asta e înfăţişarea ta adevărată?

A dat din cap că da.

— Atunci poate că te-ai născut aşa.

M-a lăsat să înţeleg că nu.

— Ştii, îmi pari cunoscut.

Chiar îmi părea. Am încercat să-mi amintesc cum arăta băiatul pe care Modguda îl trimisese după Pouk.

— Cum ai ajuns în Aelfrice?

A arătat cu degetul spre mine.

— Eu te-am adus?

A încuviinţat şi a început să plângă.

— Chiar acum?

Am luat o îmbucătură din ce mai rămăsese din brânză şi

m-am gândit la asta.

— M-ai urmărit de la ferma lui Bymir?

Băiatul a clătinat din cap că nu.

— Dar eu te-am adus.

A încuviinţat.

— Toug! am zis eu pocnind din degete.

A dat vesel din cap de mai multe ori.

— Am fost aici cu tine – dar sunt ani de-atunci. Nu pare, dar bănuiesc că atât a trecut. Tu de câtă vreme te afli aici?

Băiatul a ridicat din umeri.

— Se pare că aşa se întâmplă întotdeauna. Aici pierzi noţiunea timpului. Ia să vedem. Te-a luat regina Disiri?

Toug a încuviinţat, părând destul de înfricoşat.

— A pretins că vrea să-ţi spună ceva sau să te întrebe ceva. Pe urmă aţi plecat împreună, iar tu nu te-ai mai putut întoarce.

Toug a dat din cap că da.

— Aşa a fost? Când s-a întâmplat?

Toug a arătat cu degetul pământul de la picioarele sale.

— Acum?

A încuviinţat.

— Abia ce te-ai despărţit de ea?

M-a aprobat din nou.

— Şi poţi să mă duci în acel loc?

Putea.

— Atunci hai să mergem!

A arătat spre armăsar, privind întrebător.

— Ai dreptate. Vom merge mai repede călare, chiar şi printre copacii ăştia.

L-am lăsat să se urce în şa, după care m-am aşezat în spatele lui.

— Ţine-te bine de şa! În ce direcţie? Calul nu poate alerga prea mult.

Mi-a arătat, dar a început din nou să plângă, iar eu am dat pinteni armăsarului.

Capitolul 68
ÎN GROTA GRIFONULUI

Asfinţitul ne-a prins printre munţi. Ne-am aşezat tabăra lângă un pârâu cu ape repezi.

— Aici nu mai suntem în Aelfrice.

Spusesem asta şi mai înainte, iar Toug mă aprobase trist, aşa cum o făcuse şi prima oară.

— Mi se pare că lucrurile s-au schimbat în valea asta. Un capăt al ei e în Aelfrice, iar celălalt aici. Pentru noi. Astăzi. Aşa mi se pare mie, în orice caz. Am mai fost prin munţi ca ăştia, n-aş fi surprins să fi fost chiar ei, deşi n-am văzut Drumul Războiului. Locul în care te-ai despărţit de Disiri e prin apropiere?

Toug s-a ridicat în picioare şi a început să meargă, mi-a indicat o direcţie şi m-a lăsat să înţeleg că trebuia să-l urmez. M-am conformat şi am aruncat o privire îngrijorată către calul pe care-l priponisem.

Când am ajuns la piatra cioplită din care izvora pârâul, asfinţise de tot. Am văzut că apa venea dintr-o peşteră mare. Aşa am crezut la început, o peşteră cu un perete boltit, curbat în jos, ceea ce făcea ca limba de piatră peste care curgea apa să pară asemenea unui portic. Abia după ce m-am întors de la focul nostru cu două torţe în mâini, am văzut ochii de vultur şi urechile ascuţite. Am vrut să intru, aşa cum mă îndemna Toug, care zâmbea şi gesticula nerăbdător.

— *E periculos înăuntru!*

M-am întors, dar identitatea celui care vorbea şi locul unde se afla erau ascunse de întuneric.

— *Odinioară a fost casa mea.*

Vocea era groasă, înceată şi peltică; mi-am dat seama că nu aparţinea unei fiinţe umane. Mi-am ridicat torţele şi le-am agitat puţin ca să aţâţ flăcările. De peretele de piatră atârna ceva imens, un lucru de un alb nenatural şi cu siguranţă neomenesc.

— *Forţa nu are niciun efect împotriva lui Grengarm,* mi-a spus vocea, *odată ce pui mâna pe Eterne, ceea ce se va întâmpla. Nici viclenia nu-ţi va mai folosi după ce o vei avea.*

Silueta albă de pe peretele de stâncă şi-a întins aripile, fiecare fiind mai mare decât cortul lui Beel. A început să plutească în aer. Pe aripile acelea vedeam străluciri de fulger; suflul lor mi-a stins torţele şi l-a dat grămadă pe Toug, care era cât pe-aci să cadă în apa învolburată. Pentru câteva secunde, care mie mi s-au părut minute întregi, silueta fantomatică a acoperit luna; pe urmă a dispărut.

L-am ajutat pe Toug să se ridice şi l-am apucat de umeri.

— Disiri nu e aici, nu-i aşa?

Nu putea vorbi şi era mult prea întuneric ca să-mi dau seama dacă încuviinţa sau nega.

— Ascultă-mă! i-am spus. Ascultă-mă cu atenţie! Ţi-am spus să mă duci la Disiri, nu aici. Şi ea a pomenit de sabia asta. Mi-a spus că o va căuta pentru mine. Din cauza asta nu port încă sabie. N-am vrut o imitaţie. N-am vrut un compromis. O vreau pe Eterne, sabia pe care mi-a promis-o ea. Dar acum nu mi-o mai doresc. O vreau pe Disiri.

Toug a început să suspine şi, dându-mi seama că-l scuturasem cam tare, i-am dat drumul.

— Doar pe ea, am repetat eu împungându-l pe Toug uşor cu vârful cizmei ca să mă asigur că a înţeles. Tu poţi aştepta aici dacă ai chef. Eu unul mă întorc la foc.

A mers agăţat de mine până am ajuns înapoi. Am aruncat la pământ toate lemnele pe care le strânsesem pe drum, după care i-am spus:

— Ţi-e teamă de creatura care ne-a vorbit. Şi mie. Dar ce era?

Mi-a întors o privire goală.

— Un grifon?

A clătinat din cap că da.

— L-ai mai văzut şi altă dată, presupun, când ai fost aici cu Disiri. N-ar fi trebuit să fie aici. Sau n-ar fi trebuit să mai existe deloc, deşi majoritatea oamenilor ar spune că n-

au existat niciodată. Oamenii cu capul pe umeri nu cred în lucruri dintr-astea. Bineînţeles, n-ar trebui să existe nici căpcăuni, dar Org e destul de real. Probabil că ţi-e frică să nu te mănânce grifonul, nu-i aşa?

Aşa era.

— Sau ar putea să te devoreze dragonul, pentru că acolo se află un dragon. Asta ne-a spus grifonul. Grengarm e dragon şi la el se află sabia mea. L-ai văzut şi pe el?

Toug a clătinat din cap.

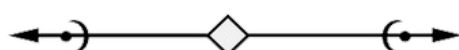
— Păi nici n-ai să-l vezi. Mergem la Utgard. Acolo e sora ta şi împreună ne ducem s-o salvăm. Văd că n-ai nicio pătură.

A ridicat din umeri neajutorat.

— Poţi să foloseşti pătura de sub şa, dar ai face bine să mai aduni ceva lemne de foc înainte să încerci să adormi.

În timp ce băiatul aduna crengi uscate de sub copacii de lângă apă, mi-am scos aşternuturile din desagi şi m-am întins.

— Dacă te hotărăşti să te îndrepţi spre Glennidam de unul singur, drum bun şi călătorie sprâncenată. Dar dacă furi ceva ce-mi aparţine, să ştii c-am să vin după tine. Dacă nu te prind oamenii munţilor, o s-o fac eu. Să nu uiţi asta.

În vis eram băiatul care nu fusesem niciodată: alergam pe coamele dealurilor împreună cu alţi băieţi. Am prins un iepure în laţ, iar eu am plâns când l-am văzut murind şi am simţit o tristeţe imensă apropiindu-se de mine fără ca s-o pot vedea. Am jupuit iepurele şi l-am spălat, apoi l-am fript deasupra unui foc de surcele. M-am înecat cu carne, am căzut inconştient în foc şi aşa am murit. Dorisem să păstrez oasele pentru câinele meu, dar am murit, câinele a trebuit să se descurce singur, iar carnea fierbinte de iepure a continuat să-mi ardă gâtul.

Când m-am trezit, era încă întuneric, dar parcă nu aşa cum ar fi trebuit să fie după ce apune luna. Toug stătea ghemuit şi plângea pe partea cealaltă a focului, care se

mai stinsese între timp deşi în jurul lui erau destui cărbuni aprinşi.

M-am ridicat în picioare şi i-am adunat, îndesându-i în foc.

— De ce îţi este frică? l-am întrebat.

Când am văzut că nu face niciun semn drept răspuns, m-am aşezat lângă el şi mi-am pus braţul în jurul umerilor lui.

— Ce s-a-ntâmplat? am insistat eu.

A arătat cu degetul spre gură.

— Nu poţi vorbi. Ai idee de ce?

Suspinând, a încuviinţat în tăcere şi a arătat undeva lângă mine.

— Disiri ţi-a făcut asta?

A aprobat din nou. Apoi am stat aşa lângă el până când focul aproape că s-a stins. De vreme ce el nu putea vorbi, am făcut-o eu, povestindu-i despre Disiri şi despre cele mai recente aventuri ale mele. La sfârşit, i-am spus:

— Voiai să intru în grota în care este dragonul. Nu cumva Disiri ţi-a spus că vei putea vorbi din nou dacă mă convingi să intru acolo?

A luat o bucată de lemn ars şi a desenat o dungă lungă pe o piatră plată, după care a mai desenat una mai scurtă deasupra ei, în cruciş.

— Sabia?

A clătinat din cap că da.

— Vei putea vorbi din nou dacă pun mâna pe Eterne?

A încuviinţat cu entuziasm, zâmbind printre lacrimi.

Ochii îi străluceau.

— Rămâi aici, i-am spus şi m-am ridicat. Va trebui să ai grijă de calul meu, dar îmi poţi folosi păturile. Să nu te atingi de arc şi de tolba cu săgeţi. Ai crescut în pădure, nu-i aşa? Bineînţeles că da. Ar trebui să ştii să pui capcane. Probabil că ţi-e foame şi nu mai avem nici pâine, nici brânză.

M-am oprit o clipă ca să mă gândesc, după care am adăugat:

— În locul tău, n-aş încerca să mă întorc în Aelfrice.

Când am văzut-o în lumina zilei şi am putut-o inspecta,

mi-am dat seama că faţa grifonului era mult mai mare decât îmi imaginasem. Era imensă, veche şi roasă de vânturi şi ploi. Ciocul acela imens ar fi putut zdrobi un autobuz, iar ochii bulbucaţi şi înfricoşători erau la mare înălţime în stâncă. Mă nelinişteа ceva în legătură cu ochii aceia, aşa că i-am privit îndelung, înainte să ridic din umeri şi să mă aşez pe o piatră ca să-mi scot cizmele şi ciorapii. Ochii încercau să-mi spună ceva, dar eram destul de sigur că n-aveam să înţeleg niciodată ce. Râul Grifon izvora din gura grifonului, înspumat şi rece ca gheaţa. Deşi apa îmi ajungea doar rareori până la genunchi, a trebuit să-mi pun cizmele la centură şi să mă agăţ de toate colţurile pe care le găseam pe peretele de piatră ca să-mi croiesc drum în sus, împotriva curentului. Când mi s-a părut că am parcurs o distanţă destul de mare în interiorul muntelui, m-am oprit ca să privesc înapoi. Cercul de lumină care era gura Grifonului mi se părea la fel de îndepărtat şi de nepreţuit precum America, la care mă mai gândeam din când în când – un paradis pierdut care se stingea cu fiecare pas pe care-l făceam.

— Un cavaler, mi-am zis eu cu voce tare, nu se oboseşte să-şi numere adversarii.

Încă un pas şi apoi încă unul.

— Dar îmi doresc să fi găsit-o pe Disiri… s-o mai văd o dată înainte să mor.

Ben, nu-ţi pot spune de unde ştiam că am să pierd până şi amintirea ei. Pur şi simplu ştiam.

Mai târziu, când deschizătura luminată de soare părea nu mai mare decât o stea pe cerul nopţii, mi-am zis:

— Aş vrea să-l fi avut pe Gylf cu mine.

Am văzut lumină undeva în faţă. M-am grăbit să înaintez, luptându-mă cu un râu ce devenise mai adânc, dar mai puţin repede. M-am scufundat în apa întunecată, fiindcă am păşit într-un puţ pe care nu l-am văzut şi am început să mă scufund repede sub greutatea armurii. Zbătându-mă ca un apucat, mi-am scos repede platoşa trăgându-mi-o peste cap şi am lăsat-o să se scufunde înainte să-mi dau seama că nu eram în pericol să mă înec.

Nu puteam să respir sub apă, dar nici nu era nevoie. Am înotat înapoi spre suprafaţă (părea foarte departe) şi m-am tras la mal, scuipând apă şi tremurând.

După ce mi-am recăpătat răsuflarea, am descoperit că încăperea imensă în care nimerisem nu era complet întunecată. Două deschizături aflate undeva sus în perete – ochii grifonului – lăsau să pătrundă raze palide de soare care se concentrau pe un altar mic şi foarte neted aflat ceva mai departe.

Văzând că eram încă în viaţă şi că aveam nevoie urgentă de mişcare pentru a mă încălzi, m-am ridicat şi am luat-o la fugă. Partea altarului din faţa mea era pur şi simplu netedă, la fel şi cea superioară, umezite de picăturile ce cădeau precum ploaia din tavan. Pe o altă parte, era ceva cioplit şi, deşi lumina palidă din ochii grifonului nu era suficientă ca să pot distinge literele scrise cu înflorituri, am urmărit cu degetele: Kantel, Ahlaw, Lio…

Cheamă-mă şi voi veni.

— Nu pot citi, mi-am zis, nu limba pe care o scriu şi o vorbesc cei de aici. Şi-atunci cum se face că pot citi asta? Sunt litere aelfe, m-am dumirit eu.

M-am ridicat, pe jumătate împietrit. O mie de amintiri au început să mă inunde ca valurile albastre ale mării – Kelpiile care mă duseseră în peştera lui Garsecg, insula scufundată, precum şi acea lungă şi rapidă călătorie prin apă spre Turnul de Sticlă.

Cheamă-mă şi voi veni.

— Atunci te chem, am zis. Cuvintele au sunat mai tare decât mi-aş fi dorit şi s-au lovit de câteva ori de pereţii de piatră, umplând camera de ecouri. Chem grifonul sau pe acela căruia îi aparţine acest altar.

Vorbele mi s-au stins într-un murmur.

Şi nu s-a întâmplat nimic.

M-am întors la fântâna din care ieşea râuleţul căruia noi îi spuneam Grifon. Nu era nicio sabie acolo, nici vreun grifon şi cu siguranţă niciun dragon care să sălăşluiască în grota aceea; cizmele mele erau însă acolo, în fântână, cu ciorapii îndesaţi în ele. Probabil că pluteau undeva între

suprafaţă şi fund. Şi armura mea de zale era tot acolo – cu siguranţă că se afla pe fundul fântânii.

Mi-am scos centura, am şters Sfărâmătorul de Săbii şi pumnalul cât de bine am putut, după care m-am aruncat în apă. Încercând să-mi amintesc de leagănul mării, am început să mă scufund.

Apa era îngrozitor de rece, dar era limpede precum cristalul. Atât de limpede încât puteam vedea puţin, chiar şi în lumina stinsă care domnea în grotă. Undeva mult mai jos, unde era aproape întuneric, am simţit ceva întunecat plutindu-mi pe lângă faţă. L-am înşfăcat şi mi-am dat seama că era o cizmă. M-am relaxat şi am lăsat curentul să mă poarte în sus.

Am ieşit la suprafaţă cu un răcnet triumfător. Am aruncat cizma pe mal, am ieşit şi eu din fântână şi am rămas pe marginea ei tremurând. Dacă am găsit o cizmă, cu siguranţă aveam s-o găsesc şi pe a doua. Iar dacă le găseam pe amândouă, era posibil să-mi pot recăpăta şi platoşa.

M-am ridicat în picioare şi am scos apa din cizma pe care o găsisem. Ciorapul era încă înăuntru. L-am scos şi l-am dus, împreună cu toate hainele mele, în cel mai uscat loc pe care l-am putut găsi, la o oarecare distanţă în spatele altarului, unde grota se îngusta şi podeaua ei devenea înclinată. După ce mi-am întins cămaşa şi pantalonii acolo, m-am scufundat din nou în fântână.

De data asta, n-am mai fost atât de norocos şi m-am întors la suprafaţă cu mâna goală. În timp ce ieşeam din apă, istovit şi îngheţat, m-am hotărât să examinez cu mai mare atenţie grota înainte să mă scufund iarăşi. Asta mi-ar fi dat timp să-mi recapăt răsuflarea şi să mă încălzesc puţin.

Pasajul întunecat din spatele altarului cobora abrupt şi am mers prin el vreo douăzeci-treizeci de paşi. S-a făcut mai întuneric decât în cea mai înfricoşătoare noapte. Mai multe deschizături întunecate în pereţii grotei duceau în peşteri mai mici şi aerul era umed în toate. M-am gândit atunci că Grengarm avea vizuina undeva în străfundul

muntelui, în josul pasajului aceluia lung. Probabil că n-ar fi fost în stare să mă vadă, ceea ce era un lucru bun. Pe de altă parte, nici eu nu-l puteam vedea.

Înfiorat de amintirea lui Setr, m-am scufundat din nou şi am înotat în jos până când am crezut că plămânii aveau să-mi explodeze. Am reuşit totuşi să prind ceva ce părea să fie o bucată de lemn adusă de ape.

Când am ajuns la suprafaţă, s-a dovedit a fi cealaltă cizmă. M-am simţit ca un copil de Crăciun. Îmi era atât de frig şi eram atât de slăbit, încât m-am temut pentru o clipă că nu voi putea să ies din fântână, dar am reuşit şi am început să dansez pe pietrele ude, ba am făcut chiar şi roata înainte de a scoate din cizmă al doilea ciorap pe care l-am aşezat lângă primul.

Mi-am pus ciorapii la intrarea în pasajul din spatele altarului, aşa cum ţi-am zis. Uitându-mă în lungul lui, nu mi s-a mai părut atât de întunecos ca prima dată. Am meditat o clipă şi am ajuns la concluzia că păstrasem amintirea întunericului dinăuntrul pasajului şi o transferasem cumva la intrare.

Mintea îţi joacă adesea asemenea farse, mi-am spus. Puteam citi scrierea aelfă, deşi tocmai uitasem că puteam scrie. Acum, că ştiu că o puteam face, îmi dau seama că era posibil să fi fost unul dintre lucrurile pe care le învăţasem în Aelfrice înainte să ajung în peştera Parkăi. Aelfii îmi şterseseră o mulţime de lucruri din memorie – din cine ştie ce motiv. Toate amintirile despre timpul petrecut în Aelfrice îmi fuseseră eliminate. Nu-mi şterseseră însă din minte lucrurile pe care trebuia să le spun cuiva despre problemele lor şi despre nedreptăţile pe care le suferiseră ei. Nu-mi puteam aminti toate detaliile. Dar probabil că erau acolo la fel cum erau şi formele literelor aelfe.

„Te-au trimis cu povestea greşelilor lor şi cu veneraţia lor”, îmi spusese Parka. Când mi-au lăsat acest mesaj, trebuie să-mi fi lăsat şi ceea ce ştiam despre scrierea lor. Poate că fuseseră nevoiţi să o facă.

În timp ce gândeam toate astea, m-am întors la fântână.

Mi-am dat seama că de data asta trebuia să ajung chiar la fund dacă doream să-mi recuperez platoşa. Trebuia să dau tot ce puteam, până la ultima picătură. Am încercat să fac un plonjon bun şi am sărit cât am putut de sus. Am străpuns apa precum o săgeată, ca să ajung cât mai jos cu putinţă.

M-am scufundat şi am înotat spre fund până au început să mă doară urechile, dar, în momentul în care a trebuit să mă întorc, în faţa mea mai era încă multă apă.

După ce m-am mai învârtit puţin prin grotă ca să mă încălzesc şi să-mi recapăt răsuflarea, am luat un bolovan neted, aproape prea greu ca să-l pot căra, şi am sărit cu el în braţe în fântână. M-a scufundat tot mai mult, până când lumina a dispărut de tot. Acolo am descoperit (aşa mi s-a părut) o altă calitate a apei – era în continuare rece, dar foarte diferită de cel mai rece şi mai umed aer. Însă nu mă mai sufocam. Era apă care încetase să încerce să mă mai înece.

Am fost atât de surprins şi atât de înfricoşat, că am dat drumul bolovanului, ceea ce m-a ridicat spre suprafaţă, apoi am înotat cu putere până când am zărit cercul micuţ de lumină albastră care era buza fântânii.

De data asta am ţâşnit din apă înfrigurat şi obosit, dar nu tocmai fără suflare. Acolo jos era Aelfrice, mi-am zis. Apa din Aelfrice ştie cine sunt.

Heleşteul în care plonjasem când fusesem pe Insula de Sticlă dădea tocmai în Aelfrice. La fel şi marea, sau cel puţin aşa mi se păruse când plonjasem acolo împreună cu Kelpiile. La fel şi iazul în care se scufundase bărbatul cu aripi. Nu exista niciun motiv ca fântâna asta să nu mă ducă şi ea în Aelfrice, deşi bănuiam că n-ar fi permis trecerea oricui.

Dar, la urma urmei, eu nu eram oricine.

De data asta am ales două pietre mai mici, rotunjite de apă.

Ceva se mişca în adâncul rece şi întunecat. Nu-l atingeam direct, dar puteam simţi curenţii de apă pe care-i stârnea. Şi atunci, mâinile întinse în care ţineam pietrele

au simţit ceva nou. Ceva aspru şi tare. Flexibil. Lăsând să cadă o piatră, m-am prins bine, apoi am lăsat-o şi pe cealaltă să cadă.

Întoarcerea la suprafaţă a durut ca naiba. De câteva ori era să dau drumul lucrului moale şi inform care mă îngreuna. După cât cântărea şi după textură, eram sigur că era cămaşa de zale pe care o luasem de la Nytir, însă părea că avea ceva prins de ea – ceva lung, ciudat şi ţeapăn.

Când am ajuns în cele din urmă la suprafaţă, căutând cu disperare marginea fântânii cu o mână, am aruncat imediat obiectul pe pietrele grotei. Forţa mişcării m-a făcut să mă scufund din nou, însă în cele din urmă am reuşit să ies la suprafaţă. Abia ţinându-mă pe picioare, am ieşit din fântână, împins de un curent de apă, care devenise mult mai puternic decât atunci când îl simţisem ultima dată.

După ce am ieşit din fântână şi m-am scuturat temeinic, trecându-mi degetele prin păr ca să-l usuc, pocnetele cauzate de apă în urechi m-au împiedicat să aud muzica în surdină din interiorul grotei. M-am zgribulit şi am scuipat, scuturându-mi capul.

Pe urmă am auzit-o. Stranie şi întinată de sunetele dezacordate ce urcau şi coborau neîncetat, străină şi totuşi cunoscută, a izbucnit precum o flacără, apoi a răsunat precum cântecul unei lebede atunci când săgeata unui vânător îi curmă viaţa. M-a speriat cumplit, dar m-a făcut să-mi fie dor de un loc pe care nu mi-l puteam aminti.

Am alergat în jurul altarului către pasajul lângă care îmi lăsasem hainele. Lumini nu mai puternice decât licuricii dansau, până hăt departe în adâncuri.

M-am îmbrăcat cât am putut de repede şi mi-am băgat picioarele în cizmele ude, deşi simţeam că aş fi putut să-mi rup oasele încălţat în ele.

Cămaşa de zale pe care o adusesem din fundul fântânii era plină de alge şi de noroi. Am spălat-o în apa limpede şi rece a Grifonului. De ea atârna o centură făcută dintr-o împletitură fină de metal, iar de centură era prinsă o teacă

încrustată cu pietre preţioase. Am scos lama pe jumătate ca să mă uit la ea. Era neagră, dar cu pete argintii, la fel ca unul dintre cuţitele pe care le văzusem în Forcetti.

Am întors-o pe toate părţile. Era pătată? Sau marcată? Sau se înnegrise din cauza anilor petrecuţi sub apă? Uneori, mi se părea că văd şi un scris. Mânerul ar fi putut fi de aur sau de bronz, dar acum era puţin verzui din cauza coroziunii.

O mie de voci limpezi s-au alăturat cântecului – un imn de felul celor care se cântă în biserici. Mi-am pus platoşa cât de repede am putut şi mi s-a părut că era mai uşoară decât mi-o aminteam.

Centura mea rămăsese undeva în spate. Alergam să o iau când a erupt fântâna. Apa a inundat peştera, iar un jet s-a ridicat până la tavan. Din el a apărut un bot precum prova unei epave; văzându-l, m-am grăbit să mă ascund într-una dintre grotele mai mici şi am îngenunchiat în spatele unei stânci. Mi-am pus centura de metal în jurul taliei, reuşind să desfac închizătoarea cu pietre preţioase mai repede decât mă aşteptam.

Când m-am uitat din nou, dragonul îşi scosese capul deasupra apei. Solzii lui păreau negri în lumina slabă; ochii îi erau de un negru care făcea ca toate nuanţele de negru pe care le mai văzusem să pară gri; era felul acela de negru care absoarbe orice urmă de lumină.

S-a ridicat puţin câte puţin şi cred că şi-ar fi întins şi aripile dacă ar fi putut; grota, chiar dacă era largă şi înaltă, nu-i permitea asta. Şi le-a deschis doar pe jumătate, iar aripile au umplut încăperea; mi s-a părut că eram în faţa unor cortine imense, din piele neagră, care atârnau de gheare curbate şi înfricoşătoare, la fel de negre ca abanosul.

Aelfii care au ieşit cântând din pasaj ca să-l întâmpine pe Grengarm erau verzi, multicolori şi incandescenţi; veşmântul femeii pe care au aşezat-o pe altarul dragonului era negru; avea părul ondulat şi lung, negru, şi nu-i acoperea nuditatea. În rest, pielea îi era la fel de albă ca laptele.

Priveam uluit de frumuseţea ei şi mi-am dat seama că era cu siguranţă umană.

Unul dintre Aelfi, cu mantie şi barbă, a arătat către ea, i-a spus ceva lui Grengarm, vorbe care s-au pierdut în sunetul muzicii şi al corului, pe urmă a căzut în genunchi lipindu-şi fruntea de pietrele de pe fundul grotei.

Botul lui Grengarm s-a deschis şi o voce ca zgomotul a o sută de tobe a umplut grota.

— Aţi venit cu suliţe. Cu săbii.

Colţii curbaţi care ieşeau din botul lui deschis erau însă mai lungi decât săbiile şi la fel de ascuţiţi ca o suliţă.

— Şi dacă Grengarm nu e mulţumit de sacrificiul vostru?

Cântăreţii au amuţit. Harpele, cornurile şi fluierele au încetat şi ele să mai cânte. De undeva de foarte departe s-a auzit bufnetul unor tobe *mridangam*[1] susurul unor cinele de aur şi trilurile sistrelor. Inima îmi bubuia şi ştiam că dansasem şi eu cândva precum creaturile care se apropiau.

Erau fecioare aelfe, douăzeci sau mai multe, dezbrăcate ca femeia de pe altar. Părul li se unduia în sus şi fiecare dansa pe o muzică auzită doar de ea sau poate că dansau toate pe o muzică dincolo de muzică, pe un ritm prea complex ca să-l pot înţelege. Se răsuceau şi se ghemuiau, păşeau şi săreau; iar printre ele am văzut-o şi pe Uri.

Strângându-şi aripile, Grengarm a mers către intrarea în grotă, îndreptându-se ca un şarpe spre altar. Dansatoarele s-au împrăştiat, iar eu, cu un gest inconştient, mi-am scos din teacă sabia pe care tocmai o găsisem.

În faţa lui Grengarm a apărut un cavaler fantomatic imediat ce am tras lama din teacă. Îşi ţinea spada deasupra capului şi zicea:

— Încetează! Încetează, vierme, sau mori!

---

[1] Instrument de percuţie originar din India (n.tr.).

Capitolul 69
GRENGARM

Dragonul s-a tras înapoi aşa cum face o cobră, iar la gât i s-a deschis o pereche de aripi mai mici decât cele de pe spate.

— Cine ţi-a deschis mormântul, umbră, de te-ai trezit să i te opui lui Grengarm?

— Cine a dat la o parte piatra, a răspuns cavalerul fantomă, de ai ieşit de sub ea, întunecime?

Stând încă în genunchi, Aelful cu barbă, îmbrăcat în robă, a zis:

— Nu e vina noastră, stăpâne. Eu văd aici mâna lui Setr.

— Mâna lui Setr e mai puternică, a zis Grengarm, iar mie mi s-a părut că era uşor amuzat. Umbră, cavaler fantomă, ce-ai să te faci dacă am să ard isop? Sau am să-i invoc pe zeii morţilor voştri? Dar oare răsuflarea mea nu te va risipi?

Ştiam ce sabie ţineam în mână, aşa că m-am ridicat din locul în care mă ascunsesem şi am strigat:

— L-ar chema pe fratele lui cavaler.

Grengarm s-a mişcat mai repede decât aş fi crezut că era posibil, iar lovitura lui a fost precedată de o limbă de foc, în acelaşi fel în care ţipătul unei goarne prevesteşte un atac. Mi-am luat avânt ţinând ambele mâini pe mâner. Pe jumătate orbit de foc şi de fum, am auzit sabia lovindu-se de colţii dragonului. Am tăiat în stânga şi-n dreapta cu lama întunecată a sabiei. Auzeam oase pârâind, iar în jurul meu zburau bucăţi de carne şi solzi.

Alături de mine luptau şi alţi cavaleri care păreau aproape reali – bărbaţi hotărâţi care fuseseră martorii tuturor nenorocirilor iadului; lângă Grengarm luptau însă Aelfii, înarmaţi cu suliţe, scuturi şi săbii subţiri; se prăbuşeau plini de sânge şi mureau aşa cum se moare în luptă.

Grengarm s-a retras şi probabil că ar fi sărit în fântână,

dar eu şi o ceată de cavaleri i-am blocat calea. S-a dat într-o parte, iute ca un fulger.

Şi a dispărut. Un pitic jalnic cu gura însângerată alerga către locul de unde izvora apa. Am ţâşnit după el. A sărit însă în Grifon şi a dispărut.

Aelfii au continuat să lupte, dar cavalerii fantomă s-au năpustit asupra lor strigând chemări de luptă din vremuri în care nu răsăriseră încă nici cei mai bătrâni arbori din pădurile acelea. Tropotul copitelor se ridica din străfundul timpului.

Eterne a sfărâmat săbiile aelfe şi a despicat capete până când ultimul Aelf rămas în viaţă a fugit în pasajul întunecat, gâfâind. M-am întors spre femeia de pe altar.

Un Aelf cu părul precum cenuşa încerca să taie cu o sabie ruptă frânghiile cu care era legată. Capul îi fusese retezat aproape de tot, iar de la degete îi picura sânge care înroşea pielea albă ca laptele a fetei şi părul ei negru ca pana corbului. Cu toate astea, Aelful continua să taie întorcând pe toate părţile trupul legat.

— Bagă-ţi sabia în teacă şi alungă spectrele astea înainte să ne facă şi nouă rău. Şi te rog, te implor, eliberează-mă! a zis fata.

I-am vorbit unuia dintre cavalerii fantomă (îşi dăduse jos coiful, iar pe faţa lui, îţi spun cinstit, Ben, am citit o amărăciune care-ţi rupea inima).

— Cine sunteţi? l-am întrebat. Ar trebui să fac ce-mi spune femeia asta? Pe onoarea mea, n-am să vă trimit înapoi fără să vă mulţumesc.

S-au adunat în jurul meu şoptindu-mi că şi-au făcut doar datoria. Vocile le erau uscate şi cavernoase şi răsunau ca un *berimbau*[2] sub degetele unui artist iscusit.

— Noi suntem cavalerii care au mânuit-o pe Eterne fără să o merite, a răspuns cavalerul.

— Ar fi înţelept din partea ta, mi-a spus un altul, să faci ce-ţi porunceşte. Dar n-ar fi înţelept să ai încredere în ea.

— Eliberează-mă şi dă-mi ceva să beau. Ai cumva vin? a strigat femeia de pe altar.

---
[2] Instrument de percuţie de origine braziliană (n.red.).

Am continuat să vorbesc cu cavalerii; n-am să-ţi spun acum ce ne-am spus. Pe urmă, unul dintre ei a adus un obiect pe care îl abandonaseră Aelfii şi care arăta ca un burduf de vin. A scos dopul şi a turnat puţin în scobitura micuţă din celălalt capăt al dopului. Aşa se fac lucrurile astea în Aelfrice. Era brandy tare, sau cel puţin aşa mirosea; n-a fost nevoie să-l gust.

Am curăţat-o pe Eterne cu părul unui Aelf mort şi am pus-o din nou în teacă, gândindu-mă să iau eu burduful, iar cavalerii au dispărut. Imaginează-ţi o sală luminată de multe lumânări. Apoi o pală de vânt care stinge deodată toate flăcările. Aşa a fost şi cu ei, cu cavalerii.

Burduful a căzut pe podeaua de piatră a peşterii şi o mare parte din brandy s-a vărsat, deşi l-am ridicat cât am putut de repede. Cu puţinul care a mai rămas m-am dus lângă altar şi, după ce am găsit cingătoarea care-mi aparţinuse, am eliberat-o pe femeie folosindu-mi pumnalul, am turnat brandy în dop şi i l-am dat.

Mi-a mulţumit şi a vârât un deget în licoare. Deodată băutura a luat foc, arzând cu flăcări albastre, iar ea l-a dat pe gât.

— Vai, bunule Doamne! am exclamat eu.

Asta a făcut-o să zâmbească.

— Mai bine spune „bunule cavaler”, a zis ea bătându-mă uşor pe obraz. Nu sunt nici domn, sir, nici domniţă. Eşti supusul fratelui meu?

I-am spus că sunt cavaler de Sheerwall.

— Eşti, dar când ne vom întâlni din nou îmi vei face o plecăciune, iar eu îţi voi zâmbi – o, vai! – foarte rece.

Răsuflarea îi mirosea a brandy.

— Dar nu suntem la Curte… Ce faci? m-a întrebat ea.

Eu îmi scoteam pelerina ca să i-o dau ei.

— E încă umedă, am prevenit-o.

— Am s-o usuc eu.

A coborât de pe piatra de altar, mlădioasă ca o salcie în furtună, şi m-a lăsat să-i pun pelerina pe umeri. Eu sunt destul de înalt, dar mantia, care mie îmi ajungea până la glezne, nu i-a acoperit genunchii.

— Vom fi amândoi mai uzi decât mantia, Înălţimea Ta, înainte să ieşim din locul ăsta.

Ea a scuturat burduful gol.

— Aduseseră asta pentru mine.

A râs, aruncându-l cât colo, iar hohotele ei erau încântătoare şi neomeneşti.

— Ah, câtă tandreţe din partea paznicilor mei! „Las-o să fie stupefiată şi fericită până când o vor sfâşia fălcile lui Grengarm.” Aş vrea să fi avut mult *arak*[3].

Am început să caut un alt burduf, dar ea m-a oprit.

— Nu mai este şi e mare păcat, căci te-ar fi uscat. Cât despre mine, eu n-o să mă ud, dar înainte să plec îţi voi încredinţa un secret, un mare secret, bunule cavaler.

S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Dacă acela care s-a îndreptat spre altar m-ar fi devorat, ar fi fost la fel de real aici ca şi în Muspel.

La ultimul cuvânt, mantia mea s-a prăbuşit pe podeaua de piatră, goală, şi la fel s-a întâmplat şi cu hainele Aelfilor morţi.

Afară, în valea însorită nu mai era nimeni în afară de mine. Am ieşit din pârâu încetişor, fiind foarte atent unde îmi puneam mâinile şi picioarele, cu gândul să nu cad din nou în apă. Indiferent ce altceva se mai putea întâmpla, nu-mi doream să ajung iarăşi în râu. Ceea ce îmi amintesc cel mai bine de atunci (aproape singurul lucru pe care mi-l aduc aminte) este cât eram de obosit.

În locul unde ne aşezaserăm tabăra, unde făcusem focul şi-mi priponisem armăsarul alb şi şchiop pe care mi-l dăduse lordul Beel, aveam nişte cârpe şi un flacon cu ulei. Îmi doream să lustruiesc cu ele cămaşa ciudată de zale pe care o scosesem din fântână. Îmi amintesc că am privit-o în lumina soarelui şi am observat că fiecare al cincilea inel era de aur. Voiam să ung şi pumnalul, şi Sfărâmătorul de Săbii, pe care îl adusesem cu mine; înainte de toate însă, voiam să mă îngrijesc de Eterne. Trebuia s-o scot din teacă

[3] Băutură alcoolică populară în Orientul Mijlociu şi Asia de Sud-Est (n.tr.).

ca s-o curăţ şi să-i ung lama cu ulei, după care aveau să apară cavalerii fantomă. Ştiam asta. Şi am încercat să mă gândesc la o modalitate în care să previn acest lucru, dar n-am putut. Eram îngrijorat şi în privinţa tecii. Era de aur şi încrustată cu pietre preţioase, ştiam însă că pe dinăuntru fusese căptuşită cu altceva, probabil cu lemn, şi mi-era teamă să nu cumva să fi putrezit în timp.

Din spatele meu am auzit vocea groasă, puternică şi peltică a grifonului.

— Vrei să-l vezi? Priveşte spre vest.

Am preferat să mă uit la grifon. De fapt, m-am zgâit. Era alb în totalitate, cu excepţia ciocului, a ghearelor şi a minunaţilor ochi aurii.

— Priveşte spre vest, mi-a zis el din nou.

În cele din urmă, m-am uitat. La apus se iscase o furtună cu nori negri ce devorau soarele; pe fundalul norilor întunecaţi am văzut cum zbura ceva de un negru şi mai intens.

— Da. Ai să-l cruţi?

Din înălţimea piscului în care fusese sculptat, grifonul a sărit în vale, iar greutatea lui a făcut pământul să se cutremure.

— Sau ai de gând să-l distrugi?

— Nu pot, i-am răspuns eu. Dar l-aş ucide dac-aş putea.

— Zbor la fel de repede ca el şi aş putea chiar să-l întrec. Vrei să vii?

Faţa de vultur plutea deasupra mea, iar ghearele care se prinseseră de pietrele văii m-ar fi putut ridica aşa cum un copil ridică o păpuşă.

Ravd nu fusese printre cavalerii fantomă care luptaseră alături de mine, dar în momentul acela mi s-a părut că spiritul lui se afla în spatele meu, aşa că i-am spus:

— Vin!

Grifonul a încuviinţat în tăcere şi şi-a plecat solemn capul imens. Am aşteptat, dorindu-mi să mă odihnesc puţin, însă mi-am dat seama că, în loc de asta, mă avântam în cea mai periculoasă luptă pe care o purtasem vreodată; atunci grifonul a făcut ceva care m-a surprins mai mult

decât evenimentele petrecute în grotă. S-a întors să privească în josul văii şi a strigat:

— *Toug!*

Toug a apărut atât de repede, încât mi-a fost limpede că ne urmărea dintr-o ascunzătoare.

— Aveţi aici arcul, Sir Able, a zis el. Iar săgeţile sunt aici. Poftiţi şi coiful. Şi pe ăsta l-aţi lăsat.

Le-am luat, după care i-am dat lui Sfărâmătorul de Săbii şi vechea mea cingătoare.

— Văd că poţi vorbi din nou.

— Da, Sir Able, pentru că aţi luat-o. Aţi luat sabia. Am aşteptat, iar el vorbise deja cu mine…

M-am întors din nou şi am privit lung la grifon.

— Da, el, şi mi-a zis că pot să vin şi eu dacă nu aveţi nimic împotrivă, fiindcă şi-a dat seama cât de mult îmi doresc, numai că nu i-am putut răspunde, dar apoi am putut. Şi am ştiut amândoi că aţi luat sabia şi că totul o să fie în regulă. Aşa că pot, Sir Able? Poci să vă-nsoţesc?

— „Pot” l-am corectat eu şi am simţit mâna lui Ravd pe umăr, însă nu l-am putut vedea.

Am încălecat amândoi pe gâtul grifonului, pe jumătate afundaţi în penele albe care ne ţineau de cald, eu în faţă şi Toug în spatele meu.

— Vei deveni cavaler, dacă supravieţuieşti, i-am spus eu încercând să înving urletul vântului stârnit de aripi, fiindcă după asta, nu vei putea avea alt drum în viaţă.

— Ştiu, mi-a zis Toug.

Mă ţinea cu braţele de talie şi mă strângea ca o lipitoare.

Am simţit că am brusc puterea profeţiei, aşa cum li se întâmplă celor care sunt pe punctul de a muri.

— O să fii cavaler, i-am repetat, ştiind că în inima lui Toug, un băiat ajuns în pragul maturităţii, era deja cavaler. Dar nimic din ce vei face în calitate de cavaler nu va fi la fel de măreţ. Mi-ai cerut o favoare, iar eu ţi-am acordat-o. E rândul meu să-ţi cer ceva.

— Da, Sir Able, a zis el, iar dinţii îi clănţăneau. Orice!

— Spune: Îmi voi respecta cuvântul indiferent ce-ar fi!

— Îmi voi respecta cuvântul indiferent ce-ar fi, a repetat el. Doar să nu mă rugaţi să sar de-aici, a adăugat el, privind apa verzuie care se unduia la mare distanţă sub noi.

— Vreau ca pe scutul tău să fie pictat acest grifon. Ai să faci asta?

— Sir Able… ar trebui să fie pe scutul dumneavoastră.

— Nu. O să faci cum ţi-am cerut?

— Da, Sir Able. Aşa… aşa o să fac.

Grifonul s-a uitat la noi şi apoi în jos; urmărind direcţia privirii lui, l-am văzut pe Grengarm.

Grifonul a coborât ca un fulger, cu ghearele întinse; Grengarm a plonjat şi el, scufundându-se ca o balenă în mare, dar nu înainte ca una dintre săgeţile mele să-l nimerească. Am zburat deasupra, valurilor; văzându-le şi simţindu-le răsuflarea caldă şi sărată care-mi alinta obrajii, le-am iubit aşa cum un bărbat iubeşte o femeie.

— Trebuie să iasă la suprafaţă ca să respire, ne-a spus grifonul.

Cuvintele îi erau sincronizate cu bătăile aripilor, fiecare silabă fiind acompaniată de vâjâitul unei bătăi de aripi.

— S-ar putea să aşteptăm însă mult, iar când va apărea, ar putea fi undeva departe.

Ne-am ridicat şi noi, încet, făcând cercuri largi, iar aerul a devenit din nou rece.

— Dacă se va ridica în timpul nopţii, i-am zis, n-o să-l putem vedea.

— Eu o să-l văd, ne-a spus grifonul.

Soarele era aproape de asfinţit şi licărea roşu când grifonul a plonjat din nou, iar săgeata mea s-a înfipt în ceafa lui Grengarm.

A treia oară când a apărut, la o oră după ce soarele a dispărut în spatele insulelor de la apus, nu s-a mai scufundat, ci a bătut din aripile sale imense deasupra valurilor, ridicându-se în aer aşa cum face un fazan în faţa câinilor hăitaşi. L-am urmărit multă vreme şi am zburat foarte sus, iar un milion de stele licăreau sub noi ca nişte

diamante împrăştiate pe o pătură de nori.

Ne-am ajuns din urmă duşmanul între lună şi castelul lui Valfather. Grifonul şi dragonul s-au încleştat într-o bătălie din care doar unul putea ieşi viu, la o înălţime atât de mare, încât castelul (ale cărui turnuri strălucitoare care se ridicau din toate cele şase colţuri îl făceau să arate ca o steluţă ţepoasă) părea cu mult mai întins decât întunecatul Mythgarthr. De-a lungul zidurilor castelului erau înşiraţi oameni care priveau şi se bucurau; fiecare fereastră a fiecărui turn avea în cadrul ei câte o faţă fericită.

Când colţii lui Grengarm s-au încleştat pe gâtul grifonului, am sărit în spinarea dragonului lăsând vântul aripilor lor să-mi cânte în urechi. Aveam sabia Eterne în mână şi eram înconjurat de o ceată de cavaleri ce zburau ca nişte frunze maronii. Şi mi-am înfipt faimoasa spadă până la mâner, acolo unde lovise şi săgeata, şi l-am simţit pe Grengarm dându-şi sufletul. Aripile lui puternice şi-au pierdut vigoarea, iar grifonul, care nu a mai putut să-i ţină trupul greu, i-a dat drumul. În timp ce cădeam, am scos-o pe Eterne din rana adâncă pe care o făcuse în trupul dragonului şi am fluturat-o în vânt, împrăştiind pe cer stropi de sânge. Apoi am pus-o în teacă, gândindu-mă că, şi dacă voi muri, sabia şi teaca ar trebui să rămână împreună.

În momentul acela, când au dispărut fantomele, Grengarm şi-a întors capul teribil către mine, încovoindu-şi gâtul aşa cum fac cocorii, doar că gâtul lui era de o mie de ori mai gros decât al unui cocor, şi a deschis larg botul. Iar eu, ca şi cum aş fi privit moartea cu ochii, am înţeles unele lucruri ce-mi fuseseră ascunse.

Un cal în galop a plonjat după mine în timp ce priveam împietrit botul dragonului, iar copitele sale cu potcoave de argint alergau spre pământ chiar mai repede decât grifonul. Fecioara care îl călărea m-a înşfăcat, dar n-a putut să mă ţină; însă era urmată de o altă fecioară călare, care la rândul ei era urmată de o alta. Ţipau de fericire în timp ce galopau pe cerul înstelat, îmboldindu-şi caii cu hăţurile; iar această a treia fecioară m-a prins, şi-a trecut

un braţ puternic peste spatele meu şi pe sub umărul drept şi m-a aşezat în şa în faţa ei, aşa cum îl pusesem şi eu pe Toug, pe vremea când nu putea vorbi. Mi-am întors capul spre ea şi am observat că, deşi aveam statura oricărui alt cavaler, fruntea mea nu îi ajungea nici măcar până la bărbie.

— Eu sunt Alvit, a zis fecioara. Nu trebuie să ne spui numele tău, îl ştim.

Coborâsem atât de jos, încât norii se aflau acum deasupra noastră, iar armăsarul alb al lui Alvit urca un munte înalt de nori, fără să se împiedice şi fără să obosească. Din vârful muntelui de nori a ţâşnit din nou, iar copitele îi bubuiau pe un drum de aer.

— Ăsta e cel mai frumos lucru din lume, i-am zis şi m-am gândit că poate vorbisem doar pentru mine, fiindcă vorbele se vor fi pierdut în vântul stârnit de zborul calului.

— Nu e cel mai frumos lucru din lume, mi-a zis Alvit, ci un lucru de dincolo de lumea asta. Îţi place să lupţi, Sir Able?

— Nu, i-am zis privind cinstit în mine însumi. Lupt atunci când mi-o cere onoarea şi cu tot ceea ce am. Şi câştig aşa cum pot.

A râs şi m-a prins mai strâns, iar râsul ei a fost precum sunetul acela ciudat şi tulburător pe care oamenii îl aud uneori venind din ceruri şi se întreabă apoi ce a fost.

— Asta e de ajuns pentru noi şi pot să spun că eşti un om pe placul inimii mele. Ne vei apăra de Giganţii Iernii şi ai Nopţii Lungi? O s-o faci, dacă te vom duce în bătălie?

— V-aş apăra împotriva oricui, i-am zis, şi nu trebuie să mă conduceţi în bătălie. Nimeni n-o face. O să mă conduc singur şi voi lupta chiar şi după ce conducătorii voştri vor cădea.

S-a aplecat deasupra mea şi m-a sărutat atunci când ultimele cuvinte mi-au zburat de pe buze; era un sărut cum nu mai simţisem şi nu aveam să mai simt niciodată, un sărut care mi-a oţelit braţele şi picioarele şi mi-a aprins un foc în piept.

Curând după aceea, calul care alerga foarte ciudat, s-a

rostogolit şi am observat că, deşi păruse mereu să fie deasupra, castelul lui Valfather era de fapt dedesubt; apoi, potcoavele de argint ale armăsarului au răsunat pe pavelele de cristal ale curţii.

Vei apune înainte să răsari și vei răsări înainte să apui.

Răpit de Aelfi, un adolescent american este aruncat într-una dintre cele șapte lumi ale unui univers fantastic, în care primește o nouă identitate, o nouă viață marcată de dorința de a deveni cavaler. Dar pentru aceasta el trebuie să găsească sabia ce i-a fost promisă: o armă legendară, păzită de mult-temutul dragon.

Un cavaler e un om care trăiește onorabil și moare onorabil pentru că prețuiește asta mai mult decât propria viață. Dacă onoarea îi cere să lupte, va lupta. Nu-și numără adversarii și nici nu le măsoară puterea, pentru că lucrurile astea nu contează.

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

